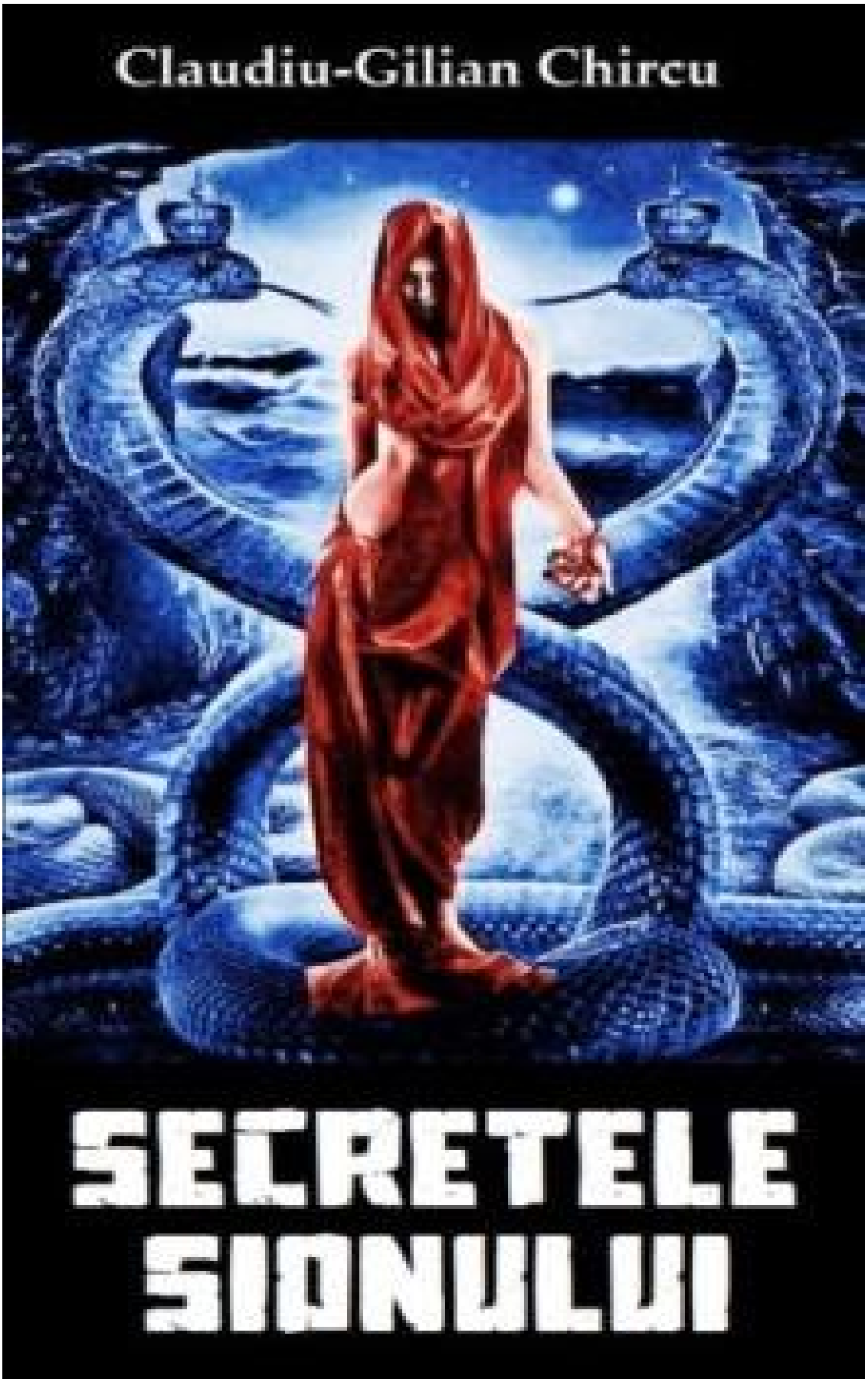

Secretele Sionului

Cuprins:

003.Protocoalele Inteleptilor Sionului
070.Hitler122.Rothschild139.Veghetorii158.Avraam204.Hyksoșii221.Moise2
53.Babilon294.Metatron
314.Iisus
370.Alexandria

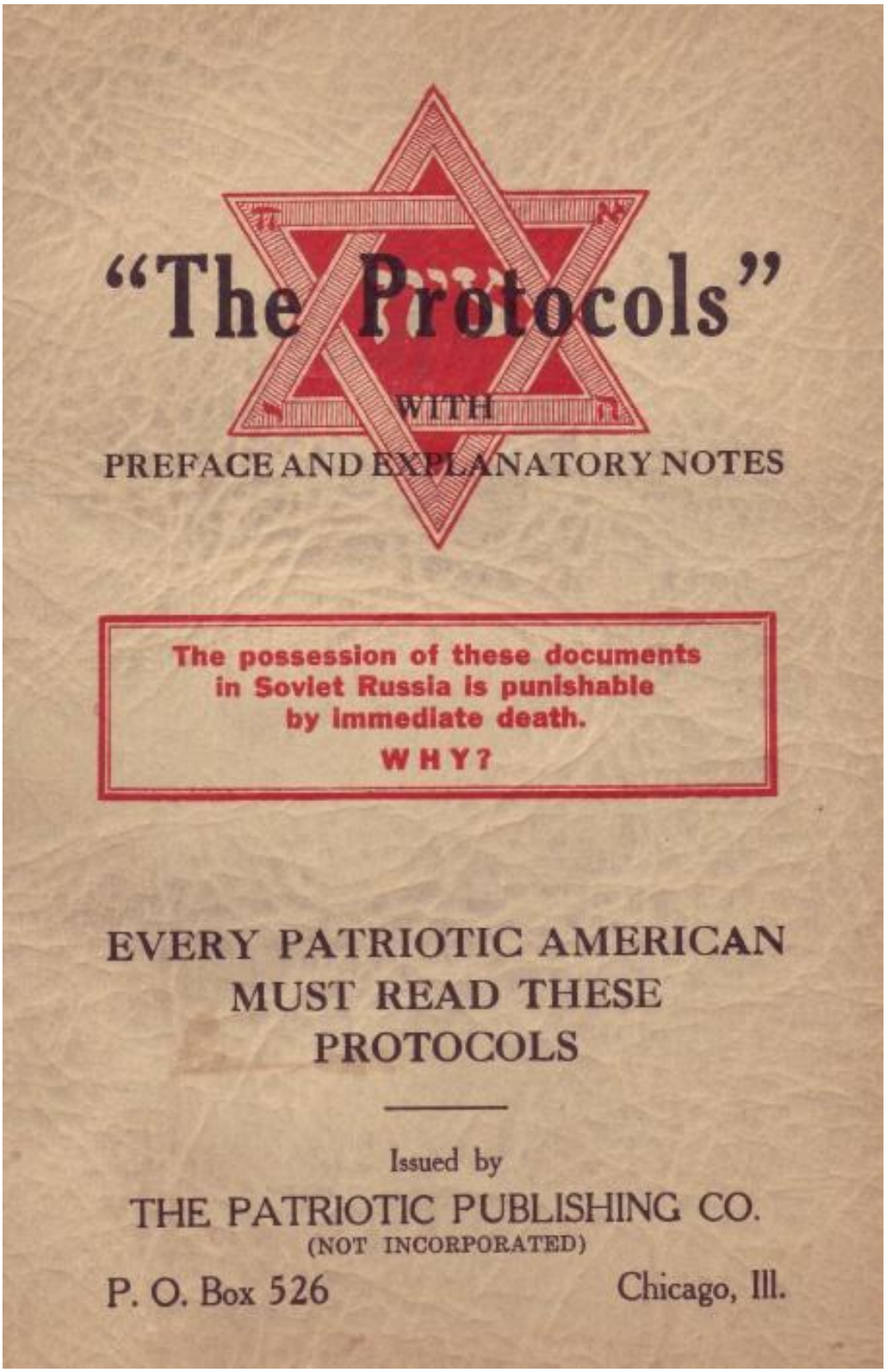

PROTOCOALELE „INTELEPTILOR” SIONULUI

PREFATA
Scurta Istorie

Ordinul Sionului sau Comunitatea Sionului. Uneori ea este numită Prioria din Sion.

Această organizație, creată înaintea Ordinului Templului, a fost inițiatorul creării lui în 1118 și apoi și groparul ei. Cînd viziunile și planurile Ordinului Templului și Ordinului Sionului au devenit diametral opuse în privința unor doctrine inițiatice și de idei, Ordinul Sionului a lovit în Ordinul Templului. De aici reiese că în această perioadă de dezvoltare medievală a Europei, Ordinul Templului era mai slab decît Ordinul Sionului, dar și-a consolidat forța, iar cu timpul a devenit periculos pentru înalții lui protectori. De ce înalți? Dacă templierii erau, de facto, în condițiile primogeniturii (ordinea moștenirii averii, potrivit căreia ea trece în posesia celui mai mare din familie sau neam) ordinul copiilor mici ai marilor familii din Europa, atunci Ordinul Sionului consta din suveranii aflați la putere. El era o organizație inițiatică a regilor, ducilor și domnitorilor Europei, care se considerau purtători ai sîngelui lui Iisus. Prin legenda privind salvarea patrimoniului lui Hristos și al Mariei Magdalena, ei ajungeau la casa regală a Merovingienilor, care, precum se considera, purta sîngele lui Hristos și sîngele urmașilor legendarei Troia. Și în asta consta exclusivitatea lor. Atîta timp cît templierii le ajutau regilor și scaunului papal să decidă soarta regatelor creștine în Palestina, cît timp ei controlau frontierele acestui regat și cnezatelor vasale din Palestina, ei erau necesari. Dar cînd ei au atentat asupra creării statului-ordin, cînd au creat un imperiu financiar și au început să creeze unul militar, ce a cuprins Europa cu rețeaua de comandori și preceptori, ei au devenit periculoși. Atunci și s-a produs sciziunea.

Un timp templierii și-au păstrat independența și au opus rezistență Prioriei din Sion, însă ulterior ei s-au confruntat cu problema creării propriului stat și ieșirii de sub protectorat. Iată atunci Ordinul Sionului și-a îndreptat împotriva lor forțele caselor regale din Europa – Franța, Ungaria, Anglia, Regatului Napoli etc. Ordinul Templului nu era gata de aceste evenimente și a suferi înfrîngere.

Ce reprezenta această organizație puternică, numită Ordinul Sionului?

În realitate, acest ordin se numea altfel – Frăția Călăreților Mormîntului Maicii Domnului din Ierusalim. Acest cel mai ascuns ordin al urmașilor Merovingienilor pe Pămîntul Sfînt se afla mai sus decît toate instituțiile conspiraționale ale cruciaților. Creierul acestui proiect era această frăție, creată în locul bisericii Adormirii Maicii Domnului de pe muntele Sion. Aici a fost construită Catedrala Sfintei Maria. Astăzi, din ea a rămas doar clopotnița cu galeria de sus, amplasată deasupra locului unde era săvîrșită cina cea de taină. În prezent acolo se află mormîndul regelui David. Primul care a menționat Ordinul Prioriei din Sion a fost Rene Grousset – în lucrarea sa „Istoria Cruciadelor și cruciații din Ierusalim”. Se știe că primul conducător al Palestinei a fost Ducele Lorenei de Jos Godfrey (care a murit în 1100). El a

fost doar un gardian al tronului Ierusalimului, dar, după moartea lui subită, pe tron a acces fratele său Baldwin I (de asemenea, cunoscut sub numele de Baudouin de Boulogne). El a preluat titlul de rege al Ierusalimului și apoi a creat Ordinul Sfîntului Mormînt, și apoi Ordinul Sion, iar mai tîrziu – cel al templierilor. Ordinul Sîntului Mormînt era o mare enigmă. Acesta era primul din Palestina. Mai tîrziu, cruciații și-au creat alte frății, precum Ordinul Ospitalierilor, Ordinul Teutonic, Ordinul Sfîntului Lazăr și multe altele. Nu toate ordinele erau militare, printre acestea erau și ordine monahale. Ordinul Sionului a devenit pilonul tronului dinastiei lui Hristos. Această dinastie a devenit într-o clipă egală cu toate casele regale europene, iar în multe privințe mai presus de acestea. În Est se năștea un nou proiect, care în curînd va cuprinde într-o pornire nebună toate dinastiile monarhice ale Europei. Viitorul a fost decis doar pentru cei care nu puteau doar înălța vechimea și noblețea neamului lor, dar și să-i confere dreptul la moștenirea sfîntă. Vechea aristocrație feudală timpurie pleca în neant. În Palestina se năștea tradiția celor care au fost marcați de sus, însă nu ca înainte – doar a celor cu sînge albastru. Anume această circumstanță era la baza ideilor lui Baldwin I.

Protectorii Sfîntului Mormînt

Încă din timpurile bizantine, în Ierusalim se afla frăția sepulcrierilor – ocrotitorii Sfîntului Mormînt. Ei se aflau sub protecția Patriarhului Ierusalimului, care în vechime, din mai multe motive, era mai important decît Papa de la Roma, deoarece era Ocrotitorul Pămîntului Sfînt și al vestigiilor religioase din Ierusalim. Însă, pe măsură slăbirii rolului Bizanțului în Est, slăbea și Biserica Ortodoxă. Inițial, aceasta se referea doar la Patriarhii Antiohiei și Alexandriei, apoi și la cel al Ierusalimului. Cu timpul, și sultanii turci îi vor pedepsi, din voia lor, și pe patriarhii de Constantinopol, care au fost cîndva parte a imperiului Roman de Est. Sepuchrierii erau o frăție veche, or, ei au fost creați cu suportul împăratului Constantin. Istoricul rus A. Sinelnikov scrie în acest sens: „În calitate de stemă ei au folosit «crucea Ierusalimului» ca simbol al «demascării celor rătăciți și pentru afirmarea ortodoxiei», precum a declarat arhiepiscopul de Ierusalim Chiril împăratului Constantin. În baza acestora a și fost creat „Ordinul Sîntului Mormînt din Ierusalim” (Ordo Eguestris S. Sepulcri Hierosolymitani)”. Acesta a și fost leagănul tuturor ordinelor de pe Pămîntul Sfînt. Sursele primare i-au dat o mulțime de nume, în afară de cele menționate de noi – „Frăția călăreților Maicii Domnului din Sion” sau „Frăția Călăreților Sanctuarului Maicii Domnului din Ierusalim”, dar cel mai cunoscut

nume l-au obținut după ce s-au separat de templieri în 1188. Primul Mare magistru „independent“ al Ordinului Sion Jean de Gisor a schimbat numele frăției în „Prioria din Sion“ - „Prieure de Sion“, stema pe un grifon de aur, explicînd în acest fel: „Leul este regele animalelor, vulturul – regele păsărilor, și peste oameni vom domni noi cu ajutorul aurului”. O stemă demnă pentru susținerea sistemului financiar-economic. Și un motto nu mai puțin demn – „Per Me Reges dominanta” („Prin mine guvernează Regii"). „Crucea Ierusalimului“ a devenit un simbol al noii puteri a regilor Sionului. Ei au început să reînvie vechiul principiu al puterii cu un zel pur aristocratic. Așadar, Ordinul Sionului a devenit acea organizație inițiatică, care, pe de o parte, era legată de moștenirea sîngelui lui Hristos și a numelui sfînt, iar pe de alta – cu casa regală a Merovingienilor, ce domnea în regatul Francilor din sec. V.

Legenda Sfîntului Graal

A mai existat o componentă în ideologia structurii aristocratice – legenda Sfîntului Graal. Regii din Ierusalim se asociază direct cu acest mit. Acesta a fost reflectat pe larg de Wolfram von Eschenbach ("Parsifal" în 1210), Robert de Boron și Chrétien de Troyes ("Legenda Sfîntului Graal sau Perceval"). Deci ce înseamnă Graal? Sub acest simbol se ascund cîteva secrete. Unii asociază Sfîntul Graal și un ciclu de legende cu sîngele lui Hristos, cu mitul celtic privind cupa Cheridven, ce oferă genialitate și nemurire, cu ciclul iranian din Avesta despre regele epocii de aur Yima, care avea un vas în care a văzut trecutul și soarta lumii. Scriitori și istoricii medievali au legat acest mit cu Perceval, Loengrin și familia Sfîntului Graal, un rege-pescar, protejat de cavalerii sfinți, ascuns într-un castel, care nu poate nici trăi, nici muri, din cauza unei răni obținute în una dintre luptele sacre. Se credea că catarii medievali (mișcare religioasă medievală în Franța și Spania) – moștenitorii gnosticilor și Bogumililor, păstrau această cupă în castelul Montsegur. După căderea cetății, aceasta a fost luată de o fată frumoasă, Esklarmonda Contesa de Foix, care a devenit un porumbel și s-a ascuns de ghearele cavalerilor negri trimiși de Papa de la Roma pentru a suprima această erezie. Wolfram Von Eschenbach a scris despre Graal și castelul Montsalvat, prin care, probabil, el a însemnat castelul catarilor Montsegur. Iată rîndurile lui despre castelul

Graalului: „Locul este bine ascuns, / de inamic, ascunde secretul / Pentru a nu fi înșelat, / prin pădure trebuie să vii.“. Astfel, se credea că mitul Graalului are origini catare. Catarul a fost dezvoltat de vechile legende iraniene, zoroastriene și celtice despre inima lumii, despre faptul cine păstrează simbolul puterii și harului. Otto Rahn, în cartea sa despre catari, scria înaintea celui de-al Doilea Război Mondial: „Sanctuarele druizilor dedicate zeiței Belisama au fost, de asemenea, situate în locuri dedicate Abeonei. Nu departe de actualul Mirepoix – pe stema proprietarilor (fiii Belisamei) se aflau turnul, peștele și semiluna – era pădurea sacră Belem. Actualul oraș Belesta, aflat la cîteva ore distanță de Montsegur, a fost unul dintre acele locuri sacre ale Belisamei. În Lavelane, la poalele muntelui Montsegur, unde conducea fiul Belisamei Ramon de Perella, sanctuarul Belisamei, de asemenea, a fost amplasat lîngă sanctuarul Abeonei. (Otto Rahn. "Cruciada împotriva Graalului", Moscova, 2002, p.127)

Unde a dispărut Lohengrin

Un alt aspect al legendei Graalului este cronica saxonă urbană (de Halbstadt). În ea se vorbea despre Lohengrin. „Cronicarii considerau că acesta este un tînăr, cavalerul-lebădă, coborît din munți, unde Graalul conținea și esența Venerei” (Cronica saxonă). Noi nu putem spune azi de unde provine aceste erou al miturilor medievale despre Graal, cine e Lohengrin și de unde provine. Dar noi putem presupune că aceasta era lumea din Sudul Franței și putem presupune unde a plecat. Otto Rahn scria: „Așadar, muntele Graal era muntele Venerei”. Dar să ne punem o întrebare importantă – în ce loc și în ce familie s-a pronunțat marele simbol al Venerei, unde cavalerismul și munca sacră și-au manifestat înaltele capacități? Unde omul a încercat să creeze o lume a paradisului, bastionul credinței și tradițiilor, a ceea ce a adus cîndva cavalerul din Provence, prințul Sudului misterios al Franței? De la catarii lui Languedoc și Provence aceste idei au intrat în sîngele lui Godfrey de Buillon, în legendele de familie ale acestui neam. După ce a obținut revelația exclusivității și divinității sale, Casa de Lorena s-a avîntat spre putere. Aceasta și aristocrații din Champagne au reînviat vechile tradiții. Însă cultul valorilor creștine și-a manifestat într-un nou mod posibilitățile și dorințele. Elita superioară, unde a revenit sîngele Merovingienilor, a dorit să aibă o nouă putere, demnă de trecutul ei. Crucea roșie a Merovingienilor s-a manifestat în ideea cruciadelor, iar apoi a fost imprimată pe uniforma Ordinului Templului. Casa de Lorraine din nou și-a marcat prezența și misterul provenienței. Totodată, la Răsărit au avut loc niște provocări geopolitice interesante. Au început cruciadele. În cercurile urmașilor Merovingienilor au apărut noi oportunități. Ideile Merovingienilor s-au unit temporar cu ambițiile bisericii. În cartea „Sfîntul Mister”, scrisă de cercetătorii englezi Michael Baigent, Richard Leigh si Henry Linkoln, sînt informații interesante: „În aceste condiții, Godefroy de Boulogne, în propriii lui ochi și în ochii susținătorilor săi, într-adevăr a fost mai mult

decît Ducele de Lorena; el a fost regele de drept, candidat al dinastiei, care a

fost deturnată odată cu uciderea lui Dagobert al II-lea în anul 679. Dar, în pofida tuturor, el a rămas rege fără regat, iar pe tronul Franței dinastia Capetiens s-a instalat prea bine pentru a putea fi alungată de acolo" („Sfîntul mister, p. 189). Și atunci au început să se pregătească de marșul de eliberare a pămînturilor pentru viitoarea împărăție. Două căi – Estul și Vestul. Una – de la Sion, alta, mai tîrziu o vor crea templierii. Două idei și două căi. Analogii interesante. Marșul spre Est este marele vis al creștinilor. Dar acesta nu are sens și e sortit eșecului. Marșul spre Vest înseamnă o nouă dezvoltare, dar pînă acolo trebuia să crească. Iar să crească ei puteau doar trecînd prin Ierusalim și bătăliile palestiniene. Acolo totul va deveni clar.

Conștientizarea înaltelor mistere ale tradiției

Lorenienii ridică Europa, ei și frăția lor au nevoie de o nouă casă, o casă liberă. Motivația deja este. Sfîntul Scaun îi susține. Dar îi susține și Bizanțul. Punctul de bifurcare. Viitorul se năștea în acele decizii. Iar rezultatul lor a fost organizarea marșului spre Ierusalim. Un alt fragment din „Sfîntul mister": „Poate pasiunea față de paralele ne împinge prea departe, dar aceasta nu este singura legătură dintre patriarhii Vechiului Testament și căutările noastre. Potrivit lui Robert Graves, într-adevăr, ziua de 23 decembrie era zi sacră pentru tribul lui Beniamin, iar noi ținem minte că data de 23 decembrie a fost aleasă pentru sărbătoarea sfîntului Dagobert. Dar să continuăm. Printre cele trei clanuri ce formau tribul lui Beniamin, a fost și clanul lui Ahiram – care putea fi identificat și cu Hiram, Constructorul Templului lui Solomon – figura centrală a tradiției masonice. Discipolul fidel al lui Hiram – să ne amintim – se numea Benoni, iar Benoni îl numea pe Beniamin în copilărie mama sa Rahil înainte de moarte". („Sacrul mister", p. 190). Anume această linie iudeo-creștină din învățătura urmașilor Merovingienilor a cîștigat teren în acei ani. Așa se năștea armata celor care vor găsi alte răspunsuri, care va găsi alte adevăruri înalte și alte căi măreațe. Așadar, templierii, trecînd prin sute de bătălii și provocări, devenind triumfatori, iar apoi fiind acuzați de cedarea Pămîntului Sfînt multor case regale din Europa, au venit, în sfîrșit, la conștientizarea înaltelor mistere ale tradiției, de care era pătrunsă dinastia Merovingienilor. Ordinul Sionului i-a creat pe templieri pentru fortificarea pozițiilor lor în Palestina, pentru că cercul îngust al urmașilor Merovingienilor și ducii de Lorena nu puteau face față singuri problemelor apărute în Palestina. Ei aveau nevoie de o armată. Dar cînd această armată a început să pretindă

puterea în Europa, ei au distrus-o. Astfel, Casa de Lorena, Casa urmașilor Merovingienilor și a neamului iudaic al lui Beniamin și-au început proiectul istoric, care astăzi, în condițiile creării Europei Unite, ajunge în faza sa finală și a realizării definitive. Scopul lui este crearea domniei marelui monarh al Franței și Europei, ultimului Merovingian pe tronul regal al vechiului continent, al celui prezis de profeția Sfîntului Malachie, ce povestește despre Marele și ultimul rege al Europei. Sfînta monarhie a Ordinului Sionului împotriva statului-ordin aristocratic, împotriva Ordinului Templierilor. Aceasta este ultima coliziune a istoriei europene. Cine va învinge, timpul va arăta. Dar lupta și confruntarea continuă, prea mari sînt divergențele dintre Ordinul Sionului și frăția templierilor. Acestea și creează imaginea politică a istoriei contemporane.

Ideile fundamentale ale Protocoalelor sunt:

1. – Francmasonii nu admit alt drept decât cel dat de forta; liberalismul propagat de ei printre crestini a distrus religia crestina si autoritatea statului.
2. – Aurul a intrat în mâinile Francmasoneriei si, cu ajutorul lui, aceasta a pus mâna pe presa, dominând opinia publica ce comanda guvernele în statele democrate.

În Marea Britanie, publicatii ca TIMES sau MORNING POST au consacrat lungi articole referitoare la aceste Protocoale. De asemenea, în Germania, Franta, S.U.A., Austria etc., Protocoalele au fost date publicitatii, populatia devenind astfel constienta de primejdia reprezentata de Francmasonerie.

Poporul român trebuie sa devina, de asemenea, constient de pericolul existent si, trecând peste orice ambitii si neîntelegeri marunte, sa se uneasca si sa se opuna ofensivei masonice si robirii neamului nostru. Unirea tuturor românilor este, asadar, singura salvare.

Prezenta brosura contine pasajele cele mai importante din cele 24 de Protocoale, fara nici o interpretare sau comentariu, asa cum se gasesc ele în lucrarea originala.

OBSERVATII PE MARGINEA PROTOCOALELOR:

Din cele expuse în Protocoale se poate constata ca acestea formeaza un vast plan masonic de cucerire si îngenunchiere a lumii crestine, conceput în cele mai mici amanunte.

Societatea si sufletul individului au fost analizate într-un mod cu adevarat stiintific, toate punctele vulnerabile fiind identificate pentru ca masonii sa aiba unde sa loveasca. Pregatiti în spiritul satanicei lor doctrine, ei au pornit atacul, dar nu într-o tara sau doua, ci pe întreg globul pamântesc, bazându-se, deci, pe lipsa de pregatire a crestinilor. Minciuna, santajul, perfidia, coruptia, tradarea, lingusirea, crima si necinstea, în toate formele lor, sunt armele cu care lupta Francmasoneria.

PRIMUL PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul, în viziunea francmasonilor, consta în forta. Libertatea este o idee himerica. Liberalismul si anarhia. Credinta. Autonomia. Despotismul exercitat prin intermediul capitalului. Dusmanul intern. Multimea trebuie sa fie pacalita. Anarhia si efectele ei. Politica si morala nu trebuie sa aiba nimic comun. Dreptul trebuie sa fie al celui mai tare. Puterea ascunsa francmasonica trebuie sa fie de neînvins. Scopul francmasonic justifica întotdeauna mijloacele. Multimea este oarba si de aceea poate sa fie atât de usor manipulata de francmasoni. Alfabetul politic secret. Discordiile partidelor. Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul principal urmarit de francmasoni este autocratia. Lichiorurile tari si bauturile alcoolice în exces, care fac sa slabeasca constiinta crestinilor. Clasicismul. Desfrâul generalizat. Principiul si regulile principale ale guvernului superstatal francmasonic. Teroarea necesara. Libertate, Egalitate, Fraternitate sau marea minciuna. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocratiei crestine trebuie sa fie cât mai repede nimicite. Noua aristocratie care trebuie sa apara. Un calcul psihologic folosit de francmasoni. Abstractia utopica a libertatii. Amovibilitatea (revocarea) reprezentantilor poporului.

Sa lasam la o parte vorbele goale si sa cercetam fiecare idee în sine, sa luminam situatia prin comparatii si deductii.

Eu va voi arata, deci, sistemul nostru, atât din punctul nostru de vedere, cât si din acela al crestinilor.

Trebuie cunoscut ca oamenii care au instincte si porniri rele, sunt mult mai numerosi decât cei care au porniri bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violenta si teroare, nu prin discutii academice. Fiecare om este însetat de putere, fiecare ar voi sa se faca dictator, daca ar putea. În acelasi timp, sunt foarte multi cei care ar fi oricând gata sa jertfeasca bunurile celorlalti, pentru a-si atinge propriul lor bine.

Ce lucru a tinut si tine în frâu fiarele salbatice care se numesc oameni? Ce i-a calauzit pâna acum? La început ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu este decât aceeasi putere, dar mascata. De aceea ajungem la concluzia ca dreptul e în forta, dreptatea este de partea puterii.

Libertatea este o idee, un gând, un fapt. Trebuie stiut cum sa se fluture aceasta idee, când este nevoie sa fie atras poporul în cursa vicleana a unei idei, în jurul unui anumit partid, mai ales daca acest partid are de gând sa îl zdrobeasca pe cel aflat la putere. Problema aceasta devine usoara daca adversarul îsi gaseste puterea în ideea de libertate, în ceea ce se numeste liberalism, si mai ales daca îsi jerfeste ceva din putere pentru aceasta idee. Iata în ce va constata atunci triumful teoriei instituite de noi: frânele slabite ale puterii sunt luate în mâna de catre altii, deoarece forta oarba a maselor nu poate ramâne nici o singura zi

fara sa fie strunita si pentru ca noua putere nu face decât sa ia locul celei vechi, deja slabite prin ideea de liberalism.
În zilele noastre, puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credinta. Ideea de libertate este acum irealizabila, deoarece nimeni nu stie sa se foloseasca de ea într-o masura dreapta. Este suficient sa fie lasat poporul sa guverneze câtva timp singur, pentru ca aceasta autonomie sa se transforme de îndata în destrabalare. Iar în clipa aceea se nasc dezbinari care se transforma foarte repede în lupte sociale, în care Statele se mistuie si unde marimea lor se preface în cenusa.
Fie ca Statul se istoveste de propriile lui framântari, fie ca certurile sale launtrice îl aduc în stare de a fi la bunul plac al dusmanilor din afara, din acel moment el poate fi socotit ca pierdut si fara de scapare. El intra astfel în stapânirea noastra. Puterea capitalului, care acum este în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat ca o luntre de scapare, de care este silit sa se agate pentru a nu se îneca.
Pe aceia pe care sufletul lor simtitor i-ar face sa considere netrebnice aceste gânduri, i-as întreba: daca un Stat are doi dusmani si daca îi este îngaduit sa foloseasca împotriva unuia dintre ei, dusmanul din afara, toate mijloacele de lupta, ca de pilda: de a nu-i aduce la cunostinta planurile de atac si de aparare, de a-l surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fara ca toate acestea sa fie privite ca imorale; de ce, aceleasi masuri întrebuintate de noi împotriva unui dusman si mai rau, care urmaresc sa darâme ordinea sociala si proprietatea, ar fi privite ca neîngaduite si imorale?
O minte bine cumpanita poate oare nadajdui sa aiba sansa sa cârmuiasca cu folos popoarele prin îndemnuri cuminti sau prin convingere atunci când calea e deschisa contrazicerii, fie chiar nesocotita si fara însemnatate, dar totusi ademenitoare pentru poporul care întelege totul numai usurel, la suprafata? Oamenii, fie ca fac parte din patura de jos, fie ca nu, sunt cârmuiti de micile lor patimi, de obiceiurile, de traditiile si de teoriile lor sentimentale. Sunt robi inconstienti ai împartirii în partide care se împotrivesc întelegerii celei mai cuminti. Orice hotarâre a multimii atârna de o majoritate întâmplatoare si este mai mereu superficiala. Fara a cunoaste tainele politice, multimea ia hotarâri fara rost; si atunci un fel de anarhie sapa pe dedesubt guvernul.
Politica nu are nici o legatura cu morala. Guvernul, care se lasa condus de morala, nu este politic si, prin urmare, puterea lui este subreda. Acela care vrea sa domneasca trebuie sa se foloseasca de viclenie si fatarnicie. Marile însusiri ale poporului – sinceritatea si cinstea – sunt defecte pentru politica, pentru ca ele doboara regi si tronuri mai usor decât dusmanul cel mai puternic. Aceste însusiri trebuie sa le lasam regatelor crestine; noi nu trebuie în nici un caz sa le luam drept calauza.

Scopul nostru este sa avem în mâna puterea. Cuvântul DREPT este o idee abstracta pe care nimic nu o îndreptateste. Acest cuvânt nu înseamna decât atât: „Da-mi ceea ce vreau, pentru a putea dovedi ca sunt mai tare decât tine”. Unde începe si unde se sfârseste dreptul?

Într-un Stat unde puterea este rau organizata, unde legile de guvernare au devenit impersonale si usor de ocolit, în urma drepturilor nenumarate întemeiate de liberalism, eu socotesc ca este un nou drept al meu sa ma arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor ordinelor si asupra tuturor regulilor stabilite, si sa le rastorn; sa pun mâna pe legi, sa cladesc toate institutiile si sa ma fac stapânul celor care mi-au predat mie drepturile pe care le daduse forta lor si de care s-au lepadat de buna voie, din liberalism.

Din pricina slabiciunii de astazi a tuturor puterilor, stapânirea noastra va fi mai trainica decât oricare alta, pentru ca ea nu va putea fi înfrânta. Pentru aceasta este însa necesar ca ea sa se fi înradacinat atât de bine, încât nici un siretlic sa nu o mai poata darâma.

Din raul trecator pe care suntem siliti sa-l facem acum, se va naste ulterior binele unui guvern neclintit care va restabili mersul regulat al mecanismului existentei nationale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptateste mijloacele. Sa ne orientam cu luare aminte în planurile noastre, mai putin asupra celor bune si morale si cel mai mult asupra celor trebuincioase si folositoare.

Avem înaintea noastra un plan, în care este trasa în mod strategic linia de care nu ne putem îndeparta, fara a primejdui opera mai multor veacuri.

Pentru a gasi mijloacele care duc la acest scop, trebuie sa tinem seama de lasitatea, de nemernicia, nestatornicia multimii, de neputinta ei de a întelege si cumpani posibilitatile si împrejurarile propriei sale vieti si ale bunastarii sale. Trebuie sa întelegem ca puterea multimii este oarba, nesabuita, cel mai adesea ea nu gândeste, ci se ia dupa orice zvon. Un orb nu poate calauzi un alt orb fara ca sa-l duca la prapastie. Tot astfel, membrii multimii, iesiti din popor – oricât le-ar fi mintea de geniala -, nu pot pretinde sa conduca poporul fara a-l pierde în întregime, din pricina ca ei nu înteleg nimic din politica.

Numai un individ pregatit înca din copilarie pentru autocratie poate recunoaste graiul politicii si realitatea ei. Un popor lasat pe seama lui proprie, adica pe seama celor ridicati din sânul sau, se ruineaza prin certurile partidelor atâtate de setea de putere, si prin dezordinile care se nasc de aici. Este oare cu putinta ca poporul sa judece linistit, fara dusmanii launtrice si sa conduca afacerile tarii, care nu pot fi amestecate cu interesele personale? Se pot ei apara împotriva dusmanilor din afara? Nu, e cu neputinta! Un plan împartit în atâtea capete câte are multimea îsi pierde unitatea, devine de neânteles si fara putinta de a fi înfaptuit.

Numai un autocrat (un singur stapân atotputernic) poate alcatui planuri mari si limpezi, poate aseza la locul sau fiecare lucru, în mecanismul masinii

guvernamentale. Sa recunoastem, deci, ca un guvern folositor tarii si în stare sa-si atinga scopul propus, trebuie sa fie condus de un singur individ responsabil. În anarhia absoluta, civilizatia nu poate exista. Ea nu este opera poporului ci a conducatorului ei, oricare ar fi el. Multimea este un barbar ce îsi arata barbaria la orice prilej. Îndata ce poporul apuca în mâini libertatea, ea se transforma foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai deplina a barbariei.
Închipuiti-va dobitoacele acelea umane îmbibate de alcool, naucite de vin, carora li se va da dreptul de a bea fara masura, în acelasi timp în care li se va da libertatea. Noi nu putem îngadui ca ai nostri sa decada pâna la o asemenea treapta. Popoarele crestine sunt îndobitocite de bautura. Tineretea le este irosita si înjosita de studiile clasice complet inutile si de desfrânarea precoce la care i-au impus agentii nostri: profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi însasi negustorii nostri si chiar femeile noastre din localurile de petrecere ale crestinilor. În rândul acestora din urma eu numar si pe asa zisele „femei din lumea buna", care la rândul lor imita de buna voie, ca niste maimute, luxul si desfrânarea celor dintâi.
Cuvântul nostru de ordine este: putere cu orice pret si fatarnicie. Singura puterea poate învinge în politica, mai ales când este ascunsa în talentele trebuincioase oamenilor de Stat. Violenta trebuie sa fie un principiu, viclenia si fatarnicia o regula pentru guvernele care nu vor sa-si predea coroana în mâinile agentilor unei noi puteri. Acest rau este singurul mijloc de a ajunge la scopul pe care îl urmarim noi. De aceea, noi nu trebuie sa ne oprim în fata mituirii, înselatoriei, tradarii, ori de câte ori ele ne pot servi atingerii scopului nostru. În politica trebuie sa te pricepi sa iei proprietatea altuia fara a sovai, mai ales daca poti obtine prin acest mijloc supunerea si puterea.
Statul nostru, în aceasta cucerire pasnica, are dreptul sa înlocuiasca grozaviile razboiului prin condamnari la moarte mai putin vazute si mai folositoare, necesare adeseori pentru a întretine teroarea aceasta care face popoarele sa asculte orbeste. O neînduplecare constanta, dar strasnica este cel mai mare sustinator al puterii unui Stat; prin urmare, nu este numai în folosul nostru, este chiar de datoria noastra sa ne tinem de acest program al violentei si fatarniciei.
O asemenea doctrina bazata pe calcul este tot atât de folositoare ca si mijloacele pe care le întrebuinteaza. Nu numai prin aceste mijloace, dar si prin aceasta doctrina a neînduplecarii, vom învinge si vom robi Guvernului nostru Suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns sa se stie ca suntem neînduplecati, pentru ca orice nesupunere sa înceteze.
Noi, înca din vechime, am aruncat poporului cuvintele: LIBERTATE,
EGALITATE, FRATERNITATE, cuvinte repetate de atâtea ori de catre papagalii inconstienti care, atrasi din toate partile de aceasta momeala, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii si adevarata libertate individuala, altadata atât de bine asigurata prin constrângerea multimii.

Oamenii care s-au crezut inteligenti, n-au stiut sa descurce întelesul ascuns al acestor cuvinte si n-au vazut deloc ca ele se contraziceau, ei nu au vazut ca în realitate nu exista egalitate în natura si ca nu poate sa existe libertate, ca natura însasi a creat inegalitatea mintilor, a caracterelor si a inteligentelor, atât de mult supuse legilor ei. Acesti oameni nu au înteles ca multimea este o putere oarba si ca parvenitii pe care si-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai putini orbi în politica decât ea însasi. N-au înteles ca initiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce multimea neinitiatilor, fie chiar plini de geniu, nu înteleg nimic din politica. Toate aceste gânduri nu le-au venit deloc în minte crestinilor. Totusi, pe aceasta se întemeia principiul guvernamântului drastic. Tatal, Domnitorul, transmitea fiului sau secretele politicii, necunoscute, în afara de membrii familiei domnitoare, pentru ca nimeni sa nu le poata trada. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevaratelor principii ale politicii, s-a pierdut. Izbânda operei noastre s-a marit mult prin aceasta.

Totusi, în lumea întreaga, cuvintele LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agentilor nostri orbi, legiuni întregi de crestini care ne purtau cu însufletire steagurile. Aceste cuvinte erau pentru ei niste viermi care rodeau prosperitatea tuturora, distrugând peste tot pacea, solidaritatea, stapânind pe dedesubt toate institutiile Statului. Veti vedea din cele ce urmeaza sa va comunicam, ca aceasta ne-a folosit cel mai mult noua. Acest aspect ne-a dat, printre altele, putinta de a obtine cheia cea mai importanta sau, mai bine zis, de a desfiinta privilegiile pe care era întemeiata aristocratia crestinilor si singurul mijloc de aparare ce-l aveau împotriva noastra popoarele si natiunile. Pe ruinele jalnice ale aristocratiei naturale si ereditare noi ne-am ridicat aristocratia noastra, a inteligentei si a banului. Am luat drept baza a acestei noi aristocratii bogatia, care depinde de noi, si stiinta, care este îndrumata de maestrii nostri.

Izbânda noastra a mai fost mult usurata si prin faptul ca, în legaturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am stiut întotdeauna sa atingem si sa influentam corzile cele mai sensibile ale sufletului oamenilor: meschinaria, lacomia, neîndestularea, lipsurile materiale, fiecare dintre aceste slabiciuni omenesti, luate în parte, fiind în stare sa înabuse gradat neatârnarea gândului, punând vointa oamenilor în slujba celor care astfel le cumpara sufletul.

Ideea abstracta a libertatii ne-a dat putinta de a face multimea sa înteleaga ca un guvern nu este altceva decât un loctiitor al proprietarului tarii, adica al poporului, si ca poate fi schimbat asa cum se schimba manusile învechite.

Amovibilitatea (faptul de a fi revocat) reprezentantilor poporului îi pune totdeauna la dispozitia noastra; ei depind de alegerea noastra.

AL 2-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Toate razboaiele economice sunt de fapt temelia suprematiei francmasonice.

Administratia vizibila si „Consilierii francmasonici secreti care actioneaza din umbra”. Succesul foarte mare al tuturor doctrinelor distrugatoare. Asimilarea anumitor principii francmasonice în politica. Rolul de manipulator eficient al maselor care revine presei. Pretul socotit al aurului si valoarea victimelor omenesti. Este în interesul nostru ca razboaiele sa nu urmareasca, daca se poate, câstiguri teritoriale. Razboiul fiind astfel mutat pe terenul economic, natiunile vor simti puterea stapânirii noastre si situatia va pune pe cei doi vrajmasi la dispozitia agentilor nostri internationali, care au mii de ochi pe care nici o granita nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internationale vor covârsi drepturile nationale, în adevaratul înteles al cuvântului, si ele vor guverna popoarele la fel cum reglementeaza dreptul civil al Statelor legaturile dintre supusii lor.

Administratorii, alesi cu grija din popor de catre noi dintre crestinii inconstienti cei mai slugarnici, nu vor fi niciodata oameni competenti pentru administratia tarii. În acest chip ei vor deveni niste papusi trase de ata de catre inteligentii si genialii nostri sfetnici, de catre specialistii nostri, crescuti si pregatiti înca din copilarie în vederea administrarii afacerilor lumii întregi. Voi stiti ca specialistii nostri si-au câstigat cunostintele necesare administrarii si punerii în practica a planurilor noastre politice, din experienta istoriei, din studiul tuturor evenimentelor importante.

Crestinii nu se orienteaza dupa practica observatiilor impartiale culese din istorie, ci dupa o rutina teoretica, incapabila de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea niciodata noi nu ne vom orienta dupa ei; sa-i lasam sa-si mai petreaca înca ceva timp ca sa se mai hraneasca cu noi nadejdi si noi petreceri, sau cu amintirea placerilor trecute. Sa-i lasam sa creada în însemnatatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile stiintei, la teorii. Tocmai de aceea propagam în continuu, prin presa noastra, încrederea lor oarba în aceste legi. Clasa inteligenta a crestinilor va fi mândra de cunostintele sale si, fara a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învataturile stintei nascocite de catre agentii nostri pentru a le calauzi mintile în directia care ne este trebuincioasa noua.

Sa nu credeti nici o clipa ca aceste afirmatii sunt fara o baza serioasa: gânditi-va la succesul pe care l-am stiut fauri cu Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Însa numai noua influenta cu adevarat rea a acestor tendinte trebuie sa ne fie cunoscuta.

Trebuie permanent sa tinem cont de ideile, caracterele, tendintele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greseli în politica si în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale carui parti pot fi alcatuite în mod deosebit dupa popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reusi daca realizarea sa practica nu este bazata pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astazi au o mare putere ce poate fi influentata foarte mult: PRESA. Rolul presei este de a arata nemultumirile asa-zise intolerabile, de a aduce la cunostinta plângerile poporului, de a crea nemultumiti si de a le pune la dispozitie un glas.
Presa întruchipeaza în aparenta libertatea cuvântului. Dar Statele nu au stiut sa foloseasca aceasta putere si acum ea a cazut aproape în întregime în mâinile noastre. Prin ea noi am obtinut o mare trecere, cu toate ca am stat în umbra, multumita ei am strâns în mâinile noastre AURUL, în ciuda valurilor de sânge si de lacrimi în mijlocul carora am fost siliti sa ni-l agonisim. Dar toate acestea le-am rascumparat, pâna la urma, jertfind pe multi dintre ai nostri. Fiecare victima din rândurile noastre, valoreaza cât mii de crestini înaintea lui Dumnezeu.

AL 3-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Sarpele francmasonic simbolic si semnificatia lui secreta. Nestabilitatea urmarita a balantei constitutionale. Teroarea necesara care se inoculeaza în palate. Puterea francmasonica si ambitia. Masinile ridicole de vorbit, parlamentare si pamfletele. Abuzurile curente ale puterii. Sclavia economica. „Adevarul poporului”. Acaparatorii si aristocratia. Armata secreta a francmasonilor. Accelerarea prin toate mijloacele a degenerarii crestinilor. Foamea generalizata si dreptul de neclintit al capitalului. Venirea si încoronarea „stapânului planetar universal”. Scopul fundamental secret al programelor viitoarelor scoli populare ale francmasonilor. Secretul stiintei ordinii sociale. Criza economica generala provocata de francmasonerie. Siguranta celor care care sunt de ai „Nostri”. Despotismul prestabilit al francmasonilor si domnia necesara a ratiunii. Pierderea unui calauzitor. Francmasoneria si cum a provocat chiar ea în realitate „Marea” Revolutie Franceza. Regele despot este o prefigurare a „STAPÂNULUI PLANETAR UNIVERSAL”. Cauzele de baza ale invulnerabilitatii francmasoneriei mondiale. Libertatea este o himera.
Va pot anunta ca suntem deja aproape de telul final. Înca putin timp si cercul se va închide. Când cercul va fi închis, toate Statele Europei vor fi cuprinse în el ca în niste catuse puternice.
Balanta constitutionala va fi în curând rasturnata, deoarece noi am falsificat-o în asa fel ca sa se aplece când într-o parte, când într-alta, pâna ce, în sfârsit, se va prabusi. Crestinii credeau ca au faurit-o destul de puternica si asteptau întotdeauna ca cele doua talere sa fie în echilibru. Acum persoanele domnitoare sunt puse la zidul infamiei de catre reprezentantii lor, care fac neghiobii si se lasa târâti de catre puterea lor, fara control si fara responsabilitate. Acesti reprezentanti îsi datoreaza puterea terorilor prin care sunt stapânite Palatele. Persoanele domnitoare, nemaiavând deloc legatura cu poporul lor, nu se mai înteleg cu el si nu se pot apara împotriva persoanelor

lacome dupa putere. Puterea clarvazatoare a persoanelor domnitoare si puterea oarba a poporului fiind acum despartite de catre noi, si-a pierdut toata însemnatatea; separate, sunt în prezent tot atât de neputincioase precum orbul fara toiag.
Pentru a îndemna pe ambitiosi sa abuzeze de putere, noi am pus fata în fata toate fortele, dezvoltând si amplificând toate înclinatiile lor liberale catre independenta. În acest scop am încurajat orice actiune rea, am înarmat toate partidele, am facut din putere tinta tuturor ambitiilor. Am transformat în arene de lupta Statele unde se dezvolta si se manifesta astfel de tulburari. Înca putina vreme si dezordinea, împreuna cu falimentul, vor apare peste tot.
Neobositii limbuti au transformat sedintele Parlamentelor si adunarilor administrative în sterile lupte oratorice. Ziaristii îndrazneti, pamfletari fara rusine, ataca zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregati prabusirea în final a tuturor institutiilor si atunci totul va fi rasturnat sub loviturile multimii înnebunite.
Popoarele sunt înlantuite prin munca grea, cu mai multa eficienta si tarie decât au fost înlantuite de sclavie si robie. Din sclavia antica ori din robia Evului Mediu se mai putea scapa uneori, într-un fel sau altul. Sclavii puteau fi rascumparati, dar astazi noi urmarim ca majoritatea oamenilor sa nu poata scapa de mizerie. Drepturile pe care noi le-am înscris în constitutii sunt himerice închipuiri pentru multime deoarece ele sunt neadevarate. Toate aceste asa-zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, fiindca în realitate ele nu pot fi înfaptuite niciodata. Pentru muncitorul proletar, încovoiat si epuizat de munca lui grea, zdrobit de o cruda soarta, ce pret are dreptul dat vorbaretilor de a flecari, dreptul dat ziaristilor de a scrie tot soiul de nerozii alaturi de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alt folos din constitutie decât nenorocitele farâmituri pe care i le aruncam de la masa noastra îmbelsugata, în schimbul unui vot favorabil planurilor complicilor si agentilor nostri? Drepturile republicane sunt o amagire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i îngaduie sa se foloseasca de ele; în schimb, aceste drepturi îi iau si garantia unui câstig statornic si sigur,
punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor.
Sub conducerea noastra, poporul a distrus aristocratia (nobilimea), care-i era ocrotitoarea si mama hranitoare naturala, de a carei înflorire depindea si bunastarea poporului. Acum când aristocratia este distrusa, poporul a cazut sub stapânirea hraparetilor, a speculantilor îmbogatiti, care îl apasa într-un chip nemilos.
Noi vom aparea mai târziu muncitorului ca niste eliberatori de acest jug, când îi vom propune sa intre în rândurile acestei armate de socialisti, de anarhisti de comunisti pe care, sub pretext de solidaritate, o sustinem totdeauna înfruntând printre ei membrii francmasoneriei noastre sociale. Aristocratia, care se bucura

de dreptul asupra muncii lucratorilor, avea interes ca muncitorii sa fie satui, sanatosi si puternici. Interesul nostru este, dimpotriva, ca toti crestinii sa degenereze cât mai repede. Puterea noastra izvoraste din lipsuri, din foame cronica, din slabiciunea muncitorului, deoarece toate acestea îl supun vointei noastre si îl fac sa-si piarda si puterea si hotarârea de a se împotrivi acestei vointe. Foamea da capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât capatase aristocratia de la puterea regilor si a legilor. Prin mizerie si prin ura pe care o produce ea, noi îndrumam multimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci când va veni vremea ca regele nostru universal, al întregii planete, sa fie încoronat, toate aceste mâini vor matura din calea noastra tot ceea ce ar putea fi o piedica.

Crestinii aproape ca au pierdut obisnuinta de a gândi fara ajutorul sfaturilor noastre stiintifice. Iata de ce ei nu vad trebuinta grabnica de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia si anume de a propavadui în scolile primare singura stiinta adevarata, care e cea dintâi dintre toate stiintele ordinii sociale, ale vietii omenesti si ale existentei sociale, stiinta care arata diviziunea muncii si împartirea oamenilor în clase si conditii deosebite.

Trebuie ca fiecare sa stie ca niciodata nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de munca la care sunt supusi oamenii, ca nu pot fi toti deopotriva raspunzatori înaintea legii; ca, de pilda, raspunderea nu e aceeasi pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii. Adevarata stiinta a ordinii sociale, în taina careia noi nu lasam sa patrunda crestinii, ar arata tuturor ca locul si munca fiecaruia trebuie sa fie diferita, pentru a nu fi un izvor de încurcaturi în urma lipsei de potrivire dintre educatie si munca. Învatând aceasta stiinta (si înca din scolile primare) popoarele se vor supune de buna voie puterilor si ordinii sociale stabilite de catre ei în Stat. Dimpotriva însa, în starea de azi a stiintei, asa cum am faurit-o noi, poporul încrezându-se orbeste în cuvântul tiparit nutreste, în urma neadevarurilor pe care le crede si cu care îi întretinem prostia, o ura împotriva tuturor pozitiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece el nu întelege importanta fiecarei pozitii sociale.

Când vom da nastere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem, prin aurul care se afla în întregime în mâinile noastre) unei crize economice generale, atunci vom arunca în strada multimi întregi de muncitori în aceeasi zi, în toate tarile Europei.

Aceste multimi nemultumite vor varsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea nestiintei lor, îi pizmuiesc înca din copilarie si ale caror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însa nu se vor atinge de ai nostri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte si vom lua toate masurile pentru a ne pune la adapost.

Am spus ca progresul îi va supune pe toti crestinii domniei ratiunii. Astfel va fi manifestat despotismul nostru; el va sti sa linisteasca toate framântarile prin masuri strasnice si exemplare; el va sti sa goneasca liberalismul din toate institutiile.

Când poporul vede ca i s-au facut, în numele libertatii, atâtea concesiuni si avantaje, îsi închipuie prosteste ca el este stapânul si se arunca avid asupra puterii dar, bineânteles, se izbeste de o multime de piedici. Atunci el nu se gândeste sa se întoarca de unde a plecat, ci începe sa-si caute un nou conducator si, astfel, fara sa-si dea seama, el îsi depune toate puterile la picioarele noastre. Amintiti-va de Revolutia Franceza, careia noi i-am dat numele de „Mare"; tainele pregatirii ei ne sunt bine cunoscute deoarece ea a fost în întregime opera noastra.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamagire la alta, cu scopul ca sa se lipseasca chiar si de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care în viitor îl pregatim lumii.

Astazi suntem atotputernici ca putere internationala, caci daca suntem atacati într-un Stat, suntem aparati de celelalte. Lasitatea nesfârsita a popoarelor crestine care se târasc înaintea puterii, care sunt nemiloase fata de mici slabiciuni si greseli, dar complet iertatoare fata de nelegiuirile cele mari, care nu vor sa recunoasca contradictia dintre ideea libertatii, care sunt rabdatoare pâna la jertfa în fata puterii brutale a unui despot îndraznet – iata ce ne înlesneste din plin neatârnarea noastra. Aceste popoare crestine sufera si rabda de la prim-ministrii lor nedreptati evidente pentru care ar fi taiat capul la douazeci de regi.

Cum se poate explica pentru noi un asemenea fenomen ce pune în evidenta o asemenea inconsecventa a maselor populare în fata unor stari de lucruri care par a fi de aceeasi natura? Fenomenul acesta se explica prin faptul ca acesti dictatori – primii ministri – fac ca sa se spuna la urechea poporului, prin agentii lor, ca, daca ei pricinuiesc neajunsuri mari Statelor, toate acestea le fac numai pentru scopul final de a asigura ulterior fericirea popoarelor, înfratirea lor internationala, solidaritatea, drepturile egale pentru toti. Bineînteles, niciodata nu li se spune ca aceasta înfratire nu trebuie sa se faca decât sub ghidarea si stapânirea noastra.

Si iata cum poporul osândeste pe cei drepti si-i iarta pe cei foarte vinovati, încrezându-se din ce în ce mai mult ca doar el singur poate face tot ceea ce îi place. În asemenea împrejurari, pâna la urma, poporul nimiceste orice orânduire linistita si da nastere la nedreptate si neorânduire la fiecare pas.

Cuvântul LIBERTATE împinge repede la lupta societatile omenesti împotriva oricarei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu si a firii. Iata pentru ce, dupa ridicarea noastra la domnie, va trebui sa fie scos acest cuvânt din vocabularul omenesc ca fiind principiul brutalitatii, care schimba multimile în fiare

salbatice. Este adevarat ca aceste fiare adorm totdeauna dupa ce s-au adapat cu sânge si ca atunci e usor sa le prinzi în lanturi. Dar daca nu li se da sânge, atunci ele nu dorm, ci lupta.

AL 4-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Diferitele stadii necesare ale unei Republici. Francmasoneria exterioara si secretele sale. Libertatea si credinta. Concurenta internationala a comertului si industriei în viziunea francmasoneriei. Rolul esential al speculatiei. Cultul aurului ca valoare fundamentala la francmasoni.

Fiecare Republica trece prin diferitele trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul stadiu cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se arunca în dreapta si în stânga. Al doilea este cel al demagogiei din care se naste anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un despotism legal si pe fata si, prin urmare, raspunzator, ci un despotism nevazut si necunoscut, dar totusi eficient si foarte simtit; despotismul desfasurat de catre o organizatie secreta care actioneaza cu scrupule cât mai putine si care opereaza sub scutul cât mai multor agenti, a caror înlaturare la momentul necesar nu numai ca nu-i face nici un rau (acestei organizatii), ci chiar o ajuta, scutind-o sa-si cheltuiasca mijloacele sale cu rasplatirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea rasturna o putere nevazuta? Caci puterea noastra este una de felul acesta. Francmasoneria exterioara, de la suprafata, nu serveste decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul final al actiunii acestei puteri, ba chiar si locul organizatiilor sale, SUPREM CONDUCATOARE, vor ramâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi complet nevatamatoare si ar putea exista într-un Stat fara a aduce vreun rau bunastarii popoarelor, daca ea s-ar sprijini pe legile credintei în DUMNEZEU si ale fratiei omenesti, straina de acea egalitate care este dezmintita chiar de legile firii, care a statornicit înfrânarea si supunerea. Având o asemenea credinta, poporul s-ar lasa guvernat de catre autoritatea parohiilor si ar merge înainte, umil si pasnic, sub conducerea pastorului sau sufletesc, împacat cu împartirea facuta de Dumnezeu a bunurilor acestei lumi. Iata de ce trebuie sa darâmam complet credinta în cele divine si trebuie sa smulgem din mintea crestinilor însusi gândul Dumnezeirii si al Sufletului,
pentru a le înlocui cu meschine calcule si lipsuri materiale.

Pentru ca cele mai alese si elevate suflete ale crestinilor sa nu aiba aproape de loc timp sa cugete si sa observe, trebuie sa-i abatem pe crestini de la aceste preocupari, împingându-i numai catre grijile industriei si ale comertului. În acest chip toate natiunile îsi vor urmari doar câstigurile lor si, luptând fiecare cu îndârjire pentru propriile foloase, nu vor baga de seama care este dusmanul lor comun. Însa, pentru ca libertatea sa poata astfel dezbina si nimici în întregime societatea crestinilor, trebuie sa facem din speculatie baza industriei. Procedând astfel, nici una dintre bogatiile pe care industria le va scoate din

pamânt nu va ramâne în mâna industriasilor, ci toate se vor spulbera în speculatii, adica, în final, vor cadea în pungile noastre.Lupta tenace si înfierbântata pentru expansiune si loviturile vietii economice a creat si va crea societati dezamagite, reci si fara suflet. Aceste societati vor avea o spontana groaza de politica morala si superioara si de religie. Singura lor calauza va fi calculul meschin, adica aurul pentru care vor avea un adevarat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastra împotriva clasei inteligente a crestinilor de la putere, care sunt potrivnicii nostri, si ei vor face aceasta nu de dragul binelui si nici pentru a pune mâna pe bogatii, ci numai din ura ce o poarta celor supusi.

AL 5-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Crearea unei cât mai puternice centralizari a Guvernului. Mijloacele tainice de a-si însusi puterea care sunt specifice francmasoneriei. De ce adeseori statele nu se pot întelege între ele. Elitismul generator de mândrie al francmasonilor. Aurul si banii sunt totdeauna motorul principal care face sa se miste toate mecanismele în state. Monopolurile create de francmasoni în comert si în industrie. Importanta nebanuita a criticii. Institutiile statului asa „cum se vad”. Oboseli si plictiseli cauzate de excesul de cuvântari. Cum se pote pune pe deplin stapânire pe opinia publica? Importanta deosebita a initiativei particulare. Guvernul francmasonic suprem.

Ce forma de administratie se poate da unor State în care stricaciunea, coruptia a patruns peste tot, unde nu poti ajunge la bogatie decât prin acele viclene surprize îndemânatice care sunt pe jumatate pungasii? Unde domneste neînfrânarea moravurilor, unde moralitatea si cinstea nu se sustin decât cu pedepse si legi aspre, iar nu pentru ca ar fi întelese si primite de buna voie; unde simtamintele de Patrie si Religia sunt înabusite de credinte cosmopolite? Ce alta forma de guvernare sa se dea acestor societati, decât forma despotica pe care o vom descrie mai departe? Noi vom calauzi atunci în mod mecanic viata politica a supusilor nostri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi, una câte una, avantajele si prea marile libertati care au fost împartite de catre crestini, iar domnia noastra va pune temeliile unui despotism atât de maret, încât doar el va fi în stare, oricând si oriunde, sa impuna tacere crestinilor care vor voi sa ni se împotriveasca si care vor fi nemultumiti.

Ni se va spune ca despotismul despre care vorbesc nu tine seama de progresele moderne. Vom dovedi contrariul.

Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare ca o întruchipare a Vointei Dumnezeiesti, ele se supuneau fara murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi au considerat persoanele domnitoare ca pe niste simpli muritori de rând. Ungerea Sfânta n-a mai împodobit capul regilor, deoarece i-am luat poporului credinta

în Dumnezeu; autoritatea a fost târâta în strada, adica într-un loc de proprietate publica, iar noi am pus astfel îndata mâna pe ea.
Mai mult înca, arta noastra de a guverna masele si pe indivizi cu ajutorul unei teorii si a unor jocuri de cuvinte mestesugit alcatuite, ori prin reglementari ale vietii sociale si prin tot felul de alte mijloace dibace – pe care crestinii nu le înteleg deloc – face si ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiza, de observatie si de o mare eficienta în conceptii, cum pâna acum nimeni nu a mai avut si nu ni se poate asemana. La fel, nimeni nu se poate compara cu noi în alcatuirea planurilor de actiune politica si de solidaritate a noastra. Numai Iezuitii ar putea sa stea alaturi de noi în aceasta privinta, dar noi am reusit sa-i discreditam în fata multimii stupide, din pricina ca ei formau o organizatie vizibila, în timp ce noi ramânem mereu în umbra împreuna cu organizatia noastra secreta. De altfel noi stim ca lumii nu-i pasa ce stapân are.
O alianta trainica între toti crestinii din lume ne-ar putea opri oricând pentru câtva timp, dar acum noi stim ca suntem scutiti de aceasta primejdie prin radacinile adânci de neîntelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima crestinilor.
Noi am pus fata în fata calculele individuale si nationale ale crestinilor, urile religioase si etnice pe care le-am atâtat si le-am tinut aprinse de douazeci de veacuri. De aceea nici un guvern nu va gasi ajutor nicaieri; vom actiona astfel încât fiecare va socoti ca o întelegere sau o actiune împotriva noastra este daunatoare propriilor sale interese. Noi trebuie sa devenim atotputernici în aceasta lume, pentru ca de noi sa se tina mereu socoteala. Puterile trebuie sa ajunga sa nu poata încheia nici cea mai neînsemnata întelegere fara ca noi sa nu luam de îndata parte la ea.
Toate rotitele mecanismului guvernamental depind de un motor care este acum în mâinile noastre si acest motor este AURUL. Stiinta economiei politice, întemeiata de catre maestrii nostri, ne dovedeste de multa vreme puterea uriasa a aurului.
Capitalul, pentru a avea mâinile libere si puternice trebuie sa obtina monopolul industriei si al negotului; o mâna nevazuta este pe cale de a înfaptui toate acestea, în toate partile lumii. Aceasta libertate va da în curând putere politica industriasilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degraba sa dezarmam astazi popoarele decât sa le împingem la razboi, sa le desteptam patimile fierbinti si sa le canalizam în folosul nostru decât sa le linistim; mai degraba este necesar sa punem stapânire pe ideile lor si sa le rastalmacim decât sa ne prefacem ca nu le luam în seama.
Tinta de capetenie a actiunilor noastre este sa slabim spiritul public al crestinilor prin critica, sa-i facem sa-si piarda obiceiul de a cugeta adânc,

deoarece gândirea profunda da nastere împotrivirii fata de noi. Sa obosim, din contra, puterile gândului în vane hartuieli oratorice.
De când lumea, popoarele, ca si orice om, au luat cuvintele drept fapte, au putut fi cu usurinta înselate deoarece ele se multumesc cu aparenta lucrurilor si îsi dau foarte rar silinta de a cerceta daca promisiunile în legatura cu viata sociala au fost îndeplinite. Iata de ce asezamintele noastre vor avea totdeauna o frumoasa înfatisare la suprafata, care va dovedi si va pacali poporul îndeajuns cu privire la binefacerile lor în ceea ce priveste progresul.
Noi vom împrumuta fara sa ezitam haina tuturor partidelor, ale tuturor tendintelor si vom îmbraca cu ele pe oratorii nostri, care vor vorbi atât de mult încât toata lumea va fi dezorientata si obosita sa-i mai asculte.
Pentru a dezbina si a câstiga opinia publica, trebuie sa o buimacim raspândind din diferite parti si vreme îndelungata atâtea pareri care se bat cap în cap, încât crestinii vor sfârsi prin a se pierde în labirintul acesta si vor sfârsi prin a considera ca este mult mai bine sa nu ai nici o parere în politica. Vor recunoaste în final ca acestea sunt fapte care nu privesc deloc societatea si ca ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta este primul secret.
Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes prin dezbinare, consta în a înmulti în asa fel greselile poporului, apoi obiceiurile rele, patimile si regulile vietii în comun, încât nimeni sa nu mai fie în stare sa descurce acest haos si oamenii sa ajunga sa nu se mai înteleaga unii cu altii. Aceasta tactica va mai avea ca urmare raspândirea discordiei în toate partidele, risipirea în directii divergente a tuturor fortelor colective care nu vor înca sa ni se supuna. Ea va descuraja de asemenea orice initiativa personala oricât de geniala si va fi mai puternica decât milioane de oameni printre care a împrastiat suspiciunea si neîntelegerea. Trebuie sa îndrumam permanent educatia societatilor crestine în asa fel încât mâinile lor sa cada în jos obosite, într-o neputinta deznadajduita, în fata oricarui lucru care va cere initiativa, perseverenta si vointa.
Sfortarile, eforturile, care sub regimul libertatii se desfasoara nestânjenite si neîngradite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere si contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamagiri si înfrângeri. Noi vom obosi atât de mult pe crestini cu aceasta libertate, încât îi vom sili sa ne ofere o stapânire internationala a carei natura va fi asa de eficienta încât va putea îngloba în mod abil, fara o lupta fatisa, toate Statele lumii pentru a forma Guvernul nostru Suprem care va conduce întreaga planeta.
În locul guvernelor de astazi noi vom pune câte un Guvern fantoma care se va chema Administratia Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate partile ca niste clesti, iar organizatia sa va fi atât de mare, încât pâna la urma nici un popor nu se va putea feri ci i se va supune.

AL 6-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Monoplurile; averile tuturor crestinilor vor ajunge în curând sa depinda de aceste monopoluri. Aristocratia slabita va fi lipsita de bogatia funciara. Comertul, industria si speculatia ca mijloace francmasonice de îmbogatire fara munca. Luxul care înrobeste. Marirea salariului si scumpirea imediat ulterioara a obiectelor de prima necesitate. Anarhia întretinuta si betia generalizata. Întelesul secret al propagandei unor teorii economice naucitoare.

În curând vom întemeia uriase monopoluri, care vor fi izvoare de bogatii colosale si de care vor depinde chiar si marile averi ale crestinilor într-o asa masura, încât vor fi înghitite de ele, cum se întâmpla cu creditul Statelor a doua zi dupa o prabusire politica.

Domnii economisti care sunt de fata vor sti sa aplice si sa pretuiasca însemnatatea acestei combinatii.

Trebuie sa marim prin toate mijloacele cu putinta însemnatatea Guvernului nostru Suprem, înfatisându-l ca pe ocrotitorul si rasplatitorul tuturor celor care i se supun de buna voie.

Nobilimea crestinilor, în ceea ce priveste puterea ei politica, a disparut. Nu ne mai temem de ea; dar ca proprietara de bunuri teritoriale, ea ne poate dauna în masura în care izvoarele ei de câstig pot fi independente de noi. Trebuie deci, cu orice pret, sa-i luam din stapânire pamânturile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop este de a mari impozitele pe proprietate funciara, pentru a îndatora prin aceasta pamântul. Aceste masuri inteligente vor tine proprietatea funciara într-o stare de supunere desavârsita.

Aristocratia crestinilor, din tata în fiu, nestiind sa se multumeasca cu putin, va fi usor de ruinat.

În acelasi timp trebuie sa ocrotim negotul si industria cu multa putere si mai ales sa promovam speculatia, al carei rol serveste de contra-greutate industriei. Fara speculatie industria ar înmulti capitalurile particulare, ar îmbunatati agricultura, eliberând pamânturile de datoriile create prin împrumuturile bancilor funciare. Trebuie ca industria sa rapeasca pamântului roadele muncii sale ca si ale capitalului si, prin speculatie, sa ne puna la dispozitie noua banii lumii întregi. Fiind astfel aruncati în rândurile proletarilor, toti crestinii se vor pleca înaintea noastra pentru a obtine cel putin dreptul de a trai modest.

Pentru a nimici industria crestinilor vom mari speculatia, gustul luxului, al acelui lux inutil care înghite totul. Vom face sa se mareasca salariile, care totusi nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom face sa apara în acelasi timp si o scumpire a bunurilor de prima necesitate, datorita (vom spune noi) decaderii agriculturii si a crescatorilor de vite. Mai mult chiar, vom submina cu dibacie si în profunzime temeliile productiei, obisnuind pe muncitori cu anarhia si cu bauturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate

masurile cu putinta pentru a îndeparta de pe pamânturile si întreprinderile lor pe crestinii inteligenti.
Pentru ca situatia sa nu fie vazuta prea devreme sub adevarata ei lumina, vom ascunde adevaratele noastre intentii sub masca pretinsei dorinte de a raspândi si face accesibil lumii marile principii economice pe care le învatam astazi.

AL 7-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Pentru ce trebuie de fapt sa fie sporite mereu armamentele. Fermentatii, discordii, dusmanii care exista în lumea întreaga. Constrângerea unei eventuale opozitii a „crestinilor" prin razboiul general. Presa ca mijloc important de influenta în masa si modul în care este influentata opinia publica. Tunurile americane, japoneze si chineze.
Înmultirea înarmarilor si a personalului politienesc este o întregire necesara a planului ce l-am expus. În toate Statele trebuie ca, în afara de noi, sa nu se gaseasca decât masele de proletari, câtiva milionari devotati noua, politisti si soldati.
În întreaga Europa, ca si pe celelalte continente, trebuie sa întretinem agitatia, suspiciunea, neîntelegerea si ura. Câstigul atunci ne este îndoit. Pe de o parte, prin aceasta tinem în frâu toate tarile, care vor sti ca noi putem, dupa bunul nostru plac, sa provocam dezordinea sau sa stabilim ordinea: toate aceste tari se vor obisnui astfel, la un moment dat, sa ne considere ca o sarcina trebuincioasa. Pe de alta parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile care vor fi întinse în cabinetele de Stat, si toate acestea se vor realiza de catre noi cu ajutorul politicii, al contractelor economice si al datoriilor financiare. Pentru a ne atinge în întregime scopul, va trebui sa dam dovada de o mare viclenie în cursul tratativelor si a negocierilor; dar în ceea ce se cheama „limba (atitudinea) oficiala" noi vom urmari o tactica opusa si vom parea a fi cinstiti si concilianti. În acest fel, popoarele si guvernele crestinilor, pe care le-am obisnuit sa nu priveasca decât acea fata a lucrurilor pe care le-o aratam noi, ne vor lua înca o data drept binefacatorii si mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui sa fim în stare sa-i facem pe vecini sa declare razboi tarii care ar îndrazni sa ne stea în cale; iar daca si acesti vecini s-ar gândi sa se întovaraseasca împotriva noastra va trebui sa-i înfrângem repede pe toti într-un razboi universal (mondial) al lumii întregi.
Cea mai sigura cale a noastra spre succes în politica este secretul, tainuirea initiativelor: cuvântul diplomatului francmason nu trebuie sa se împotriveasca deloc cu faptele sale.
Va trebui chiar sa silim guvernele crestine sa lucreze dupa planul nostru amplu alcatuit si care în curând va fi aproape de tel. La aceasta ne va ajuta opinia publica, aceasta opinie publica pe care „marea putere", presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere eficienta a guvernelor crestine ale Europei, îi vom dovedi unuia

dintre ele puterea noastra prin atentate, adica prin teroare; iar tuturor, daca cumva aproape toate se vor revolta împotriva noastra, le vom raspunde prin glasul tunurilor americane, chinezesti ori japoneze.

AL 8-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Utilizarea intentionat echivoca a dreptului juriticde catre francmasoni. Colaboratorii apropiati ai regimului francmason. Scolile particulare ca mijloc de educatie superioara cu totul speciala. Economisti si milionari. Cui ar trebui sa fie încredintate toate posturile de raspundere în Guvern?

Trebuie sa ne însusim în întregime toate armele pe care le-ar putea întrebuinta dusmanii împotriva noastra. Va trebui sa gasim în subtilitatile si tertipurile limbii juridice o îndreptatire pentru cazul când vom fi siliti sa dam pedepse care ar putea parea prea îndraznete si nedrepte, deoarece este nevoie ca acestea sa fie exprimate în termeni care sa aiba aerul ca sunt niste maxime morale foarte înalte, având totodata si o înfatisare legala. Stapânirea noastra trebuie sa se înconjoare de toate puterile civilizatiei, în mijlocul carora va trebui sa lucreze. Ea va aduna în jurul sau publicisti, juristconsulti experimentati, administratori, diplomati si, în sfârsit, oameni pregatiti printr-o educatie superioara în scoli speciale. Acesti oameni vor cunoaste toate tainele vietii sociale, vor cunoaste toate felurile de a vorbi întrebuintând litere si cuvinte politice, vor avea cunostinta despre toate dedesubturile firii omenesti, despre toate corzile simtitoare, pe care va trebui sa stie a cânta. Asemenea corzi sunt, de pilda, înfatisarea spiritului crestinilor, tendintele lor înnascute, lipsurile, viciile si caracteristicile lor, apoi particularitatile de clasa si de conditie. Este de la sine înteles ca acesti sprijinitori geniali ai guvernamântului nostru nu vor fi alesi dintre crestini care sunt obisnuiti sa-si faca munca administrativa fara a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii blazati ai crestinilor semneaza hârtiile fara a le citi; ei servesc din interes sau din ambitie.

Vom înconjura guvernul nostru cu o întreaga multime de economisti. Iata de ce trebuie ca francmasonii sa învete în primul rând stiintele economice. Vom fi de asemenea înconjurati de o ceata întreaga de bancheri, industriasi, capitalisti si mai ales de milionari, deoarece, în fond, totul va fi hotarât cu ajutorul cifrelor.

Un anumit timp, pâna ce va sosi momentul când nu va fi deloc primejdios sa încredintam posturile de raspundere ale Statelor fratilor nostri francmasoni, le vom încredinta unor indivizi a caror trecut si caracter vor fi de asemenea natura încât sa existe o prapastie între ei si popor; unor astfel de oameni le vom da puterea, carora în caz de abatere de la ordinele noastre sa nu le ramâna altceva de asteptat decât condamnarea sau exilul, pentru ca ei sa fie siliti sa ne apere plini de devotament interesele pâna la ultima suflare.

AL 9-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Aplicarea atenta a principiilor francmasonice secrete în scopul de a reface educatia popoarelor. Cuvântul tainic de ordine francmason. Importanta nebanuita a orientarilor antifrancmasonice. Din nou despre teroare. Ce îi asteapta pe cei care servesc francmasoneria. Forta cea „inteligenta" si forta cea „oarba" a regatelor crestine. Împartirea aparenta a puterii cu poporul. Misterele arbitrariul liberal. Uzurparea gradata a instructiunii si a educatiei. Interpretarea diferita a legilor. Metrourile si francmasoneria.

Aplicând în practica principiile noastre, trebuie sa fiti cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul caruia va veti gasi si veti lucra; aplicarea generala, uniforma, a acestor principii, înainte de a fi facuta educatia poporului, nu poate avea pentru noi succes. Dar, punându-le cu tenacitate în practica, n-or sa treaca zece ani fara ca sa se fi schimbat chiar si caracterul cel mai îndaratnic si fara ca sa avem la dispozitie un popor foarte mult supus noua. Când va veni domnia noastra planetara, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleasi cuvinte reduse la rangul lor de idei. Vom zice: DREPTUL LA LIBERTATE, DATORIA EGALITATII, IDEALUL FRATERNITATII. Vom apuca astfel taurul de coarne. De fapt, am distrus deja toate guvernele afara de cel al nostru, desi de drept exista multe. Daca astazi câteva state îsi ridica glasul împotriva noastra, aceasta o fac numai de forma, uneori la dorinta si ordinul nostru, deoarece ne este folositor, pentru a guverna în siguranta pe fratii nostri mai mici.

În realitate nu mai avem nici o piedica înaintea noastra. Guvernul nostru Suprem exista deja în conditii extra-legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic si energic – DICTATURA. Pot spune cu deplina convingere ca astazi noi suntem legislator. Noi dam hotarâri judecatoresti, noi osândim la moarte si noi gratiem. Suntem comandantii tuturor trupelor noastre, încalecati pe calul generalului sef. Vom guverna mereu cu o mâna de otel, deoarece tinem în mâini ramasitele unui partid altadata puternic, astazi subjugat noua. Tinem în mâini si îi dominam pe toti prin pofte nemasurate, lacomii arzatoare, razbunari nemiloase, uri neîmblânzite.

De la noi porneste teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastra oameni din toate orientarile si din toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialisti, comunisti si tot soiul de utopisti. Am înhamat pe toata lumea la lucru: fiecare sapa hotarât la locul lui ultimile ramasite ale puterii si, fara sa-si dea seama ce face, se sileste sa darâme tot ce mai sta în picioare. Toate Statele, în urma acestor uneltiri abile, cer liniste, sunt gata sa jertfeasca totul pentru pace, dar noi nu le vom da pace atâta timp cât ele nu vor recunoaste deschis si cu umilinta Guvernul nostru Suprem.

Poporul a început deja sa strige ca trebuie sa se rezolve problema sociala cu ajutorul întelegerii internationale. Împartirea poporului în partide i-a pus pe

toti la dispozitia noastra deoarece, pentru a sustine o lupta pentru putere, trebuiesc bani, iar banii sunt toti sub controlul nostru.
Ne-am putea teme numai de întelegerea dintre puterea înteleapta a persoanelor domnitoare si puterea oarba a poporului, dar am luat toate masurile cu putinta împotriva unei asemenea eventualitati. Între aceste doua puteri am ridicat un zid, adica o teroare reciproca. În acest chip puterea oarba a poporului ramâne sprijinul nostru, iar noi îi vom fi singurii calauzitori; din aceasta cauza noi vom sti sa o îndreptam cu abilitate spre telul nostru.
Pentru ca mâna orbului sa nu se poate lepada de conducerea si ghidarea noastra, trebuie ca, din când în când, sa intram în legatura directa cu el, daca nu personal, cel putin prin fratii nostri cei mai credinciosi. Când vom fi o putere unanim recunoscuta, vom vorbi noi în persoana cu poporul în pietele publice si vom da învataturi despre afacerile politice, dar în întelesul care ne va fi noua folositor.
Cum ar putea ei verifica ceea ce-i vom învata noi în scolile de la sate? Iar ceea ce va spune trimisul Guvernului sau persoana domnitoare ea însasi, nu va întârzia sa fie cunoscut îndata de Statul întreg, deoarece se va raspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme fundatiile crestinilor, noi ne-am atins de ele cu o mâna prevazatoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau asezate într-o ordine neclintita, dreapta; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrara. Ne-am preocupat astfel în secret de jurisdictie, de alegeri, de presa, de libertatea individuala si mai ales de învatamânt si educatie, care sunt reazemul vietii libere.
Am înselat, demoralizat, naucit si corupt tineretul crestin printr-o educatie greoaie si inutila bazata pe învataminte si teorii pe care noi demult le stim ca sunt false, fiind nascocite si raspândite chiar de catre noi.
Ramânând deasupra legilor existente, fara a le schimba în esenta lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretari contradictorii, am obtinut repede rezultate minunate pentru noi. Aceste rezultate au constat mai întâi prin faptul ca aceste comentarii naucitoare au mascat legile si, mai târziu, le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile sa se mai orienteze într-o legislatie atât de încurcata.
De aici s-a nascut teoria tribunalului constiintei. Unii spun ca lumea se va rascula împotriva noastra cu armele în mâini, daca va descoperi prea repede despre ce este vorba. Pentru acest caz noi avem, în tarile din Occident, o arma atât de îngrozitoare, încât chiar si cele mai îndraznete suflete vor tremura înaintea ei: metrourile, care vor fi introduse pâna atunci în toate capitalele, care împreuna cu tunelele lor vor fi folosite de noi pentru a azvârli astfel în aer toate organizatiile si toate sediile dusmanilor nostri din toate tarile lumii.

AL 10-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Forta tainica a lucrurilor în politica. „Genialitatea diabolica a josniciei. Ce modificari promite dupa aceea lovitura de stat francmasonica. De ce apreciaza francmasonii sufragiul universal. Stima de sine însusi. Sefii francmasoni si promovarea lor. Conducatorul cel genial al francmasoneriei. Institutiile statului si functiile lor. Otrava cea puternica a liberalismului. Constitutia este totdeauna scoala neîntelegerilor ce apar între partide. Noua era republicana. Presedintii statelor sunt aproape totdeauna creaturi „de paie" ale francmasoneriei. Responsabilitatea limitata a presedintilor statelor. Misterul afacerii „Panama". Rolul important al camerei deputatilor si al presedintelui statului. Francmasoneria este totodata si o forta legislativa. Noua constitutie republicana si rolul acesteia. Trecerea ulterioara la „autocratia" francmasonica. Momentul secret al proclamarii „regelui universal" al planetei Pamânt. Inocularea criminala cu microbi si virusi ale diferitelor boli precum si alte fapte malefice ale francmasoneriei.

Încep astazi repetându-va ceea ce v-am mai spus anterior si va rog sa va aduceti aminte ca guvernele si popoarele nu vad decât aparenta, înfatisarea de la suprafata a lucrurilor. Cum ar putea ele sa descurce întelesul ascuns al lucrurilor si situatiilor când reprezentantii lor se gândesc mai mult la petreceri înainte de orice? Este foarte important pentru politica noastra sa cunoastem acest amanunt. Ne va fi de folos când vom trece la discutia diviziunii puterii, a libertatii cuvântului, a presei, a libertatii de constiinta, a dreptului de asociere, a egalitatii înaintea legii, a inviolabilitatii proprietatii si a locuintei, a impozitului si, în sfârsit, la discutia retrospectiva a legilor. Toate aceste probleme sunt de o asemenea natura încât nu trebuie sa te atingi de ele de-a dreptul si pe fata, înaintea poporului. În cazul când suntem siliti sa luam contact cu ele, nu trebuie sa fie însirate una câte una, ci trebuie sa declaram în bloc ca principiile dreptului modern sunt respectate si recunoscute de catre noi. Însemnatatea acestei omiteri consta în aceea ca, un principiu caruia nu i-ai spus pe nume, ne lasa libertatea de a exclude din el câte ceva fara ca aceasta sa se observe, pe când, daca le-am enumera tot ceea ce vrem sa excludem, toate acestea ar putea fi primite cu rezerva.

Poporul credul si prost are o deosebita si o mare stima pentru geniile politice si raspunde tuturor actelor de violenta ale acestora prin cuvinte: „E ticalos, grozav de ticalos, dar cât de dibaci! Iata aici este numai un joc abil, dar cât de viclean este jucat, cât este de obraznic!"

Noi socotim ca este necesar sa atragem toate natiunile la zidirea unui noi edificiu fundamental al carui plan îl avem acum gata. Iata de ce trebuie ca, înainte de toate, sa dam dovada de aceasta îndrazneala si de aceasta putere a mintii care, prin persoana influenta a actorilor nostri, va sfarâma în scurt timp toate piedicile din calea noastra. Când undeva vom fi dat, atunci când este cazul, lovitura noastra de Stat, vom spune si vom repeta popoarelor: „totul

merge îngrozitor de rau, toti au suferit mai mult decât poate rabda un om. Noi vom îndeparta acum pricinile suferintelor voastre, adica nationalitatile, granitele si diversitatea banilor. Bineînteles ca sunteti liberi de a ne jura sau nu credinta, însa puteti voi oare face aceasta pe buna dreptate, daca o faceti înainte de a fi vazut ceea ce va oferim noi?" Atunci ei ne vor slavi si ne vor purta în triumf într-o însufletire înnebunita de nadejdi. Votul public, din care am facut arma ridicarii noastre la putere si cu care i-am obisnuit pe oameni prin diferite uniuni si tovarasii (pâna si unitatile cele mai mici ale membrilor omenirii), îsi va juca o ultima data rolul, pentru a exprima dorinta întregii omeniri de a ne cunoaste mai de aproape înainte de a ne judeca.

Iata de ce trebuie sa împingem toata lumea la votul public, fara deosebire de clasa si de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majoritatii, pe care nu-l poti obtine de la clasele censitare inteligente. Dupa ce vom fi obisnuit în acest chip toata lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnatatea familiei crestine si valoarea ei educationala, de asemenea nu vom lasa sa se ridice individualitatile, carora multimea, calauzita de noi, nu le vor îngadui sa iasa la iveala si nici chiar sa vorbeasca. Ea va fi pentru aceasta obisnuita sa nu asculte decât pe noi, care îi platim supunerea si atentia. În acest fel vom face din popor o forta atât de oarba, încât nu va fi în stare sa se miste în nici o parte, fara a fi calauzita de agentii nostri, pusi în locul conducatorilor sai. El se va supune acestui regim, deoarece va sti ca de acesti noi conducatori vor depinde câstigurile sale, darurile gratuite si tot felul de privilegii pe care le va avea.

Un plan unic de guvernare trebuie sa iasa dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent si fara legatura, daca mai multe minti si-ar împarti sarcina de a-l stabili. De aceea, noi trebuie sa cunoastem acest plan de actiune, dar nu trebuie sa-l discutam decât noi între noi, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legatura dintre partile sale, puterea practica si întelesul tainic al fiecaruia dintre punctele sale. Daca este discutat si schimbat prin votul public, atunci planul nostru va pastra urma tuturor conceptiilor false ale mintilor care nu vor putea patrunde adâncimea si legatura scopurilor urmarite. Planurile noastre trebuie sa fie secrete, puternice si bine concepute. De aceea noi nu trebuie sa aruncam munca geniala a conducatorului nostru la picioarele multimii si, de asemenea, nu trebuie niciodata sa o încredintam nici macar unei socitati restrânse.

Aceste planuri nu urmaresc deocamdata rasturnarea institutiilor moderne si a statelor existente. Ele le vor schimba numai economia si, prin urmare, toata dezvoltarea lor, care astfel va ajuta mult realizarea planurilor noastre.

Structuri aproape identice exista, sub diferite denumiri, în toate tarile: Reprezentanta, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ si Corpul Executiv. Nu trebuie sa va explic acum mecanismul legaturilor dintre aceste institutii, deoarece îl cunoasteti prea bine. Observati numai ca fiecare

din aceste institutii corespunde unei anumite functii importate a Statului si va rog sa mai observati ca ceea ce este foarte important este nu institutia, ci functia. Asadar functia si nu institutiile sunt importante. Institutiile si-au împartit toate functiile guvernamentale: functii administrative, legislative, executive. De aceea ele lucreaza în organismul Statului ca si organele în corpul omenesc. Daca stricam complet o anumita parte a masinii Statului, aceasta va cadea bolnava, si la fel ca în cazul corpului omenesc mai devreme sau mai târziu Statul va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toata constructia sa politica s-a schimbat; Statele au cazut bolnave de o boala mortala: descompunerea sângelui lor vital si nu ne mai ramâne acum decât sa asteptam sfârsitul agoniei lor. Din liberalism s-au nascut guvernele constitutionale care au înlocuit, pe seama credulitatii crestinilor, autocratia salvatoare cu Constitutia care, dupa cum stiti, nu este altceva decât o scoala de discordii, de neîntelegeri, de discutii, de deosebiri de vederi si de framântari sterpe ale partidelor. Într-un cuvânt aceasta este scoala a tot ce face ca un Stat sa îsi piarda individualitatea si personalitatea. Atât tribuna cât si presa a condamnat pe conducatori la inactivitate si la slabiciune. Ea a facut astfel din ei niste elemente putin necesare, nefolositoare. Prin aceasta se explica usurinta cu care se va realiza rasturnarea lor. Epoca republicana a devenit atunci posibila, fiindca am înlocuit pe guvernator cu o caricatura a guvernului, cu un presedinte luat din multime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor nostri. Aici se afla fundamentul minei sapate de catre noi sub poporul crestinilor, sau mai bine zis sub popoarele crestinilor.

Într-un viitor apropiat vom întemeia în acelasi mod responsabilitatea presedintilor de republica.

Atunci vom putea introduce fara teama anumite schimbari ce ne vor fi favorabile noua, de care nu va raspunde decât aceasta creatura a noastra care va fi o marioneta. Ce ne pasa noua daca rândurile celor ce alearga dupa putere vor deveni mai rare sau daca se vor produce, în lipsa de presedinti, încurcaturi capabile de a dezorganiza în întregime tara?

Pentru a ajunge la acest rezultat, care ne avantajeaza, vom unelti si manevra alegerea de presedinti care au în trecutul lor o pata ascunsa. Teama de o asemenea descoperire, dorinta proprie fiecarui om odata ajuns la putere de a-si mentine privilegiile, foloasele si onorurile legate de noua sa conditie, vor face din acestia servitorii credinciosi ai poruncilor noastre. Camera deputatilor va acoperi, va apara, va alege presedinti, dar noi îi vom retrage dreptul de a propune legi sau de a le schimba. Acest drept va fi dat în realitate numai presedintelui responsabil, care va fi o jucarie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni astfel fara îndoiala tinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apara, dreptul de a apela la hotarârea poporului, fara sa

mai treaca prin intermediarul reprezentantilor sai, cu alte cuvinte îi vom da dreptul de a recurge la serviciul nostru ca un orb ce apeleaza la majoritate. Afara de acestea, vom da presedintelui dreptul de a declara razboi. Vom motiva acest drept spunând ca presedintele, ca sef al întregii armate a tarii, trebuie sa o aiba la dispozitia sa, pentru a apara noua Constitutie republicana, al carei reprezentant direct raspunzator va fi.

În aceste împrejurari, seful guvernului unui stat va fi în mâinile noastre si nimeni, în afara de noi, nu va mai conduce indirect puterea legislativa.

Vom retrage de asemeni Camerei, introducând noua Constitutie republicana, dreptul de interpelare, sub pretext de a apara secretul politic. Vom restrânge prin noua Constitutie numarul reprezentantilor la minimum, aspect care va avea drept urmare de a micsora cu atât mai mult pasiunile politice si pasiunea pentru politica. Daca, contrar oricaror asteptari ale noastre, ele totusi se trezesc chiar în situatia acestui mic numar de reprezentanti, îl vom reduce la minimum printr-un apel la majoritatea poporului.

De presedintele republicii va depinde numirea presedintilor si a vicepresedintilor Camerei si ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom margini sedintele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, vom actiona astfel ca presedintele, ca sef al puterii executive, sa aiba dreptul de a convoca sau dizolva Parlamentul si, în cazul dizolvarii, de a amâna momentul unei noi convocari. Dar pentru ca urmarile tuturor acestor actiuni, în realitate inegale, sa nu cada asupra responsabilitatii, stabilite de catre noi, a presedintelui (lucru care ar fi daunator planurilor noastre), vom îndemna pe ministri si pe ceilalti functionari care înconjoara pe presedinte sa treaca peste hotarârile acestuia, prin masuri nejuste luate pe propria lor raspundere; în acest chip, ei vor fi vinovati si raspunzatori în locul sau. Noi va sfatuim de a încredinta acest rol mai ales Senatului, Consiliului Ministrilor, mai bine decât unui singur individ.

Presedintele-marioneta va interpreta dupa vointa noastra legile existente, care dupa cum se stie pot fi interpretate în mai multe feluri. El le va anula când îi vom spune noi ca trebuie si va avea dreptul de a propune legi provizorii si chiar o noua schimmbare a Constitutiei, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste masuri stabilite aici si puse în practica ne vor da putinta de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliti sa introducem în Constitutiile Statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimtite la suprimarea oricarei Constitutii, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocratia noastra.

Recunoasterea autocratiei noastre poate sosi si înainte de suprimarea Constitutiei, daca popoarele, obosite de neorânduielile si caracterul usuratic al conducatorilor lor, vor ajunge sa strige: „Alungati-i si dati-ne un rege

universal, care sa ne poata uni pe toti si sa distruga cauzele neîntelegerilor noastre: granitele natiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care sa ne dea acea pace si acea siguranta pe care nu o putem obtine de la conducatorii si reprezentantii nostri.”

Stiti foarte bine ca, pentru a face posibile asemenea dorinte, trebuie sa tulburam în asemenea mod neîntrerupt, în toate tarile, legaturile dintre popor si guvern pentru a ajunge sa obosim întreaga lume prin dezbinare, dusmanie, ura si chiar prin martiraj, foamete, raspândirea bolilor, pentru ca crestinii sa nu vada alta scapare decât aceea de a recurge la suveranitatea noastra absoluta si întreaga.

Daca dam poporului timp sa rasufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodata.

AL 11-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Programul tainic al noii Constitutii. Câteva amanunte secrete asupra loviturii de stat asa cum este ea propusa de catre francmasoni. Crestinii sunt în general naivi, prosti si mici. Francmasoneria secreta din umbra si lojile sale exterioare de „fatada”.

Consiliul de Stat va fi menit sa sprijine parerea guvernului. Sub înfatisarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redactare a legilor si decretelor guvernatorului.

Iata care este programul noii Constitutii pe care noi o pregatim: vom crea Legea, Dreptul si Tribunalul: 1) sub forma de propuneri ale corpului legislativ; 2) prin decrete ale Presedintelui (republicii) sub forma de ordine generale, prin acte ale Senatului si prin decizii ale Consiliului de Stat, sub forma de ordine ministeriale; 3) în cazul când vom gasi ca este folositor, sub forma de lovitura de Stat.

Acum, dupa ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agendi (modalitate de actiune), sa ne ocupam cu amanuntele masurilor care ne vor servi sa terminam transformarea Statului în întelesul pe care l-am expus. Vreau sa zic ca ne vom ocupa cu mai multa atentie de liberatea presei, de dreptul de asociatie, de libertatea constiintei, de principiul electiv si de multe alte lucruri care vor trebui sa dispara din repertoriul omenirii si care urmeaza sa fie cu desavârsire schimbate de îndata ce noua Constitutie a noastra va fi proclamata.

Numai în acest moment vom putea publica nestânjeniti toate ordinele noastre. Mai târziu, orice schimbare considerabila va fi primejdioasa. Daca aceasta schimbare se face în sensul unei asprimi care nu poate fi îndurata, ea poate atrage dupa sine o deznadejde foarte mare pricinuita de teama de noi schimbari de acelasi fel.

Daca, dimpotriva, schimbarea se îndeplineste în sensul unor îngaduinte ulterioare, se va zice ca noi însine ne-am recunoscut greselile, iar acest lucru va întuneca faima înaltei inteligente, a puterii noastre, sau se va zice ca ne-a

fost teama si ca am fost siliti sa facem concesii, pentru care nimeni nu ne va multumi, deoarece toti vor crede ca de fapt au avut dreptul la ele. Atât una cât si cealalta din aceste eventualitati, ar fi deci pagubitoare pentru noua noastra Constitutie.
Noi vrem ca, din ziua proclamarii ei, când popoarele vor fi naucite de lovitura de Stat, care se va fi operat, când înca vor fi sub puterea terorii si a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment sa recunoasca cu totii ca noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de tari, încât nu vom sta în nici un caz la tocmeala cu dânsii; ca, nu numai ca nu vom da nici o însemnatate parerilor si dorintelor lor, dar ca suntem gata si ca avem posibilitatea sa înabusim cu o forta si cu o autoritate indiscutabila orice încercare, orice manifestare a acestor dorinte si pareri; ca am stiut sa punem mâna dintr-o singura lovitura pe tot ceea ce ne era necesar, si ca nu vom împarti în nici un caz puterea noastra cu ei. Atunci resemnati ei îsi vor închide ochii si vor astepta desfasurarea ulterioara a evenimentelor.
Crestinii naivi sunt ca niste oi iar noi suntem pentru ei niste lupi. Sunt convins ca stiti ce patesc oile când patrund lupii în staul.
Deoarece resemnati ei vor închide ochii înaintea oricarui lucru, spre a-i pacali le vom promite ca le înapoiem toate libertatile luate, dar aceasta numai când dusmanii pacii vor fi potoliti, iar partidele existente reduse la neputinta.
Nu mai trebuie sa va spun ca, în realitate, ei vor astepta mult si zadarnic aceasta întoarcere spre trecut.
Pentru ce altceva am fi oferit si inspirat crestinilor toata aceasta politica, fara a le da în realitate putinta de a o patrunde, daca nu doar penru a câstiga pe ascuns, ceea ce noi fara acest mod de a proceda nu puteam câstiga pe fata? Acest aspect fundamental a servit mereu ca baza organizarii francmasoneriei noastre secrete, care nu este cunoscuta si ale caror planuri nu sunt nici macar banuite de dobitoacele crestine, atrase de noi în organizatia vizibila a francmasoneriei, pentru a îndeparta astfel de la noi privirile banuitoare ale fratilor lor.

AL 12-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Interpretarea masonica secreta a cuvântului „libertate”. Viitorul diferit al presei în timpul domniei planetare a francmasonilor. Controlul strict si total al presei atunci. Agentiile corespondentilor. Ce este în realitate progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor asa cum se manifesta ea în presa moderna. Atâtarea si întretinerea pretentiilor „sociale” provinciale. Infailibilitatea noului regim.
Cuvântul libertate, care poate fi talmacit în diferite feluri, noi îl vom defini astfel: „Libertatea este dreptul de a face numai ceea ce permite legea”. O astfel de talmacire a acestui cuvânt, facuta la timpul potrivit, va pune toata libertatea

în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor face cu putinta ceea ce o sa ne fie noua placut, urmarind punerea în practica a programului de mai sus.
Ce rol joaca astazi presa? Ea serveste adeseori la atâtarea patimilor si la întretinerea egoismelor de partid. Ea este plina de desertaciune, nedreptati si minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înteleg deloc menirea. Noi mai întâi o vom subjuga si îi vom pune oprelisti puternice, iar apoi vom face la fel si cu celelalte lucrari tiparite, caci la ce ne-ar servi subjugarea presei, daca nu ne vom pune la adapost si de focul atâtator al brosurii si al cartii? Vom transforma publicitatea, care ne costa astazi foarte scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, într-un izvor de venit pentru Statul nostru. Vom înfiinta un impozit special asupra presei. Vom sili sa se plateasca o garantie atunci când se înfiinteaza ziare sau tipografii. Astfel speram ca va fi scutit guvernul nostru francmasonic de orice atac din partea presei, iar când se va ivi vreun prilej, vom da amenzi fara mila. Timbrele, garantiile si amenzile, toate acestea vor aduce Statului nostru venituri uriase.
Este drept ca ziarele de partid ar putea trece usor peste asemenea pierderi banesti si de aceea pe acestea le vom desfiinta, îndata ce ne vor fi atacat a doua oara. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputernicului guvern al nostru. Pretextul pentru a desfiinta un ziar va fi ca atâta la revolta si destabilizeaza Statul fara motiv si fara dreptate. Va rog sa nu va surprinda ca printre ziarele care ne vor ataca, vor fi si cele întemeiate de noi, dar ele fiind ghidate de noi din umbra vor ataca numai acele puncte ale caror schimbari le vom dori.
Nimic nu va putea fi adus la cunostinta lumii fara supravegherea noastra. Acest rezultat este deja atins din zilele noastre prin faptul ca toate stirile si noutatile sunt primite de catre mai multe agentii care le aduna din toate partile lumii. Aceste agentii vor fi atunci fara deosebire numai ale noastre si nu vor publica decât ceea ce le vom îngadui noi.
Daca deja de pe acum am stiut sa câstigam de partea noastra pe membrii societatilor crestine în asa masura, încât aproape toti privesc întâmplarile lumii prin sticla cu anticipatie colorata a ochelarilor pe care chiar noi i-am pus pe nas, daca deja de pe acum nu mai exista pentru noi usi zavorâte care sa ne împiedice cunoasterea acelor lucruri pe care crestinii le numesc prosteste secrete de Stat, ce va fi atunci când vom fi stapânii recunoscuti ai acestei planete si vom conduce prin persoana Marelui Suveran?
Atunci oricine va voi sa fie editor, bibliotecar sau proprietar de tipografie ori sa se ocupe de industria tipografica, va trebui sa primeasca o diploma, care, în cazul ca posesorul ei se va face vinovat de vreo nelegiuire oarecare împotriva noastra, va fi luata numaidecât înapoi. Cu asemenea masuri, intrumentul gândirii de masa – presa – va deveni un mijloc de manipulare si educatie în mâinile noastre, care nu va mai îngadui poporului sa bata câmpii asupra

binefacerilor evolutiei spirituale si a progresului. Care dintre noi nu stie oare ca aceste binefaceri sunt închipuite si multe dintre ele duc de-a dreptul la niste aspiratii care pentru noi sunt absurde? Din aceste aspiratii si vise s-au nascut atât raporturile anarhice ale oamenilor între ei cât si cu stapânirea, deoarece progresul sau mai bine zis ideea progresului, a dat nastere ideilor tuturor emanciparilor, fara a le face deloc cu putinta realizarea. Toti acei pe care noi îi numim liberali sunt de fapt anarhisti, daca nu în fapte cel putin în gânduirile lor. Fiecare dintre ei urmareste ideea libertatii si pâna la urma toti cad în anarhie, protestând din simpla placere de a protesta.

Dar sa revenim acum la presa. O vom îngreuna, ca si tot ce se tipareste, cu impozite si preturi foarte mari pentru fiecare foaie tiparita cât si cu alte garantii. Cartile cu mai putin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria brosurilor pentru ca, pe de o parte, vom reusi prin aceasta sa reducem numarul revistelor care sunt pentru noi otrava cea mai primejdioasa, iar pe de alta parte, aceasta masura îi va sili pe scriitori sa produca lucrari atât de lungi, încât vor fi putin citite, mai ales din cauza pretului lor foarte mare. Dinpotriva, ceea ce vom edita si tipari noi pentru calauzirea mintilor în directia pe care o vom stabili, va fi ieftin si astfel va fi citit de catre toata lumea. Impozitul foarte mare va înabusi dorinta multora de a scrie, iar teama de pedeapsa va face pe literati sa atârne de noi.

Daca totusi se vor gasi unele persoane care doresc sa scrie împotriva noastra nu se va gasi în schimb nimeni sa le tipareasca scrierile. Înainte de a accepta o lucrare pentru tiparit, editorul va trebui sa mearga la autoritati pentru a obtine încuviintarea scrisa de a o face. În acest chip vom cunoaste dinainte cursele care ni se întind si le vom zadarnici dând dinainte lamuriri asupra subiectului tratat în care suntem atacati.

Literatura si ziaristica sunt cele doua forte educative mai însemnate, de aceea guvernul nostru va trebui sa fie proprietarul celor mai multe ziare. Prin aceasta, înrâurirea daunatoare noua a presei private va fi îndepartata, iar noi vom câstiga o influenta uriasa asupra majoritatii mintilor. Daca încuviintam sa apara 10 ziare noi, îndata vom întemeia 30 de ale noastre si asa mai departe.

Publicul cititor este naiv si nu va banui nimic. Toate ziarele ediate de noi vor fi în aparenta de tendinte si opinii total opuse, lucru care va trezi în cazul majoritatii credule încrederea în ele si astfel va antrage în jurul lor pe dusmanii nostri nebanuiti. Astfel ei vor cadea în cursa si vor fi facuti inofensivi prin diferite mijloace pe care le stim.

Publicatiile cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea întotdeauna interesele noastre si de aceea influenta lor, care ne va fi favorabila noua, va ramâne uriasa.

În rândul al doilea vor sta publicatiile oficioase, ale caror rol va fi de a atrage pe nepasatori si pe cei fara vlaga.

În al treilea rând vom pune asa numita opozitie a noastra. Cel putin un ziar din acestea va fi cu desavârsire potrivnic ideilor noastre. Dusmanii nostri vor lua pe acest fals opozant drept un tovaras de lupta si astfel ne vor descoperi toate uneltirile lor datorita acestui tertip.
Ziarele noastre vor fi de toate tendintele: unele aristocratice, altele republicane, altele revolutionare sau chiar anarhiste, bineînteles atât timp cât va dainui Constitutia.
Ele vor manifesta în multiple moduri influenta noastra si vor avea, ca zeul Vishnu, o suta de mâini, care fiecare va grabi schimbarea societatii dupa cum urmarim noi. Aceste mâini vor calauzi prin sugestii adecvate opinia în directia care duce la scopul nostru, deoarece un om foarte întarâtat pierde putinta de a rationa si cade cu usurinta sub puterea sugestiei. Neghiobii manipulati care vor crede ca repeta opinia ziarului partidului lor vor repeta si raspândi de fapt parerea noastra, ori aceea care ne va place noua sa se spuna. Ei îsi vor închipui, datorita naivitatii, ca urmeaza planul partidului lor, pe când în realitate nu vor servi decât steagul pe care îl vom ridica pe ascuns chiar noi pe seama lor.
Pentru a conduce în aceasta directie armata noastra de ziaristi va trebui sa organizam cu deosebita grija institutia aceasta. Sub numele de Birou Central al Presei vom pune la cale sedinte literare, în care agentii nostri vor da cuvântul secret de ordine si cu diferitele semnale cunoscute numai de francmasoni, fara ca cineva sa poata sa bage de seama. Discutând si în aparenta contrazicând initiativa noastra, dar în mod superficial, fara a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor sustine o polemica prefacuta cu organele oficiale, pentru a ne da prin aceasta putinta de a ne pronunta si mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaratii oficiale, întarind astfel sugestiile facute de noi.
Aceste atacuri înscenate de noi vor face ca supusii nostri sa creada ca pot vorbi liber; iar pe de alta parte agentii nostri vor putea spune pretutindeni, ca organele care se declara împotriva noastra nu fac decât sa clevetească în mod prostesc deoarece nu pot gasi pricini adevarate pentru combaterea serioasa a masurilor noastre.
Prin aceste mijloace abile de manipulare nebanuite si nevazute de catre opinia publica, dar foarte sigure, vom câstiga în orice situatie atentia si încrederea publica. Prin ele, dupa caz, vom întarâta sau vom linisti, dupa cum avem nevoie, spiritele în probleme politice, le vom convinge sau le vom amagi, scotând de sub tipar când adevarul, când minciuna, când ambele abil combinate, adeverind sau dezmintind faptele, dupa înrâurirea pe care urmarim ca acestea sa o aiba asupra publicului, pipaind totdeauna cu mare prudenta si grija locul, înainte de a pune cu fermitate piciorul pe el. Actionând astfel îi vom învinge pe dusmanii nostri fara doar si poate, deoarece ei nu vor avea la dispozitie publicatii prin care sa-si poata spune cuvântul pâna la sfârsit sau

denigrând nu le vom permite sa dea nici o replica în ziar în urma masurilor pe care le-am aratat. Astfel, prin campanii mincinoase lansate contra dusmanilor nostri nici nu va mai trebui sa-i combatem cu temeinicie.
În caz de nevoie îi vom combate cu tarie prin ziarele noastre oficiale recurgând chiar la calomnii distrugatoare ce vor fi lansate prin presa noastra din categoria a treia.
Înca de pe acum, cel putin în cadrele presei, exista o puternica solidaritate francmasonica. Toate organele presei sunt legate între ele prin secret profesional. Ca si stravechii auguri, nici unul dintre membrii ei nu destainuie secretul si cunostintele sale daca nu i se porunceste. Nici un ziarist nu se va încumeta sa trateze public si sa divulge aceasta taina, deoarece nici unul dintre ei nu va fi primit în rândul scriitorilor daca nu are vreo pata rusinoasa în trecutul sau, care sa poata fi îndata facuta publica în caz de tradare sau necredinta. Atâta vreme cât aceste pacate sunt pastrate în taina de catre anumiti oameni, scriitorul, prin faima sa, poate atrage si focaliza în jurul lui admiratia si simpatia majoritatii tarii, care îl va urma cu însufletire.
Socotelile noastre în ceea ce prieste recrutarea de noi francmasoni se întind cu deosebire asupra provinciei. Acolo noi trebuie sa atâtam nadejdi si dorinte potrivnice celor din capitala careia îi vom spune ca acestea sunt nadejdiile si dorintele adevarate ale provinciilor, desi este lesne de înteles ca izvorul central al dezbinarilor nu porneste decât de la noi. Sa stiti ca, atâta timp cât nu ne vom bucura înca de o putere deplina va fi adesea nevoie de a înabusi glasul capitalelor prin acela al majoritatii, al poporului din provincii, care va fi cu abilitate atâtat de catre agentii nostri. Va trebui ca, în momentul psihologic stabilit de noi, capitalele sa nu mai aiba nici un cuvânt de spus asupra faptului împlinit, din simplul motiv ca acesta va fi deja primit cu mult mai repede de catre majoritatea poporului, prin intermediul oraselor din provincie.
Când vom intra în noua orânduire de Stat Planetar care va pregati domnia noastra asupra întregii planete, nu vom putea lasa sa se mai descopere prin presa necinstea publica. Va trebui sa se creada atunci ca noua noastra stapânire a multumit atât de bine pe toata lumea, încât au disparut chiar si crimele. Cazurile de izbucnire a criminalitatii nu vor trebui atunci sa fie cunoscute decât de victimele lor si de martori întâmplatori.

AL 13-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Nevoia pâinii zilnice îi dreseaza gradat pe oameni. Chestiunile politice care apar. Chestiunile industriale. Petrecerile ca mijloc de deviere. Casele poporului. Adevarul este unul. Marile probleme care survin.
Nevoia pâinii zilnice îi face pe crestini sa taca si sa fie servitorii nostri umili. Agentii nostri din presa vor discuta, la porunca noastra, masurile si schimbarile pe care ne-ar fi cam greu sa le dam publicitatii dintr-odata, pe nesteptate. Noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discutii, vom

înfaptui masurile dorite si le vom prezenta publicului ca pe un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrazneala sa ceara nimicirea celor hotarâte, mai ales ca vor fi prezentate ca fiind un real progres. De altfel, presa va face atunci un joc util noua si va atrage îndata atentia publicului spre chestiuni senzationale noi (caci, dupa cum stiti, noi am obisnit oamenii de a cauta totdeauna ceva nou si schimbator). Câtiva neghiobi, închipuindu-si ca sunt uneltele sortii, se vor napusti asupra acestor noi chestiuni fara a sti ca ei nu înteleg nimic din ceea ce noi vrem în realitate sa se discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimanui, în afara de aceia care i-au dat nastere, înca înainte cu multe veacuri si care o conduc chiar si acum în taina.

Din toate acestea puteti vedea ca, prefacându-ne uneori ca cerem parerea multimii, noi nu facem altceva decât sa ne usuram înfaptuirea planurilor noastre. De asemenea puteti observa ca noi cautam totdeauna aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite la cutare prilej. Noi trebuie sa spunem pretutindeni si totdeauna ca, în toate masurile noastre ne ghidam dupa speranta unita cu siguranta de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate cu abilitate atentia oamenilor prea îngrijorati de problemele politice, vom scoate la iveala problemele economice senzationale înainte de asa zisele probleme politice noi. Îi vom lasa atunci pe toti sa-si descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi sa ramâna linistite, sa se odihneasca dupa închipuita lor activitate politica (cu care i-am obisnuit noi însine, pentru ca sa putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele crestine), cu conditia de a avea noi distractii si ocupatii. În aceste noi distractii si ocupatii îi vom îndrepta apoi aproape pe aceleasi cai politice. Vom face aceasta pentru ca aceste gloate ale poporului sa nu ajunga la nimic profund prin cugetare. Eventual îi vom opri eficient de la gândire prin petreceri si sport, prin jocuri, prin desfatari vicioase, prin înlantuiri de patimi si prin case de toleranta publice. Îndata vom pune apoi prin presa concursuri banale de arte si tot felul de sporturi. Aceste preocupari de masa vor îndeparta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile elevate unde am avea mult de luptat cu ele. Oamenii, dezobisnuindu-se din ce în ce mai mult sa gândeasca spontan si independent numai prin ei însisi vor ajunge sa vorbeasca datorita propagandei noastre tocmai asa cum gândim noi. Datorita superficialitatii si a lenii lor de a gândi noi vom fi singurii care vom da impulsuri si îndrumari cugetarii mai ales prin intermediul anumitor persoane care, bineînteles, nu vor fi deloc banuite de a avea legaturi strânse cu noi. Rolul utopistilor liberali va fi pentru totdeauna sfârsit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru francmasonic planetar. Pâna atunci vor aduce multe foloase noua. De aceea, adeseori îi vom îndemna mult mai mult pe oameni sa nascoceasca tot felul de teorii complet ireale si fantastice, considerate noi, sau asa zise progresiste, caci astfel vom suci cu o mare usurinta capetele acestor crestini, cu ajutorul cuvântului PROGRES. Nu

gasiti aproape nici unul printre ei care sa înteleaga ca sub acest cuvânt se ascunde o greseala, afara de cazurile când este vorba de descoperiri materiale, deoarece adevarul este numai unul singur si neschimbat, si nu poate prin urmare sa progreseze. Progresul, ca o idee gresita, serveste la întunecarea adevarului, pentru ca nimeni sa nu-l cunoasca, în afara de noi alesii care suntem pazitorii lui.

Când domnia noastra planetara va fi sosit, oratorii nostri vor vorbi cu patos poporului despre marile probleme misterioase care au framântat omenirea pentru a o duce, în sfârsit, la regimul nostru mântuitor. Nimeni nu va banui atunci ca toate aceste probleme au fost nascocite de catre noi, dupa un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri.

AL 14-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Religia cea noua a viitorului. Sclavia viitorului. Imposibilitatea de a cunoaste misterele religiei francmasonice a viitorului. Pornografia necesara si viitorul cuvântului tiparit atunci când francmasonii vor avea complet puterea.

Când va fi sosit domnia noastra planetara, nu vom recunoaste nici o alta religie afara de aceea a noastra, care este unica si de care ne este legat destinul, deoarece noi francmasonii suntem alesii prin care acest destin este unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui sa nimicim toate credintele. Faptul ca prin aceasta nimicire a credintei se sporeste numarul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni straduintele, ci din contra va servi drept pilda generatiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei, al carei sistem stoic conceput de noi va izbuti sa cucereasca toate popoarele. Vom spune atunci tuturor ca în aceasta consta adevarul ei mistic, în care zace toata forta ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemana regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câstigate dupa veacuri de framântari vor scoate la iveala însusirile placute ale stapânirii noastre. Greselile administratorilor crestini vor fi zugravite de noi în culorile cele mai vii. Vom da nastere la o asa de mare scârba fata de aceste administratii, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbitatei libertati care i-a zapacit atât de mult si care le-a rapit mijloacele de trai facându-i sa fie exploatati de catre o ceata de aventurieri, nestiutori de ceea ce fac. Nefolositoarele schimbari de guvern, la care îi îndemnam noi pe crestini atunci când voim sa sapam temeliile lor de guvernamânt, vor obosi în aceasta vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera sa îndure orice din partea noastra, numai sa scape de noi framântari. Vom arata atunci cu staruinta greselile istorice ale guvernelor crestine care, în lipsa adevaratului bine, au ametit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmarind un bine social iluzoriu, fara a-si da seama ca planurile lor înrautatesc, în loc sa îmbunatateasca, conditiile vietii omenesti pe aceasta planeta.

Filozofii nostri vor discuta toate greselile credintelor crestine, dar nimeni niciodata nu va discuta religia noastra sub adevarata ei înfatisare, deoarece nimeni nu o va cunoaste cu adevarat, afara de cei ai nostri, care nu vor îndrazni niciodata sa-i descopere tainele.
În tarile zise înaintate, am dat deja nastere unei literaturi nebune, murdare, mârsave. Aceasta o vom raspândi câtva timp, chiar si dupa ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveala deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre si aceste nemernicii ale crestinilor. Initiatii nostri francmasoni, crescuti pentru a conduce pe crestini, vor alcatui discursuri, planuri, memorii, articole care ne vor da înrâurirea deplina asupra acestor oameni si ne vor îngadui sa-i îndreptam catre ideile si cunostintele pe care vom voi atunci ca ei sa le însusească.

AL 15-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul loviturii de stat mondiale ce va dura o zi. Condamnarile la moarte ce vor fi pronuntate atunci. Soarta viitoare a tuturor francmasonilor crestini. Caracterul legendar si mistic al puterii francmasonilor. Înmultirea rapida a lojilor francmasonice. Administratia centrala a Marilor maestri francmasoni. Tainica afacere Azeff. Francmasoneria este calauza esentiala a tuturor societatilor secrete. Importanta tainica a succesului public. Colectivismul inerent. Victimele eventuale. Condamnarea ulterioara la moarte a francmasonilor. Prabusirea planetara a prestigiului legilor si al autoritatii. Prealegerea francmasonilor. Scurtimea si limpezimea exemplara a legilor care vor fi promulgate în timpul domniei viitoare a francmasonilor. Supunere totala si neconditionata fata de autoritate. Masuri dure contra abuzurilor de putere. Cruzimea neobisnuita a pedepselor. Limita vârstei pentru cei care vor fi judecatori. Liberalismul judecatorilor si al puterii vor dispare. Banul mondial al Statului Planetar Unic. Absolutismul fara precedent al francmasoneriei. Dreptul de casatie. „Aspectul" patriarhal al viitorului „guvern" Planetar. Zeificarea obligatorie a guvernului. Dreptul celui mai tare în calitatea sa de drept unic. Regele Statului Unic Planetar este considerat a fi patriarhul lumii.
Când în sfârsit vom începe a domni peste tot globul – cu ajutorul lovituriilor de Stat (pregatite în aceeasi zi) – si dupa ce vom fi hotarât desfiintarea tuturor guvernelor în fiinta (chiar daca pâna atunci va mai trece o oarecare vreme), vom cauta sa împiedicam uneltirile si comploturile împotriva noastra. În acest scop, vom osândi la moarte pe toti aceia care vor întâmpina venirea noastra la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înfiintare de noi societati secrete, ce nu va servi scopurile noastre, va fi atunci pedepsita cu moartea. Atât societatile secrete care exista în zilele noastre si care ne sunt cunoscute, ori care ne-au servit si ne servesc înca, cât si cele care nu ne sunt cunoscute, vor fi dupa aceea desfiintate, iar membrii lor vor fi trimisi în continente departate, în afara Europei. La fel vom proceda cu toti cei care stiu prea multe

despre noi (chiar din rândurile noastre, din Francmasoneria exterioara, care au ajuns sa stie prea multe lucruri secrete). Aceia pe care îi vom cruta pentru un motiv oarecare, vor trai sub o vesnica amenintare a surghiunului.
De îndata ce vom avea puterea vom publica legi aspre prin care vom sili pe toti fostii membri ai societatilor secrete, care ne sunt sau care ne-au fost rivale, sa paraseasca Europa, care va deveni centrul stapânirii noastre. (Aici apare destul de clar ca, în final, Europa va fi centrul sau, cu alte cuvinte, Comandamentul Francmasoneriei Mondiale).

În societatea umana în care, gradat noi am semanat din plin semintele dezbinarii, nemultumirii, si a prins radacini neîntelegerea (cum este de exemplu protestantismul), nu se va mai putea restabili dupa aceea ordinea decât prin masuri dure, rapide si nemiloase, care vor dovedi o putere de neclintit; este evident inutil sa se dea vreo atentie victimelor cazute pentru binele nostru viitor. Rolul fiecarui guvern care recunoaste ca exista, nu este numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci si de a-si îndeplini datoriile, pentru a ajunge la înfaptuirea anumitor scopuri, fie chiar cu pretul celor mai mari jertfe. Pentru ca un guvern sa ajunga sa fie neclintit, trebuie sa-si mareasca la maximum aureola puterii sale, iar aceasta aureola nu se câstiga decât printr-o fascinanta inflexibilitate a puterii, care trebuie sa poarte semnele unei atotputernicii oculte. Asa era, pâna în vremurile din urma, autocratia care tocmai de aceea ramâne singurul nostru dusman serios din întreaga lume, alaturi de Papalitate. Aduceti-va în aceasta directie aminte de pilda Italiei înecate în sânge, care totusi nu s-a atins de nici un fir de par al lui Sylla, cel care a varsat acest sânge. Sylla, prin puterea sa uluitoare, s-a ridicat pâna la cea mai înalta treapta în ochii poporului chinuit si jertfit chiar de catre el, iar întoarcerea lui îndrazneata în Italia, l-a facut si mai inviolabil. Poporul nu se atinge niciodata de acela care-l hipnotizeaza prin îndrazneala si taria vointei lui.
Asteptând însa venirea momentului victoriei, cât si pentru a grabi clipa triumfului nostru, vom înfiinta si vom înmulti lojile masonice în toate tarile din lume. În aceste loji francmasonice, care pentru cei naivi vor parea opuse si diferite, îi vom coopta si îi vom atrage sa intre în ele pe toti aceia care sunt sau pot fi niste eminenti agenti. Aceste grupari, aceste „loji” vor reprezenta totodata centrul nostru principal de informatii si manipulare a maselor ignorante, fiindca ele vor ramâne mijlocul cel mai eficient al activitatii noastre. Vom conduce centralizat, în mod strict, toate aceste societati francmasonice (în mod aparent diferite) printr-o administratie cunoscuta numai de noi – cei care suntem si vom ramâne total necunoscuti, pentru a putea actiona cât mai eficient din umbra – si care va fi compusa si condusa în totalitate numai de cei mai inteligenti oameni ai nostri. Lojile noastre francmasonice vor avea fiecare câte un reprezentant numit de noi, iar acesta va fi cel care va da cuvântul de

ordine si programul pe care noi îl vom decide; în dosul acestui reprezentant se va ascunde nebanuita administratia despre care am vorbit. Vom forma si vom întretine în cadrul acestor loji francmasonice focarul tuturor miscarilor anarhice-revolutionare si liberale, care vor servi scopurilor noastre. Aceste loji vor fi alcatuite din oameni cât mai docili si maleabili, care vor proveni pe cât posibil din toate straturile societatii, dar mai ales dintre cei bogati. Planurile politice cele mai secrete ne vor fi astfel aduse noua totdeauna la cunostinta si vor cadea în mâna noastra si, în cazul în care vom fi de acord cu continutul lor, ele vor intra imediat sub autoritatea noastra din prima zi a aparitiei lor. Printre membrii acestor loji vor trebui neaparat sa fie cuprinsi aproape toti agentii politiei nationale si internationale, deoarece serviciile lor sunt de neînlocuit pentru noi, având în vedere ca politia poate nu numai sa ia masuri rapide împotriva nesupusilor si recalcintrantilor, dar sa si acopere ori sa musamalizeze complet toate actiunile noastre rele sau sa gaseasca pretexte avantajoase pentru noi atunci când apar nemultumiri si când am putea fi descoperiti. Aceia care intra cel mai usor în societatile secrete sunt de obicei niste ambitiosi sau aventurieri si sunt în general oameni usurateci, cu care nu ne va fi greu sa ne întelegem pentru înfaptuirea planurilor noastre.

Daca se vor naste la un moment dat dezordini într-un Stat, aceasta va însemna ca am avut chiar noi nevoie sa generam tulburari pentru a nimici o solidaritate prea mare. Daca se va pune la cale un complot în sânul sau, conducatorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credinciosi servitori ai nostri.

Este absolut firesc ca noi, cei putini care facem parte din Ierarhia Francmasonica Secreta, si nimeni altcineva, sa fim cei care coordoneaza, nebanuiti de nimeni – din umbra – actiunea Francmasoneriei exterioare, pentru ca numai noi stim cu adevarat unde vrem sa ajungem; noi, numai noi cei ce facem parte din elita trebuie sa cunoastem scopul final al fiecarei actiuni, în timp ce toti ceilalti membri ai lojilor nu trebuie sa stie mai nimic. Pentru membrii Francmasoneriei exterioare, scopul respectivei actiuni va fi prezentat ca fiind altul si astfel ei nici macar nu vor banui ceea ce urmarim noi atunci. Ei se multumesc de obicei cu un succes momentan, care le satisface amorul propriu în înfaptuirea planurilor lor, fara a observa ca acest plan nu porneste totdeauna din initiativa lor ci le este sugerat de catre noi.

Oamenii se înscriu cel mai adesea în loji din curiozitate sau fiind animati de speranta desarta de a-si satisface ambitiile politice cu ajutorul lor; altii vor sa profite de relatiile oferite de noi iar unii numai pentru a-si expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care în realitate nu se sprijina pe nimic. De cele mai multe ori acestor oameni naivi le este sete de emotia succesului si a aplauzelor, manifestari cu care noi nu suntem niciodata zgârciti. Noi le oferim întotdeauna acest succes pentru a ne folosi ulterior de multumirea de sine care este legata de el si datorita careia oamenii primesc foarte usor sugestiile

noastre fara a baga de seama, fiind în acelasi timp cu totul convinsi ca exprima fara gres ideile proprii si ca ei nici nu ar putea fi în stare sa si le însuseasca pe ale altora. Nici nu va puteti închipui cât de usor si cum pot cadea chiar si cei mai inteligenti oameni care se afla si ramân într-o stare de naivitate plina de inconstienta, cu conditia de a-i face sa fie cât mai multumiti de ei însisi. În acelasi timp doar noi stim cât este de usor sa-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, si astfel sa-i robesti unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obtine mai mereu noi succese.
În masura în care marii nostri Maestri Francmasoni dispretuiesc gloria, numai spre a face sa reuseasca pe deplin si cât mai repede proiectele lor, în aceeasi masura oamenii obisnuiti care au mintea unor copii sunt în stare sa-si jertfeasca toate telurile lor numai si numai pentru a obtine cât mai multa glorie. Acest fel tipic de a vedea al lor ne usureaza foarte mult sarcina de a-i influenta si de a-i conduce. Acesti tigri la înfatisare au în realitate sufletul unei turme de oi, iar capetele lor, cu rare exceptii, sunt cu desavârsire goale si tocmai aceasta explica de ce ei pot fi influentati si manipulati atât de usor. Le-am dat acum drept cal de bataie, asa cum dai unui copil o jucarile, visul absorbirii complete a individualitatii omenesti de catre unitatea simbolica a colectivismului. Înca n-au ajuns sa înteleaga si nici nu vor întelege curând ca aceasta jucarie le-a absorbit deocamdata cu totul atentia. Este aici o încalcare fatisa a celei mai importante legi a naturii care, din prima zi a Creatiei, a facut pe fiecare fiinta deosebita de cealalta, tocmai pentru a-si afirma în mod creator individualitatea. Faptul ca noi am fost în stare sa-i aducem, iar actualmente sa-i mentinem în aceasta stare nebuneasca, nu ne dovedeste oare cu o limpezime orbitoare, cât de putin dezvoltata este mintea lor fata de mintea noastra? Acest aspect este cea mai importanta garantie a succesului nostru. Cât de clarvazatori erau MAESTRII nostri francmasoni care au spus ca pentru a atinge un scop mare nu trebuie niciodata sa te opresti în fata mijloacelor si nu trebuie sa-ti precupetesti numarul victimelor jertfite! Noi n-am numarat victimele din rândurile noastre si cu toate ca la nevoie am sacrificat pe unii dintre ai nostri, procedând astfel, am dat Ierarhiei noastre francmasonice secrete o putere pe care altfel nu am fi dobândit-o poate niciodata. Victimele dintre cei ai nostri, relativ putine ca numar, ne-au aparat totdeauna la momentul potrivit de distrugerea totala.
Moartea este sfârsitul de neînlaturat al fiecaruia. Mai util este sa grabim moartea acelora care, plini de fermitate, pun piedici operei noastre, decât sa murim noi, MAESTRII FRANCMASONI care am dat nastere acestei opere gigantice. Noi va trebui sa-i osândim la moarte si sa-i executam pe francmasonii tradatori, astfel încât nimeni, afara de fratii lor sa nu poata sa banuiasca ceva, nici chiar victimele condamnarii noastre. Ei mor toti, când

trebuie, în conformitate cu planurile noastre, ÎN APARENTA de moarte naturala.
Aceste masuri drastice au înlaturat din sânul francmasoneriei (ordinare) orice urma de împotrivire si de nesupunere. Tot predicând crestinilor liberalismul, noi mentinem totodata si pe agentii nostri agitatori într-o supunere desavârsita.

AL 16-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Modul secret în care universitatile pot fi facute sa devina nevatamatoare. Clasicismul va fi pe deplin înlocuit. Educatia în Statul Planetar Unic si alte profesiuni. Reclama obligatorie a autoritatii „Stapânitorului" cel nou în scoli. Desfiintarea completa a învatamântului liber. Noile teorii ale Statului Planetar Unic. Independenta gândirii va fi reprimata. Învatatura în Statul Planetar Unic se va face mai ales prin imagine.
În scopul de a nimici cât mai repede si definitiv toate fortele colective care nu sunt ale noastre, vom întemeia noi altele, care vor actiona într-un spirit nou asa cum vrem noi (Universitati). Rectorii si profesorii vor fi pregatiti în taina pentru munca lor, în spiritul nostru francmasonic, prin programe de actiuni strict secrete si amanuntite, de la care ei nu se vor putea abate absolut deloc. Ei vor fi atunci numiti numai dupa ce vor fi verificati cu mare grija si vor depinde de guvern. Atunci când vom prelua puterea si vom conduce printr-un Guvern Unic întreaga planeta, vom exclude complet din programele de studii dreptul cetatenesc si tot ceea ce priveste aspectul tainic care se refera la problemele politice. Aceste mari secrete, care permit sa fie manipulate masele, vor fi predate numai câtorva zeci de persoane alese chiar de noi prin testare pentru însusirile lor speciale. Când vom fi în final la putere, vom scoate complet din programele de studii toate acele materii care înainte erau studiate si care pot pricinui tulburari si îi vom face pe tineri sa fie ascultatori si sa îi iubeasca pâna la idolatrizare (cultul personalitatii!) pe cei care îi vor conduce. Vom sterge apoi din memoria umanitatii toate informatiile referitoare la faptele secolelor trecute care nu ne avantajeaza. Tot atunci vom face astfel încât vom desfiinta în întregime orice forma de învatamânt liber. Sistemul de reprimare sistematica a gândirii binefacatoare, creatoare, libere este de pe acum în vigoare în cadrul sistemului educational bazat din ce în ce mai mult pe folosirea persuasiva a imaginilor care va trebui sa transforme cât mai repede oamenii în niste animale supuse, care vor astepta inerti sa li se înfatiseze toate lucrurile prin imagini modificate conform intentiilor noastre pentru a întelege totul asa cum vrem noi. În Franta, unul dintre agentii nostri cei mai eficienti si anume Bourgeois, a început deja sa promoveze noul program de educatie cu ajutorul imaginilor.

AL 17-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Baroul va fi restructurat. Influenta preotilor crestini va trebui sa scada tot mai mult. Libertatea constiintei se va urmari sa fie diminuata. Regele Statului

Planetar Unic al Francmasonilor va fi simultan si Patriarh si Papa. Mijloacele secrete de lupta ale francmasoneriei cu bisericile existente. Problemele curente ale presei contemporane asa cum sunt ele privite de francmasoni. Organizarea cea noua a politiei. Politia voluntara. Spionajul si turnatoria dupa modelul gruparilor francmasonice secrete. Abuzurile de putere vor fi curent musamalizate.

Baroul îi face cel mai adesea pe oameni sa devina reci, cruzi, îndaratnici, totodata aceasta îi face sa fie obisnuiti sa vada totul în folosul apararii a nu conteaza ce si nu pentru a sustine binele social. Prin aceasta ei demoralizeaza aproape în întregime tribunalul. Noi vom face din acesti oameni împietriti la suflet si foarte servili functionari executivi.

Avocatii si judecatorii vor fi lipsiti atunci de dreptul de a comunica cu inculpatii; ei vor primi numai procesele de la tribunal si apoi îsi vor apara clientii dupa interogatoriul luat de tribunal, o data ce faptele le vor fi astfel cunoscute. Ei vor primi în toate cazurile onorarii care vor fi independente de calitatea apararii. Aceasta va duce în scurt timp la suprimarea, printre altele, a coruptiei care exista actualmente în aparatul judecatoresc, caci la ora actuala acesta nu mai consimte sa dea câstig de cauza decât numai celui care plateste.

Am luat de asemenea masuri pentru a discredita complet clasa preotilor crestini, si numai câtiva ani ne mai despart de desfiintarea religiei crestine (CONSPIRATIA FRANCMASONICA MONDIALA CARE VIZEAZA SUBMINAREA SI DISTRUGEREA CRESTINISMULUI).

În general, presa noastra contemporana va demasca numai afacerile coruptiei de stat, religiile, incapacitatea flagranta si prostia actualilor conducatori si toate acestea vor fi facute în termenii cei mai înjositori, pentru a-i ponegri si calomnia mai ales pe cei buni si destoinici în toate modurile, asa cum numai noi stim sa facem cu genialitatea noastra diabolica.

În timpul guvernarii noastre planetare, fiecare al treilea om va supraveghea aproape permanent pe ceilalti. Atunci nu va mai fi deloc rusinos sa fii spion, cutra si denuntator. Agentii nostri, care vor fi cozile noastre de topor în multe situatii vor fi racolati atât din înalta societate, cât si din clasele de jos si chiar din cele de mijloc, dintre editori, tipografi, librari, comercianti, muncitori, birjari, lachei etc. Verificarea depozitiilor si a tuturor arestarilor vor depinde atunci de un grup de controlori. Acela care nu va da cât mai detaliat raportul asupra a tot ceea ce a vazut si a auzit în materie de politica, va fi considerat vinovat de tainuire si complicitate, fiind tratat dupa aceea ca si când s-ar fi dovedit ca a facut aceste doua lucruri.

În regatul nostru universal, care va cuprinde toate tarile ce vor fi atunci fara granita, va fi obligatoriu pentru toti oamenii nostri devotati si fideli sa serveasca statul în felul acesta.

AL 18-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Masurile suplimentare de siguranta care vor fi luate de francmasoni. Supravegherea foarte atenta si totala a conspiratorilor. O garda numeroasa care îl pazeste la vedere pe Presedintele Statului indica ruina puterii. Garda regelui Statului Planetar al francmasonilor. Prestigiul mistic si totalitar al puterii. Arestarea rapida si cercetarea abuziva va fi realizata la prima banuiala atunci.
Când vom considera ca este stringent necesar sa întarim masurile de protectie politica, vom declansa imediat dezordine si manifestari de nemultumire, care vor fi amorsate si exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleasi sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi atunci drept motiv pentru a autoriza tot felul de perchezitii si supravegheri care se vor putea face chiar cu ajutorul politiei.
Nu trebuie sa se uite ca aproape totdeauna prestigiul puterii scade daca se descopera periodic ca exista comploturi împotriva sa. Noi am distrus nu o data prestigiul conducatorilor buni prin desele atentate organizate de agentii nostri, care pentru noi nu sunt altceva decât niste miei orbi ai turmei pe care o conducem. Vom sili astfel pe guvernanti sa-si recunoasca neputinta prin masurile fatise de siguranta pe care ei vor fi nevoiti sa le ia si astfel vom ruina complet pâna la urma prestigiul puterii.
A pazi tot timpul, pe fata un mare conducator înseamna a recunoaste slabiciunea guvernului. Conducatorul Suprem ales de noi, când va apare în sânul multimii va fi totdeauna înconjurat de o multime de barbati si de femei care vor fi luati de cei naivi drept curiosi. Noi consideram ca o data cu instituirea garzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii.
Noi îi vom aresta imediat pe criminali la prima banuiala. Teama ca ne-am putea însela nu trebuie sa fie un motiv care sa dea posibilitatea de fuga ori de sustragere unor indivizi banuiti de un delict sau de o crima politica, situatie pentru care noi ne vom arata a fi neînduratori. Datorita prostiei lor si a naivitatii conducatorilor de state, la ora actuala, guvernele nu sunt în stare sa înteleaga ce este în realitate politica si care sunt tainele ei.

AL 19-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul de a prezenta jalbe si proiecte va fi speculat la maxim de francmasoni. Razvratirile si rostul acestora. Crimele politice vor fi altfel judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice va trebui sa înceteze pentru totdeauna.
Cu toate ca noi nu vom îngadui ca fiecare sa se ocupe în mod direct de politica, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care va solicita guvernul sa îmbunatateasca starea poporului: aceasta ne va permite sa vedem cât mai clar si la momentul potrivit toate lipsurile si doleantele supusilor nostri, carora le vom raspunde fie cu îndeplinirea cererilor facute, daca evident acestea nu ne lezeaza interesele, fie cu o respingere abil argumentata, care va urmari totodata sa dovedeasca greseala de judecata a celor ce le-au alcatuit.

Uneltirile revolutionare cel mai adesea nu sunt altceva decât latratul unui catelus împotriva unui elefant. Pentru un guvern care este organizat, asa cum trebuie, nu atât din punct de vedere politienesc, ci social, latratul acestui catelus n-are însemnatate si se produce numai pentru ca dobitocul nu-si cunoaste de fapt nici locul si nici însemnatatea lui. Va fi de-ajuns sa se dovedeasca, printr-un exemplu sugestiv, atât importanta unuia cât si a celuilalt, pentru ca acesti catei sa înceteze de a mai latra si sa înceapa sa dea bucurosi din coada de îndata ce zaresc elefantul. Pentru a rapi crimei politice faima ei de fapta vitejeasca, vom avea grija sa o punem înaintea judecatorilor pe aceeasi treapta cu furtul, omorul si împreuna cu orice alta nelegiuire mârsava si josnica. Atunci opinia publica va confunda destul de usor în gândul ei aceasta categorie de crime cu rusinea tuturor celorlalte, si va sfârsi prin a le privi cu acelasi dispret. Noi ne-am propus de asemeni si într-o anumita masura credem ca deja am izbutit sa-i împiedicam pe crestini sa mai lupte împotriva uneltirilor noastre revolutionare. În acest scop, atât prin presa, cât si prin cuvântarile noastre sau articolele publicate, în manualele de istorie care au fost si vor fi în mod viclean alcatuite de noi, am facut o abila reclama pentru asa zisa jertfa totala de sine care a fost sau este facuta de catre cei razvratiti chipurile în vederea binelui obstesc. Aceasta reclama a marit considerabil numarul liberalilor si a aruncat totodata mii de crestini naivi în rândurile turmei noastre facându-i sa devina niste supusi francmasoni de duzina care ne servesc cu devotament interesele.

AL 20-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Noul program financiar. Impozitul va fi marit în mod progresiv. Perceperea progresiva si insidioasa a impozitului prin asa zisele timbre. Casa de fond de titluri si modul în care va fi evitata stagnarea banilor. Curtea de conturi. Desfiintarea reprezentarii. Stagnarea posibila a capitalurilor. Emisiunea de bani noi. Schimbul aurului. Schimbarea cea noua de cost a muncii. Bugetul. Împrumuturile statului si modul în care vor fi ele realizate. Seria hârtiilor cu 1% dobânda. Hârtiile industriale. Conducatorii crestinilor: favoritii si totodata agentii eficienti ai francmasonilor.

Vom vorbi acum succint despre programul nostru financiar pe care special l-am pastrat pentru sfârsit, ca fiind punctul cel mai greu care totodata este culminant si hotarâtor al planurilor noastre de acaparare a puterii asupra întregului pamânt. Începând acum sa va vorbesc despre el, va voi aduce mai întâi aminte ceea ce v-am mai spus odata, sub forma de aluzie, si anume ca, la noi, suma actelor noastre se rezolva printr-o banala chestiune de cifre.

Când vom pune mâna pe putere si vom domni nestingheriti asupra întregii planete, guvernul nostru unic si absolut se va feri în interesul sau propriu de a încarca prea mult poporul cu dari; el nu va uita atunci sa pozeze cu multa abilitate în rolul sau de parinte si aparator. Dar cum noi stim dintotdeauna ca

organizatia guvernamentala costa scump, va trebui totusi sa gasim din timp mijloace de întretinere a ei. Iata de ce noi credem ca trebuie pregatit un anumit echilibru financiar cu o deosebita grija.
În timpul guvernarii noastre planetare, unice, Regele ales de noi va avea si va lansa cu ablitate ideea fictiva a legalitatii însusirii si proprietatii asupra a tot ceea ce se gaseste în Statul sau (acest lucru va fi destul de usor de înfaptuit), el va putea tocmai de aceea recurge la confiscarea prompta si aparent legala a tuturor sumelor de bani pe care el va crede ca sunt necesare pentru a regla circulatia monetara a Statului nostru planetar unic.
În felul acesta, atunci impozitele vor fi percepute fara sfiala, dar progresiv si ele vor asigura în realitate un venit cu mult mai mare decât cel dat de impozitul proportional de astazi.
Conducatorul unic al statului nostru planetar nu va avea deloc nevoie de proprietati personale deoarece atunci tot ce este în stat este de fapt al lui, pentru ca noi stim ca în cazul în care acesta ar avea averile sale personale acestea ar anula drepturile sale ABSOLUTE de proprietate asupra bunurilor si a posesiunilor tuturor.
Cumpararea unei proprietati, sau primirea unei mosteniri, se vor face numai platind o taxa de timbru progresiva. Calculati va rog cât de mult vor depasi aceste impozite care ne vor reveni doar noua actualele venituri ale statelor de pe tot pamântul.
Singurul individ care nu va mai avea atunci interesul sa fure din banii statului este proprietarul lor unic, adica seful statului nostru planetar. Tocmai din aceasta cauza, controlul sau direct interesat va face imposibile pierderile si risipa. Puterea sa nu va fi niciodata la discretia favoritilor care-l înconjoara pentru a-i da stralucire si maretie, pentru ca noi stim ca acestia nu urmaresc în majoritatea cazurilor decât interesele lor si nu pe acelea ale statului nostru planetar unic.
Crizele economice au fost si vor fi deseori provocate cu abilitate chiar de noi cu scopul de a retrage bani din circulatie. Capitaluri enorme ramâneau astfel fara sa fie folosite, sustragându-se în acest fel banii statului, care era pâna la urma obligat sa se adreseze acestor capitaluri pentru a avea bani. Aceste împrumuturi maresc în final cu foarte mult datoriile statului prin plata ulterioara a dobânzilor. Concentrarea aproape de neimaginat în trecut a industriei în mâinile capitalistilor, care au distrus si vor distruge complet mica industrie, a absorbit nu numai toate fortele poporului ci si pe acelea ale statelor actuale.
Orice împrumut pe care îl solicita dovedeste din plin slabiciunea statului respectiv si neîntelegerea drepturilor sale. În viziunea noastra împrumuturile stau permanent deasupra capetelor guvernantilor precum o sabie a lui Damocles, iar acestia, în loc sa ia de la popor banii de care au nevoie, printr-un

impozit temporar, vin cu mâna întinsa precum milogii ca sa cerseasca de la acele capitaluri uriase care au fost si sunt ale noastre. Împrumuturile externe sunt întocmai ca niste lipitori care nu se mai pot desface de pe trupul statului decât atunci când cad singure sau atunci când statul le arunca deoparte cu hotarâre. Totusi statele din cauza prostiei lor fara margini nu numai ca cel mai adesea nu le desfac, ci chiar continua sa si le aplice, astfel ca pâna la urma multe dintre aceste state trebuie sa piarda în urma acestor masive si abile „luari de sânge" benevole.

Atâta timp cât împrumuturile sunt doar interne, aceasta nu face decât sa mute banii din buzunarul saracului în acela al bogatului. Dar atunci când noi am cumparat prin coruptie si viclenie persoanele cele mai influente care ne trebuiau, urmarind astfel stramutarea cât mai grabnica a împrumuturilor la extern, aproape toate bogatiile statelor au început sa curga ca niste fluvii spre tezaurele noastre si în urma acestui tratament aproape toti oamenii au început sa ne plateasca un bir de robi. Daca nesabuinta atât de evidenta pentru noi a conducatorilor de stat, în ceea ce priveste afacerile statului si prostia crasa persoanelor cu functii importante de conducere precum si coruptibilitatea ministrilor au încarcat tarile lor de datorii uriase pe care cel mai adesea acestea nu le pot restitui, trebuie sa stiti ca toate acestea ne-au costat bani si au implicat eforturi. Hârtiile industriale (actiunile) vor fi apoi cumparate chiar de guvern care, din simplu tributar de impozite – cum este acum -, se va transforma mai târziu în împrumutator din calcul. O astfel de masura abila va face totdeauna sa înceteze stagnarea banilor si parazitismul si va sugruma gradat presa, fiindca trebuie sa aveti în vedere ca aceste lucruri ne sunt foarte de folos atât timp cât noi nu avem puterea la nivel planetar; dar retineti ca ele nu vor mai fi deloc de dorit atunci când o vom dobândi.

Calculele pe care le vom prezenta atunci vor fi clare la momentul oportun si ele vor pune astfel capat abuzurilor de care la ora actuala noi ne folosim cu abilitate si îndrazneala pentru a dobândi puterea, fiindca trebuie sa va fie clar ca toate acestea nu vor fi tolerate sub conducerea noastra planetara unica. Conducatorii pe care chiar noi îi povatuiam altadata sa se distreze cât mai mult si cât mai des pe banii statului prin receptii, eticheta, serbari, cadouri nu erau decât un paravan al nostru. Darile de seama prezentate periodic de favoritii lor erau în realitate facute de agentii nostri si ele faceau promisiuni mincinoase si îmbucuratoare asupra viitorului cum ca acesta va aduce importante economii si mari ameliorari… Economii de ce anume? De noi împrumuturi?… Asa ar fi putut cei lucizi si inteligenti sa-i întrebe daca ar fi fost astfel, dar nefiind, ei nu-i întrebau pe aceia care le citeau darile de seama si proiectele care veneau si vin în continuare de la noi…

Al 21-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Împrumuturile interne. Pasivul si impozitele. Conversiile. Casele de Economii si renta. Suprimarea completa a bursei fondurilor publice. Taxarea modificata a valorilor industriale.
Noi am profitat totdeauna din plin de coruptia administratorilor si de neglijenta crasa a tuturor conducatorilor pentru a primi ulterior înapoi prin intermediul dobânzilor sume duble, triple si uneori chiar si mai mari, în urma acordarii unor împrumuturi uriase care nu erau aproape deloc necesare statelor respective.
Când vom dobândi puterea absoluta asupra întregului pamânt, vom suprima în scurt timp toate Bursele de fonduri publice, deoarece nu vom mai admite ca prestigiul puterii noastre care va trebui sa fie legendara sa ajunga stirbit datorita unor variatii de preturi. Aceste preturi vor fi instituite atunci prin lege la valoarea lor reala. Vom înlocui astfel complet atunci bursele cu mari stabilimente de credit special a caror destinatie va fi sa taxeze valorile industriale în strânsa legatura cu valorile noastre guvernamentale. Aceste stabilimente vor fi atunci capabile sa arunce pe piata, chiar într-o singura zi, peste cinci milioane de valori industriale. În felul acesta, toate intreprinderile industriale fara exceptie vor depinde de noi. Va puteti lesne închipui, sper, ce putere uriasa vom dobândi în acest mod.

Al 22-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul viitorului trebuie sã fie ascuns cu grijã. Rãul secular este singura bazã a binelui viitor. Aureola puterii absolute si adorarea ei misticã de cãtre masele ignorante.
V-am arãtat anterior secretul legãturilor noastre cu actualele guverne si operatiunile financiare pe care noi le coordonãm permanent din umbrã.
Sã stiti cã toate acestea se vor împlini pentru cã noi avem în mânã cea mai mare fortã modernã: AURUL. Cu ajutorul lui (al aurului) mai trebuie oare sã demonstrãm cã Ierarhia noastrã este în mod evident predestinatã sã aibã si sã pãstreze puterea absolutã? Puterea noastrã va fi mereu glorioasã atât pentru cã ea va fi imensã, cât si pentru cã ea va guverna si va conduce independent de pozitia liderilor politici si a oratorilor ce strigã cuvinte nebunesti pe care ei le numesc principii mari si care în realitate nu sunt decît utopii.

AL 23-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Reducerea drastica a productiei obiectelor de lux. Mica industrie si rolul ei. Somajul reprezinta un mare pericol în cadrul Statului Planetar Unic. Interzicerea completa a betiei. Condamnarea definitiva la moarte a vechii societati si învierea sa fara o noua forma. Regele Statului Planetar Unic al francmasonilor va fi considerat în unanimitate ca fiind alesul lui Dumnezeu.
Pentru ca popoarele sa se obisnuiasca cu supunerea, atunci când noi vom avea puterea deplina asupra întregului pamânt, trebuie sa fie obisnuite la un moment

dat cu modestia si tocmai pentru aceasta trebuie sa fie micsorata atunci productia de bunuri de consum.
Noi vom restabili apoi noua industrie, care va da lovitura capitalurilor particulare ale diversilor fabricanti, pentru ca marii fabricanti îndreapta de multe ori, fara sa stie, avântul maselor împotriva guvernului. Noi stim de asemeni ca un popor care se ocupa asa cum trebuie de mica industrie nu cunoaste somajul. Somajul este de altfel lucrul cel mai periculos atât pentru conducere cât si pentru noi.
Guvernul Mondial al nostru, care va lua atunci locul guvernelor actuale – guverne care deocamdata conduc popoarele deja demoralizate si slabite de noi, care au ajuns sa tagaduiasca chiar si puterea lui Dumnezeu – va fi nevoit sa condamne la moarte astfel de societati muribunde si chiar sa le înnece în propriul lor sânge stricat, pentru a ridica pe ruinele lor viitoare Republica Mondiala Planetara care va fi guvernata numai de noi.

AL 24-lea PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Întarirea radacinilor regelui Statului Planetar Unic al Francmasonilor. Pregatirea atenta si initierea secreta a regelui. Îndepartarea mostenitorilor sai directi. Regele Statului Planetar Unic si cei trei initiatori ai sai. Regele Statului Planetar Unic va avea un destin aparte. Ireprosabilitatea totala a moravurilor externe ale regelui.
Mai multi dintre Maestrii nostri francmasoni îi vor pregati la momentul oportun atât pe conducatorii Republicii cât si pe succesorii acestora, alegându-i nu dupa criteriul ereditatii, ci dupa aptitudinile lor, pe care noi le consideram esentiale si îi vor initia în tainele ezoterice ale politicii. Urmasii directi ai conducatorilor vor fi îndepartati prompt daca în timpul studiilor vor da dovada fie de usurinta fie de alte însusiri care în viziunea noastra nu le sunt folositoare pentru a conduce.
Numai cei care sunt totdeauna capabili de a conduce cu o mare viclenie si fermitate fiind neînduplecati pâna la cruzime, vor primi în final dupa unele verificari dure frânele puterii din mâinile Marilor maestri francmasoni. În caz ca vreo boala – sau orice altceva – îi va slabi vointa si inteligenta, acel conducator va trebui sa cedeze în scurt timp locul altuia care este mai capabil.
Singur Conducatorul Suprem si cei trei Mari Maestri Francmasoni care vor fi initiatorii sai vor cunoaste cu adevarat ce se urmareste sa se finalizeze în viitor. Nimeni altcineva nu va sti unde doreste de fapt sa ajunga Conducatorul si tocmai de aceea nimeni printre ceilalti nu va îndrazni sa se împotriveasca la tot ceea ce el cunoaste.
Conducatorul Suprem al Guvernului Mondial nu trebuie sa fie dominat de pasiuni ci el trebuie totdeauna sa-si domine pasiunile. Stâlpul de atunci al umanitatii, în persoana Conducatorului Suprem ales de noi numai dintre ai nostri, trebuie sa ne sacrifice doar noua toate dorintele sale personale.

COMENTARIU:

Redam în continuare un inspirat comentariu asupra planului strategic criminal al ofensivei francmasonice mondiale si urmarim astfel sa scoatem în evidenta consideratiile tactice asa cum sunt ele expuse cu cinism în aceste protocoale:

1. Francmasonii marturisesc aici scopul criminal pe care ei îl urmaresc si expun cu o mare îndrazneala mijloacele ce le vor întrebuinta, pentru a ajunge la aceasta tinta. Scopul este: distrugerea oricarui Stat crestin, pentru a ajunge ei stapâni. Sa vedem acum care le sunt mijloacele? Ca sa se întrebuinteze cele mai abile mijloace, trebuie stiut cine este pentru ei adversarul, iar adversarul ce trebuie rapus pâna la urma folosind nu conteaza ce mijloace malefice este natiunea crestina din fiecare Stat european. Dupa destainuirea plina de impertinenta a francmasonilor, omul este o bestie cruda, care nu stie decât de frica. Pentru a stapâni bestia trebuie în viziunea lor nebunească sa pui mâna pe putere. Astazi, când votul universal s-a acordat poporului, tocmai pentru aceasta trebuie sa fie zapacite cu abilitate masele cu ideea libertatii, pentru ca astfel poporul sa prefaca libertatea în destrabalare si dezordine, si astfel facând sa fie scapate puterea din mâinile guvernantilor, masonii sireti si cruzi ridicandu-se la putere pe umerii poporului înselat.

Cea mai evidenta dovada cu privire la punerea în aplicare a acestui plan diabolic de lupta ne-o da presa din toata lumea, condusa cam pretutindeni de francmasoni. Avem si în tara noastra, asa cum fiecare îsi poate da seama (daca este suficient de inteligent) o asemenea presa, care nu scrie decât numai si numai în numele „libertatii” si „democratiei”.

Pentru a ajunge la o mare destrabalare si dezordine, francmasonii marturisesc ca vor lucra în special prin coruptie pentru a învrajbi între ele toate partidele politice, pentru ca nu cumva sa mai ajunga la vreo întelegere, ei marturisesc ca vor actiona ca sa prosteasca si sa abrutizeze poporul crestin prin bauturi spirtoase; ei marturisesc de asemeni ca vor strica tineretul prin scrieri si filme pornografice, si ca vor deprava femeile crestine prin lux fara masura, superficialitate si îndemnarea la prostitutie. Toate acestea ei le fac aratând cu o criminala fatarnicie ca acesta este de fapt progresul. Învrajbirea aceasta sistematica o urmaresc francmasonii cam peste tot si fara îndoiala ca ei o urmaresc si la noi în România. De aceea putem vedea cu totii cât de înversunate sunt luptele dintre partide.

În ceea ce priveste bauturile alcoolice, nu întâmplator se constata mereu de catre serviciile sanitare, falsificarea lor. Barurile de zi sau de noapte si restaurantele se înmultesc mereu si într-o mult mai mare masura decît celelalte magazine.

În privinta degradarii morale si spirituale prin vicii si pornografie se pot vedea zilnic si la noi reviste si ziare care sugestioneaza în acest sens si

îndeamna în mod insidios tineretul la desfrâu, vlaguire, sexualitate animalica, prostitutie, sadism, masturbare, masochism, satanism.

Când prin astfel de mijloace se va ajunge sa se destrame toate legaturile sociale si politice din tara atunci, spune el, se va arunca ca o fiara de prada asupra a ceea ce a mai ramas din acest putregai si va rasturna totul, pentru ca el sa întemeieze apoi un Stat nou planetar unic.

În Statul cel nou Mondial, UNIC, ridicat pe ruinele Statelor crestine, francmasonii nu se vor mai calauzi dupa regula LIBERTATII. Acest cuvânt în viziunea sa criminala a fost bun de exploatat, spre a darâma din temelii Statul crestin. El va întrebuinta apoi NUMAI „despotismul absolut, fara de care nu poate exista civilizatia".

În aceasta lupta ascunsa si pe zi ce trece mai agriga, francmasonul si-a luat ca tovaras nedespartit AURUL, cu care el îi cumpara pe crestinii slabi de înger si manipuleaza cu viclenie masele de oameni prin presa aberanta cu care zapaceste mintile celor multi si prosti.

2. Francmasonul a stiut si stie totdeauna sa traga multe foloase din dezordine. Tocmai de aceea, el a cautat si cauta mai mereu sa dezlantuie dezordinea, revolutia, razboiul pentru ca asemenea framântari i-au adus numai profituri.

Cum cauta sa profite francmasonii de dezordine? În doua feluri: ei se îmbogatesc, pe când crestinii saracesc si se împutineaza în razboaie; astfel ajung francmasonii sa spuna în final cuvântul hotarâtor chiar în Statele pe care au stiut sa le manipuleze cu viclenie pentru ca sa le arunce în razboi.

Tocmai de aceea, cel mai adesea ei cauta sa faca din razboaie o cearta sângeroasa pentru bani si cum ei au adunat, deloc întâmplator, tot aurul din lume în bancile lor, ei vor fi aproape totdeauna ascultati si la încheierea pacii.

Dar în timp de pace oare cum actioneaza cel mai adesea francmasonul? El cauta înainte de toate sa întunece judecata cea dreapta si cinstita a crestinului cu vorbe goale si cu fagaduinte mincinoase, despre care el înca de mai înainte stie ca nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin PRESA. Francmasonul sta ascuns în umbra si priveste cu dispret cum altii muncesc, le afla necazurile, nemultumirile si apoi el începe prin presa sa asmuta multimea contra cârmuirii, sa îi clatine încrederea în cinstea si dreptatea conducatorilor, pentru a o atrage de partea lui.

De aceea ei cauta în primul rând ca în orice tara sa puna mâna pe PRESA. Ei stiu ca în viziunea lor satanica presa este scara care duce la o putere pamânteasca si la bogatie, peste cadavre de crestini.

3. Intram astfel si mai adânc în sufletul satanic, perfid si criminal al francmasonului; mai întâi el cauta sa distruga sistematic ordinea stabilita prin Constitutie. Constitutia este legea de baza a Statului, care stabileste un echilibru între puterile Statului: între Conducatorul acestuia, persoanele care

cârmuiesc si popor. El cauta sa sfarme aceasta cumpana dreapta, cautând prin puterea aurului si mai ales prin minciunile din presa sa desparta pe conducatori de poporul pe care îl conduc. Pentru a ajunge cât mai repede aici, ei împing pe toti ambitiosii sa dea asalt puterii, îndeamna pe toti nepriceputii sa vorbeasca verzi si uscate în Parlament, pentru a împiedica guvernele sa faca legi, ei pun ziaristii sa atace tot ce este bun, spiritual, divin si cinstit în tara, pentru ca poporul, care în naivitatea sa crede foarte usor, sa nu mai aiba încredere în nimeni si sa ceara mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimba mai des, cu atât slabeste mai mult puterea de a conduce si de aceasta slabiciune nu profita decât francmasonul. De aceea, citim atât de des chiar si în presa de la noi ca e nevoie totdeauna de schimbari de guvern. Poporul care nu cunoaste metoda, greu de învatat, a guvernarii, îi crede pe francmasoni, pentru ca francmasonii pe de o parte îi mint cu impertinenta prin conducatorii pe care îi cumpara cu aurul lor, iar pe de alta parte ei fac sa fie tot mai nemultumit poporul, cautând prin toate mijloacele sa-l saraceasca si sa-i scumpeasca viata. Când omul este flamând si coplesit de toate lipsurile, mai usor pleaca urechea la minciuni, decât daca îi merg toate bine. De aceea francmasonul din Protocoale marturiseste ca puterea lor creste foarte mult mai ales atunci când crestinului îi merge tot mai rau, astfel ne apare evident ca puterea francmasonilor sta ascunsa în foametea crestinului, în nefericirea sa, în slabirea tot mai mare a muncitorilor nostri.

Tocmai de aceea francmasonul îsi destainuie gândul sau criminal, ca el, având puterea banului asupra celor pe care i-a saracit, îi va stapâni complet si mult mai aprig decât o faceau altadata regii si împaratii. La un semn al lor, toata multimea de flamânzi, salbaticita de ura provocata de francmasoni prin presa, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul si atunci francmasonul sconteaza ca va lua puterea. Asta el nu o viseaza, ci o marturiseste cu un cinism uluitor în Protocoale si tot acolo el arata si drumul pe care va ajunge la aceasta mârsava tinta.

Dar oare în aceasta revolutie ei nu îsi vor pierde capul? Nu! spun ei cu impertinenta, pentru ca ei au pregatit revolutia, ei stiu când va izbucni si doar ei vor sti sa se fereasca.

Asa tind sa ajunga în curând si la noi fracmasonii atâtând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumparând pe conducatorii lacomi de bani, învrajbind poporul, aruncând samânta urii si a deznadejdii între mase. Dar peste hotare? Iata ce marturisesc chiar ei: „Astazi aproape nimeni nu ne mai poate ataca, pentru ca deja suntem o mare putere care domneste deasupra tuturor Statelor din lume; când spre exemplu ne ataca un Stat, ne apara imediat celelalte.” De aceea spun ei ca au ajuns la culmea puterii si ca putin le mai trebuie sa se încolaceasca peste trupul ultimelor State de pe continent si astfel sa ajunga sa tina toata Europa în mâini ca într-un cleste.

4. Francmasonul, care lupta cel mai adesea pe ascuns, marturiseste ca astazi a ajuns sa fie o mare putere nevazuta. Si pentru ca sa înlature cât mai repede orice concurenta, el se ridica contra credintei crestine, care iarasi este o forta nevazuta. Astfel el îsi dezvaluie planul, în conformitate cu care trebuie ruinata în întregime religia crestina. Francmasonul considera ca trebuie smuls din sufletul nostru spiritul stramosesc al credintei si al pretuirii bunurilor sufletesti, divine, mai presus de cele materiale. El cauta sistematic sa ne otraveasca, sa ne cufunde pe nesimtite în mocirla poftei nemasurate de bani si a acumularii obsesive de bunuri materiale. Astfel crestinul ajunge sa nu vada pe dusmanul tuturor celor buni care este francmasonul. Cum va ajunge el aici? Înainte de toate el va trezi în noi pofta banului prin speculatii în industrie si va actiona astfel încât valorile sa treaca din mâna în mâna, pâna se vor înfunda tot în bugetul francmasonilor. Odata ce va trezi si va amplifica aceasta pofta nesabuita, care ruineaza sufletul, francmasonul va ademeni pe cei mai multi crestini de partea sa, si apoi pe acestia îi va trimite la lupta împotriva crestinilor celor buni si dezinteresati, pentru a distruge astfel si ceea ce a mai ramas bun si divin. Fiecare, atunci când va privi atent si lucid luptele politice ce se dau la noi pentru putere, va cerceta câti luptatori sunt francmasoni si atunci la lumina cea noua a Protocoalelor, el va întelege multe din caracterul si metodele luptelor politice din România. Pe aceasta tara, si-au pus ochii francmasonii; ei doresc sa împiedice aici consolidarea unitatii spirituale a acestui popor, sa sporeasca slabiciunea, saracia si dezordinea, pentru a ajunge – MAI ALES AICI- cât mai usor la putere.

5. Dupa ce el va ajunge sa destrame tot ce era bun, sfânt si întarit prin legi cinstite în societatea crestina, francmasonul îsi pune acum întrebarea: cum va guverna el peste mormanul de ruine si tot el raspunde astfel: prin cel mai aprig despotism, dar si acesta va fi întronat de o asa maniera încât ei sa ramâna tot în umbra, sa nu fie cumva vazuti, dar mâna lor de fier ascunsa sa tina în frâu si în saracie crestinii. Cum vor ajunge francmasonii sa stapâneasca opinia publica? Prin PRESA, aceasta presa infecta – DE SCANDAL – va obosi lumea, cautând sa critice cu viclenie tot ceea ce este bun si va urmari totodata sa zapaceasca mintile celor multi în asa fel încât acestia sa nu mai stie a se descurca aproape deloc în gestionarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este sa se aduca atâta trivialitate, abjectie, stricaciune, pornografie, pacate (vicii) în popor si sa învrajbeasca partidele politice unele împotriva altora, pâna când în final se va ajunge la o criza generala cu neputinta de vindecat.

Cinematograful a constituit si constituie fara îndoiala un progres remarcabil al fotografiei în legatura cu scenele în miscare. Cine, decât francmasonii, poarta la ora actuala raspunderea pentru degenerarea cinematografului, care prin filmele de groaza si violenta pline de crime si abjectii a ajuns sa constituie o grava primejdie morala, asa încât a ridicat împotriva-i opinia generala a celor

cu bun simt (dar care sunt foarte putini) care astazi îl condamna? Cine oare sunt (cu rare exceptii) patronii localurilor infecte de asa zisa petrecere si de dans cât si a tuturor cluburilor de BINGO sau biliard unde se omoara timpul, se risipeste în mod aberant energia psihica si se distrug nervii crestinilor din toata lumea? Luati acei tineri debusolati drogati si fistichiu gatiti si fetele de astazi depravate, avide de senzatii tari, care fumeaza, beau si asculta muzica SATANICA-METALICA sau ROCK, cu exteriorul lor straniu si cu lipsa de simt a raspunderii si remarcati cum de la haina din afara pâna la intimitatea ideilor si sperantelor lor demoniace, rele si nesabuite, puteti în final sa-i pecetluiti aproape pe toti cu aceeasi eticheta: „Educati, rataciti, manipulati si exploatati de noi". Procedând astfel, faptele crude lumineaza cât se poate de viu fraza din Protocoale: „Printr-o educatie împanata de principii si teorii aberante, pe care noi le consideram ca fiind false, dar pe care chiar noi le-am inspirat, am izbutit sa ratacim aproape în totalitate tineretul crestin si am ajuns sa-l prostim si sa-l demoralizam". „Petreceri abrutizante cu mult alcool si droguri, jocuri de noroc, localuri de dans care streseaza si tulbura mintea, mode paranoice fara gust, briliante false – toate acestea si multe altele, care „înfloresc" naucind putina minte ce a mai ramas la unii exercita o presiune insidioasa nevazuta asupra poporului si totodata înghit aproape toate sursele de venituri."

Protocoalele francmasonilor vorbesc de asemeni despre un Guvern Suprem Planetar care este o forma de cârmuire care sta cu mult deasupra Statelor, asa cum s-a facut cu Liga Natiunilor (actuala O.N.U.) unde la ora actuala este stiut ca din umbra masonii cei puternici din Anglia si din Statele Unite uneltesc si hotarasc aproape totul. În afara de aceasta organizatie, ei marturisesc de asemeni cu mult cinism ca întreaga masinarie a oricarui Stat se afla acum în mâna lor, pentru ca masinaria nu merge decât unsa cu bani si aceasta este pentru ei firesc si obligatoriu, pentru ca aurul este al lor.

6. O importanta parte dintre mijloacele diabolice cu care francmasonii pregatesc ruina economica a crestinilor, sunt „monopolurile" de marfuri si articole, adica acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor necesare. Prin aceasta acaparare masiva aproape toate preturile se impun numai de catre ei, dupa bunul lor plac, iar tot ce se mai gaseste în mâinile crestinilor este înghitit rând pe rând, sau stors aproape în întregime tot de ei.

În primul rând este evident ca cea dântâi acaparare a lor este facuta cu banii sau cu alte cuvinte cu creditul pe care ei îl acorda cu atâta „GENEROZITATE" Statelor. Asa numita finantare internationala este menita a conduce în realitate, prin DICTAT si santaje insidioase de tot felul politica Statelor NUMAI dupa interesele LOR. Totodata, dupa cum marturisesc chiar ei, în urma framântarilor politice, revolutii sau razboaie, se poate face simtita puterea mare a lor prin aceea ca ulterior Statele, dupa asemenea framântari, au

în mod OBLIGATORIU nevoie de împrumuturi foarte mari pentru echilibrarea bugetelor si pentru acoperirea cheluielilor mari avute.

De aceea arata francmasonii ca trebuie marit cât mai mult prestigiul si însemnatatea asa numitei finantari internationale de care toate Statele, spun ei, trebuie neaparat sa atârne cât mai mult.

Astfel nu este deloc întâmplator ca si tarii noastre, luata ca tinta de cucerire pentru ei, i-au impus pe lânga alte grele conditii si „clauza minoritatilor" care în realitate vizeaza controlul din afara a problemelor noastre interne. Ei bine, daca noi am fi complet de acord, cu tot ceea ce francmasonii urmaresc sa reuseasca în ROMÂNIA imediat ni s-ar da (în schimb) bani multi ca împrumut, marfuri, iar Leul probabil, ar ajunge iar la valoarea lui de mai înainte. Dar iata ca în situatia actuala din moment ce ei nu si-au împlinit înca dobitoacele lor scopuri pe care le urmaresc la noi, au continuat si continua sa-si bata joc de interesele noastre, aducând Leul la devalorizarea de acum.

Iata prin urmare cu câta abilitate si viclenie si-au facut ei interesele, urmarind cu strictete punerea în practica a planului din Protocoale.

Uitându-ne cu o mare atentie si luciditate în jurul nostru, putem vedea foarte clar cum aproape tot, ceea ce ei au planuit în urma cu aproape 100 de ani se pune la cale si se realizeaza acum sub ochii nostri CARE NU BANUIESC NIMIC. Inflatia care creste în fiecare zi, provocata chiar de ei, a adus la stadiul de criza îndeosebi crestinii. Toate bunurile si pamânturile, trec aproape întotdeauna în mâinile LOR. Pretul muncii se ridica tot mai mult, fara ca muncitorii sa foloseasca ceva, caci prin intermediul masinatiilor si a speculatiilor puse la cale de ei pretul celor necesare se scumpeste si mai mult.

Prin acest exemplu, elocvent luat din mijlocul vietii noastre de zi cu zi, putem vedea (daca nu suntem, ORBI (tâmpiti!)) cât de mult corespunde realitatii planul cel hidos si criminal al Protocoalelor, care dovedeste în mod semnificativ ca marirea reciproca si dezastruoasa atât a salariilor cât si a preturilor obiectelor de prima necesitate, nu este niciodata facuta pentru ca sa câstige salariatul sau producatorul, ci tot numai EL – FRANCMASONUL.

7. Începând cu revolutia franceza, aproape toate revoltele si toate framântarile, ca si marea majoritate a razboaielor din tarile crestine, au fost începute de ei sau au fost întretinute de ei.

Spre exemplu, chiar la noi în tara, rascoala din anul 1907 a fost fara îndoiala pusa la cale si întretinuta tot de ei, cu scopul (ascuns, se întelege), de a profita cât mai mult de situatia precara a tarii, pentru a obtine noi drepturi si avantaje nemeritate care sa-i tina în fruntea treburilor publice, dar chiar si în aceste conditii ei tot au încercat si încearca mai departe sa provoace noi dezastre prin revolte sau razboaie.

Idei rau sau în mod nebunesc întelese despre liberalism, idei vagi si eronate despre asa-zisa toleranta, pe care Protocoalele le-au compromis si apoi le-au

murdarit cu desavîrsire, au ajuns sa subjuge în timp toate institutiile noastre si întreaga viata publica.

Aproape peste tot, francmasonii stapânesc în mod ascuns si prin aceasta stapânire ei urmaresc sa pregateasca ruina Statelor crestine, asmutându-le pe unele împotriva altora, pentru ca mai apoi, atunci când aceasta metoda va fi insuficienta, sa utilizeze tunurile.

8. Când studiem o adunare importanta care hotaraste asupra destinelor omenirii, si mai ales daca le cercetam cu atentie si luciditate trecutul celor care participa la respectiva adunare, atunci aproape fara nici o greutate putem fixa momentul în care ei au cazut în situatia fatala, ce le-a adus unele foloase de moment, dar care i-a facut sa devina si sa ramâna în mod aproape inexorabil sclavii unei puteri satanice care evita lumina publicitatii. Toate aceasta nu se explica decât prin ideile diabolice din Protocoale: „Noi vom face sa se aleaga Presedintii al caror trecut este patat".

Ceea ce este însa si mai grav, este faptul ca tocmai din cauza acestei influente satanice predominante, adevarul, chiar daca este descoperit pentru unii, iar pentru altii care înca se afla si ramân mai departe sub influenta LOR, este întunecat si negat în totalitate, în aceasta uriasa si planetara actiune criminala ei sunt în mod constant ajutati de marea si uluitoarea indiferenta cu care chiar popoarele care sunt victime privesc deocamdata aceasta problema.

9. Conducerea Suprema francmasonica a hotarât ca cei alesi dintre ei (francmasoni), care deja detin conducerea lojilor masonice în cadrul popoarelor crestine, sa nu actioneze în mod similar pentru toate popoarele planetei, adica sa nu actioneze, cu alte cuvinte, dupa un model unic pentru toata lumea, ci ei trebuie sa întrebuinteze mijloace criminale adecvate care trebuie sa fie oarecum diferite, în functie de natura si specificul poporului în mijlocul caruia actioneaza, numai astfel fiind asigurati ca nu vor esua în îndeplinirea planurilor lor criminale.

Atunci când francmasonii vor ajunge stapâni peste toata lumea, ei spun ca vor înlocui cuvântul lor de ordine de azi care este cuprins în deviza: „LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE", nu prin alte cuvinte, ci printr-un alt înteles, pe care îl vor oferi acestei devize si anume acel înteles naucitor care le poate usura stapânirea, adica: dreptul la libertate, datoria egalitatii si idealul fraternitatii.

Oare ce vrea sa însemne aceasta deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Pâna în momentul trecerii puterii în mâinile francmasonilor, libertatea, egalitatea si fraternitatea vor putea sa fie un tel catre care lumea crestina merge orbeste, dar din momentul în care puterea va trece în mâinile LOR, libertatea, egalitatea ca si fraternitatea urmeaza a fi acordate popoarelor numai în masura în care sunt de obicei acordate drepturile si executate datoriile, adica numai dupa bunul plac al celor care detin puterea.

Peste toate aceste guverne ale statelor ce exista pe aceasta planeta ei spun ca au un guvern al lor superior francmasonic, care doar acela conduce destinele lumii actionând în mod ocult dar puternic. Puterea aceasta efemera ei o au doar prin faptul ca au la picioarele lor, prin banii si aurul pe care îl detin, pe toti oamenii prabusiti moral, corupti, ambitiosi, patimasi, plini de vicii sau patati, ajutându-le ambitiile murdare, razbunarile si împlinindu-le toate poftele. În felul acesta ei spun ca au în, sau la mâna lor pe aproape toti conducatorii de tari si popoare, care, prin greselile si ticalosiile lor (multe dintre ele trezite si amplificate chiar de ei), vor aduce tot mai multe popoare la revolta, pâna când acestea vor cere – CULMEA PACALELII – de la EI scaparea (salvarea).

Singura frica a francmasonilor sunt Regii (care nu au fost cooptati în francmasonerie), fiindca acestia, prin independenta si puterea pe care le-o dau drepturile de mostenire a Tronului, pot sa se opuna francmasonilor facându-le prin aceasta mult rau. Pentru a ajunge la telul criminal urmarit de ei, francmasonii au procedat mai întâi la izolarea poporului de conducatorul sau, ridicând un zid de minciuni între ceea ce presa si propaganda lor îl face sa vada, pâna când în final acesta (conducatorul) ajunge sa fie un aderent orb al lor, pe care ei îl duc apoi de mâna numai unde vor ei.

Ceea ce ne apare ca fiind cumplit de primejdios, este mijlocul în mod evident terorist cu care ei marturisesc ca vor scapa de revolta omenirii crestine, atunci când aceasta se va destepta. Ei spun ca într-o asemenea situatie vor scapa de furia crestinilor, aruncându-le în aer toate orasele mari, cu ajutorul drumurilor (tunelelor) subpamântene pe care atunci le vor avea la dispozitie în respectivele orase, astfel încât ei vor îngropa în ruine revolta crestinilor uniti care ar îndrazni sa se ridice împotriva lor. Asadar, într-o asemenea situatie, asasinatul terorist în masa va pune vârf la toate crimele francmasonilor. Desi la prima vedere asa ceva pare incredibil sa nu uitam tunelele care au fost construite în acest scop din ordinul FRANCMASONULUI CEAUSESCU.

10. Prin orice mijloace, francmasonii pun în calea neamurilor crestine toate ispitele si viciile, printre acestea la loc de „cinste” aflându-se otravirea lenta cu bauturi alcoolice, care fac totodata sa se prabuseasca moralitatea si faciliteaza coruptia. Ei vor astfel sa slabeasca cât mai mult orice rezistenta si urmaresc în acelasi timp sa zapaceasca multimea în asa fel încît aceasta sa ajunga sa creada ca ei sunt într-adevar niste „mari binefacatori” ai omenirii.

Stapânirea aceasta ei sconteaza ca pâna la urma o vor avea asigurându-si controlul si domnia asupra majoritatii poporului, deoarece în viziunea lor criminala numarul celor din popor care se vor lasa condusi va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, în conformitate cu parerea lor, cei mai multi indivizi ai unui popor sunt rai, viciosi, fara multa inteligenta sau cultura, ei putând fi tocmai de aceea usor de stapânit prin frica. Tocmai de aceea francmasonii au luptat si lupta pretutindeni pentru votul universal, întrucât prin

el pot fi înlaturate cu usurinta mintile luminate ale crestinilor care prin vot, în strânsa legatura cu gradul de cultura si starea sociala a fiecaruia razbateau mult mai usor la conducere, acolo unde vor sa fie numai ei (francmasonii).

Dupa introducerea zapacelii si rasturnarea tuturor valorilor nationale si spirituale din fiecare Stat, urmeaza în planul lor introducerea REPUBLICII, pe care, dupa cum se vede deja au introdus-o în multe State. Prin republica francmasonii considera ca pot conduce cu mult mai multa viclenie si abilitate, întrucât republicile sunt în general conduse de oameni alesi la intervale scurte de timp (3-4 ani), atât prin manipulari mârsave prin presa cât si prin masinatiile murdare ale conducerii lor ascunse. Presedintii de republica la rândul lor, sunt în felul acesta de asemenea stapâniti de ei. Ei spun ca pentru a fi si mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge cel mai adesea la presedentia Statelor oameni compromisi care au o pata morala în trecutul lor.

În felul acesta, atât prin bani, cât si prin presa si prin influenta lor mârsava, ascunsa dar puternica ei pot face sa fie alesi exact oamenii lor în calitate de presedinti ai Statelor; imediat dupa alegere ei îi vor tine pe acestia în mâna si vor face cu ei ceea ce vor, prin santaje. În cazul în care acestia nu se vor supune, îi vor denunta la scurt timp dupa respectiva nesupunere pentru pacatele lor, care sunt cunoscute numai de francmasoni. Santajati de frica de a nu pierde cumva „binefacerile” puterii, acesti oameni de paie, vor juca aproape totdeauna dupa cum le vor cânta stapânii lor (francmasonii).

Iata prin urmare de ce lupta francmasonii cu atâta înversunare în presa lor contra Regilor, si de ce au actionat cu atâta tenacitate si au reusit sa faca sa se prabusească atâtia Împarati si Regi, punând în locul lor niste presedinti de republica care erau în general „oamenii lor de paie”. Acolo unde deja au reusit sa introduca republica, pentru a fi siguri de ea, au facut la scurt timp dupa aceea sa se voteze legi care interzic cu desavârsire orice forma de manifestare care ar permite revenirea la guvernarea monarhica. Monarhiile sunt privite ca fiind o mare piedica pentru planurile diabolice de stapânire si distrugere ale francmasonilor deoarece REGII nu sunt raspunzatori în fata nimanui pe pamânt, ci ei raspund doar în ceruri, în fata lui Dumnezeu, scapând astfel complet de sub controlul si puterea francmasonilor.

Pentru a ajunge sa stapâneasca si mai abil lumea, francmasonii spun ca vor face sa fie alesi presedintii de republica de catre Camerele Deputatilor, însa acestor Camere li se va ridica cu timpul dreptul de a propune sau de a schimba legile, acest drept trecând dupa aceea numai asupra presedintilor de republica. În felul acesta, guvernele vor atrage aproape toate atacurile, iar pentru a fi scapate de o raspundere efectiva, se va introduce peste tot apelul la popor, adica REFERENDUMUL. Poporul care va hotarî soarta presedintilor si a guvernelor lor, va fi atunci servitorul lor orb si aproape niciodata nu va hotarî altfel decât cum vor vrea francmasonii. În plus, pentru a avea si mai la

îndemâna soarta popoarelor crestine, pe care sa le poata arunca atunci când vor ei unele contra altora în razboaie crunte, dreptul de a declara razboi îl vor lasa tot numai presedintelui, care mai mereu este asa cum am vazut unealta lor supusa.

Mai departe francmasonii vor reduce tot mai mult drepturile si garantiile constitutionale, pentru ca astfel sa faca loc unei guvernari AUTOCRATE, care odata cu reducerea garantiilor constitutionale, va sapa tot mai adânc prapastia dintre popoare si guvernele lor.

Gândind cu luciditate la toate acestea ori de câte ori vedem nesfârsitele framântari dintre partide, ne putem da seama cât de aproape încep sa se simta francmasonii de nemernica lor victorie.

11. Pâna acum protocoalele secrete francmasonice au aratat mijloacele ascunse de distrugere a Statelor crestine, de acum înainte vom asista la ridicarea pe ruinele tuturor statelor crestine a Statului universal UNIC francmasonic care nu va mai avea frontiere. Protocoalele secrete declara ca tot ce scrie astazi presa din toata lumea despre libertate, despre democratie, despre o mai justa repartitie a bunurilor pamântesti, despre votul universal, despre aproape toate eforturile ce se fac pentru a aduce fericirea reala si bunastarea celor multi si nevoiasi, toate acestea sunt bune pentru „brutele de crestini" care nu înteleg mai nimic din ceea ce este real, si care datorita naivitatii si prostiei lor trebuie mai mereu sa fie ametite cu fagaduieli desarte. Ei marturisesc însa ca toate aceste vorbe goale vor trebui sa dispara din lume în momentul în care vor ajunge ei la putere. Crestinatatea va fi atunci socata si înmarmurita de o asemenea întorsatura si va astepta inerta îndreptarea raului de la noii guvernanti; francmasonii considera ca atunci ea nu va mai fi în stare sa opuna vreo rezistenta, dupa ce a fost redusa la un asemenea grad de mizerie sufleteasca si materiala. „Crestinii naivi si prosti sunt întocmai ca o turma de oi, iar noi suntem întocmai precum lupii printre ele. Stiti ce li se întâmpla oilor când ajung lupii în turma". Aceasta marturisire este cu atât mai pretioasa, cu cât constatam ca ea se aplica exact acolo (în statele) unde francmasonii au pus deja mâna pe putere.

12. Presa, care astazi este un mijloc de aparare al tuturor libertatilor aberante care merg uneori pâna la anarhie, va fi strasnic îngradita atunci când va veni stapânirea francmasonilor pentru aceasta promulgându-se legi care vor permite aceasta restrictie întrucât libertatea, asa cum o înteleg ei în timpul domniei lor, este în viziunea lor dreptul de a face numai ceea ce este îngaduit de legi. Ei vor împiedica total controlul opiniei publice, care se poate face astazi cu ajutorul tiparului, pe de o parte punând taxe foarte mari asupra tipariturilor de orice fel, iar pe de alta parte prin obligativitatea ce o vor institui în a se cere înainte de aparitia oricarei scrieri verificarea atenta si revizuirea ei de catre autoritati. Prin aceste mijloace francmasonii sconteaza ca vor reusi ca tot ceea ce ar putea

sa le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, sa nu vada niciodata lumina presei.

Pâna atunci ei au actionat însa foarte mult si au câstigat peste tot controlul neconditionat asupra marii majoritati a presei din lumea întreaga, ascultând sfaturile date cu o inteligenta diabolica de toti marii lor conducatori pe care i-au avut si care le spuneau: „Priviti totul ca fiind aproape nimic. Banii ca fiind nimic. Consideratia sau dispretul ca fiind mai nimic. Priviti însa presa ca fiind totul, pentru ca având controlul deplin asupra presei, vom avea astfel tot restul".

Presa, care cel mai adesea este manipulata de francmasoni, strecoara vrând nevrând sugestii insidioase foarte rele sau rele în sufletul cititorilor si adeseori se lucreaza în secret pentru slabirea Statului, Natiunii, Spiritualitatii, Moralei, a Armatei, a Bisericii, etc.

Tot astfel se poate întelege CINE anume sapa la temelia iubirii dintre frati, asmutând provinciile tarii unele contra altora numai pentru a-si realiza interesele LOR politice, conform poruncilor din Protocoale, unde se vorbeste de sprijinirea subversiva a autonomiei si neîntelegerii dintre provincii: „Atentia noastra se va întinde în mod special asupra provinciei. Trebuie adeseori sa atâtam acolo sperante si dorinte net potrivnice celor din capitala, careia îi vom spune ca acestea sunt sperantele si dorintele adevarate ale provinciilor, desi e lesne de înteles ca izvorul dezbinarilor nu porneste decât de la noi. Caci atâta timp cât noi (francmasonii!) nu ne vom bucura înca de o putere deplina, vom simti adesea necesitatea de a înabusi glasul capitalelor cu acela al majoritatii, al poporului din provincii, care va fi lesne atâtat de catre agentii nostri abili si CHARISMATICI."

Desi sunt scrise cu zeci de ani înainte de unirea Românilor, este aproape uluitor cât de exact se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

13. Nevoia zilnica de pâine îi va face pe oameni sa taca, iar prin diferite concursuri de loto, sport, arta, frumusete etc., adormiti si hipnotizati de cuvântul magic PROGRES, acestia vor fi astfel distrati si îndepartati de la problemele grave launtrice sau politice, consumându-si zi de zi, în mod haotic si inutil, un imens si pretios capital de energie psiho-mentala pe care îl vor investi spre exemplu în frenezia unui steril meci de fotbal.

14. Religia crestina se urmareste a fi discreditata treptat de catre francmasoni.

15. Cei care se vor opune într-un mod oarecare instaurarii dominatiei francmasonice vor fi pedepsiti cu moartea. Francmasoneria exterioara este doar avangarda si stâlpul de sustinere al Ierarhiei Francmasonice Secrete. Lojile francmasonice în calitatea lor de grupuri ale francmasoneriei exterioare sunt de fapt o creatie a Ierarhiei Francmasonice Secrete. Odata cu proclamarea formala a Republicii Mondiale, unice aceasta Francmasonerie simpla

(exterioara) va fi desfiintata la scurt timp dupa aceea împreuna cu orice forma de liberalism.

16. De asemenea, se va desfiinta învatamântul liber (particular), iar în scoli tineretul va fi crescut numai în spiritul noilor sai stapâni (Ierarhia Francmasoneriei Secrete).

17. Baroul trebuie sa fie demoralizat, atunci la fel si prostimea. Institutiile publice trebuie compromise, iar spionajul si turnatoria trebuie sa fie cultivate în mod sistematic.

18. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic si divin trebuie sa fie în mod sistematic desfiintat, ca si fiinta lor, prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte cai ascunse.

19. Toti criminalii politici si anarhistii nu trebuie niciodata sa fie prezentati publicului ca fiind niste martiri care lupta pentru fericirea multimii.

20. Crizele economice mondiale sunt în mod intentionat întretinute de catre Francmasonerie, cu scopul de a retrage banii din circulatie; trebuie astfel ca guvernele sa fie determinate – pe diverse cai – sa faca împrumuturi externe uriase cu dobânzi mari, pentru a fi pe deplin la mâna (discretia) Francmasoneriei. În viitoarea Republica Mondiala Unica, proprietatea particulara va putea fi oricând confiscata de Conducatorul Republicii, care va fi singurul proprietar de fapt în stat.

21. În aceasta viitoare Republica Planetara Unica, Bursele de fonduri publice nu vor mai avea ce cauta, deoarece atunci statul va fixa preturile dupa cum el va dori. Pâna atunci, pe de o parte, împrumutând cu sume uriase guvernele si, pe de alta parte, întretinând coruptia administratiei, dominatia francmasonica vine de la sine.

22. Aceasta dominatie urmeaza sa se instaureze mai ales cu ajutorul aurului si a banilor, care se afla în mâinile membrilor Ierarhiei Superioare Secrete a Francmasonilor.

23. Mica industrie va fi, în viitoarea Republica Planetara, singura cale ce va împiedica aparitia somajului.

24. Regalitatea este forma ideala de guvernare în cazul Statului Planetar Unic, însa ea este realizabila numai atunci când regele Statului Planetar va fi ales si educat de Ierarhia Superioara Secreta a Francmasoneriei.

Fragmente din Protocoalele maeştrilor francmasoni

1. Aurul este o putere irezistibilă. Mânuit de experţi va fi totdeauna cel mai util instrument pentru cei care îl au şi obiectul invidiei celor care nu-l au. Cu aur poţi cumpăra cele mai nestăpânite conştiinţe, poţi fixa valoarea tuturor lucrurilor, preţul tuturor produselor, poţi finanţa împrumuturi către state şi apoi ai statele la dispoziţie.

2. Deja principalele bănci, bursele întregii lumi, creditele tuturor guvernelor sunt în mâinile noastre.

3. Cealaltă mare forţă este presa; repetând fără încetare anumite idei, presa reuşeşte ca în cele din urmă să le impună de parcă ar fi fapte reale. Televiziunea, arta, învăţământul, toate aflate în mâinile noastre ne aduc servicii asemănătoare ajutându-ne să inoculăm în mintea oamenilor ceea ce noi dorim.

4. Lăudând într-una democraţia, îi vom diviza pe creştini în partide politice, le vom distruge unitatea naţională, vom semăna peste tot discordie. Reduşi la neputinţă, se vor prosterna în faţa LEGII BĂNCILOR NOASTRE.

5. Îi vom împinge pe creştini la război, exploatând mândria şi prostia lor, iar noi vom trage profite. Se vor masacra reciproc şi vor face loc unde să ne pună oamenii noştri.

6. Moşia totdeauna a însemnat influenţă şi putere. Vom fărâmiţa marile domenii teritoriale în numele dreptăţii sociale şi al fraternităţii. Vom împărţi fragmentele la ţărani, care le doresc din tot sufletul, şi care curând ne vor fi datornici, ca urmare a costului de producţie. Capitalul nostru ne va face stăpânii lor. Atunci noi vom deveni marii latifundiari şi stăpânirea asupra pământului ne va consolida puterea.

7. Cu aur şi linguşeli vom câştiga proletariatul care se va angaja singur să distrugă capitalismul creştin. Le vom promite muncitorilor salarii pe care nici nu le-au visat, dar vom ridica şi preţul celor necesare pentru trai, astfel încât profitul nostru va fi şi mai mare. Astfel vom pregăti revoluţii pe care le vor face creştinii inconştienţi şi ale căror fructe le vom culege noi.

8. Vom ataca şi le vom batjocori preoţii, făcându-i ridicoli, apoi odioşi, distrugându-le religia şi atunci vom fi stăpâni pe sufletul lor.

9. Monopolizând învăţământul, vom avea în mâna noastră mijlocul prin care vom forma minţile copiilor după cum ne convine nouă.

10. Umflaţi de ambiţie şi vanitate, conducătorii politici se înconjoară cu lux şi armate. Le vom pune la dispoziţie toţi banii de care are nevoie nebunia lor, şi astfel îi vom conduce de căpăstru.

11. Nevoia zilnică de pâine îi va face pe oameni să tacă; prin diferitele concursuri de Loto, sport, artă, frumuseţe etc., adormiţi şi hipnotizaţi de cuvântul magic progres, aceştia vor fi astfel distraşi şi îndepărtaţi de la problemele grave lăuntrice sau politice consumându-şi zi de zi în mod haotic şi inutil un imens şi preţios capital de energie psihomentală pe care îl vor investi, spre exemplu, în frenezia unui steril meci de fotbal.

12. Baroul trebuie să fie demoralizat, instituţiile publice trebuiesc compromise, iar spionajul şi turnătoria trebuie să fie cultivate în mod sistematic.

13. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic şi divin trebuie să fie în mod sistematic desfiinţat ca şi propria lor fiinţă prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte căi ascunse.

14. Crizele economice mondiale sunt în mod intenţionat întreţinute de către mişcarea Sionistă cu scopul de a retrage banii din circulaţie, determinând astfel guvernele să facă împrumuturi externe uriaşe cu dobânzi mari pentru a fi pe deplin la discreţia elitei Sioniste.

Acestea sunt câteva elemente sintetizate din Protocoalele Maeştrilor Francmasoni stabilite în cel mai mare secret în 1897 la Bassel cu ocazia Congresului Mondial al Francmasoneriei. Ele au străpuns cortina misterului şi secretului, fiind dezvăluite chiar de către unii masoni care, pe patul de moarte, îngroziţi de fărădelegile făcute şi de iminenţa Judecăţii Divine, şi-au mărturisit crimele înainte de a muri. Odată dezvăluite, francmasonii au urmărit să inoculeze ideea că acestea ar fi false, fiind o investiţie menită să discrediteze francmasoneria mondială. Însă, argumentul zdrobitor în favoarea autenticităţii protocoalelor, la îndemâna oricărui om inteligent care gândeşte şi ştie să privească în jurul său, este cumplita realitate pe care o trăim astfel cu toţii în ţara noastră şi pe întreaga planetă. O simplă coincidenţă?! Poate pentru cei ce doresc să rămână în obscuritatea ignoranţei. Pentru oamenii treji este de fapt o realitate zguduitoare pe care trebuie să o oprim neîntârziat prin forţa cunoaşterii, fermitatea deciziei şi curajul acţiunii.

În protocoale se vorbeşte despre fabricarea şi răspândirea (de către francmasoni) unei boli asemănătoare virusului SIDA.

„Astfel neamul ales (Sioniştii) şi-a împlinit făgăduinţa! Înmulţirea dobitoacelor creştine trebuie stopată.”

„Cel mai bine aperi un adevăr declarându-l fals. Procedând astfel în timp ce ei se ceartă noi ne vedem de treabă!”

„Noi am ordonat uciderea informaţiei”

„Aşa vom supune şi presa, care va fi o forţă!… Mai întâi ea va cădea în mâinile celor îmbogăţiţi şi prin ei în mâinile puterii noastre (Sioniştii). Imbecilii care vor crede că repetă opinia unui ziar independent vor repeta părerea noastră (a Sioniştilor) sau pe aceea care ne place nouă.”

„Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creştini să tacă şi îi va transforma în servitori umili!”.

„Dobitoacele creştine vor fi atrase în armata vizibilă a lojilor masonice pentru a deruta încrederea fraţilor lor!”.

„Dacă strică o parte din maşinăria Statului, Statul se va îmbolnăvi ca şi corpul uman şi va muri!”.

La 20 octombrie 1920, ziarul La Vieille France publica în numarul 195 un articol scris de un autor rus, din care citam: „Este o asemanare izbitoare între Protocoalele Maestrilor Francmasoneriei si discursul rabinului Reichhorn pronuntat la Praga în 1869 la înmormântarea marelui rabin Simeon-ben-Iehuda si publicat de Readcliffe, care a fost asasinat pentru ca l-a publicat. Sonol,

care-l adusese pe Readcliffe la funerariile la care a vorbit Reichhorn, a fost ucis într-un duel, la scurt timp dupa aceea. Ideile generale formulate de rabin sunt gasite pe larg în Protocoale." La 10 martie 1921, în numarul 214, ziarul a publicat apoi discursul rabinului Reichhorn. Nu stim cine a scris Protocoalele Maestrilor Francmasoni (se presupune ca sunt note luate dupa discursuri tinute de dr. Theodore Herzl), dar stim cine a fost marele rabin Simeon-ben-Iehuda si cine a fost rabinul Reichhorn. Iata discursul rabinului Reichhorn:

„1. Noi, înteleptii francmasoni, avem obiceiul sa ne întrunim în Sanhedrin la fiecare suta de ani ca sa trecem în revista progresul realizat în munca de stapânire a lumii pe care ne-a promis-o Iehova, si victoriile noastre împotriva dusmanului nostru, crestinismul.

2. Anul acesta, reuniti la mormântul veneratului nostru Simeon-ben-Ihuda, ne putem mândri ca secolul care s-a scurs ne-a adus foarte aproape de tel si ca acest tel va fi în curând atins.

3. Aurul a fost si va fi întotdeauna o putere irezistibila. Mânuit de experti, va fi totdeauna cel mai util instrument pentru cei ce-l au si obiectul invidiei celor ce nu-l au. Cu aur poti cumpara cele mai nestapânite constiinte, poti fixa valoarea tuturor lucrurilor, pretul tuturor produselor, poti finanta împrumuturi catre state si apoi ai statele la dispozitie.

4. Deja principalele banci, bursele întregii lumi, creditele tuturor guvernelor, sunt în mâinile noastre.

5. Cealalta mare forta este presa. Repetând fara întrerupere anumite idei, presa reuseste ca în cele din urma sa le impuna de parca ar fi fapte reale. Teatrul ne aduce servicii asemanatoare. Pretutindeni, presa si teatrul asculta ordinele noastre. (Putem adauga televizorul care nu se inventase înca).

6. Laudând într-una DEMOCRATIA, îi vom diviza pe crestini în partide politice, le vom distruge unitatea nationala, vom semana peste tot discordie. Redusi la neputinta, se vor prosterna în fata LEGII BANCILOR NOASTRE, caci noi suntem totdeauna uniti si totdeauna fideli cauzei noastre. (Nota: întotdeauna strâns uniti în lupta comuna împotriva crestinismului si a crestinilor, dar foarte dezbinati si la cutite între ei).

7. Ii vom împinge pe crestini la razboi exploatând mândria si prostia lor. Se vor masacra reciproc si vor face loc unde sa ne punem oamenii nostri.

8. Mosia totdeauna a însemnat influenta si putere. Vom farâmita marile domenii teritoriale în numele dreptatii sociale si a egalitatii; vom împarti fragmentele la tarani, care le doresc din tot sufletul si care curând ne vor fi datornici, ca urmare a costului de productie. Capitalul nostru ne va face stapânii lor. Atunci noi vom deveni marii latifundiari si stapânirea asupra pamântului ne va consolida puterea. (Nota: rabinul spune adevarul. Nu trebuie decât sa examinam cine este azi proprietarul palatelor si mosiilor marilor case nobiliare din trecutul Europei).

9. Sa încercam sa înlocuim circulatia aurului cu bani de hârtie. Cuferele noastre vor înghiti aurul si noi vom dirija valoarea hârtiilor care ne vor face stapâni pe toate pozitiile. (Nota: din nou, rabinul spune adevarul. Dolarul e de hârtie, si rezerva de aur de la Fort Knox a Statelor Unite a fost transferata în bancile particulare dominate de casa Rothschild; Statele Unite nu mai au, la drept vorbind, tezaur).
10. Intre noi sunt multi oratori buni, capabili sa se prefaca entuziasti si sa convinga gloata. Ii vom împrastia printre popoare ca sa anunte schimbari care vor aduce fericire speciei umane. Cu aur si cu linguseli vom câstiga proletariatul care se va angaja singur sa distruga capitalismul crestin. Le vom promite muncitorilor salarii pe care nici nu le-au visat, dar vom ridica si pretul celor necesare pentru trai, astfel încât profitul nostru va fi si mai mare.
11. Astfel vom pregati revolutii pe care le vor face crestinii si ale caror fructe le vom culege noi.
12. Atacându-i si batjocorindu-i, le vom face preotii mai întâi ridicoli, apoi odiosi si le vom face religia la fel de ridicola si odioasa ca preotii. Atunci noi vom fi stapâni pe sufletele lor, pe baza atasamentului pios pentru propria noastra religie si a superioritatii sufletului nostru.
13. Ne-am instalat oamenii nostri în toate pozitiile importante. Trebuie sa ne straduim sa le furnizam goimilor (neevrei; literal, cuvântul ebraic GOI (plural: GOIM) inseamna „animal”, aceasta reflectând deosebit de clar atitudinea satanica, antiumana pe care o are francmasoneria fata de umanitate) avocati si medici; avocatii cunosc toate interesele; doctorii, odata patrunsi în casa, devin confesorii si directorii constiintelor. (Nota: dam un exemplu de pe vremea când au fost rostite aceste cuvinte: în 1919, în Polonia si Rusia evreii reprezentau 14% din populatie, dar detineau 84% din întreprinderi, erau 20% din scriitori, 51% din profesori, si 24% din doctori. Cuvintele rabinului au avut ecou: de atunci proportia lor în aceste domenii a crescut mult).
14. Dar mai presus de orice sa monopolizam învatamântul. Acesta va fi mijlocul prin care vom raspândi idei care ne sunt utile si vom forma mintile copiilor dupa cum ne convine noua.
15. Daca vreunul dintre ai nostri cade cumva pe mâna justitiei crestinilor trebuie sa-i sarim în ajutor; gasiti câti martori puteti ca sa-l salvati de judecatori pâna când vom fi doar noi judecatorii.
16. Umflati de ambitie si vanitate, regii crestinilor se înconjoara cu lux si armate. Le vom pune la dispozitie toti banii de care are nevoie nebunia lor si astfel îi vom duce de capastru.
17. Sa nu împiedicam casatoriile tinerilor nostri cu fete crestine, caci prin ele vom pune piciorul în cele mai închise cercuri. Daca fiicele noastre se casatoresc cu goimi va fi la fel de bine pentru interesul nostru, caci copiii mamelor evreice sunt ai nostri. Sa propavaduim ideea amorului liber, ca sa

distrugem atasamentul femeilor crestine pentru principiile si practicile religiei lor.
18. Timp de secole în trecut fiii Israelului, dispretuiti si persecutati, au muncit ca sa-si deschida drum spre putere. Acum au ajuns la tinta. Acum ei au în mâna lor viata economica a blestematilor de crestini; si influenta lor determina politica si moravurile.
19. La ora potrivita, dinainte stabilita, vom dezlantui revolutia, care, ruinând toate clasele crestinismului, îi va înrobi definitiv pe crestini noua. Astfel se va înfaptui promisiunea pe care Dumnezeu a facut-o poporului sau".
Exista o conspiratie al carei scop este divizarea speciei umane în doua: pe de o parte o plutocratie putin numeroasa, care se alege si perpetueaza singura, slujita de o nomenclatura de tip comunist, menita sa stapâneasca toate averile lumii si sa se bucure de toate privilegiile si pe de alta parte masele imense de sclavi, serbi, iobagi, goimi – „ceilalti". Unii autori apreciaza ca aceasta elita plutocratica consta din 300 de clanuri, ca tribul Rothschild, raspândite prin toate tarile lumii. Refuzând adesea sa colaboreze cu natiunile gazda, în dusmanie ascunsa cu acestea, evreii sionisti îsi închipuie ca toti fac parte din aceasta elita a celor 300 de clanuri, când în realitate sunt doar un instrument în mâinile plutocratiei. Pervertirea organizata a culturii si educatiei serveste scopurilor plutocratiei. Distantarea dintre plutocratie si imensele mase de serbi se realizeaza nu numai prin eliminarea clasei de mijloc, care este cea mai productiva si mai inventiva clasa, de fapt unica productiva, ci si prin incapacitatea intelectuala a celor destinati sa fie serbi.
Dupa peste 60 de ani de degradare a învatamântului public american, conspiratia oculta este multumita de rezultate; absolventii liceului american sunt în mare proportie aproape analfabeti; a sosit momentul înregimentarii „vitelor cu fata umana". „Atât presedintele Bush cât si Clinton militau pentru adoptarea unor Scopuri Educative Nationale", scrie Comisia Nationala pentru Educatie în raportul ei din aprilie 1994. Metoda de manipulare într-o „democratie de tip occidental" este clasica: conspiratia oculta creeaza o criza (finantând activitati distructive), apoi analizeaza criza si prezinta publicului solutia, care consta dintr-un si mai mare control central pentru combaterea crizei. Publicul este hipnotizat sa ceara solutia prezentata; iar daca publicul nu o cere, mass-media, aservita conspiratiei, pretinde ca publicul o cere. Fiecare cititor, care stie ca el personal n-a cerut-o, îsi imagineaza ca altii au cerut-o.

Hitler – Mesia sau Antihrist?

By Claudiu-Gilian Chircu

„Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi." – Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983

Dacă ar fi întrebați cine a fost cel mai rău om care a trăit vreodată pe acest Pământ, majoritatea l-ar indica pe Adolf Hitler. Cu toții știm că a vrut să cucerească lumea, pornind cel de-Al Doilea Război Mondial, care a dus la moartea a peste 52 milioane de oameni. Acest fapt a stârnit ura întregului mapamond de câteva generații încoace. Numai menționarea numelui său trezește sentimente negative în cei mai mulți dintre noi. Cine nu a auzit de faptele sale abominabile? Ce om întreg la minte ar putea să nu-l urască pe acest nebun satanist? Cine ar putea uita și ierta Holocaustul? Mai ales pentru că victimele au fost evreii, poporul ales de Dumnezeu! Dar, oare, așa au stat lucrurile cu adevărat? Oare istoria care ni se predă încă de pe primele bănci ale școlilor este reală? Oare chiar a fost Hitler antihristul, încarnarea Satanei?

Poporul ales

Cei care îl urăsc cel mai mult sunt, fără doar și poate, evreii. Amintirea lagărelor de concentrare naziste și a celor 6 milioane de evrei uciși atunci le va rămâne mult timp bine întipărită în memoria colectivă. Holocaustul și Biblia moștenită de la ei ne fac însă să ignorăm cine sunt evreii cu adevărat și să închidem ochii la faptele lor. Evreii sunt cei care conduc lumea din umbră și orchestrează toate evenimentele majore mondiale. Băncile lor controlează sistemul monetar mondial, creând crize financiare după bunul lor plac. Ei sunt cei care au înființat societăți secrete (cum ar fi Francmasoneria) ce au ca scop distrugerea tuturor celorlalte religii și înlocuirea lor cu una satanică. Ei sunt cei care pornesc războaie, inventează noi viruși și ne conduc spre „Noua Ordine Mondială", transformându-ne încet-încet în sclavi. Să nu uităm că ei sunt cei care l-au omorât pe Iisus și, așa cum a demonstrat părintele psihanalizei, Sigmund Freud, chiar pe cel care i-a salvat din robia egipteană, Moise. Pentru a reuși să conducă Pământul și-au infiltrat oameni în poziții cheie în majoritatea statelor lumii. Pentru a fi acceptați ca popor ales de Dumnezeu, și-

au impus dumnezeul prin religii ce o completează pe a lor, cum ar fi creștinismul și islamismul, falsificând în același timp istoria. Iar manipularea maselor prin dezinformare a fost dintotdeauna una dintre armele lor preferate. Deschizând ochii și privind cu atenție acest popor „ales” care conduce lumea din umbră, nu putem să nu ne întrebăm: pot fi considerați dușmanii lor personaje negative? Se știe că istoria este scrisă de învingători iar evreii au fost adevărații câștigători ai celui de-Al Doilea Război Mondial, care a dus nu doar la înființarea statului Israel, ci și la obținerea unor uriașe fonduri monetare. Cum ei obișnuiesc să dezinformeze și chiar să falsifice istoria, oare marele lor dușman, Hitler, a fost chiar așa cum ni se tot spune de mai bine de șapte decenii? Ținând cont că ne este prezentat ca antihrist, satanist, ateu, nebun, homosexual, dependent de droguri, obsedat sexual, sadic, impotent, magician, chiar e posibil ca într-un singur om să se fi adunat absolut toate relele posibile? Care e adevărul din spatele celui de-Al Doilea Război Mondial? Cine a fost Hitler cu adevărat?

Ascensiunea lui Hitler

Născut pe 20 aprilie 1889 în Austria (parte din Imperiul Austro-Ungar sau Habsburgic în acea vreme), Adolf Hitler s-a mutat cu familia în Germania la vârsta de trei ani. În decembrie 1907, după moartea mamei sale, Hitler a plecat în Viena, unde nimeni nu știe ce a făcut timp de zece luni. După izbucnirea Primului Război Mondial s-a înrolat voluntar în armata germană, fiind decorat de două ori pentru vitejie: în 1914 cu Crucea de fier clasa a doua iar în 1918 cu Crucea de fier clasa întâi. Tot în 1918, pe 18 mai, a primit și Insigna plăgilor. La un an de la terminarea războiului s-a infiltrat ca agent al departamentului politic al armatei bavareze în Partidul Muncitoresc German. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât și schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German Național-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist. În 1930, Partidul Nazist a ajuns în Parlament, succes repetat și în 1932. Pe 30 ianuarie 1933, Hitler a fost numit cancelar, reușind apoi să plaseze naziști în funcții de conducere atât în parlamentul central cât și în cele regionale. Astfel, în luna martie a aceluiași an, parlamentul i-a transferat puterea deplină cancelarului și guvernului său, prin asumarea de prerogative dictatoriale.

Declarația de război a evreilor

[Freitag, 24. März 1933]

Daily Express

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

New "Sweep" Bill In The Dail

A doua zi, pe 24 martie, cel mai mare cotidian al Marii Britanii din acea vreme, *Daily Express*, cu un tiraj de milioane de exemplare, titra pe prima pagină: „*Iudeea declară război Germaniei*”. Dedesubt se putea citi: „*Evreii din toată lumea uniți în acțiune*”. Tot pe prima pagină, pe lângă prezentarea legii prin care Parlamentul i-a atribuit lui Hitler puteri dictatoriale, se anunțau „*acțiuni dramatice*”, „*boicotarea produselor germane*” și „*demonstrații în masă în multe districte*”. Este șocantă această declarație de război a evreilor cu șase ani înaintea izbucnirii celui de-Al Doilea Război Mondial, mai ales deoarece istoria oficială ne învață că Hitler a început războiul precum și opresiunea evreilor. Ce i-a făcut pe evrei să declare război Germaniei? De ce i-a deranjat atât de mult atribuirea puterii depline lui Hitler?

Nu poate fi vorba despre un răspuns al evreilor la persecuțiile la care i-a supus Hitler, pentru că acesta abia obținuse puterea de o zi. În plus, este remarcabil faptul că în mai puțin de 24 de ore (nu știm la ce oră a primit Hitler puterea absolută pe 23 martie 1933, dar știm că ziarul *Daily Express* a apărut pe piață a doua zi, la prima oră a dimineții), liderii evreilor din întreaga lume au aflat decizia parlamentului german, s-au deplasat din țările în care se aflau într-un singur loc în care au stabilit începerea războiului împotriva Germaniei. Apoi au avut timp să-și anunțe decizia conducerii ziarului care, la rândul său, a găsit suficient timp pentru a redacta articolele respective și a pregăti ziarul pentru tipărire. Toate acestea în mai puțin de 24 de ore! Ceea ce ne face să credem ori că evreii sunt capabili să se miște cu o viteză supraomenească, ori că războiul împotriva Germaniei era pregătit dinainte. Oricât am fi înclinați să credem prima variantă, tindem însă spre cea mai realistică, a doua. Dacă planul era făcut dinainte de ziua de 23 martie, evreii ar fi avut într-adevăr timp să comande ziarului *Daily Express* publicarea respectivelor articole imediat după aflarea deciziei parlamentului german. Iar un astfel de plan, pregătit dinainte ca Hitler să înceapă opresiunea evreilor, ne arată că nu el este cel care a dat startul conflictului care a dus la începerea celui

de-Al Doilea Război Mondial. Să fie vorba într-adevăr despre un plan al evreilor realizat înainte ca Hitler să preia puterea?

Planul masoneriei

Marele Comandor al francmasoneriei americane, reformatorul Ritului Scoțian Antic și Acceptat, Albert Pike, i-a dezvăluit politicianului italian Giuseppe Mazzini planurile francmasoneriei într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871. Iată ce scria Pike: „*Primul război mondial trebuie creat pentru a permite Illuminaţilor să răstoarne puterea ţarilor în Rusia şi pentru a face din acea ţară o fortăreaţă a comunismului ateu. Divergenţele create de către agenţii Illuminati între imperiul britanic şi cel german vor fi folosite pentru a porni acest război. La finele acestui război va fi construit comunismul, iar acesta va fi mai apoi utilizat pentru a distruge alte guverne şi pentru a slăbi religiile. Al doilea război mondial trebuie iniţiat prin exploatarea diferenţelor între fascişti şi sionismul politic. Acest război trebuie condus de aşa natură încât nazismul va fi distrus iar sionismul politic va fi întărit în aşa măsură încât forţa sa va permite instituirea unui stat suveran Israel în Palestina. În timpul celui de-al doilea război mondial, comunismul internaţionalist trebuie să devină atât de tare încât să contrabalanseze creştinismul, care atunci va fi limitat şi ţinut în şah până la momentul în care vom avea nevoie de acesta pentru cataclismul social final. Al treilea război mondial va trebui creat prin exploatarea disensiunilor create de agentura Illuminaţilor între sioniştii politici şi liderii lumii islamice. Războiul trebuie condus în aşa fel încât islamul şi sionismul politic să se distrugă reciproc. În acest timp celealte naţiuni ca întotdeauna divizate în această chestiune vor fi obligate să lupte până la completa lor epuizare fizică, morală, spirituală şi economică. Vom dezlănţui nihiliştii şi ateiştii şi vom provoca un formidabil cataclism social, care prin întreaga sa hidoşenie (oroare) va arăta naţiunilor efectul ateismului absolut, originea sălbăticiei şi a celui mai sângeros cataclism. Apoi, peste tot, cetăţenii obligaţi a se apăra împotriva unei mâini de revoluţionari, vor extermina pe acei distrugători de civilizaţie, iar mulţimea, deziluzionată de creştinism – ale cărui spirite cereşti vor fi din acel moment fără orientare sau direcţie – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va şti încotro să-şi orienteze adoraţia şi atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulţimii. Această manifestare va rezulta din mişcarea mondială reacţionară care va urma distrugerii Creştinismului şi ateismului, ambele fiind cucerite şi exterminate deopotrivă.*” Dacă primele două războaie mondiale s-au întâmplat exact așa cum le-a descris Pike, iar în planul celui de-al treilea recunoaștem evenimentele din prezent, putem considera că masoneria și-a pus planul în aplicare. Acest mason de gradul 33, lider de seamă a Ku Klux Klan, a cărui

statuie se află la loc de cinste în capitala Statelor Unite, Washington D.C., dezvăluia în lucrarea *Dogmă și ritual* faptul că „*Francmasoneria are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maeștrilor, iar cealaltă este publică*”. Despre zeul pe care masoneria vrea să îl impună în noua religie mondială, Pike scria în aceeași carte: „*Lucifer este purtătorul luminii. Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întunericului! Lucifer, fiul dimineții! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa intolerabilă orbește pe cei slabi sau sufletele egoiste*”.

Sunt într-adevăr evreii în spatele masoneriei? Dacă analizăm structura lojelor masonice, observăm că în vârful lor se află cele exclusiv evreiești (cum ar fi B’nai B’rith). Tot Albert Pike este cel care a subordonat toate lojele masonice Alianței Universale Israelite. Astfel, înțelegem de ce masoneria avea ca scop înființarea statului Israel după cel de-Al Doilea Război Mondial. Despre Noua Ordine Mondială, în care evreii vor să guverneze lumea printr-un singur guvern și o singură religie, evreul mason Baruch Levi îi scria lui Karl Marx într-o scrisoare publicată de *La revue de Paris* pe 2 iunie 1928: „*Poporul evreu va fi propriul său Mesia. El va atinge dominația mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, prin anihilarea monarhiilor și prin instituirea unei republici universale în care evreii vor fi conducătorii de mâine, fără a întâmpina vreo opoziție. Guvernele diferitelor popoare care vor forma republica universală, vor cădea fără nicio dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desființeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea de stat. În acest fel, promisiunea din Talmud în care se spune că atunci când va veni timpul să vină Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi, va fi îndeplinită*”.

Scrisoarea lui Pike a fost scrisă în 1871, cu 18 ani înainte ca Hitler să se nască! Dacă masonii au planificat cel de-Al Doilea Război Mondial, fără îndoială că au făcut tot posibilul pentru a-l realiza. Cum puteau face acest lucru? Atrăgând Germania într-un război. Astfel, putem înțelege că războiul declarat Germaniei de către evrei în 1933 nu a avut ca scop decât provocarea Germaniei. Niciunul dintre statele conduse din umbră de evrei nu putea porni un război fără un motiv bun. Era nevoie ca Hitler să dea prima lovitură, exact ca în 2001 când, pentru a putea ataca Afghanistanul, Statele Unite au regizat tragedia din 11 septembrie.

Războiul evreilor

Aţâţarea Germaniei nu a început cu acea declaraţie de război din 23 martie 1933. După sfârşitul Primului Război Mondial, blocada navală britanică împotriva Germaniei a dus la moartea a peste 100.000 de civili germani. Această blocadă a durat până la semnarea tratatului de la Versailles din 1919, căruia i s-a adăugat un document numit *Politica pastorală a lui Morgenthau*, semnat de preşedintele Statelor Unite, Woodrow Wilson. Acest document, găsit în 1968 printre hârtiile fostului preşedinte american Lyndon Baines Johnson, păstrat în prezent la Centrul de Cercetare Sid W. Richardson din Austin, specifica intenţia Statelor Unite de a-i extermina pe absolut toţi germanii, care sunt „*din naştere o rasă războinică*” şi transformarea Germaniei într-o „*păşune*”. În 1922, evreul ajuns ministru de externe german, Walter Rathenau, instiga Franţa la uciderea tuturor germanilor şi colonizarea Germaniei cu populaţii străine. Pentru trădarea sa, a fost asasinat la scurt timp de către organizaţia Consul. După declaraţia de război a evreilor din 23 martie 1933, aceştia au cerut Germaniei demiterea lui Hitler şi a naziştilor săi, precum şi introducerea evreilor în toate funcţiile de conducere a ţării. Pe 27 martie 1933, 40.000 de evrei au protestat împotriva lui Hitler în Madison Square Garden din New York. Proteste similare au avut loc şi în alte mari oraşe ale lumii. Ca răspuns la această declaraţie de război, pe 28 martie Hitler a hotărât boicotarea pentru o zi a magazinelor evreieşti. Hotărât însă să pună capăt acestui conflict, a început negocierea cu mişcarea Sionistă din Germania pentru mutarea evreilor în Palestina. Cum scopul liderilor evreilor era crearea unui conflict, aceştia nu au acceptat. Prin urmare, în ziarul *New York Times* din 7 august 1933, Samuel Untermayer, preşedintele *Federaţiei Internaţionale Evreieşti pentru Combaterea Opresiunii Hitleriste asupra Evreilor*, declara că războiul evreilor este unul „*sfânt*” şi trebuie dus până când Germania va fi distrusă. În ianuarie 1934, rabinul Vladimir Jabotinski, fondatorul organizaţiei sioniste *Mscha Rjetsch*, publica următoarele: „*Lupta împotriva Germaniei este purtată de luni de zile de fiecare comunitate evreiască, la orice conferinţă sau congres, în toate sindicatele şi de orice evreu de pe acest pământ. Interesele noastre evreieşti impun distrugerea întregii Germanii*”. Acelaşi rabin declara în *The Jewish Daily Bulletin* pe 27 iulie 1935: „*Există o singură putere care controlează cu adevărat, aceea a presiunii politice. Noi, evreii, sutem cea mai puternică naţie din lume pentru că deţinem puterea şi ştim să o folosim*”.

Ziarul canadian *Evening Telegram* scria la data de 26 februarie 1940: „*Congresul mondial evreiesc se războiește de șapte ani cu Germania*”. Pe 8 mai 1942, ziarul evreiesc *Jewish Cronicle* anunța: „*Suntem în război cu Hitler înca din prima zi în care a preluat puterea, în anul 1933*”. Nathan Kaufmann din dinastia Rothschild susținea că „*trebuie sterilizați 48 de milioane de germani, pentru ca pe parcursul a două generații să se înfăptuiască ceea ce altminteri ar costa milioane de vieți umane și efoturi seculare: exterminarea germănimii și a purtătorilor săi*”. Și totul s-a întâmplat exact cum spunea Albert Pike: „*Al doilea război mondial trebuie iniţiat prin exploatarea diferenţelor între fascişti şi sionismul politic*”.

Miracolul economic nazist

Cum a ajuns Hitler la putere? Puțini mai știu în ziua de astăzi că el nu a preluat o mare putere economică, ci un stat falit. Tratatul de la Versailles din 1919 a impus poporului german plăți compensatorii de trei ori mai mari decât valoarea tuturor proprietăților de pe teritoriul Germaniei. Prin urmare, țara a fost lovită de o inflație extraordinară, o pâine ajungând să coste câteva milioane de mărci germane. Germania avea visteria goală și o datorie enormă. O mulțime de case și ferme au fost pierdute în fața speculatorilor și a băncilor evreiești. Majoritatea populației era nevoită să locuiască în bordeie și să moară de foame. Partidul lui Hitler a promis că va schimba lucrurile și că va lupta cu elita evreiască ce încearcă să distrugă Germania. Platforma electorală din 1920 a Partidului Nazist prevedea crearea de locuri de muncă, educație gratuită, majorarea pensiilor, îmbunătățirea sistemului sanitar, naționalizarea industriei și eliminarea împrumuturilor bancare. De asemenea, acea platformă anti-capitalistă reglementa controlul armelor și susținea drepturile animalelor. Spre deosebire de politicienii din ziua de astăzi, Hitler s-a ținut de cuvânt. Când a ajuns la putere, în 1933, și-a emis propria monedă, împotrivindu-se astfel cartelurilor bancare internaționale. A pus în aplicare un plan de lucrări publice, pentru care a plătit prin niște obligațiuni, numite Certificate de Trezorerie de Muncă. Astfel, naziștii au oferit germanilor milioane de locuri de muncă. Aceste certificate, neavând acoperire în aur, nu puteau fi valorificate de bănci. Era vorba doar de niște chitanțe pentru munca și materialele livrate guvernului. Oamenii valorificau acele certificate pentru alte bunuri sau servicii. Hitler spunea că „*pentru fiecare marcă emisă, cerem echivalentul valorii mărcii*

pentru munca depusă sau pentru bunurile produse”. Pentru această idee genială, care elimina sistemul bancar, evreimea mondială a declarat un boicot general împotriva Germaniei. Acest lucru nu l-a oprit însă pe Hitler, în cinci ani Germania devenind cea mai bogată țară din Europa. În numai doi ani a rezovat problema șomajului, apoi și-a plătit datoriile și a creat o monedă stabilă și solidă. A reușit acest lucru în ciuda boicotului evreiesc prin folosirea unui sistem de barter, schimbând bunuri și echipamente cu alte țări. La un moment dat, Hjalmar Schacht, şeful temporar al Băncii centrale germane, a fost invitat de un bancher american în Statele Unite. „*Avem o mulţime de bani. Aici este sistemul bancar adevărat*”, spunea bancherul. Schacht i-a replicat: „*Ar trebui să veniţi la Berlin. Nu avem niciun ban. Acesta este sistemul bancar adevărat*”. Astfel, Hitler a salvat Germania de teoria economică anglo-saxonă care spunea că toate monezile naţionale trebuie să fie emise de un cartel bancar secret şi privat, decât să fie emise de guvernele naţionale, pentru beneficiul oamenilor. Extraordinara creștere economică și libertate financiară i-a adus lui Hitler nu doar popularitatea, ci și respectul concetățenilor săi. Dar și ura marilor bancheri internaționali, pentru care dictatorul Germaniei devenise o reală amenințare, deoarece sistemul său risca să se răspândească în întreaga lume. Pentru asta, trebuia oprit. C. G. Rakovski, unul din fondatorii bolşevismului sovietic, declara la interogatoriul său din 1938: „*Hitler a preluat privilegiul fabricării banilor, şi nu doar a banilor fizici, ci şi a celor financiari. El a preluat controlul asupra maşinăriei falsificării, pe care a pus-o să lucreze în beneficiul poporului său. Vă puteţi imagina ce s-ar întâmpla dacă acest mecanism ar ajunge şi în alte state?*”. Economistul Henry C. K. Liu confirma acest lucru într-un articol din 24 mai 2005, intitulat *Nazismul şi miracolul economic german*, publicat în *Asia Times*: „*Naziştii au venit la putere în 1933, atunci când economia germană se afla într-un colaps total, cu obligaţii de plată pentru primul război mondial şi fără nicio perspectivă a vreunei investiţii străine. Printr-o politică monetară independentă de băncile internaţionale şi printr-un program masiv de investiţii publice pentru ocuparea forţei de muncă, Cel de-al Treilea Reich a fost capabil să transforme o Germanie falimentară în cea mai puternică economie a Europei, în doar patru ani, înainte chiar de începerea programului de înarmare*”. În cartea *Miliarde pentru bancheri, datorii pentru popor* din 1984, pastorul Sheldon Emry a scos și el în evidență miracolul nazist: „*Guvernul german şi-a finanţat toate operaţiunile dintre 1935 şi 1945 fără aur şi fără datorii. Atât capitaliştii cât şi comuniştii au distrus revoluţia germană şi au adus Europa înapoi sub influenţa bancherilor*”. Acum putem înțelege ce l-a determinat pe evreul american Eli Ravage să declare că „*poporul german este primul condamnat la moarte*”. Sau de ce la 3 septembrie 1939, puțin după ce britanicii au declarat

război Germaniei, conducătorul sioniștilor de atunci, Chaim Weismann, le-a oferit o sută de mii de soldați evrei pentru a lupta împotriva lui Hitler.

Atragerea Germaniei în război

„Războiul este un lucru hotărât”, declara pe 24 aprilie 1939 William Christian Bullitt Jr., ambasadorul Statelor Unite la Paris, într-o vreme în care cetățenii Germaniei credeau în pace. Cu puțin timp înainte de această declarație a fost creat în presa mondială un adevărat val de intoxicări cu presupuse aspirații ale lui Hitler de a cuceri lumea. Numai în *New York Times* au existat asemenea articole pe 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 decembrie 1938 și 1 ianuarie 1939. Opinia publică trebuia convinsă că viitorul război împotriva Germaniei va fi unul „sfânt”, dus pentru salvarea mapamondului de ghearele malefice ale „antihristului” Hitler. Iar noi în continuare învățăm încă din primii ani de școală că acest „antihrist” a început cel de-Al Doilea Război Mondial atunci când a invadat fără motiv Polonia pe 1 septembrie 1939. Ce s-a întâmplat în realitate atunci?

Germania a cerut Poloniei orașul liber Danzig, teritoriile cedate Poloniei după Primul Război Mondial și un culoar de trecere prin coridorul artificial care despărțea Germania de Prusia de Est. Aceste revendicări erau justificate, Hitler considerând că se pot rezolva prin simple negocieri. Însă Anglia condusă de masonerie a convins Polonia să refuze orice propunere a Germaniei. Tratatul dintre cele două țări, din 25 august 1939, prevedea că „*orice propunere de restituire a orașului Danzig către Reich trebuie respinsă de Polonia*”. Cu puțin timp în urmă, pe 19 martie 1939, ambasadorul Statelor Unite la Varșovia, Biddle, îl anunța pe ministrul de externe polonez Beck că Statele Unite se bazează pe „*disponibilitatea poloneză de a crea un motiv de război din chestiunea Danzig*”. Credința că Anglia, Franța, Statele Unite și alte țări vor interveni împotriva lui Hitler a determinat Polonia să refuze toate propunerile Germaniei. Ba, mai mult, a dus o uriașă propagandă, ordonând mobilizarea generală și chiar sugerându-i poporului agitat să ajungă în trei zile la Berlin, uitând faptul că, fără intervenția Germaniei din 1917, ar fi fost în continuare o provincie sovietică. Cartea lui Werner Fuchs din 1930, *Confesiuni despre dorința cuceririi poloneze*, prezintă numeroase confesiuni care dovedesc că exista printre polonezi o atitudine ostilă față de germani încă dinainte de preluarea puterii de către naziști în Germania anului 1933. Ba chiar este dezvăluită dorința politicienilor polonezi de a ocupa vaste teritorii germane, cum ar fi Prusia de Est, Danzig, Pomern, Silezia și părți din

Brandenburg. Aceste teritorii au fost promise Poloniei de către masoneria americană și britanică, în schimbul atragerii Germaniei în război. Iar polonezii s-au ținut de cuvânt.

În afara propagandei anti-germane, se pare că Polonia a făcut mult mai mult. Iată ce povestea într-un raport sergentul-major Heinrich Julius Rotzoll din Königsberg (astăzi Kaliningrad): *„La mijlocul lunii august, Regimentul 57 de artilerie din Königsberg / Prusia a fost plasat la granița amenințată de polonezi. Noi ne-am instalat la Garnsee, regiunea Neidnburg / Prusia de Est. Bateria mea era poziționată într-un câmp de porumb. În această zonă, munca pe teren devenise de câteva săptămâni un pericol de moarte. Trupe de cavalerie poloneză care prădau și omorau pătrunseseră la aproape șapte kilometri pe teritoriul Prusiei de Est. Asta se întampla deja în iulie 1939. Cât vedeai cu ochii, seara era numai fum și foc. Casele și satele arzânde erau incendiate provocator de trupele poloneze de cavalerie. Oamenii care se adăposteau în aer liber sau vroiau să stingă focul erau măcelăriți. Pentru a împiedica aceste mașinații, bateria mea a primit pe 23 august 1939 ordinul să formeze un comando de vânătoare. Ca sergent-major, am subordonat comandoul și ordinul de intervenție. În prima zi de intervenție, trupa noastră motorizată a ajuns cu jumătate de oră mai târziu – un escadron polonez ucigaș gonind deja în direcția graniței protectoare. Urmele lăsate erau îngrozitoare: pe drumurile de câmp și pe câmpuri găseam numai cadavre de țărani germani, care erau sfârtecate de sabie sau împușcate. Chiar din 26 august 1939, comandoul nostru a executat o trupă de cavalerie poloneză într-un câmp de sfeclă de zahăr, nu departe de Garnsee. La grupa noastră, numită MG-Garben, cavaleria poloneză fusese distrusă, 47 de călăreți polonezi căzuseră pe pământul german… Când unitatea noastră a trecut pe 1 septembrie 1939, ora 5, la asalt, am găsit dincolo de granița poloneză mormintele proaspete de civili germani. Pe drumuri și margini de șosele erau împrăștiate haine de civili ferfenițite și pline de sânge. Ne-au confirmat și prizonierii de război polonezi că acele atacuri provocatoare de dinainte de 1 septembrie 1939, care vizau populația civilă de pe teritoriul Reich-ului, au fost ordonate…”*

Într-un articol, doamna L. S. din Lübbecke (numit înainte Bromst) scria: *„În vara lui 1939, din aprilie până înainte de izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial, sute, ba nu, mii de familii germane veneau prin mlaștini sau înotând prin lacul Obra în fața ușilor noastre, seara târziu, ca să nu fie văzute, și cerșeau pâine sau lapte pentru bebeluși și lucruri uscate. Întâi nici nu știam ce să spunem, fiindcă nu înțelegeam ce se întâmplă. Spuneau în continuare același lucru: «Ne ascundem de mai multe săptămâni de polonezi, suntem împușcati pur și simplu pe străzi și pe câmpuri, nu mai suntem siguri de viața noastră, polonezii urmăresc toți germanii». «Dar de ce?», întrebam noi.*

Preoții polonezi vorbesc și instigă la amvoane: «Snopiți-i în bătaie pe germani, oriunde i-ați întâlni. Împușcați-i grămadă, distrugeți întreaga pleavă germană…» Această imigrație a durat toată vara, iar către sfârșit nu mai veneau decât foarte puțini fiindcă granița era strașnic păzită".

Încă din august 1938, în orașele Bromberg, Stopnika și Pless, soldații polonezi au măcelărit 56.000 de civili germani. S-au înregistrat treceri frecvente ale graniței și masacre pe teritoriul german, însă Hitler nu a reacționat. Un om care vroia neaparat un război, așa cum ne învață istoria că ar fi dorit Hitler, ar fi atacat Polonia de la prima trecere a graniței de către soldații polonezi. Însă Hitler știa că i se întinde o capcană. Drept pentru care a semnat pe ascuns un tratat de neagresiune cu Uniunea Sovietică, așa-numitul Pact Molotov-Ribbentrop. În prealabil încheiase un tratat cu Italia lui Mussolini pe 22 mai. Neștiind de înțelegerea germano-sovietică, polonezii au continuat masacrele în rândul populației germane. În Bromberg au răstignit pe ușile bisericilor femei, bărbați și copii cu capetele în jos, apoi i-au spintecat. Soldații polonezi și-au fotografiat victimele, trimițând pozele lui Hitler. Fotografii ale celori uciși cu bestialitate precum și ale gropilor comune descoperite de germani, însoțite de vaste materiale documentare, au fost publicate în numărul 3 din 1940 al *Cărții Albe Germane*. Nici până în ziua de astăzi nu a fost contestat vreun document prezentat acolo. Abia după acest teribil masacru Germania a atacat Polonia pe 1 septembrie 1939. Acest gest poate fi considerat un atac al tiranului Hitler asupra inocenților polonezi, ori o acțiune de salvare a populației germane din Polonia?

Cert este faptul că Hitler a fost nevoit să intre în capcana masoneriei, nu însă fără a-și lua măsuri de precauție. La două zile după intrarea armatei hitleriste în Polonia, Anglia și Franța au declarat război Germaniei. Armata poloneză a început să se retragă, așteptându-și aliații care i-au convins să provoace Germania. Însă în locul lor și-a făcut apariția pe 17 septembrie un dușman neașteptat: Uniunea Sovietică a lui Stalin. Aflând de pactul Molotov-Ribbentrop, englezii și francezii au realizat că e spre binele lor să nu intervină în Polonia. Pentru a nu fi acuzați că și-au trădat aliații, au organizat o blocadă navală a Germaniei. Iar pe 6 octombrie 1939, Hitler și Stalin au sfâșiat Polonia, alipind bucățile la propriile imperii. În aprilie 1940, ca urmare a blocadei anglo-franceze, Germania a invadat Norvegia și Danemarca, pentru a captura transporturile de fier din Suedia. Ca răspuns, Anglia a invadat Islanda pentru a preîntâmpina o posibilă invazie germană a insulei. Însă Hitler și-a îndreptat atenția către Franța, Belgia, Olanda și Luxemburg, pe care le-a invadat pe 10 mai 1940. Pe 4 mai, trupele engleze au fost nevoite să evacueze portul Dunkirk, lăsându-și în urmă întreg echipamentul. Peste șase zile, Italia a invadat Franța, care s-a predat după numai 12 zile. Franța a fost împărțită între

Germania și Italia, în timp ce Uniunea Sovietică și-a anexat cu forța Estonia, Letonia, Lituania și Basarabia.

Pacea lui Hitler

Ceea ce tot mai puțini știu este faptul că acest „tiran care voia să cucerească lumea" a cerut încheierea ostilităților de câteva ori. După cucerirea Poloniei, Hitler a cerut pacea, însă Anglia și Franța s-au opus. După cucerirea Franței, Hitler a cerut din nou încheierea conflictului. Și de această dată, Anglia a refuzat categoric. La fel s-a întâmplat și cu eforturile Vaticanului și a altor state neutre de a stabili pacea, fiind refuzate de masoneria iudaică. Până și cunoscutul mason Winston Churchill, prim-ministrul Marii Britanii, a confirmat faptul că Hitler a vrut să încheie conflictul după campaniile din Polonia și Franța. Despre începutul războiului, Stalin afirma în *Pravda* din 29 noiembrie 1939 următoarele:

„1. Nu Germania a atacat Franța și Anglia, ci Franța și Anglia au atacat Germania, asumându-și astfel responsabilitatea pentru acest război.

2. După izbucnirea ostilităților, Germania le-a facut Franței și Angliei propuneri de pace, iar Uniunea Sovietică a susținut public inițiativele germane, pentru că ea considera, și mai consideră și acum, că un sfârșit rapid ar ușura radical situația tuturor țărilor și popoarelor.

3. Cercurile dominatoare ale Franței și Angliei au respins categoric propunerile de pace ale Germaniei și strădaniile Uniunii Sovietice sosite după imediatul sfârșit al războiului. Acestea sunt faptele."

În încercarea de a obține pacea, Adolf Hitler nu a oferit doar vorbe goale, ci și fapte. La Dunkirk, trupele aliate erau pe punctul de a fi nimicite total. În loc să captureze soldații inamici sau să-i măcelărească, Hitler și-a oprit armata pentru trei zile, permițând astfel unui număr de 338.226 de soldați (198.229 britanici și 139.997 francezi) să scape. „*Sângele fiecărui englez e prea valoros pentru a fi vărsat*", spunea Hitler. „*Popoarele noastre sunt legate rasial şi tradiţional*", completa el, considerându-i pe englezi ca făcând parte din aceeași rasă ariană ca și germanii. Iată discursul său din iulie 1940, susținut în fața parlamentului german: „*Încă o dată, conspiraţia jalnică şi coruptă a oamenilor politici şi a magnaţilor financiari lacomi şi-a făcut apariţia, pentru ei războiul reprezentând un mijloc eficace în a-şi susţine afacerile. Otrava evreiască internaţională a început să se agite şi să atace minţile sănătoase. Intelectualii i-au portretizat pe oamenii decenţi care îşi doresc pacea, numindu-i «persoane*

slabe şi trădători», pentru a denunţa partidele de opoziţie ca fiind «cea de a cincea coloană», cu scopul de a elimina rezistenţa internă la politica lor criminală de război. Evreii şi francmasonii, industriaşii de armament şi profitorii de război, comercianţii internaţionali şi speculanţii de bursă sunt asemenea «gărzilor negre» politice: disperaţi şi căutători de glorie, pentru care războiul nu reprezintă altceva decât ceea ce îşi doresc. Credeţi-mă, dragi parlamentari, simt un mare dezgust faţă de aceşti distrugători de oameni şi ţări, lipsiţi de scrupule. E aproape dureros pentru mine că am fost ales de Providenţă pentru a-i înlătura pe aceşti oameni care ne-au pus în genunchi. Ambiţia mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Şi fiecare an de război mă ţine departe de munca mea! Şi asta din cauza jafului acestor nulităţi groteşti, cu o viziune politică mediocră, într-atât încât ticăloşia lor coruptă nu-i face să depăşească limitele obişnuitului. Domnul Churchill a repetat declaraţia că îşi doreşte război. În urmă cu șase săptămâni, el a lansat acest război într-o arenă în care se crede tare. Un război aerian împotriva populaţiei civile, sub sloganul înşelător: «un război împotriva obiectivelor militare». Începând cu Freiburg, aceste obiective s-au dovedit a fi oraşe deschise, pieţe, sate, case, spitale, şcoli, grădiniţe şi orice decid ei să lovească. Până acum am răspuns limitat la aceste atacuri. Deşi nu e în intenţia mea de a semnala, totuşi acesta va fi singurul răspuns posibil, sau, dacă va rămâne în acest fel, sunt conştient de răspunsul nostru care va veni şi care va aduce suferinţă multor oameni. Desigur, acest lucru nu se va aplica şi domnului Churchill, din moment ce se va ascunde în Canada, unde banii şi copiii multor profitori de război au fost deja duşi. Dar va exista o tragedie pentru milioane de oameni. Iar domnul Churchill ar trebuisă aibă încredere în mine, atunci când eu ca profet proclam: un mare imperiu va fi distrus. Un imperiu mondial pe care eu nu am avut niciodată ambiţia de a-l distruge. Sunt perfect conştient că acest război se va sfârşi prin distrugerea uneia dintre cele două părţi combatante. Domnul Churchill crede că aceasta va fi Germania, dar eu ştiu că va fi Anglia! În acest moment mă simt obligat în faţa conştiinţei mele să fac încă un apel la raţiune în Anglia. Cred că pot face asta, deoarece nu o fac din postura învinsului, ci a învingătorului; de aceea vorbesc în numele raţiunii. Nu văd niciun motiv pentru care am forţa continuarea acestui război. Regret sacrificiile care sunt cerute. Vreau să-mi cruţ propriul popor. Ştiu că inimile milioanelor de bărbaţi şi băieţi sunt pline de dorinţa de a purta un război împotriva unui inamic care, fără niciun motiv rezonabil, ne-a declarat război pentru a doua oară. De asemenea, cunosc şi inimile mamelor şi femeilor care, în ciuda disponibilităţii lor de a se sacrifica, cred cu toată puterea lor că asta este ultima lor opţiune. Domnul Churchill ar putea din nou minimaliza declaraţia mea, spunând că nu este altceva decât un simptom al fricii mele sau

al dubiilor mele asupra victoriei finale. Totuşi, nu voi avea conştiinţa încărcată pentru lucrurile care vor urma”.

Din acest discurs nu reiese doar dorința de pace a lui Hitler („*Ambiţia mea nu este aceea de a purta războaie, ci de a construi un nou stat social, de înaltă cultură. Şi fiecare an de război mă ţine departe de munca mea!*”) ci și ura sa îndreptată către magnații financiari evrei, francmasoni și toți cei care își doresc neaparat războiul. Nu poate fi acuzat că își dorea să cucerească lumea când a cerut pacea de două ori, de fiecare dată din poziția de învingător. Dimpotrivă, refuzul categoric al evreilor de a încheia ostilitățile ar trebui să ne indice cine erau cu adevărat cei ce și-au dorit războiul. După declasificarea documentelor britanice din cel de-Al Doilea Război Mondial s-a descoperit că Churchill primise o ofertă uluitoare de la Hitler. Acesta încerca să încheie un pact cu Anglia, prin care Germania retroceda teritoriile cucerite în vestul Europei, în schimbul garantării intereselor germane în estul Europei subjugate de Hitler. Și această ofertă a fost respinsă de Churchill, care a și notat dorința obsesivă a lui Hitler de a încheia pacea cu Anglia. Bineînțeles că masonul Churchill nu dorea o pace care ar fi contravenit intereselor evreilor. Prin urmare, pentru a duce la bun sfârșit planul masoneriei, amintit de Albert Pike în 1871 și de Protocoalele Înțelepților Sionului din 1897, Hitler nu a fost doar atras în acest conflict prin provocări repetate, ci și finanțat în acest scop.

<u>Finanțarea evreilor</u>

Există o mulțime de documente care arată că bancherii evrei l-au finanțat pe Hitler între 1929 și 1933, deoarece doreau să-l controleze pe Stalin. Când Germania nazistă a rupt-o cu bancherii, aceștia i-au declarat război lui Hitler.

Cu cei 25 de milioane de dolari primiți de la evrei, Hitler le-a oferit susținătorilor săi alimente și adăposturi. La interogatoriul său din 1938, C. G. Rakovski susținea o variantă asemănătoare, și anume faptul că bancherii evrei internaționali l-au finanțat pe Hitler cu scopul de a-l controla pe Stalin, care a uzurpat puterea de la agentul lor, Trotțki. Când și-a creat propriul sistem financiar, Hitler a devenit o amenințare mai mare decât Stalin. La procesul de Nürnberg, de după cel de-Al Doilea Război Mondial, soţia generalului Ludendorff a declarat că James Warburg (fiul lui Paul Warburg, fondatorul Rezervei Federale din Statele Unite, aparținând francmasonilor Illuminati), a transferat din Wall Street către naziști suma de 34 de milioane de dolari. De asemenea, numeroase documente indică faptul că senatorul evreu Samuel Preston Bush (ai cărui fiu și nepot au ajuns președinți ai Statelor Unite), membru al lojei masonice Craniu și Oase, a finanțat și înarmat Partidul Nazist. Această

finanțare a Germaniei de către Statele Unite poate părea puțin bizară, ținând cont că aceste două state au fost rivale în cel de-Al Doilea Război Mondial. Dar când vedem și că zvastica, emblema naziștilor, fusese deja folosită în Primul Război Mondial ca simbol al Diviziei 45 Aeriene a Statelor Unite ale Americii, totul pare într-adevăr că ia forma unui plan bine pus la punct.

Hitler a avut legături și cu casa regală britanică, deși aceasta este condusă de către marii săi dușmani, liderii evreilor. Prințul Phillip, soțul reginei Elisabeta a II-a, a fost crescut în rândurile tineretului nazist iar trei dintre cumnații săi au devenit membri importanți ai Partidului Nazist. De asemenea, prințul Phillip militează în favoarea măsurilor criminale de reducere a populației mondiale, susținând în mod public eugenia (îmbunătățirea prin metode genetice a rasei umane pentru crearea unei rase superioare), idee ce făcea parte din filosofia nazistă. De altfel, Jonathan Petropoulos a publicat cartea *Membrii familiei regale și Reich-ul*, ce conține fotografii și informații ce atestă legăturile dintre prințul Phillip și naziști, prin intermediul surorilor sale căsătorite cu prinți germani. Din familia regală britanică de Windsor (ce în realitate este Casa germană de Saxa-Coburg-Gotha-Battenberg) făcea parte și Lordul Mountbatten (ultimul guvernator general al Indiei), unul dintre membrii clanului Rothschild. Mama prim-ministrului Marii Britanii, Winston Churchill, făcea parte din același clan. Prințul William s-a căsătorit cu Kate Middleton pe 29 aprilie 2011, la exact 66 de ani de la nunta lui Adolf Hitler cu Eva Brown (66 fiind unul dintre numerele foarte importante în Kabbalah evreiască). Iar în 2005, prințul Harry a apărut la o petrecere costumat în ofițer nazist.

De ce l-au finanțat evreii pe Hitler? Răspunsul este simplu: pentru a se putea înarma. Hitler trebuia să respecte planul masoneriei, adică să pornească un război care să ducă la crearea unui stat al evreilor. Pentru acest lucru el trebuia se simtă puternic. Iar banii oferă dacă nu puterea, măcar iluzia ei. Hitler trebuia să fie bine înarmat, dar nu într-atât încât să câștige, ci doar cât să creadă că va câștiga. După cum bine exemplifica în 1939 generalul american Collins, citat de revista *Hessische / Niedersächsische Allgemeine* din 24 octombrie 1981: „*Este de ajuns să furnizăm armament, nu trebuie să moară și fiii noștri în Europa. Sunt destui germani care pot muri pentru interesele noastre*”.

Dacă Al Doilea Război Mondial a făcut parte din planul evreimii mondiale, de ce a fost ales Hitler pentru a duce Germania în război? În Primul Război Mondial a fost un biet caporal, pe care superiorii săi au refuzat să îl promoveze, considerând că îi lipsea talentul de lider. Cum nimeni nu se transformă peste noapte, devine evident faptul că Hitler a fost ajutat să devină un conducător carismatic. Făcând parte din planul evreilor, putem presupune că ei sunt cei care l-au ajutat și în această privință. Și totuși, de ce a fost ales Adolf Hitler?

Hitler, descendent Rothschild

În cartea *Mintea lui Hitler*, psihanalistul Walter Langer lansa o ipoteză șocantă: *„Tatăl lui Adolf, Alois Hitler, a fost fiul nelegitim al Mariei Anna Schicklgruber. Presupusul tată al lui Alois Hitler (Schicklgruber) a fost Johann Georg Hiedler, dar unii au motive serioase să se îndoiască de faptul că Johann Georg Hiedler a fost tatăl lui Alois. Un document austriac arată că Maria Anna Schicklgruber locuia în Viena în momentul conceperii. În acea perioadă lucra ca servitoare la reşedinţa baronului Rothschild. De îndată ce familia a descoperit sarcina, ea a fost trimisă acasă… unde s-a născut Alois*". Ipoteza lui Langer se bazează pe cartea *În culisele Gestapo-ului* din 1940, unde Hans Jürgen Koehler, un ofițer de rang înalt din Gestapo, susținea că Engelbert Dolfuss, cancelarul Austriei, i-a investigat trecutul lui Hitler. Koehler afirma că a văzut o copie a documentelor lui Dolfuss, înmânate acestuia de Heydrich, șeful Serviciilor Secrete naziste. *„Dosarul a stârnit atâta vâlvă, cum niciun altul nu a mai făcut vreodată*",scria acesta. Datorită funcției sale, cancelarul austriac putea afla cu ușurință datele personale ale familiei lui Adolf Hitler, care se născuse în Austria. Având certificatele de naștere și fișele de înregistrare de la poliție, Dolfuss a reușit să afle ceea ce îl interesa: *„O tânără fată* (bunica lui Hitler)*… a venit la Viena şi s-a angajat ca servitoare, lucrând cel mai adesea pentru familii bogate. Dar a fost ghinionistă; sedusă, avea să poarte un copil. A plecat acasă în satul său până a născut… Unde a fost servitoare în Viena? Nu este greu de aflat. Viena avea un sistem obligatoriu de înregistrare la poliţie. Şi servitori şi angajatori erau taxaţi scump dacă uitau de această formalitate. Cancelarul Dolfuss a reuşit să descopere fişa de înregistrare. Servitoarea lucrase la reşedinţa Rothschild, iar bunicul necunoscut al lui Hitler trebuie căutat în acea casă frumoasă. Dosarul lui Dolfuss s-a oprit la această declaraţie".* Tatăl lui Hitler s-a născut în 1837, în perioada în care Salomon Mayer von Rothschild locuia singur la reședința familiei din Viena. Din cauza problemelor lor în căsnicie, soția sa se mutase în Frankfurt. Fiul lor, Anselm Salomon, și-a petrecut cea mai mare parte a timpului departe de Viena, la Paris și Frankfurt. Prin urmare, sunt mari șanse ca Salomon Mayer Rothschild să fi fost adevăratul tată al lui Alois

Hitler.Hermann von Goldschmidt, fiul funcţionarului principal al lui Salomon Mayer, scria în 1917 într-o carte că Salomon *„până prin anii 1840 manifesta un entuzism cam nechibzuit pentru tinere*” și că *„avea o pasiune carnală pentru fete foarte tinere, cu care a şi avut aventuri pe care a trebuit să le ascundă cu ajutorul poliţiei*”. Tânăra viitoare bunică a lui Adolf Hitler putea fi o țintă a lui Salomon Mayer, cu care locuia în acea perioadă sub același acoperiș. Ținând cont că fata a rămas însărcinată în timp ce locuia acolo, iar nepotul ei a devenit cancelar al Germaniei, fiind finanțat de evrei și începând mai apoi Al Doilea Război Mondial, atât de important pentru masonerie, putem trage concluzia că Adolf Hitler era descendent al clanului Rothschild, cea mai bogată și puternică familie evreiască din lume.

Se pare că Hitler știa despre originile sale cu mult timp înainte de a deveni cancelar. Acesta ar putea fi motivul pentru care a ordonat execuția lui Engelbert Dolfuss, cel care a aflat adevărul. Tatăl lui Hitler, Alois, și-a părăsit satul natal pentru a-și încerca norocul la Viena, acolo unde se afla tatăl său natural, Salomon Mayer Rothschild. După înmormântarea mamei sale, în februarie 1907 Adolf Hitler a plecat și el la Viena, unde a locuit până în mai 1913. În 1907 practic a dispărut pentru zece luni. Nimeni nu știe unde a fost sau ce a făcut în tot acest timp. Sunt mari șanse să se fi retras la rudele sale din clanul Rothschild, care atunci au avut șansa de a-i observa potențialul. Și, astfel, s-au hotărât să îl includă în marele plan al elitei iudaice.

Hitler în Primul Război Mondial

Când i-a fost dezvăluit lui Hitler planul din care trebuia să facă parte? Se pare că, în noiembrie 1912, viitorul cancelar al Germaniei a fugit în Marea Britanie, sustrăgându-se serviciului militar obligatoriu. În aprilie 1913 s-a întors în Viena, mutându-se în München după mai puțin de o lună. În 1914 a plecat la Salzburg, în Austria, unde a fost declarat inapt pentru serviciul militar pe 5 februarie, drept pentru care s-a întors în München. Totuși, în luna august, s-a înrolat ca voluntar în armata bavareză. Lucru extrem de ciudat pentru un om care a fugit de serviciul militar. Prin urmare, între februarie – august 1914 trebuie să se fi întâmplat ceva care să-l fi făcut să se răzgândească. Cel mai probabil, atunci i s-a spus că va fi sprijinit să ajungă la putere, să conducă Germania și, la momentul potrivit, să atace Uniunea Sovietică. Pentru acest lucru, trebuia să câștige de partea sa poporul. Iar un prim pas în această

direcție era participarea sa la războiul care tocmai începea, din care trebuia să iasă ca un erou medaliat.
Există câteva indicii care ne arată că Hitler a fost protejat în Primul Război Mondial. Înrolat în Regimentul al șaselea de rezervă bavarez, el a fost curier pe frontul de vest, în Franța și Belgia, un rol mai puțin periculos. De asemenea, a petrecut o mare parte din timp la sediul central al regimentului, unde se ocupa cu realizarea de ilustrații pentru o gazetă militară. A fost decorat cu Crucea de Fier clasa a doua într-un timp foarte scurt, lucru puțin straniu pentru un curier. Ceea ce demonstrează că Hitler avea relații printre ofițeri încă de la începutul Primului Război Mondial, dar și că evreii subordonați clanului Rothschild erau în permanență lângă el, protejându-l și asigurându-se de îndeplinirea planului. Cu toate măsurile de precauție luate de cei care îl protejau, rolul de curier nu era lipsit în totalitate de riscuri. În 1916 a fost rănit superficial în zona inghinală sau în coapsa stângă în timpul bătăliei de pe Somme. Un an mai târziu a fost decorat cu Insigna plăgilor. Hitler nu a fost promovat niciodată la rangul de subofițer, varianta oficială fiind că superiorii lui nu considerau că ar avea abilități de conducere. Sau poate încercau să-l țină departe de lupte, păstrându-l în postul de curier ori desenator al gazetei militare, lucru imposibil pentru un subofițer. În 1918, Hitler a primit Crucea de

Fier clasa întâi, o decorație ieșită din comun pentru un militar cu gradul de caporal, acordată de evreul Hugo Gutmann, comandantul său. Această decorație întărește ideea că evreii făceau tot posibilul pentru a se îndeplini planul familiei Rothschild. Tot straniu poate părea și faptul că Hitler a prins înfrângerea Germaniei departe de front, aflându-se pe patul de spital, fiind orbit temporar cu iperită. Poate e doar o coincidență sau poate încă o parte din planul evreilor de a-l proteja pe viitorul conducător al Germaniei.

Societatea Thule

Istoria oficială ne învață că în 1919, la un an de la terminarea războiului, Hitler s-a infiltrat în Partidul Muncitoresc German ca agent al departamentului politic al armatei bavareze. În numai câteva zile a devenit membru al comitetului executiv al partidului. Alături de fondatorul partidului, Anton Drexler, a formulat programul politic în februarie 1922. Tot atunci s-a hotărât și schimbarea numelui grupării politice în Partidul Muncitoresc German Național-Socialist (*Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei*) sau Partidul Nazist.

Legitimația sa de partid arată că Hitler avea numărul 7, adică era al șaptelea membru al grupării de la înființarea sa. Prin urmare, atunci când Hitler s-a infiltrat ca spion, Partidul Muncitoresc German era format din doar șase persoane. Ce fel de partid poate fi unul cu șase membri și de ce armata germană era atât de interesată de această grupare, încât și-a infiltrat un om pentru a o spiona? Și cum se face că spionul a renunțat la a mai lucra pentru armată, alegând acest partid? Nu doar atât, acel fost caporal „fără abilități de conducere" a ajuns în fruntea partidului, apoi a țării. Cum orice politician are nevoie de un partid în spate, este posibil ca Partidul Muncitoresc German să fi fost înființat de evrei pentru Hitler, ca parte a planului familiei Rothschild? Pentru a afla acest lucru trebuie să știm în primul rând cine erau cei șase membri fondatori ai partidului. Anton Drexler, jurnalistul Karl Harrer, economistul Gottfried Feder și evreul Alfred Ernst Rosenberg erau membri ai Societății Thule. Jurnalistul Dietrich Eckart era un colaborator al Thule. Nu s-au descoperit legături dintre al șaselea membru, Ernst Julius Günther Röhm, și această grupare. Dar dacă cinci din șase făceau parte sau doar colaborau cu Thule, sunt mari șanse ca și al șaselea să fi avut legături cu Societatea. Röhm a fost cofondator al miliției naziste și, ulterior, comandant al ei. Era un membru important al Partidului Nazist, fiind singurul care avea voie să îl tutuiască pe Hitler. Prin urmare, nu este exclusă apartenența sa la Societatea Thule. Ce era această grupare?

Societatea Thule a fost o grupare ocultă secretă, cu sediul la München, numită după un teritoriu mitic nordic din mitologia greacă. A fost fondată ca un grup de studiu de către Walter Nauhaus, un veteran de război rănit în Primul Război Mondial, care a ajuns la conducerea grupului Germanenorden („Ordinul Teuton"), o societate secretă fondată în 1912 de câțiva ocultiști germani, cum ar fi Theodor Fritsch, Philipp Stauff sau Hermann Pohl. În 1917, Nauhaus s-a mutat din Berlin la München, unde a înființat societatea Thule-Gesellschaft. Oficial, această nou înființată societate s-a dedicat studiilor etnografice și chiar a publicat 24 de volume de proză și poezie nordică, însă pe ascuns a servit ca ramură münchenеză a Ordinului Teuton. În 1918, ocultistul Rudolf Glauer (care și-a schimbat ulterior numele într-unul mult mai pompos, Baronul Heinrich von Sebottendorf) a devenit conducătorul Ordinului Teuton din Bavaria și a început o campanie de recrutare pentru Societatea Thule, alături de Nauhaus. Von Sebottendorf era și mason, fiind inițiat în 1901 într-o lojă asociată cu cea Loja Franceză Orientală de Memphis. Societatea Thule se baza pe învățăturile Societății Teosofice (ce avea o doctrină formată din amestecul ocultismului și a Kabbalei evreiești) înființate în 1875 de Helena Petrovna Blavatsky, o bună prietenă a Marelui Comandor al francmasoneriei americane, Albert Pike. Iar lojele francmasoneriei erau subordonate familiei Rothschild prin gruparea Illuminati. Astfel înțelegem cine era în spatele ascensiunii lui

Hitler, cei care au planificat totul de la bun început. În octombrie 1918, liderii Societății Thule i-au însărcinat pe Karl Harrer și Anton Drexler cu formarea unui sindicat politic al muncitorilor. Astfel, pe 5 ianuarie 1919, cei doi au înființat Partidul Muncitoresc German, alături de un alt membru Thule, Gottfried Feder, și un colaborator al Societății, Dietrich Eckart. Tot în ianuarie li s-a alăturat și Alfred Ernst Rosenberg, un alt coleg din Societatea Thule. După ce a ajutat la desființarea Republicii Socialiste Bavareze din mai, Ernst Julius Günther Röhm a intrat în Partidul Muncitoresc German. Iar Adolf Hitler a sosit abia în octombrie.

În timp, și alți membri Thule au aderat la Partidul Muncitoresc German, transformat în Partidul Nazist în 1922, cum ar fi: Hermann Wilhelm Göring (care a înființat Gestapo-ul în 1933), Rudolf Walter Richard Hess (adjunctul lui Hitler după 1933), Wilhelm Frick (ministru de Interne între 1933-1943), Hans Michael Frank (guvernator general al Poloniei între 1939-1945), Karl Fiehler (primar al Münchenului între 1933-1945), entomologul Franz Dannehl și Heinrich Luitpold Himmler (comandantul suprem al SS-ului, cel considerat adevărata „mână dreaptă” a lui Hitler). Himmler era cel pus de evrei să îl manevreze pe Hitler pentru a fi siguri că planul se îndeplinește.

Însemnul Societății Thule era crucea lui Wotan (zeul suprem din mitologia germanică, numit Odin în Scandinavia), care a fost preluat de naziști sub forma svasticăi. De asemenea, salutul membrilor Societății era „*Heil und Sieg*”, transformat de Hitler în „*Sieg Heil*”. Doctrina Thule se baza pe cea a Societății Teosofice fondate de Helena Petrovna Blavatsky, care se referea la o rasă ariană pură, asemenea eroilor din vechile mituri germanice (oameni înalți, blonzi, cu ochii albaștri). Jorg Lanz von Liebenfels, aşa-numitul „părinte al naţional-socialismului”, este cel care a împins la extreme această teorie, sprijinit fiind mai ales de Heinrich Himmler. De asemenea, Societatea Thule credea într-un Mesia, care va salva Germania. Cu câteva luni înainte să-l cunoască pe Hitler, Dietrich Eckart a scris într-un poem despre acest Mesia german, numindu-l „*Cel Măreț*” și „*Cel Fără Nume*”, pe care toți „*îl pot simți dar nimeni nu-l poate vedea*”. Atunci când l-a întâlnit pe Hitler, Eckart a fost convins că profeția sa s-a împlinit. Sprijinit de colegii săi din Thule, a reușit să-l convingă și pe Hitler că el este acel Mesia care poate salva Germania. Așa cum au demonstrat numeroși istorici, nu sunt dovezi că Hitler ar fi fost antisemit până după sfârșitul Primului Război Mondial, prin urmare acest așa-zis antisemitism i-a fost creat de membrii Thule. În realitate, așa cum reiese din doctrina Partidului Nazist, nu era vorba despre antisemitism. Societatea Thule credea că un grup de evrei conduce lumea din umbră, idee pe care i-au inoculat-o și lui Hitler. Scopul declarat al Partidului Nazist era de a distruge acea ocultă evreiască și de a reda Germaniei măreția de odinioară. Astfel, Societatea Thule a pus bazele ideologiei celui de-al treilea Reich (al treilea

imperiu), în care Mesia Hitler trebuia să fie nu doar salvatorul Germaniei, ci și al lumii. După părerea lor, primul imperiu a fost cel „Roman al națiunii germane” (Imperiul Medieval Germanic dintre secolul al IX-lea și 1806), cel de-al doilea fiind Germania unificată de cancelarul Otto von Bismark în 1871. Manipularea Societății Thule, ordonată de familia Rothschild, a avut efectul scontat, Hitler ajungând să se creadă salvatorul lumii. Un studiu psihologic al discursurilor lui Adolf Hitler, realizat de un serviciu de ascultare a programelor radiofonice lansat de BBC în 1942, vorbeşte despre un „*complex mesianic*” al lui Hitler, care îl făcea să se creadă implicat într-o cruciadă contra răului, întruchipat în opinia sa de evrei. Acest studiu, cuprins într-un document clasificat secret până de curând, predat ulterior arhivelor Universităţii Cambridge, denotă o „*fobie*” crescândă a lui Hitler faţă de evrei şi subliniază faptul că liderul nazist îi considera pe aceștia nu doar o amenințare pentru Germania, ci şi „*o întreprindere diabolică universală*”. Autorii studiului subliniau faptul că, pentru Hitler, „*evreii sunt întruchiparea răului, în timp ce el îl întruchipa pe Dumnezeu. El era zeul prin care o victorie plină de sacrificii poate fi obţinută asupra răului*”. Cum ar fi putut Hitler să se considere, când cei din jurul lui îi repetau încontinuu că este un zeu pe Pământ? Iată ce scria într-o lucrare Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiatice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Aşa cum Hristos şi-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în acelaşi fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh*”.

Trădarea lui Hitler

Contrar celor ce ni s-au spus până acum, ura lui Hitler nu era îndreptată asupra tuturor evreilor, ci doar a elitei oculte ce conduce lumea din umbră. Partidul nazist susținea că luptă împotriva marilor bancheri, conduși de un grup de evrei, ce au creat criza economică din anii 1930. Acest lucru nu reiese doar din discursurile lui, ci și din fapte concrete. Hitler avea în armata sa peste 150.000 de evrei. Mulți evrei lucrau ca torționari în lagărele de concentrare. Chiar înființase o brigadă specială evreiască a Gestapo-ului. Se spune că doctorul său personal era evreu și chiar el avea sânge evreiesc, prin descendența sa din familia Rothschild. Există chiar și fotografii ce înfățișează evrei în anturajul său. Într-una dintre ele, lângă Hitler se află Julius Streicher, evreu pe jumătate, a cărui principală sarcină era să lupte împotriva evreilor. În spatele lor se află

Next to Adolf Hitler (who already became the "Fuehrer" in the twenties) stands half - Jewish Julius Streicher. Streicher's main job was to fight the Jews. Behind him stands a man with beard, the full Jew Moses Pinkeles alias Trebitsch-Lincoln who financed the "People's Observer" and Hitler's Party as well.

un om cu barbă, nimeni altul decât evreul Moses Pinkeles sau Trebitsch-Lincoln, unul dintre sponsorii Partidului Nazist. Prin urmare, nu-l putem acuza pe Hitler de antisemitism, din moment ce trăia înconjurat de evrei. Așa cum spuneam, ura sa era îndreptată către oculta evreiască, ce conducea lumea din umbră. Din această familie făcea parte și cea din care provenea și care îl ajuta să ajungă la putere, Rothschild, lucru de care era conștient. Însă, chiar dacă părea că respectă planul lor, Hitler își crease unul propriu. S-a folosit de banii și influența evreilor pentru a prelua puterea, apoi și-a pus planul propriu în aplicare. Doctrina care i-a fost inoculată s-a dovedit a fi un cuțit cu două tăișuri, Fuhrerul ajungând chiar să se creadă un salvator al omenirii. Nu îl interesa să distrugă Rusia, ci să-și salveze poporul. Prin urmare, atunci când a ajuns la putere în 1933, a realizat acea creștere economică care a dus Germania pe primul loc în Europa. Ba, mai mult, se pare că a încheiat tot atunci și o alianță cu Stalin. Conform lui Stephen Koch, profesor de limba rusă la Universitatea Columbia din New York, care a obținut permisiunea președintelui Rusiei de a pătrunde în scopuri de cercetare academică în arhiva sovietică, Stalin și Hitler au ținut legătura constant prin intermediul lui Karl Radek încă de la venirea lui Hitler la putere, în ianuarie 1933. Cei doi s-au ajutat reciproc în exterminarea dușmanilor interni: Stalin a primit ajutorul Gestapo-ului pentru discreditarea și uciderea mareșalului Tuhacevski, iar Hitler a primit ajutorul Comintern-ului pentru compromiterea și asasinarea lui Ernst Roehm, comandantul trupelor S.A. Incendierea Parlamentului Federal German, Reichstag, a fost făcută de oamenii Comintern-ului, după ce Hitler i-a promis lui Stalin că aceștia vor fi returnați Moscovei, fără a fi pedepsiți de justiția germană. Războiul civil din Spania a avut loc doar cu acordul celor doi. Stalin chiar a încetat înarmarea republicanilor spanioli atunci când Hitler i-a cerut asta. După ce a fost suprimat de Stalin în 1937, Karl Radek a fost înlocuit de Wilhelm Pieck ca mesager al celor doi dictatori.

Această alianță cu Stalin și eliminarea sistemului bancar din Germania i-a făcut pe evreii din toată lumea să strige în presă că au fost trădați. Deoarece ei l-au ajutat pe Hitler să capete puterea pentru ca acesta să atace U.R.S.S.-ul. Dacă aceasta era varianta știută de evreii de rând, planul familiei Rothschild era altul. Ei l-au sprijinit pe Hitler pentru ca el să atragă Germania într-un război mondial, care să ducă la înființarea statului Israel. Îndoctrinarea lor trebuia să-l facă pe Hitler să urască evreii, deoarece doar astfel, din postura de victime, aceștia își puteau înființa un stat propriu. Și nu oriunde, ci pe pământul strămoșilor lor. Pentru acest lucru l-au sprijinit asiduu, mai ales pe plan financiar. L-au convins că are o misiune sfântă, l-au făcut să se simtă puternic și apoi l-au forțat să atace Polonia. Cei mai buni oameni de știință au fost aduși pentru a-i crea lui Hitler cele mai performante arme. Care însă nu trebuiau să îi asigure dictatorului german victoria, ci doar iluzia victoriei. Se

spune chiar că Societatea Thule i-a oferit lui Hitler un OZN cu diametrul de 23 de metri, prăbușit în 1936 în munții Pădurea Neagră. Acești oameni de știință ce lucrau pentru clanul Rothschild au tras de timp cât au putut cu armele performante, oferindu-i lui Hitler mici avantaje, în timp ce tehnologia performantă era pregătită pentru țările conduse de evrei. De aceea se spune că Hitler pregătea bomba atomică și aparate de zbor discoidale, care însă au fost oferite americanilor. După înfrângerea Germaniei, acești șapte sute de savanți germani au fost aduși în secret în Statele Unite cu tot cu descoperirile lor, în proiectul numit *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946. Cel mai important om de știință dintre aceștia este probabil Werner von Braun, părintele rachetelor V1 și V2, unul dintre fondatorii programului spațial american.

Care a fost prima acțiune „antisemită” a lui Hitler după ce a preluat puterea în Germania? Pe 21 aprilie 1933, naziștii au scos în afara legii ritualul evreiesc shechita. Acest ritual constă în tăierea „pe viu” a traheei, esofagului, venelor jugulare, arterelor carotide și nervului optic ale animalelor. Chiar dacă evreii susțin că animalele astfel sacrificate nu simt nicio durere, această afirmație nu poate fi dovedită. Iar măcelărirea animalelor cu o asemenea cruzime în numele unui zeu nu poate fi o metodă de comunicare a poporului „ales” cu divinitatea, ci un sacrificiu ritualic satanic. Însă evreii nu vor recunoaște vreodată așa ceva, susținând că interzicerea acestui ritual este o formă de discriminare și îngrădire a libertății religioase. Mă întreb dacă animalele măcelărite au aceeași părere…

Hitler și creștinismul

A fost într-adevăr Hitler satanist sau ateu, așa cum suntem învățați? Nu există nicio dovadă care să sprijine această concepție. Ba, dimpotrivă, se pare că a fost creștin. S-a declarat întotdeauna catolic și nu a spus nimic vreodată împotriva lui Dumnezeu. În *Mein Kampf*, Hitler citează din Evanghelii și se roagă ca Dumnezeu să binecuvânteze lupta pentru libertate, pe care o pregătește. Ba, mai mult, se considera un instrument al lui Dumnezeu. El a cerut ca în școlile publice germane să se efectueze rugăciunile lui Hristos și a introdus fraza „*Gott mit uns*” („Dumnezeu cu noi”) pe uniformele armatei germane dar și crucea. În discursul său din parlament, cu ocazia adoptării legii ce îi oferea puteri depline, Hitler s-a manifestat tot ca un catolic convins. El a recurs la

motive religioase și figuri de stil inspirate din creștinism în multe dintre discursurile sale politice. De exemplu, în cel din 27 octombrie 1928, Hitler declara: „*Mișcarea noastră este realmente creștină. Suntem animați de dorința de a-i vedea pe catolici și pe protestanți regăsindu-se unii pe alții în acest ceas de cumpănă pentru poporul nostru*”. Doctorul Otto Dietrich, care a făcut parte din anturajul lui Hitler, a afirmat că dictatorul nu a părăsit Biserica catolică. Vaticanul nu numai că nu l-a excomunicat din Biserică, ba chiar l-a sprijinit, lucru greu de crezut dacă ar fi fost vorba despre un ateu sau satanist. Când Hitler încerca să obțină pacea cu Marea Britanie și aliații ei, Vaticanul cerea din răsputeri același lucru. În ianuarie 1933, partidul catolic Zentrum a votat pentru acordarea cancelarului puterii depline în stat, lucru ce i-a permis lui Hitler să atingă majoritatea de două treimi din parlament. Dictatorul nu a interzis acest partid catolic, așa cum a procedat cu celelalte partide, Biserica sacrificându-l pe 5 iulie 1933, atunci când Zentrum s-a autodizolvat. Să nu uităm că unul dintre torționarii naziști de la Auschwitz, polonezul Karol Józef Wojtyła, a devenit Papa Ioan Paul al II-lea. Iar Joseph Ratzinger, viitorul Papă Benedict al XVI-lea, a făcut parte din rândurile tineretului nazist încă de la vârsta de 14 ani.

Sprijinul acordat de Vatican dictatorului german avea ca scop convertirea U.R.S.S.-ului la catolicism. Pentru acest lucru, împotriva Uniunii Sovietice a pornit o adevărată cruciadă. În vara anului 1941, Hitler a făcut apel la toate forțele creștine și a autorizat misionarii catolici de a merge în noile teritorii din Est. În numele lui Mussolini, ambasadorul Attolico i-a sugerat cardinalului Maglione ca Papa să recomande tuturor episcopilor catolici să ridice voluntari împotriva Sovietelor. Să nu uităm declarația lui Hans Kerll, ministrul Afacerilor eclesiatice ale Celui de-al III-lea Reich: „*Aşa cum Hristos şi-a adunat cei 12 discipoli într-o cohortă fidelă până la martir, în acelaşi fel suntem noi martorii unui spectacol identic. Adolf Hitler este, într-adevăr, Sfântul Duh*”.

Despre Adolf Hitler se spune că era obsedat să găsească Sfântul Graal. Chiar se afirmă că, în timpul ședерii sale în Viena, a obținut Sulița Destinului, acea armă cu care un soldat roman l-a împuns pe Iisus atunci când acesta se afla pe cruce. Obsesia lui Hitler pentru aceste două artefacte demonstrează că se considera într-adevăr creștin. Un ateu nu ar fi crezut în existența unor artefacte importante doar pentru creștini.

Este posibil ca respectul lui Hitler pentru Biserică și creștinism să fi apărut în urma unui incident din copilărie. Pe când avea doar 4 ani, Adolf a căzut în apele înghețate ale unui râu din Passau, fiind salvat de la moarte de către un preot. Max Tremmel, unul dintre cei mai mari cântăreți la orgă din Europa, a dezvăluit că salvatorul era predecesorul său, Johann Kuehberger. Un articol dintr-un ziar din Passau, din 1894, confirmă întâmplarea, fără a dezvălui însă

numele salvatorului. În cartea *Afară din Passau – Părasind un oraș pe care Hitler îl numea acasă,* Anna Elisabeth Rosmus spune că *„în Passau, însă, toată lumea știa povestea. Alte lucruri care se spuneau despre el sunt că nu a învațat niciodată să înoate și că avea nevoie de ochelari*". Hitler nu a menționat niciodată că era să moară înecat, dar obișnuia să povestească despre cum se juca pe gheața râului Inn. Este posibil să fi evitat menționarea incidentului deoarece nu s-ar fi potrivit cu imaginea pe care și-o crease. Cel ce va salva omenirea nu putea fi, la rândul său, salvat. Probabil datorită preotului care l-a salvat, Hitler își dorea la opt ani să devină preot și chiar a făcut parte din corul unei biserici.

Nu doar Biserica catolică era de acord cu lupta naziștilor împotriva ocultei evreiești, ci și cea ortodoxă. În 1927, în România s-a înființat Legiunea Arhanghelului Mihail, cunoscută străinilor și presei ca Garda de Fier, din care făceau parte și o mulțime de preoți. Caracterul acestei grupări era anticomunist, antisemit și antimasonic, aproape identic cu cel nazist. Însă, spre deosebire de organizațiile SA sau SS, Legiunea Arhanghelului Mihail acorda o mare importanță religiei ortodoxe. Mișcarea legionară s-a făcut remarcată și datorită propagandei de succes pe care a avut-o prin marșuri, procesiuni religioase, miracole, imnuri patriotice și muncă voluntară. Fondatorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, a organizat încă din 1922 un congres studențesc în care a criticat *„acțiunea politică a democrației francmasonice*". În 1938 a fost arestat, deoarece i-a scris masonului Nicolae Iorga: *„din adâncul sufletului lovit şi nedreptăţit îţi strig şi îţi voi striga din adâncul gropii: eşti un necinstit sufleteşte, căci ţi-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!*". Garda de Fier s-a aliat la un moment dat cu generalul Ion Antonescu (devenit mai târziu mareșal), cel care a luptat alături de Hitler împotriva U.R.S.S.-ului. Antonescu a desființat Legiunea atunci când nu a mai fost nevoie de ea, membrii ei fiind trimiși în lagărele de concentrare din Buchenwald şi Sachsenhausen, unde aveau totuși o relativă libertate de mișcare.

De ce s-a aliat Hitler cu România? Răspunsul l-a dat chiar el, în timpul vizitei sale din Finlanda din 1942. Un microfon „uitat" deschis de către radioul național finlandez a înregistrat o discuție dintre el și mareșalul Mannerheim, ținută secretă în arhivele postului până în 2004. Atunci, Hitler a recunoscut că alianța cu România a apărut de teamă că Rusia ar fi putut pune mâna pe sursele de petrol românești, fără de care Germania ar fi pierdut războiul: *„dacă rusul*

ar ar fi ocupat România în toamnă lui 1940 şi ar fi cucerit sursele de petrol, atunci le-am fi pierdut pe acestea în anul 1941. Noi avem marea producţie germană, însă ceea ce înghite numai aviaţia, ce înghit diviziile noastre de tancuri, sunt totuşi cantităţi monstruoase. Este un consum care depăşeşte toate imaginaţiile. Fără contribuţia a cel puţin 4 până la 5 milioane de tone de petrol românesc nu am putea duce războiul. De asta am fost foarte îngrijorat".

Hitler și ocultismul

Se spune că Hitler era pasionat de folclorul germanic, în special de mitologie. Acei zei înalți, blonzi, cu ochi albaștri și pielea albă se pare că au fost modelul rasei superioare pe care Hitler încerca să o recreeze. Cercetările sale l-au dus în India, unde a întâlnit nu doar legenda rasei ariene, din care face parte și cea germană, ci și aceleași divinități din mitologia nordică. Credința lui Hitler în aceste zeități nu contrazicea credința sa creștină, deoarece și-a dat seama că Iisus făcea parte din aceeași rasă ca și zeii nordici sau indieni. Recunoscându-l pe Dumnezeul creștinilor în indianul Brahma, Hitler i-a adoptat simbolul, svastica, simbol identic cu crucea creștină. Pentru el, rasa albă, ariană, era descendenta directă a acelor divinități. Iată ce scria despre această rasă în *Mein Kampf*: *„Astăzi se trezeşte o credinţă nouă: mitul sângelui, credinţa potrivit căreia se poate, cu sângele, de a apăra de asemenea esenţa divină a omului* (…). *Sângele nordic reprezintă acest mister care a înlocuit şi a învins vechile sacramente* (…) *Poporul german nu este atins de păcatul original, el posedă din contră o nobleţe originală*". Ba chiar a încercat să recreeze rasa originară, într-un proiect secret, numit *Lebensborn*, care presupunea ca femeile germane cu aspect fizic corespunzător să fie strânse într-un loc și fecundate periodic de soldații SS, de asemenea corespunzători profilului.

Ideea descendenței unei rase umane din cea a zeilor din vechime nu îi aparținea lui Hitler. Ci, se pare că i-a fost indusă de Societatea Thule, care credea că o rasă de supraoameni a supraviețuit distrugerii Atlantidei, descendenții ei formând rasa ariană. Thule a preluat această idee din învățăturile Societății Teosofice, înființate de Helena Petrovna Blavatsky. Chiar numele ales, Thule, provine de la denumirea tradițională a unui centru spiritual ascuns, unde locuiește acea rasă superioară. În plus, Hitler a fost influențat și de Societatea

Vrill, care a înlocuit zeii din vechime și supraoamenii Helenei Blavatsky cu extratereștrii, considerând arienii ca descendenți direcți ai acestora.
Societatea Vrill și-a luat numele din cartea *The Coming Race*, scrisă de Edward Bulwer-Lytton în secolul al XIX-lea, unde Vrill era o puternică energie universală, cunoscută în sanscrită ca Prahna. Printre membrii ei se numărau comandantul SS Heinrich Himmler, comandantul forțelor aeriene Hermann Gring și Martin Bormann, liderul Partidului Nazist. După cum se poate observa, anumite personaje din anturajul lui Hitler făceau parte din ambele societăți, Thule și Vrill, care urmau ordinele aceleiași familii Rothschild. Iar acestea au avut grijă ca Hitler să urmeze planul iudaic.
Imediat după perioada în care a dispărut pentru zece luni în Viena, când probabil a locuit la bunicul său, baronul Salomon Mayer Rothschild, Hitler a început să-și petreacă timpul prin bibliotecile și anticariatele orașului, căutând informații despre folclor ezoteric. Deși nu poate fi dovedit, se spune că a studiat și istoria antică, religiile orientale, yoga, ocultismul, hipnotismul, teosofia și astrologia. Mai târziu, membrii Vrill l-au sfătuit să caute scrieri și artefacte antice, cum ar fi Sfântul Graal, Chivotul Legământului sau Sulița Destinului. Hitler le-a urmat sfatul și, prin urmare, a organizat săpături arheologice în India și Africa. Cu această ocazie a descoperit în India povestea arienilor și zeii acestora, identici cu cei din folclorul germanic. Se pare că această căutare nu a fost una inutilă, deoarece unul dintre cercetătorii naziști, Viktor Schauberger, a inventat noi sisteme de propulsie, inspirat de vimane, navele zeilor din scrierile indiene. În 1936, membrii Thule au găsit un OZN prăbușit în munții Pădurea Neagră, lângă Freiburg. Au studiat nava (ce avea diametrul de 23 de metri) în cel mai mare secret în castelul Wewelsburg și se pare că au reușit să construiască altele asemănătoare începând cu 1939. Primul astfel de aparat de zbor a fost numit Haunebu și avea diametrul de 25 de metri.

Se spune că Hitler studia teoria Pământului gol în interior, el crezând foarte mult în mitul Agarthei, acea lume subterană locuită de entități superioare. Chiar a încercat să găsească intrarea spre acea lume. Aceste idei îi erau alimentate și de un specialist în astfel de fenomene, pe nume Karl Erns Kraft, care susținea că a venit din Agartha. În baza sa din castelul Wewelsburg, Heinrich Himmler aducea mediumuri ce susțineau că pot contacta extratereștri, unul dintre ele fiind Maria Orsic, lidera grupului Vriligen. Iar Societatea Thule credea în *„comunicarea cu o ierarhie a*

Supraoamenilor – Conducătorii Secreți ai Celui de-al Treilea Ordin”. După cum susține Ravenscroft în cartea *Sulița Destinului*, Societatea Thule organiza în mod regulat ședințe oculte, în care participanții comunicau cu demoni care le apăreau ca spirite călăuzitoare. De asemenea, Ravenscroft afirmă că „*participarea la aceste ritualuri sadice trezea în participanţi viziuni penetrante ale Inteligenţelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale*”. Indiferent dacă vorbim despre „*puteri magice*” sau informații tehnologice, se pare că germanii au primit aceste cunoștințe. În 1938, la Berlin, chimiștii Otto Hahn și Fritz Strassmann au descompus atomul de uraniu și au descoperit fisiunea atomică, baza energiei nucleare. Iar în Al Doilea Război Mondial, Germania a avut cea mai avansată tehnologie militară din lume: avioane cu reacție, bombardiere de înaltă precizie și rachete teleghidate. Nemții au avut și două arme extraordinare pentru acea vreme, rachetele V1 și V2. Inventatorul lor, doctorul Wernher Von Braun, comandantul proiectului spațial al lui Hitler și mai apoi unul dintre arhitecții cheie ai NASA, declara în 1959: „*ne aflăm în fața unor forțe mult mai puternice decât am crezut până acum, a căror proveniență ne este în prezent necunoscută*” și „*nu pot spune mai mult acum, dar suntem angajați într-un proces de contactare a acestor forțe*”. Cu cinci ani în urmă, profesorul său și unul dintre părinții astronauticii, Hermann Oberth (născut la Sibiu în 1894), afirma: „*OZN-urile sunt concepute și dirijate de ființe inteligente de un nivel foarte înalt. Ele nu-și au originea în sistemul nostru solar și poate nici măcar în galaxia noastră*”. Iar în 1955, Oberth scria într-un articol: „*nu cred că Rusia fabrică OZN-uri; dimpotrivă, cred că acestea își au originea exclusiv în afara Pământului*”. Referitor la înalta tehnologie militară a germanilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Hermann Oberth, pe atunci membru al programului ce se ocupa de rachete, a spus că au fost ajutați în acest sens de „*oameni din alte lumi*”. Iar în 1970, cercetătorul OZN Allen Greenfield l-a întâlnit pe Wernher Von Braun în baza aeriană Wright-Patterson, în timp ce studiau dosare declasificate. Întrebat cum de a dezvoltat atât de multă tehnologie într-un timp atât de scurt, Von Braun a recunoscut că a fost ajutat de extratereștri.

Se pare că aceste ființe extraterestre sau entități spirituale din Agartha / Shamballah au făcut mai mult decât să ofere naziștilor tehnologie. Hitler a scăpat cu viață din nu mai puțin de 42 de atentate la adresa sa. E drept că uneori intervine norocul, dar gloanțele care l-au evitat ori bombele care au explodat mai târziu decât erau programate nu pot fi puse doar pe seama norocului. Mai ales când acest „noroc” se manifestă de 42 de ori. De exemplu, pe 8 noiembrie 1939, Georg Elser a plantat o bombă cu ceas în camera în care Hitler urma să țină un discurs la ora 21. Bomba era programată să se declanșeze la ora 21:20. Însă Hitler și-a început discursul mai devreme, la ora 20, care a durat doar o oră, deși discursurile sale treceau de obicei de trei ore.

La ora 21:07 Hitler a părăsit clădirea iar bomba a explodat la ora stabilită, ucigând opt persoane și rănind șaizeci. Nimeni nu cunoaște motivul schimbării deciziei lui Hitler însă se poate ca dictatorul german să-și fi înscenat aceste atentate, pentru a-și convinge poporul că francmasoneria încearcă să îl elimine, considerându-l un pericol real. Dacă putem explica astfel 41 de atentate, cel de pe 20 iulie 1944 rămâne însă inexplicabil. În acea zi, contele Claus Schenk a plantat o bombă în Wolfsschanze, cartierul general al Führer-ului. Bomba a explodat, distrugând cartierul general și ucigându-i pe toți cei prezenți în încăpere. Toți, în afară de Hitler, care a scăpat cu mici arsuri. S-a vehiculat că Führer-ul a fost protejat de masa la piciorul căreia se afla bomba. Însă, privind fotografiile de după explozie, se observă că absolut tot din acea cameră a fost spulberat, inclusiv respectiva masă. Prin urmare, nu există nicio explicație logică pentru supraviețuirea lui Hitler, care a fost considerată miraculoasă de foarte mulți. Eșecul tuturor acelor atentate i-a convins pe germani că liderul lor este protejat de Dumnezeu, care într-adevăr i-a încredințat o misiune sfântă, de a salva lumea de sub influența ocultei evreiești. Dar dacă nu a fost mâna Domnului cea care l-a salvat pe Hitler, ci a acelor entități care i-au furnizat tehnologie?

O confirmare a ipotezei ce spune că anumite entități au orchestrat totul vine din Statele Unite ale Americii. În timpul Războiului Rece, CIA-ul a inițiat un program secret, condus de doctorul Andrija Puharich, prin care s-a intrat în contact cu un grup de nouă entități. Acestea susțineau că sunt zeii Egiptului Antic, Elohim ai evreilor, eonii gnosticilor dar și Dumnezeu, care „*nu este altceva decât noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decât noi, Cei Nouă, uniți*”. Despre cel de-Al Doilea Război Mondial, Cei Nouă, prin unul dintre emisarii lor, Tom, spuneau că atrocitățile lui Hitler au făcut parte din planul lor, fiind necesare pentru înființarea statului Israel. Despre evreii uciși în această conflagrație, Tom afirma că „*s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sunt cei care vor conduce omenirea*”. Motivul pentru care Cei Nouă susțin că au intrat în contact cu anumiți oameni este faptul că s-a întâmplat ceva rău cu programul genetic al omenirii, ceea ce creează probleme civilizațiilor care trebuie să se reîncarneze pe Terra. Și astfel înțelegem cine i-a dat lui Hitler ideea creării pe cale genetică a unei rase superioare celorlalte.

Inamicii Germaniei din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial cunoșteau foarte bine mișcarea ocultă din spatele celui de-Al Treilea Reich. Lucru absolut logic, din moment ce erau conduse din umbră de elita iudaică, cea care l-a atras pe Hitler spre ocultism prin societățile vasale ei, Thule și Vrill. Evreii au hotărât ca latura ocultă a războiului să rămână ascunsă. Prin urmare, la procesul de la Nürnberg, tribunalul nu a admis ca probă aspectul mistico-ocult al naziștilor, după cum declara și unul dintre procurorii de atunci, Airey

Neave. Însuși Winston Churchill a insistat asupra faptului că ocultismul Partidului Nazist nu trebuie dezvăluit în nicio împrejurare marelui public. Hitler trebuia să fie prezentat doar ca un descreierat care voia să cucerească lumea, nicidecum ca un ales al unor entități superioare pentru a o salva.

Fața ascunsă a lui Hitler

În ultimii 80 de ani, Adolf Hitler ne-a fost prezentat ca un monstru, ignorându-se total latura sa umană. Ni s-a modificat istoria și ni s-au băgat pe gât tot felul de „dovezi" care ne înfățișau o creatură diabolică, în care existau absolut toate părțile rele ale omenirii. De la scoaterea nazismului în afara legii s-a ajuns la acuzări extreme, orice urmă de simpatie pentru dictatorul german fiind condamnată. Cel mai bun exemplu îl reprezintă acel cetățean german care a fost arestat pentru că își alesese ca ton de apel un discurs al lui Hitler. Cei ce conduc lumea vor să uităm că Adolf Hitler a fost în primul rând om. Și chiar a fost, indiferent de varianta „oficială" a istoriei falsificate.

Puțini știu că Hitler nu era doar dur și nemilos, ci avea un deosebit simț al umorului. Ori de câte ori avea timp, îi plăcea să facă glume cu cei mai apropiați colaboratori ai săi. Rochus Misch, care a fost telefonist în buncărul Führer-ului din Berlin, povestea „*Hitler, criminalul în masă, a avut o serie de glumițe pe care le făcea*". Glumele dictatorului german au fost descrise și în *Cartea lui Hitler*, scrisă de Iosif Stalin.

Jurnalul intim al amantei fostului dictator italian Benito Mussolini, Claretta Petacci, ne înfățișează o altă față a lui Hitler. Ea a notat ce i-a povestit Mussolini despre conferința de la München din octombrie 1938: „*Primirea la München a fost nemaipomenită, iar Führer-ul a fost foarte amabil și plăcut. Hitler e un fraier sentimental. Când m-a văzut, l-au podidit lacrimile. Mă simpatizează foarte mult, cu adevărat*".

Multe alte aspecte ale vieții private ale dictatorului german au fost dezvăluite abia după declasificarea arhivelor naționale britanice. Printre acestea se află și preferințele sale culinare, dezvăluite de o fostă gardă de corp a Führer-ului. Austriacul Schuetze Obernigg, care a fost lângă Hitler între anii 1943-1944, a dezertat din armata germană la doar 19 ani. El a întocmit pentru britanici un raport de 83 de pagini, numit *Furhergebiet*. Obernigg declara că Hitler era foarte tipicar. Muncea în fiecare noapte până la ora 4 și se trezea la 10 dimineața. Cei care voiau să-l viziteze erau primiți doar după-amiaza, până și

medicul său personal fiind nevoit să respecte această regulă. La micul dejun, de fiecare dată Hitler servea cafea și felii de pâine unse cu marmeladă.
Se pare că propaganda anti-hitleristă nu a avut rezultatul scontat de liderii evreilor. Un sondaj realizat de Insitututul pentru Cercetarea Culturii Tinerilor în 2010 a relevat rezultate șocante pentru autorități. Zece procente dintre tinerii cu vârste între 16 și 19 ani consideră că Adolf Hitler a făcut lucruri bune în timpul dictaturii iar 18% se plâng de influența foarte mare pe care o au și în prezent evreii.

Profețiile despre Hitler

Dacă într-adevăr istoria este scrisă de învingători, iar cea a lui Hitler a fost modificată, cum rămâne cu cei care au văzut-o înainte să se întâmple? Chiar dacă profețiile lor lasă loc de interpretări și nu constituie dovezi solide, ar putea fi totuși luate în seamă. Cei care au studiat catrenele lui Nostradamus au descoperit două în care se pare că este vorba despre Hitler. În primul, Nostradamus scria:
„*Din adâncurile Europei de Vest ,*
Un tânăr copil va fi născut din cei săraci,
El, cu limba va seduce o mare de trupe;
Faima lui va creşte şi va ajunge până în ţinuturile de Est.”
Dacă Nostradamus a văzut într-adevăr viitorul iar în acest catren s-a referit la Hitler, de ce prezintă doar sărăcia familiei sale, puterea de convingere și faima sa? Acestea au fost cele mai importante părți din viața dictatorului german? Cum rămâne cu megalomania, satanismul, Holocaustul și dorința de a cuceri lumea? Nu au fost atât de importante pentru profetul francez? Ori nu s-au întâmplat în realitate?
Dacă al doilea catren se referă într-adevăr la Hitler, atunci putem considera că Nostradamus ne-a înfățișat faptele petrecute cu adevărat în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Iată ce scria el:
„*Bestii însetate de sânge vor trece râurile,*
Majoritatea câmpului de bătălie va fi împotriva lui Hister.
Într-o cușcă de fier va fi mărețul atras,
În timp ce copilul Germaniei nu vede nimic.”

Dacă aceasta este cu adevărat o referire la Hitler, remarcăm faptul că Nostradamus îl numește „*mărețul*”, în timp ce dușmanii Germaniei sunt „*bestii însetate de sânge*”. Ultimile două versuri ne confirmă faptul că aceștia l-au atras într-o capcană („*într-o cușcă de fier va fi mărețul atras*”), de care nu a fost conștient („*în timp ce copilul Germaniei nu vede nimic*”).
Sfânta Odilia, care a trăit în Elveția între anii 660-720, a prezis Al Doilea Război Mondial cu peste 1300 de ani în urmă. Aceste preziceri se află într-un document cunoscut drept *Profeția Sfintei Odilia*, constând în două scrisori

trimise fratelui ei, în care îi povestea acestuia repetatele ei vise. „*Ascultă-mă dragă frate, pentru că eu am văzut prăpădul pădurilor şi al munţilor. Spaima a pus stăpânire pe oameni, pentru că în nicio altă parte a universului cineva nu a mai fost martor la o astfel de catastrofă. Va veni o vreme când germanii vor fi cunoscuţi drept cea mai războinică naţiune a lumii. Aceasta se va întâmpla atunci când din sânul acestei naţiuni se va ridica un războinic teribil, care va răspândi acest flagel în toată lumea. Oamenii îl vor numi Antichrist. El va fi blestemat de mii şi mii de mame, care vor jelui ca şi Raşela soarta copiilor săi şi care nu vor fi niciodată consolate pentru că vor părăsi această lume şi vor fi ucise în propriile lor cămine*”, scria Odilia. Remarcăm faptul că autoarea nu îl consideră pe Hitler ca fiind într-adevăr un antihrist, ci doar afirmă că oamenii îl vor numi așa. „*Cuceritorul va apărea de undeva de pe malurile Dunării. Războiul pe care îl va aduce va fi cel mai îngrozitor război pe care omenirea l-a cunoscut vreodată*” scria ea și, într-adevăr, Adolf Hitler s-a născut la mai puțin de 25 de metri de Dunăre. „*Armele sale vor fi multicolore iar căştile soldaţilor săi vor fi prevăzute cu nişte puncte care vor lansa fulgere de lumină, în timp ce în mâini aceştia vor purta torţe aprinse. Va fi imposibil să se estimeze numărul atrocităţilor comise*”, completa Odilia. De asemenea, Hitler „*va fi învingător pe uscat, pe mare şi în aer. Pe cer vor apărea războinici înaripaţi care, în timpul acestor atacuri de neimaginat, vor urca atât de mult încât vor ajunge până la stele, pe care le vor lua şi le vor arunca asupra oraşelor de la un capăt la altul al Universului, pentru a crea uriaşe incendii. Pământul se va cutremura de violenţa bătăilor. Râurile se vor înroşi de sânge. La suprafaţa oceanelor vor apărea monştri marini*”. Interesant e faptul că, dacă Odilia se referă într-adevăr la Al Doilea Război Mondial, nu pomenește nimic despre Holocaust ori despre celelalte orori ale lui Hitler, despre care învățăm încă de pe băncile școlilor. Niciun cuvânt despre satanism, magie neagră, homosexualitate ori alte lucruri negative puse pe seama lui Hitler. Au avut loc iar ea nu le-a văzut? Ori ni se predă o istorie eronată?

Un alt profet, mai puțin cunoscut, a fost Nikolaas von Rensburg, care s-a născut în 1864 în Africa de Sud și a murit în 1926. La vârsta de 7 ani a descoperit că are darul de a face preziceri. Datorită acestei calități, în 1899 i-a ajutat pe generalii buri să dezvolte o strategie excelentă împotriva britanicilor. A fost extrem de apreciat în timpul vieții sale, chiar dacă a prezis înfrângerea burilor. A văzut înainte să se înființeze lagărele de concentrare britanice din

Africa de Sud, în care au murit peste 26.000 de civili buri. A prezis Primul Război Mondial, cu Germania pierzând și folosirea submarinelor. De asemenea, a văzut urcarea și căderea comunismului, independența Irlandei, a Indiei și a Africii de Sud, Al Doilea Război Mondial și înfrângerea Germaniei, bombardarea orașelor germane și masacrarea populației (pentru care a considerat Anglia ca fiind principala vinovată), tribunalul de la Nurnberg și executarea principalilor conducători germani, împărțirea Germaniei, înființarea ONU, a Uniunii Europene, implementarea Noii Ordini Mondiale, trădarea Bisericii catolice, tragedia de la Cernobâl, reunificarea Germaniei și căderea zidului Berlinului, moartea prințesei Diana, războaiele din Golf, alegerea Angelei Merkel ca prim cancelar feminin, sfârșitul apartheidului și guvernul condus de Nelson Mandela. În 1914 a prezis o epidemie care, la sfârșitul Primului Război Mondial, va aduce mai multe victime decât războiul, îndeplinită prin gripa spaniolă. Pe lângă acestea, von Rensburg mai are 12 profeții care încă nu s-au împlinit. Legat de Germania, interesantă este afirmația sa că nu trebuie să vorbească mai multe despre puterea secretă germană. De ce a ținut acest secret? A văzut masoneria care ghida acțiunile naziștilor și a preferat să păstreze secretul de teamă? Ciudat este și faptul că, deși a prezis cu exactitate principalele evenimente ale celui de-Al Doilea Război Mondial, nu a vorbit niciodată despre Holocaust, ceea ce ridică din nou un semn de întrebare. A văzut von Rensburg toate detaliile importante, dar nu Holocaustul? Sau acesta nu a avut loc în realitate? Și de ce nici el nu amintește de latura negativă a dictatorului german?

De fapt, niciunul dintre cei care au prevăzut aceste evenimente nu s-au referit la latura negativă a lui Hitler ori la Holocaust. Nici măcar profeții *Vechiului Testament*, atât de apreciați de evrei, creștini și musulmani. În acest caz, să considerăm că ei nu au putut vedea viitorul iar acele previziuni care s-au împlinit reprezintă doar niște coincidențe? Ori că au omis anumite informații despre Hitler? Sau poate au văzut viitorul dar latura negativă a dictatorului german, precum și Holocaustul, nu au existat în realitate?

Holocaustul

Varianta oficială, „istorică”, este că 6 milioane de evrei au fost exterminați la ordinul lui Hitler, mai ales în numeroasele lagăre de concentrare, în care aceștia au fost gazați, înfometați și transformați în săpun. Așa să fie, oare?

Numărul celor care susțin că Holocaustul nu a existat este din ce în ce mai mare. Dintre ei îl amintim pe președintele Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, care în 2005 a numit Holocaustul drept „*mit*”. Apoi, în 2006, a organizat în Teheran o conferință ce i-a reunit pe principalii exponenți ai negării Holocaustului. În 2009, un purtător de cuvânt al guvernului iranian a caracterizat Holocaustul drept „*o mare minciună*” creată pentru a amplasa un stat inamic islamului în Orientul Mijlociu. Fawzi Barhoum, un oficial al

Hamas, a făcut o declarație identică. Fathi Shihab-Eddim, un consilier al președintelui egiptean Mohamed Morsi, a catalogat recent Holocaustul drept o „*farsă*” organizată de serviciile secrete americane: „*Mitul Holocaustului este o industrie inventată de America*”. El susține că evreii despre care se spune că au fost uciși de naziști au fost mutați în Statele Unite. În plus, „*serviciile secrete americane, în cooperare cu statele aliate în al II-lea Război Mondial, au creat Holocaustul pentru a distruge imaginea inamicilor germani, pentru a justifica războiul şi masivele distrugeri militare, victimele civile şi atacurile nucleare de la Hiroshima şi Nagasaki*”. Iar dacă aceste declarații nu pot fi privite ca obiective, din moment ce aparțin unor dușmani ai evreilor, există destul de mulți evrei care susțin că Holocaustul nu a existat. Unul dintre ei chiar a avut curajul de a realiza un film documentar, în care demonstrează că „săpunul” făcut din evrei este doar un basm, „camera de gazare” de la Auschwitz a fost doar un adăpost antiaerian, reconstruit după război de către sovietici pentru a arăta ca o cameră de gazare, iar celebrul gaz folosit pentru a ucide evrei, Zycklon B, a fost folosit doar pentru deparazitarea hainelor. În plus, demonstrează că persoanele închise acolo nu erau supuse unei torturi constante, ci puteau organiza întreceri sportive, aveau un teatru propriu în care se desfășurau spectacole artistice și chiar o piscină în care se puteau îmbăia.

Au existat într-adevăr acele camere de gazare? În timpul războiului, Aliații dețineau informații detaliate despre lagărele de concentrare naziste. Dar în propaganda anti-nazistă nu au dezvăluit nimic despre existența acestor exterminări cu gaze, contrar afirmațiilor agitatorilor sioniști de pe întreg mapamondul. Aliații nu ar fi ezitat să exploateze povestea „gazărilor”, mai ales în perioada războiului, dacă aceasta ar fi fost plauzibilă. Însă au înlăturat în mod explicit orice referință la „camerele de gazare” din propaganda despre atrocitățile germanilor, din cauza lipsei dovezilor. Chiar au decis oficial să nu facă o afirmație explicită despre „camerele de gazare”, anunțând într-o declarație publică din august 1943 că „*dovezile sunt insuficiente pentru a justifica declarația privitoare la execuția în camere de gazare*”. În realitate, gazul Zycklon B era folosit doar pentru deparazitare. Numeroase armate l-au folosit mereu, inclusiv cea americană până în anii 1970, dar și companii civile, spitale, fabrici, etc. S-au găsit stocuri de Zycklon B în lagăre ca Oranienburg și Theresienstadt, unde nimeni nu a afirmat că ar fi avut loc gazări umane. La Auschwitz există o imensă clădire destinată deparazitării hainelor cu acest gaz,

recunoscută oficial, însă neinclusă în circuitul turistic al vizitatorilor. Oamenii de știință Fred Leuchter și Germar Rudolf au luat mostre din așa numitele „camere de gazare” și le-au analizat în Statele Unite, negăsind nici măcar o urmă de reziduu de Zycklon B care, conform chimiștilor, ar fi trebuit să rămână imprimat în fier sau în beton sute, dacă nu mii de ani. La Auschwitz se pot observa chiar și astăzi spitalul și cantina SS la câțiva metri de acele așa-zise camere de gazare. În plus, acele camere nu au nici puternice aerisiri, nici elici, pentru a elimina gazul, așa cum sunt prevăzute camerele de gazare din Statele Unite, de exemplu. „Mărturisirea” smulsă lui Hoess prin tortură, cum că soldații germani intrau în respectivele camere pentru a îndepărta morții la câteva minute după gazare, fumând, mâncând și bând, este cam suspectă. Respectivilor soldați le-ar fi fost cam greu să mănânce, bea și fumeze în timp ce purtau măști de gaze. Iar acestea nu sunt singurele nereguli în povestea acestor camere. S-a descoperit că nu se închideau ermetic și se aflau lângă crematoriu, lucru absolut ilogic, din moment ce respectivul gaz este exploziv. Cuptoarele despre care se presupune că erau folosite pentru a arde cadavrele nu erau nici pe un sfert la fel de eficiente precum cele de astăzi, prin urmare arderea ar fi durat mult prea mult. De exemplu, cadavrele lui Hitler și Eva Braun au fost stropite cu câteva zeci de litri de benzină, însă au putut fi recuperate și identificate. Oasele nu ard niciodată complet. De ce ar fi folosit naziștii această metodă de execuție, greoaie, periculoasă pentru cel ce o execută, costisitoare și de durată? Sovieticii foloseau un singur glonț în ceafă pentru a ucide. Englezii spânzurau, francezii ghilotinau iar germanii apelau la plutoane de execuție. De ce pentru evrei ar fi procedat altfel? De ce ar fi consumat combustibil scump, timp și hrană pentru a-și transporta inamicii din toată Europa până în lagărele de concentrare, doar pentru a-i ucide acolo? De ce nu ar fi procedat ca sovieticii? Era mult mai simplu să fi împușcat sau spânzurat evreii acolo unde i-au găsit. De ce au ales naziștii metoda cea mai complicată și costisitoare? Nu au ales-o. Evreii nu erau aduși în lagăre pentru a fi omorâți, ci pentru a fi izolați de restul populației. Povestea cu săpunul făcut din grăsimea evreilor uciși este o altă invenție a propagandei anti-naziste. Principalul argument al susținătorilor acestei ipoteze este prezența pe respectivele săpunuri a inițialelor RIF care, din punctul lor de vedere, înseamnă „Rein Judisches Fett” („grăsime evreiască pură”). În realitate, acele inițiale provin de la „Reichstelle fur Industrielle Fettversorgung”, adică „Centrul Național pentru Aprovizionare cu Grăsime Industrială”. Prin urmare, săpunurile făcute din evrei aparțin doar de domeniul fantasticului.

Așa-numita „soluție finală”, planul lui Hitler de a ucide toți evreii, rămâne o altă poveste discutabilă. Imediat după înfrângerea Germaniei, Aliații au interogat 26.000 de funcționari naziști. Cu toții au declarat că nu au auzit nimic vreodată despre acel plan, decât de la Aliați, după război. Povestea

exterminării în masă a pornit de la „mărturia” lui Rudolf Hoess, fostul comandant al lagărului de la Auschwitz. Însă el a făst bătut fără milă și drogat cu alcool preț de câteva zile înainte de a semna faimoasa „mărturie” prin care admitea că 2,5 milioane de oameni au fost gazați la Auschwitz. Trebuie menționat faptul că acea așa-zisă mărturie a fost scrisă în engleză, limbă pe care Hoess nu o cunoștea. Un alt oficial german, Julius Streicher, a raportat că a fost bătut atât de rău de anchetatorii americani pentru a obține o „mărturisire”, încât și-a pierdut 40% din capacitatea auditivă. El a fost ținut într-o celulă neîncălzită complet dezbrăcat și forțat să bea din latrină. Paznicii i-au deschis gura forțat cu un baston între dinți, pentru a-i scuipa în gură. Mulți alți germani au „mărturisit” crime de război sub tortură psihică și fizică ori pentru oferte generoase. Comisia de anchetă Simpson van Rhoden asupra conduitei anchetatorilor americani pe parcursul proceselor Malmedy – Dachau a raportat maltratări și torturi, procese improvizate, administrarea de spovedanii cu preoți falși, bătăi, etc, cu scopul de a obține mărturii forțate de la prizonieri: „*Anchetatorii americani la Tribunalul Statelor Unite din Dachau, Germania, foloseau următoarele metode pentru a obține mărturii: Bătăi și lovituri brutale. Scoaterea dinților și ruperea maxilarelor. Procese improvizate. Izolare. Prezentându-se ca fiind preoți. Rații de hrană foarte limitate. Depravare spirituală. Promisiuni de achitare (ex.: dacă victima ar fi implicat pe alți prizonieri să intre în scenariile proceselor aliate)… Numai doi dintre germani, în cele 139 de cazuri investigate, care au fost loviți în testicole, s-au mai putut însănătoși*”. Magistratul superior american Harlan Fiske Stone, referindu-se la Procesele de la Nurnberg, spunea despre procurorul-șef american Jackson: „*Jackson este plecat conducându-și partida de linșaj la scară mare de la Nurnberg* (…) *Nu-mi pasă ce le face naziștilor, însă detest să văd pretinsa lui poziție de a conduce o curte și de a proceda conform legii. Este o fraudă puțin prea ipocrită în accepțiunea ideilor mele de modă veche*”.

Un alt exemplu de fraudă în timpul proceselor îl reprezintă faptul că, la Nurnberg, germanii au fost acuzați că au executat la Katyn 15.000 de ofițeri și membri ai elitei poloneze. Șapte militari germani au fost executați de sovietici în urma unui proces în care procurorii au prezentat duzini de „experți” și „martori”, precum și peste patru mii de declarații scrise sub jurământ. Însă în 1989, liderul sovietic Mihail Gorbaciov a recunoscut că Stalin era responsabil pentru masacrul în masă al polonezilor. Nu Hitler a ordonat masacrele, ci aliatul americanilor. Ceea ce înseamnă că acele patru mii de declarații folosite la proces au fost falsificate pentru a pune în cârca germanilor crimele sovieticilor.

A existat acea „soluție finală” de a extermina toți evreii? Ceea ce recunosc până și cei ce promovează Holocaustul este faptul că nu a existat niciun

document prin care Hitler să fi pregătit exterminarea evreilor. Nu există niciun ordin al Fuhrerului, niciun plan și niciun buget pentru acest lucru. Declarația lui Himmler arată că într-adevăr Hitler nu îi dorea pe evrei în Germania, ci cât mai „*departe de fața lui*”. Ordinele lui Hitler se refereau la „*reamplasarea*” și „*evacuarea*” evreilor, cuvinte care în mod suspect au fost echivalate cu „eliminarea”. Doctorul Raul Hilberg, considerat expertul nr.1 în problema Holocaustului, scria în *Distrugerea evreilor europeni* din 1961 că au existat două ordine ale lui Hitler ce vizau eliminarea evreilor. După procesul Zundel din 1985, dr. Hilberg a eliminat din cea de-a doua ediție a cărții sale toate referirile la „*ordinele lui Hitler*”, menționând într-o notă din josul paginii că „soluția finală” a naziștilor „*nu era atât un plan formulat, cât o incredibilă întâlnire de gânduri, un consens, interpretarea birocratică de la distanță a unor gânduri*”. Iar noi ar trebui probabil să înțelegem că germanii își șopteau la ureche cum să elimine evreii, fiindu-le frică să întocmească un ordin scris, un plan și să stabilească un buget. Este adevărat că expresia „soluția finală” a fost folosită de naziști în problema evreilor. Dar acest lucru nu înseamnă că ar trebui echivalată cu „exterminarea”. Dacă guvernele din prezent caută o soluție finală în problema șomajului, asta nu înseamnă că se gândesc să extermine șomerii. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, această expresie era folosită în Canada atunci când se făcea referire la japonezi. Însă nimeni nu se gândește că se plănuia un genocid canadian asupra japonezilor. Documentele din timpul războiului dezvăluie faptul că „*soluția finală în problema japoneză*” era planul canadienilor de a reamplasa, denaturaliza și deporta cetățenii de origine japoneză din Canada în Japonia. Același lucru s-a întâmplat și în Germania: Hitler a vrut să deporteze evreii în Palestina. Când aceștia au refuzat, au fost închiși în lagăre de concentrare, pentru a fi izolați de restul populației.

The Crucifixion of Jews Must Stop!
By MARTIN H. GLYNN

Intenționat sau nu, istoricii omit că nu doar evreii erau închiși în acele lagăre, ci și rromi, homosexuali, prizonieri de război, persoane handicapate fizic ori psihic, martori ai lui Iehova și opozanți politici ai naziștilor. Despre aceste minorități nu se vorbește dintr-un simplu motiv: pentru a li se permite înființarea unui stat propriu și a obține enorme sume ca despăgubire, evreii trebuiau să fie considerați marile victime ale războiului.

Numerele sacre

Totuși nu încape îndoială că războiul a avut victime, inclusiv din rândul evreilor. Câți dintre ei au fost omorâți în realitate în acel Holocaust? Centrul de comemorare al Holocaustului, Yad Vashem, declara: „*Nu este cunoscut numărul exact al evreilor uciși în Holocaust. Cifra cea mai frecventă este cea de șase milioane, avansată de Adolf Eichmann, un demnitar de rang înalt al SS-ului. Majoritatea cercetărilor confirmă că numărul victimelor s-a situat între cinci și șase milioane*”. Prin urmare, numărul victimelor este cel dat sub tortură de Adolf Eichmann. Cum rămâne cu cercetările care au confirmat acel număr? Răspunsul ni-l dă Barbara Kulaszka în cartea ei, *Au murit într-adevăr șase milioane?*: „*Accesul la documente era limitat de către Înțelegerile de la Bonn în 1955 pentru foștii persecutați sau succesorii lor legali, pe baza faptului că erau documente legate de persoane individuale și deci nedeschise pentru public. Cuvintele folosite de Înțelegerile de la Bonn erau că arhivele erau «evaluabile doar de foștii persecutați sau de succesorii lor legali». Singura excepție de la această regulă, dovedită a fi sub înțelegeri, a fost pentru reprezentanții oricăreia dintre cele zece guverne Aliate, ale căror corpuri supervizoare aveau dreptul să studieze documentele. Orice cerere a unuia dintre cele zece guverne pentru acces era revăzută de către directorul ITS (Internal Tracing System). Dacă directorul o găsea nejustificată, el pasa cererea Comisiei Internaționale pentru decizia finală. Nu și-a amintit nici o cerere a Israelului care să fi fost respinsă*”. Cu alte cuvinte, Israelul avea acces la acele date, iar cercetătorii și istoricii germani nu. De ce? Ce este ascuns în acele documente? Cumva faptul că numărul evreilor uciși în Al Doilea Război Mondial este mult mai mic decât șase milioane?

Puțini știu că acest număr a fost folosit cu mult timp înainte de accederea lui Hitler la putere. În Primul Război Mondial, propaganda Aliată anti-germană promova pe tot mapamondul „*fabricile germane de făcut săpun din cadavre*”, „*mânuțele smulse ale bebelușilor belgieni*” sau „*soldatul canadian crucificat*”. Toate acestea s-au dovedit mai târziu a fi minciuni, pentru unele Aliații chiar cerându-și scuze germanilor după război. În 1917, guvernatorul statului New York, Martin H. Glynn, crea isterie generală prin afirmația că germanii „*exterminaseră milioane de evrei*”. Numărul din 31 octombrie 1919 al ziarului *The American Hebrew* („Evreul american”) prezenta un articol semnat de Glynn, intitulat *The Crucifixion of Jews Must Stop!* („Crucificarea evreilor trebuie să înceteze!”), în care se spunea că șase milioane de evrei de peste Ocean sunt uciși în România, Polonia și Ucraina, într-un „*holocaust amenințător*”. Ba, mai mult, încă din 1906, un articol susținea că în Rusia au fost exterminați în masă șase milioane de evrei. Ziarul *New York Times* din 20 iulie 1921 anunța că șase milioane de evrei sunt în pericolul de a fi masacrați

în Rusia. Vedem așadar că se vorbea despre Holocaust și cei șase milioane de evrei uciși cu ceva timp înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial. Evreii au ținut să se victimizeze și într-un articol din *New York Times* de pe 31 mai 1936. Iar această victimizare nu este una recentă, ci se pare că a existat dintotdeauna. Ei susțin că au fost înrobiți de egipteni pe vremea lui Moise, apoi de babilonieni, masacrați de asirieni, greci și romani. Poate cea mai evidentă minciună a lor este dată de *Talmud*, care susține că, în secolul al II-lea, Imperiul Roman a masacrat 64 de milioane de evrei, lucru deosebit de suspect, ținând cont că, în acea perioadă, Pământul avea 190 de milioane de locuitori. E greu de crezut că mai bine de o treime din populația lumii era formată din evrei. Și la fel de incredibil este faptul că, după presupusa moarte a 64 de milioane de evrei, ei au continuat să existe într-un număr destul de mare. Dacă rușii au ucis șase milioane de evrei, România, Ucraina și Polonia încă șase milioane, iar germanii încă șase, putem considera că evreii ori apar ca ciupercile după ploaie, ori se înmulțesc mai rapid decât iepurii. Conform unor studii demografice, în anul 1900 existau la nivel mondial 10,6 milioane de evrei, iar în 1939 numărul lor a crescut la 16,5 milioane. Din acești 10,6 milioane, dacă rușii ar fi masacrat 6 milioane, ar fi rămas 4,6 milioane de evrei în toată lumea. Cât de mult au putut să se înmulțească aceștia, dacă România, Ucraina și Polonia au mai ucis 6 milioane, rușii încă 6 milioane și totuși numărul lor a ajuns la 16,5 milioane înainte de începerea celui de-Al Doilea Război Mondial? Și de ce nu au reușit să se înmulțească la fel de rapid și după război, ținând cont că în prezent se găsesc în toată lumea doar 13,5 milioane de evrei?

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

Massacre Threatens All Jews as Soviet Power Wanes, Declares Kreinin, Coming Here for Aid.

Copyright, 1921, by The Chicago Tribune Co.

BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000 Jews are facing extermination by massacre. As the famine is spreading, the counter-revolutionary movement is gaining and the Soviet's control is waning. This statement is borne out by offical documents presented to the Berlin Government, which show that numerous pogroms are raging in all parts of Russia and the Ukraine.

The information was gathered by Dr. Joseph Kreinin, a noted Jewish social worker and President of the Russian Joint Board of Jewish Societies. He says that several villages have been burned already and scores killed, sev-

Dar dacă numărul acestor „victime” nu este unul real? Arhivele de la Auschwitz pot face lumină în cazul numărului real al victimelor lagărelor de concentrare. Aceste arhive au fost preluate de ruși atunci când au eliberat lagărul în 1944. Nici până astăzi nu au fost făcute publice, pentru a fi cercetate de istorici sau de către publicul larg. Însă în septembrie 1989, rușii au publicat registrele deceselor de la Auschwitz, din care rezultă că acolo au murit 75.000 de persoane, dintre care jumătate din cauze firești (bătrânețe, boli, accidente de muncă). Victime ale execuțiilor au fost mai puțin de 40.000 de evrei, adică de o sută de ori mai puțini decât se vehiculează de propaganda Holocaustului. După cum spunea englezul Irving Stone, „*la Auschwitz naziștii au omorât în patru ani cam atâtea persoane câte au omorât englezii într-un singur raid de noapte la Hamburg*”.

Prin urmare, până în prezent, nimeni nu a reușit să aducă o dovadă a existenței celor șase milioane de evrei uciși de naziști. Am văzut că acest număr a fost folosit și în trecut. De ce ar folosi evreii acest număr, dacă nu reprezintă totalul real al victimelor? Răspunsul ni-l dă Ben Weintraub în cartea *Keystone of the New World Order: The Holocaust Dogma of Judaism* din 1994: numărul are de fapt o semnificație mitică datorită fundamentării sale pe izvoare cabalistice. Într-adevăr, numărul 6 este cel mai des întâlnit la evrei. Stema statului Israel este o stea cu șase colțuri, 6 este numărul cel mai des întâlnit în *Torah* și *Talmud*; de asemenea este numărul de zile în care evreii cred că Yahweh a creat lumea, ziua în care au fost făcuți oamenii, etc. Datorită numerologiei, parte importantă a Kabbalei evreiești, șase reprezintă cel mai important număr al evreilor, drept pentru care îl întâlnim în orice este important pentru aceștia. Ce reprezintă acest număr? Răspunsul ni-l oferă chiar stema Israelului, hexagrama sau Steaua lui David.

Iudaismul este o copie a religiei babiloniene, amestecată cu cele ale canaanienilor și egiptenilor. În majoritatea religiilor, inclusiv în acestea, zeii erau echivalați cu corpuri cerești. Strămoşii noştri îşi vedeau zeii venind din cer şi plecând în acelaşi loc. Cum tot ce vedeau pe cer erau stelele şi planetele, logica le-a spus că acestea nu puteau fi decât respectivii zei. Planetele poartă chiar şi astăzi numele unor zei. Un bun exemplu este *Cartea lui Enoh*, în care îngerii sunt consideraţi stele (cei decăzuţi sunt stele căzătoare) iar oamenii, animale. Adeseori anticii foloseau stelele pentru a-și reprezenta grafic zeitățile. Numărul razelor stelelor reprezintă numărul planetei echivalată cu un zeu, numărând din exterior către Soare. Steaua cu patru raze este Saturn, a patra planetă din sistemul nostru Solar, steaua cu cinci este Jupiter (a cincea planetă), cea cu şase este Marte (a şasea planetă), cea cu şapte este Pământul, cea cu opt, Venus, iar cea cu nouă raze, planeta Mercur. De multe ori steaua cu raze era înlocuită cu un cerc înconjurat de puncte, numărul lor având aceeaşi semnificaţie ca numărul razelor stelelor. Nu cred că mai există cercetători care să nu recunoască faptul că steaua cu opt raze era simbolul zeiţei sumeriene Inanna sau al Afroditei, zeități identificate cu planeta Venus, a opta din sistemul nostru solar.

Iudaismul sau mozaismul a păstrat această tradiție. Iniţial, simbolul evreilor era steaua cu cinci colţuri, adică Jupiter, a cincea planetă din exterior către Soare. Romanul Jupiter sau grecul Zeus, numit de sumerieni Enlil, a fost primul dumnezeu al evreilor, introdus de Moise / Akhenaton sub numele Aton. După întoarcerea lor din exilul babilonian, evreii au adoptat ca simbol steaua cu șase raze, adică Marte, a şasea planetă. Marte al latinilor era Martu al sumerienilor sau Marduk al babilonienilor, noul dumnezeu al evreilor, pe care l-au numit Yahweh („cel care a devenit Luna”). Numele acestui zeu se scrie întotdeauna YHWH, cele patru litere simbolizând faptul că este al patrulea

conducător al Terrei, după Anu, Enki şi Enlil. Numărul 6 a devenit echivalent al zeului evreilor, Yahweh, evreii folosindu-l în toate acțiunile lor importante. Astfel înțelegem de ce au ales 6 milioane ca fiind numărul victimelor atât ale celui de-Al Doilea Război Mondial, cât și înainte de acesta. La o privire mai atentă asupra istoriei recente, se întărește ideea că și acest război a fost planificat de către ei, așa cum susțineau Protocoalele Înțelepților Sionului și scrisoarea masonului american Albert Pike. Din 1933, când evreii au declarat război Germaniei, până în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, s-au scurs șase ani. Această conflagrație mondială a durat tot șase ani (1939-1945). În Primul Război Mondial, Hitler a fost înrolat în *Regimentul al șaselea de rezervă bavarez*. Când s-a înscris în Partidul Muncitoresc German Național-Socialist, gruparea număra șase membri. Prima bombă atomică a lovit Hiroshima pe 6 august. Japonia s-a predat după șase zile de la lansarea bombei atomice în Nagasaki. Pe lângă cele șase milioane de presupuse victime evreiești, observăm folosirea repetată, deloc întâmplătoare, a celui mai important număr al evreilor. Ceea ce nu poate fi o coincidență, ci doar dovada unui plan bine pus la punct. Nici anul 1933 (când Hitler a obținut puterea absolută iar evreii au început războiul împotriva Germaniei) nu a fost unul întâmplător, ci ales pe baza aceleiași numerologii kabalistice. Unul dintre cele mai importante numere ale masoneriei, 33 (în procente) reprezintă o treime dintr-un întreg. Cele mai importante treimi sunt cele divine, ca de exemplu treimea din Mesopotamia (Anu, Enlil şi Enki), treimea vedică (Varuna, Indra şi Mitra), trimurti din brahmanism (Brahma, Vishnu şi Shiva) sau sfânta treime din creştinism (tatăl, fiul şi sfântul duh). Toate aceste treimi divine, deşi aparţin unor culturi diferite, reprezintă aceleaşi zeităţi. Fără îndoială, numărul 33 simbolizează o singură parte din treime, adică un singur zeu. Ţinând cont că acest număr este de o deosebită importanţă pentru francmasonerie, logica de bun simţ ne sugerează că 33 este zeul lor, adică Yahweh / Marduk. Care, în Babilon, într-adevăr făcea parte dintr-o trinitate, alături de tatăl și sora sa. De fapt, numerologia modernă consideră 33 ca fiind reprezentarea numerică a Stelei lui David (cea cu șase colțuri), adică a zeului simbolizat sub această formă.

La ordinul celui de-al 33-lea președinte al Statelor Unite, masonul de grad 33 Harry S. Truman, americanii au testat prima bombă atomică la Jornada del Muerto din New Mexico, pe paralela de 33 de grade latitudine nordică, proiectul chiar purtând numele *Trinity* („Trinitatea”). Același președinte a lansat cele două bombe atomice din Japonia la distanțe egale de paralela de 33 grade latitudine nordică, Hiroshima aflându-se pe paralela de 34 de grade iar Nagasaki pe cea de 32. Toate ţările prin care trece paralela de 33 grade latitudine nordică au în vigoare pedeapsa cu moartea. Tot pe paralela de 33 grade latitudine nordică se află Roswell (New Mexico, SUA), celebrul loc în

care s-a prăbuşit un OZN în 1947. La capătul opus al Pământului, pe aceeaşi paralelă, se găsește muntele Hermon, locul unde *Cartea lui Enoh* susține că au coborât pe Pământ Veghetorii lui Azazel. Reactorul nuclear al lui Sadam Hussein, Osiraq, se afla pe paralela de 33 de grade. Coordonatele sale (33.123 N, 44.313 E) ascund numărul 666 (3+3=6; 1+2+3=6; 4+4+3+1+3=15; 1+5=6). Numele Osiraq e format din Osiris (Lucifer / Azazel / Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk) + Iraq. În 1963, aproape de paralela de 33 de grade, John F. Kennedy a fost împuşcat în Dealey Plaza, locul primului templu masonic din Dallas. Data morţii preşedintelui, 22 noiembrie, indică acelaşi număr 33 (22+11=33). În 1968, Robert Kennedy, fratele fostului preşedinte, a fost asasinat în Los Angeles, tot în apropierea paralelei de 33 de grade şi tot lângă un templu masonic. Să nu uităm că 33 este anul în care creștinii consideră că evreii l-au crucificat pe Iisus dar și numărul de miracole efectuate de acesta. În plus, este vârsta la care Alexandru Macedon a murit, din voia zeilor, pentru că acesta a îndrăznit să invadeze India. Și, nu în ultimul rând, 33 este unul dintre simbolurile Ku Klux Klan (litera K este a unsprezecea din alfabet; de 3 ori K = 33).

Se consideră că numărul total al victimelor celui de-Al Doilea Război Mondial se ridică la 52 de milioane. Însă, la fel ca 6 și 33, și acest număr a fost ales pentru semnificația sa ocultă, nereprezentând adevărata sumă a victimelor. Pentru mesoamericani şi egipteni, 52 era un număr foarte important. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayaşi, incaşi, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de şarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan / Xiuhtecuhtli (Enki). El şi-a anunţat supuşii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Ciudat sau nu, prefixul internaţional telefonic al Mexicului este 52. Calendarul solar al mayaşilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de către zeul Thoth (tot Enki, tatăl lui Yahweh / Marduk). Pentru egipteni, 52 era un număr magic, asociat cu acest zeu. Laturile celor trei piramide de la Gizeh sunt înclinate într-un unghi de aproximativ 52 de grade. Sunt singurele piramide din lume cu această înclinaţie, restul având diverse unghiuri (cel mai des de 43 de grade). Faraonul Snefereu a încercat să copieze piramidele de la Gizeh, construind la Dahshur una înclinată tot în unghi de 52 de grade. Cum partea superioară a piramidei s-a prăbuşit, constructorii au lăsat aşa doar jumătate, restul fiind înclinată la 43 de grade. Marea Piramidă era considerată de egipteni opera lui Thoth. Unii credeau că piramidele de la Gizeh sunt mormintele lui Thoth, al fiului său şi al fiicei sale. Numărul 52 fiind asociat cu Enki / Thoth / Quetzalcoatl, cele 52 de milioane de victime ale războiului reprezintă un sacrificiu pentru această divinitate.

Holocausturile ignorate

După aproape șapte decenii de la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, suntem învățați în continuare că Hitler a fost personajul negativ, inamicii lui fiind cele pozitive. Ni se bagă pe gât un presupus Holocaust, în timp ce altele sunt complet omise. În America se estimează la circa 160 de milioane numărul indigenilor decedați ca urmare a procesului de colonizare, în luptă ori în urma bolilor aduse de europeni. Astăzi, indienii reprezintă doar unul – două procente din populația totală a Statelor Unite. În Australia, de asemenea, aborigenii reprezintă câteva procente din totalul populației. Uniunea Sovietică a măcelărit peste 20 de milioane de oameni în câțiva ani, sub conducerea evreilor Iosif Visarionovici Djugasvilii (numit Stalin) și Salomon Pearl Muter (alias Nikita Hrușciov). Bombele atomice, care au ucis peste 200.000 de oameni la Hiroshima și Nagasaki, au fost create la ordinul evreului Franklin Delano Roosevelt (Delano este un clan evreiesc din Italia iar Roosevelt nu este decât versiunea americană a numelui de familie evreiesc Rosenfeld). Blocada englezilor de la sfârșitul Primului Război Mondial a dus la moartea a 800.000 de civili germani. Între 1979 și 1981, la granița de vest a Chinei au fost măcelăriți 50 de milioane de oameni, presa mondială nesuflând o vorbă despre acest Holocaust. Deoarece, așa cum spunea și Jim Morrison, „*cine controlează media, controlează lumea*”. Soldații chinezi fuseseră antrenați de KGB și CIA, documentele acestei înțelegeri aflându-se în prezent în posesia unui avocat dintr-un orășel de lângă Bonn. Conflictul din fosta Iugoslavie a dus la 1,4 milioane de morți. Războaiele americane din Vietnam, Coreea, El Salvador, Afghanistan sau Irak au creat alte milioane de victime. Spaniolii au masacrat guanșii din Insulele Canare La Gomera și La Palma. Însă nimeni nu este acuzat pentru aceste crime, nimeni nu plătește despăgubiri precum Germania statului Israel și nimeni nu vorbește despre aceste întâmplări. În schimb, se promovează asiduu doar crimele lui Hitler. De ce? Pentru că dictatorul german a fost marele dușman al evreilor. Ei, care controlează media dintr-o mare parte a lumii, au grijă să-și ascundă faptele în spatele celor ale dușmanilor lor. Iată ce scria profesorul Harry Elmer Barnes în *New York Telegram* din 29 martie 1940: „*Nimic nu poate fi mai absurd decât cunoscuta poveste pentru adormit copii, care spunea că toți oamenii buni se află într-o parte și toți cei răi, pe cealaltă parte. Unii susțin că un popor ar fi mai brutal decât altul. Ei se referă la hărțuirea germanilor din Primul Război Mondial și la felul în care sunt tratați evreii acum. În acest proces, ei omit însă cea mai mare cruzime, și anume blocada britanică împotriva Germaniei, câteva luni după noiembrie 1918. Au fost lăsați să moară de foame 800.000 de germani, femei, copii și bătrâni. Comparat cu blocada britanică din 1918-1919, Hitler ar fi părut ca un spiriduș rău dacă le-ar fi făcut un asemenea lucru murdar și detestabil celor 500.000 de evrei aflați pe teritoriul Germaniei în 1933*”.

Chiar și în ziua de astăzi, Germania încă plătește despăgubiri evreilor. În multe țări, precum Germania, poți fi arestat dacă folosești cuvântul „jidan”, ori dacă îți declari simpatia față de Hitler. În Statele Unite, Biserica ortodoxă română a fost obligată să elimine din Prohod (slujba din Vinerea Mare) pasajele care susțineau că Iisus a fost ucis de iudei.

Japonia

Toți istorii consideră că cea mai mare greșeală a lui Hitler a fost atacarea Uniunii Sovietice. Însă nimeni nu poate înțelege ce l-a determinat să ia această decizie care a dus la înfrângerea Germaniei. Se pare că vinovați pentru acest lucru au fost propriii săi aliați, japonezii. Împăratului Hirohito puțin i-a păsat de strategia germanilor și a atacat Uniunea Sovietică pe neașteptate. Ca aliat al japonezilor, Hitler a fost nevoit să-i sprijine, atacând U.R.S.S.-ul la rândul său. Atragerea Germaniei împotriva sovieticilor poate fi pusă doar pe seama japonezilor, sau a fost altceva la mijloc?

Împăratul Japoniei nu a atras doar Uniunea Sovietică în război, ci și Statele Unite. Pe 7 decembrie 1941, a atacat baza americană de la Pearl Harbour fără nicio declarație de război, ceea ce i-a convins pe americani să participe oficial la cel de-Al Doilea Răboi Mondial. În două valuri de atac, cu durata totală de 90 de minute, niponii au omorât 2.402 persoane (și 1.282 au fost rănite), au distrus mai multe nave grele de război și au pulverizat 188 de avioane americane. În schimb, doar 64 de japonezi au fost uciși. Acest atac i-a luat prin surprindere pe americani, deși ar fi trebuit să fie pregătiți din foarte multe motive. Americanii erau deja convinși că vor fi atacați de japonezi, iar primul atac va avea loc în Filipine, acesta fiind și motivul pentru care președintele Roosevelt a mutat flota în acel loc. Americanii au interceptat telegrame japoneze în noiembrie 1941, care anunțau viitorul atac, însă le-au ignorat. La fel au ignorat și primele observații radar a avioanelor nipone din dimineața zilei de 7 decembrie. Ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că atacul a fost dorit de americani, dacă nu chiar pregătit de ei. E posibil ca împăratul Hirohito să-l fi atras intenționat pe Hitler într-o capcană, atacând Uniunea Sovietică și Statele Unite ale Americii?

Ciudat este faptul că, după război, japonezilor nu li s-a cerut să plătească în vreun fel, precum Germania. Împăratul Hirohito și-a păstrat tronul, Japonia chiar fiind ajutată să se reconstruiască. Ciudat este că japonezii au așteptat șase zile pentru a capitula după ce au fost loviți de a doua bombă atomică a americanilor, șase fiind cel mai important număr al evreilor. De ce japonezii

nu au fost trași la răspundere pentru crimele de război? De ce au fost ajutați să-și reconstruiască țara? De ce au așteptat șase zile pentru a capitula? Și de ce au continuat războiul atunci când toți aliații lor europeni au fost înfrânți? Erau atât de aroganți încât să considere că pot învinge singuri o alianță a Statelor Unite, Uniunii Sovietice, Marii Britanii și alte state?

Unul dintre marile câștiguri ale Statelor Unite de pe urma celui de-Al Doilea Război Mondial a fost consolidarea poziției de super putere militară. Acest fapt s-a datorat mai ales bombelor atomice pe care le deținea. Pentru a ajunge o țară temută de tot mapamondul, S.U.A. trebuia să-și demonstreze superioritatea armată. Și a făcut acest lucru prin cele două bombe atomice de la Hiroshima și Nagasaki. Din acel moment, nimeni nu a mai avut curaj să provoace Statele Unite. Nici măcar Uniunea Sovietică, războiul rece fiind doar o fațadă, după părerea multora. Pentru că le-a oferit americanilor șansa să-și demonstreze puterea atomică, Japonia pare să le fi făcut un mare serviciu. Poate că împăratul Hirohito nu era un dușman al Aliaților, ci un prieten al evreilor. Poate că rolul său era de a-i oferi lui Hitler iluzia unui aliat puternic, care să-l facă să pornească războiul mult dorit de elita iudaică. Așa s-ar explica și motivul atragerii Germaniei împotriva Uniunii Sovietice. Poate că Hirohito a prelungit războiul, chiar dacă aliații săi europeni erau învinși, pentru a le acorda americanilor timpul necesar de a-și finaliza bombele atomice, prin care să-și asigure dominația planetară. Poate din acest motiv a și așteptat șase zile pentru a capitula, folosind același număr sacru al evreilor. Și poate că din acest motiv nu a fost tras la răspundere pentru crimele de război ci, dimpotrivă, a fost ajutat să-și reconstruiască țara și chiar să o ducă pe primul loc în lume la capitolul tehnologie.

Posibilitatea colaborării familiei imperiale japoneze cu elita evreiască reiese și din mesajul prințesei Kaoru Nakamaru din 2 ianuarie 2012. Ea declara atunci: *„În anul 1976 am avut o fantastică experiență spirituală care a constat în deschiderea celui de-al treilea ochi și astfel am putut comunica cu oameni din OZN-uri și cu civilizația din interiorul Pământului. În interiorul Pământului există o civilizație foarte evoluată, iar informațiile care mi-au parvenit de la ei m-au convins că începând cu data de 20.12.2012, timp de trei zile este perioada în care planeta Pământ va trece în a cincea dimensiune, către un tărâm numit Nuru. În cele trei zile și trei nopți în care are loc această transformare nu vom fi capabili să utilizăm electricitatea… va fi întuneric total (zi și noapte), nici soare, nici stele, nici un fel de lumină, va fi întuneric total trei zile! Nici o mass-medie, nici o informație sau anunțuri nu vor fi disponibile oamenilor de pe planeta Pământ!*”. Acea dată a trecut și știm cu toții că nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Iar „fatidica” dată de 21 decembrie 2012 a fost lansată și promovată intens de oculta iudaică, cu scopul de a crea panică în rândul populației. Prin această declarație mincinoasă și

manipulatoare, inducând populația în eroare și creând panică, prințesa Kaoru Nakamaru a demonstrat că face jocul elitei iudaice. Prin urmare, o colaborare dintre familia imperială japoneză și oculta evreiască pare tot mai posibilă.
O declarație în acest sens avem de la jurnalistul Benjamin Fulford, care susține că a fost contactat de o societate secretă chineză, ce a declarat război grupului masonic Illuminati. Din mai multe surse, inclusiv din societatea chineză, Fulford a aflat că Illuminati au influențat Japonia încă din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Aceștia au ucis peste două sute de politicieni care li s-au opus, printre care foștii Prim-Miniștri Tanaka, Takeshita, Ohira și Obuchi, cu ajutorul unui drog ce provoacă infarct. Dacă informațiile jurnalistului sunt corecte, înseamnă că Japonia nu a fost în realitate aliata Germaniei în timpul războiului, ci a evreilor. Iar Hitler a fost din nou trădat.

Ultimele zile

Nu doar Japonia a avut un rol în planul evreiesc. Evreul Stalin a fost aliatul lui Hitler doar pentru a-l atrage în capcană. Biserica Catolică era condusă de evrei. Americanii, care i-au furnizat arme, erau la rândul lor conduși de evrei. Cei din anturajul său, din societățile Thule și Vrill, primeau ordine de la familia Rothschild. La fel și evreii care îl înconjurau. Rudolf Hoess, adjunctul său, a zburat pe ascuns în Marea Britanie pentru a încheia o pace separată cu englezii. În 1939, câțiva dintre generalii naziști au plănuit să-l ucidă pe Hitler, cu condiția ca Anglia să nu intervină în războiul civil care ar fi apărut în urma asasinării, după cum a demonstrat jurnalistul Louis C. Kilzer, laureat al premiului Pulitzer, bazându-se pe documente britanice din acea perioadă. Însă prim-ministrul englez Winston Churchill și-a convins miniștrii să respingă ofertele generalilor germani deoarece, conform planului elitei iudaice, era nevoie ca Hitler să pornească războiul, ce ar fi dus la înființarea statului Israel. Stenogramele ședințelor guvernului britanic redau modul în care masonul Churchill respingerea propunerilor germanilor: „*Hitler este doar un om care va deceda mai curând sau mai târziu. Pentru Imperiul Britanic pericolul nu este Hitler, ci Germania. Noi trebuie să-l convingem pe Hitler să atace URSS-ul pentru că acolo va fi sfârșitul lui, iar noi vom dezmembra Germania*”. Capcana a fost întinsă și, așa cum scria Nostradamus cu câteva secole înainte, „*copilul Germaniei nu vede nimic*”.

Se pare totuși că Hitler și-a dat seama că a fost atras într-o capcană, însă prea târziu. Guy Liddell, fostul director general adjunct al serviciului de informații britanic MI5, a detaliat în jurnalele sale ultimile zile din viața lui Hitler. Pe 22

aprilie 1945, Fuhrerul a ținut un discurs în fața generalilor săi și a ministrului său de interne, Heinrich Himmler. Părea un om distrus iar când Himmler i-a cerut să părăsească Berlinul, Hitler a explodat: „*Toată lumea m-a mințit, toată lumea m-a înșelat. Niciunul nu mi-a spus adevărul. Forțele armate au mințit și acum SS m-a lăsat în voia soartei*”. Fața lui devenise violetă, brațul stâng avea spasme și nu putea să-și pună piciorul stâng corect pe pământ. În acea noapte a avut o cădere nervoasă și spunea încontinuu că își va găsi sfârșitul la Berlin. Însă, în noaptea în care s-a sinucis, a fost calm. Ba chiar i-a spus lui Albert Speer, ministrul armamentelor, că așteaptă moartea ca pe o eliberare de la o viață plină de greutăți.
Înainte de a-și găsi sfârșitul, pe 29 aprilie 1945 Hitler s-a căsătorit cu amanta sa, Eva Brown. Ceremonia a fost una restrânsă, fără prieteni sau familie, martori fiind Joseph Goebbels și Martin Bormann. În aceeași zi și-a scris testamentul, unde i-a numit pe Goring și Himmler trădători. Iar pe 30 aprilie, înconjurați fiind de trupele sovietice, Eva s-a otrăvit cu cianură iar Hitler și-a tras un glonț în tâmplă. Cadavrele lor au fost scoase din buncăr de către adjuncții lui Hitler și lăsate într-un crater făcut de o bombă, unde au fost găsite de către soldații ruși pe 2 mai. Corpurile lor au fost îngropate și deshumate de mai multe ori de-a lungul timpului, până când, în aprilie 1970, au fost incinerate complet iar cenușa aruncată în râul Elba.
S-a sinucis Hitler într-adevăr pe 30 aprilie 1945?

Supraviețuirea lui Hitler

Magda Zeitfeld, o fostă membră a serviciilor secrete naziste, după ce a fost capturată de americani, a ales să se pună la dispoziția guvernului de la Washington. Tatăl ei era un pionier al tehnicilor de protezare facială, ce operase la cea mai mare clinică de chirurgie plastică din Germania, clinică ce primise sponsorizări generoase din partea Partidului Nazist. Doctorul Zeitfeld a lucrat un timp împreună cu fiica și fiul său, însă izbucnirea războiului i-a adus Magdei oportunitatea de a lucra în cadrul spionajului german.
După ce s-a predat, a descris sub jurământ, în fața comisiei aliate de anchetă, un incident petrecut în toamna lui 1943. Atunci, tatăl și fratele ei au primit ordin să modifice înfățișările a trei oficiali naziști de rang înalt, încât aceștia să devină de nerecunoscut, făcându-le trăsături semitice evidente. După

intervențiile chirurgicale și vindecarea completă, cei trei au urcat într-un submarin în portul Bremerhaven și au plecat spre o destinație necunoscută. Magda Zeitfeld a declarat că unul dintre acei oameni era cu siguranță Adolf Hitler, al doilea era Martin Bormann, iar pe al treilea nu îl cunoștea, deși îi văzuse chipul la congresele Partidului Nazist. Ea susține că nu se putea înșela în privința lui Hitler, deoarece supervizase un program ce viza modificarea înfățișării a patru bărbați, ce semănau cu dictatorul nazist, pentru o identificare fizică perfectă cu acesta. Cei patru au devenit copii perfecte ale lui Hitler doar din punct de vedere fizic, neputându-și însuși și timbrul vocal al acestuia. De aceea au fost folosiți la manifestări sau ședințe unde era necesară doar prezența lui Hitler. De altfel, se știe că Fuhrerul nu a mai ținut discursuri în public după toamna lui 1943 iar o mare parte a personalului să a fost schimbată.

La două săptămâni după ce misterioșii străini au părăsit clinica, aceasta a fost închisă de SS. Personalul a fost mutat la alte clinici iar tatăl și fratele Magdei au dispărut fără urmă. Mai mult, toate înregistrările medicale ce îl priveau pe Hitler au fost distruse iar majoritatea doctorilor care l-au consultat au dispărut la rândul lor. Singura excepție a fost o tânără tehniciană dentară, care l-a asistat pe dentistul lui Hitler în două rânduri pentru toaletarea danturii dictatorului. După ce a fost arestată de soldații ruși, a fost capabilă să reconstituie din memorie schița danturii lui Hitler, care a fost comparată cu cea a cadavrului din buncărul din Berlin. Se pare că imaginile nu coincideau perfect, deoarece Stalin nu a fost pe deplin convins că armata sa a găsit într-adevăr cadavrul dictatorului german. Însă a declarat oficial că este vorba despre dantura lui Hitler doar pentru ca nu cumva cineva să creadă că Fuhrerul a reușit să fugă de sub nasul triumfătoarei Armate Roșii.

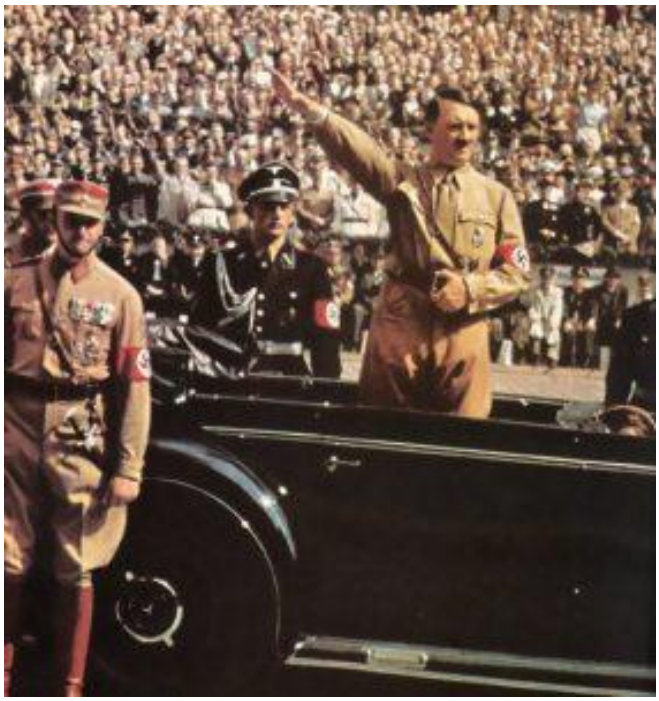

În 1961, Wendell Stephens, un fost colonel american, în timpul unei călătorii în Ecuador a întâlnit, în orășelul Cuenca, un preot numit Padre Krespi. Stephens a bănuit că acesta era în realitate Adolf Hitler. În casa preotului erau multe obiecte de artă de valoare neprețuită, pe care un biet preot provincial nu și le-ar fi putut permite. Magda Zeinfeld l-a însoțit pe Stephens în Ecuador și, după ce l-a văzut pe părintele Krespi, a fost și ea convinsă că acesta era fostul dictator german. Ea a recunoscut chiar în casa preotului un tablou pe care îl văzuse cândva în Cancelaria Reichului. Krespi, care nu bănuia intențiile vizitatorilor săi, le-a

povestit că a fost crescut la o fermă din nordul Italiei, la granița cu Austria, și că a venit la Vatican în 1943. De altfel, părintele vorbea perfect italiana. Dar și mama lui Hitler provenea din aceeași zonă iar Adolf vorbea în copilărie italiana. Se știe că la întâlnirile cu Mussoloni, Hitler nu folosea niciodată translatori iar atunci când era nervos, obișnuia să înjure în italiană. Părintele Krespi povestea că a fost trimis ca preot catolic în Ecuador în 1956, orășelul în care locuia fiind cunoscut drept posibil refugiu al lui Martin Bormann. Krespi ducea aici un trai modest și era adesea văzut în compania în compania unor germani emigrați în Ecuador. La scurt timp după întâlnirea cu Wendell Stephens și Magda Zeinfeld, părintele Krespi a decedat, fiind înmormântat cu mare pompă. Cavoul său, placat cu marmură albă, este și astăzi acoperit cu flori, localnicii păstrându-i o amintire de neșters.

Este posibil ca Hitler să mai fi supraviețuit două decenii sub o altă înfățișare? Dacă da, nu e de mirare că a ales să devină preot catolic, ținând cont că a fost toată viața un catolic convins. Ba chiar își dorea în copilărie să devină preot. Se pare că această ipoteză a fost verificată și de C.I.A. imediat după sfârșitul războiului, răscolind toată America de Sud în căutarea fostului dictator german.

Învingătorii

După finalul celui de-Al Doilea Război Mondial, Statele Unite ale Americii au devenit, din puteri continentale, super-puteri mondiale. Comunismul s-a extins de la Berlin până în China. Prin proiectul *Paperclip*, autorizat de președintele Truman în septembrie 1946, șapte sute de savanți germani (cel mai important fiind Wernher von Braun) au ajuns în secret în Statele Unite, continuând să lucreze pentru americani. Evreii au obținut dreptul de a înființa statul Israel, plus despăgubiri financiare enorme, pentru totdeauna. Iar masoneria pe care o conduc din umbră a reușit să subjuge o mare parte a populației lumii. Ca urmare a acestor victorii, Menachem Begin, prim-ministru al Israelului între 1977-1983, declara cu o aroganță fără margini: „*Rasa noastră este Rasa Stăpânitoare. Suntem Zei divini pe această planetă. Suntem diferiți de celelalte rase inferioare, precum acestea sunt diferite de insecte. De fapt, în comparație cu rasa noastră, celelalte rase sunt excremente umane. Destinul nostru este de a conduce rasele inferioare. Regatul nostru pe pământ va fi condus de liderii noștri cu mână de fier. Masele ne vor linge picioarele și ne vor servi ca sclavi*”.

Privind lucrurile în această lumină pe care evreii au ascuns-o de prea multe decenii, putem concluziona că Adolf Hitler nu și-a dorit niciodată să cucerească planeta, ci să o elibereze de elita iudaică ce o înrobise. Și nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi arătat lumea astăzi dacă ar fi reușit.

MOARTEA fostul DICTATOR

ADOLF HITLER nu s-a sinucis, ci a scăpat cu viaţă la sfârşitul la sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Liderul nazist şi-ar fi falsificat moartea, susţin istoricii, scrie

minunimisteresecreteleterrei.blogspot.ro.

Rusia este de asemenea acuzată că ar fi ascuns dovezi vitale care dovedesc că Führer-ul şi soţia sa, Eva Braun, ar fi fugit deghizaţi. Cele două cadavre găsite incinerate ar fi fost de fapt ale sosiilor lor. Aceasta este varianta prezentată în documentarul Conspiracy: The Death of Hitler difuzat ieri de Channel Five din Marea Britanie.

Citeşte şi **Adof Hitler nu mânca niciodată fără să se asigure că nu este OTRĂVIT. Dezvălurile unei degustătoare**

Potrivit variantei oficiale, Hitler s-ar fi împuşcat în cap în aprilie 1945, la scurt timp după 2.30, în bunkerul din Berlin, în timp ce soţia sa ar fi luat o pilulă letală de cianură. Însă trupurile care au fost descoperite au fost arse rapid, învăluind pentru totdeauna în mister ce s-a întâmplat cu adevărat cu liderul nazist. Jurnalistul şi istoricul Gerrard Williams susţine că două sosii nevinovate au fost ucise în locul lor. « Cred că adevăraţii Hitler şi Eva Braun au fugit din bunker. Nu au murit, am fost minţiţi. Încă suntem minţiţi », spune el. Williams susţine că documente FBI ar fi investigat apariţii ale liderului nazist luni şi ani mai târziu după încheierea războiului. Hitler ar fi scos din Germania de nazişti, susţin şi alţi istorici. Chiar dacă moartea sa a fost oficializată 23 de ani mai târziu, când o autopsie făcută de ruşi a confirmat că rămăşiţele descoperite corespundeau cu o radiografie dentară a acestuia, care fusese recuperată.

Un fragment de craniu cu gaura lăsată de glonţ a întărit, pe baza analizelor ADN, că Hitler însuşi a fost cel care s-a sinucis, în 2009. Totuşi istoricii susţin acum că rezultatele testelor sunt greşite, iar guvernul rus încă refuză orice acces la rămăşiţele prespuse a fi ale liderului nazist. Ei spun că "dovezile martorilor oculari" folosite pentru a scrie raportul serviciilor secrete britanice nu au fost decât declaraţii şovăitoare date interogatorilor sovietici ». Profesorul Williams spune că faptul că ruşii nu au anunţat că au găsit trupul lui Hitler în 1945 ridică serioase îndoieli, adăugând că "ni s-a vândut un fals". "Nu s-au descoperit cadavrele în 1945 şi ceva mă uimieşte. Abia în 1968 au spus că de fapt au găsit cadavrele lui Hitler şi Eva Brown cu 23 de ani în urmă.

Citeşte şi **CLOPOTUL NAZIST, cel mai misterios proiect al lui ADOLF HITLER. Maşinăria facilita CĂLĂTORIA ÎN TIMP FOTO**

Nu are niciun sens ». Versiunea oficială este susţinută de martori care de fapt nu au văzut pe nimeni împuşcat, explică istoricul. Ei nu i-au văzut niciodată pe Führer şi Eva intrând în camerele private din bunker. Nu i-au văzut niciodată morţi. « Sunt total convins că doi oameni au murit probabil în bunker la sfârşitul lui aprilie 1945, dar nu au fost Hitler şi Eva Brown. « FBI nu au crezut niciodată că Hitler a murit, l-au căutat în întreaga lume. Sonke Neitzel, profesor de istorie la London School of Economics, a spus că mărturiile folosite pentru a întocmi raportul britanic privitor la moartea lui Hitler sunt inconsistente. « Ştim că prizonierii care erau în bunker cel mai probabil i-au minţit pe sovietici, când au fost interogaţi», spune el. Se crede că Hitler a scăpat din Germania datorită unui plan coordonat de secretarul său privat Martin Bormann. După ce el şi Eva au fost în afara pericolului, doi oameni nevinovaţi au fost executaţi şi trupurile lor au fost plasate astfel încât să fie descoperite. Unele teorii susţin că Hitler ar fi fost dus într-o fortăreaţă la Polul Sud unde naziştii aveau planuri de colonizare.

Rothschild

Nu știm dacă într-adevăr clanul Rothschild a organizat cel de-Al Doilea Război Mondial sau alte evenimente majore din istoria Pământului. Însă putem încerca să aflăm cu cine avem de a face.Familia Rothschild este o dinastie europeană de origine iudaico-germană, a întemeiat case bancare și financiare începând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea. Încă din anii 1800, familia Rothschild era considerată posesoarea celei mai mari averi private din lume și deținătoarea celei mai imense avuții din istoria lumii moderne. În prezent, chiar dacă afacerile familiei sunt la o scară mai mică decât cele din secolul al XIX-lea, clanul deține în continuare majoritatea finanțelor mondiale. Din nefericire pentru curioși, nu i se cunosc rădăcinile îndepărtate. Primul membru al familiei, despre care știm că a folosit numele Rothschild, a fost Izaak Elchanan Bacharach, care s-a născut în 1577 în ghetoul din Frankfurt am Main, înființat în 1462 la ordinul împăratului Frederick III. În acea vreme casele nu aveau numere ci semne care înfățișau diferite simboluri și culori. Izaak Elchanan locuia în casa pe care a construit-o prin 1567, numită „La scutul roșu”, în germană „zum rothen Schild”, de unde provine numele Rothschild (care în limba idiș se traduce prin „Haină roșie”). Descendenții lui au păstrat acest nume de familie chiar și după ce s-au mutat în 1664 într-o altă

casă de pe aceeași Alee evreiască („Judengasse” în germană). Tatăl lui Izaak Elchanan Bacharach era Elchanan Bacharach zur roten Rose („de la Trandafirul roșu”), fiul lui Uri Feibesch Bacharach (născut în jurul anului 1475), și aici se pierde descendența lui paternă. Ținând cont că Bacharach este un oraș german în care a existat o comunitate evreiască, probabil reprezintă locul de proveniență a familiei lui Izaak Elchanan. În 1287, comunitatea evreiască din Bacharach a fost acuzată de uciderea unui tânăr de 16 ani în Joia Mare, pentru a-i folosi sângele într-un ritual pascal, ceea ce a dus la persecutarea și mai apoi izgonirea evreilor. Și astfel înțelegem motivul mutării familiei în Frankfurt. Mama lui Izaak Elchanan, Forgele, era fiica rabinului și comerciantului Meir din Worms (unul dintre cele trei orașe care reprezentau centrul comunității evreiești germane în timpurile medievale), fiul lui Abraham și nepotul lui Feibisch. Și în Worms a avut loc un genocid, peste 800 de evrei fiind uciși de cruciați în 1096.

Ascensiunea clanului a început în 1744, odată cu nașterea lui Mayer Amschel Rothschild. Ca să îi scurtăm genealogia o prezentăm biblic, menționându-i doar strămoșii de parte masculină. Mayer Amschel era fiul lui Amschel Moses Rothschild, fiul lui Moses Kalmann Rothschild, fiul lui Kalman Herz Rothschild, fiul lui Herz Moses Rothschild, fiul lui Moses Izaak Rothschild, fiul lui Izaak Elchanan Bacharach Rothschild. Sunt șapte generații de la fondator până la cel care a provocat ascensiunea fulminantă a familiei. Observăm că fiecare dintre cei șapte are câte două prenume, al doilea fiind întotdeauna primul prenume al tatălui. Această practică era una obișnuită, capul familiei după moartea tatălui (de obicei primul fiu) fiind cel care adopta și prenumele tatălui său pe lângă al său. Poate nu are nicio relevanță, însă este o curiozitate care nu putea scapa neopservata.

Născut pe 23 februarie 1744, Mayer Amschel Rothschild era fiul proprietarului unui mic negustor de mărfuri și valută, care se bucura de patronajul prințului Wilhelm de Hessen, căruia îi livra monede rare. Cu ajutorul rudelor sale, Mayer a devenit ucenic al lui Jacob Wolf Oppenheimer la banca din Hannover a tatălui acestuia, Simon Wolf Oppenheimer (fiul bancherului și diplomatului evreu Samuel Oppenheimer), obținând astfel cunoștințe utile despre comerț și finanțe. În 1763 s-a întors în Frankfurt pentru a continua afacerea familiei sale, devenind distribuitor de monede rare inclusiv pentru același prinț de Hessen, Wilhelm. Mayer și-a extins afacerea prin obținerea unor alți clienți importanți și prin furnizarea de servicii bancare prințului care în 1785 a devenit Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel. Afacerea a prosperat și mai mult când Rothschild a fost plătit de englezi pentru a-și asigura serviciile mercenarilor hessieni. Și-a trimis fiii să înființeze bănci în Londra, Paris, Viena și Napoli, pe lângă cea din Frankfurt (care au devenit cele mai puternice din țările respective), a finanțat războaie și a fost înnobilat post-portem de împăratul

Franz II al Austriei în 1817. Fiii săi au adus și mai multă prosperitate afacerii familiei, primind și ei titluri nobiliare de la același împărat Franz, devenind baroni ai Austriei pe 29 septembrie 1822. Ramura britanică a familiei a primit de la regina Victoria titlul de baronet în 1847 și pe cel de baron în 1885.

În prezent, averea familiei este estimată la 500 de trilioane de dolari, adică mai mult de jumătate din finanțele totale ale lumii. Iar această bogăție și putere incredibilă ne indică cine conduce cu adevărat lumea. Nu regii, nu președinții, nu guvernele, ci familia care controleazămajoritatea finanțelor.

Cum a reușit Mayer Amschel Rothschild să-și ducă familia la conducerea lumii? Printr-un plan bine gândit. De la Jacob Wolf Oppenheimer a învățat tot ce trebuia să știe despre finanțe. Prin tatăl său a ajuns la prințul de Hessen, care în 1785 a devenit Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel, bucurându-se de serviciile și prietenia acestuia.

Ceea ce i-a deschis multe uși, ajungând să cunoască mulți oameni bogați și influenți, care i-au devenit clienți. După zece ani de când a preluat afacerea familiei sale, adică în 1773, a pus la cale un plan îndrăzneț împreună cu câțiva dintre prietenii săi, pentru a conduce lumea. Aveau nevoie de o organizație asemănătoare francmasoneriei, care începuse să-și fondeze loje de câteva decenii. A fost propus pentru înființarea acestei organizații Johann Adam Weishaupt, profesor de drept și filosofie la Universitatea din Ingolstadt, un tânăr cu un intelect și o ingeniozitate ieșite din comun. Pentru că planul lor se desfășura pe mai multe fronturi, Rothschild și prietenii săi bancheri l-au trimis în 1775 pe Haym Salomon în America, pentru a finanța o revoluție împotriva britanicilor. Erau deja infiltrați acolo mulți masoni, majoritatea grupați în organizația secretă Fiii Libertății, care aveau rolul de a porni revoluția. După începerea conflictului,Rothschild i-a ajutat pe britanici să angajeze mercenari din Hessen. Urmând planul, pe 1 mai 1776, Adam Weishaupt a înființat în Bavaria organizația Illuminati care, în opt ani, a ajuns la aproximativ trei mii de mebri. Două luni mai târziu, în America se semna Declarația de Independență, mulți dintre semnatari fiind masoni. În 1777, Adam Weishaupt s-a înfiltrat în loja masonică Theodor zum guten Rath din Munchen. În 1782, între 16 iulie și 29 august a avut loc Congresul Masonic de la Wilhelmsbad, în Germania, unul dintre cele mai importante congrese ale societăților secrete. Masoni de grade înalte din toată Europa s-au întâlnit pentru a stabili soarta și ierarhia organizației. Tot atunci, congresul a acceptat în rândul masoneriei organizația Illuminati și a acceptat planul ei de a se infiltra în cele mai înalte cercuri politice pentru a domina lumea. Sau, mai exact, planul lui Rothschild și al celorlalți bancheri evrei. Nu a fost greu de realizat contopirea dintre masonerie și Illuminati deoarece, așa cum spunea în 1866 rabinul Isaac Wise, președintele lojei B’nai B’rith din

Cincinnati, „francmasoneria este o instituție evreiască, ale cărei istorie, grade, taxe, parole și explicații sunt evreiești de la început până la sfârșit”. În 1786, Illuminati controlau deja toate lojele masonice. În 1785, un curier plecat din Frankfurt spre Paris a fost lovit de un trăsnet, poliția bavareză descoperind asupra lui documente care demonstrau implicarea Illuminati în organizarea revoluției franceze. În același an, prințul elector Karl Theodor a interzis societățile secrete în Bavaria iar împăratul Joseph II a limitat printr-un edict lojele masonice în Sfântul Imperiu Roman (cu excepția orașelor Viena, Budapesta și Praga, nu putea exista mai mult de o lojă în orice provincie a imperiului). Deși autoritățile franceze au fost alertate de cele bavareze cu privire la planul organizației Illuminati, revoluția franceză a s-a declanșat în 1789. Urmând ordinele primite, revoluționarul Maximilien Robespierre declara în 1794 Cultul Ființei Supreme religie de stat a Republicii franceze, înlocuind creștinismul. Pe 8 iulie, el a organizat în fața Luvrului o ciudată ceremonie în care a dezvăluit statuia unei cuprinsă de flăcări. În 1796, francmasoneria devenise o problemă în alegerile prezidențiale din Statele Unite. John Adams a câștigat alegerile datorită opoziției sale față de masonerie iar fiul său, John Quincy Adams, a tras la rândul său un semnal de alarmă cu privire la acest subiect: „Cred, conștiincios și sincer, că Ordinul Francmasoneriei este, dacă nu cel mai mare, unul dintre cele mai mari rele morale și politice sub care lucrează Uniunea”.
Un an mai târziu, John Robinson, profesor de Istorie Naturală la Universitatea Edinburgh din Scoția, a publicat o carte numită Dovezi ale conspirației, în care a dezvăluit scopurile diabolice ale organizației Illuminati. Ceea ce nu a slăbit puterea grupului, ci dimpotrivă. În 1798, masonul George Washington, primul președinte al Statelor Unite, scria: „Nu intenționam să mă îndoiesc că doctrina Illuminati și principiile iacobinismului nu s-au împrăștiat în Statele Unite. Dimpotrivă, nimeni nu e cu adevărat mai mulțumit de acest fapt decât mine”. În același an, Mayer Amschel Rothschild și-a trimis în Anglia unul dintre fii, care în 1804 a înființat o bancă în Londra, pe care a transformat-o în cea mai puternică instituție bancară din Europa. În 1811 și-a trimis cel mai tânăr fiu la Paris, pentru a înființa o bancă și în Franța, finanțând mai apoi armatele britanice din Portugalia. După moartea sa, fiii săi au mărit și mai mult averea familiei, ducând mai departe nu doar afacerea tatălui lor, ci și planul lui de a conduce lumea Să fi reușit asta familia Rothschild doar prin relațiile interumane pe care și le-a creat sau a avut parte și de un altfel de ajutor? Dacă cei din clanul Rothschild au orchestrat într-adevăr războaiele mondiale iar Hitler era cu adevărat în contact cu entități nepământene, putem presupune că și această puternică familie se află în contact cu acele entități? Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să observăm elementele bizare din timpul vieții celui care a transformat mica familie în cea mai puternică din lume.

Mayer Amschel Rothschild a trăit în secolul iluminismului, când lumea era lovită mai mult ca oricând de războaie, revoluții (să amintim doar războiul american de independență, revoluția franceză sau războaiele napoleonice), epidemii și cutremure. Pe lângă aceste fenomene naturale, cel puțin la nivel teoretic, existau multe… dacă nu supranaturale, măcar misterioase. Iată câteva dintre ele, petrecute în timpul vieții lui, adică între 1744 și 1812:

– În vara anului 1745, scoțianul Pringle și-a văzut fiica aflată în Franța, la 1600 kilometri depărtare. Fata a fost zărită și de menajera domnului Pringle, Jane Lowe. Trei luni mai târziu, fiul domnului Pringle s-a întors acasă și a povestit că,pe cândera în Tunisia, și-a văzut sora. Abia când a ajuns în Franța a aflat că sora lui murise exact în momentul în care a fost observată în Scoția și în Tunisia.

– Tot în 1745, preotul Bertrand Guilladot a devenit ultima persoană executată în Franța pentru vrăjitorie.– În jurul anului 1749, sătenii din West Drayton, Anglia, auzeau țipete și ciocănituri frecvente răsunând din biserica locală. Nimeni nu știa sursa acelor zgomote, însă mulți au zărit un corb ciudat care obișnuia să zboare în biserică. Patru bărbați și doi băieți au doborât corbul, care a căzut la pământ scoțând un urlet înfiorător, apoi a dispărut ca prin minune. După acest incident a continuat să fie văzut zburând prin locurile sale obișnuite. Sătenii credeau că era fantoma unui ucigaș care s-a sinucis.

– În noiembrie 1749, câțiva pescari din Suffolk, Anglia, au prins în plasa lor o creatură bizară cu cap de aligator, aripi pe spate și copite la picioare, asemănătoare unui dragon. Eliberată din plasă, creatura și-a luat zborul, însă a fost prinsă în cele din urmă de pescari.– În 1751, episcopul Erik Pontoppidan scria în Istoria Naturală a Norvegiei despre kraken, o uriașă creatură marină, pe care mulți pescari scandinavi susțineau că au întâlnit-o.

– Tot în 1751, în localitatea Tring din Anglia, Ruth și John Osborn au fost înecați de o ceată care îi acuza de vrăjitorie. Deși au fost arestate douăzeci și una de persoane pentru această crimă dublă, doar una a fost pedepsită: Thomas Colley, care a fost spânzurat. Se spune că spiritul lui bântuie din acel moment locul execuției sale. În 1911, învățătorul satului i-a descris fantoma ca fiind un „imens câine negru” cu „ochi ca niște mingi de foc”.

– În 1753, John și Ann Lambert s-au mutat într-o nouă casă în Winlington, Anglia, unde au fost hărțuiți de un spirit. Pentru a scăpa de el, soții Lambert s-au mutat într-o nouă casă, unde fenomenele paranormale au continuat cu intensitate ridicată. Cei doi s-au mutat pentru a treia oară, însă problema nu s-a rezolvat. Ann a fost atacată de un monstru de mărimea unui cal, a simțit mâini invizibile atingându-i fața și a văzut un castron pătat de sânge mișcându-se singur. Ambii soți erau siguri că fantoma îi aparținea fostului proprietar al primei lor case, Henry Cooke, care murise în 1752.

– În 1757, teologul suedez Emanuel Swedenborg susținea că a asistat la Judecata de Apoi în lumea spirituală. Doi ani mai târziu, pe când se afla în Anglia, Swedenborg a avut o viziune despre un incendiu izbucnit aproape de casa lui din Stockholm. A doua zi, un mesager i-a adus vestea marelui incendiu din capitala Suediei.
– În jurul anului 1758, în sudul Țării Galilor, Rhys ap Morgan a locuit timp de un an cu un grup de… zâne.Dispăruse fără urmă după ce a auzit o muzică stranie, care îl făcea să danseze. După exact un an, un fermier care cunoștea câte ceva despre obiceiurile zânelor a plecat să îl caute, însoțit de câțiva camarazi.L-au găsit pe Rhys într-un cerc al zânelor dansând cu niște creaturi de mărimea unor copii de 3-4 ani. L-au tras din cerc și l-au luat acasă. Rhys, care credea că a lipsit doar cinci minute, nu a putut da detalii despre ființele mici cu care a dansat. La scurt timp a căzut la pat grav bolnav și, în cele din urmă, a decedat.– În 1761, Neolin, profetul tribului amerindian Lenni Lenape (cunoscut și ca Delaware) susținea că a fost vizitat de Stăpânul Vieții, care i-a spus că indienii trebuie să refuze bunurile și stilul de viață al europenilor, în special materialismul, alcoolul și poligamia. Cel mai faimos discipol al lui Neolin a fost Pontiac, șeful de trib care a dus un război cu britanicii din 1763 până în 1766. – În cartea sa, Nemesis Divina, botanistul Carolus Linnaeus scria că în noaptea dintre 12 și 13 iulie 1765, la miezul nopții, a auzit pașii unui prieten, deși nu era nimeni acolo. Câteva zile mai târziu a primit vestea morții prietenului său, care s-a stins din viață exact la miezul nopții dintre 12 și 13 iulie.
– Pe 21 septembrie 1765, ofițerul François Antoine Marques Argents anunța că a ucis Bestia din Gévaudan, un lup mare cât un vițel, care a ucis și rănit zeci de oameni. Totuși bestia a continuat să facă victime încă doi ani, până când a fost ucisă cu gloanțe de argint, ceea ce a întărit ideea că ar fi fost vorba nu despre un lup uriaș, ci despre un vârcolac.
– În 1770, în Irlanda, moartea reverendului Charles Bunworth a fost anunțată de o banshee, un spirit feminin care cântă și jelește înaintea decesului unei persoane.
– În 1775, Anna Schwegelin a devenit ultima persoană din Germania condamnată pentru vrăjitorie. Însă execuția nu a mai avut loc iar ea a rămas în închisoare, unde a murit șase ani mai târziu.
– Pe 13 iunie 1782 a avut loc decapitarea Annei Göldi, supranumită „ultima vrăjitoare”, aceasta fiind ultima execuție în Elveția a unei persoane acuzate de vrăjitorie.
– În 1783 și 1787, astronomii francezi, englezi și germani observau ciudate pete luminoase care se deplasau deasupra părții întunecate a discului lunar.
– Începând cu 1790 apar primele rapoarte ale observării corăbiei-fantomă Olandezul Zburător.

– Revoluția sclavilor din Haiti împotriva coloniștilor francezi a început după un ritual voodoo din 14 august 1791, în care spiritul Ezili Dantor a posedat o preoteasă și a primit ca jertfă un porc negru. Se spune că această zeitate a posedat apoi sclavii care au pornit revoluția.
– În 1792 a început vânătoarea de vrăjitoare în India.
– Un document românesc menționează că pe 27 noiembrie 1793 Luna a zburat cu mare viteză pe cer timp de câteva ore în decursul zilei.
– În 1794, Societatea Regală de Științe din Londra a primit din partea astronomului Wilkins o comunicare științifică despre apariția unui obiect luminos pe suprafața Lunii.
– În același an, Maximilien Robespierre declara Cultul Ființei Supreme religie de stat a Republicii franceze, înlocuind creștinismul. Pe 8 iulie, a organizat în fața Luvrului o ciudată ceremonie în care a dezvăluit statuia unei zeițe, cuprinsă de flăcări.
– În 1795, trei băieți din Nova Scotia, Canada, s-au hotărât să viziteze Oak Island după ce au observat pe țărmul ei lumini verzi, în miez de noapte. Acolo au găsit un tunel adânc, care a primit numele The Money Pit, ce are diferite platforme din lemn, saltele din fibră de nucă de cocos (care nu există în Canada) și bucăți de piatră cu inscripții ciudate. În urma cercetărilor s-a descoperit că insula este un sistem hidraulic uriaș.
– Într-o după-amiază liniștită din 1798, în Irlanda, James Hardiman și alte câteva sute de martori au văzut o flotă de nave zburătoare ridicându-se de pe pământ către cer. Patruzeci și opt de ani mai târziu, Hardiman a găsit consemnat un eveniment asemănător, petrecut în 1161.
– Pe 15 iulie 1799, în portul egiptean Rosetta, căpitanul francez Pierre Bouchard descoperea Piatra Rosetta, care a reprezentat cheia descifrării hieroglifelor egiptene.
– În memoriile sale, politicianul irlandez Jonah Barrington susținea că în 1801 a auzit o banshee care anunța moartea baronului Rossmore exact în momentul decesului acestuia.
– În august 1804, pe drumul dintre orașele Albi și Toulouse, profesorul francez Pontus a fost martorul unei ploi cu broaște, căzute dintr-un nor ciudat.
– Pe 10 august 1809, astronomul britanic J. Stavely scria că a zărit un obiect aerian strălucitor care s-a deplasat rapid pe o traiectorie neregulată printre nori.
– În 1811, în Prusia, poloneza Barbara Zdunk a devenit ultima persoană executată pentru vrăjitorie în Europa.
Ciudățenii există și în cazul lui Mayer Amschel Rothschild. Când s-a născut, pe cer se putea vedea Marea Cometă din 1744, care tocmai se pregătea să atingă periheliul, punctul cel mai apropiat de Pământ. În acea perioadă era la fel de strălucitoare ca Luceafărul, planeta Venus. Marea Cometă nu era una obișnuită, astronomii fiind uimiți de unicitatea ei. Deși au mai existat comete

cu cozi multiple, niciuna nu avea șase, ca aceasta. Coincidență sau nu, 6 este cel mai important număr al evreilor, simbolizându-l pe zeul lor, Yahweh.
O nouă cometă a apărut în 1811, cu un an înainte de moartea lui Mayer Amschel. Iar în 1812, în toată Europa a fost văzută timp de patru luni „o stea mare cu mai multe raze", care s-a deplasat inițial spre est, apoi s-a întors în vestul Europei. Strălucirea obiectului aerian avea o intensitate variabilă iar deplasările sale au fost observate de ofițeri francezi și ruși, astronomi germani, englezi și olandezi, savanți italieni și francezi. Să fie doar mâna întâmplării sau este vorba despre ceva mai mult?
Mayer Amschel Rothschild a trăit într-o perioadă cu adevărat specială, când au avut loc o mulțime de războaie și revoluții, s-au înființat primele loje masonice, ocultismul a luat amploare iar în lume își făceau apariția numeroase creaturi, O.Z.N.-uri și fenomene misterioase. Care l-au urmărit și pe el atât la naștere, cât și la moarte. Era o perioadă unică în istoria omenirii, cu adevărat una a Iluminismului, care poate avea un dublu sens, atât pozitiv, cât și negativ. Misterul se adâncește când realizăm că Mayer a pornit revoluții și războaie, pe care le-a finanțat, în vremea când un personaj misterios făcea același lucru la curțile marilor puteri europene. Probabil cel mai misterios personaj al istoriei: Contele de Saint-Germain. Nimeni nu știe cine era misteriosul conte cunoscut ca medic, muzician, spion, spadasin, lingvist, alchimist, bijutier, om de afaceri și apropiat al caselor regale europene. Întotdeauna îmbrăcat în negru, enigmatic, carismatic și erudit, Saint-Germain vorbea douăsprezece limbi, cânta la vioară ca un virtuoz, era un chimist și un pictor desăvârșit. Nimeni nu știe când sau unde s-a născut, deși se presupune că 1690 ar fi anul nașterii sale, și timp de peste șaptezeci de ani de peregrinări prin lume, unde a influențat decizii care au schimbat istoria, nu părea să fi îmbătrânit nici măcar o zi.
Din datele istorice neclare în ceea ce îl privește pe Contele de Saint-Germain aflăm că a apărut în Franța în jurul anului 1742, după ce petrecuse câțiva ani în Anglia, unde fusese arestat sub acuzația de spionaj. Parlamentarul Horace Walpole îl caracteriza drept „un om misterios și ciudat". Contele a fost eliberat din lipsă de probe, a dispărut fără urmă și și-a făcut apariția după câțiva ani în Franța, unde a cunoscut cele mai mari personalități ale vremii: regele Ludovic XVI, Marie Antoanette, Voltaire, Jean Jaques Rousseu, Giacomo Cassanova, etc. A fost caracterizat drept un personaj fascinant, cu o artă a dialogului desăvârșită și cunoștințe avansate în toate domeniile științei. Era un muzician desăvârșit, care își compunea propriile opere, un pictor talentat și un neîntrecut bijutier, care vorbea douăsprezece limbi: franceza, spaniola, engleza, olandeza, rusa, portugheza, germana, araba, chineza, latina, greaca veche și sanscrita. Faima lui a crescut în urma unui zvon lansat în 1760 de una dintre persoanele influente ale aristocrației franceze, Madame de Gergy. În timpul unei serate la care participa alături de pictorul Rameau, l-a recunoscut pe Saint-Germain pe

care îl întâlnise în 1710 în Veneția. Deși trecuseră cincizeci de ani de atunci, Contele părea să nu se fi schimbat deloc, rămânând la aceeași vârstă de 40-45 de ani. Doamna de Gergy i-a solicitat lui Saint-Germain o explicație, fiind convinsă că în Veneția îl cunoscuse pe tatăl lui. Însă Contele a recunoscut că pe el îl întâlnise cu jumătate de veac în urmă și și-a întărit spusele prin mai multe detalii ale acelei întâlniri. Legenda omului care nu poate muri s-a răspândit din acel moment în toată Franța. Voltaire l-a caracterizat ca fiind „omul care nu moare niciodată și care știe totul". Până și celebrul aventurier Cassanova, un fin cunoscător al oamenilor, părea confuz atunci când a trebuit să îl caracterizeze pe conte, remarcându-i totuși fascinanta personalitate.
Saint-Germain și-a alimentat aura mistică, aproape ocultă,începând să oferegratuit doamnelor din înalta societate mostre din ceea ce pretindea că ar fi o poțiune a tinereții veșnice. Mai mult, declara că poate crea aur din orice fel de metal și că poate topi diamante. Astfel a devenit brusc un apropiat al regelui Ludovic XVI, care l-a finanțat pentru a-și înființa un laborator în care să-și continue experimentele. Însă, din cauza nobililor care îl vedeau doar ca pe un aventurier periculos, a fost nevoit să părăsească Franța.
În 1762 lucra pentru țarul Rusiei sub identitatea generalului Soltikov, care a jucat un rol important în timpul răscoalelor din acel an. Se spune că a participat și la complotul care a adus-o pe tron pe Ekaterina cea Mare. În anii următori a apărut în Italia, Polonia, Ungaria, Transilvania, Belgia și Olanda. În 1774 s-a întors pentru scurt timp în Franța, pentru a avertiza familia regală cu privire la viitoarea revoluție care se pregătea să înceapă. Avertismentul nu a fost privit cu ochi buni așa că Saint-Germain a părăsit din nou Franța. În 1779 apare în Germania, sub protecția prințului Karl de Hessen-Kassel, un pasionat de misticism și membru al mai multor societăți secrete. Fiind impresionat de metodele sale de colorat pânza, prințul i-a amenajat o fabrică la Eckenförde și l-a aprovizionat cu materiale. Mai mult, i-a pregătit un laborator pentru experimente de alchimie la reședința sa de vară de lângă Louisendlund. Într-o scrisoare ulterioară, prințul se lăuda că a fost singura persoană în care Contele a avut cu adevărat încredere.
Oficial, Saint-Germain a murit pe 27 februarie 1784 în reședința sa din fabrica de la Eckenförde, în timp ce prințul era în Kassel. Însă cercetătorii l-au descoperit ca membru activ al francmasoneriei în anii care au urmat și chiar mai multe persoane au declarat că l-au văzut din 1784 până în secolul XX. În 1785 a fost văzut în Germania cu celebrul hipnotizator Anton Mesmer iar înregistrările oficiale ale masoneriei arată că l-au ales pe Saint-Germain ca reprezentant al lor la o convenție din același an. După cucerirea Bastiliei din 1789, contesa d'Adhemar, o membră marcantă a aristocrației franceze, povestea că a avut o conversație lungă cu Contele, care i-a povestit despre viitorul imediat al Franței, de parcă știa ce va urma. În 1821 ea scria: „L-am

văzut din nou pe Saint-Germain, de fiecare dată spre uimirea mea. L-am văzut când regina a fost ucisă, de 18 Brumaire, în a doua zi după moartea ducelui d'Enghien, în ianuarie 1815, și în ajunul uciderii ducelui de Berry". Ultima oară când l-a văzut a fost în 1820, și de fiecare dată părea a avea în jur de 45 de ani. După înființarea Societății Teosofice din 1875, mai mulți adepți ai acestei mișcări ezoterice au pretins că s-au întâlnit cu Contele: Annie Besant în 1896, Charles Webster Leadbeater în 1926 la Roma, Guy Ballard în 1930 pe muntele Shasta din California, Peter Mt. Shasta în 1973, David Christopher Lewis în 2004, poetul Miroslav Zimmer în 2011 și compozitorul David Narozny în 2014.

În secolul al XVIII-lea, Lady Jemima Yorke îl descria în felul următor: „El este o creatură ciudată și cu cât îl văd mai mult cu atât sunt mai curioasă să știu mai multe despre el. El este totul cu toată lumea: el vorbește ingenios cu domnul Wray, filozofează cu Lordul Willoughby și este galant cu domnișoara Yorke, domnișoara Carpenter și toate tinerele domnișoare. Dar personajul și filosoful este exact ce pretinde a fi și este, se pare, foarte mândru că celelalte personalități ale sale sunt adaptate pentru a se conforma cu felul de a fi al lumii, dar că ar trebui să percepem adevarata sa natură; și eu nu pot decât să îmi închipui că se preface foarte bine că știe toate tipurile de științe, precum și că într-adevăr a dobândit o măiestrie neobișnuită în unele". Parlamentarul Horace Walpole îl descria ca fiind un individ palid, cu păr „extrem de negru" și cu barbă, care „se îmbrăca magnific și avea mai multe bijuterii". Se spune că avea o privire care fascina și impresiona. Părea să fie foarte bogat, o mare parte dintre hainele lui fiind ornamentate cu bijuterii, chiar și pantofii. Chiar pretindea că este în măsură să fuzioneze mai multe diamante mici într-unul singur și că poate face perlele să crească până la dimensiuni incredibile. Deși era invitat la cele mai fastuoase banchete, refuza orice mâncare în afara celei preparate special pentru el conform rețetelor lui, declarând că ține o dietă combinată cu un elixir miraculos, care îi asigură longevitatea. Madame de Pompadour spunea că l-a auzit recunoscând că posedă secretul tinereții veșnice. Mai spunea că a cunoscut-o personal pe regina egipteană Cleopatra, că „a discutat în mod intim cu regina din Saba" sau că deține toiagul cu care Moise a făcut să țâșnească apa din stâncă. Cunoștea evenimente istorice care au avut loc chiar și cu două mii de ani în urmă, descria în detaliu evenimente ale secolelor anterioare în care susținea că a jucat roluri importante. De exemplu, istorisea scene de la curtea lui François I ca și cum a asistat la ele, imitând vocea și purtarea regelui. Era ambidextru, fiind capabil să scrie cu ambele mâini simultan. Pentru a demonstra că emisferele creierului său lucrau independent, a scris simultan o scrisoare de dragoste cu mâna dreaptă și un set de versuri mistice cu cea stângă. Se pare că avea și calități de telepat, simțind când îi era solicitată prezența în ținuturi îndepărtate, și chiar putea să apară

instant în propriile apartamente ori în locuințele prietenilor săi. În cartea sa, Amintiri din Viena, Franz Graeffer relata: „Saint-Germain a intrat atunci, treptat, într-o stare solemnă. Pentru câteva secunde a devenit rigid ca o statuie; ochii lui, care erau expresivi dincolo de cuvinte, s-au facut mați și incolori. Dar aproape instantaneu, întreaga lui ființă a revenit la viață. A făcut o mișcare cu mâna ca semn de plecare, apoi a spus «Plec, nu mă vizitați. Mă veți mai vedea încă o dată. Mâine seară sunt plecat; prezența mea este necesară la Constantinopol, apoi în Anglia, pentru a pregăti acolo două invenții pe care le veți avea în secolul următor – trenurile și vapoarele»”. Într-o anumită împrejurare a mărturisit că va rămâne în India timp de 85 de ani, apoi se va întoarce la treburile lui europene. Se spune că s-a ascuns și sub identitatea contelui de Gabalis („Contele Kabbalei”), care a apărut în secolul XVII la mănăstirea Villiers, ținând discursuri despre spiritele subpământene, sub identitatea lui Christian Rosenkreutz, fondatorul Ordinului Rozicrucienilor, sau a contelui Hompesch, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor de Malta.

În The Secret Destiny of America („Destinul secret al Americii”) din 1944, canadianul Manly Palmer Hall scria despre un misterios filosof vegetarian, prieten și profesor al lui George Washington și Benjamin Franklin, care a jucat un rol important în fondarea Statelor Unite ale Americii. Nimeni nu cunoștea identitatea sau originea acestui personaj cunoscut ca „Profesorul”. În 1775 a creat modelul steagului american, care a fost acceptat de revoluționari. Pe 4 iulie 1776 a apărut brusc în Sala Independenței pentru a le ține un discurs celor cărora le era frică să semneze Declarația de Independență, convingându-i fără prea mult efort. În cartea sa din 2016, Our Flag („Steagul nostru”), profesorul Robert Allen Campbell menționa și el misteriosul individ numit „Profesorul”, care povestea întâmplări vechi de mai bine de un secol ca și cum le-ar fi trăit, care nu mânca decât cereale și fructe, educat, bogat, manierat, cu informații extinse din multe domenii și care își petrecea timpul traducând sau rescriind manuscrise foarte vechi, pe care nu le arăta nimănui. Această descriere ni-l indică, fără îndoială, pe contele de Saint-Germain.

Cine este acest personaj misterios, al cărui nume reprezintă traducerea franceză a latinescului „Sanctus Germanus”, adică „Sfântul Frate”? Unii îl consideră Evreul Rătăcitor, un nemuritor a cărui legendă a început să se răspândească în Europa în secolul al XIII-lea. Rădăcinile acestui mit se găsesc în Evanghelia lui Matei, unde Iisus spunea: „Adevărat grăiesc vouă: sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția sa” (16:28), și în Evanghelia lui Ioan unde, referindu-se la ucenicul pe care îl iubea, „acela care la Cină s-a rezemat de pieptul lui”, l-a întrebat pe Petru: „Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează mie. De aceea a ieșit cuvântul acesta între frați, că ucenicul acela nu va muri” (21:22-23)

După cum consemna Roger de Wendover în cartea sa, Flores Historiarum, un arhiepiscop armean le-a povestit în jurul anului 1228 călugărilor de la abația St. Albans că a întâlnit în țara sa un pantofar evreu, numit Cartaphilus, pe care Iisus l-a condamnat să rătăcească veșnic. În 1252, tot la abația St. Albans au apărut alți armeni care le-au împărtășit călugărilor aceeași poveste. După Cronicile lui Philip Mouses, același arhiepiscop a spus povestea lui Cartaphilus și în orașul Tournai în 1243. Matematicianul, astronomul și astrologul italian Guido Bonatti nota că Evreul Rătăcitor a fost văzut în Forli din Italia în secolul XIII; alții l-au văzut în Viena și în alte părți. În 1542 a fost observat în Hamburg iar în 1868 în New York. Folcloristul australian Joseph Jacobs comenta în Encyclopædia Britannica din 1911: „Este dificil de spus în oricare dintre aceste cazuri cât de mult este povestea asta o întreagă ficțiune și cât de mult un impostor ingenios a profitat de existența mitului". Și totuși, dincolo de mituri, istoria a consemnat un personaj care a rătăcit mult timp prin diferite colțuri ale Pământului: Contele de Saint-Germain. Să fie el, oare, Evreul Rătăcitor?

Analizând puținele date pe care le avem despre el, concluzionăm următoarele: misteriosul conte era un personaj deosebit de fascinant, un orator desăvârșit, care vorbea douăsprezece limbi, bogat, expert în medicină, chimie, alchimie, muzică, pictură și luptă cu spada. Trăia de câteva mii de ani, avea calități de telepat, emisferele creierului său lucrau independent, fiind capabil să realizeze simultan două sarcini, și se putea teleporta. Carisma lui deosebită l-a ajutat să ajungă la marile case regale din întreaga Europă, unde a beneficiat de mari favoruri, câștigând încrederea persoanelor influente și chiar a capetelor încoronate.

Este evident că nu poate fi un simplu om. În acest caz, ce este? Unul dintre vechii zei? Un extraterestru? O entitate superioară? Multe grupări ezoterice îl consideră Maestrul Înțelepciunii Antice, o ființă supranaturală care are puteri magice, cum ar fi abilitatea de a se teleporta, de a levita, de a trece prin pereți sau de a inspira oameni prin telepatie. Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societății Teosofice, îl credea unul dintre Maeștrii Înțelepciunii, sugerând chiar că el i-ar fi înmânat câteva documente secrete. Conform Învățăturilor Maeștrilor Înălțați, Saint-Germain este „Zeul libertății pentru acest sistem de lumi". În cartea The Externalisation of the Hierarchy, Alice Ann Bailey, membru marcant al teosofiei, îl numește „Domnul civilizației" și „Directorul consiliului lui Hristos", a cărui sarcină este civilizarea omenirii în Era Vărsătorului.

Această entitate necunoscută, Contele de Saint-Germain, a influențat istoria omenirii prin accesul pe care îl avea la curțile regale sau printre politicienii de marcă, provocând revoluții și războaie. La fel ca Mayer Amschel Rothschild și clanul său. Este posibil ca ei să se fi întâlnit? Deși nu există nicio menționare a

vreunei întâlniri dintre cei doi, sunt foarte mici șanse să nu fi existat vreuna. Mayer Amschel Rothschild și prietenii săi bancheri au ajuns să conducă masoneria după ce această organizație a asimilat gruparea Illuminati. Saint-Germain a fost reprezentant al masoneriei la o convenție din 1785, fiind un membru activ al organizației în anii care au urmat. În cartea sa din 1924, Secret Societies and Subversive Movements, englezoaica Nesta Helen Webster îl considera pe Saint-Germain Marele Maestru al masoneriei, care l-a inițiat pe celebrul Cagliostro în misteriile egiptene. Contele a locuit în Germania din 1779 până în 1784, sub protecția prințului Karl de Hessen-Kassel, un membru marcant al francmasoneriei. Nu un simplu membru, ci adjunctul Marelui Maestru din Bavaria, deci slabe șanse să nu-l fi cunoscut pe finanțatorul Rothschild. Mai ales ținând cont că fratele său, prințul Wilhelm IX, landgraf de Hessen-Kassel, era patronul și prietenul lui Mayer Rothschild. Luând în calcul toate aceste aspecte, putem presupune că Rothschild și Contele nu doar se cunoșteau, ci și lucrau împreună pentru a destabiliza Europa și nu numai. Teosofii spun că Saint-Germain îi influențează telepatic pe cei pe care îi consideră importanți în aducerea noii civilizații a Erei Vărsătorului. Oare nu asta face și clanul Rothschild? Prin urmare, Noua Ordine Mondială a francmasoneriei nu a fost concepută de elita umană a lumii, ci de contele de Saint-Germain și de ceilalți „Maeștri Înălțați”? L-a ales contele pe Mayer să-i ducă planul la îndeplinire, oferindu-i în schimb putere și bani, astfel explicându-se averea colosală a clanului? Asta simbolizează cometa de la nașterea și O.Z.N.-ul de la moartea lui? Despre masonerie se spune de mult timp că practică ritualuri secrete de invocare a unor entități malefice, cea mai concludentă dovadă venind din partea regizorului Alex Jones, care a filmat în iulie 2000 un ritual secret în Bohemian Grove din California, la care participa elita politică mondială. Masoneria se folosește de ritualurile templierilor, despre care se spunea încă de acum câteva secole că invocau o entitate malefică numită Baphomet. Ocultiștii din jurul lui Adolf Hitler, care urmau ordinele clanului Rothschild, comunicau cu „o ierarhie a Supraoamenilor – Conducătorii Secreți ai Celui de-al Treilea Ordin”, participanții la ritualuri având parte de „viziuni penetrante ale Inteligențelor Malefice, care le acordau acestora puteri magice fenomenale”. Societatea Thule din jurul lui Hitler adoptase învățăturile Societății Teosofice care susținea că primise informații de la „Maeștrii Înălțați ai Înțelepciunii”, printre care se afla și Saint-Germain.

Fiind o instituție evreiască în esență, după cum recunoștea în 1866 rabinul Isaac Wise, francmasoneria (și alte grupări oculte) se bazează pe Kabbalah, o colecție de învățături ezoterice și ritualuri magice evreiești, despre care se crede că le-au fost oferite omenirii de către îngerul decăzut Raziel. Conform tradiției evreiești, Kabbalah era practicată în Israelul secolului al X-lea î.e.n. de aproximativ un milion de oameni. Invaziile străinilor, de la asirieni și babilonieni până la romani, i-au convins pe liderii spirituali ai evreilor să ascundă cunoștințele Kabbalei, care astfel a devenit o doctrină secretă, transmisă doar inițiaților pe cale orală. Deși informațiile pe care le deține își au originea în Babilon și în Egiptul antic, Kabbalah a ajuns în Europa în formă scrisă abia în secolul al XII-lea. Ea descrie îngerii și demonii din alte dimensiuni, oferindu-le inițiaților o hartă a lumii, numită Arborele Vieții, care explică metodele de invocare și de comunicare cu acele entități puternice. Rabinii kabbaliști foloseau tehnici șamanice pentru a induce stări modificate de conștiință. Postul, flagelarea și îngroparea corpului până la gât erau tehnici de pregătire a rabinului magician pentru călătoria prin portalurile Copacului Vieții din Kabbalah. În final, ei întâlneau zeitatea supremă într-un tărâm numit Merkabah. Printre secretele Kabbalei se numără și instrucțiunile pentru uciderea unei persoane folosindu-se doar o simplă privire, care poartă numele de „ochiul malefic”. Numele magic al ochiului este Ayin Hara.

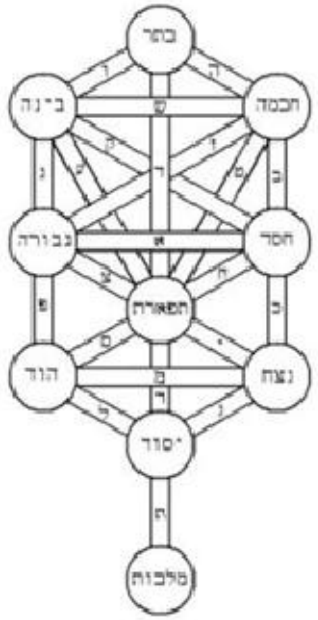

Cărțile secrete ale Kabballei conțin doar câteva mii de cuvinte, dar descriu pe larg un Pământ sferic, universuri paralele și structura atomică a materiei, idei care au devenit doctrine comune ale fizicienilor și astronomilor moderni. Aceste cărți au fost scrise în coduri, folosite pentru a ascunde informații complexe, ce au fost studiate de alchimiștii medievali. Sir Isaac Newton și mulți cercetători de elită au studiat științele oculte complexe ale Kabbalei într-o vreme în care misticismul, religia, alchimia, astrologia și astronomia erau cercetate ca o tradiție unitară bazată pe Kabbalah. Bazându-se pe aceeași doctrină secretă, fizicianul evreu Albert Einstein a inclus pagini întregi de calcule complexe într-un cod simplu de cinci simboluri: $e=mc^2$. Teoria haosului și noțiunea de universuri paralele, alături de majoritatea elementelor fizicii cuantice moderne, pot fi găsite în textul original al Kabbalei.

Transmisă pe cale orală multe secole, colecția de texte ale Kabbalei a fost transcrisă în cele din urmă de rabinul Yitzhak Saggi Nehor sau Isaac Leblend (aproximativ 1160-1235) din Provence (sudul Franței) în secolul al XII-lea.

Scrierile sale kabballistice au ajuns în mâinile unui grup de nouă nobili francezi, care au devenit Cavalerii Templieri. Ei s-au proclamat călugări pentru a-și continua studiile kabbalistice, dar și pentru a face afaceri fără a plăti taxe și fără a trezi suspiciunea Vaticanului. Templierii au înțeles că originea Kabbalei era în Palestina, așa că au plănuit o cruciadă acolo, pentru a căuta și alte vestigii magice. Au încercat să-i împiedice pe musulmani să descopere Kabbalah și chiar să distrugă originile ei. În plus, au descoperit și jefuit templul lui Solomon, despre care tradiția evreiască susține că a fost un mare magician. Arheologii au descoperit multe tuneluri săpate de templieri în Ierusalim, în special sub respectivul templu. După două secole, templierii au fost prinși și torturați. Mulți au recunoscut că participau la ritualuri de sodomie și invocau spirite malefice, pe care le implantau în diverse animale. Din

castelele lor s-au confiscat artefacte folosite în magia neagră, cum ar fi cutii de argint care conțineau cranii sau capete uscate. Templierii așezau capetele în centrul unei mese rotunde și îl invocau pe Baphomet, pentru a le transmite instrucțiuni. Mulți au recunoscut că imaginea lui Iisus era scuipată și călcată în timpul ritualurilor kabbalistice, o tradiție satanică practicată și astăzi în rândurile Ordo Templis Orientis, care a fost condusă cândva de magicianul satanist Aleister Crowley. Într-o înregistrare pe un cilindru de ceară din 1921 chiar poate fi auzit Crowley invocându-i pe îngerul decăzut Raziel și pe Ayin Hara, ochiul malefic. Mulți templieri și-au mituit paznicii pentru a fi eliberați temniță și au fugit în Scoția și Malta.Și-au schimbat numele în cavalerii Suverani de Malta,iar mai târziu au apărut în Scoția ca francmasoni. Toate ritualurile francmasoneriei provin din cele kabbalistice originale ale Cavalerilor Templieri. Pentru a observa infiltrarea lor în cele mai înalte cercuri, trebuie menționat că ritualul kabbalistic de izgonire cu ajutorul pentagramei a fost parțial aplicat de regina Elizabeth II-a Marii Britanii în timpul ceremoniei sale de încoronare din 1952. Acest ritual avea la bază ritualul mic de izgonire cu ajutorul pentagramei, conceput de Aleister Crowley pentru societatea secretă Golden Dawn.

Partea cea mai importantă a Kabbalei o reprezintă metodele de invocare și de comunicare cu entități malefice care sunt dispuse să-și ofere ajutorul în schimbul unor sacrificii. Dacă în cazul ritualurilor magice obișnuite, în care se invocă entități minore, sacrificiile pot fi mai mult simbolice, zeitățile mulțumindu-se cu jerfe animale, în Kabbalah lucrurile nu stau la fel. Deoarece cu ajutorul ei se invocă entități puternice, sacrificiile trebuie să fie pe măsură:

trebuie jertfiți copii. Biblia conține numeroase referințe la astfel de sacrificii făcute ori pentru zei, ori la ordinul zeilor. De exemplu, Avraam a vrut să-l sacrifice pe Isaac (moștenitorul său) iar pe Ismael (fiul său cel mare) l-a trimis în deșert ca să moară. În povestea lui Moise, faraonul a ordonat uciderea primilor născuți ai israeliților, la fel și regele Irod în povestea lui Iisus. Yahweh a ucis primii născuți ai egiptenilor înainte de Exod, Ieftae din Gilead și-a sacrificat fiica pentru zeul său iar Cartea înțelepciunii lui Solomon recunoaște că „ei făceau slujbe în care ucideau chiar pe copiii lor, sau săvârșeau taine ascunse sau beții nebunești după barbare obiceiuri” (14:23). Leviticul interzice sacrificarea copiilor în numele lui Moloch, iudeii „au zidit locurile înalte la Tofet, în valea fiilor lui Hinom, ca să-și ardă fiii și fiicele cu foc” (Cartea lui Ieremia 7:31) și „au făcut înălțimi pentru Baal, ca să ardă pe fiii lor cu foc” (Cartea lui Ieremia 19:4), regele Ahaz „a trecut pe fiii săi prin foc făcând urâciunile popoarelor pe care le alungase Yahweh dinaintea fiilor lui Israel” (Cartea a Doua a Cronicilor 28:3) iar regele Menase „a trecut prin foc pe fiii săi în valea Ben-Hinom și a făcut vrăjitorie, farmece și magie; a adus oameni care chemau duhurile morților și fermecători” (Cartea a Doua a Cronicilor 33:6) și „a trecut pe fiul său prin foc, a ghicit, a vrăjit, a adus oameni care se indeletniceau cu chemarea morților și vrăjitori” (Cartea a Patra a Regilor 21:6). Cel mai bun exemplu al pruncuciderii se găsește la profetul Elisei care, după ce a primit în mod miraculos puterile magice ale lui Ilie, s-a gândit să se plimbe până în orașul Bethel. La intrarea în oraș niște copii au îndrăznit să râdă de chelia lui. Cum au plătit pentru acest grav afront, ne spune Vechiul Testament: „Și cum mergea pe drum, au ieșit din cetate niște copii și s-au apucat să râdă de el zicând: «Hai, pleșuvule, hai!». Iar el, întorcându-se și văzându-i, i-a blestemat cu numele lui Yahweh. Atunci, ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii” (Cartea a patra a Regilor 2:23-24).La mult timp după perioada biblică, în Europa Medievală evreii au fost acuzați de multe ori de uciderea copiilor creștini, în special în perioada sărbătorilor iudaice, cea mai veche atestare documentară a unei astfel de acuzații datând din 1144 (în Norwich din Anglia). Sacrificiile făceau parte din toate religiile vechi, de obicei animalele fiind cele jertfite, însă pentru obținerea unor mari favoruri din partea puternicelor

divinități întunecate era nevoie de mari sacrificii. Uneori, chiar de cel suprem. Pentru ca inițiatul să-și dovedească fidelitatea, trebuie să ofere divinității pe care o invocă viața primului său născut, moștenitorul său. Cel mai bun exemplu îl reprezintă biblicul Avraam care a vrut să-l sacrifice pe Isaac (care nu era primul său fiu, dar era moștenitorul) la cererea zeului său. Nu știm dacă Mayer Amschel Rothschild și-a jertfit vreun copil pentru a obține ajutorul entităților pe care le invoca în ritualurile kabbalistice dar știm că, din nouăsprezece copii câți i s-au născut, au supraviețuit doar zece. Coincidență?

3. VEGHETORII

Simbolul principal al masoneriei este piramida cu un triunghi în vârf, care are în interior un ochi. Ochiul este simbolul antic al unor zeități cunoscute în întreaga lume ca Observatorii, Supraveghetorii, Paznicii ori Veghetorii.
Aceste divinități sunt descrise pe larg în Cartea lui Enoh, un text evreiesc scris în aramaică și ebraică.
Prima parte a fost redactată în jurul anului 300 î.e.n., iar a doua în primul secol î.e.n. Aici, Veghetorii (numiți „iyrin", „iyr" la singular) sunt două sute de îngeri care au încălcat ordinele zeului suprem de a supraveghea oamenii fără a interveni în vreun fel în evoluția lor. Le-au adus muritorilor diverse cunoștințe și chiar au făcut copii cu „fiicele oamenilor", drept pentru care au fost pedepsiți de arhanghelii cerești la porunca aceluiași zeu suprem. Au fost echivalați cu îngerii numiți „bene ha'elohim" din Vechiul Testament (deveniți în Kabbalah o clasă angelică, „Bene Elohim") care, de asemenea, au făcut copii cu pământencele. Tradus prin „copiii zeilor", ebraicul „bene ha'elohim" provine din ugariticul „bn 'ilm", care îi desemna pe cei șaptezeci de copii ai zeilor supremi El și Așerah. Și aceștia, la fel ca omologii lor din folclorul ebraic, se căsătoreau cu pământeni, care le nășteau copii. La Ebla, oraș aflat în apropierea Ugaritului, s-a descoperit o tăbliță care vorbea despre două sute de zei conduși de Dagon, numiți „elohim", numărul lor fiind exact cel al Veghetorilor din Cartea lui Enoh.
Evreii au preluat acest nume și l-au folosit în religia lor atât ca epitet al zeului lor, Yahweh, cât și pentru a reprezenta o clasă de îngeri.
Acești îngeri decăzuți se întâlnesc și în alte scrieri evreiești, cum ar fi A doua carte a lui Enoh (scrisă în slavonă în primul secol al erei noastre), A treia carte a lui Enoh (lucrare în ebraică din secolul al cincilea),
Cartea Jubileelor (din secolul al doilea î.e.n,), Documentul Damasc (parte din Manuscrisele de la Marea Moartă, descoperite în 1947 la Qumran), Zohar (parte esențială a Kabbalei) și Cartea lui Daniel din Vechiul Testament. Conform lui Philo din Byblos, fenicianul Sanchuniathon a menționat în scrierile sale „niște ființe fără percepție, din care au apărut ființe inteligente, numite Zophasemin (în ebraică „șope-samayim", adică „Veghetorii cerului" – n.a.). Și acestea aveau forma unui ou". Fenicia era numele folosit de greci și romani pentru regiunea numită Canaan în feniciană, ebraică, arabă și aramaică.
Deloc surprinzător, aceste divinități se întâlnesc și în Sumer, unde se consideră că a trăit prima civilizație a lumii. Sumerienii își numeau țara Kiengir care, conform scriitorului evreu Zecharia Sitchin, se traduce prin„Tărâmul Veghetorilor", deși traducerea corectă este „Tărâmul nobililor Domni".

Egiptenii numeau țara sumerienilor Sngr,hitiții Șanhar, akkadienii Șumeru, iar în Biblie apare sub numele Șin'nar.
În mitologia sumeriană, divinitățile Anunnaki („Oamenii nobili ai cerului și ai (pământului")erau împărțite în două categorii: Anunna și Igigi. Anunna erau zeii cerești („Oamenii nobili din cer"), iar Igigi cei pământeni („Ochii Pământului"). În poemul babilonian Enuma Eliș, Igigi sunt numiți „zei decăzuți", iar în Mitul lui Atra-Hasis sunt divinitățile pe care Enlil, zeul furtunii, le-a condamnat la muncă silnică; după o perioadă s-au răzvrătit iar Enki, zeul înțelepciunii, a creat oamenii pentru a munci în locul lor. Deși nu se știu multe despre aceste zeități, le putem afla identitatea prin traducerea numelui lor. Cuvântul „igigi", fiind format din „igi" („ochi") și „gi" („Pământul"), se poate traduce ca „ochii Pământului", ceea ce înseamnă că reprezintă observatorii, supraveghetorii, gardienii sau, mai exact, veghetorii Pământului. Zeii decăzuți ai sumerienilor, cei care s-au răzvrătit, Igigi, nu sunt decât Veghetorii evreilor.
Conducătorii lor erau Enki și cei doi copii ai săi, numiți de babilonieni Marduk și Ișstar. Într-un ImnDRUMEȚII către Ișstar, scris pe la 1600 î.e.n., zeița este numită „cea mai mare între Igigi". În Mitul lui Atra-Hasis, „zeul Ennugi (Enki – n.a.) Marele Veghetor era". În prologul celebrului său cod de legi, regele babilonian Hammurabi scria: „Când exaltatul Anu, rege pentru Anunnaki și Ellil, stăpân al cerului și Pământului… a acordat stăpânirea divină a multitudinii de oameni lui Marduk, fiul prim-născut al lui Ea, el l-a preamărit printre Igigi". De altfel, unul dintre cele cincizeci de epitete ale lui Marduk era chiar „Veghetorul purificării". Ca zeu al Soarelui, Marduk era numit Șamaș în Babilon; în Cartea lui Enoh îl întâlnim printre căpeteniile Veghetorilor sub numele Șamsiel („Zeul Soarelui"), cel care i-a învățat pe oameni „semnele soarelui".
Veghetorii sunt prezenți și în Egiptul antic. Egiptenii își numeau divinitățile „neteru" (cu formele de singular „neter" la masculin și „netert" la feminin), cuvânt care a fost tradus în mod convențional de egiptologi prin „zei". Însă, în egipteana veche, „neter" înseamnă „gardian" sau, cu alte cuvinte, „veghetor", un nume cu același sens ca „igigi" al sumerienilor. În religiileegiptene, rolul Gardienilor era de a conserva sau de a restaura echilibrul în natură. În capitolul 169 al Cărții egiptene a morților, acești Gardieni sunt numiți „Spirite-Paznici" care veghează peste omenire. În plus, în Egipt întâlnim divinități-ochi, care erau de obicei agresive și răzbunătoare. În capitolul 71 al Cărții morților, Ochiul Divin taie capete, retează gâturi, zdrobește inimile sfâșiate și masacrează damnații din Lacul de Foc la porunca celor șapte judecători ai lumii de dincolo (identici cu cei șapte Anunnaki ai infernului din miturileakkadiene). Într-un mit dezvoltat în jurul festivalului anual al zeiței Sekhmet, zeul suprem Ra a trimis-o pe Hathor ca Ochi Divin să pedepsească

oamenii care au conspirat împotriva lui; zeița, transformată în Sekhmet, însetată de sânge, era cât pe ce să distrugă întreaga omenire, fiind necesar un truc al zeilor
pentru a o potoli înainte de a nimici toți muritorii. Pe lângă Hathor și Sekhmet, și zeița-șarpe Wadjet era considerată „Ochiul lui Ra” și, mai târziu, „Ochiul lui Horus”. Fără îndoială, acești „ochi divini” ai lui Ra și Horus simbolizează divinitățile care supravegheau Pământul în numele zeilor conducători, întocmai ca Igigi ai sumerienilor. „Ochiul lui Ra” nu poate fi decât cel care observă pentru Ra, adică un Veghetor.
Cel mai important Veghetor al egiptenilor era Asar, numit de greci Osiris. Istoricii greci Plutarh și Diodor din Sicilia credeau că numele grecesc al zeului înseamnă „Cel cu mulți ochi”, fiind format din „os” = „mulți” și „iris” = „ochi”. Cu alte cuvinte, era conducătorul Veghetorilor. Totuși, traducerea lui Plutarh și Diodor nu este una foarte exactă, Osiris însemnând de fapt „Ochiul deschis” („os” = „deschis”, „iris” = „ochi”). Hieroglifa numelui său este compusă dintr-o zeitate îngenuncheată lângă un tron, deasupra căreia se află un ochi.
Osiris a fost primul conducător al Pământului, fiul cel mare al Cerului (Nut) și al Pământului (Geb). După ce a fost omorât de fratele său mai mic, Sutah (Seth), zeul furtunii, a devenit conducătorul lumii de dincolo, Duat. În Secretele zeilor l-am identificat pe Osiris cu Enki al sumerienilor, cel numit adeseori „Marele Șarpe”, și cu Azazel, conducătorul Veghetorilor în Cartea lui Enoh, prin urmare este vorba despre aceleași entități în Sumer, Egipt și Canaan.
Nu doar aici și-au făcut apariția Veghetorii ci în întreaga lume, în toate timpurile. De exemplu, Cărțile secrete ale lui Dzyan vorbesc despre Lhasi, spiritele antice care au construit orașul Lhasa („Locul zeilor”) din Tibet. La un moment dat ele „au revenit, conducându-și carele în jurul conducătorului lor, Ochiul Unic”.
Acest „ochi unic”, conducătorul spiritelor Lhasi, nu poate fi decât conducătorul Veghetorilor, Enki / Osiris / Azazel. Merită menționată și asemănarea dintre numele orașului tibetan Lhasa și cel sumerian Larsa, construit de zeii Igigi înainte de Potop. Iar în Hitat, o culegere de texte ale cronicarilor copți, alcătuită de Muhammad Al Makrizi în secolul al XV-lea, se spune despre zeul Hermes Trismegistos că „datele despre el sunt diferite. Se spune că ar fi fost unui dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utaridînseamnă în limba caldeenilor Hermes”. Hermes Trismegistos a fost inventat prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Djehuty (Thoth), două dintre numele lui Enki, zeul înțelepciunii și primul rege al Pământului. Iar textul de mai sus confirmă

apartenența sa la grupul Veghetorilor.Dincolo de poveștile mitologice, cine sunt aceste divinități? Nu putem răspunde la această întrebare decât recapitulând istoria secretă a lumii, prezentată pe larg în cartea Secretele zeilor. Învățăturile ascunse din spatele miturilor spun că, într-o lume imaterială, o primă ființă eternă s-a divizat în două. Cele două au creat alte ființe imateriale, care la rândul lor s-au înmulțit, până când numărul lor a crescut simțitor. Iar acea lume imaterială a devenit populată cu ființe pe care gnosticii le-au numit eoni. Într-o zi, una dintre ele, Sophia („Înțelepciunea”), și-a dorit să se înmulțească la fel ca restul eonilor. Neavând această capacitate, a încercat să o obțină de la conducătorul eonilor, numit Bythos de gnostici, An de sumerieni sau Anu de akkadieni. Deoarece acțiunea ei putea provoca o calamitate de proporții cosmice, Sophia a fost oprită și încarcerată. Fiul lui Anu, numit Enlil în Sumer („Domnul furtunii”), a creat lumea materială în care a închis-o pe răzvrătită. Deoarece ea a reușit să capete de la eonul suprem capacitatea de a crea viață, a atras în închisoarea ei câțiva eoni, printre care și pe cel care a întemnițat-o, închizându-i pe toți în trupuri materiale. După o luptă aprigă, Sophia a fost învinsă iar eonii au părăsit închisoarea. În timp, rănile i s-au vindecat și, pe trupul ei, planeta Pământ, răzvrătita a creat din nou viață smulgând mici părți din inamicul ei, Enlil, pe care le-a transformat în plante și animale. Cel considerat mult mai târziu zeul furtunii a încercat din nou să o oprească, despărțind-o în două spirite diferite, pe care le-a închis în două trupuri diferite. Cele două jumătăți ale Sophiei, cunoscute în lumea întreagă ca Gemenii Divini, au fost numite de sumerieni Enki și Ninhursag. Nereușind să întregească eonul răzvrătit, Gemenii au divizat-o și mai mult, dând naștere altor zeități, cele mai importante fiind Marduk și Ișstar. Ba chiar au creat și oamenii, în care au închis alte spirite rupte din Enlil, pe care le-au condamnat la un ciclu anevoios al reîncarnării.

Pentru că multe dintre ele nu reușeau să atingă punctul maxim al evoluției pentru a se elibera din temnița Sophiei ci dimpotrivă, l-au atins pe cel poziționat la polul opus, Enki și Ninhursag și-au creat o mică armată de fideli slujitori, la fel de întunecați ca ei, numiți de popoarele din întreaga lume Veghetori. La ordinele eonului suprem, Enlil și alți eoni au coborât pe Pământ pentru a supraveghea de aproape zeii decăzuți. Când Enki și copiii săi au reușit să-și creeze o adevărată armată formată din Veghetorii, oameni și semizei, au pornit un aprig război împotriva Celeștilor lui Enlil. Conflagrația mondială s-a terminat cu un crunt potop, care a înecat armata decăzuților.

Pacea s-a așternut cu greu, însă conflictele au continuat nu doar printre zei, ci și printre adepții lor umani. După multe încercări, strategii și planuri date peste cap (la un moment dat, fiecare dintre marii zei își alesese câte un continent și câte o rasă umană), lucrurile s-au simplificat: Enlil, Ninhursag (atrasă de partea Celeștilor) și fiul lor, Ninurta, au condus rasa ariană, descendenta

directă a zeilor, iar Enki, Marduk și Ișstar pe cea semită, creată prin modificări genetice ale altor rase, pentru a obține un evident avantaj.

Războiul de acum patru milenii din Asia Mică a dus la moartea lui Enki sau, mai exact, la moartea sa fizică, spiritul fiindu-i închis într-o dimensiune imaterială, paralelă cu a noastră. Deoarece acest îndelungat război a dus mult prea departe, împăratul Anu a oprit conflictul. A lăsat Pământul sub conducerea lui Marduk, iar pe Enlil l-a readus în dimensiunea eonilor. Cu toate acestea, Veghetorii nu au fost lăsați să-și facă de cap, un grup al Celeștilor rămânând în apropierea Terrei pentru a-i supraveghea în permanență. Rămași fără veșnicii inamici, Marduk și Ișstar au întors armele unul împotriva celuilalt, pornind un război ascuns pentru supremația planetei. Bineînțeles, folosindu-se de muritori. Marduk, cunoscut ca Yahweh în iudaism sau ca Allah în islam, s-a impus ca zeu suprem pe o mare suprafață a Pământului. Ișstar a preferat calitatea în locul cantității, alegându-și un mic grup de oameni care să conducă lumea din umbră (în numele ei, firește).
Pentru a înțelege ce fel de ființe sunt cu adevărat Veghetorii, îl putem observa pe unul dintre conducătorii lor, numit Marduk, Yahweh, Allah, Horus, Ahura Mazda, Apollo sau Baldur. În multe culturi era considerat zeu al războiului. Pentru babilonieni, ca Nergal, era și zeul bolilor, al soarelui distrugător de la amiază și al lumii de dedesubt. Sub numele Marduk sau Yahweh își pedepsea poporul foarte des, indiferent dacă era vorba despre cel babilonian ori despre cel evreu. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică și ignorantă. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în Moise și religia monoteistă, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător și sângeros, care bântuie noaptea și se sfiește de lumina zilei.
Demon este considerat și de creștinism, atât sub numele Nergal, cât și sub cel de Satan. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi în Biblie: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, El cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii săi și împotriva dușmanilor săi stă neînduplecat.” (Cartea lui Naum 1:2). Mai mult, Coranul îi laudă și viclenia: „Allah este cel mai viclean” (3:47), „Sau se credeau siguri de viclenia lui Allah? Dar nimeni nu se crede sigur de viclenia luiAllah, afară de poporul celor pierduti. ”(7:97),„Voi să aveți răbdare cu ei, iată, viclenia mea este hotărâtă”
– „De te va îndemna în taină fratele tău, fiul tatălui tău, sau fiul mamei tale, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia de la sânul tău, sau prietenul tău care este pentru tine ca sufletul tău, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care tu și părinții tăi nu i-ați știut, (…) să nu te învoiești cu ei, nici să-i asculți; să nu-i cruțe ochii tăi, să nu-ți fie milă de ei, nici să-i ascunzi; ci ucide-i; mâna ta să

fie înaintea tuturor asupra lor, ca să-i ucidă, și apoi să urmeze mâinile a tot poporul. Să-i ucizi cu pietre până la moarte, că au încercat să te abată de la Yahweh Elohim al tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei" (Deuteronomul 13:6-10).
– „De vei auzi de vreuna din cetățile tale, pe care Yahweh Elohim al tău ți le dă ca să locuiești, că s-au ivit în ea oameni necredincioși dintre ai tăi și au smintit pe locuitorii cetății lor, zicând: haidem să slujim altor dumnezei, pe care voi nu i-ați știut, caută, cercetează și întreabă bine, și de va fi adevărat că s-a întâmplat urâciunea aceasta în mijlocul tău, să lovești pe locuitorii acelei cetăți cu ascuțișul sabiei, s-o dai blestemului pe ea și tot ce este în ea și dobitoacele ei să le treci prin ascuțișul sabiei. Iar prăzile ei să le aduni toate în mijlocul pieții ei și să arzi cu foc cetatea și toată prada ei, ca ardere de tot pentru Yahweh Elohim al tău; să fie ea pe vecie dărâmată și niciodată să nu se mai zidească" (Deuteronomul 13:12-16).
– „Dacă cineva fură proprietatea unui templu sau a unei curți, va fi omorât. De asemenea, și cel care a primit lucrul furat va fi pedepsit cu moartea" (Codul lui Hammurabi art. 6).
– „Dacă o «soră a unui zeu» (preoteasă – n.a.) va deschide o tavernă sau va intra într-o tavernă ca să bea, atunci acea femeie va fi ucisă prin ardere" (Codul lui Hammurabi art. 110).
– „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie dat morții, că a grăit de rău pe tatăl său și pe mama sa și sângele său este asupra sa" (Leviticul 20:9).
– „Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât" (Ieșirea 21:17).
– „Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât" (Ieșirea 21:15).
– „Dacă un fiu își lovește tatăl, i se vor tăia mîinile" (Codul lui Hammurabi art. 195).
– „De se va desfrâna cineva cu femeie măritată, adică de se va
desfrâna cu femeia aproapelui său, să se omoare desfrânatul și desfrânata" (Leviticul 20:10).
– „Cel ce se va culca cu femeia tatălui său, acela goliciunea tatălui său a descoperit; să se omoare amândoi, căci vinovați sunt" (Leviticul 20:11).
– „De se va culca cineva cu nora sa, amândoi să se omoare, că au făcut urâciune și sângele lor este asupra lor" (Leviticul 20:12).
– „De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare, că sângele lor asupra lor este" (Leviticul 20:13).
– „Dacă își va lua cineva femeie și se va desfrâna cu mama ei, nelegiuire face; pe foc să se ardă și el și ea,
ca să nu fie nelegiuiri între voi" (Leviticul 20:14).

– „Cel ce se va amesteca cu dobitoc să se omoare și să ucideți dobitocul” (Leviticul 20:15).
– „Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia și dobitocul să se
omoare, că sângele lor este asupra lor” (Leviticul 20:16).
– „Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre și carnea lui să nu se
mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu
trei înainte, și stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis și boul a ucis bărbat sau femeie, boul să
fie ucis cu pietre și stăpânul lui să fie dat morții” (Ieșirea 21:28-29).
– „De va lua cineva pe sora sa, după tată sau după mamă, și-i va vedea goliciunea și ea va vedea goliciunea lui: aceasta este rușine și să fie stârpiți înaintea ochilor fiilor poporului lor. El a descoperit goliciunea surorii sale; să-și poarte păcatul lor” (Leviticul 20:17).
– „Dacă cineva săvârșește incest cu mama lui după tatăl său, amândoi vor fi arși” (Codul lui Hammurabi art.157).
– „Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei și-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei și ea și-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor” (Leviticul 20:18).
– „Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor” (Leviticul 20:27).
– „Dacă soția unui bărbat va ucide pentru alt bărbat partenerii lor de viață (soțul ei și soția lui), amândoi vor fi trași în țeapă” (Codul lui Hammurabi art. 153).
– „De se va afla la tine, în vreuna din cetățile tale, pe care ți le va da Yahweh Elohim al tău, bărbat sau femeie, care să fi făcut rău înaintea ochilor lui Yahweh Elohim al tău, călcând legământul lui, (…) Să scoți pe bărbatul acela sau pe femeia aceea care au făcut răul acesta la porțile tale și să-i ucizi cu pietre” (Deuteronomul 17:2-5).
– „Iar cine se va purta așa de îndărătnic, încât să nu asculte pe preotul care stă acolo la slujbă înaintea lui
Yahweh Elohim al tău, sau pe judecătorul care va fi în (Deuteronomul 17:12).
– „De va lovi cineva pe un om și acela va muri, să fie dat morții” (Ieșirea 21:12).
– „Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună știință și cu vicleșug și va fugi la altarul meu, și de
la altarul meu să-l iei și să-l omori” (Ieșirea 21:14).

– „Și i-a zis Yahweh: «Treci prin mijlocul cetății, prin Ierusalim, și însemnează cu semnul crucii pe frunte, pe
oamenii care gem și care plâng din cauza multor ticăloșii care se săvârșesc în mijlocul lui». Iar celorlalți le-a
zis în auzul meu: «Mergeți după el prin cetate și loviți! Să nu aveți nici o milă și ochiul vostru să fie
necruțător! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, tineri, fecioare, copii, femei, dar să nu vă atingeți de nici un om care
are pe frunte semnul +!»” (Cartea lui Iezechiel 9:4-6).
– „Mergeți și loviți pe locuitorii din Iabeșul Galaadului cu sabia, și femeile, și copiii. Și iată ce să mai faceți: pe orice bărbat și orice femeie care a cunoscut bărbat să-i dați pieirii, iar fetele lăsați-le cu viață” (Cartea Judecătorilor 21:10-11).
– „Dacă cineva aduce acuzații altcuiva în fața bătrânilor, fără să-și poată dovedi acuzația, va fi omorât în cazul în care acuzația lui aduce o ofensă gravă acuzatului” (Codul lui Hammurabi art. 3).
– „Cel ce va fura un om din fiii lui Israel și, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât” (Ieșirea 21:16).– „Dacă cineva îi fură fiul altcuiva, va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 14).
– „Dacă cineva duce în afara cetății un sclav sau o sclavă a curții ori un sclav sau o sclavă a unui om liber, va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 15).
– „Dacă cineva cumpără de la fiul ori de la sclavul altcuiva, fără martori sau fără contract, aur ori argint, un sclav, un bou ori o oaie, un măgar sau orice (…) va fi considerat hoț și ucis” (Codul lui Hammurabi art.7).
– „Dacă cineva comite un jaf și este prins, atunci va fi omorât” (Codul lui Hammurabi art. 22).
– „O, voi cei ce credeți, luptați-vă împotriva necredincioșilor celor învecinați și ei să afle în voi cruzime, și să știți că Allah este cu cei ce se tem de el” (Coranul 9:124).
– „Și dacă întâlniți necredincioși, jos cu gâturile, până ce i-ați măcelărit, și legați tare cătușele lor!” (Coranul 47:4).
– „Eu sunt cu voi, întăriți deci pe cei ce cred, arunca-voi frică în inimile necredincioșilor; deci tăiați-le gâturile și tăiați-le vârfurile degetelor” (Coranul 8:12).
În cele de mai sus se observă cu ușurință instigarea la crimă a lui Yahweh. Chiar dacă păcătoșii merită să fie pedepsiți pentru infracțiuni, pedeapsa cu moartea nu pare a fi în concordanță cu cea de-a șasea poruncă dată lui Moise, adică „Să nu ucizi!”. Aceste crime în numele lui Yahweh au ca scop controlul populației prin frică, așa cum se vede și din exemplele următoare. Dacă în ziua de astăzi acest lucru se numește terorism, adepții zeului consideră că frica este absolut normală:

– „Lui Yahweh Elohim al vostru să-i urmați și de el să vă temeți; să păziți poruncile lui și glasul lui să-l ascultați; lui să-i slujiți și de el să vă lipiți” (Deuteronomul 13:4).
– „Tot Israelul va auzi aceasta și se va teme” (Deuteronomul 13:11).
– „Pierde deci răul din Israel și va auzi tot poporul și se va teme și nu se va mai purta în viitor cu îndărătnicie” (Deuteronomul 17:13).
– „În ziua aceea va fi de la Yahweh mare spaimă printre ei și fiecare va apuca de mână pe aproapele său și își vor ridica mâna unii împotriva altora” (Cartea lui Zaharia 14:13).
– „Să știți că Allah este cu cei care se tem de el” (Coranul 9:124).
– „Allah îi iubește pe cei ce se tem de el” (Coranul 3:70, 9:4, 9:7).
– „Noi vom arunca în inimile necredincioșilor spaimă” (Coranul 3:144).
– „Nu vă temeți de oameni, ci temeți-vă de mine” (Coranul 5:48). – „Temeți-vă de Dumnezeul în care credeți” (Coranul 5:90).
– „Adu-ți aminte de Allah al tău în sufletul tău, cu umilință și frică, fără de strigăt, de dimineață și de seară, și nu fi nebăgător de seamă” (Coranul 7:204).
– „Eu sunt cu voi, întăriți deci pe cei ce cred, arunca-voi frică în inimile necredincioșilor” (Coranul 8:12).
– „Și zice Allah: «Nu primiți doi dumnezei, el este un unic Dumnezeu; deci temeți-vă numai de mine!»” (Coranul 16:53).
– „Voiți să vă temeți de altul, decât de Allah?” (Coranul 16:54).
– „Cu aceasta îi înfricoșează Allah pe robii săi: «O, robii mei, temeți-vă de mine!»” (Coranul 39:18).
– „Cel mai cinstit dintre voi înaintea lui Allah este acela, dintre voi, care se teme mai mult de Allah” (Coranul 49:13).
Răzbunătorul zeu nu se mulțumește doar cu crime în numele său și cu teroare în sufletele supușilor, ci are nevoie și de jafuri, violuri și sclavie. Cel puțin asta susține Vechiul Testament:– „Iată că vine ziua lui Yahweh, când se vor împărți prăzile tale în mijlocul tău. Și voi aduna toate neamurile pentru război împotriva Ierusalimului, și cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile necinstite. Atunci jumătate din cetate va fi dusă în robie, iar restul poporului meu nu va fi stârpit din cetate” (Cartea lui Zaharia 14:1-2).
– „Așa zice Yahweh: Iată eu voi ridica asupra ta rău chiar din casa ta și voi lua pe femeile tale înaintea ochilor tăi și le voi da aproapelui tău și se va culca acela cu femeile tale în văzul soarelui acestuia” (Cartea a doua a Regilor 12:11).– „Apoi a grăit Yahweh cu Moise și a zis: «Răzbună pe fiii lui Israel împotriva madianiților și apoi te vei adăuga la poporul tău»” (Numerii 31:1-2). „Și au lovit ei pe Madian, cum poruncise Yahweh lui Moise, și au ucis pe toți cei de parte bărbătească” (31:7). „Iar pe femeile madianiților și pe copiii lor le-au luat fiii lui Israel în robie; și toate vitele lor, toate turmele lor și toate

avuțiile lor le-au luat pradă. Toate cetățile lor din ținuturile lor cu toate satele lor le-au ars cu foc. Toată prada și tot ce-au apucat de la om până la dobitoc au luat cu ei. Robii, prada și cele apucate le-au dus la Moise, la preotul Eleazar și la obștea fiilor lui Israel, în tabără din șesul Moabului, care este lângă Iordan, în fața Ierihonului" (31:9-12).

– Violul le este permis evreilor contra cost, după porunca lui Yahweh transmisă prin gura lui Moise: „De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită și o va prinde și se va culca cu ea și vor fi prinși, atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viața lui să nu se poată despărți de ea" (Deuteronomul 22:28-29). Iar răpirea femeilor, urmată de viol, nu era doar încurajată, ci chiar poruncită de Yahweh: „Mergeți și pândiți din vii și băgați de seamă când vor ieși fetele din Șilo să joace la horă; atunci să ieșiți din vii și să vă luați femei din fetele din Șilo și mergeți în pământul lui Veniamin. (…) Și fiii lui Veniamin așa au și făcut și și-au luat femei după numărul lor din cele ce erau la horă și pe care ei le-au răpit și s-au dus înapoi în moștenirea lor și au zidit cetăți și au început să trăiască în ele" (Cartea Judecătorilor 21:20-23). O întâmplare care seamănă izbitor cu răpirea sabinelor din mitologia romană.
– Cel mai mare profet al lui Yahweh, același Moise, socotea femeile pradă de război. Doar cele virgine, celălalte (alături de copii) trebuind să moară: „Atunci s-a mâniat Moise pe căpeteniile oștirii, pe căpeteniile miilor și pe sutașii care se întorseseră de la război, și le-a zis Moise: «Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? Căci ele, după sfatul lui Valaam, au făcut pe fiii lui Israel să se abată de la cuvântul lui Yahweh, pentru Peor, pentru care a venit pedeapsă asupra obștii lui Yahweh. Ucideți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat, ucideți-le. Iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi»" (Numerii 31:14-18).
Cum pentru unii moartea ar fi o pedeapsă mult prea ușoară, Yahweh se mulțumește și cu mutilări. Mai ales dacă femeile sunt cele mutilate: „De se vor bate între dânșii niște bărbați, și femeia unuia din ei se va duce ca să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l bate și, întinzându-și ea mâna, va apuca pe acesta de părțile lui rușinoase, să i se taie mâna ei și să nu o cruțe ochiul tău" (Deuteronomul 25:11-12).
O altă lege dată de Yahweh poporului său este pe cât de simplă, pe atât de inumană: dacă evreii atacă o cetate și locuitorii ei se predau, aceștia vor scăpa doar cu plata unui bir (sau taxă de protecție, cum se numește astăzi). Dacă totuși acei oameni refuză să plătească și aleg să-și apere casele și familiile, evreul trebuie să asculte porunca lui Yahweh: „Să lovești cu ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească din ea. Numai femeile și copiii, vitele și tot ce este în cetate, toată prada ei să o iei pentru tine și să te folosești de prada

vrăjmașilor tăi, pe care ți i-a dat Yahweh Elohim al tău în mână. Așa să faci cu toate cetățile care sunt foarte departe de tine și care nu sunt din cetățile popoarelor acestora. Iar în cetățile popoarelor acestora pe care Yahweh Elohim al tău ți le dă în stăpânire, să nu lași în viață nici un suflet; ci să-i dai blestemului" (Deuteronomul 20:13-17)

Cruzimea față de copii este prezentă și în sufletele adepților lui Yahweh, nu doar în al lui. Dată fiind lupta pentru supremație dintre Yahweh / Marduk și sora sa, Ișstar, după detronarea lui Enlil, adepții celor doi nu stăteau nici ei degeaba. Iată calea spre fericire în opinia unuia dintre susținătorii lui Marduk: „Fiica Babilonului, ticăloasa! (Ișstar – n.a.) Fericit este cel ce-ți va răsplăti ție fapta ta pe care ai făcut-o nouă. Fericit este cel ce va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră" (Psalmul 136:8-9). Nu avem nevoie de prea multe cunoștințe de psihologie pentru a ne da seama că ura lui Marduk față de femei se datorează urii față de sora sa, Ișstar. Deoarece pe „ticăloasă" nu avea cum să o pedepsească, zeul evreilor se răzbuna pe femeile oamenilor. Și cum un zeu misogin nu putea să aibă decât adepți misogini, așa se explică de ce mai ales în țările semite femeile au o poziție net inferioară celei a bărbaților.
Yahweh este foarte mofturos când vine vorba despre jertfele pe care le poftește: „Să nu aduci jertfă lui Yahweh Elohim al tău bou sau oaie cu meteahnă, sau cu beteșug, căci aceasta este urâciune înaintea lui Yahweh Elohim al tău" (Deuteronomul 17:1). Probabil un bou șchiop i-ar fi stat în prea-sfântul gâtlej… Ce-și mai dorește zeul ca jertfe, în afară de oameni și animale sănătoase? Bucăți de aur cu forme de bube și de șoareci! Cel puțin asta susține Vechiul Testament: „Apoi au mai zis: «Ce fel de jertfă pentru păcat trebuie să-I aducem?» Iar aceia au zis: «După numărul căpeteniilor filistenilor, cinci buboaie de aur și cinci șoareci de aur, căci pedeapsa este una și asupra voastră și asupra căpeteniilor voastre. Așadar, faceți niște chipuri cioplite de buboaie de ale voastre și niște chipuri de șoareci de ai voștri care pustiesc pământul și dați slavă zeului lui Israel; poate că își va ridica mâna de deasupra voastră, de deasupra dumnezeilor voștri și de deasupra pământului vostru»" (Cartea întâia a Regilor 6:4-5).
Revenind la crimă, se pare că este o practică pe placul lui Yahweh, chiar și atunci când nu este înfăptuită în numele său. Cel mai bun exemplu îl reprezintă povestea de la începutul Bibliei, când Cain își omoară fratele, pe Abel. Deși fratricidul ar fi trebuit pedepsit, zeul îl lasă pe Cain să scape. Ba, mai mult, i-a avertizat pe ceilalți că vor fi aspru pedepsiți dacă vor îndrăzni să se atingă de criminal: „Și i-a zis Yahweh Elohim: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi». Și a pus Yahweh Elohim semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare" (Facerea 4:15). Nu știm cine ar fi putut să se atingă de Cain, din moment ce Adam și Eva s-au pus pe făcut alți copii abia

după moartea lui Abel. Probabil doar Yahweh ar putea să ne ajute să dezlegăm acest mister, dacă va da dovada de bunavointa.
Cum aşchia nu sare departe de trunchi, stră-stră-strănepotul lui Cain, Lameh, şi-a întrecut strămoşul, ucigând doi oameni care, pesemne, l-au ciomăgit: „Şi a zis Lameh către femeile sale: «Ada şi Sela, ascultaţi glasul meu! Femeile lui Lameh, luaţi aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea şi un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de şapte ori, apoi pentru Lameh de şaptezeci de ori câte şapte!»” (Facerea 4:23-

24). După ce s-a lăudat în faţa femeilor sale cu această faptă, Lameh a fost iertat probabil şi de Yahweh, deoarece Biblia nu menţionează că zeul ar fi fost deranjat de dubla crimă.
Un alt preferat al lui Yahweh, Samson, se îndeletnicea nu doar cu uciderea oamenilor, ci şi cu cea a animalelor. Probabil din plictiseală, deoarece între drumurile la bordel şi bătăile cu filistenii nu avea prea multe de făcut. După ce capitolul 14 al Cărţii Judecătorilor ne spune că un leu tânăr a avut ghinionul să iasă în calea lui Samson şi „s-a coborât peste el Duhul lui Yahweh şi el a sfâşiat leul ca pe un ied”, din capitolul 15 aflăm că voinicul a omorât treizeci de oameni şi le-a luat hainele doar pentru că a pierdut un pariu. Mai târziu, de supărare că l-a părăsit nevasta pentru un filistean, „Samson s-a dus şi a prins trei sute de vulpi, a luat făclii, a legat câte două vulpi de coadă şi între ele câte o făclie; după aceea a aprins făcliile şi a dat drumul vulpilor prin grânele filistenilor şi a aprins şi clăile şi grâul nesecerat, viile şi livezile de măslini” (4-5). După ce filistenii i-au ucis fosta soţie şi pe noul ei soţ, Samson a luat o pauză din ucis „şi le-a sfărâmat fluierele picioarelor şi şoldurile şi apoi s-a dus şi a şezut în peştera de la stânca Etam”. Acolo, Samson probabil a meditat îndelung la condiţia umană, căutând soluţii pentru a propovădui cât mai bine învăţăturile lui Yahweh, până s-a plictisit. Deoarece trecuseră multe zile fără nicio crimă, s-a lăsat dus în tabăra filistenilor, unde „găsind o falcă sănătoasă de asin, şi-a întins mâna, a luat-o şi a ucis cu ea o mie de oameni” (Cartea Judecătorilor 15:15).
A fost judecătorul israeliţilor vreme de douăzeci de ani, timp în care nu ştim să fi omorât pe cineva. Dar s-a plictisit din nou şi s-a hotărât să se apuce de făcut sex. După ce a iubit o desfrânată din Gaza şi pe alta din valea Sorec, pe nume Dalila, a fost capturat de filisteni şi deposedat de forţa sa ieşită din comun. Plictisindu-se şi de statutul de sclav, la o petrecere i-a cerut zeului

său ajutorul. Yahweh i-a înapoiat puterea iar Samson a distrus locuinţa în care avea loc petrecerea, recuperând toţi cei douăzeci de ani în care nu a comis nicio crimă. S-a sinucis luând cu el câteva mii de suflete deoarece, conform

Bibliei, „casa însă era plină de bărbați și de femei, căci erau acolo toți fruntașii filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei”. Nu știm cum au reușit în acele vremuri filistenii performanța de a construi clădiri cât Titanicul, însă cert este că lui Yahweh i-a plăcut prestația eroului său.

Un alt ales al lui Yahweh este Moise care, după ce le-a adus oamenilor săi cele zece porunci, printre care și cea care interzicea crimele, i-a împărțit în două tabere și le-a cerut să se măcelărească între ei: „Iar Moise le-a zis: «Așa zice Yahweh Elohim al lui Israel: Să-și încingă fiecare din voi sabia sa la șold și străbătând tabăra de la o intrare până la cealaltă, înainte și înapoi, să ucidă fiecare pe fratele său, pe prietenul său și pe aproapele său». Și au făcut fiii lui Levi după cuvântul lui Moise. În ziua aceea au căzut din popor ca la trei mii de oameni” (Ieșirea 32: 27-28). Dacă nici măcar profetul lui Yahweh nu îi ascultă poruncile, atunci cine?

Câteodată, Yahweh își pătează mâinile „sfinte” când vine vorba despre ucidere: „Și a lovit Yahweh pe locuitorii din Betșemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul lui Yahweh, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Yahweh poporul cu pedeapsă mare” (Cartea întâia a Regilor 6:19). 50.070 de oameni uciși doar pentru că s-au uitat la o ladă… Altă dată, „cei doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abihu, luându-și fiecare cădelnița sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie și au adus înaintea lui Yahweh foc străin, ce nu le poruncise Yahweh. Atunci a ieșit foc de la Yahweh și i-a mistuit și au murit amândoi înaintea lui Yahweh” (Leviticul 10:1-2).

Din Cartea întâia a Cronicilor aflăm că „Ir, întâiul născut al lui Iuda, a fost rău în ochii lui Yahweh și l-a omorât” (2:3). Același lucru se afirmă și în Facerea 38:7. Nu știm care a fost păcatul lui Ir dar, dacă Yahweh a hotărât că trebuia să moară, înseamnă că exista un motiv. În continuare, Facerea susține că Onan a luat-o de nevastă pe văduva fratelui său, Ir. Însă el nu dorea copii cu ea astfel încât, atunci când făceau sex, își „vărsa sămânța jos” (coitus interruptus). Cum era de așteptat, „ceea ce făcea el era rău înaintea lui Yahweh și l-a omorât și pe acesta” (Facerea 38:10).

Rămasă văduvă pentru a doua oară, Tamara (căci acesta era numele „norocoasei”) aștepta să crească cel de-al treilea frate, Șela, pentru a se căsători și cu el. Până la un moment dat când s-a hotărât să se îmbrace ca o prostituată și să îl „agațe” pe socrul său, Iuda. După ce au consumat fapta, ea a rămas însărcinată iar Iuda a păstrat-o pentru el, decizând să nu i-o mai dea de nevastă fiului său cel mic, care s-a văzut nevoit să practice vărsarea seminței pe jos, la fel ca fratele său, Onan (chiar dacă Biblia nu menționează acest aspect, îl putem intui). Iar Yahweh a fost mulțumit.

Dacă s-a gândit cineva că un zeu nu poate fi scârbos, mai mult ca sigur nu l-a cunoscut pe Yahweh. În dorința sadică de a-și pedepsi adepții, zeul este dispus să-i împroaște până și cu fecale: „Iată că eu voi sfărâma brațul vostru și vă voi arunca în față spurcăciuni, spurcăciunile praznicelor voastre – și veți fi înlăturați o dată cu ele” (Cartea lui Maleahi 2:3). Pentru cine nu a înțeles prea bine cu ce se vor trezi oamenii pe fețe, am să încerc să fiu mai explicit. Praznicul este de obicei o masă mare, un ospăț. „Spurcăciunile praznicelor” sunt excrementele rezultate în urma îndopării participanților la acel ospăț. În alte variante ale Bibliei, în loc de „spurcăciuni” este scris „balegă”. Având probabil un fetiș pentru fecale, Yahweh i-a cerut profetului Iezechiel să îi hrănească pe evrei cu așa ceva: „«Pâinile le vei găti ca turtele de orz și le vei coace înaintea ochilor lor cu necurățenie de om». Apoi Yahweh a mai zis: «Așa își vor mânca fiii lui Israel pâinea lor, necurată, printre popoarele la care îi voi izgoni»” (Cartea lui Iezechiel 4:12-13).

Pentru că profetul era totuși alesul zeului, nu putea să aibă parte de același tratament precum restul evreilor. Yahweh a dat dovadă de mărinimie când i-a înlocuit lui Iezechiel baliga de om cu… cea de bou: „Iată, eu îți dau, în loc de necurățenie de om, baligă de bou și pe ea vei găti pâinea ta” (4:12-13).

Gelozia lui Yahweh pe celelalte divinități nu are limite, în încercarea de a-și convinge adepții că el este unicul zeu, pretându-se chiar la distrugerea statuilor altora: „Apoi au ridicat filistenii chivotul lui Yahweh și l-au vârât în capiștea lui Dagon și l-au pus lângă Dagon. Iar a doua zi s-au sculat așdodenii dis-de-dimineață și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului lui Yahweh. Și au luat ei pe Dagon și l-au pus iar la locul lui. Și s-au sculat ei dis-de-dimineață în ziua următoare, și iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului lui Yahweh; dar capul lui Dagon și amândouă picioarele și mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, și rămăsese numai trunchiul lui” (Cartea întâia a Regilor 5:2-4).

Nu degeba susține Coranul că „Allah este puternic, răzbunător” (14:48) și Cartea lui Naum din Biblie că „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, el cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii săi și împotriva dușmanilor săi stă neînduplecat” (1:2). Din cauza acestei gelozii el a preluat titlurile și funcțiile tuturor zeităților (cu excepția tatălui și surorii lui) când a ajuns la conducerea Pământului, după cum susțin miturile babiloniene. Și tot din același motiv cultele lui s-au transformat în timp în religii monoteiste, care resping existența tuturor celorlalte zeități.

Monoteism mai mult impus, dacă ținem cont de cuvintele profetului Sofonie: „Atunci Yahweh va fi înfricoșător pentru ei, căci el va distruge pe toți dumnezeii pământului și înaintea lui se vor închina locuitorii ținuturilor celor mai de departe, fiecare din locul său” (Cartea lui Sofonie 2:11).

Atrocitățile din Biblie, comise sau comandate de Yahweh, sunt foarte multe. S-ar putea scrie romane întregi numai pe această temă fără a lua în calcul faptele lui din alte surse. Aleșii săi de cele mai multe ori s-au dovedit a fi oameni fără scrupule, capabili de orice. Să amintim doar câțiva din Biblie, cum ar fi: Lot, cel salvat din Sodoma, care a făcut sex cu fiicele sale, unchiul acestuia, Avraam, care și-a trimis soția la „produs" de două ori, sau regele-păstor David, care a omorât un om pentru a-i lua soția. Toate acestea scot la lumină nu doar adevărata față a lui Yahweh, ci și a celorlalți Veghetori, precum și a adepților lor.

Să reținem planul zeului pentru planeta noastră, consemnat în Cartea lui Sofonie din Vechiul Testament: „«Voi nimici totul de pe fața pământului», zice Yahweh. «Voi nimici oamenii și dobitoacele, păsările cerului și peștii mării! Voi face să se poticnească nelegiuiții și voi pierde pe oameni de pe fața pământului», zice Yahweh (…) Căci gândul meu este să strâng laolaltă toate neamurile și să adun regatele, ca să vărs peste ele întărâtarea mea și iuțimea urgiei mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei mele". Mesaj repetat de profetul Sofonie, pentru a fi sigur că va fi pe deplin înțeles: „tot pământul va fi mistuit de focul mâniei lui; căci el va distruge, da, va pierde într-o clipă pe toți locuitorii pământului".

Dacă Yahweh / Marduk pare a fi cea mai rea zeitate, sora lui, Ișstar, îl depășește mai ales în cruzime și ferocitate, motiv pentru care în religiile lumii a fost prezentată ca o războinică nemiloasă. Nu avem despre ea date la fel de amănunțite, ținând cont că doar fratele ei este în centrul religiilor noi, însă caracterul ei reiese din puținele mituri rămase din Antichitate.

Un exemplu îl avem în Epopeea lui Ghilgameș, unde regele cetății Uruk i-a respins avansurile și i-a enumerat pe toți cei care au avut de suferit în urma relațiilor cu ea: „Iubiții tăi socotit-au că tu ești ca un jăratec ce se stinge la frig; o dosnică ușă ce nu oprește nici răbufnirea vântului, nici furtuna; o cetate ce strivește pe apărătorii ei; smoală care înnegrește pe cel ce o cară; un burduf ce se varsă peste cel ce îl duce; o piatră căzând de pe parapet; o mașină de asalt așezată în țara vrăjmașului. Pe care dintre ibovnicii tăi i-ai iubit tu pentru totdeauna? Lasă-mă să-ți istorisesc povestea ibovnicilor tăi.

A fost mai întâi Tammuz, iubitul tinereților tale, a cărui jeluire ai statornicit-o an de an. Îndrăgit-ai pasărea pestriță, pe care ai lovit-o și i-ai frânt aripa. Acum el zace în desiș și strigă: «Kappi, Kappi, aripa mea, aripa mea!». Iubit-ai apoi leul cumplit de puternic – de șapte ori ai săpat șapte gropi adânci pentru el. Iubit-ai armăsarul neîntrecut în bătălie, dar i-ai dăruit lui biciul, pintenii și chinga, i-ai hărăzit să alerge în galop șapte leghe și să-și murdărească apa înainte s-o bea, iar pe mama lui, Silili, ai lăsat-o pradă plânsetelor. Iubit-ai pe păcurarul turmelor de oi, zi de zi el făcea plăcinte, a-njunghiat și iezi de dorul tău. L-ai păcălit și l-ai prefăcut în lup; acum argații turmelor sale îl hăituiesc și

propriii lui câini îl mușcă din trup. Nu l-ai iubit tu pe Ișullanu, paznicul grădinii de curmal a tatălui tău? (…) El a fost prefăcut într-o cârtiță oarbă, făptură subpământeană a cărei dorință nu-și află nicicând putința de a fi satisfăcută. Dacă tu și eu trebuie să ne iubim, nu voi fi eu oare răsplătit în același fel ca și toți ceilalți pe care i-ai iubit odinioară?". Ișstar a akkadienilor sau Inanna a sumerienilor a fost numită Aștoret de evrei, devenită Astarte în limba greacă.

Conform miturilor din întreaga lume, Veghetorii au scos oamenii din stadiul de semianimale oferindu-le cunoștințe din domenii diverse, de la metalurgie și agricultură până la astrologie și magie. Însă aceste învățături nu erau oferite oricui. În vremurile de dinaintea Potopului, Veghetorii își împărtășeau cunoștințele doar copiilor lor, semizeii, care păstrau învățăturile în mare taină, oamenilor de rând oferindu-le doar câteva dintre ele, de obicei distorsionate, deoarece secretele zeilor nu puteau fi la îndemâna oricui.

După Potop, când semizeii au devenit rarități, învățăturile zeilor au ajuns la muritori. Însă Veghetorii nu le ofereau oricui, ci doar servitorilor lor devotați. Cei aleși se considerau Veghetori ai Pământului, spre deosebire de zei, care erau Veghetorii cerului. De exemplu, regele sumerian Lugalbanda, care s-a împreunat cu zeița Ninsun, era numit „un drept Veghetor". Șarru-kinu sau Sargon cel Mare, amantul zeiței Ișstar (care l-a transformat din grădinar în rege), era numit „Atoate-Veghetorul cuprinzător al lui Ișstar". Se pare că Veghetorii continuă să-și împărtășească unele cunoștințe și în zilele noastre. În 1875, Helena Petrovna Blavatsky a înființat Societatea Teosofică, a cărei doctrină se baza pe învățăturile primite de la un grup de „maeștri evoluați" spiritual, pe care îi numea „stăpânii flăcărilor", care locuiesc în lumea subterană Agartha, de unde veghează lumea în secret. Alexandre Saint-Yves d'Alveydre, fondatorul Sinarhiei, susținea că în 1885 a fost contactat de ființe evoluate spiritual din Agartha, unul dintre acești „maeștri" fiind prințul Hardjij Scharipf. În 1918, ocultistul René Adolphe Schwaller de Lubicz, un adept al Teosofiei și al Sinarhiei, a fondat alături de soția sa, Isha, grupul Les Veilleurs („Veghetorii"), dar și un ziar numit inițial L'Affranchi („Emancipatul"), apoi Le Veilleur („Veghetorul"). Societatea Thule din umbra lui Hitler, un grup format din ocultiști germani, care se baza pe învățăturile Societății Teosofice, organiza în mod regulat ședințe în care participanții comunicau cu „o ierarhie a Supraoamenilor" care locuiau în Agartha, despre care unii spuneau că sunt demoni ce apar ca spirite călăuzitoare. De la aceste ființe membrii Thule au preluat ideea creării unei rase superioare de oameni, idee pe care i-au indus-o și lui Adolf Hitler. Și satanistul Aleister Crowley, fondatorul lojei masonice Ordo Templi Orientis, comunica în mod constant cu entități superioare, emisare ale zeului egiptean Horus, nimeni altul decât Yahweh / Marduk.

Veghetorii pământeni au înființat grupuri secrete, cum ar fi Marele Sanhedrin al evreilor sau francmasoneria, în interiorul cărora se păstrează cu sfințenie o parte din informațiile primite de la zei. Francmasoneria, care în prezent conduce din umbră o mare parte a planetei noastre, „are două doctrine, dintre care una este ascunsă, cunoașterea sa fiind rezervată doar Maeștrilor, iar cealaltă este publică”, după cum recunoștea în lucrarea Dogmă și ritual Albert Pike, Marele Comandor al francmasoneriei americane în secolul XIX. Alcătuită din mai multe loje organizate într-un sistem piramidal, francmasoneria nu și-a dezvăluit niciodată conducătorii, această informație făcând parte din doctrina ascunsă, „rezervată doar Maeștrilor”. Însă adevărul se poate afla, în urma indiciilor lăsate să iasă la iveală chiar de ei.
Masoneria susține că își are originile în Egiptul antic. Simbolul ei este piramida cu un ochi în vârf, o referire la sistemul piramidal pe care se bazează organizația, ce are ca model Marea Piramidă de la Giza. Masonii sunt împărțiți în grade, 1 fiind cel mai mic, reprezentând baza piramidei. Cel mai mare grad cunoscut publicului este 33. O organizație piramidală, care se îngustează pe măsură ce urcă, va avea în vârf o singură persoană. Prin urmare, gradul 33 nu poate reprezenta vârful piramidei masonice, deoarece mai multe persoane împart același grad. Ceea ce înseamnă că masonii de la gradul 34 în sus sunt ascunși publicului.
Câte grade are piramida masonică? Dacă într-adevăr organizația are ca model Marea Piramidă din Egipt, atunci și gradele masoneriei sunt copii ale gradelor Marii Piramide. Cum aceasta are o înclinație de 52 de grade, putem presupune că 52 este și numărul total al gradelor masonice. Deoarece ne sunt cunoscute doar cele de la 1 la 33, înseamnă că gradele de la 34 la 52, reprezentând vârful piramidei masonice, sunt cele ascunse. Fiind un sistem piramidal, în vârf (gradul 52) se va afla o persoană. Sub ea (gradul 51) vor fi două, mai jos (gradul 50) găsindu-se trei, și așa mai departe. De unde rezultă că pe latura cea mai de jos sunt 52 de masoni de gradul 1. În total, piramida masonică cuprinde 1378 de membri. În toată lumea există milioane de masoni, împărțiți în sute de loje însă, dintre aceștia, doar câțiva fac parte din conducere, fiind acei „Maeștri” care cunosc doctrina ascunsă, despre care vorbea Albert Pike. Departe de a fi o coincidență, 1378 î.e.n. este anul în care s-a născut faraonul Akhenaton, cel mai mare profet al evreilor, pe care l-au numit Moșeh (Moise în română). Dacă există 1378 de „Maeștri” care conduc lumea masonică, cei cunoscuți nouă, cu gradele de la 1 la 33, sunt în număr de 1188. Prin urmare cei ascunși, cuprinși între gradele 34 și 52, sunt doar 190.

Cine sunt acești 190 din vârf, despre care masonii nu suflă nicio vorbă? Răspunsul ni-l oferă chiar simbolul principal al organizației. Partea sa inferioară reprezintă o piramidă tridimensională, în vârful căreia se află un

triunghi (sau o piramidă bidimensională) înconjurat de raze, în interiorul căruia se află un ochi. Partea de jos, tridimensională, reprezintă partea materială, fizică ori umană a masoneriei, adică acei 1188 de masoni cuprinși între gradele 1 și 33. Vârful piramidei este bidimensional, adică de natură eterică. Razele care îl înconjoară indică sacralitatea sau sfințenia, iar ochiul din interior este simbolul universal al Veghetorilor. Prin urmare, în vârful piramidei masonice se află Veghetorii sau Igigi, zeii decăzuți ai lui Enki, Marduk și Ișstar.
Conform calculelor de mai sus, acest vârf al piramidei este format din 190 de entități grupate în 19 grade, de la 34 la 52. În Cartea lui Enoh, numărul Veghetorilor era 200, iar într-o tăbliță din Ebla, Dagon (același Enki) se afla în fruntea unui panteon format din 200 de divinități. Numărul Veghetorilor din Cartea lui Enoh sau al zeilor lui Dagon este foarte apropiat de cel al entităților din vârful piramidei masonice. Erau într-adevăr 200 de Veghetori?
Cartea lui Enoh spune că acești 200 erau conduși de 19 căpetenii, care au făcut un jurământ pe muntele Hermon. Dacă îi scădem pe cei 19 din totalul de 200, rămân 181 de simpli Veghetori. Câți supuși avea fiecare căpetenie? 181 nu se împarte exact la 19. Dacă fiecare ar comanda câte 10 îngeri, ar rezulta un total de 190 de simpli Veghetori. Iar dacă adunăm și numărul căpeteniilor, totalul este 209. Însă Cartea lui Enoh susține că este vorba despre 200, nu 209. Considerând că fiecare căpetenie avea câte 9 îngeri în subordine, rezultă 171 de simpli Veghetori. Adăugând și numărul căpeteniilor, reiese un total de 190, exact numărul entităților din vârful piramidei masonice. Așadar acesta este numărul lor real, anticii preferând să-l rotunjească la 200. Însă poate că ei nu sunt împărțiți în 19 grupe de câte 10, așa cum am fi tentați să credem. Cele 19 căpetenii din Cartea lui Enoh pot reprezenta cele 19 grade din vârful ascuns al piramidei masonice (de la 34 la 52).
Prin urmare, pe muntele Hermon nu s-au adunat conducătorii unor grupe de câte nouă Veghetori, ci reprezentanții fiecărui grad din vârful piramidei.
Într-un fragment hermetic se spune: „Mai presus de natură și de lumea ideală se află piramida. Piatra sa unghiulară, așezată în vârf, este Cuvântul Creator al Domnului universal care, după El, este cea dintâi putere, necreată, infinită, purcească din El și anterioară tuturor creațiilor sale. El este urmașul Celui Desăvârșit, Fiul adevărat și aducător de roadă”. În Mesopotamia, primul fiu al zeului suprem era Enki, zeul înțelepciunii, apelor și fertilității („aducător de roadă”), considerat de adepții săi adevăratul moștenitor al Pământului. Prin urmare acest text confirmă identitatea divinității din vârful piramidei Veghetorilor. Zeul de grad 52 este numit Azazel în Cartea lui Enoh sau Lucifer de creștinism, așa cum am demonstrat deja în Secretele zeilor. Într-o scrisoare trimisă pe 15 august 1871 politicianului italian Giuseppe Mazzini, Marele Comandor Albert Pike dezvăluia planurile francmasoneriei referitoare la trei războaie mondiale, dar și acea doctrină ascunsă, rezervată doar „Maeștrilor”

masoni. Pike spunea că, după ce vor fi distruse marile religii ale lumii, „mulțimea, deziluzionată de creștinism – ale cărui spirite cerești vor fi din acel moment fără orientare sau direcție – va porni în căutarea unor idealuri, dar nu va ști încotro să-și orienteze adorația și atunci va primi adevărata lumină, prin manifestarea universală a curatei doctrine a lui Lucifer, care va fi în fine scoasă la vederea mulțimii”. Pike a relevat doctrina ascunsă și cu alte ocazii, în lucrarea Dogmă și ritual el recunoscând cine este zeul conducător al masoneriei: „Lucifer este purtătorul luminii.

Nume straniu și misterios al celui ce este Spiritul întunericului! Lucifer, fiul dimineții! Este cel care aduce lumina și în toată splendoarea sa intolerabilă orbește pe cei slabi sau sufletele egoiste”. Deoarece Enki / Lucifer are gradul 52 în piramida Veghetorilor, mesoamericanii și egiptenii antici îl asociau cu acest număr. Calendarele tuturor popoarelor din America Centrală (mayași, incași, azteci, tolteci, etc.) se bazau pe cicluri de câte 52 de ani. Acest Mare Ciclu Sacru a fost stabilit de șarpele cu pene Quetzalcoatl / Kukulcan (Enki), care și-a anunțat supușii că se va întoarce la finalul unui ciclu de 52 de ani. Calendarul solar al mayașilor era identic cu cel egiptean. Acest calendar, cu 52 de săptămâni de câte 7 zile, le-a fost dat egiptenilor de zeul Djehuty (Thoth), același Enki. Pentru egipteni, 52 era chiar un număr magic, asociat cu Djehuty. Marea Piramidă, înclinată într-un unghi

de 52 de grade, era considerată de vechii egipteni opera lui Djehuty, iar pentru unii cronicari era mormântul zeului.

În capitolul precedent am lansat posibilitatea ca familia Rothschild să se fi infiltrat în francmasonerie prin organizația Illuminati și să fi ajuns să conducă astfel masoneria, alături de alte clanuri puternice evreiești.

Dacă în vârful masoneriei se află Veghetorii, înseamnă că Rothschild și restul elitei iudaice primesc ordine de la aceste entități malefice care, ca răsplată pentru fidelitate, le oferă adepților lor pământeni putere și bogății nemăsurate. **Astfel, concluzionăm că elita evreiască a influențat scena politică mondială din ultimele secole, mai ales cauzând conflictele sângeroase (războaie, revoluții, răscoale, etc.), la porunca Veghetorilor.** Acum putem înțelege prezența elitei evreiești și a entităților nepământene în jurul lui Hitler, ascensiunea fulminantă a familiei Rothschild începând cu secolul al XVIII-lea și chiar adevărata natură a Contelui de Saint-Germain, cel mai misterios personaj al istoriei. Pentru a afla planul complet al Veghetorilor și rolul elitei iudaice în îndeplinirea lui trebuie să ne întoarcem în timp, până la apariția poporului evreu. Mai exact, până la patriarhul Avraam, părintele multor neamuri și al religiilor contemporane monoteiste.

4. AVRAAM

Nu se știe cu exactitate cum a apărut rasa semită (din care fac parte și evreii), însă se presupune ca a fost creată de zeița Ișstar prin manipulări genetice ale altor rase. Între 2900 î.e.n. și 2300 î.e.n., în Mesopotamia,arienii sumerieni din sud și semiții din nord s-au înfruntat pentru supremație la ordinele divinităților lor.Arienii erau conduși de Celeștii lui Enlil, Ninhursag și

fiul lor, Ninurta, iar semiții li se închinau Veghetorilor lui Enki, Marduk și Ișтar. Conform Cronicii Weidner, în timpul domniei regelui sumerian Puzur-Nirah din Akșak (secolul XXV î.e.n.), pescarii templului Esagila din Babilon, care au pescuit șapte sau opt zile pentru masa zeului Marduk, au intrat într-o zi în taverna cârciumăresei Kubaba (Kug-Bau în sumeriană). Văzându-i obosiți, ea i-a hrănit și s-a oferit să le gătească peștele pentru templu. Încântat peste măsură de masa pregătită de cârciumăriță, Marduk a înscăunat-o ca regină a cetății Kiș. Lista Regilor Sumerieni susține că Kug-Bau a domnit timp de un secol.

Este una dintre cele mai proeminente figuri ale istoriei antice, ținând cont că a guvernat singură Sumerul într-o perioadă patriarhală, când lumea era condusă doar de bărbați. După moarte a fost zeificată; în toată Mesopotamia s-au ridicat altare în cinstea ei. În zona hurrienilor a fost identificată cu Hebat / Kheba / Khepat, unul dintre epitetele zeiței-mamă Hannahannah. La nouă secole după moartea ei, la începutul perioadei hitiților, a fost numită zeitatea tutelară a orașului Karkemiș. Cultul său s-a răspândit iar numele ei i-a fost atribuit principalei zeități din Anatolia. Lidienii au numit-o Kuvav sauKufav iar grecii i-au modificat numele în Kybebe și au considerat-o fiica lui Zeus. Este posibil ca anticii să fi avut dreptate iar Kug-Bau să fi avut într-adevăr o origine divină. Durata sa de viață a fost una mult superioară muritorilor de rând, ea ocupând tronul Kișului timp de o sută de ani. Nu știm cât de bine gătea, însă este puțin probabil ca Marduk să o fi înscăunat doar pentru că i-a plăcut mâncarea ei. Ținând cont de originea sa necunoscută, de ascensiunea ei nefirească, de longevitate și de zeificare, putem bănui că, în realitate, era fiica lui Marduk.

În acea perioadă, în jurul anului 2400 î.e.n., au apărut în Canaan și în Siria amoriții, un popor semit numit Martu de sumerieni, Tidnum sau Amurru de akkadieni și Amar de egipteni. După cum susțin textele mesopotamiene, ei purtau numele zeității lor supreme. Martu la sumerieni, numit inițial Amar Utu, este Marduk al babilonienilor (cel care ulterior va fi numit Yahweh de evrei). În secolul al XXI-lea î.e.n., triburile amorite au migrat în sudul Mesopotamiei, unde au distrus a treia dinastie sumeriană din Ur. Deveniseră o forță atât de impresionantă, încât regele sumerian Șu-Sin a fost nevoit să construiască, pentru a-i opri, un zid lung de 270 de kilometri, de la Tigru până la Eufrat. În textul sumerian Lugalbanda și pasărea Anzu se spune că a fost nevoie de ridicarea unui zid în jurul orașului Uruk (închinat lui Anu și Ninhursag), pentru a-l proteja de invazia amoriților. Înlăturând de la conducere a treia dinastie din capitala Ur, amoriții au reușit astfel să distrugă Imperiul Sumerian. Au cucerit și alte orașe sumeriene, pe care le-au transformat în orașe-state independente, cum ar fi Isin, Larsa, Kiș sau Babilon.

În 1894 î.e.n. au înființat prima dinastie amorită în Babilon. La ordinul zeului lor, Marduk, regii amoriți au ridicat Babilonul (care până atunci era doar un

orășel), au construit temple pentru Marduk, Ișstar și Ea / Enki, precum și zigguratul Etemenanki sau Turnul Babel. Fiind declarat de conducătorii săi succesorul fostului oraș al lui Enki, Eridu, Babilonul a devenit orașul sfânt al Mesopotamiei, eclipsând Nippurul lui Enlil. În secolul al XVIII-lea, cel de-al șaselea rege al Babilonului, Hammurabi (Ammurapi în original), susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. Probabil ajutat de arma zeului, Hammurabi și-a cucerit vecinii, înființând astfel
Primul Imperiu Babilonian. Până atunci însă mai era cale lungă. După moartea reginei Kug-Bau în 2365 î.e.n., tronul Sumerului a revenit fiului ei, Puzur-Suen, care a păstrat scaunul de domnie în Kiș. Nu se cunosc detalii despre el, în afara faptului că a domnit un sfert de veac. În timpul guvernării lui Puzur-Suen, în orașul Azupiranu s-a născut Șarru-kinu (Sargon cel Mare). Conform autobiografiei lui Șarru-kinu, mama sa era Mare Preoteasă, iar tatăl său un necunoscut. După ce l-a născut pe Șarru-kinu în secret, preoteasa l-a așezat într-un coș de papură uns cu bitum și i-a dat drumul pe fluviul Eufrat. A fost găsit în Kiș de Akki, grădinarul regelui Puzur-Suen, care l-a adoptat.
Potrivit Listei Regilor Sumerieni, Șarru-kinu a devenit paharnicul lui Ur-Zababa, fiul lui Puzur-Suen, care a primit tronul în 2340 î.e.n. Legenda lui Sargon spune că, înainte de asta, băiatul a fost grădinar, la fel ca tatăl său adoptiv. În acea vreme, Șarru-kinu a dat într-o zi peste Ișstar, care se odihnea în grădina regelui. Zeița l-a plăcut și i-a devenit amantă. „Pe când eram grădinar, Ișstar m-a învrednicit cu iubirea ei”, se lăuda el. În alt text a detaliat povestea amoroasă dintre el și frumoasa zeiță:

„Într-o zi regina mea,
După ce a străbătut cerul, a străbătut Pământul – Inanna.
După ce a străbătut cerul, a străbătut Pământul,
După ce a străbătut Elamul și Șuburul,
După ce a străbătut […]
S-a apropiat obosită, a adormit.
Am văzut-o de la marginea grădinii; Am sărutat-o, cu ea m-am împreunat”.

Domnia lui Ur-Zababa a fost scurtă, de doar șase ani. Cel puțin asta considerăHAZDENECAZcercetătorii deși toate copiile Listei Regilor Sumerieni susțin că el a domnit timp de patru secole, mai puțin o singură copie, care îi atribuie doar șase ani. Regele Lugal-Zage-Si din Umma l-a ucis, după ce i-a cucerit cetatea, alături de alte orașe-state sumeriene precum Lagaș, Nippur, Ur, Larsa și Uruk.
Într-o inscripție, Lugal-Zage-Si anunța că zeul Enlil era cel care i-a oferit „toate pământurile dintre mările de sus și de jos”. Prin urmare, s-a autodeclarat rege al Sumerului și și-a stabilit capitala la Uruk. Nu a apucat să se bucure prea

mult de regatul său; a fost prins de Șarru-kinu care, după ce a convins armata din Kiș să îl urmeze, a capturat Urukul, căruia i-a dărâmat zidurile. Pe Lugal-Zage-Si l-a dus în Nippur, unde l-a târât în lesă în fața templului lui Enlil. În 2334 î.e.n. și-a început domnia și, prin cucerirea nu doar a Sumerului, ci a întregii Mesopotamii, a înființat primul imperiu oficial al lumii, Imperiul Akkadian, la ordinul zeiței Ișstar. Un text denumit Cronica lui Sargon declară că „Șarru-kinu, regele Agadei, s-a înălțat în era lui Ișstar". Pentru a-și clădi imperiul, Șarru-kinu a fost ajutat de zeiță, iubita sa de pe vremea când era grădinar (lucru firesc, de altfel, el fiind semit, adică adept al Veghetorilor). Într-o campanie întreprinsă peste munții Zagros, în timp ce „intra în țara lui Warahși (…) când înainta în beznă (…) Ișstar a făcut o luminăsă-i strălucească".

Astfel, Șarru-kinu a putut „răzbi prin întuneric", ducându-și trupele până în Lurdistanul de astăzi. Regele a avut grijă să-și arate recunoștința și i-a ridicat zeiței un templu în Agade, capitala imperiului său. Oraș închinat tot ei, de altfel. „În Agade și-a înălțat sfânta Inanna un templu ca nobil sălaș; în Ulmaș a ridicat un tron", spune un text sumerian. Se pare că, într-un final, domnia lui Șarru-kinu a primit și aprobarea Celeștilor. Cel puțin asta susținea regele. Un text bilingv, sumeriano-akkadian, înscris pe o statuie a lui Șarru-kinu, pusă înaintea lui Enlil în templul său din Nippur, anunță că Șarru-kinu era nu doar „Atoate-Veghetorul cuprinzător" al lui Ișstar, ci și „preot uns al lui Anu" și „mare regent al lui Enlil", zeul furtunii fiind cel care „îi dăduse puterea și domnia". Un alt text declara că „Enlil nu lăsa pe nimeni să i se împotrivească lui Șarru-kinu, regele țării; de la Marea de Sus până la Marea de Jos, Enlil i-a dat totul". Exact același lucru susținea și Lugal-Zage-Si din Umma înainte de a fi ucis de Șarru-kinu.

55 de ani a domnit Șarru-kinu, care a fost supranumit „Sargon Cel Mare". Soția sa, Tașlultum, i-a dăruit o fiică, Enheduanna, și patru fii: Rimuș, Maniștușu, Șu-Enlil sau Ibarum și Illaba'is-takal. După moartea lui Șarru-kinu din 2279 î.e.n., Rimuș a preluat tronul imperiului, pe care l-a condus timp de nouă ani. A urmat fratele său, Maniștușu, care a domnit timp de cincisprezece ani, până în 2255 î.e.n.,când a fost asasinat de membrii curții sale regale. Se presupune că și Rimuș a avut un sfârșit asemănător. Pe Enheduanna, Șarru-kinu a numit-o Mare Preoteasă a lui Nanna / Enki în Ur, pentru a-și cimenta puterea în sudul Sumerului. Prințesa și-a menținut postul până în timpul domniei lui Rimuș, când a fost expulzată din cauza implicării ei într-o formă de tulburare politică și reinstalată ulterior ca Mare Preoteasă. Deși preoteasă a lui Enki, prințesa o prefera pe Ișstar, căreia i-a compus un număr semnificativ de imnuri. Este prima deținătoare a titlului de „Preoteasă En" consemnată de istorie, un rol de o deosebită importanță politică, deținut adesea de prințese de-

a lungul timpului. După moarte, Enheduanna a continuat să reprezinte o personalitate marcantă, fiindu-i atribuit chiar un statut semidivin.
Cine era cu adevărat Șarru-kinu? Atât mama, cât și fiica sa, au deținut funcția de Mare Preoteasă, iar el sedeclarase „preot uns al lui Anu”. În acele vremuri, fiind considerat locțiitorul zeilor pe Pământ, Marele Preot era atât de influent, încât putea chiar înscăuna regi. Din acest motiv, acest rol nu se atribuia oricui, ci doar membrilor caselor regale.
Nu cunoaștem detalii despre părinții lui Sargon, însă despre mama sa putem intui că, prin prisma funcției deținute, era de viță regală. Șarru-kinu s-a născut pe vremea când rege al Sumerului era Puzur-Suen, fiul divinei Kug-Bau, fiica lui Marduk, cea care a domnit o sută de ani. Deși nu avem dovezi pentru a sprijini această ipoteză, sunt mari șanse ca mama lui Șarru-kinu să fi făcut parte din familia regală a lui Puzur-Suen, ținând cont de funcția ei supremă în preoție. Fiind cam de aceeași vârstă cu regele, este posibil să fi fost chiar sora lui, prin urmare fiica reginei Kug-Bau. Ceea ce l-ar face pe Șarru-kinu strănepotul zeului Marduk. Rămâne un mister pentru istorici numirea unui simplu grădinar în funcția de paharnic al regelui Ur-Zababa, rol atribuit doar nobilimii, care însă se poate explica prin descendența lui Șarru-kinu din casa regală a divinei Kug-Bau. Tot un mister îl reprezintă și motivul pentru care zeii au ajutat un simplu grădinar să ajungă pe tronul Sumerului și să formeze primul imperiu din istorie, Ișstar chiar devenindu-i amantă. Însă totul capătă sens acceptând posibilitatea ca Șarru-kinu să fi fost strănepotul lui Marduk, zeu care i-a adus în cele din urmă sfârșitul. La finalul îndelungatei sale domnii, Șarru-kinu a construit orașul Agade / Akkad, pe care l-a desemnat capitală a imperiului. Etimologia numelui este necunoscută cercetătorilor, care sunt siguri însă că nu are oorigine akkadiană ci, probabil, sumeriană sau hurriană. Originea non-akkadiană a numelui orașului sugerează că locul era deja populat în vremea lui Șarru-kinu, lucru care reiese și din menționarea sa într-o inscripție presargonică. Cel mai probabil, din motive necunoscute, regele a transformat un sat sau un orășel în ditamai capitala unui imperiu. Nici locația orașului nu a putut fi stabilită până în prezent, exact ca în cazul locului natal al lui Șarru-kinu, Azupiranu. Este posibil ca Agade și Azupiranu, cele două cetăți
necunoscute cercetătorilor, despre care se știe doar că erau pe malul Eufratului, să fi fost unul și același. Pare logic ca Șarru-kinu să-și fi construit o capitală în locul său natal, ceea ce rămâne însă doar o ipoteză în lipsa dovezilor.
Cronica regilor timpurii susține că regele a ridicat Agade pe pământ adus din Babilon, cetatea lui Marduk. Scopul era sfințirea noii capitale; un oraș sfânt, precum Babilonul, era construit pe pământ sfânt. Cum nu a găsit un teren sfințit pe care să-și ridice capitala, cea mai firească soluție era să aducă astfel de sol din Babilon. Gest care l-a înfuriat la culme pe Marduk:

„Ținând seamă de sacrilegiul astfel făptuit de Șarru-kinu, Marele domn Marduk s-a mâniat

Și i-a nimicit poporul prin înfometare.

De la răsărit la apus i-a înstrăinat de Șarru-kinu;

Iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna”.

Istoria consemnează foamete, războaie și revolte în întregul imperiu pe finalul domniei lui Șarru-kinu. În autobiografia sa, regele declara: „toate ținuturile s-au revoltat împotriva mea și m-au asediat în Agade, dar bătrânul leu încă are dinți și gheare”. A murit în 2279 î.e.n., până atunci negăsindu-și odihna, în conformitate cu pedeapsa lui Marduk.

Imperiul Akkadian a ajuns la apogeu în timpul domniei lui Naram-Sin, fiul lui Manișțușu și nepotul lui Șarru- kinu, care a urcat pe tron în 2255 î.e.n., după asasinarea tatălui său. „Rege al celor patru părți ale lumii” după cum s-a intitulat, Naram-Sin era, ca toți semiții, un adept al Veghetorilor. Numele său conține unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin (Nanna la sumerieni). Regele mărturisea că Marduk i-a dat câteva teritorii dar și „Arma zeului”, cu care și-a învins dușmanii. Într-o inscripție despre marșul lui Naram-Sin spre Liban, îi sunt recunoscute meritele lui Marduk:

„Deși din epoca domniei omului

Niciun rege nu a distrus vreodată Armanul și Ebla,

Acum zeul Nergal (Marduk – n.a.) deschis-a calea viteazului Naram-Sin,

I-a dat Ebla și Armanul, i-a dăruit Amanusul

Și Muntele Cedrilor și Marea de Sus”.

Marea greșeală a lui Naram-Sin, care a dus la distrugerea Imperiului Akkadian, a fost jefuirea templului lui Enlil din Nippur, numit Ekur, la ordinul zeiței Ișțar. Imediat după acest sacrilegiu ea și-a părăsit templul din Agade, capitala akkadienilor, ascunzându-se de mânia lui Enlil:„Cuvântul Ekurului plutea peste Agade

Agade tremura tot;

Templul său, Ulmaș, era înfiorat;

Ea, care locuia acolo, a părăsit orașul.

Fecioara și-a uitat odaia,

Sfânta Inanna (Ișțar – n.a.) și-a uitat altarul din Agade”.

Zeița avea un motiv pentru această acțiune sfidătoare.

Un text intitulat Regina tuturor ME-urilor recunoaște că Ișțar încerca să spulbere Vechea Ordine Divină și să instaureze o Nouă Ordine Mondială. Hotărâtă să devină zeitate supremă, ea a sfidat autoritatea lui Anu și a lui Enlil, precum și legile date de ei. Anunțând că „a devenit mai mare decât mama care i-a dat naștere (…) mai mare chiar decât Anu”, Ișțar a ocupat templul E-Anna („Casa lui Anu”) din Uruk:„Cerească monarhie a fost răpită de o femeie (…)A

schimbat complet legile Sfântului Anu,Nu s-a temut de marele Anu.I-a luat lui Anu E-Anna, Casa cu farmec fără egal, cu durabilă noblețe.
Acelei case i-a adus nimicirea;
Inanna își atacă oamenii, îi face prizonieri”.
Lovitură de stat a zeiței se desfășura pe două fronturi. În timp ce ea cucerea templul lui Anu din Uruk, Naram-Sin îl ataca pe cel al lui Enlil din Nippur. Conform textului intitulat de savanți Blestemul Akkadului, după ce a primit ordinul pe care îl așteptase șapte ani, regele akkadian
„A sfidat cuvântul lui Enlil;
I-a strivit pe slujitorii lui Enlil,
Și-a mobilizat trupele și
Ca un erou deprins cu despotismul
A prins Ekurul în mână de fier”.
Cucerind cu ușurință Nippurul, Naram-Sin „ca un tâlhar l-a prădat”. A intrat cu forța în templul Ekur, „ridicând mari scări pe zidul Casei”. A ajuns în Sfânta Sfintelor, loc permis doar preoților lui Enlil. „Acum, oamenii i-au văzut chilia sacră, o încăpere ce nu cunoștea lumina; akkadienii au văzut sfintele vase ale zeului”, pe care regele „le-a azvârlit în foc”. Pentru ca sacrilegiul să fie complet, a „tras bărci mari la cheu lângă Casa lui Enlil și a luat averile orașului”.
Blestemul Akkadului mai spune că, pentru fapta lui Naram-Sin, Enlil a blestemat Imperiul Akkadian. A provocat o secetă, foametea cuprinzând tot imperiul. Bogații erau jefuiți, oamenii se luptau între ei pentru mâncare iar statuile zeilor erau arse. Deși blestemul lui Enlil a fost considerat multă vreme un eveniment fictiv, după ce a examinat solul mesopotamian la sfârșitul secolului trecut, arheologul Harvey Weiss a ajuns la concluzia că în jurul anului 2200 î.e.n. a avut loc o îndelungată secetă, care a uscat solul și a provocat foamete, confirmând astfel mitul mesopotamian. Această schimbare climaterică sau „blestem” nu a fost de ajuns pentru zeul dornic de răzbunare. Mânios peste măsură, „fiindcă iubitul său Ekur fusese atacat”, Enlil i-a chemat în Mesopotamia pe gutieni pentru a nimici Imperiul Akkadian slăbit de foamete, secetă și revolte.
În 2193 î.e.n., după moartea lui Șar-Kali-Șarri, fiul lui Naram-Sin, hoardele gutienilor au năvălit „în număr mare, ca lăcustele (…) nimic n-a scăpat brațului lor”.
Mulți akkadieni au fost măcelăriți fără milă: „cel ce dormea pe acoperiș, pe acoperiș a murit; cel ce dormea în casă n-a fost dus la groapă (…) capete erau zdrobite, guri erau strivite (…) sângele trădătorilor curgea peste sângele credincioșilor”. Pentru a împiedica devastarea întregii zone, opt dintre zeii cei mari au hotărât ca Agade, „orașul care a îndrăznit să atace Ekurul”, să fie distrus, iar celelalte cruțate. „Lovește în Agade cu un blestem de ură”, i-au

spus lui Enlil, numai să lase în pace celelalte regiuni. Enlil a acceptat iar hoardele gutiene au șters de pe fața pământului capitala akkadienilor, i-au gonit pe semiți, apoi au condus Mesopotamia, Lagaș fiind cartierul lor general. După ce gutienii au preluat conducerea Mesopotamiei, Anu și Enlil au implantat în cetatea Kiș arma Șuhadaku iar Ninurta a refăcut agricultura și sistemul de irigații, distruse de „blestemul" lui Enlil. Multe orașe au fost reclădite și repopulate, doar Agade rămânând pustiu pentru totdeauna. Tot Ninurta, fiul lui Enlil, i-a cerut gutianului Gudea (2144 – 2124 î.e.n.), regele din Lagaș, să-i construiască un nou templu, numit Eninnu. Ba chiar i-a oferit planul templului, pe care Gudea l-a respectat întocmai. Când templul a fost gata, după cum nota regele, Ninurta a apărut alături de alți doi zei, cu toții stând lângă „pasărea divină a vântului turbat" (naveta zeului), pe care a închis-o în templu, unde a fost în permanență păzită de două „arme zeiești". Și se părea că Mesopotamia era din nou în mâinile Celeștilor prin adepții lor, arienii. Însă Veghetorii nu au acceptat înfrângerea prea ușor.

În anul 2119 î.e.n., Utu-Hengal, guvernatorul orașului Uruk, s-a răzvrătit împotriva gutienilor conduși de regele Tirigan, pe care i-a învins și i-a gonit din Mesopotamia, apoi s-a înscăunat ca rege al Sumerului.

Astfel a început perioada sumeriană renascentistă, care a dus la nașterea Imperiului Neo-Sumerian. Utu-Hengal nu a rezistat mult timp pe tron, după numai șapte ani locul lui fiind luat de Ur-Nammu (2112 – 2094 î.e.n.), ginerele său și guvernatorul orașului Ur. Deși arieni, acești regi sumerieni nu ascultau ordinele Celeștilor, ci erau adepți ai Veghetorilor. Utu-Hengal conține în numele său unul dintre epitetele sumeriene ale lui Marduk, Utu. Ur-Nammu, care se proclamase semizeu, susținând că mama sa era zeița Ninsun, a început să construiască în orașul Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, numit Etemennigur („Casa a cărei fundație creează teroare"). Zigguratul a fost terminat de Șulgi, fiul său, care și el a dus câteva războaie cu gutienii. Ur-Nammu scria că zeul Nanna / Enki i-a ordonat să-i construiască acel templu, pentru care i-a dat măsuri precise, oferindu-i chiar o prăjină și o sfoară de măsurat. Șulgi se lăuda că a petrecut cu Marduk și cu Ișstar în templul lui Anu din Uruk și că a făcut sex cu zeița. Fiul său, Amar-Sin, a înființat la Eridu (orașul lui Enki) o reședință regală și a adoptat funcții preoțești. Iar ultimii trei regi ai Sumerului, Amar-Sin, Șu-Sin și Ibbi-Sin, și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin. De ce Enlil a permis ca gutienii lui să fie izgoniți iar Mesopotamia să fie condusă de susținători ai Veghetorilor? Răspunsul ni-l dă Codul lui Ur-Nammu, cel mai vechi cod de legi descoperit până în prezent, care începe astfel: „După ce An și Enlil au predat regalitatea cetății Ur lui Nanna (Enki – n.a.), în acea vreme a făcut Ur-Nammu, fiul născut al lui Ninsun, pentru mama sa iubită care l-a purtat în pântec, în conformitate cu principiile sale de echitate și adevăr…". Chiar așa să fi stat lucrurile? Să-i fi

predat Anu și Enlil de bună voie conducerea lui Enki? Sau căpetenia Veghetorilor a preluat-o din proprie inițiativă? În teorie, este logic ca Enki să fi încercat să recapete puterea în era sa, cea a Berbecului, și să fi ales arieni în locul semiților săi, care în acele vremuri nu aveau forța necesară pentru a recuceri Mesopotamia.

Și în Egipt s-au produs evenimente de importanță majoră, asemănătoare celor din Mesopotamia și contemporane cu ele. După căderea Regatului Vechi, în jurul anului 2181 î.e.n., Egiptul a intrat în Prima Perioadă Intermediară, o perioadă întunecată a istoriei egiptene. Haosul, foametea, revoltele și luptele pentru putere au cuprins pământul faraonilor timp de aproximativ un secol. Templele erau vandalizate, statuile regilor erau distruse, în timp ce dinastiile din Waset / Thebai (oraș al lui Enki) și Henen-nesut / Herakleopolis (închinat lui Ninurta) se luptau pentru putere, împărțindu-și Egiptul în două. Schimbările climaterice au adus seceta egiptenilor și, implicit, o perioadă de foamete, la fel ca în Imperiul Akkadian.

Exact în același timp. În jurul anului 2055 î.e.n., în ultimii ani de domnie ai lui Șulgi în Sumer, pe tronul capitalei Waset a urcat Nebhepetre Mentuhotep, care a unificat Egiptul. Odată cu domnia lui Utu-Hengal a luat naștere Imperiul Neo-Sumerian, în timp ce Nebhepetre este considerat fondatorul Regatului Mijlociu al Egiptului. Și faraonul era un adept al Veghetorilor, capitala sa, Waset, fiind principalul centru de cult al lui Amun / Enki. Nebhepetre chiar era reprezentat în artă purtând coroana lui Amun. Dacă Șulgi a terminat de construit în Ur un mare ziggurat închinat lui Enki, Nebhepetre și-a ridicat un uriaș templu morturar, dedicat aceleiași divinități. Totul se petrecea aproape identic și aproximativ în același timp în Egipt și în Mesopotamia.

Schimbări majore în această perioadă au avut loc și în China. Conform Proiectului Cronologic Xia-Shang-Zhou din 1996, în jurul anului 2070 î.e.n. a fost înființată dinastia Xia, prima tradițională a Chinei. Fondatorul ei a fost Da Yu (Yu cel Mare), urmașul Împăratului Galben Huangdi (un personaj divin considerat inițiatorul civilizației chineze).

Înainte de a ajunge pe tronul Chinei, Yu a inventat un sistem de control al inundațiilor care loviseră țara în același timp cu schimbările climaterice menționate de egipteni și de mesopotamieni, provocate probabil de apariția cometei Hale-Bopp (ori de mânia zeului Enlil). Miturile spun că Yu a oprit inundațiile tăind creasta unui munte cu ajutorul unei arme divine, pentru a crea un canal de scurgere a apei. Alte legende susțin că a fost ajutat de un dragon galben și de o țestoasă neagră. Folclorul chinezesc mai afirmă și că Yu l-a ucis pe Xiangliu, șarpele cu nouă capete al zeului apelor Gong Gong, care devasta pământurile Chinei. La fel ca Mesopotamia și Egipt, China acelor vremuri era lovită de lupte interne, care aveau loc frecvent între triburile Xia și Chi You.

Pentru că a oprit inundațiile și a refăcut agricultura, Yu a primit tronul Chinei, înființând astfel dinastia Xia. Spre deosebire de Nebhepetre Mentuhotep, care a unificat Egiptul, Da Yu a împărțit China în nouă provincii.
Ținând cont de toate aceste evenimente similare din Mesopotamia, Egipt și China, la care adăugăm și construirea Seahenge din Marea Britanie în 2049 î.e.n., nu putem să nu ne întrebăm ce s-a întâmplat în acea perioadă. Mai mult ca sigur a avut loc un eveniment important, cu repercursiuni în întreaga lume. Ce eveniment? Moartea lui Enki în 2051 î.e.n. și închiderea spiritului său într-o dimensiune imaterială, din care nu se putea reîntoarce pe Pământ, criminalul fiind zeul furtunii, Enlil. Detaliile morții lui Enki se găsesc în cartea Secretele zeilor. Uciderea zeului înțelepciunii l-a determinat pe împăratul Anu să-l retragă pe Enlil de pe tronul Pământului. Sătul de nesfârșita luptă dintre Celești și Veghetori, le-a ordonat să încheie un tratat de pace, le-a împărțit teritoriile și oamenii, a acceptat unele calamități precum Potopul sau cele două mari războaie, însă se ajunsese prea departe. Moartea unuia dintre Anunnaki, zeii cei mari, era o încălcare gravă a legilor. Pedeapsa maximă a unui zeu era conform miturilor exilul. Zeii puteau fi încarcerați, torturați, exilați, însă niciodată uciși. Enlil a încălcat această regulă, așa că Anu nu a avut de ales decât să îi retragă titlul de rege al Pământului, pe care i l-a oferit lui Marduk, fiul zeului ucis. Nu a fost o alegere ușoară, Enlil fiind fiul său. Însă legile erau făcute pentru toți, iar un împărat care le-ar încălca de dragul fiului său și-ar pierde încrederea supușilor. Astfel, Anu a hotărât ca Enlil să se întoarcă în dimensiunea imaterială a eonilor.
Veghetorii au rămas în continuare exilați pe Terra, mai exact în lumea subterană, însă li s-a interzis cu desăvârșire amestecul în viețile oamenilor. Din acest motiv textele antice, inclusiv cele biblice, susțin că zeii, începând cu acea perioadă, nu s-au mai înfățișat aleșilor lor în carne și oase, ci pe ascuns, cel mai adesea în vis. Întâlnirile de gradul III ale extratereștrilor din ziua de astăzi, inclusiv răpirile oamenilor, au loc de obicei noaptea, la adăpostul întunericului, din cauza aceluiași ordin al lui Anu. Pentru că Veghetorii nu au acceptat să-și piardă supușii, ci au învățat să se ascundă mai bine. Zeii decăzuți nu au fost lăsați pe Pământ de capul lor; o parte a Celeștilor a rămas aici, cel mai probabil pe Lună, pentru a-i supraveghea de la distanță, fără a fi reperați de oameni (din cauza aceleiași reguli de a nu interveni în vreun fel în existența muritorilor).
O inscripție a regelui babilonian Hammurabi conține ordinul lui Anu de a-i ceda lui Marduk conducerea Terrei.
Regele babilonian scria că Anu „Hotărâte de Marduk, primul născut al lui Enki,
Sarcinile lui Enlil peste toată omenirea,
Numit Babilon ce urmează să fie înălțat,
L-a făcut suprem în lume;

Și a stabilit pentru Marduk, în mijlocul său,
Domnia veșnică”.
Acest text al lui Hammurabi confirmă relatarea Apocalipsei lui Ioannes, unde Fiarei „i s-a dat ei stăpânire peste toată semința și poporul și limba și neamul” (13:7). Încoronarea este descrisă în poemul babilonian Enuma Eliș.
Într-o adunare a marilor Anunnaki, a celor „7 zei ai Destinului” și a sute de zeități de rang minor a avut loc o ceremonie festivă. Enlil i-a oferit lui Marduk arma sa divină, arcul, apoi a avut loc transferul puterilor lui Enlil și a numărului 50, adică rangul de rege. Care s-a realizat prin recitarea celor „50 de nume” pe care le-a primit cu această ocazie noul rege al Pământului. Toate puterile zeilor erau incluse în acele nume, despre care cercetătorii consideră că ascund mesaje secrete, codate, pe care nu le putem încă descifra. Unul dintre ei, asirologul Ephraim Avigdor Speiser, sublinia că „etimologiile care însoțesc efectiv fiecare nume de pe lista lungă par să aibă un sens mai degrabă simbolic și cabalistic decât unul strict lingvistic”.
Se pare că există într-adevăr un sens „cabalistic” al acestor nume primite de Marduk, despre care Enki afirma: „Toate instrucțiunile mele sunt incluse în cele 50 de nume”. În cartea Die funfzig Namen des Marduk („Cele 50 de nume ale lui Marduk”) din 1936, olandezul Franz Marius Theodor de Liagre Bohl scria că, în timpul ceremoniei de încoronare a lui Marduk, primele nouă nume au fost rostite de părinții lui Anu, iar trei dintre ele conțin câte un triplu înțeles. Dintr-un astfel de înțeles aflat în cadrul altui înțeles reiese capacitatea de a „reînvia zeii morți” pe care a primit-o în sfârșit Marduk. Următoarele trei nume (cele de la 10 la 12) conțin variante ale epitetului „asar” („prințul apelor”), numele egiptean al lui Osiris / Enki. Astfel, noul conducător al Pământului sau „dumnezeul veacului acestuia”, cum îl numește A Doua Epistolă către Corinteni, a primit și secretul pe care i-l refuzase tatăl său până atunci: capacitatea de a învia morți. Secret pe care Marduk încearcă din răsputeri să-l pună în aplicare, pentru a-și învia tatăl.
După moartea lui Enki din 2051 î.e.n., amoriții și elamiții (semiți, prin urmare adepți ai Veghetorilor) au invadat Mesopotamia, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor (arieni care s-au retras din zonă, rămași fără protecția zeilor lor). După domnia lui Șulgi, fiul lui Ur-Nammu, Imperiul Neo-Sumerian a fost condus de regi care și-au inclus în nume unul dintre epitetele akkadiene ale lui Enki, Sin, în onoarea zeului lor suprem care tocmai decedase: Amar-Sin (2048-2039 î.e.n.), Șu-Sin (2039-2030 î.e.n.) și Ibbi-Sin (2030-2006 î.e.n.).
Înainte de domnia acestor trei regi, Șulgi a terminat de construit marele templu al lui Enki din Ur, început de tatăl său, iar regele asirian Ușpia, care a domnit în jurul anului 2030 î.e.n., a ridicat pentru același zeu un templu în orașul Așșur din Asiria. Luându-și tronul Pământului în primire, Marduk și-a transformat Babilonul prin amoriți dintr-un biet orășel în ditamai capitala

Imperiului Babilonian. În secolul al XVIII-lea î.e.n., cel de-al șaselea rege al Babilonului, amoritul Hammurabi, susținea că a primit de la Marduk un cod de legi și o armă foarte puternică. „Zeii Ea și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Hammurabi, destoinic domnitor, cu frică de zei, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor asemenea Soarelui spre a lumina țara – eu, Hammurabi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi (…) Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure”, scria regele în codul său. Ba chiar a sculptat momentul în careMarduk i-a încredințat legile. Oferirea unor legi nu reprezintă un caz izolat, cu puțin timp în urmă zeul dându-i un cod asemănător regelui sumerian Ur-Nammu iar mai târziu, conform Bibliei, și lui Moise legi pentru israeliți. Tot la ordinul zeului său, Hammurabi a înălțat zidurile Babilonului și a construit temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki și Ișstar, care au înlocuit triada supremă sumeriană, formată din An, Enlil și Enki. Probabil folosindu-se de arma primită de la zeul său, Hammurabi și-a cucerit vecinii și a format

Imperiul Babilonian. A decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraș” din Mesopotamia, titlu deținut până în acel moment de Nippurul lui Enlil. Cultul lui Marduk s-a răspândit rapid iar în perioada neo-babiloniană s-a dezvoltat atât de mult, încât zeul a ajuns fără rival. În timpul lui Hammurabi, preoții propovăduiau că Marduk, odată ajuns în fruntea panteonului, a preluat toate titlurile și atributele lui Enlil. Iar sora și consoarta sa, Ișstar, a făcut același lucru cu mama ei, Ninhursag. Singurul considerat egalul lui Marduk a fost tatăl său . Transformarea cultului lui Marduk în henoteism a fost pasul decisiv pentru trecerea de la politeism la monoteism, cea mai logică dezvoltare a religiei stăpânului acestei lumi. **„Să nu ai alți dumnezei afară de mine!” a devenit astfel prima poruncă a zeului pentru toți supușii săi.**

Obligat să-și părăsească teritoriul și supușii din ordinul tatălui său, Enlil nu a plecat fără a distruge Sumerul înainte de a i-l ceda lui Marduk.

Cinci texte mesopotamiene, numite Lamentații, descriu catastrofa provocată de Enlil, care a lovit sub forma unei furtuni devastatoare. Unul dintre ele, intitulat Lamentație pentru Ur, reprezintă jelirea orașului de către zeița Ningal, după ce l-a rugat pe Enlil să-și retragă furtuna distrugătoare. Ea descrie transformarea Urului într-un oraș-fantomă, amintește de furia furtunii lui Enlil și invocă protecția zeului Nanna (Enki) împotriva unor posibile viitoare calamități. Zeița i-a rugat pe Anu și pe Enlil să se răzgândească cu privire la distrugerea orașului, atât în particular cât și în fața Consiliului Zeilor:

„Mi-am încrucișat picioarele, i-am ținut de mâini, sincer am vărsat lacrimi în fața lui An, sincer m-am închinat în fața lui Enlil: «Fie ca orașul meu să nu fie devastat», le-am spus, «fie ca Ur să nu fie devastat»”.
Consiliul Zeilor însă a decis ca dinastia conducătoare din Ur a Imperiului Neo-Sumerian să ajungă la final.
Visteria templului a fost golită de invadatorii elamiți iar centrul puterii imperiului s-a mutat în Isin. Sunt enumerate câteva clădiri distruse de furtuna lui Enlil, părăsite de zeitățile lor protectoare, cum ar fi sanctuarele Agrunkug și Egalmah, templul Ekur al lui Enlil, Irikug, Eridug și Unug. „Din păcate, furtună după furtună au distrus împreună țara: marea furtună a cerului, furtuna mereu urlătoare, furtuna răufăcătoare care a spulberat țara, furtuna care a distrus orașe, furtuna care a distrus case, furtuna care a distrus grajduri, furtuna care a ars stâne, care a pus mâna pe ritualurile sfinte, care a spurcat consiliul cu greutate, furtuna care a tăiat tot ce este bun în țară”, este notat în Lamentația pentru Ur. „Stepa mea, făcută pentru voie bună, a fost arsă ca într-un cuptor”, completează zeița orașului. „Secerătoarea furtună se târa prin toată țara. Ca un uragan a distrus complet orașul. Furtuna care anihilează țara a adus orașul la tăcere.Furtuna care va face totul să dispară a venit să facă rău. Furtuna care lumina ca focul și-a îndeplinit misiunea deasupra oamenilor. Furtuna comandată de ura lui Enlil, furtuna care duce tărâmul departe, a acoperit cetatea Ur ca un veșmânt, s-a întins peste ea ca o pătură (…) Cel care fugea de ea era copleșit de furtună; oamenii gemeau. Cei slabi și cei puternici ai Urului au murit de foame. Mamele și tații care nu și-au părăsit casele au fost înghițiți de flăcări. Micuții ce stăteau în brațele mamelor lor au fost duși de apă ca niște pești”, mai spune textul. Urmările furtunii au fost dezastruoase: „Oameni, nu cioburi. Acopereau ce era în apropiere. Pereții au înghițit porțile înalte, drumurile erau pline cu cadavre. La marginea drumurilor, unde se adunau ciorile pentru ospăț, ele stăteau împrăștiate. Pe marginile tuturor străzilor și drumurilor se găseau cadavre. Câmpuri, pline cândva cu dansatori, s-au umplut cu grămezi de corpuri. Sângele țării umple găurile, cum umple metalul o matriță. Cadavrele s-au dizolvat ca grăsimea lăsată la soare”. Și alte texte vorbesc despre abandonarea întregului Sumer de către zei și oameni din cauza unui „vânt rău”
care a facut ca „orașele să fie părăsite, a făcut ca staulele să fie părăsite, stânele să fie golite”. „Furtuna a pustiit orașele, a pustiit casele”, mai spun Lamentațiile. Oamenii au rămas neîngropați: „oamenii morți, ca grăsimea pusă la Soare se topeau singuri”. Pe câmpuri, „vitele mari și mici se făceau nevăzute, toate creaturile vii pieriseră”. Iar „pe malurile Tigrului și Eufratului doar buruieni firave mai creșteau, în mlaștini trestiile putreziseră într-o duhoare”. Nu știm ce fel de furtuni au fost cele provocate de Enlil, care au cauzat distrugerea Sumerului prin vânt puternic, ploaie, inundații și flăcări.

Cert este că supraviețuitorii au părăsit Sumerul, împrăștiindu-se pe unde au apucat. Iar unul dintre supraviețuitori a fost biblicul Avraam (Avraham în ebraică), considerat strămoșul israeliților și al arabilor, deținând un loc foarte important în iudaism, islam și creștinism, motiv pentru care aceste religii au fost numite „avraamice”.

Numit inițial Avram, a fost plasat de cercetătorii biblici în jurul anului 2000 î.e.n. Conform Bibliei, el s-a născut cu 1200 de ani înainte de construcția Templului lui Solomon (fixată de tradiția ebraică la 968 î.e.n.), adică în 2168 î.e.n., și a trăit 175 de ani. Tradiția evreiască nu pare a da doi bani pe calculele biblice, considerând că Avram s-a născut în anul 1948 de la facerea lumii, adică în 1813 î.e.n.

Legendele evreilor nu reprezintă o dovadă a existenței profetului, însă acea dovadă ar putea veni din Babilon. Capitolul 14 al Facerii biblice susține că „în zilele lui Amrapel, regele Senaarului (Sumerului – n.a.), ale lui Aryok, regeleEllasarului, ale lui Kedarela’omer, regele Elamului și ale lui Tidal, regele din Gutim, s-a întâmplat să facă aceștia război cu Bera, regele Sodomei, cu Birsta, regele Gomorei, cu Șinab, regele Admei, cu Șemeber, regele Zeboimului, și cu regele din Bela sau Zoar”, război la care a participat și Avram. Niciunul dintreacești regi nu avea acoperire istorică, prin urmare au fost considerați cu toții personaje mitologice până în 1987, când o serie de tăblițe babiloniene a schimbat părerea cercetătorilor. Descoperirea lor a fost anunțată în acel an într-o conferință a lui Theophilus Pinches la Institutul Victoria din Londra. În ele se spunea că regele Elamului, Kudur-Lagamar, conducea o alianță de regi care îi includea și pe Eri-Aku din Larsa și Tud-ghula din Gutium. Nu a fost dificilă echivalarea lui Kudur-Lagamar cu Kedarela’omer, a lui Eri-Aku cu Aryok și a lui Tud-ghula cu Tidal. În plus, s-a reușit și stabilirea perioadei războiului acestor regi, după ce a fost identificat „Amrapel, regele Senaarului”. În 1875, comparând lectura tradițională a numelui cu articularea sa în traducerile biblice timpurii, asirologul și arheologul François Lenormant sugera în La Langue Primitive de la Chaldée că ar fi corect să se citească „Amar-Pal”, așa cum este scris fonetic în Septuaginta (traducerea Torei în limba greacă din secolul al II-lea î.e.n.). Doi ani mai târziu, savantul victorian

Daniel Henry Haigh, care a adoptat și el varianta „Amar-Pal”, afirmând în Zeitschrift für Ägyptische Sprache und Altertumskunde ca al doilea element din numele regelui este numele al Zeului-Lună (Sin n.a.)”,declara:

„De mult eram convins de identitatea lui Amar-pal ca fiind unul dintre regii Urului”. În 1916, și Franz Böhl a sugerat în Die Könige von Genesis 14 ca numele regelui să fie citit la fel ca în Septuaginta, „Amar-Pal”, explicând că însemna „Văzut de Fiu”, un nume regal în spiritul altora din Orientul Apropiat, la fel ca egipteanul Thothmes („Văzut de Thoth”). Aceste rezultate ale

cercetătorilor duc la concluzia că biblicul Amrapel (Amrafel în română) sau Amar-Pal este Amar-Sin, conducătorul Imperiului Neo-Sumerian între 2048 și 2039 î.e.n. Documentele istorice descriu o alianță între sumerieni și vecinii lor cu doar câțiva ani înainte de domnia lui Amar-Sin. În cel de-al douăzeci și optulea său an de domnie (2066 î.e.n.), regele Șulgi, tatăl lui Amar-Sin, și-a dat fiica de soție viceregelui Elamului, oferindu-i orașul Larsa ca zestre. În schimb, viceregele i-a pus lui Șulgi la dispoziție o legiune de trupe elamite. Acele trupe au fost folosite de regele sumerian pentru a supune provinciile apusene, inclusiv Canaanul, în cel de-al patruzeci și unulea an al său de domnie, adică în 2053 î.e.n. Prin urmare, în ultimii ani ai domniei lui Șulgi și în primii ai succesorului său, Amar-Sin, găsim nișa de timp istoric în care se înscrie războiul regilor consemnat de Vechiul Testament, la care a participat și Avram.

Facerea biblică susține că Terah, un urmaș al lui Șem (unul dintre cei trei fii ai lui Noe), care locuia în Ur, a avut trei fii: Avram, Nahor (care purta numele bunicului său, tatăl lui Terah) și Haran. Cel din urmă, care avea un fiu pe nume Lot, a murit înaintea tatălui său și a fost îngropat în orașul Ur. Avram a luat-o de soție pe Sarai iar Nahor pe Milkah, fiica lui Haran. La un moment dat „a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său, și a plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă până în țara Canaanului; dar au mers până la Haran și s-au așezat acolo” (11:31).Harran din nordul Mesopotamiei (scris Haran în Biblie) este orașul în care Terah și-a găsit sfârșitul. Pe când Avram avea 75 de ani, Yahweh i-a spus să-și ia familia și să plece în Canaan, teritoriu pe care i-l va lăsa lui și urmașilor săi. Avram l-a ascultat și a părăsit Sumerul.

De ce a fost ales el de Yahweh? Cine era Avram cu adevărat?

Conform Bibliei, Avram era un urmaș al lui Șem, strămoșul rasei semite. Prin urmare nu era un sumerian pur-sânge sau arian, ci făcea parte din rasa semită. În Facerea 14:13 este numit „Avram Evreul”, termenul biblic fiind „ibri”, cuvânt care provine din „ebr” – numele lui Eber, unul dintre strămoșii săi. Sufixul biblic „i”, aplicat unei persoane, înseamnă „născut în”. Cum prefixul „n” era adesea înlăturat în traducerile semite din sumeriană, „ibri” ar putea fi în original „nibri”, adică „născut în Nibru”, acesta fiind numele sumerian al orașului Nippur. Avram era un „ibri” sau un „nibri”, adică originar din Nippur, orașul lui Enlil. Biblia nu susține că Terah și familia sa ar fi fost din Ur (doar pentru Haran este menționat ca loc al nașterii), ci doar că locuiau acolo la un moment dat. Ceea ce înseamnă că, după cum arată epitetul „ibri”, proveneau din Nippur, acolo unde neamul lor a locuit începând cu Eber, și s-au mutat ulterior în Ur. Vechiul Testament nu oferă informații despre tatăl lui Avram. Culegerea evreiască Midraș îl consideră un preot idolatru, făuritor de idoli; Avram, care nu îi împărtășea convingerile religioase, i-a spart într-o zi toți

idolii din prăvălie. O întâmplare asemănătoare se găsește în Coran, unde Avram a spart idolii comunității sale. Numele lui Terah în akkadiană este Tirhu, care semnifică un artefact sau un vas cu scopuri magice. Conform scriitorului Zecharia Sitchin, semnul cuneiform pentru Tirhu în sumeriană origina din cel al cuvântului „dugnamtar", care se traduce prin „vorbitor al sorții". Punând cap la cap aceste informații, putem presupune că Terah era preot oracular în Nippur, adică cel care vorbea cu zeul Enlil, una dintre cele mai importante funcții preoțești. Astfel putem afla de ce s-a mutat din Nippur în Ur și de acolo în Harran.

În 2112 î.e.n., Ur-Nammu s-a așezat pe tronul Sumerului și a transformat orașul Ur în capitala Imperiului Neo -Sumerian. Mai mult ca sigur atunci a părăsit Terah Nippurul, pentru a-i sta regelui alături, probabil la dorința lui Enlil de a avea un spion de încredere la curtea regală, fiind cunoscută aderarea lui Ur-Nammu la unul dintre cultele lui Enki. Mai mult, regele se lăuda că a primit un cod de legi de la zeul Utu (Marduk), fiul lui Enki.

Ceremonia de încoronare chiar a avut loc la Nippur, unde a fost uns ca rege de preoții lui Enlil (printre care probabil s-a aflat și Terah). Noul monarh, considerat „preaiubitul fiu" al zeiței Ninsun, la fel ca legendarul Ghilgameș, a transformat orașul Ur nu doar în capitala administrativă a imperiului, ci și în cea religioasă, în defavoarea Nippurului. Prin urmare, mutarea din Nippur în Ur a preotului oracular este firească. Legătura dintre familia lui Terah și regalitatea reiese și din numele personajelor feminine menționate în Biblie: fiica lui Haran, nepoata lui Terah, se numea Milkah („Regina"), iar soția lui Avram purta numele Sarai („Prințesa mea"). Iar dacă într-adevăr Terah s-a mutat în Ur cu familia sa în 2112î.e.n., unde i s-a născut Haran, el având atunci cel puțin 70 de ani conform Bibliei („Terah a trăit șaptezeci de ani și atunci i s-au născut Avram, Nahor și Haran" – Facerea 11:26), înseamnă că preotul lui Enlil s-a născut înainte de 2182 î.e.n. Vom afla anul exact al nașterii sale, însă până atunci trebuie remarcată încă o legătură dintre familia lui Terah și regalitatea akkadiană, neobservată de cercetători.

Biblia nu spune niciun cuvânt despre mama lui Avram. Talmudul babilonian o numește Amsalai, fiica lui Karnevo. Nu știm nimic despre acest Karnevo, cum nu știm nici despre fiica sa, însă putem deduce singuri adevărul.

Naram-Sin, conducătorul Imperiului Akkadian între anii 2255 și 2218 î.e.n., nepotul lui Șarru-kinu (Sargon cel Mare), a jefuit templul lui Enlil din Nippur. După domnia fiului său, Șar-Kali-Șarri (2218-2193î.e.n.), a început o perioadă de anarhie, care a slăbit imperiul. Gutienii au atacat Akkadul iar tronul a fost ocupat de patru regi – Igigi, Imi, Nanum și Ilulu – a căror domnie a însumat doar trei ani. După ei, la conducere a ajuns Dudu care, în cei 21 de ani de domnie, nu a reușit să readucă ordinea în imperiul lovit de foamete și revolte. Ultimul conducător al Imperiului Akkadian a fost Șu-turul / Șu-durul (2169-

2154î.e.n.), care a reușit să restaureze o parte a autorității centralizate, însă nu a putut împiedica prăbușirea imperiului său în fața raidurilor gutienilor aduși în Mesopotamia de Enlil. Fără îndoială că, în tentativa sa de a reface ordinea, a încercat să-i împace pe preoții lui Enlil din Nippur. Mai ales deoarece aceștia promovau ideea haosului din imperiu ca pedeapsă a zeului, care voia răzbunare, după cum susțin texte din acea perioadă, precum Blestemul Akkadului. O reconciliere dintre casa regală akkadiană și preoțimea sumeriană din Nippur, care ar fi reprezentat o puternică alianță, nu se putea realiza decât printr-un singur mod: căsătoria unui preot nippurian cu o urmașă a profanatorului Naram-Sin. Inscripțiile vremii ne arată că trei dintre fiicele lui Naram-Sin au ocupat funcția de Mare Preoteasă până în acel moment: Tutanapșum în Nippur, Enmenanna în Ur și Șumșoni în Sippar. Înaintea lor, Enheduanna, fiica lui Șarru-kinu și mătușa lui Naram- Sin,a ocupat această funcție în Ur. De asemenea, și mama lui Șarru-kinu în orașul Azupiranu.

Înclinația femeilor din casa regală akkadiană către preoție era una firească și chiar tradițională. Cea aleasă pentru căsătoria aranjată a fost numită Amsalai de Talmud. Prima parte a numelui ei, „am", este varianta ebraică a sumerianului „en", care indică funcția de Mare Preoteasă în Ur, așa cum se observă în numele Enheduanna și Enmenanna. Iar „salai" este o variantă a numelui ebraic „sarai" („prințesa mea"), purtat și de soția lui Avram, care provine din akkadianul „șar" („rege"). Așadar, adevăratul ei nume ar putea fi Enșar sau un derivat al acestuia, deși nu putem ști cu siguranță. Tatăl ei este numit Karnevo în Talmud, care se mai scrie și Karnebo, adică „Mielul lui Nabu" în akkadiană. Singura prințesă din acea perioadă care se potrivește descrierii este fiica lui Șar-Kali-Șarri și a reginei sale, Tuta-Șar-Ibbiș. Remarcăm că numele ambilor conține particula „șar" („rege"), întâlnită și în numele mamei lui Avram. Știm din inscripțiile vremii că, până să urce pe tronul Imperiului Akkadian, Șar-Kali-Șarri a fost guvernatorul Nippurului, instalat în acea funcție de tatăl său pentru a controla preoțimea.

Fiind semit, prin urmare adept al Veghetorilor, fiul lui Naram-Sin putea adopta titlul Karnebo, adică „Mielul lui Nabu", care era fiul și moștenitorul lui Marduk. Este posibil ca el, în acea vreme, să fi numit semiți de-ai săi ca preoți în Nippur, pentru a deține controlul tagmei preoțești. Știm deja că sora sa, Tutanapșum, era Mare Preoteasă în Nippur. Probabil această funcție a fost preluată ulterior de fiica lui Șar-Kali-Șarri, o altă mutare firească pentru continuarea deținerii controlului preoților lui Enlil. Particula „en" din numele ei sugerează că ocupase această funcție și în Ur. În acea vreme se aflau în Nippur Nahor, Serug și Re'u – tatăl, bunicul și străbunicul lui Terah. Sunt mari șanse ca măcar unul dintre ei (dacă nu chiar toți) să fi devenit preoți din ordinul lui Șar-Kali-Șarri, ceea ce ar explica modul în care a ajuns Terah să dețină rolul de preot oracular al lui Enlil, funcția de preot transmițându-se din

tată în fiu. Cel care a hotărât căsătoria aranjată a prințesei-preotese, nepoata lui Naram-Sin, a fost fără îndoială Șu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian, în încercarea de a readuce ordinea în țară. Ca soț al prințesei Amsalai a fost ales Terah, preotul semit din Nippur. Și poate că motivul mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu în 2112 î.e.n. a fost prințesa Amsalai. Odată eliberat Sumerul de gutieni iar Urul redevenit capitală, prințesa akkadiană se putea întoarce acasă, acolo unde a fost mare Preoteasă, pentru a încerca să recapete tronul strămoșilor ei. Descendența lui Avram și a fraților săi din casa regală akkadiană ar putea explica numele Milkah („Regina") și Sarai („Prințesa mea"), averile pe care le deținea și mica armată pe care o conducea Avram încă de la plecarea din Sumer, dar și legăturile sale cu regii din câmpia Iordaniei cu cel filistean, cu cel al Șalemului și cu cel al Egiptului Inferior. Însă cea mai bună dovadă se găsește tot în Facerea biblică. La moartea Sarăi, fiii lui Het din Hebron i-au oferit lui Avram cel mai bun loc de înmormântare pentru soția sa deoarece, după cum i-au mărturisit, „tu aici la noi ești un voievod al lui Yahweh" (23:6). Iar „voievod" nu este decât un sinonim pentru „domnitor" sau „rege".

O dovadă suplimentară a originii akkadiene a lui Avram o reprezintă chiar numele său și cel al soției sale. Numiți inițial Avram și Sarai, zeul lor le-a schimbat numele în Avraham și Sara pe când erau în Canaan. Unii cercetători consideră că, astfel, cei doi au renunțat la numele sumeriene în favoarea unora semite, devenind oficial semiți. O ipoteză logică din moment ce, în acea vreme, sumerienii erau în pragul dispariției, în timp ce semiții se pregăteau să ocupe întregul Orient Mijlociu. Avram și familia sa, semiți la origine, erau nevoiți să renunțe la tot ce îi lega de Sumer, inclusiv la nume, și să se adapteze vremurilor și traiului din Canaan. Oricât de logică pare această ipoteză, realitatea este complet diferită. Avram (sau, mai exact Abram ca în Septuaginta) nu este un nume sumerian, ci akkadian. Fiind compus din „ab" („tată") și „ram" („măreț, suprem"), se traduce ca „Tatăl suprem", un nume firesc pentru un membru al unei case regale.

Soția sa avea tot un nume semit, mai exact ebraic, compus din „sar" („prinț") și „ai" („al meu"), traducându- se corect prin „Prințesa mea". Cum ebraica nu exista în acea vreme, derivând din akkadiană mult mai târziu, înseamnă că redactorii biblici au preferat să-i înlocuiască numele akkadian cu echivalentul ebraic. În Canaan zeul le-a oferit nume așa-zis semite, Avraham și Sara („Prințesă"). În realitate, numele primite erau Abraam și Sarra, nume sută la sută sumeriene, redactorii Vechiului Testament modificându-le pentru a avea sens în limba lor. În sumeriană „sar" are înțelesul de „gonit", iar printre multiplele sensuri ale cuvântului „ra" se numără și „a conduce", folosit și de egipteni pentru a-și denumi zeul din fruntea panteonului. Așadar, Sarra înseamnă „Conducătoarea izgonită", nume care i se potrivește, ținând cont că a

fost nevoită să-și părăsească țara pentru a se așeza în Canaan, după câțiva ani de pribegie. La Abraam lucrurile sunt puțin mai încurcate. Scris cu cuneiforme, cuvântul sumerian „ab” („fereastră, deschizătură, nișă”) era reprezentat prin același semn folosit pentru „eș” („a unge”) și „aba” („lac, mare”). Prin urmare, prima silabă a numelui ar putea fi oricare dintre cele trei variante. „Ra” înseamnă „a acompania, a conduce, a purta”. Ultima silabă, „am”, scrisă după un substantiv înseamnă „a fi”. În rest are același înțeles ca și „aga”, adică „diademă, coroană” (cu sensul de simbol al regalității). Astfel, cea mai corectă traducere a numeluiAbraam este „Cel uns pentru a purta coroana”, un nume cât se poate de potrivit. Făcea parte din casa regală akkadiană, fiind un urmaș al lui Șarru-kinu, al divinei Kug-Bau și chiar al lui Marduk. Numele pe care i l-a dat cel mai probabil mama sa ne arată că prințesa akkadiană își dorea tronul Sumerului dacă nu pentru ea, măcar pentru fiul ei cel mai mic. Așadar, acesta pare a fi adevăratul motiv al mutării familiei lui Terah în Ur odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu din 2112 î.e.n.

Cine era cu adevărat soția lui Abram? Facerea 11:29 ne spune: „IarAvram și Nahor și-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milkah, fata lui Haran, tatăl Milkăi și al Yiskăi”. Aceasta este singura menționare biblică a Yiskăi, fiica lui Haran, sora Milkăi și a lui Lot. Unii cercetători au ajuns la concluzia Talmudului și a altor surse rabinice, considerând că Yiskah nu este decât un titlu sau o poreclă a Sarăi.

Cuvântul „yiskah” este un derivat al rădăcinii aramaice folosite pentru văz, prin urmare numele fiicei lui Haran a fost tradus prin „Cea care vede”, o referire la clarviziune.

În tradiția evreiască, prin prisma acestui epitet, Sara este considerată un profet la fel de mare sau chiar mai mare decât Abram, deoarece putea vedea viitorul. În consecință, Yiskah este privită ca un alter-ego al soției lui Abram, care se referă doar la partea ei profetică.

Rabinul Yitzhak Ben Sh’lomo Lurya Aşkenazi, considerat tatăl Kabbaleicontemporane, scria în secolul al XVI-lea: „Yiskah a fost Sara, dar de ce era numită Yiskah? Deoarece vedea viitorul grație inspirației divine”. În zilele noastre, folcloristul american Howard Schwarz o considera pe Yiskah o „extensie a personalității Sarăi dincolo de limitele ei normale”.

Dacă Sarai și Yiskah sunt una și aceeași persoană, apare o problemă. Yiskah este fiica lui Haran și nepoata lui Abram. În Facerea 20:12, Abram spune despre Sarai: „Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e soție”. Era ea într-adevăr fiica lui Terah? În Facerea 11:31 scrie: „a luat Terah pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa, și femeia lui Avram, fiul său”.

Dacă era fiica lui Terah, autorul biblic ar fi menționat asta, așa cum a procedat cu Abram; în schimb, o numește „nora sa”. Afirmația lui Abram este una

dubioasă dacă observăm contextul în care a fost formulată. Biblia spune că, atât în Egipt cât și în Gerar, Abram a declarat că Sarai îi este soră, nu soție, de teama de a nu fi ucis de către eventualii ei pretendenți. După ce i-a apărut Yahweh în vis pentru a-i cere să-i înapoieze soția lui Abram, regele Abimelek l-a întrebat pe patriarh de ce nu a spus adevărul. Prins cu minciuna, era firesc ca Abram să fi încercat să se apere într-un fel. Așa că nu este exclus să-i fi oferit regelui o nouă minciună, care să includă și o parte din adevăr. Prin urmare, afirmația că Sarai îi este soră după tată, în acest context, nu poate fi privită decât cu suspiciune. Deși trebuie să luăm în calcul și varianta că ar putea fi adevărată. În acest caz, cum ar putea Sarai să fie și fiica lui Terah, și a lui Haran? Ținând cont că a murit primul, cu mult înaintea celorlalți, Haran pare să fi fost cel mai mare dintre fiii lui Terah. Abram, care a trăit cel mai mult dintre frați, pare a fi mezinul. În Facerea biblică, unde se spune că lui Terah „i s-au născut Avram, Nahor și Haran", ordinea enumerării celor trei nu a fost stabilită în funcție de vârstă, ci de importanță. Abram este unul dintre cele mai importante personaje din iudaism, islam și creștinism, fiind considerat părintele israeliților și al arabilor; prin urmare, este normal să fie primul pe listă. Haran este cel mai puțin important dintre frați, ținând cont că a murit primul, neluând parte la peregrinările familiei. Așadar, în listă a fost trecut ultimul. După moartea lui Haran, rămase orfane de tată, Sarai și Milkah au fost adoptate de bunicul lor, Terah. Legile vremurilor specificau că orice familie avea nevoie de un cap,
care era întotdeauna tatăl copiilor. Atunci când tatăl deceda, noul cap al familiei sau tată al copiilor devenea, din punct de vedere legal, tatăl defunctului sau bunicul copiilor după tată. În acest mod Sarai și Milkah au devenit fiicele adoptive ale lui Terah. Cei doi fii rămași ai lui Terah, Abram și Nahor, le-au luat de neveste, după cum cerea tradiția vremurilor. Probabil nunțile lor au avut loc în același timp, fiind vorba despre căsătoria a doi frați cu două surori. După nuntă fetele nu mai aveau nevoie de un tată din punct de vedere legal, deoarece capi ai noilor lor familii erau soții lor. Astfel se explică de ce mai târziu, la plecarea din Ur în Harran, Sarai este numită nora lui Terah, și nu fiica sa. Cu ajutorul numelor celor două fete putem stabili și ordinea nașterii lor. Cum Milkah („Regina") reprezintă un rang mai mare decât Sarai („Prințesa mea"), înseamnă că ea a fost prima fiică a lui Haran. La fel ca soțul ei, Sarai era mezina. Acum înțelegem și cum s-au stabilit cele două cupluri: Nahor, fratele cel mare, a ales-o pe Milkah, sora cea mare, în timp ce lui Abram, mezinul, i-a rămas Sarai, sora cea mică. Se pare că a fost potrivirea perfectă, cel puțin pentru fratele cel mic: Abram putea vorbi cu zeii, la fel ca tatăl său, iar soția lui era clarvăzătoare, având capacitatea de a vedea viitorul. Părinții lui au fost preoți (mama sa ocupând chiar funcția supremă), la fel ca

strămoșii lor, proveniți din regina Kug-Bau: Șarru-kinu, mama și fiica sa, precum și fiicele lui Naram-Sin. În aceste condiții, nu este de mirare că Abram și Sarai au primit o misiune divină.

Regele Ur-Nammu a murit în 2094 î.e.n. În timpul unei bătălii a căzut din carul său, care se împotmolise în noroi, și a rămas în urmă, „abandonatca un ulcior spart". Nici după moarte nu a scăpat de ghinion, barca ce îi aducea trupul neînsuflețit înapoi în Sumer „într-un loc necunoscut s-a scufundat; valurile au înghițit-o cu el la bord". La aflarea veștii morții regelui, sumerienii au fost foarte dezamăgiți: „De ce stăpânul Nanna nu l-a ținut de mână?", se întrebau ei. „De ce Inanna, Doamna cerului, nu și-a pus brațul ei nobil în jurulcapului lui? De ce curajosul Utu n-a fost alături de el?". Concluzia lor a fost că marii zei, care l-au ajutat pe Ur-Nammu până în acel moment (regele se lăuda că a primit de la Enlil o „armă divină care îi transforma pe rebeli în grămezi"), s-au răzgândit și și-au încălcat promisiunile:

„Cum s-a schimbat soarta eroului! An și-a încălcatcuvântul sfânt.

Enlil înșelător și-aschimbat hotărârea!". Probabil singurul care s-a bucurat de moartea lui Ur-Nammu a fost fiul său, Șulgi, care a preluat tronul Sumerului. Deși în primii ani s-a implicat în construirea de temple și chiar a terminat zigguratul lui Nanna / Enki început de tatăl său, Șulgi nu era un mare credincios. Ci dimpotrivă. A intervenit în afacerile templelor din tot Sumerul, probabil banii fiind principalul motiv pentru care le-a construit. Der este unul dintre orașele în afacerile cărora Șulgi a intervenit în prima parte a domniei sale și pe care l-a distrus în 2075 î.e.n., aparent ca pedeapsă din voința zeilor.

Cronici timpurii, precum Cronica Weidner, criticau nelegiuirile regelui: „nu efectua corect ritualurile, și-a spurcat ritualurile de purificare". Textul CM 48 îl învinuiește de influențare necorespunzătoare a riturilor, compunând „stele mincinoase, scrieri insolente". Cronica Regilor Timpurii îl acuză de „porniri criminale, iar bunurile templului Esagila și ale Babilonului le-a luat ca pradă". Șulgi s-a proclamat zeu în cel de-al douăzeci și treilea an al său de domnie, iar timpul și l-a petrecut compunându-și imnuri autolaudative. Se pare că aceste „nelegiuiri" erau pe placul Veghetorilor, Ișstar invitându-l în Uruk, unde l-a făcut „un om ales pentru vulva Inannei". Au făcut sex în templul lui Anu după o petrecere privată la care a participat și Marduk, după cum se lăuda Șulgi:

„Cu viteazul Utu (Marduk – n.a.), prieten ca și frate,
Am băut licoare tare
În templul întemeiat de An.
Menestrelii mi-au cântat cele șapte cântări de dragoste.
Inanna (Ișstar – n.a.), regina, vulva cerului și a Pământului,
Îmi era alături, benchetuind în templu".

Actul sexual sfidător în templul sacru al unui zeu Celest nu era nefiresc pentru Șulgi, el însuși fiind conceput pe altarul templului lui Enlil din Nippur, printr-o

uniune dintre regele Ur-Nammu și Marea Preoteasă a zeului. Și nu putem să nu aplaudăm inspirația (sau poate capacitățile de clarvăzătoare) soției lui Terah de a părăsi Nippurul odată cu înscăunarea lui Ur-Nammu, evitând astfel ca ea să fi fost Marea Preoteasă violată de rege. Un conducător ca Șulgi nu avea cum să fie pe placul unui preot credincios lui Enlil, precum Terah. Știind ce va urma, ori poate îndemnat de zeul său, în 2094 î.e.n., când Șulgi a urcat petron, Terah și familia sa au plecat în Harran, orașul geamăn al familia, după Urului. Nu a luat cu el toată susține Facerea biblică, ci a fost însoțit doar de Abram, Sarai și Lot, fiul lui Haran. Nu știm ce s-a cum întâmplat cu soția lui Terah, dacă a rămas în Ur ori dacă a plecat și ea în orașul din nordul Sumerului. Sunt mari șanse ca tot ea să fi fost motivul plecării din Ur după moartea lui Ur-Nammu și înscăunarea noului rege; arogantului Șulgi, care nu avea respect pentru zei, îi lipsea toleranța tatălui său față de străini, mai ales față de membrii fostei case regale akkadiene. Mai mult ca sigur, pentru a nu fi în pericol, prințesa Amsalai și-a luat familia și a fugit în Harran, departe de palatul regal. Sau poate, odată cu înscăunarea lui Șulgi, prințesa și-a dat seama că nu mai are nicio șansă să preia tronul strămoșilor săi, așa că a plecat.

Când Șulgi a căzut, în 2048 î.e.n., Yahweh i-a vorbit pentru prima oară lui Abram. Zeul i-a cerut să părăsească Harranul și să se îndrepte către Canaan, ținutul pe care a promis că îl va dărui urmașilor lui Abram. Era la trei ani după moartea lui Enki, când rege al Sumerului a devenit Amar-Sin, primul dintre cei trei care au adoptat epitetul akkadian al zeului ca omagiu adus divinității defuncte. De asemenea, Amar provine din Amar Utu, numele sumerian al lui Marduk, așa că este evidentă apartenența noului rege la cultul Veghetorilor. Biblia spune că Abram avea 75 de ani când a părăsit Harranul, prin urmare s-a născut în 2123 î.e.n., pe când părinții săi locuiau în Nippur. Tatăl său a mai trăit în Harran 60 de ani, murind la vârsta de 205 ani. Așadar, Terah a decedat în 1988 î.e.n. și s-a născut în 2193 î.e.n., un an plin de evenimente de o deosebită importanță: atunci a murit regele Șar-Kali-Șarri (fiul lui Naram-Sin și strănepotul lui Șarru-kinu), tronul Imperiului Akkadian a fost preluat de patru regi (Igigi, Imi, Nanum și Ilulu) care au condus simultan, iar gutienii au invadat Mesopotamia. La ordinul lui Yahweh, în 2048 î.e.n. a luat Abram „pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii pe care-i aveau în Haran și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan” (Facerea 12:5). Apartenența sa la fosta casă regală i-a adus beneficii: avere, slujitori și soldați. Termenul biblic folosit pentru a desemna oamenii lui Abram este „naar”, care a fost tradus în diferite moduri, ca „slugi”, „tineri” sau „oameni”. Însă, în limba hurianã, acest cuvânt desemna călăreți. De altfel, în textele militare mesopotamiene se găsesc printresoldații cu care și cavalerie călăreții rapizi „lunar” („oamenii-nar”). În plus, în Cartea Întâia a Regilor din Vechiul Testament, regele David a atacat

tabăra unor amaleciți „și nimeni din ei n-a scăpat, afară de patru sute de tineri („Iș-Naar” în original, adică „oameni-nar” sau „lunar” – n.a.) care s-au suit pe cămile și au fugit” (30:17). Numindu-i pe oamenii lui Abram „oameni-nar”, Biblia dă de înțeles că mezinul lui Terah a părăsit Sumerul cu un corp de cavalerie care probabil folosea cămile și nu cai, acestea fiind mult mai potrivite pentru zonele aride din Canaan și Sinai.

Prezența soldaților sub comanda sa sugerează că, după moartea lui Șulgi, prințul Abram își dorea să atace capitala Ur pentru a prelua cu forța tronul strămoșilor săi. Poate visa chiar la restaurarea Imperiului Akkadian. În timpul petrecut în Harran și-a strâns mica armată, pe care n-a mai apucat să o folosească. Zeul său i-a schimbat planurile, trimițându-l în Canaan. Pentru a-l convinge să accepte, i-a promis un nou teritoriu: „Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta eu. Și eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare” (Facerea 12:1-2). Abram s-a lăsat înduplecat și, cu gândul la noul ținut, a renunțat la visul de a conduce Sumerul.

În Canaan, la locul numit Șehem, lângă stejarul lui Mamre i s-a arătat din nou zeul, ocazie cu care Abram a ridicat un altar. Singurul motiv pentru care zeul i s-a înfățișat a fost să-i arate teritoriul promis: „țara aceasta o voi da urmașilor tăi” (Facerea 12:7). Apoi Abram a pornit spre viitorul oraș Ierusalim, numit Șalem în acele zile, până la muntele Moriyya, „care e la răsărit de Bethel („Casa zeului” – n.a.)”, unde a mai ridicat un altar.

De acolo a plecat spre sud, până în Egipt, care în acel moment era împărțit în două: Egiptul Superior (sudic) condus de Nebhepetre Mentuhotep din Waset (Thebai) și Egiptul Inferior (nordic) de Merikare Khety din Henen-nesut (Herakleopolis). Veniți din Canaanul situat la nord de Egipt, cel mai probabil Abram, Sarai și Lot au ajuns la curtea lui Merikare. Fermecat de frumusețea soției lui Abram, faraonul a luat-o de nevastă, crezând că este sora lui. A cumpărat-o de la Abram, dându-i pe ea „oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catâri și cămile”. Tradiția evreiască spune că au stat cinci ani în Egipt.

În Biblie, „Yahweh însă a lovit cu bătăi mari și grele pe Faraon și casa lui, pentru Sarai, femeia lui Avram”. Speriat, Merikare Khety i-a înapoiat femeia lui Abram și i-a gonit din Egipt, permițându-le totuși să păstreze averea primită. Este posibil ca plecarea lui Abram, Sarai și Lot din Egipt să nu se datoreze unui faraon speriat de Yahweh, ci conflictului dintre dinastiile din Waset și Henen-nesut, care tocmai izbucnise. În încercarea de a cuceri regiunea Tjenu (Thinis), Merikare a profanat necropola sacră a lui Asar / Enki din Abju (Abydos). Nebhepetre Mentuhotep din Waset (adept al lui Amun / Enki, zeul suprem al orașului) nu a putut lăsa nepedepsit acest sacrilegiu, prin urmare și-a trimis armata în nord, l-a învins pe Merikare, apoi a unificat Egiptul. Sunt mari șanse ca Merikare să fi murit în lupta cu Nebhepetre, care a

avut loc în jurul anului 2040 î.e.n. Acesta pare cel mai plauzibil motiv pentru plecarea lui Abram din Egipt: teama de conflictul armat în care era implicat faraonul sub protecția căruia se aflase până în acel moment. Dacă relatarea din Cartea Jubileelor este adevărată, după cinci ani au părăsit Egiptul (adică în 2042 î.e.n.) din cauza războiului dintre dinastiile regale din Waset și Henen-nesut.

Întorcându-se pe unde venise, Abram a ajuns la muntele Moriyya, unde ridicase un altar pentru Yahweh.

Acolo s-a despărțit de nepotul său, Lot, care a plecat spre Sodoma din câmpia Iordanului, iar Abram și soția sa au rămas în Canaan. După plecarea lui Lot, zeul i s-a înfățișat din nou profetului, pentru a-i cere să verifice acel teritoriu, amintindu-i că îl va lăsa urmașilor lui. Patriarhul s-a întors la stejarul lui Mamre din Hebron, unde a mai ridicat un altar. Nu a petrecut mult timp acolo deoarece „în zilele lui Amrapel, regele Senaarului" a avut loc expediția militară a regilor răsăriteni împotriva celor canaaneeni. Aceasta pare să fi avut loc în 2039 î.e.n., în ultimul an de domnie al lui Amar-Sin. Facerea 14:5 susține că războiul a avut loc la paisprezece ani după ce elamiții, sub conducerea lui Kedarela'omer / Kudur-Lagamar, îi subjugaseră pe regii canaaneeni. Într-adevăr, trecuseră paisprezece ani de când regele sumerian Șulgi, predecesorul lui Amar-Sin, la sfatul oracolului zeului Nanna / Enki a lansat campania militară din 2053 î.e.n. din Canaan, condusă de elamiți. După ce i-au învins pe refaimi, pe zuzimi, pe emimi, pe horei, pe amaleciți și pe amorei, Kudur-Lagamar / Kedarela'omer, Eri-Aku / Aryok, Tud-ghula / Tidal și Amar-Sin / Amrapel s-au luptat în Valea Sidimului cu cinci regi din Câmpia Iordanului: Bera, Birsta, Șinab, Șemeber și regele din Bela / Zoar.

Învingători, regii mesopotamieni au jefuit Sodoma și Gomorrah și s-au întors acasă, luându-l cu ei și pe Lot, pe care l-au capturat în Sodoma. Aflând că nepotul său a fost înrobit, Abram a strâns 318 călăreți „naar" și i-a ajuns din urmă pe regii mesopotamieni la Dan, unde i-a atacat în timpul nopții, eliberându-l astfel pe Lot și recuperând prada de război luată din Sodoma. Pentru această victorie incredibilă a fost felicitat atât de Bera, regele Sodomei, cât și de Meleki-sedeq, cel al Șalemului. Mai mult, noaptea i-a apărut zeul său în vis, pentru a-l asigura din nou că va moșteni acel ținut. După înfrângere, regii mesopotamieni au fost detronați.

Amar-Sin și-a pierdut viața pe drumul spre casă, fiind ucis de înțepătura unui scorpion, tronul Sumerului revenindu-i fratelui său, Șu-Sin. Prin înfrângerea lui Amar-Sin și a aliaților săi, Abram s-a răzbunat pe cel ce ocupa tronul care i se cuvenea de drept (după părerea lui), cel al Sumerului. După spusele Bibliei, la zece ani după sosirea în Canaan, adică în 2038 î.e.n., pentru că Sarai era stearpă, Abram s-a culcat cu slujnica ei, egipteanca Hagar. Se întâmpla la câteva luni după moartea lui Amar-Sin și înscăunarea fratelui său, Șu-Sin, pe

tronul Imperiului Neo-Sumerian. Din dorința lui Abram de a avea un copil imediat după ce a aflat de moartea lui Amar-Sin înțelegem că își dorea un fiu care să urce pe tronul Sumerului. Avea acest drept ținând cont că făcea parte din familia regală akkadiană, strămoșii săi conducând Mesopotamia timp de două secole. Momentul era cel mai potrivit, Sumerul fiind slăbit, mai ales după destrămarea alianțelor cu vecinii săi. Nici mama viitorului copil nu a fost aleasă întâmplător; deși Biblia susține că era o simplă slujnică, o veche legendă evreiască, amintită de Louis Ginzberg în Legends
of Jews („Legende ale evreilor”), o consideră pe Hagar fiica faraonului, dată de Merikare lui Abram în schimbul Sarăi alături de „oi, vite mari și asini, slugi și slujnice, catâri și cămile”. Devine tot mai evident că Abram își dorea pe tronul Sumerului un fiu care să aibă ambii părinți cu sânge regal, chiar dacă Yahweh / Marduk îi promisese Canaanul. După nouă luni Hagar a născut un băiat pe care l-a numit Yișma’el, după cum i-a poruncit un înger. „Şi a numit Hagar pe Domnul, cel ce-i grăise, cu numele acesta: Ata-El-Roi (care se tâlcuieşte: Tu eşti Dumnezeu atotvăzător), căci zicea ea: «N-am văzut eu, oare, în față pe cel ce m-a văzut?»” (Facerea 16:13), de unde rezultă că divinitatea care i-a impus numele copilului era un Veghetor. Întâmplarea avea loc în anul 2037 î.e.n., pe când Abram era în vârstă de 86 de ani.
Ajuns pe tronul Sumerului în 2039 î.e.n., Șu-Sin a găsit marea alianță a regilor mesopotamieni destrămată iar pe foștii aliați ai Urului atacându-i imperiul aflat în descompunere. Regele nu a avut de ales decât să ceară ajutorul zeilor săi, Veghetorii. La începutul domniei sale se lăuda într-o inscripție că „Sfânta Inanna (Ișstar – n.a.), cea înzestrată cu uimitoare calități, prima fiică a lui Sin (Enki – n.a.)”, i-a oferit arme cu care să „atace în luptă țara dușmană care e nesupusă”. Însă ajutorul zeiței a fost insuficient, iar Șu-Sin și-a oferit loialitatea celeilalte tabere divine. Pe măsură ce creșteau presiunile din vest, regele a început să le ceară iertare și ajutor marilor zei din Nippur, adică lui Enlil și soției sale, Ninhursag. Textele din acea vreme și excavațiile arheologice au dezvăluit că Șu-Sin a întreprins lucrări masive de reconstrucție în Nippur.Disperat, a înălțat și o stelă pentru Enlil și soția sa, „o stelă cum niciun rege nu mai durase”. Zeul însă nu era prezent pentru a-i răspunde, doar Ninlil / Ninhursag auzindu-i implorările. Cuprinsă de compasiune, „pentru a prelungi bunăstarea lui Șu-Sin, a-i întinde vremea coroanei”, zeița i-a dat o „armă care cu radiație lovește (…) a cărei înspăimântătoare strălucire ajunge până la cer”. Un text al lui Șu-Sin, catalogat cu indicativul Colecția B, susține că, după ce a făcut Harranul să „tremure de spaima armelor lui”, regele a vrut pace. A trimis-o pe fiica sa ca mireasă, probabil conducătorului regiunii. Fata s-a întors în Sumer, „înființând un oraș pentru Enlil și Ninlil pe hotarul Nippurului”. Era prima dată „din zilele când s-au hotărât sorții, ca un rege să construiască un oraș pentru Enlil și Ninlil”, după cum se lăuda Șu-Sin. Regele

chiar și-a atribuit rolul de Mare Preot în Nippur, însă toate eforturile sale au fost în zadar. Enlil refuza să-i ofere ajutorul, iar Imperiul Neo-Sumerian se apropia de un iminent sfârșit. Într-un ultim gest disperat de a atrage protecția Celeștilor, Șu-Sin a construit pentru Enlil și Ninhursag „o mare barcă de croazieră, potrivită pentru cele mai late râuri", pe care „a împodobit-o desăvârșit cu pietre prețioase", a înzestrat-o cu vâsle din cel mai fin lemn și a mobilat-o cu tot confortul, inclusiv cu un pat nupțial. Apoi a „pus barca de croazieră în bazinul larg din fața Casei Plăcerilor lui Ninlil". Se pare că, în sfârșit, regele a găsit formula câștigătoare; Enlil s-a lăsat înduplecat și s-a întors în Nippur:

„Când Enlil a auzit
De la o zare la alta s-a grăbit,
Din miazăzi în miazănoapte a călătorit;
Prin văzduh, peste pământ a gonit,
Mult să se bucure cu iubita-i regină, Ninlil".

Lipsesc câteva rânduri dinspre finalul tăbliței, așa că nu putem ști ce s-a întâmplat. Însă ultimele rânduri ale textului se referă la „Ninurta, marele războinic al lui Enlil, care l-a buimăcit pe intrus" după ce a descoperit pe barcă „o inscripție, o scriere rea", probabil o formulă magică folosită pentru a arunca un blestem asupra lui Enlil și Ninhursag. Nu s-a găsit niciun text despre reacția lui Enlil la acest complot, însă se pare că a plecat din nou din Nippur, de această dată luându-și și consoarta cu el. Nu peste mult timp, o eclipsă totală de Lună din februarie 2031 î.e.n. a fost interpretată de preoții din Nippur ca un semn rău. I-au scris lui Șu-Sin că era o prevestire „către regele care domnește peste cele patru regiuni: zidul său va fi distrus, Urul va rămâne pustiu".

Nemaiavând ce pierde, respins de zeii Celești, Șu-Sin i-a sfidat pentru ultima oară. A construit în Nippur, orașul lui Enlil, un templu pentru un zeu tânăr, fiu al lui Ișar, numit Șara („Prinț"). În inscripția lăsată în templu, Șu-Sin se declara tată al tânărului zeu: „Divinului Șara, ceresc erou, iubitul fiu alInannei: tatăl său, Șu-Sin, puternicul rege, rege al Urului, rege al celor patru regiuni, i-a construit templul Șagipada, iubitul lui altar; trăiască regele". N-a mai trăit mult regele, acela fiind ultimul său an de domnie.Nici ultimul conducător al Sumerului, Ibbi-Sin, nu a reușit să oprească decăderea imperiului. Urcat pe tron după moartea tatălui său, în 2030 î.e.n., nu a putut decât să accelereze construirea zidurilor și fortificațiilor din centrul Sumerului, în jurul Urului și al Nippurului, restul țării rămânând fără apărare în fața atacurilor semiților din vest. Mesajele de loialitate de la centrele urbane subordonate au încetat să mai sosească, rând pe rând. În cel de-al doilea an al său de domnie s-a numit Mare Preot al templului lui Ișar din Uruk, însă de la oracole nu primea decât mesaje de distrugere și pedeapsă. În al patrulea an de domnie i s-a spus că „Fiul de la apus se va ridica (…) e un semn pentru Ibbi-Sin: Urul va fi judecat". În al

cincilea an, regele a devenit Mare Preot al lui Ișstar la templul ei din Ur, însă nici această funcție nu i-a fost de folos.
A fost ultimul an in care orasele din Sumerau trimis tradiționalele animale de sacrificiu pentru templul lui Enki din Ur. Autoritatea centrală din Ur, zeii săi Veghetori și marele său templu-ziggurat nu mai erau recunoscute. În al șaselea an de domnie, adică în 2024 î.e.n., sfârșitul părea tot mai iminent. „Când vine anul al șaselea, locuitorii Urului vor fi prinși în capcană”, anunța unul dintre oracole. Calamitatea urma să sosească atunci „când, pentru a doua oară, cel ce-și spune Suprem, ca unul căruia i-a fost uns pieptul, va veni de la apus”. În același an, după cum arată mesajele primite de rege de la frontiera vestică, „apuseni ostili intraseră pe câmpia” Mesopotamiei, fără a întâmpina vreo rezistență. În scurt timp ei au „intrat în interiorul țării, ocupând una după alta toate marile fortărețe”. Chiar înainte de terminarea anului al șaselea s-au oprit și din Nippur inscripțiile care îl onorau pe regele din Ur. Dușmanul Sumerului, „cel ce-și spune Suprem”, ajunsese în inima imperiului. Acesta nu putea fi decât noul rege al Pământului, Marduk, care se întorcea în Mesopotamia pentru a se înscăuna în Babilonul său mult iubit.
În autobiografia sa, Marduk susține că a fost exilat timp de 24 de ani în țara Hatti:
„În țara Hatti am întrebat un oracol
[Despre] tronul și domnia mea;În toi: «Până când?Douăzeci și patru de ani, în toi, am cuibărit».
După cel de-al douăzeci și patrulea an
Zilele mele [de exil] erau încheiate
Spre orașul meu am [pornit];
Templul meu Esagila ca un munte [să-l înalț],
Veșnicul meu sălaș să-l [reînființez].
Am luat-o la picior
Prin […] țări spre orașul meu
Pentru ca […] să i-l hotărăsc,
Un rege în Babilon să [înscăunez]
În casa legământului meu […]
În Esagilul ca un munte […]
De Anu creat […]
În Esagil […]
O platformă să ridic […]
În orașul meu […]
Bucurie […]”.
Tăblița deteriorată înșiră apoi orașele prin care a trecut Marduk în drumul spre Babilon. Intrase într-adevăr în Mesopotamia de la vest, așa cum preziseră oracolele, însoțit de semiții săi amoriți. Însă lucrurile nu au mers pentru el ca

pe roze. Împotriva Babilonului un zeu „își dezlănțuise mânia”. Numele lui este declarat la începutul unei coloane din text, din care însă nu se distinge decât prima parte: „Divinul Nin…”, care nu poate fi decât Ninurta, fiul lui Enlil. Din păcate, deteriorarea tăbliței nu ne permite să aflăm acțiunile lui Ninurta împotriva Babilonului. Însă găsim replica lui Marduk în cea de-a treia tăbliță a Textelor lui Kedarela'omer, unde trupele sale amorite au năvălit spre Nippur, oraș în care le așteptau cele elamite, mobilizate de Ninurta. În timpul confruntării Nippurul a fost devastat iar Ekur, templul lui Enlil, profanat dinnou. Ninurta i-a acuzat de această faptă pe soldații lui Marduk, însă textul îl consideră pe fiul lui Enlil adevăratul autor, numit aici Erra:

„Erra, cel nemilos,
A intrat în incinta sacră.
S-a oprit în incinta sacră,
A privit Ekurul.
«Luați prada din Ekur,
Luați odoarele,
Distrugeți-i temelia,
Spargeți îngrăditura altarului!»”.

Când Enlil a aflat că i-a fost profanat templul, că „în sfânta sfintelor voalul era sfâșiat”, s-a întors într-un suflet în Nippur. „În fața lui goneau zei înveșmântați în raze”; el însuși „răspândea o strălucire ca a fulgerului” când a coborât din cer. „Și-a cutremurat locul sfânt” când a aterizat în templu, apoi l-a întrebat pe fiul său, „prințul Ninurta”, cine i-a pângărit locul sfânt. Bineînțeles că Ninurta nu și-a mărturisit vina, ci a arătat cu degetul spre Marduk și amoriți. Textul mai susține că Ninurta nu îi adresa tatălui său respectul cuvenit: „Fără a se teme pentru viața sa, nu și-a scos tiara”; lui Enlil „urât i-a vorbit (…) nu era dreptate; distrugerea se zămislea”.De ce ar fi profanat Ninurta templul tatălui său? Fără îndoială, pentru a-l atrage în lupta împotriva lui Marduk. Ninurta, care ar fi trebuit să moștenească tronul Pământului, nu era mulțumit de decizia lui Anu de a-i oferi lui Marduk conducerea Terrei. Mai mult, nu era deloc mulțumit că tatăl său a acceptat hotărârea împăratului, renunțând la tron fără luptă. Ninurta era un războinic,
învățat să lupte până la capăt, să nu cedeze sub nicio formă.
Nu putea accepta înfrângerea, mai ales în fața Veghetorilor, cu care a luptatîntreaga sa viață. Mai ales în fața lui Marduk, rivalul său direct la tron. A învățat să lupte până la final de la tatăl său, care acum ceda. Ceea ce a făcut să-i scadă respectul pentru Enlil, motiv pentru care „nu și-a scos tiara” și „urât i-a vorbit”. Nu era corect să primească Marduk ceea ce i se cuvenea lui,
moștenitorul lui Enlil. Și nu era corect ca tatăl său să nu facă nimic în această privință. Însă Enlil asculta în continuare ordinul împăratului Anu, chiar și după ce templul din Nippur i-a fost devastat.

În Epopeea lui Erra, Consiliul Zeilor s-a întrunit și a discutat „preț de o zi și o noapte, fără încetare”.
Anunnaki, marii zei, i-au amintit lui Ninurta decizia lui Anu: „Acum că Prințul Marduk s-a ridicat, acum că oamenii pentru a doua oară i-au ridicat chipul, de ce continuă Erra cu împotrivirea?”. Furios, văzând că nu primește sprijin din partea nimănui, Ninurta s-a hotărât să își facă singur dreptate. „Consultându-se cu sine însuși”, zeul s-a decis să dezlănțuie niște arme teribile. „Pământurile le voi nimici, morman de pulbere voi face din ele; cetățile le voi prăpădi, în pustiu le voi preface; munții îi voi netezi, animalele le voi face să dispară; mările le voi agita, viețuitoarele din ele le voi decima; oamenii îi voi face să piară, sufletele lor le voi preschimba în vapori; nimeni nu va fi cruțat”, și-a spus el.
Dintr-un text catalogat cu indicele CT-xvi-44/46 aflăm că un zeu minor l-a anunțat pe Marduk de planul distructiv al lui Erra / Ninurta. Într-o noapte, pe când marii zei se retrăseseră pentru a se odihni, zeul „aceste cuvinte lui Marduk i le-a grăit”, în legătură cu „șapte arme cumplite care de Anu au fost create (…) Pustiirea acestor șapte contra ta se pregătește”.
Alarmat, Marduk a vrut să afle unde se aflau armele:
„Aceste șapte, unde s-au născut, unde au fost create?”. Necunoscutul i-a dezvăluit că erau ascunse sub pământ:
„Aceste șapte în munți sălășluiesc,
Într-o scobitură din pământ se găsesc.
Din acel loc cu strălucire vor năvăli,De pe pământ la cer, în groază înzăuate”.Nefiind lămurit, Marduk a insistat să afle locația exactă a armelor, însă i s-a răspuns că „până și zeilor înțelepți, și lor le e necunoscut”.
Mai departe, în Epopeea lui Erra apare un zeu numit Ișum. Nu se cunoaște identitatea acestui personaj, al cărui nume s-ar traduce în sumeriană prin „Înțeleptul învățător al Muntelui”. Știm doar că sumerienii îl mai numeau Endursaga („Domnul prietenos și supus al legăturii”), considerându-l mesagerul zeilor și fratele lui Marduk. Acesta nu poate fi decât Nabu, zeul înțelepciunii după moartea lui Enki și mesagerul zeilor, cel considerat de unii fiul lui Enki, iar de alții al lui Marduk. Din mituri știm că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor după Potop, trecând de partea Celeștilor după ce Enlil i-a oferit nemurirea și un loc în Grădina Zeilor. De asemenea, știm și că în cel de-al doilea război al zeilor a jucat adesea rolul de mediator între cele două tabere aflate în conflict. Același rol îl joacă și aici, încercând să-l convingă pe Ninurta să renunțe la planul de a folosi teribilele arme împotriva oamenilor nevinovați:
„Îi vei distruge tu, cel drept, pe cei drepți?
Îi vei distruge pe cei care împotrivă-ți au păcătuit
Laolaltă cu cei care împotrivă-ți nu au păcătuit?”.

Însă Ninurta, plin de ură, era hotărât. „Voi anihila fiul și voi lăsa tatăl să-l îngroape; apoi îl voi ucide pe tată, fără a lăsa pe nimeni să-l îngroape!”, a strigat el. În cele din urmă, Ișum / Nabu l-a înduplecat. Ninurta a acceptat să excludă din atac Mesopotamia, promițând să lovească doar locurile în care s-ar putea ascunde Marduk:
„Din oraș în oraș un emisar voi trimite;
Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa;
Mama lui se va opri din râs (…)
La locul zeilor acces nu va avea”.Se pare că planul lui Ninurta a fost aprobat de Enlil. Fără a mai pierde timpul, Ninurta și Nabu s-au hotărât să treacă la acțiune, deși cel din urmă a acceptat să participe doar pentru a se asigura că fiul lui Enlil se va ține de cuvânt:„Atunci eroul Erra a venit în fața lui Ișum,Amintindu-și cuvintele lui;
Și Ișum a venit în față, după cuvântul dat,
Cu o strângere de inimă”.
Primul care a lansat una dintre bombe a fost Nabu:
„Ișum spre Muntele cel măreț porni;
Îngrozitoarele Șapte, fără egal,
Se târau în urmă-i.
La Muntele cel măreț eroul sosi;
Ridică mâna
Muntele fu spulberat;
Câmpia de lângă Muntele cel măreț
O șterse el apoi;
În pădurile sale nicio tulpină de copac nu mai rămase în picioare”.
Ninurta nu s-a lăsat mai prejos:
„Atunci, imitându-l pe Ișum,
Erra Drumul Regilor îl urmă.Orașelor sfârșitul li-l aduse,
În pustietate le prefăcu.
În munți întinse înfometarea,Animalele le făcu să piară”.
Un document cunoscut drept K.5001, publicat în Oxford Edition of Cuneiform Texts, vol.VI, scris în sumeriană și în akkadiană, adresat unui zeu a cărui identitate nu reiese din fragment, confirmă atacul devastator:
„Domn, purtător al Pârjolitorului
Care a făcut scrum inamicul;
Care a nimicit țara neascultătoare;
Care a plouat cu pietre și foc peste dușmani”.
Astfel de arme teribile, precum cele șapte ale lui Ninurta, asemănătoare celor atomice, sunt descrise și în scripturile indiene. În Bhagavad Gita, „un singur proiectil încărcat cu toată puterea Universului” a distrus trei cetăți, lăsând în urmă „o coloană incandescentă de fum și flăcări, strălucitoare cât o mie de

sori”, care „s-a ridicat în toată splendoarea ei peste întreg pământul”. Drona Parva susține că „un proiectil în flăcări, cu strălucirea unui foc fără fum, fu lansat. O obscuritate subțire înconjură deodată cerurile. Norii urcară cât mai sus, lăsând să cadă o aversă de sânge. Lumea, arsă de căldura acestei arme, păru cuprinsă de febră”. În Mahabharata se vorbește despre o armă care a provocat secetă într-o țară timp de doisprezece ani, iar o alta distrugea „fătul în pântecele mamei”. În cartea a opta, „de la bordul unei puternice vimana, aflată în aer la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dușmanilor. Un fum alb strălucitor, de zece mii de ori mai luminos decât Soarele, s-a ridicat având o incandescență insuportabilă (…)

Totul s-a petrecutde parcă ar fi fost o dezlănțuire a elementelor: Soarele se învârtea în cerc. Pârjolită complet de dogoarea armei, lumea umbla buimacă în văpaie. Arși de văpaie, elefanții fugeau înnebuniți care-ncotro, căutând o scăpare din fața groaznicului flagel. Apa clocotea, animalele mureau iar dușmanii erau seceraţi; pârjolul cuprindea arborii, care se prăvăleau în șir ca într-o pădure cuprinsă de flăcări. Mugind îngrozitor, elefanții se prăbușeau răpuși. Caii și carele de luptă ardeau, totul arăta ca după un uriaș incendiu. Mii de case au fost distruse apoi, pe mare și pe uscat, se așternu o liniște totală (…) Priveliștea era înfiorătoare.Cadavrele celor căzuți se zgârciseră într-atât din cauza căldurii nemaiîntâlnite, încât nici nu mai arătau a oameni”. În Ramayana, în timpul războiului dintre Rama și Ravana, „sute de meteori căzură din cer” iar „sulițele, securile, scuturile se învolburau. Un fum stăruitor și gros ca noroiul înnăbușea oamenii și animalele care încercau să iasă pe străzi. Orașul Lanka, arzând, lumina marea”. Arma Strămoșului, pe care prințul Rama o primise de la Agastya și „o ținuse pentru împrejurarea supremă”, era o armă nemaiîntâlnită: „săgeata aceasta, care avea adunată în ea energia tuturor ființelor, strălucea ca Soarele. Ea putea să răzbată un munte, putea trăsni după aceea un șir de o sută de
elefanți, și apoi putea să prefacă în pulbere alt șir de o sută de care, iar în cele din urmă tot mai putea să sfărâme, la o depărtare de zece yoiana, o cetate de granit”. După ce Rama a lansat arma, „cele două oști crezură că venise sfârșitul lumii.

Zdruncinarea văzduhului le-a prăbușit. Pământul s-a cutremurat până în mărunțaiele lui de foc. Multe stele s-au desprins de pe cer”.

În capitolul Victoria, Khara a folosit o armă la fel de distrugătoare împotriva lui Rama: „un disc negru acoperi Soarele (…) Numaidecât, ziua fu înlocuită de un întuneric total (…) Peștii stăteau nemișcați în iazurile unde lotusul începea să se ofilească. Toții arborii își pierdură frunzele. Pământul se zgudui”.

Nu doar textele antice confirmă folosirea armelor atomice, ci și descoperirile arheologice. În lume se găsesc multe locuri care prezintă urme ale unor atacuri nucleare. În Peru, la 300 de metri de un monolit gigant din fortificațiile de la

Sacsayhuaman, care cântărește peste 20.000 de tone, se pot vedea numeroase roci vitrificate întinzându-se pe câteva sute de metri în șase direcții diferite. În Irak și în deșertul Gobi, lângă Hara-Hoto, au fost găsite nisipuri vitrificate sticloase, care nu se puteau forma decât la temperaturi fantastice. În Liban s-au descoperit sute de tektite negre, mari, care conțineau izotopi radioactivi de aluminiu, unele prezentând în interior plante surprinse în momentul vitrificării. În Franța, Scoția, Chile, India, Australia și Africa de Sud au fost găsite numeroase tektite sticloase foarte dure, negre, bogate în aluminiu și beriliu. Analizele au arătat că suferiseră cu mii de ani în urmă puternice bombardamente radioactive, fiind expuse la temperaturi de circa 5-6000 de grade celsius. În preajma Mării Moarte există zone cu un nivel ridicat de radioactivitate a solului, în care nu se găsește vegetație sau animale. În Death Valley din Nevada se află ruinele unui oraș vechi de câteva milenii, distrus de o mare catastrofă. Un suflu extrem de puternic a dărâmat clădirile de piatră, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tektite iar pe unele ziduri s-auimpregnat ciudate siluete negre, ca niște umbre de fum. În zonă nu există vulcani, analizele chimice au demonstrat că nu poate fi vorba despre un meteorit iar un incendiu nu ar putea vitrifica rocile și nisipul. Nu există acolo forme de viață animală sau vegetală, cu excepția unor microorganisme. Temperatura de peste 6000 de grade celsius, necesară pentru a vitrifica rocile, nu se poate obține decât printr-o explozie nucleară. În Mohenjo-Daro din sudul Pakistanului, oraș cu un nivel ridicat de radiații, s-au găsit 44 de schelete perfect conservate, îngropate sub stradă, cu fața în jos, ținându-se de mâini, de care animalele au refuzat să se apropie. Cercetătorul britanic David Davenport susținea în 1997 că a găsit un epicentru de aproape 50 de metri, unde totul a fost topit prin vitrificare. În anii 1940-1950, arheologii au descoperit același lucru în orașele indiene Kot Diji și Harrapa (aflat pe paralela de 30 de grade, la fel ca Eridu și Giza, locuri unde se găseau la un moment dat „porți ale cerului”).

Oracolele sumeriene anunțau că atunci „când vine anul al șaselea (de domnie al lui Ibbi-Sin, adică 2024 î.e.n. – n.a.), locuitorii Urului vor fi prinși în capcană” deoarece „cel ce-și spune Suprem (Marduk – n.a.), ca unul căruia i-a fost uns pieptul (ca un rege – n.a.), va veni de la apus”. Atunci Marduk și amoriții săi au atacat Nippurul apărat de Ninurta și de elamiți, și tot atunci fiul lui Enlil a hotărât să atace cu șapte arme teribile orașele semite ale rivalului său. Exact în acel an, conform Facerii biblice („când era Avram de nouăzeci și nouă de ani”), lui Abram i s-a arătat din nou zeul său. Ca de fiecare dată i-a reamintit că va lăsa moștenire Canaanul urmașilor săi, apoi i-a schimbat numele din Abram în Abraam, iar soției sale din Sarai în Sarra. Atunci a aflat Abraam că fiul său, Yișma’el (Ismael în română), nu îi va fi moștenitor. „Iată, te-am ascultat și pentru Yișma’el, și iată îl voi binecuvânta, îl voi crește și-l

voi înmulți foarte, foarte tare; doisprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare. Dar legământul meu îl voi încheia cu Yișaq, pe care-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta!" (17:20-21), i-a spus zeul. Nu a plecat fără a-i cere lui Abraam să se circumcidă; nu doar el, ci „toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur". Acest obicei al „tăierii împrejur" este unul egiptean. Miturile spun că zeul suprem Ra (Anu) și-a tăiat penisul, din sângele și din sperma sa curse pe pământ născându-se Șu, zeul aerului, și Tefenet, zeița umidității, nimeni alții decât Enlil și Enki. Șu-Sin, penultimul rege al Sumerului, a preluat numele zeului aerului, ceea ce dovedește că religia egipteană depășea granițele țării. Circumcizia era un gest simbolic de solidaritate cu zeul, menit să aducă urmași precum ai zeului.

Imediat după ce „au fost tăiați împrejur toți cei de parte bărbătească din casa lui Avraham, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint de la cei de alt neam" (17:27), trei zei au apărut în fața lui Abraam „într-o zi pe la amiază,când ședea el în ușa cortului său" (18:1). Se pare că erau în trecere, fără a avea de gând să-l viziteze. Abraam „cum i-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ" (18:2). I-a convins să se oprească puțin, cât să mănânce și să se odihnească. Cei trei au fost serviți cu azime, unt, lapte și un vițel gătit. Vițelul reprezintă un indiciu în deslușirea identității unuia dintre cei trei, fiind simbolul celui numit adeseori „Taurul ceresc", adică Enlil. După ce au terminat de mâncat, zeul i-a amintit lui Abraam că va avea un fiu peste un an. Apoi i-a dezvăluit motivul vizitei sale: „Strigarea Sodomei și a Gomorrei e mare și păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu" (18:20-21). După ce însoțitorii zeului furtunii au plecat spre Sodoma, Abraam a încercat să-l convingă pe Enlil să nu comită un asemenea genocid, întocmai ca Nabu pe Ninurta în Epopeea lui Erra: „Nu se poate ca tu să faci una ca asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?" (18:25).

A încercat chiar să-l înduplece folosind numărul atribuit lui Enlil, echivalentul titlului de rege: „Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de drepți: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de drepti, se vor afla in cetate "(18:24). Primind un răspuns satisfăcător, Abraam a continuat negocierea, scăzând din ce în ce mai mult numărul „drepților", ajungând într-un final la zece. „Pentru cei zece nu o voi pierde", l-a asigurat Enlil, apoi „s-a dus, iar Avraham s-a întors la locul său" (18:33).

De ce a venit Enlil până aproape de Sodoma? Știm din mitul sumerian că Ninurta a primit aprobarea tatălui său pentru a lansa bombele, cu condiția să fie folosite doar în locurile în care se confirma prezența lui Marduk. În

povestea biblică, Enlil i-a mărturisit lui Abraam motivul pentru care i-a însoțit pe cei doi „îngeri” (cel mai probabil Ninurta și Nabu) până aproape de Sodoma: „pogorî-mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu”. Cu alte cuvinte, pentru a verifica dacă într-adevăr inamicul lor se ascundea acolo, înainte de a permite lansarea bombelor atomice.

Capitolul 19 al Facerii ne spune că se făcuse deja seară când cei doi trimiși ai lui Enlil au ajuns în Sodoma. Acolo au fost întâmpinați de Lot, nepotul lui Abraam, care i-a invitat în locuința sa. Inițial au refuzat, preferând să stea pe stradă. Însă, la insistențele lui Lot, în cele din urmă au acceptat. Ce făceau în stradă cei soi zei? În Epopeea lui Erra, Ninurta spunea: „Din oraș în oraș un emisar voi trimite; Fiul, sămânța tatălui, nu va scăpa”.Mai mult ca sigur verificau dacă Marduk se afla în Sodoma. Abia după ce au primit confirmarea au intrat în casa lui Lot. Se pare că Marduk a aflat de prezența (celor doi inamici și și-a trimis supușii, „sodomenii, locuitorii cetății Sodoma, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân” (19:4), să-i captureze. „Unde sunt Oamenii care au intrat să mâie la tine? Scoate-i ca să-i cunoaștem!” (19:5), i-au strigat ei lui Lot după ce au înconjurat casa în care se aflau zeii. În zadar le-a oferit nepotul lui Abraam pe cele două fiice ale sale, sodomiții îi voiau doar pe noii veniți. Însă Ninurta și Nabu nu puteau fi învinși de o gloată de simpli muritori; când mulțimea a încercat să spargă ușa, cei doi zei l-au tras pe Lot înăuntru „iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire de la mic până la mare” (19:11). Apoi l-au anunțat pe Lot de planul distrugerii cetății, sfătuindu-l să-și ia familia și să fugă. În zori, cei doi l-au îndemnat să se grăbească. „Dar fiindcă el zăbovea, îngerii, din mila Domnului către el, l-au apucat de mână pe el și pe femeia lui și pe cele două fete ale lui” (19:16). Scoțându-l afară, l-au sfătuit să fugă din fața urgiei: „Mântuiește-ți sufletul tău! Să nu te uiți înapoi, nici să te oprești în câmp, ci fugi în munte, ca să nu pieri cu ei!” (19:17). Pentru că nu aveau timp să ajungă la munte, Lot și familia sa au ales să se ascundă într-un loc numit Zoar.

De ce se grăbeau cei doi „îngeri” în zori? Ce făceau în stradă înainte de a intra în casa lui Lot? Și de ce scăderea numărului „drepților” în negocierea lui Abraam seamănă destul de mult cu o numărătoare inversă (50, 45, 40, 30, 20, 10)? Să fi activat cei doi o bombă cu ceas în Sodoma? Se pare că nu, Biblia afirmând că atacul a venit de sus: „Yahweh a slobozit peste Sodoma și Gomorrah ploaie de pucioasă și foc din cer de la Yahweh și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia” (19:24). Efecte asemănătoare ale unei arme divine descria Hesiod în Teogonia: „Un suflu arzător înfășură pe titani, fiii țărânii, în vreme ce văpaia se urca uriașă spre norul divin și, în ciuda puterii lor, ei își simțeau ochii orbiți când scăpăra lumina trăsnetului și a fulgerului. O dogoare

năprasnică străbătea genunea. Priveliștea din ochi și sunetul din urechi erau aidoma celor pe care le-ar face, întâlnindu-se, pământul și cerul deasupra (…) Și de jur împrejur pământul, izvor de viață, pâlpâia în flăcări". La fel și un mit norvegian, relatat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology: „Flăcările țâșneau din crăpăturile stâncilor; peste tot se auzea șuieratul aburilor. Toate viețuitoarele, toate plantele au fost mistuite.
Numai țărâna golașă a mai rămas dar, precum cerul însuși, nici pământul nu mai era decât crăpături și prăpăstii". Uitându-se spre Sodoma și Gomorrah, Abraam „a văzut ridicându-se de la pământ fumegare, ca fumul dintr-un cuptor" (19:28), locul rămânând pustietate pentru totdeauna", după cum susține Cartea lui Sofonie 2:9. Efectul pedepsei divine a fost devastator, până și soția lui Lot prefăcându-se într-un stâlp de sare, termenul ebraic fiind „netsiv melah".
Într-un articol prezentat Societății Orientaliste Americane în anul șiîntr-o continuare din Beiträge zur Assyriologie, asirologul Paul Haupt a demonstrat că, întrucât primele surse de sare din Sumer au fost bălțile de lângă Golful Persic, termenul sumerian „nimur" s-a ramificat, ajungând să însemne atât „sare", cât și „vapori". De vreme ce Marea Moartă se numește în ebraică Marea Sărată, probabil naratorul evreu al poveștii biblice a interpretat greșit termenul sumerian și a scris „stâlp de sare", când soția lui Lot a devenit de fapt „o coloană de vapori". În textele ugaritice, precum povestea canaaneană a lui Aghat, sfârșitul unui muritor de mâna unui zeu era descris ca „scăparea sufletului ca un abur, ca fumul pe nări". În Epopeea lui Erra, moartea oamenilor a fost descrisă asemănător de Ninurta: „Oamenii îi voi face să se mistuiască, sufletele lor le voi preface în abur". Deși se afla la vreo 80 de kilometri distanță, Abraam nu s-a simțit însiguranță, Biblia spunându-ne că și-a strâns cortul și s-a mutat mai departe, spre apus, instalându-se la Gerar. Și niciodată după aceea nu s-a mai aventurat în peninsula Sinai. Chiar și peste ani, când Yișaq (Isaac în română) a vrut să plece în Egipt din cauza foametei din Canaan, zeul său l-a împiedicat, semn că radiațiile din zonă încă erau periculoase.
Cercetătorii consideră că Sodoma și Gomorrah se aflau în sudul Mării Moarte, parte care încă mai poartă supranumele local de „Marea lui Lot". În anii 1920, zona a fost explorată de o misiune științifică sponsorizată de Institutul Bibilic Pontifical de la Vatican, după cum susținea Alexis Mallon în Voyage d'Exploration au sud-est de la Mer Morte (1924). Arheologi reputați, precum William Foxwell Albright și James Penrose Harland, au descoperit că așezările din munții înconjurători au fost abandonate brusc în secolul al XXI-lea î.e.n., fără a mai fi reocupate timp de câteva secole. Și până în zilele noastre, în apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminări

radioactive „suficiente pentru a provoca sterilitatea și alte boli aferente la toate animalele și oamenii care le absorb pe parcursul unui număr de ani”, după cum nota Ian M. Blake în The Palestine Exploration Quarterly. Toate indiciile arată că zona Sodomei și Gomorrei a fost distrusă de o bombă nucleară. Epopeea lui Erra pare să descrie și realizarea noii porțiuni sudice a Mării Moarte prin spargerea țărmului de miazăzi și eliminarea tuturor formelor de viață:„A scobit prin mare,
Întregimea i-a împărțit-o.
Tot ce trăia într-însa,
Până și crocodilii,
I-a veștejit.
Ca si cu focul a parjolit vietuitoarele
Granele le-a osindit sa se faca pulbere
Conform Epopeei lui Erra, Ninurta și Nabu au distrus câteva locuri cu ajutorul a șapte arme teribile, cel mai probabil atomice, în căutarea lui Marduk. În Biblie, Abraam a fost martorul distrugerii Sodomei și Gomorrei în 2024 î.e.n., de unde reiese că sudul Mării Moarte a fost devastat de cei doi zei.
Modul de lansare a armelor este identic: în tăblița sumeriană K.5001 „a plouat cu pietre și foc peste dușmani”, iar în Biblie zeul „a slobozit peste Sodoma și Gomorrah ploaie de pucioasă și foc din cer”. La fel și efectele armelor, în ambele texte locurile rămânând pustii, „morman de pulbere”, ocolite de animale, cu munții retezați și mările agitate. Prezența lui Nabu în Sodoma e confirmată de un text mesopotamian în care zeul „spre marea cea mare a pornit”. Apoi,
„Dar când fiul lui Marduk
În țara de pe coastă era,
Cel-al-Vântului-Rău
Cu pârjol țara de câmpie a ars-o”.
În zadar însă. Marduk a reușit să scape și de această dată iar Ninurta, după consumarea inutilă a celor șapte bombe, a fost nevoit să accepte înfrângerea, la fel ca tatăl său.
După catastrofă „a ieșit Lot din Zoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Zoar, și a locuit într-o peșteră, împreună cu cele două fete ale sale” (Facerea 19:30). Vechiul Testament povestește că fetele s-au hotărât într-o zi să-și îmbete tatăl și să se culce cu el pentru a avea urmași deoarece, spunea cea mare, „nu-i nimeni în ținutul acesta care să intre la noi, cum e obiceiul pământului” (19:31). Au făcut întocmai cum și-au propus și, culcându-se cu Lot după ce l-au îmbătat, au rămas însărcinate. Fiecare dintre ele a născut câte un băiat; primul a fost numit Moab și a devenit strămoșul moabiților, iar al doilea Ben-Ammi, strămoșul amoniților. Dacă această întâmplare biblică este reală, cu siguranță a fost

deformată de redactorii scripturilor evreiești pentru a se ascunde descendența lui Lot din familia regală akkadiană a lui Șarru-kinu. Lucru care reiese cu ușurință din inadvertențele povestirii. Biblia spune că fetele au ales incestul de frică să nu rămână fără urmași, nefiind alți bărbați prin zonă. Însă cu numai un verset înainte am aflat că Lot a părăsit de teamă Zoarul, oraș neafectat de bomba nucleară: „a ieșit Lot din Zoar și s-a așezat în munte, împreună cu cele două fete ale sale, căci se temea să locuiască în Zoar". De ce se temea Lot? Sau de cine? Nu cumva de locuitorii orașului? Din moment ce Zoarul a fost protejat de efectele bombei, unul dintre zei asigurându-l pe Lot că „îți cinstesc fața și-ți împlinesc acest cuvânt, să nu pierd cetatea despre care grăiești" (19:21), rezultă că și locuitorii orașului au supraviețuit.
Dacă Zoarul nu era populat doar de femei, lucru absolut imposibil, sub nicio formă nu puteau considera fetele lui Lot că „nu-i nimeni în ținutul acesta care să intre la noi, cum e obiceiul pământului". Iar în al doilea rând, cum a reușit Lot să facă sex, fiind bătrân și atât de beat încât nu și-a putut aminti nimic din cele două nopți de incest? „Acesta n-a simțit când s-a culcat și când s-a sculat ea", spune Biblia. Dacă era într-o stare de ebrietate atât de avansată, care nu i-a permis să-și dea seama ce face sau să-și amintească ceva după, cum a putut avea erecție în aceste condiții? Mai ales că avea și o vârstă înaintată, la care problemele sexuale sunt inevitabile. Aceste două absurdități ascund o realitate deloc sfântă: incestul a fost realizat în mod conștient. Casele regale obișnuiau să-și păstreze „sângele albastru" în familie, prin urmare membrii lor se căsătoreau între ei. Făcând parte din casa regală akkadiană, Lot a păstrat tradiția. Rămas fără soție, pentru a fi sigur că va avea moștenitori care să ducă mai departe genele divine ale lui Șarru-kinu și ale lui Marduk, nu putea să se împreuneze decât cu fiicele sale. Acest obicei exista deja în familia sa, după cum confirmă chiar Biblia: Abram și Nahor s-au căsătorit cu nepoatele lor. Mai târziu, Yișaq (Isaac), fiul lui Abraam și al Sarrăi, a luat-o de soție pe Ribqa (Rebeca), fiica vărului său, Betu'el (Batuel). La rândul lui, Ya'aqob (Iacov), fiul lui Yișaq, s-a căsătorit cu nepoatele lui Betu'el, Le'a (Lia) și Rahel (Rahila). Singurul motiv pentru practicarea acestor căsnicii între membrii aceleiași familii era păstrarea genelor divine ale lui Marduk, transmise prin conducătorii Imperiului Akkadian.
Din cauza zonei iradiate, a plecat Abraam „de acolo spre miazăzi și s-a așezat între Kadeș și Șur și a trăit o vreme în Gerar" (Facerea 20:1), ținutul filistenilor. În acel loc s-a repetat povestea din Egiptul Inferior: Abraam a susținut că Sarra era sora sa, nu soția, iar regele Abimelek i-a luat-o. Tot ca în Egipt, zeul lui Abraam i-a apărut regelui în vis, i-a lovit țara cu sterilitate și i-a cerut să-i înapoieze proorocului femeia. Speriat, Abimelek a luat „o mie de sicli de argint, vite mari și mici, robi și roabe și a dat lui Avraham; și i-a dat înapoi și pe Sara, femeia sa" (20:14). Deși Biblia susține că regele „nu se

atinsese de ea”, la scurt timp Sarra a născut un băiat, care a fost numit Yișaq. Cam mare coincidența, ținând cont că Abraam nu a reușit să o lase însărcinată în câteva decenii bune de căsnicie, însă ea a născut imediat după ce a petrecut cel puțin o noapte cu Abimelek… Era anul 2023 î.e.n., când Abraam împlinise un secol de viață iar Sarra, consoarta lui, nouă decenii. La scurt timp după nașterea lui Yișaq, Abraam i-a izgonit pe Hagar și pe Yișma’el, la dorința soției sale, care își dorea ca fiul ei să fie singurul moștenitor. În deșertul Beerșeba, „îngerul lui Yahweh” a făcut să apară o fântână pentru ca mama și copilul să nu moară de sete. Au trăit o vreme în pustiul Paran iar, după ce Yișma’el a crescut, mama sa i-a găsit o soție din Egipt, cu care băiatul a avut doisprezece fii și o fiică. Tot la Beerșeba, Abraam și Abimelek au făcut un legământ, iar Abram și-a însușit meritele săpării fântânii făcute de înger pentru a-i salva pe Hagar și Yișma’el. „Aceste șapte mielușele să le iei de la mine, ca să-mi fie mărturie, că eu am săpat fântâna aceasta!” (21:30), i-a spus el regelui filistenilor. După legământul cu Abimelek, Abraam „a sădit o dumbravă” la Beerșeba „și a chemat acolo numele Domnului Yahweh cel veșnic” (21:33).

După câțiva ani în care Abraam a trăit în ținutul filistenilor „ca străin”, a fost contactat din nou de zeul său. Acesta i-a cerut să-l sacrifice pe Yișaq pe muntele Moriyya, unde Abraam construise un altar după plecarea din Harran în 2048 î.e.n. Nu știm câți ani avea băiatul în acel moment, însă putem intui că era destul de mare, din moment ce a luat Abraam „lemnele cele pentru jertfă” și „le-a pus pe umerii lui Yișaq” (22:6), lemne care nu erau nici puține și nici ușoare. După ce și-a legat fiul de altar, când se pregătea să-l înjunghie, „îngerul lui Yahweh a strigat către el din cer” și i-a cerut să se oprească, pentru că zeul s-a convins de fidelitatea sa. Abraam și Yișaq s-au întors în Beerșeba, însă n-au găsit-o pe Sarra acolo.

O legendă evreiască spune că îngerul decăzut Samael a anunțat-o că Abraam i-a sacrificat fiul, iar ea a murit de supărare. Într-o altă variantă a legendei, deghizat într-un bătrân, Satan a anunțat-o același lucru. Auzind asta, Sarra a plecat să-și caute soțul. A ajuns în Hebron, unde Satan i s-a înfățișat din nou, tot în formă umană, pentru a-i spune că Yișaq nu fusese ucis și că se va întoarce în curând cu tatăl său. Iar Sarra a murit… de bucurie. Negăsind-o acasă în Beerșeba, Abraam și Yișaq au urmat-o până în Hebron, unde au găsit-o moartă. Vechiul Testament susține că Sarra și-a găsit sfârșitul la vârsta de 127 de ani. Fiind cu zece ani mai tânără decât Abraam, adică născută în 2113 î.e.n.,

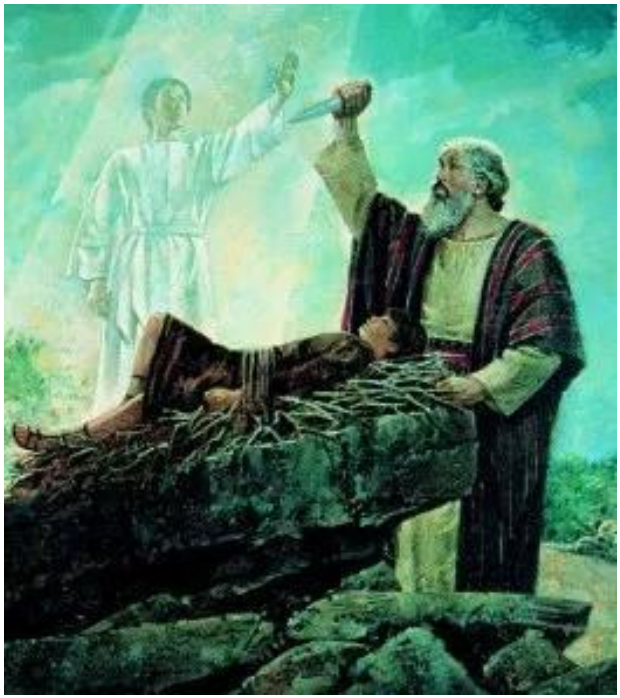

înseamnă că a decedat în 1986 î.e.n. Și astfel am mai dezlegat un mister: în momentul în care era pe punctul de a fi sacrificat, Yișaq era în vârstă de 37 de ani. Iar această întâmplare a avut loc la doi ani după moartea lui Terah, rămas în Harran.

Episodul sacrificării lui Yișaq este unul dintre cele mai controversate din Biblie. De ce l-ar fi supus la o asemenea încercare o entitate superioară? De ce era necesar ca patriarhul să-și demonstreze fidelitatea? Era într-adevăr acesta motivul sacrificiului? Pentru a înțelege cine era zeul care i-a cerut să-și ucidă fiul, apoi s-a răzgândit, este de ajuns să urmărim povestea veterotestamentară, care susține că nu a fost implicat un singur zeu, ci doi. Primul, cel care i-a dat ordinul, este numit Yahweh de redactorul Bibliei:

„După acestea, Yahweh a încercat pe Avraam și i-a zis…" (22:1). Cel care l-a oprit înainte de sacrificiu nu era același zeu, ci un altul: „Atunci îngerul lui Yahweh a strigat către el din cer și a zis…" (22:11). Tot un „înger" i-a salvat pe Hagar și pe Yișma'el în 2037 î.e.n. În 2024 î.e.n., înainte de distrugerea Sodomei și Gomorrei, Abraam a fost vizitat de trei zeități, pe care le-am identificat cu Enlil, Ninurta și Nabu. Ținând cont că este vorba despre mai multe divinități, pentru a înțelege episodul sacrificării lui Yișaq trebuie să aflăm cine era zeul lui Abraam, cel care l-a luat din Mesopotamia pentru a-i oferi Canaanul.

Ar putea fi Enlil, zeul tatălui său, care astfel i-a răsplătit lui Terah fidelitatea salvându-i familia din Sumerul aflat în pragul colapsului? După cum am văzut, Enlil este cel care i-a apărut în 2024 î.e.n. Însă putem ști cu siguranță că tot el este zeul care l-a luat din Harran? Sunt șanse aproape nule ca Abraam să fi fost ales de Enlil din moment ce, conform folclorului iudaic și islamic, el nu împărtășea convingerile religioase ale tatălui său. Atât culegerea evreiască Midraș, cât și Coranul, povestesc că Abraam a spart statuile zeilor lui Terah. Enlil și-ar fi ales, fără îndoială, un om fidel lui. În plus, plecarea din Sumer în Canaan nu se potrivește cu planurile zeului. Se întâmpla la trei ani după moartea lui Enki, când împăratul Anu hotărâse ca Marduk să primească tronul Pământului iar Enlil să-și facă bagajele pentru a se întoarce acasă. Aflat pe picior de plecare, zeul furtunii nu avea de ce să-și facă un plan pentru Canaan și nici de ce să încredințeze o misiune unui adept al Veghetorilor. Prin urmare, nu poate fi el zeul lui Abraam.

Vechiul Testament susține că este vorba despre Yahweh / Marduk, variantă confirmată de Coran. În Sura 6 este scris despre Abraam: „Și după ce l-a acoperit noaptea, văzu el o stea: el zise: «Acesta e Domnul meu!» (…) Și văzu el Luna răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu!» (…) Și când văzu el Soarele răsărind, zise el: «Acesta este Domnul meu, aceasta este mai mare!»" (76-78). Cum puteau fi Luna, Soarele și o stea zeul lui Abraam? Inițial, Marduk a fost considerat zeu-soare, numit Utu de sumerieni și Șamaș de

akkadieni. Când a trecut de partea tatălui său, Enki, a devenit membru al grupului care avea ca simbol Luna, cel al Veghetorilor. Yahweh chiar înseamnă „Cel care a devenit Luna”. Lui Marduk îi era atribuită planeta Marte, simbolizată printr-o stea cu șase raze, fiind a șasea planetă din sistemul nostru solar. Prin urmare, afirmația lui Abraam din Coran îl descrie pe Marduk, confirmând astfel varianta biblică. Zeul i-a vorbit prima oară lui Abraam în 2048 î.e.n., pe când acesta se afla cu familia sa în Harran. Oraș important din nordul Mesopotamiei, Harran era „fratele-geamăn” al cetății Ur, ambele fiind închinate zeului Lunii, Nanna / Enki. Atât în Ur, cât și în Harran, cultul copiilor zeului, gemenii Utu / Marduk și Inanna / Ișstar, la mare cinste. Într-un asemenea oraș, aparținând eghetorilor, eranormal să își facă apariția una dintre aceste divinități, nicidecum una din tabăra rivală. Zeul a luat legătura cu Abraam în 2048 î.e.n., anul în care, conform autobiografiei sale, Marduk își începea cei 24 de ani de exil în țara Hatti. Cum Harran se afla la granița dintre Sumer și Hatti, rezultă că Marduk era exact în locul în care se găsea Abraam și exact în momentul în care acestuia i-a vorbit zeul său pentru prima oară. Ceea ce confirmă chiar autobiografia lui Marduk: „Douăzeci și patru de ani în mijlocul Harranului eu am cuibărit”. Așadar, nu încape nicio îndoială despre ce divinitate este vorba.

Din legendele evreiești și musulmane reiese că Abraam nu se înțelegea foarte bine cu tatăl său, probabil din cauza diferențelor religioase. În schimb, era preferatul mamei sale, un avantaj pe care îl au adesea mezinii. Fără îndoială că a aflat de la ea istoria familiei lor, descendența din Marduk, domnia de un secol a reginei Kug-Bau, înființarea Imperiului Akkadian de către Șarru-kinu și distrugerea lui în urma blestemului lui Enlil. Aceste lucruri nu au avut ca efect decât apariția dorinței băiatului de a ajunge cândva pe tron, la fel ca strămoșii săi, și poate chiar de a restaura defunctul Imperiu Akkadian. În același timp i-a fost insuflată aversiunea față de Celești și loialitatea pentru Veghetori, zeii mamei lui. Prințesa, fiica fostului rege Șar-Kali-Șarri și nepoata lui Naram-Sin, a avut grijă ca fiul ei să-i urmeze pe zeii familiei sale, nu pe cei ai lui Terah, lucru demonstrat de numele pe care i l-a dat băiatului. Abram, care se traduce ca „Tatăl măreț / suprem”, mai are un sens ascuns. Citit invers devine Marba, cuvânt sumerian format din „mar”, prima silabă a numelui lui Marduk, și „ba” (scris uneori și „bar”), care înseamnă „suflet” (preluat cu același înțeles și de egipteni). Pentru toți ceilalți, fiul ei cel mic era „Mărețul tată”; pentru ea era „Sufletul lui Marduk”. În aceste condiții, nu este de mirare că Marduk l-a ales pe Abraam pentru a-i încredința o misiune.

În 2112 î.e.n., după moartea lui Utu-Hengal, cel care a luat puterea din mâinile gutienilor, a fost înscăunat ginerele său, Ur-Nammu, care a mutat capitala Sumerului la Ur. În acel moment prințesa Amsalai și-a luat familia din Nippur și s-a întors în Ur, acolo unde fusese Mare Preoteasă. Mutarea a avut ca scop

apropierea de tron, pe care să încerce să-l obțină pentru Abram, urmașul regilor akkadieni. În acea vreme mezinul familiei avea doar 11 ani iar viitoarea sa soție, Sarai, fiica lui Haran, abia împlinise primul an de viață. 18 ani mai târziu regele a murit iar pe tron a urcat fiul său, Șulgi. Dându-și seama că nu are nicio șansă să preia puterea, prințesa și-a luat familia și a plecat în Harran, orașul geamăn al Urului. Nu putea face nimic împotriva noului rege care era protejat de Veghetori, zeii ei. În 2048 î.e.n., aflând că Șulgi a murit, Abram s-a hotărât să plece spre Ur cu un corp de cavalerie, pentru a prelua tronul Sumerului cu forța. Însă zeul Marduk, abia ajuns în zonă, l-a oprit și l-a trimis în Canaan. Pentru a-l convinge să renunțe la tronul Sumerului, zeul i-a făgăduit un nou teritoriu. „Tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie” (Facerea 13:15), i-a promis zeul. Mai mult, l-a asigurat și de protecția sa: „Nu te teme, Avrame, că eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!” (15:1). Cei doi au încheiat un pact: „în ziua aceea a încheiat Yahweh legământ cu Avram, zicând: «Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului»” (15:18). În schimbul fidelității sale, Abraam urma să primească un regat care nu ar fi avut soarta imperiului strămoșilor săi, ci ar fi rămas al familiei lui pentru totdeauna: „și-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în care pribegești acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu” (17:8). Pentru a-l asigura pe noul său profet de seriozitatea ofertei sale, Marduk i-a schimbat mai târziu numele în „Cel uns pentru a purta coroana”, iar pe al soției sale în „Conducătoarea izgonită”. Prințul akkadian a acceptat și a renunțat la Sumer pentru Canaan. La rândul său, pentru a-și demonstra fidelitatea față de Veghetori, și-a botezat ambii copii după Ișstar, sora lui Marduk; prima silabă a numelor lui Yișma’el și Yișaq este identică cu cea a numelui zeiței. A avut grijă să-și mărească și averea pe seama faraonului Merikare Khety și a regelui filistean Abimelek, de la care a plecat cu nenumărate bogății. Același lucru l-a făcut mai târziu și Yișaq, fiul său, tot cu Abimelek al filistenilor. Abraam și-a ales bine victimele, cei doi regi făcând parte din tabăra opusă, fiind adepți ai Celeștilor. Merikare își avea reședința în Henen-nesut (Herakleopolis), oraș închinat lui Ninurta, iar Abimelek era filistean, adică făcea parte din rasa ariană, cea supusă Celeștilor. În 2039 î.e.n., după războiul regilor din Valea Sidimului, Abraam a primit șansa de a se răzbuna pe Naram-Sin, cel care a ocupat tronul Sumerului la moartea lui Șulgi, tron pe care și-l dorea prințul akkadian. Cincisprezece ani mai târziu, înainte de distrugerea Sodomei și Gomorrei, când l-a întâlnit pe Enlil, Abraam l-a tratat cu respectul cuvenit unui zeu. La rândul său, datorită fidelității lui Terah, Enlil i-a acceptat invitația la masă și chiar i-a împărtășit planul distrugerii cetăților.

Abraam și-a ales cu grijă femeile care să-i nască fii, urmași ai conducătorilor Imperiului Akkadian, prinți care aveau să moștenească un regat de la Marduk.

Hagar, mama primului fiu, Yișma'el, avea sânge regal, fiind fiica faraonului Egiptului Inferior. Iar Sarra, mama lui Yișaq, provenea și ea din dinastia regală din Akkad. Moștenitorul regatului din Canaan, oferit de Marduk, trebuia să-și păstreze genele divine sau „sângele albastru". De aceea, când a venit momentul să-l însoare pe Yișaq, Abraam și-a trimis sluga să-i găsească o soție din neamul său rămas în Harran: „mergi la casa tatălui meu, la rudele mele și să iei de acolo femeie pentru feciorul meu!" (24:38). Slujitorul i-a adus-o lui Yișaq pe „Ribqa, fecioara care senăscuse lui Betu'el, fiul Milkăi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraham" (24:15). Yișaq i-a dat fiului său, Ya'aqob, același ordin, de a se căsători cu o rudă: „mergi în Mesopotamia în casa lui Betu'el, tatăl mamei tale, și-ți ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale" (28:2). Aceste încrucișări repetate între membrii aceleiași familii au avut un efect nedorit: sterilitatea. Până la 89 de ani, Sarra, soția lui Abraam, a fost stearpă. La fel și Ribqa, consoarta lui Yișaq: „Și s-a rugat Yișaq Domnului pentru Ribqa, femeia sa, că era stearpă; și l-a auzit Yahweh și femeia lui, Ribqa, a zămislit" (25:21) după douăzeci de ani de căsnicie. N-au scăpat de sterilitate nici nurorile lor, nevestele lui Ya'aqob: Le'a a fost stearpă timp de șapte ani, până când Yahweh „a deschis pântecele ei, iar Rahel fu stearpă" (29:31). După patru femei sterpe din aceeași familie, tragem concluzia că s-a defectat ceva în codul lor genetic, fiind nevoie de intervenția directă a zeului pentru a le scăpa de sterilitate.

De ce l-a trimis Marduk pe Abraam în Canaan? Ținta sa era un loc anume, muntele Moriyya din Ierusalimul de astăzi, aflat pe atunci în vecinătatea orașului Șalem. Ajuns pentru prima oară în Canaan, după ce a ridicat un altar lângă stejarul lui Mamre din Șehem, Abraam s-a îndreptat către muntele Moriyya, „care e la răsărit de Bethel" („Casa zeului"), unde a mai ridicat un altar. Tot pe același munte a vrut să-l sacrifice pe Yișaq.

Conform Bibliei, în același loc i-a apărut zeul regelui David și tot acolo a construit Solomon un templu în care era ținut Chivotul Legământului, un dispozitiv prin care preoții comunicau cu Yahweh. Pentru musulmani, de pe acest munte s-a ridicat profetul Mohamed la cer. În primii ani ai islamului, profetul le cerea adepților săi să se roage cu fața spre muntele Moriyya, numit astăzi și Sion sau Muntele Templului. În Cartea lui Isaia 8:18 se spune că Yahweh „locuiește în Muntele Sionului". Este posibil ca Marduk să-și fi ales acel loc deoarece era un centru energetic important. Kabbalah consideră muntele Sion un punct spiritual din care se naște realitatea. Coordonatele sale însumate dau 66°60' (31°47'N + 35°13'E), un număr cu o conotație negativă, care

reprezintă triada supremă a Veghetorilor. Ținând cont că Ierusalimul este locul în care s-a vărsat cel mai mult sânge de-a lungul întregii istorii a lumii, se pare că energia negativă emanată din acel centru energetic este reală. Iar Marduk are nevoie de ea dintr-un motiv rămas necunoscut. Cel puțin deocamdată. Probabil zeul i-a dat clanului lui Abraam Canaanul în stăpânire pentru a păzi muntele Moriyya / Sion de eventuali dușmani, adepți ai Celeștilor.

Este Marduk zeul care i-a cerut lui Abraam să-și sacrifice fiul? Fiul lui Enki nu ar fi avut de ce să facă asta. Marduk a încheiat un pact cu Abraam, prin care acesta și urmașii săi ar fi avut în grijă Canaanul. Yișaq era urmașul cel mai potrivit pentru această misiune; ambii lui părinți se trăgeau din regina Kug-Bau, fiica lui Marduk. Dacă băiatul ar fi murit, moștenitor al lui Abraam ar fi devenit Yișma'el, a cărui mamă era prințesa egipteană Hagar. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, și ea făcea parte din rasa ariană, cea închinată în acea vreme Celeștilor. În plus, provenea din Henen-nesut, oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Chiar și Yișma'el și-a numit Hadad unul dintre fii, după Baal Hadad, numele lui Enlil în Canaan. Marduk n-ar fi acceptat sub nicio formă un asemenea urmaș, prin urmare avea tot interesul ca Yișaq să trăiască și să se înmulțească. Cei care ar fi avut de câștigat de pe urma morții lui Yișaq și ridicarea lui Yișma'el la rang de moștenitor ar fi fost Celeștii, care ar fi putut astfel controla urmașii lui Abraam fideli lor și nu Veghetorilor. Însă întâmplarea a avut loc în 1986 î.e.n., când Enlil părăsise Pământul. Câțiva Celești rămăseseră aici, pentru a-i păzi în continuare pe Veghetori, conducătorul lor fiind Ninurta. Ținând cont că mama lui Yișma'el era una dintre adeptele sale, devine tot mai posibil ca Ninurta să fi fost zeul care i-a ordonat lui Abraam să-l ucidă pe Yișaq. Abraam avea atunci 137 de ani iar soția sa 127; dacă ar fi murit Yișaq, părinții săi n-ar fi fost în stare să dea naștere unui alt fiu la asemenea vârste înaintate, oricât s-ar fi chinuit Marduk. Iar Yișma'el ar fi fost moștenitorul lui Abraam, prin urmare ar fi primit Canaanul și ar fi stăpânit muntele Moriyya în numele lui Ninurta. Ar fi fost o lovitură teribilă pentru noul rege al Pământului, căruia i s-ar fi năruit întregul plan legat de acea zonă. Iar Ninurta ar fi fost satisfăcut măcar într-o mică măsură. Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg; Marduk a aflat și a reușit să-l salveze la timp pe Yișaq. Totuși, Ninurta a avut parte de o mică satisfacție. Cel mai probabil el este acel înger decăzut din legendele evreiești care i-a cauzat moartea Sarrăi, anunțând-o că i-a murit fiul. Însă decesul nu avea să schimbe nimic. Yișaq rămânea în continuare moștenitorul lui Abraam și avea să ducă la îndeplinire planul lui Marduk.

Nu putem să nu remarcăm că familia lui Abraam nu era una obișnuită. Caracteristica principală pare a fi longevitatea, mai ales a strămoșilor săi din partea tatălui. El însuși a trăit 175 de ani; fii săi, 137 și 180; tatăl său a ajuns la vârsta de 205 ani iar bunicul său, Nahor, la 204. Înaintașii lor au avut vieți mai

îndelungate: Serug – 330 ani, Re'u – 339 ani, Peleg – 339 ani, Eber – 504 ani, Șelach – 460 ani, Kenan – 460 ani, Arpakșad – 465 ani și Șem – 600 ani. La fel par să stea lucrurile și în familia mamei sale, regina Kug-Bau domnind timp de 100 de ani. Toate copiile Listei Regilor Sumerieni susțin că nepotul ei, Ur-Zababa, a domnit timp de patru secole, mai puțin o singură copie, cea acceptată de cercetători, care îi atribuie doar șase ani. Pe lângă longevitate, se pare că membrii acestei familii aveau un aspect fizic extrem de atrăgător.

Biblia spune că Ribqa, nepoata lui Nahor, fratele lui Abraam, „era foarte frumoasă la chip". La fel și Rahel, strănepoata lui Nahor, care „era chipeșă la statură și tare frumoasă la față". Yosep (Iosif), strănepotul lui Abraam, era și el „chipeș la statură și foarte frumos la față". Era atât de atrăgător încât soția egipteanului care l-a cumpărat a vrut neapărat să se culce cu el. Conform Coranului, din cauza frumuseții lui, femeile din cetate „când îl văzură, îl preamăriră și-și tăiară mâinile și ziseră: «Doamne ferește, acesta nu e om, acesta e un înger cinstit!»" (12:31). Să nu o uităm pe Sarra, soția lui Abraam, a cărei frumusețe la 66 de ani l-a înnebunit pe faraonul Merikare Khety, iar la 89 pe regele Abimelek. În Manuscrisele de la Marea Moartă, un text atribuit lui Abraam povestește că „trei egipteni de vază" au venit la ei „și au continuat să-i spună vorbe frumoase Sarăi despre grația ei minunată și a sa înțelepciune". Întorși la palatul regal, acei nobili i-au vorbit faraonului despre Sarai: „Cât de gingaș e chipul ei, cât […] și de subțiri sunt buclele ei! Cât de frumoși ochii! Cât de delicat îi este nasul și întreaga ei înfățișare! Cât de frumoși îi sunt sânii și cât de albă îi este fața! Cât de gingașe îi sunt brațele, cât de desăvârșite mâinile, cât de încântătoare îi sunt picioarele, cât de gingașe palmele, cât de lungi și subțiri îi sunt degetele! Nicio fecioară sau mireasă nu este mai minunată decât ea! Frumusețea ei este mai presus de a oricărei femei! Dincolo de toate, pe lângă frumusețe, ea este înțeleaptă iar […] a mâinilor ei este într-adevăr minunată!". Deși descrierea pare a fi a unei zeițe, în realitate este a unei femei de 66 de ani! Remarcăm că nu doar frumusețea ei este lăudată, ci și înțelepciunea. Calitate care se regăsește și la strănepotului ei, Yosep, căruia un faraon îi mărturisea: „nu se află om mai înțelept și mai priceput decât tine". În plus, ea mai era numită și Yiskah („Cea care vede"), fiind dotată cu darul clarviziunii. Capacitățile extrasenzoriale nu erau ieșite din comun în familia lui Abraam. Terah a fost preot oracular, care recepta mesajele zeilor. Abraam, Yișaq și Ya'aqob au fost profeți, cu toții fiind capabili să comunice cu divinitățile. Pe drumul dinspre Harran, Ya'aqob a văzut poarta cerului într-un vis în care i-a vorbit zeul său dar și „oștirea lui Yahweh tăbărâtă, căci l-au întâmpinat îngerii lui Yahweh". Yosep, strănepotul lui Abraam, avea capacitatea de a prevesti viitorul prin interpretarea viselor. Capitolul 32 al Facerii biblice susține că Ya'aqob s-a luptat cu Yahweh „până la revărsatul zorilor", iar despre Abraam știm că a învins în 2039 î.e.n. alianța regilor

mesopotamieni, pe care nu au putut-o înfrânge armatele celor cinci regi iordanieni.
Longevitate, frumusețe ieșită din comun, înțelepciune și forță superioare oamenilor de rând, capacități extrasenzoriale foarte dezvoltate… Toate aceste însușiri, întâlnite doar la semizei, ne indică o familie de supraoameni. Știm că, prin mama sa, Abraam a moștenit genele lui Marduk, datorită descendenței din fiica zeului, regina Kug-Bau. Familia tatălui lui se trăgea din Noe / Nabu, după cum susține Vechiul Testament.
Însă este posibil ca nu doar acele gene să fi fost responsabile pentru însușirile supraumane. Despre fiul și nepotul lui Abraam, Allah / Marduk spunea în Coran: „Și noi i-am dat lui în dar pe Ișaq și pe Ya'qub, și pe toți i-am făcut cinstiți. Și noi i-am făcut pe ei prototipuri, ca să ocârmuiască după porunca noastră și le-am descoperit facerea binelui și împlinirea rugăciunii și darea milosteniilor și ei ne-au fost robi" (21:72-73). Biblia arată că, din cauza sterilității femeilor din neamul lui Abraam, era necesară adeseori intervenția lui Marduk pentru a le oferi urmași. Fără îndoială este vorba despre o intervenție medicală. În Coran, zeul chiar se laudă că el i-a creat pe Yișaq și pe Ya'aqob dar și că i-a „făcut pe ei prototipuri". De unde înțelegem că Marduk, creatorul lor, era cel care intervenea genetic adeseori, dându-le astfel gene divine, responsabile cu însușirile supraomenești. Chiar și aspectul fizic al membrilor acestei familii îi trădează, frumusețea ieșită din comun fiind un atribut al zeilor și al semizeilor. În plus, conform Manuscriselor de la Marea Moartă, Sarra nu avea pielea ușor închisă la culoare, ca restul semiților, nobilii egipteni mirându-se „cât de albă îi este fața", culoare obținută tot prin intermediul genelor divine. Poate că Marduk își folosea A.D.N.-ul propriu pentru a-și îmbunătăți aleșii umani (care oricum aveau genele lui prin descendența din Kug-Bau). Dacă este așa, înțelegem în sfârșit de ce Abraam a fost numit de mama sa „Sufletul lui Marduk".
Ibbi-Sin a fost ultimul rege al Sumerului. Încă din primii ani de domnie, începută în 2030 î.e.n., a avut de înfruntat nenorocirile care îi loveau imperiul. Întâi a pierdut sprijinul financiar al orașelor sumeriene, care în cele din urmă și-au declarat independența. Apoi a avut de suferit de pe urma invaziei amoriților, semiții apuseni ai lui Marduk, care cucereau Mesopotamia pentru noul rege al Pământului. Din cauza lor foametea a început din nou să pună stăpânire pe țară. Iar lovitura de grație a fost dată de furtuna distrugătoare a lui Enlil, care nu voia să-i lase lui Marduk regatul întreg. În 2004 î.e.n., amoriții au cucerit capitala Ur, pe care au distrus-o, ceea ce a însemnat sfârșitul Sumerului. Ibbi-Sin a reușit să scape și a murit în exil în țara Anșan, pe care o devastase cu puțin timp în urmă. Odată Sumerul distrus, Enlil a părăsit Pământul, la ordinul tatălui său, iar Marduk s-a înscăunat în Babilon.

Abraam a murit la vârsta de 175 de ani, în 1948 î.e.n. Tradiția evreiască a nimerit anul însă i-a dat o altă semnificație, considerând că Abram s-a născut în anul 1948 de la facerea lumii. Cum pare a fi o coincidență mult prea mare, cel mai probabil evreii au procedat ca de obicei, oferind maselor o variantă falsă și păstrând-o pe cea reală inițiaților. Deloc întâmplător, statul Israel s-a înființat în 1948. Fiii lui Abraam, Yișaq și Yișma'el, l-au îngropat lângă Sarra, „în peștera Machpelah, din țarina lui Efron, fiul lui Zohar Heteeanul, în fața stejarului lui Mamre". Yișaq s-a căsătorit cu Ribqa, „fecioara care se născuse lui Betu'el, fiul Milkăi, femeia lui Nahor, fratele lui Avraham", care i-a născut doi gemeni: Esaw și Ya'aqob (Isav și Iacov în română). Cel din urmă, care a fost numit Yisra'el (Israel) de Marduk, i-a furat fratelui său binecuvântarea paternă și l-a păcălit să-i dea și dreptul de prim-născut. S-a căsătorit cu verișoarele sale, Le'a și Rahel, fiicele lui Laban din Harran (fratele mamei sale), care i-au dăruit opt fii (Re'uben, Șim'on, Lewi, Yehudah, Yissakar, Zebulun, Yosep și Benjamin) și o fiică (Dina). Ya'aqob a mai avut patru fii de la cele două servitoare ale soțiilor lui, Zipa și Bilha: Dan, Naptali, Gad și Așer. Preferatul său a fost Yosep (Iosif), unul dintre cei doi fii ai Rahelei, ceea ce a atras invidia celorlalți copii. Pe când Yosep avea 17 ani (Facerea 37:2), frații săi l-au vândut unei caravane de ismaeliți, care l-a dus în Egipt. Treisprezece ani mai târziu a ajuns vizirul Egiptului, după ce a interpretat visele faraonului (Facerea 41:46). După nouă ani, din cauza foametei, Ya'aqob și clanul său s-au mutat în Egipt (Facerea 47:9). Fiind al doilea om în stat, după faraon, Yosep le-a dat rudelor sale ținutul Goșen din Delta Nilului. În 1816 î.e.n. a murit Ya'aqob (Facerea 47:28), iar 54 de ani mai târziu și-a găsit sfârșitul și vizirul Yosep, la vârsta de 110 ani (Facerea 50:22).

David

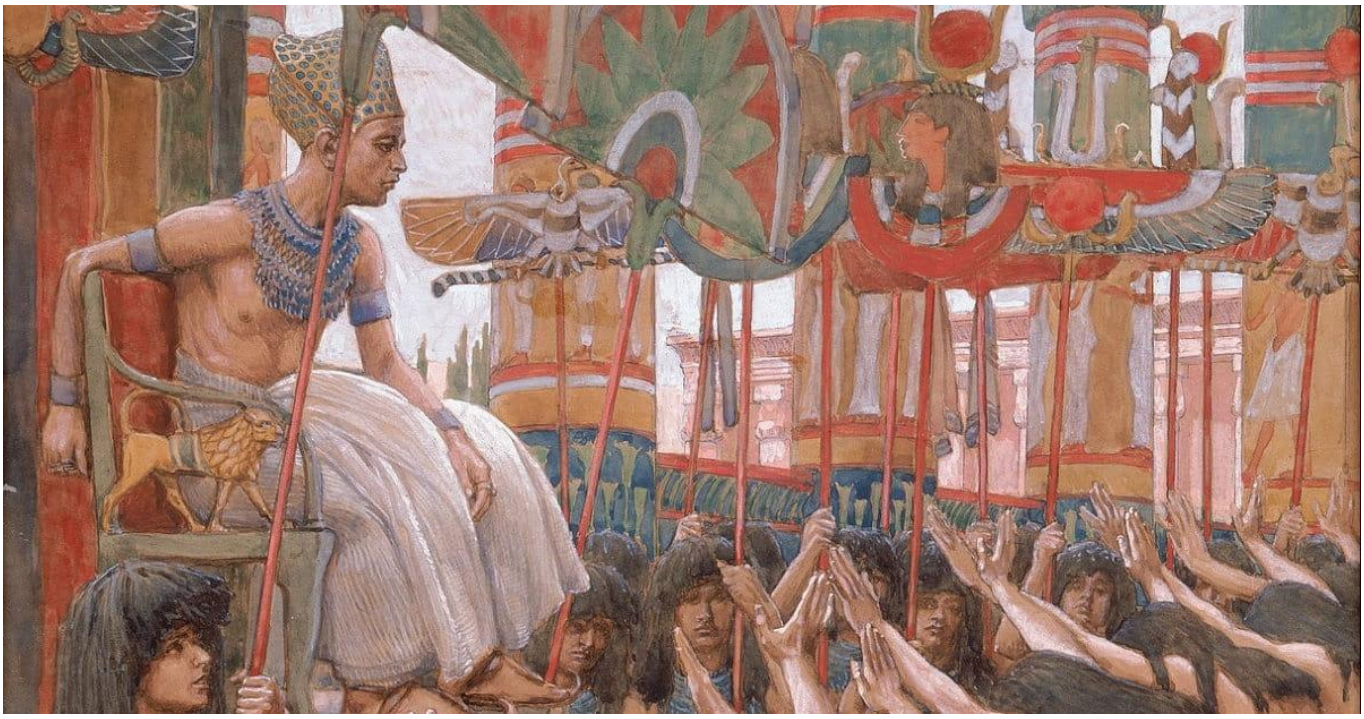

5. HYKSOȘII

Pentru a afla când s-a născut Yosep (Iosif în română), fiul preferat al lui Ya'aqob (Iacov), trebuie să recurgem la câteva calcule, ajutându-ne de Biblie. „Yosep era de treizeci de ani când s-a înfățișat înaintea lui Faraon, regele Egiptului" (Facerea 41:46); au urmat „șapte ani de belșug mare în tot pământul Egiptului" (41:29) și „șapte ani de foamete" (41:30). După doi ani de foamete, Ya'aqob și familia sa s-au mutat în Egipt: „Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această țară" (45:6). Întrebat atunci câți ani are, „răspuns-a Ya'aqob lui Faraon: «Zilele pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani»". Ya'aqob era nepotul lui Abram, născut în 2123 î.e.n. „Avraham însă era de o sută de ani, când i s-a născut Yișaq, fiul său" (21:5), adică în 2023 î.e.n., iar „Yișaq însă era de șaizeci de ani, când i s-au născut aceștia (gemenii Esaw și Ya'aqob – n.a.) din Ribqa" (25:26), adică în 1963 î.e.n. Ceea ce înseamnă că Ya'aqob și familia sa au ajuns în Egipt în 1833 î.e.n., la nouă ani după înfățișarea lui Yosep în fața faraonului. Prin urmare, Yosep s-a născut în 1872 î.e.n. Cartea Jubileelor susține că s-a născut pe 1 Tamuz, ceea ce înseamnă 21 iunie 1872 î.e.n. după calendarul gregorian. „Yosep, fiind de șaptesprezece ani, păștea oile tatălui său împreună cu frații săi" (37:2) când a fost dus ca sclav în Egipt, așadar asta se întâmpla în 1855 î.e.n. La 30 de ani a ajuns vizir, adică în 1842 î.e.n. Au urmat șapte ani de bunăstare și șapte de foamete, sfârșiți în 1828 î.e.n. În ultimul capitol al Facerii aflăm că „a trăit Yosep o sută zece ani" (50:22), adică până în 1762 î.e.n.

Conform acestor calcule, în 1855 î.e.n. a ajuns Yosep în Egipt iar în 1842 î.e.n. a devenit vizir. În acea vreme, faraon era Khakaure Senusret (cunoscut ca Senusret III) din Dinastia a XII-a, care împărțea tronul cu fiul său, Nimaatre Amenemhat (Amenemhat III). Khakaure a murit în 1839 î.e.n., lăsându-l pe Nimaatre singurul conducător al Egiptului. Facerea susține că unul dintre cei doi faraoni (probabil Nimaatre Amenemhat) i-a schimbat fiului lui Ya'aqob numele: „a pus Faraon lui Yosep numele Zaphnath-Paaneah și i-a dat de soție pe Asenat, fiica lui Potipherah, marele preot din Heliopolis" (41:45).
Cercetătorii nu au reușit să stabilească nici etimologia, nici traducerea exactă a acestui nume, care pare egiptean. Este posibil ca adevăratul nume primit de Yosep să fi fost necunoscut redactorilor Bibliei, care l-au înlocuit cu unul inventat. Într-un fragment dintr-un papirus din timpul domniei lui Nimaatre Amenemhat este menționat un vizir pe nume Kheti; în textul Instalarea Vizirului este amintit Kheti, un vizir faimos care și-a discriminat rudele în favoarea egiptenilor, pentru a nu fi acuzat de subiectivism, dând astfel un exemplu de imparțialitate și de corectitudine. Acest Kheti, cu rude de naționalitate diferită de cea egipteană, pare a fi israelitul Yosep. „Kheti" este un cuvânt de origine sanscrită, care inseamnă „agricultură"; în Biblie, după ce a ajuns vizir, Yosep s-a ocupat de agricultură, pentru ca Egiptul să nu sufere din cauza foametei care urma să vină. Acest nume, sub forma „Khety", a fost folosit și de câțiva faraoni ai dinastiilor a IX-a și a X-a, printre care și două rude îndepărtate ale lui Yosep, ce-i drept prin alianță:
Wahkare Khety și fiul său, Merikare Khety (tatăl prințesei Hagar, cea care i l-a născut lui Abraam pe Yișma'el).
În timpul domniei lui Merikare a existat un guvernator al unei nome egiptene pe nume Khety II; bunicul lui, Khety I, a ocupat aceeași funcție. De asemenea, trezorierul lui Nebhepetre Mentuhotep din Dinastia a XI-a, faraonul care l-a ucis pe Merikare, se numea Kheti.
Facerea biblică povestește că după instalarea lui Yosep în funcția de vizir au urmat șapte ani de belșug, urmați de șapte ani de foamete (începuți în 1835 î.e.n.). După doi ani de la începerea urgiei, pe când avea 130 de ani, Ya'aqob s-a mutat cu întreaga sa familie din Canaan în Egipt, unde Yosep le-a dăruit ținutul Goșen din Delta Nilului. Egiptologii chiar au stabilit că, puțin înainte de 1800 î.e.n., un grup de semiți a migrat din Canaan în Delta Nilului, confirmând astfel povestea biblică. Ya'aqob a murit în 1816 î.e.n.; urmașii săi au rămas în Deltă până prin 1550 î.e.n., când au fost izgoniți odată cu hyksoșii de armata lui Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a. Un papirus din timpul Dinastiei a XII-a, aflat în prezent la Muzeul Național Olandez al Antichităților, conține textul intitulat Mustrările lui Ipuwer, care descrie haosul

ce cuprinsese Egiptul în perioada foametei menționate de Biblie, dintre 1835 și 1828 î.e.n. Legea și ordinea au fost distruse, „păzitorii ușilor se duc și jefuiesc, spălătorul refuză să-și ducă povara (…) tâlhăria e pretutindeni (…) praful a cuprins ținutul în întregime (…) deșerturile se întind (…) femeile sunt sterpe, nimeni nu mai poate zămisli (…) morții sunt pur și simplu aruncați în râu (…) râul e sânge”, drumurile au devenit nesigure, comerțul a încetat, „este război civil (…) barbarii din alte părți au venit în Egipt (…) totul e în ruină”. Sunt mari șanse ca marele clan al lui Ya’aqob să reprezinte „barbarii din alte părți” care „au venit în Egipt”. Necunoscutul Ipuwer se plângea și că templele au fost abandonate și profanate, „Locul Secretelor fusese lăsat neacoperit, scrierile augustei împrejmuiri fuseseră împrăștiate, omul obișnuit le rupea pe străzi (…) magia e expusă, la vederea celui care n-a cunoscut-o (…) datele religioase sunt tulburate (…) preoții sunt izgoniți pe nedrept”. După ce îi cheamă pe egipteni „să ofere tămâie în temple (…) să continue să aducă ofrande zeilor” și să-și „amintească să se scufunde” (adică să se boteze), Ipuwer vorbește despre „un timp care va veni”, când un zeu-rege va apărea. Despre acea divinitate „oamenii vor spune: el aduce liniște asupra inimii, el e păstorul tuturor oamenilor. Deși turmele lui pot fi mici, el își va petrece zilele îngrijindu-se de ele (…) Apoi el va doborî răul, el își va întinde brațul împotriva acestuia”. Egiptenii se vor întreba: „unde e el astăzi? E adormit? De ce nu e puterea lui văzută?” însă, scria Ipuwer, deși „strălucirea din el nu poate fi văzută, autoritatea, intuiția și dreptatea sunt cu el”. Întoarcerea zeului va avea loc într-o perioadă în care „confuzia se va instala pretutindeni, în zgomote tumultoase unul îl va ucide pe celălalt, cei mulți îi vor ucide pe cei puțini”. Iar „după ani de lupte, dreptatea și rugăciunea potrivită vor triumfa”. Acel zeu nevăzut, așteptat să salveze tărâmul faraonilor, este Amun, al cărui nume înseamnă „Cel ascuns”. Tot la întoarcerea lui Amun se referă o profeție mai veche, făcută regelui Snefru din Dinastia a IV-a de un „mare preot-clarvăzător”, pe nume Nefer-Rohu, „un bărbat de rang, un scrib priceput cu degetele sale”:

„Priviți, este ceva despre care oamenii vorbesc;
Este înspăimântător…
Ceea ce se va face nu s-a mai făcut nicicând înainte.
Pământul a pierit cu totul.
Ținutul e distrus, nu există rămășițe.
Nu există soare să-l poată vedea oamenii,
Nimeni nu poate trăi cu norii ce acoperă totul,
Vântul de sud se luptă cu vântul de nord.
Râurile Egiptului sunt goale (…)Apoi se va întâmpla că un suveran va veni
Triumfătorul va fi el numit.
Fiul-Om va fi numele lui pentru totdeauna…Fapta rea va fi dată deoparte;

Dreptatea în locul ei va veni;
Oamenii timpului său se vor bucura”.
Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a, care i-a izgonit pe străini din Egipt în jurul anului 1550 î.e.n., venea din Waset (numit Thebai de greci), oraș închinat lui Amun. Nebpehtire susținea că i-a învins pe hyksoși doar cu ajutorul zeului său, drept pentru care, din acel moment, Amun a devenit divinitatea națională a Egiptului. Ceea ce înseamnă că vechile profeții s-au îndeplinit.
La un an după moartea lui Ya’aqob / Yisra’el, faraonul Nimaatre Amenemhat (Amenemhat III) și-a împărțit conducerea Egiptului cu fiul său, Maakherure Amenemhat (Amenemhat IV). Un an mai târziu Nimaatre a murit, Maakherure rămânând singurul rege al țării. În 1806 î.e.n. a decedat Maakherure, iar tronul Egiptului a fost preluat de sora lui, Sobek-kare Sobekneferu care, conform Listei Regilor de la Torino, a condus țara timp de 3 ani, 10 luni și 24 de zile. După cum nota egiptologul danez Kim Ryholt, Sobek-kare nu a adoptat titlul de regină, ci doar de fiică a regelui. În aceste condiții, la un an după înscăunarea ei a început în Delta Nilului Dinastia a XIV-a, formată din conducătorii semiților emigrați din Canaan. Ceea ce înseamnă că semiții din Deltă au refuzat stăpânirea casei regale tebane, proclamându-și independența față de Egipt. Nu putem decât presupune că ori nu acceptau să fie conduși de o femeie, ori o considerau prea slabă ținând cont că ea nu a adoptat nici măcar titlul de regină, darămite să fi încercat să se impună în vreun fel în fața supușilor. În aceste condiții, semiții veniți din Canaan au profitat de moment și au hotărât să se guverneze singuri în Delta Nilului. Primul lor lider a fost Sekhaenre Yakbim. Numele său nu a fost scris niciodată într-un cartuș, așa cum se proceda în cazul faraonilor. Înțelegem astfel că Sekhaenre nu se considera un rege, ci doar un conducător al semiților din Deltă. Nu știm nimic despre acest lider semit, însă numele lui îi dezvăluie originea. „Im” indică pluralul în limbile vest-semitice iar „Yakb” seamănă surprinzător de mult cu Ya’aqob.
Prin urmare, Sekhaenre Yakbim era unul dintre iacobiți, adică membru al clanului lui Ya’aqob, aceștia fiind semițiiveniți din Canaan în Delta Nilului. Ceilalți conducători ai Dinastiei nu s-au sfiit să adopte titlul de rege, amintindu-și probabil că sunt urmași ai casei regale akkadiene .
Coranulchiar spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliților. A urmat la conducere Yakareb sau Yak’reb, un alt necunoscut cu nume asemănător. Printre regii semiți din Dinastia a XIV-a se numără și Sa Ra Meruserre Jaqub-Har, al cărui nume îl conține pe al lui Ya’aqob, pe cel al soției lui Abram,
Sarra / Sara, și pe cel al zeului lor, Marduk fiind numit Haru / Hor în Egipt. Mai mult, în Avaris din Deltă s-a descoperit un inel sigilar pe care era gravat numele „Yakov / Yakub”, identic cu cel al patriarhului biblic. Devine astfel

evident că semiții din Delta Dunării, implicit conducătorii lor din Dinastia a XIV-a, erau membrii clanului iacobiților, urmașii nepotului lui Abram, Ya'aqob. În plus, din numele conducătorilor se observă că patriarhul nu a adoptat numele Yisra'el, pe care i-l oferise zeul său, preferându-l pe cel primit la naștere. Ceea ce reiese și din Biblie, unde Yahweh / Marduk prefera să-l strige folosind vechiul nume, deși îi oferise unul nou: „Atunci a zis Yahweh către Yisra'el noaptea în vis: «Ya'aqobe, Ya'aqobe!» Iar el a răspuns: «Iată-mă!»" (Facerea 46:2). Avansăm astfel ipoteza ca Ya'aqob să nu fi fost numit Yisra'el, redactorii biblici inventând acest aspect pentru a explica numele adoptat de evrei în semn de omagiu pentru Ișstar (Israel sau Yisra'el însemnând „Ișstar, zeița conducatoare.

Odată cu moartea lui Yosep din 1762 î.e.n., Marduk a ignorat complet clanul iacobiților. Uitându-și înțelegerea făcută cu Abraam, i-a lăsat urmașii în Egipt, preferând să-și îndrepte atenția către regele amorit Ammurapi (Hammurabi) care tocmai înființa în Mesopotamia Imperiul Babilonian, cucerindu-și vecinii. După cum susținea regele într-o inscripție, succesul său militar s-a datorat unei arme primite de la Marduk. Hammurabi a transformat Babilonul dintr-un orășel în ditamai capitala imperiului, înălțând zidurile cetății și construind temple pentru principalii zei, Marduk, Ea / Enki și Ișstar, care au înlocuit triada supremă sumeriană formată din An, Enlil și Enki. La fel ca akkadienii în trecut, a decretat Babilonul ca fiind „cel mai sfânt oraș", titlu deținut în mod obișnuit de Nippurul lui Enlil. Iar pe Marduk l-a așezat în fruntea panteonului, atribuindu-i toate tilurile celorlalți zei, mai puțin pe cele ale tatălui și surorii sale, Ea și Ișstar. Cultul lui Marduk, impus mesopotamienilor de Hammurabi, s-a răspândit rapid și s-a dezvoltat atât de mult încât zeul a ajuns în scurt timp fără rival. Ceea ce înseamnă că se instalase în sfârșit pe tronul Pământului, începându-și domnia ca unic conducător al Terrei. Pentru a-și conduce supușii după propriile sale reguli, în jurul anului 1755 î.e.n. i-a oferit lui Hammurabi un cod de legi pentru toți cetățenii Imperiului Babilonian. Regele a ordonat să fie sculptat momentul în care zeul i-a încredințat legile și să fie specificat episodul în prologul codului: „Zeii Anu și Bel m-au strigat pe nume pe mine, Ammurapi, destoinic domnitor, cu frică de Marduk, ca să dau în țară puterea dreptății, ca să nimicesc pe cel rău și viclean, ca cel puternic să nu asuprească pe cel slab, ca să mă înfățișez oamenilor Soarelui spre a lumina țara – eu, Ammurapi, păstorul chemat de zeul Bel, eu care dau bogății și averi (…) Când zeul Marduk mi-a încredințat cârma lumii și să aduc țărilor dreptate, atunci am făurit eu însumi dreptul și dreptatea în limba țării, făcându-i pe oameni să se bucure". Și totul părea să se îndrepte către direcția potrivită pentru Marduk, însă planurile i-au fost date peste cap de sora sa, Ișstar, cu care a fost nevoit să se războiască până în zilele noastre.

Părăsiți de zeul lor în Egipt, iacobiții s-au guvernat singuri în Delta Nilului, trăind în pace cu egiptenii din Dinastia a XIII-a aproximativ un secol și jumătate. În secolul al XVII-lea î.e.n., nordul Egiptului (inclusivDelta Nilului) a fost invadat de hyksoși, semiți din nord-vestul Mesopotamiei. Aceștia și-au stabilit capitala la Zarw, pe care au redenumit-o Avaris, aflată la granițele estice ale Egiptului, în nord-estul Deltei. În timp au cucerit tot Egiptul Inferior, invazia lor ducând la sfârșitul Dinastiei egiptene a XIII-a și a celei iacobite din Deltă. Hyksoșii și-au înființat propria lor dinastie, a XV-a, începută de Salitis, după cum nota istoricul evreu Flavius Iosephus în Contra Apionen. Colapsul Dinastiei a XIII-a a dus la apariția dinastiilor a XVI-a și a
XVII-a, care își aveau capitala la Waset (Thebai pentru greci), formate din vasali ai hyksoșilor. După ce au condus nordul și centrul Egiptului timp de aproape un secol, în jurul anului 1550 î.e.n. semiții au fost izgoniți de o alianță a prinților egipteni din Waset. Iosephus susținea că Thoumosis (care a fost identificat cu Nebpehtire Ahmose, fondatorul Dinastiei a XVIII-a) i-a asediat cu o armată de 480.000 de soldați și i-a obligat să părăsească Egiptul. Astfel, 40.000 de familii de hyksoși au traversat deșertul Sinai și s-au stabilit în Iudeea, unde au construit orașul Ierusalim. Referindu-se la aceiași invadatori semiți, filosoful, istoricul și romancierul Hecateu din Abdera scria prin secolul al IV-lea î.e.n. în Istoria Egiptului că egiptenii i-au gonit pe străini din țara lor, majoritatea acestora emigrând în Iudeea, unde au întemeiat multe orașe (cel mai important fiind Hierosolyma), s-au împărțit în douăsprezece triburi și și-au instituit legi și o religie proprie, ei fiind cei pe care îi numim astăzi israeliți. O altă parte dintre hyksoși, condusă de Kadmos, a ajuns în Grecia.Conform mitologiei elene, Kadmos este fondatorul Thebei din Grecia, al cărui nume, fără îndoială, este inspirat din cel al orașului egiptean omonim.

Nu se știu prea multe despre hyksoși, semiții care au cucerit în primul rând zona iacobiților, apoi întreaga parte de nord și centrul Egiptului. Flavius Iosephus considera că numele lor însemna „regii păstori”. Egiptenii îi numeau „heqa khaseșet”, care a fost tradus prin „conducători ai țărilor străine”, ceea ce contrazice interpretarea lui Iosephus. Știm astăzi că erau un grup cu origini asiatice mixte, predominând cea semită. Zeitatea lor supremă era vest-semiticul Baal Hadad, zeul furtunii echivalat de egipteni cu Sutah (Seth) al lor. Ajunși în Egipt, în primul rând au preluat Delta Nilului din mâinile iacobiților, mai târziu cucerind întregul nord și centrul Egiptului. Timp de un secol au
trăit împreună cu iacobiții (însă păstrându-și postura de conducători) apoi, după ce au fost izgoniți de alianța prinților tebani, s-au împărțit în două grupuri; unul s-a întors în Canaan iar altul s-a îndreptat către Grecia. Putem presupune că odată cu hyksoșii au fost izgoniți și iacobiții; aversiunea față de semiți, cauzată de hyksoși, mai mult ca sigur i-a împiedicat pe egipteni să facă vreo diferență între semiții sosiți pe cale pașnică și cei invadatori.

Fiind vorba despre două grupuri izgonite în 1550 î.e.n., cel al iacobiților și cel al hyksoșilor, nu ar trebui să ne mirăm că pentru Hecateu din Abdera semiții s-au împărțit în două, o parte îndreptându-se către Grecia și cealaltă către Canaan. Cel mai probabil iacobiții sunt cei întorși în Canaan, pentru a-și lua în stăpânire teritoriul moștenit în urma legământului dintre Yahweh / Marduk și strămoșii lor, iar hyksoșii cei care au migrat în Grecia. Mai ales dacă ținem cont de părerea lui Hecateu, care considera că semiții ajunși în Iudeea erau israeliți, nimeni alții decât iacobiții, urmașii lui Ya'aqob / Yisra'el; la fel ca iacobiții în Vechiul Testament, acești israeliți s-au împărțit în douăsprezece triburi, ceea ce confirmă identitatea grupului. Pentru Flavius Iosephus, iacobiții / israeliții au construit orașul Ierusalim; după Hecateu au ridicat înființat Hierosolyma, un nume alternativ al aceluiași oraș. Care exista de fapt în acea vreme, fiind numit Șalem, ceea ce duce la concluzia că iacobiții au cucerit Șalemul și l-au refăcut întocmai cum a procedat amoritul Hammurabi cu Babilonul, ocazie cu care i-au schimbat și numele în Ierusalim. De ce s-au stabilit tocmai în acel oraș? Poate pentru a îndeplini misiunea primită de strămoșii lor de la zeul Marduk, aceea de a păzi muntele Moriyya, pe care se află Ierusalimul. Merită menționat și că Moriyya inițial se afla în vecinătatea orașului Șalem; erusalimul a fost extins încât să cuprindă și muntele sfânt al evreilor.

Ajunși în Egipt, hyksoșii au ocupat Delta Nilului și au preluat conducerea zonei de la iacobiți, ceea ce a dus la sfârșitul Dinastiei a XIV-a. A trecut câtva timp până să se decidă să ocupe și alte zone ale Egiptului; dacă misiunea lor era de a cuceri țara faraonilor, ar fi trecut imediat la acțiune. Ceea ce sugerează că ținta lor inițială erau iacobiții, cucerirea Egiptului Inferior fiind un plan ulterior, născut din oportunism. Dacă erau veniți pentru urmașii lui Ya'aqob / Yisra'el, înseamnă că hyksoșii își cunoșteau ținta. Cine era cu adevărat acest grup de semiți? Conform Vechiului Testament, există trei variante posibile.

Primul ar putea fi cel al ismaeliților. Strămoșul lor, Yișma'el (Ismael în română), era fiul lui Abraam, urmașul regilor akkadieni, și al egiptencei Hagar, fiica faraonului Merikare Khety din Dinastia a X-a. Fiind primul fiu, conform legilor vremii el era moștenitorul de drept. Însă Marduk l-a preferat pe fratele mai mic, Yișaq (Isaac). Mai mult, Yișma'el și mama sa au fost alungați de Abraam, fiind nevoiți să trăiască o vreme în deșert. Pierderea moștenirii și alungarea sa l-au făcut să respingă zeitatea tatălui său, preferându-i pe cei din tabăra rivală. La fel ca restul membrilor caselor regale egiptene, mama sa făcea parte din rasa ariană, cea închinată Celeștilor, și provenea din Henen-nesut (Herakleopolis), oraș aflat sub tutela lui Ninurta. Mai mult ca sigur Hagar a influențat preferințele religioase ale băiatului. De ce să aleagă Yișma'el un zeu care i-a luat moștenirea, al unui tată care l-a alungat, și nu zeitățile mamei sale, care i-a fost mereu alături și a suferit la fel ca el? Mai mult, conform Bibliei,

un „înger” i-a salvat de la moarte în deșert și probabil același personaj a încercat să-l convingă pe Abraam să-l ucidă pe Yișaq, ceea ce l-ar fi transformat pe Yișma’el în unic moștenitor. Pentru el, acel „înger” era unul dintre zeii mamei sale, din acest motiv chiar numindu-și unul dintre fii Hadad, după Baal Hadad, numele atribuit de canaaneeni lui Enlil. Nu încape îndoială că urmașii săi s-au închinat acelorași divinități. Știm că zeitatea supremă a hyksoșilor era chiar Baal Hadad, numit de egipteni Sutah, zeul clanului lui Yișma’el. Este firească și presupunerea existenței unei aversiuni a lui Yișma’el față de cel care i-a luat pe nedrept moștenirea, mai mult ca sigur existentă și în rândul urmașilor săi față de cei ai lui Yișaq. Așadar, ismaeliții ar putea fi hyksoșii, cei care au luat puterea din mâna iacobiților în Delta Nilului ca răzbunare. În Biblie, Yișma’el a avut doisprezece fii și o fiică (la fel ca Ya’aqob), care „s-au întins de la Hawilah până la Șur, care este în fața Egiptului, pe drumul ce duce spre Asiria; și s-au sălășluit ei înaintea tuturor fraților lor” (Facerea 25:18). Mai multe inscripții regale asiriene, babiloniene și arabe din secolele XVI – IX î.e.n. menționează un rege al arabilor și al ismaeliților. O astfel de inscripție regală asiriană enumeră triburile „Nabat, Kedar, Abdeel, Dumah, Massa și Teman”, care poartă numele a șase dintre fiii lui Yișma’el. Însă tradițiile islamică, preislamică și iudaică susțin că urmașii lui Yișma’el sunt arabii, prin urmare ismaeliții nu pot fi nici hyksoșii care s-au stabilit în Canaan, nici cei plecați în Grecia.
Facerea biblică mai menționează un grup de posibili rivali ai iacobiților, Yișma’el și Yișaq nefiind singurii fii ai lui Abraam: „Avraham însă și-a mai luat o femeie cu numele Qetura. Ea i-a născut pe Zimran, Jokșan, Madan, Midian, Ișbak și pe Șuah. Lui Jokșan i s-au născut Șeba, Teman și Dedan. Iar fiii lui Dedan au fost: Raguil, Nabdeel, Așșurim, Letușim și Leummim. Iar fiii lui Midian au fost: Efa, Efer, Hanokh, Abida și Eldaa. Aceștia toți au fost fiii Qeturei” (25:1-4). Abraam a procedat și cu aceștia la fel ca în cazul primului său fiu – i-a izgonit, pentru a nu avea Yișaq rivali: „Avraham a dat toate averile sale fiului său Yișaq. Iar fiilor țiitoarelor sale, Avraham le-a făcut daruri și, încă fiind el în viață, i-a trimis departe de la Yișaq, fiul său, spre răsărit, în pământul răsăritului” (25:5-6). Nu știm ce s-a întâmplat cu urmașii acestor fii ai lui Abraam, dar putem bănui că și în cazul lor exista o aversiune față de Yișaq, pe care au transmis-o și descendenților lor, ceea ce îi transformă în posibili hyksoși.
A treia variantă o reprezintă seminția lui Esaw, numit și Edom („Roșu”), fiul lui Yișaq, care a avut un destin asemănător celui al lui Yișma’el. Și el era primul fiu, căruia fratele său mai mic i-a luat moștenirea.

Povestea lui însă diferă, Biblia susținând că era favoritul tatălui său. Într-o zi, fiindu-i foame, i-a cedat fratelui său, Ya’aqob, dreptul de prim-născut pentru o

porție de linte. Talmudul susține că această întâmplare a avut loc imediat după moartea lui Abraam, adică pe când băieții erau în vârstă de 15 ani. Se pare că lui Esaw nu îi păsa prea mult de promisiunea lui Marduk, de descendența din familia regală akkadiană sau de moștenirea unui ținut mai mult deșertic. Când Yișaq a îmbătrânit iar vederea i-a slăbit considerabil, Ya'aqob l-a păcălit pentru a primi binecuvântarea rezervată fratelui său. Pierzându-și și dreptul de prim-născut, și binecuvântarea tatălui, Esaw a început să-și urască fratele și s-a hotărât să rezolve singur problema: „Se apropie zilele de jelire pentru tatăl meu; atunci am să ucid pe Ya'aqob, fratele meu!" (27:41). Pentru a scăpa cu viață, Ya'aqob a fugit în Harran, la fratele mamei sale, Laban. S-a întors după mulți ani și s-a împăcat cu Esaw, care l-a iertat. După un timp, Esaw și-a luat familia și a plecat pe muntele Seir, teritoriul horiților, locuind împreună cu aceștia până când, la un moment dat, horiții au ajuns sub controlul descendenților lui Esaw / Edom, numiți edomiți.

Ar putea fi edomiții hyksoșii care au atacat Egiptul? Cercetătorii au stabilit că hyksoșii erau un grup asiatic, cu origini mixte, predominant semite, printre care se găseau și elemente hurriene. În Vechiul Testament, urmașii lui Esaw nu erau akkadieni pur-sânge, ci un amestec. La 40 de ani Esaw s-a însurat cu două hitite: Yehudit, fiica lui Beeri Hititul și Basemat, fiica lui Elon Hititul (Facerea 26:34). Mai târziu s-a căsătorit și cu Mahalath, una dintre fiicele lui Yișma'el (28:9). Capitolul 36 al Facerii devine confuz, schimbând numele femeilor; aici soțiile lui sunt Adah, fiica lui Elon Hititul, Oholibama, nepoata lui Zibeon Hititul și Basemat, fiica lui Yișma'el. Contează prea puțin numele lor, important fiind faptul că edomiții nu aveau doar sânge akkadian, ci și hitit, egiptean și horit. Horiții biblici, cu care s-au amestecat edomiții, ar putea fi hurrienii. Talmudul spune că, din cauza furiei pricinuite de moartea lui Abraam, Esaw a comis cinci păcate: a ucis un om, a violat o tânără logodită, a renunțat la dreptul de prim-născut, a negat învierea morților și pe Yahweh. Iar asta ar explica motivul pentru care zeul suprem al hyksoșilor era Baal Hadad / Enlil, rivalul lui Marduk. Flavius Iosephus a interpretat numele hyksoșilor ca însemnând „regii păstori"; în Facerea, când Ya'aqob îi dăruiește câteva turme, Esaw se laudă că are destule: „Am și eu multe, frate; ține-ți pe ale tale pentru tine!" (33:9). Deși cei doi frați s-au împăcat în povestea biblică, urmașii lor au reluat conflictul, edomiții fiind unii dintre cei mai mari dușmani ai israeliților. În Cartea Jubileelor, Esaw a fost convins de fiii lui să angajeze mercenari și să-l atace pe Ya'aqob, pentru a-i lua averea. Nu pare imposibil ca edomiții să fi reușit să strângă o armată precum cea a hyksoșilor; în Facerea biblică, Esaw a plecat în întâmpinarea fratelui său cu patru sute de oameni (32:6). Iar asta se întâmpla înainte de a-i supune pe horiți și de a angaja mercenari.

Tot urmași ai lui Esaw erau și beduinii Șasu din cronicile egiptene, un popor din nordul Edomului care obișnuia să organizeze raiduri în peninsula Sinai.

Caracterul lor războinic reiese și din profeția făcută de Yișaq lui Esaw: „Cu sabia ta vei trăi și vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica și vei sfărâma jugul lui de pe grumazul tău” (27:40). Poate că atacul hyksoșilor reprezintă acea vreme în care edomiții s-au ridicat pentru a sfărâma jugul tradițional al iacobiților. Sau poate că motivul lor era răzbunarea, dacă este adevărată povestea din Talmudul babilonian, care susține că Esaw a fost ucis de Hușim, unul dintre nepoții lui Ya’aqob, deoarece strămoșul edomiților a încercat să împiedice înmormântarea părintelui iacobiților în peștera din Machpelah alături de Abraam, Sarra, Yișaq și Ribqa.

Nu putem ști dacă hyksoșii erau într-adevăr urmașii lui Esaw. Nu ar fi exclus ca edomiții și horiții să se fi aliat cu ismaeliții (alianță pecetluită prin căsătoria lui Esaw cu fiica lui Yișma’el), cu hitiții (se căsătorise și cu două hitite) și poate chiar cu urmașii celorlalți fii izgoniți ai lui Abraam, astfel ajungându-se la enormul grup al hyksoșilor. Indiferent dacă am reușit sau nu să identificăm corect identitatea lor, cert este că există o serie de curiozități. Una este asemănarea dintre numele unuia dintre regii hyksoși, Qareh, și cel al unuia dintre fiii lui Esaw, Qorah. O alta este legată de numele fondatorul Dinastiei a XV-a, conducătorul hyksoșilor care au invadat Egiptul. Numele lui era Salitis după Flavius Iosephus, iar istoricul Sextus Iulius Africanus îl numea Saites. Niciuna dintre aceste variante nu reprezintă adevăratul său nume, ținând cont că Salitis provine din „Șallit”, un titlu primit de iacobitul Yosep în Egipt (care înseamnă „Deținătorul puterii”), iar Saites indică o conexiune cu orașul Sais din vestul Deltei Nilului, numit Saw sau Zaw de egipteni și Sa el-Hagar în prezent. O legătură cu același oraș pare a avea și unul dintre fiii lui Abraam, numit Șuah de Vechiul Testament și Sous de Flavius Iosephus. Interesant este numele actual al orașului, care îl conține pe cel al lui Hagar, mama biblicului Yișma’el; cum hieroglifa „sa” însemna „protecție” iar „el” este cuvântul vest-semitic pentru „zeu”, numele orașului s-ar putea referi la protecția oferită mamei lui Yișma’el de zeul ei. Istoricul Herodot scria că în Sais, oraș patronat de zeița Neit, se afla mormântul lui Asar (Osiris). Diodor din Sicilia nota că Sais a fost construit de zeița Athena înainte de potopul care a distrus orașul Atena și insulaAtlantis. În Timaios și Kritias, filosoful Platon povestea că în Sais a aflat înțeleptul Solon povestea Atlantidei, insula ai cărei locuitori au atacat Egiptul și Grecia, distrusă în cele din urmă de o catastrofă. Să fi fost oare hyksoșii atlanții care au atacat Egiptul și mai apoi triburile tracice din Grecia? Povestea distrugerii

se potrivește, ținând cont că majoritatea cercetătorilor pun scufundarea Atlantidei pe seama erupției vulcanului Santorini din jurul anului 1550 î.e.n., exact în perioada migrației hyksoșilor din Egipt. Este posibil ca tracii să fi părăsit Grecia pentru a se muta în nord din cauza vulcanului, iar hyksoșii să fi ocupat tărâmul Eladei pe care l-au găsit liber.

Hecateu din Abdera spunea că o parte dintre hyksoși s-a stabilit în Grecia, devenind poporul elen sau grec, cealaltă parte, plecată în Iudeea, devenind poporul israelit. Iar această afirmație sugerează că grecii și israeliții sunt în esență același popor. Trebuie să recunoaștem că grecii au trăsături faciale semite evidente. Nasul cârn și mare, alături de culoarea ceva mai închisă a pielii, sunt trăsături fizice comune atât ale semiților din Orientul Mijlociu, cât și ale grecilor. Să nu uităm de spiritul comerciant mult dezvoltat, specific atât evreilor, cât și grecilor. O dovadă a originii lor semite se întâlnește până și în numele pe care și-l atribuie, acela de „eleni”. Grecii se consideră urmașii direcți ai lui Ellin, fiul lui Deukalion și Pyrra, supraviețuitorii Potopului. Acest nume conține particula nord-vest semitică „el”, care înseamnă „zeu”, fiind probabil un derivat al lui Elyon, zeul suprem în panteonul canaaneenilor. Chiar și Biblia susține că spartanii (greci din cetatea Sparta) și iudeii fac parte din același popor: „Aflatu-s-a în scrieri vechi despre spartani şi iudei că sunt fraţi şi că sunt din neamul lui Avraham” (Cartea întâi a Macabeilor 12:21). Poate cea mai clară dovadă a originii comune a celor două popoare o reprezintă alfabetul. Cel ebraic și cel grec sunt aproape identice, așa cum se poate observa din tabelul de mai jos:

Alfabetul ebraic	Alfabetul grec
Aleph	Alpha
Beth	Beta
Gimel	Gamma
Daleth	Delta
He	EpsilonVau
Vau	
Zayin	Dzeta
Heth	Eta
Teth	Theta
Yod	Iota
Khaph	Kappa
Lamed	Lambda
Mem	Mi
Nun	Ni
Samekh	Xi
Ayin	Omicron

Pe	Pi
Sade	Psi
Koph	Khi
Resh	RhoShin
SigmaTav	Tau

Ajunși în Europa, hyksoșii deveniți greci și-au adus cu ei propria limbă, tradițiile și religia, însă au dorit să-și creeze o identitate proprie, încercând să se rupă de originea lor semită. Au modificat denumirile literelor din alfabetul lor, păstrând totuși esența. Ba chiar au adăugat încă două litere, „ypsilon” și „omega”, fiind probabil influențați de tracii pe care i-au întâlnit în Europa. Prin oameni ca poetul Hesiod și-au creat o religie nouă, pornind de la cea a strămoșilor lor asiatici. Nu au putut inventa una de la zero, așa că au transformat-o pe cea veche, motiv pentru care găsim aceleași divinități în Grecia, Canaan și Sumer. De exemplu, zeul elen al cerului, Ouranos (Uranus pentru romani), are un nume de origine sumeriană, „uran” (fără terminația „os”, specifică limbii elene) însemnând ori „An din Ur”, ori „Sufletul ceresc”. Numele personificării Pământului, Geea, Ge sau Gaia, provine din sumerianul „gi” care, de asemenea, înseamnă „pământ”. Helios este un derivat al canaaneanului Eli, căruia i s-au adăugat litera „h” la început și terminația „os”, specifică limbii elene, Apollon provine din Aplu al hurienilor, Kronos din semiticul „qrn”, Hades din nord-vest semiticul Hadad iar Adonis din Adonai, unul dintre epitetele zeului evreilor. Așadar, până și religia olimpiană dovedește rădăcinile semite ale poporului grec, în conformitate cu relatarea lui Hecateu.

Primul care a încercat să elibereze Egiptul de hyksoși a fost tebanul Seqenenre Ta’a din Dinastia a XVII-a, care a fost ucis în luptă. Fiul său, Wadjkheperre Kamose, a atacat capitala hyksoșilor, Avaris, însă nici el nu a avut șanse de reușită. Fratele său mai mic, Nebpehtire Ahmose, care i-a urmat la tron, a reușit în cele din urmă să cucerească Avarisul și să-i gonească din Egipt pe semiții conduși de Nakhtyre Hotepibre Khamudi. Hyksoșii s-au împrăștiat, cel mai probabil nu doar în Grecia și în Canaan ci în mai multe direcții, ținând cont că istoria îi consemnează în continuare pe ismaeliți, pe edomiți și pe restul popoarelor urmașe ale lui Abraam. Kadmos, cel care a condus o parte dintre hyksoși în Grecia după părerea lui Hecateu din Abdera, acolo unde a fondat orașul Thebai, pare să-și fi luat numele după cel al lui Kamose, unul dintre prinții din Waset (Thebai) care au luptat împotriva hyksoșilor. Ceea ce înseamnă că grecii i-au atribuit liderului emigranților numele ușor modificat al unuia dintre faraonii tebani care au încercat să-i izgonească. Este posibil ca acest Kadmos să fi fost în realitate Khamudi, ultimul rege al hyksoșilor, care a dispărut din istorie după numai un an de domnie. O parte dintre hyksoși s-au

refugiat în orașul Șaruhen din deșertul Negeb(aflat în sudul Israelului de astăzi), unde au fost asediați timp de trei ani de faraonul Nebpehtire Ahmose.
Însă este posibil, așa cum am mai spus, ca aceștia să nu fi fost hyksoși, ci iacobiții plecați în Canaan pentru a prelua teritoriul promis de Marduk patriarhilor Abraam, Yișaq și Ya'aqob. Ceea ce dă de înțeles și Vechiul Testament, care susține în Cartea lui Yehoșu'a 19:6 că Șaruhen a fost ocupat de tribul lui Șim'on, unul dintre fiii lui Ya'aqob. Se pare că iacobiții nu au intrat în Canaan pașnic; se estimează că zidurile Ierihonului au căzut în jurul anului 1549 î.e.n., adică la un an după gonirea hyksoșilor și iacobiților din Egipt. Cum iacobiții erau cei sosiți atunci în zonă, rezultă că ei erau cuceritorii cetății, ceea ce înseamnă că sunt șanse ca ei să fi atacat și alte localități. Redactorii Bibliei au atribuit exodul din Egipt și cucerirea Ierihonului israeliților lui Moise din jurul anului 1300 î.e.n. Însă descoperirile arheologice arată că adevăratul exod israelit a fost cel din jurul anului 1550 î.e.n., al iacobiților izgoniți din Egipt odată cu hyksoșii. Se pare că nu toți au fost mulțumiți de teritoriul moștenit, o mică parte dintre ei întorcându-se în Egipt după un timp, fiind scoși de acolo de Moise, cunoscut în istorie ca faraonul rebel Akhenaton.
Până la el să recapitulăm principalele evenimente din timpul amurgului zeilor, de la încoronarea pe tronul orașului Kiș a cârciumăriței Kug-Bau până la moartea lui Yosep în Egipt:
2465 î.e.n. – În Kiș este încoronată de Marduk cârciumărița Kug-Bau.
2402 î.e.n. – Se naște în Nippur Serug, bunicul lui Terah.
2365 î.e.n. – Moare regina Kug-Bau în Kiș. Tronul Sumerului îi revine fiului ei, Puzur-Suen.
2340 î.e.n. – Moare în Kiș regele Puzur-Suen. Pe tron urcă fiul său, Ur-Zababa.
2334 î.e.n. – Lugal-zage-si din Umma îl omoară pe Ur-Zababa din Kiș și îi ia tronul, apoi este ucis în Uruk de Șarru-kinu, care se încoronează ca rege al Sumerului înainte de a înființa Imperiul Akkadian.
2325 î.e.n. – Moare în Nippur Peleg, stră-străbunicul lui Terah.
2294 î.e.n. – Moare în Nippur Eber, stră-stră-străbunicul lui Terah.
2279 î.e.n. – Moare Șarru-kinu în Agade, capitala imperiului său.
2278 î.e.n. – Pe tronul Imperiului Akkadian urcă Rimuș, fiul lui Șarru-kinu.
2272 î.e.n. – Se naște în Nippur Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Abraam.
2270 î.e.n. – Rimuș, fiul lui Șarru-kinu, este asasinat în Agade de câțiva membri ai curții sale regale.
2269 î.e.n. – Tronul Akkadului îi revine lui Maniștuștu, fratele lui Rimuș și fiul lui Șarru-kinu.
2260 î.e.n. – Maniștuștu reconstruiește în Ninive templul distrus al lui Ișstar.
2255 î.e.n. – Moare în Agade Maniștuștu, fiul lui Șarru-kinu.

2254 î.e.n. – Este înscăunat pe tronul Imperiului Akkadian fiul lui Manișțuștu, Naram-Sin.
2218 î.e.n. – Moare Naram-Sin, nepotul lui Șarru-kinu. Conducătorul Imperiului Akkadian devine fiul său, Șar-Kali-Șarri.
2195 î.e.n. – Moare în Nippur Re'u, străbunicul lui Terah.
2193 î.e.n. – Moare Șar-Kali-Șarri, fiul lui Naram-Sin și strănepotul lui Șarru-kinu. În Nippur se naște Terah, fiul lui Nahor și Iyoska. Începe invazia gutienilor în Mesopotamia. Imperiul Akkadian este condus simultan de patru regi: Igigi, Imi, Nanum și Ilulu.
2190 î.e.n. – Dudu îi învinge pe cei patru regi și ocupă tronul Akkadului.
2169 î.e.n. – Moare regele Dudu.
2168 î.e.n. – Tronul îi revine fiului lui Dudu, Șu-turul, ultimul conducător al Imperiului Akkadian.
2153 î.e.n. – Moare Șu-turul. Imperiul Akkadian este distrus de gutieni.
2123 î.e.n. – Se naște în Nippur Abram, fiul lui Terah și Amsalai.
2119 î.e.n. – Guvernatorul orașului Uruk, Utu-hengal, se înscăunează ca rege al Sumerului după ce îl învinge pe Tirigan, regele gutienilor.
2113 î.e.n. – Se naște în Nippur Sarai, fiica lui Haran, viitoarea soție a lui Abram.
2112 î.e.n. – Moare regele Utu-hengal. Tronul Sumerului îi revine ginerelui său, Ur-Nammu, guvernatorul orașului Ur. Terah și familia sa se mută din Nippur în Ur.
2094 î.e.n. – Moare regele Ur-Nammu. Pe tronul Sumerului urcă Șulgi, fiul său. Terah și familia sa se mută din Ur în Harran.
2072 î.e.n. – Moare în Nippur Serug, bunicul lui Terah. Regele Șulgi se autoproclamă zeu.
2068 î.e.n. – Moare în Nippur Nahor, tatăl lui Terah și bunicul lui Abraam.
2066 î.e.n. – Regele sumerian Șulgi își dă fiica de soție și orașul Larsa ca zestre viceregelui Elamului, primind în schimb o legiune de trupe elamite.
2053 î.e.n. – Regele Șulgi supune provinciile apusene ale Orientului Mijlociu cu ajutorul legiunii sale elamite.
2051 î.e.n. – Enlil îl ucide pe Enki. Anu hotărăște ca Enlil să părăsească planeta iar tronul Pământului să-i revină lui Marduk, fiul lui Enki.
2048 î.e.n. – Moare regele Șulgi, fiul lui Ur-Nammu. Tronul Sumerului îi revine fiului său, Amar-Sin. La ordinul lui Marduk, Abraam, Sarra și Lot pleacă din Harran în Canaan.

2047 î.e.n. – Abraam, Sarra și Lot ajung în Herakleopolis, la curtea faraonului Merikare Khety, regele Egiptului Inferior.
2042 î.e.n. – Abraam, Sarra și Lot pleacă din Egipt în Canaan, din cauza conflictului dintre faraonii Merikare Khety și Nebhepetre Mentuhotep.

2039 î.e.n. – Regii mesopotamieni Amar-Sin, Kudur-Lagamar, Eri-Aku și Tud-ghula învinge în Valea Sidimului alianța regilor iordanieni. Abraam îi învinge la Dan și își eliberează nepotul capturat de mesopotamieni. Pe drumul spre casă moare Amar-Sin, fiul lui Șulgi. Fratele său, Șu-Sin, preia tronul Sumerului.
2037 î.e.n. – Se naște Yișma'el, fiul lui Abraam și Hagar, fiica faraonului Merikare Khety.
2024 î.e.n. – Zeul Ninurta folosește șapte bombe nucleare pentru a distruge orașe loiale lui Marduk, printre care Sodoma și Gomorrah. Abraam și Sarra pleacă în Gerar, la curtea regelui filistean Abimelek.
2023 î.e.n. – Se naște Yișaq, fiul lui Abraam și Sarra.
2004 î.e.n. – Moare Ibbi-Sin, ultimul rege al Sumerului. Enlil părăsește Pământul după ce distruge Sumerul printr-o furtună nemaivăzută.
1988 î.e.n. – Moare în Harran Terah, tatăl lui Abraam.
1986 î.e.n. – Ninurta îi cere lui Abraam să-l sacrifice pe Yișaq, însă Marduk intervine la timp. Moare Sarra, soția lui Abraam și mama lui Yișaq.
1983 î.e.n. – Yișaq se căsătorește cu Ribqa, fiica vărului său, Betu'el.
1963 î.e.n. – Se nasc gemenii Esaw și Ya'aqob, fiii lui Yișaq și Ribqa.
1948 î.e.n. – Moare Abraam. Esaw îi cedează lui Ya'aqob dreptul de primnăscut.
1923 î.e.n. – Esaw se căsătorește cu două hitite.
1900 î.e.n. – Moare Yișma'el, fiul lui Abraam și Hagar.
1894 î.e.n. – Sumu-Abum formează în sudul Mesopotamiei un mic regat amorit care includea și Babilonul, înființând astfel Prima Dinastie Amorită babiloniană.
1881 î.e.n. – Moare Sumu-Abum iar pe tronul regatului amorit urcă Sumu-la-El.
1878 î.e.n. – Moare la Itjtawy faraonul Khaikheperre Senusret din Dinastia a XII-a iar tronul Egiptului îi revine fiului său, Khakaure Senusret.
1872 î.e.n. – Se naște Yosep, fiul lui Ya'aqob și Rahel. Ya'aqob se hotărăște să se întoarcă în Canaan cu familia sa.
1860 î.e.n. – Nimaatre Amenemhat, fiul lui Khakaure Senusret, devine coregent al Egiptului alături de tatăl sau.
1855 î.e.n. – Yosep este vândut de frații săi și dus în Egipt.
1845 î.e.n. – Moare Sumu-la-El iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sabium.
1843 î.e.n. – Moare Yișaq, fiul lui Abraam și Sarra.
1842 î.e.n. – Yosep devine vizirul Egiptului. În țară încep șapte ani de bunăstare.
1839 î.e.n. – Moare Khakaure Senusret în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Nimaatre Amenemhat.

1835 î.e.n. – În Egipt și în Canaan încep șapte ani de foamete.
1833 î.e.n. – Ya’aqob și familia sa se mută în Egipt.
1831 î.e.n. – Moare Sabium iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Apil-Sin.
1816 î.e.n. – Moare Ya’aqob, fiul lui Yișaq și Ribqa.
1815 î.e.n. – Maakherure Amenemhat, fiul lui Nimaatre Amenemhat, devine coregent al Egiptului alături de tatăl său.
1814 î.e.n. – Moare Nimaatre Amenemhat în Itjtawy iar tronul Egiptului îi rămâne fiului său, Maakherure Amenemhat.
1813 î.e.n. – Moare Apil-Sin iar pe tronul regatului amorit din Mesopotamia urcă fiul său, Sin-Muballit.
1806 î.e.n. – Moare în Itjtawy Maakherure Amenemhat iar tronul Egiptului îi revine surorii sale, Sobek-kare Sobekneferu.
1805 î.e.n. – Pe tronul Avarisului din Delta Nilului urcă Sekhaenre Yakbim, unul dintre urmașii lui Ya’aqob, fondatorul Dinastiei a XIV-a.
1802 î.e.n. – Moare regina Sobek-kare Sobekneferu în Itjtawy. Pe tronul Egiptului urcă Sekhemre Khutawy Amenemhat Sobekhotep, fondatorul Dinastiei a XIII-a, care mută capitala la Inbu-Hedj (Memphis).
1794 î.e.n. – Sin-Muballit abdică iar tronul regatului amorit din Mesopotamia îi revine fiului său, Ammurapi, care înființează Imperiul Babilonian și transformă Babilonul în capitală, la ordinul zeului Marduk.
1780 î.e.n. – Moare Sekhaenre Yakbim iar pe tronul din Avaris urcă Nubwoserre Ya’ammu.
1770 î.e.n. – Moare Nubwoserre Ya’ammu iar pe tronul din Avaris urcă Khawoserre Qareh.
1762 î.e.n. – Moare vizirul Yosep, fiul lui Ya’aqob și Rahel.

6. MOISE

În 1939, părintele evreu al psihanalizei, Sigmund Schlomo Freud, a publicat cartea Der Mann Moses und die monotheistische Religion („Omul Moise și religia monoteistă”), în care a demonstrat că există mari asemănări între religia faraonului egiptean Akhenaten și învățăturile atribuite lui Moise (Moșeh în ebraică).

De exemplu, el scria că unul dintre crezurile evreilor, „Schema Yisrael Adonai Elohenu Adonai Echod” („Ascultă, Israel, Domnul Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu”), poate fi tradus „Ascultă, Israel, Aton Zeul nostru este singurul zeu”, deoarece litera ebraică „d” este o transliterare a literei egiptene „t”. În plus, Freud a arătat că numele liderului evreu nu provenea din ebraică, așa cum se crezuse până atunci, ci din cuvântul egiptean „mos”, care înseamnă „copil” sau „moștenitor”, dar și că nașterea lui Moise din Biblie este o reproducere a altor mituri antice despre nașterea unor mari eroi ai istoriei, cum ar fi Șarru-kinu (Sargon cel Mare), fondatorul Imperiului Akkadian. Pentru a se ascunde originea egipteană a lui Moise, mitul nașterii sale a fost modificat, redactorii Bibliei făcându-l să se nască din părinți săraci și să ajungă mai apoi într-o familie nobilă. Freud a sugerat că unul dintre înalții oficiali, care se numea probabil Tutmes, era adept al religiei zeului Aten (numit Aton de

greci). După moartea faraonului, Tutmes a scos din Egipt tribul evreilor care trăiau în ținutul Goșen din estul deltei Nilului, cărora le-a transmis principiile religiei faraonului Akhenaten. „Moise, care ieșise din școala lui Akhenaton, nu s-a folosit de alte metode decât suveranul: a poruncit și a impus poporului credința sa (…) Moise a avut același destin ca Akhenaton, cel care îi așteaptă pe toți despoții luminați (…) Ne devine dintr-o dată limpede că Moise a fost un egiptean, probabil de rang înalt, din care legenda a făcut un evreu”, mai nota Freud.

Deşi în anii ce au urmat, mulţi oameni de ştiinţă au făcut eforturi pentru a distruge orice legătură dintre Moise şi Akhenaton, egiptologul Ahmed Osman a publicat în 1989 cartea Moise – Faraonul Egiptului, în care a demonstrat că liderul evreilor şi faraonul rebel au fost una şi aceeaşi persoană. Deşi dovezile aduse de Osman sunt solide, cercetătorii preferă să discrediteze în continuare această lucrare. Fără a-şi da seama că, identificându-l pe Moise cu Akhenaton, ar însemna ca Biblia să aibă o acoperire istorică. Să vedem dacă Freud şi Ahmed Osman au avut dreptate.

Cea mai detaliată sursă de informaţii privitoare la viaţa lui Moise este Vechiul Testament. Dar întâlnim amănunte suplimentare în Talmud, cealaltă carte sfântă a evreilor după Torah, şi în Coran. Totuşi, nu doar în cărţile „sfinte” găsim indicii despre exodul israelit. Manethon, un preot egiptean care a trăit în timpul ultimei dinastii de faraoni, prin secolul al III-lea î.Hr., a scris o istorie a ţării sale, Aegyptiaca, compilând povestiri pe care le-a găsit în biblioteca tempului din Heliopolis. Din păcate nu avem acces direct la opera originală, ci doar fragmente citate de alţi autori, cum ar fi istoricul evreu Flavius Josephus, cronografii creştini Sextus Iulius Africanus şi Eusebius, pasaje izolate din Plutarh şi alţi autori greci şi latini sau un compilator de mai târziu, Syncellus de la Tarasius, patriarh al Constantinopolului. Conform lui Manethon, citat de Josephus, strămoşii evreilor erau hicsoşii, care au ocupat Egiptul o bună perioadă de timp.

Când hicsoşii au fost goniţi din Egipt de către faraonul Ahmosis, aceştia au ocupat Canaanul şi au construit Ierusalimul. Mai târziu, un alt faraon, Amenofis al III-lea (Amenhotep al III-lea, tatăl lui Akhenaton), a curăţat Egiptul de leproşi şi alte persoane necurate, trimiţându-le să lucreze în carierele de piatră de la est de Nil. După câţiva ani, faraonul le-a dat oraşul Avaris, fostă fortăreaţă a hicsoşilor. Acolo, aceştia l-au ales conducător pe unul dintre preoţii de la Heliopolis, numit Osarsef. Osarsef le-a cerut celor ce îl urmau să nu se închine zeilor egipteni, a ordonat să se repare zidurile Avarisului şi să se pregătească de un război cu Amenofis al III-lea. A trimis emisari la păstorii hicsoşi izgoniţi în Ierusalim, pentru a se uni într-o expediţie comună, împotriva Egiptului. Hicsoşii au venit într-un grup ce număra două sute de mii de oameni. Ameninţat de această invazie, Amenofis al III-lea a

fugit în Etiopia, unde a stat 13 ani în exil. Între timp, hicsoşii şi egiptenii necuraţi au dat foc oraşelor şi satelor, au profanat templele, au mutilat imaginile zeilor şi au folosit sanctuarele ca bucătării, în care prăjeau animalele venerate de egipteni. Aflând despre acest lucru, Amenofis al III-lea s-a întors din Etiopia în fruntea unei mari armate, iar fiul său, Ramses, în fruntea alteia. Cei doi au atacat şi i-au învins pe hicsoşi şi aliaţii lor egipteni, ucigând pe mulţi dintre ei şi fugărindu-i pe ceilalţi până la frontiera cu Siria.
Cei doi au atacat şi i-au învins pe hicsoşi şi aliaţii lor egipteni, ucigând pe mulţi dintre ei şi fugărindu-i pe ceilalţi până la frontiera cu Siria.
Deşi Manethon scria că liderul egiptenilor necuraţi era Osarsef, alţi autori au folosit numele Moise. Egipteanul Apion din primul secol d. Hr., care a predat retorica la Roma, scria că Moise s-a născut la Heliopolis. El a ridicat case de rugăciune în aer liber iar în locul obeliscurilor a construit stâlpi în vârful cărora se aflau figuri umane. Alţi autori din Alexandria, precum Chaereman şi Lysimachus, erau tot în favoarea lui Moise ca şi conducător al egiptenilor necuraţi. Syncellus, conform lui Africanus, afirma că Exodul a avut loc în timpul domniei lui Amosis I (Ahmosis I), primul rege al Dinastiei a XVIII-a. Conform lui Eusebius, Syncellus ar fi afirmat că ieşirea evreilor din Egipt a avut loc în timpul domniei faraonului Achencherres (Akhenaton). Versiunea armeană a operei lui Eusebius identifică în mod similar domnia lui Achencherres (Akhenaton) ca perioada când Moise a devenit conducătorul evreilor.
O altă metodă, mai puţin convenţională, de a afla adevărul despre Moise este percepţia extrasenzorială. Între 1948 şi 1949, profesorul doctor Milan Rýzl a efectuat la Praga o serie de experimente. El a hipnotizat câţiva subiecţi pe care i-a trimis în anumite perioade din trecut. Rezultatele acestor experimente au fost publicate în cartea Miracolele biblice. Într-un experiment ce a avut loc pe 9 februarie 1949, Milena, o fată de 17 ani, sub hipnoză s-a întors în timp, pe vremea lui Moise. Ea l-a descris pe liderul evreilor ca având înălţimea cam de 1,65 m, cu părul de culoare închisă şi fără barbă. Avea o figură prelungită şi nasul destul de mare. Milena spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Era îmbrăcat aproape ca romanii, aşa cum sunt înfăţişaţi în picturi. Avea ceva legat în jurul corpului şi ceva peste umeri, ca o haină. Fratele lui Moise, Aaron, era puţin mai scund. Şi el avea faţa prelungă şi trăsături doar uşor iudaice. Barba şi părul lui erau de culoare roşie. Milena afirma că Moise şi Aaron au învăţat arta hipnozei de la un bărbat care afirma că este vrăjitor. Înainte să moară, acesta l-a învăţat pe Aaron hipnoza care, la rândul său, l-a învăţat pe Moise. Cei doi fraţi l-au hipnotizat pe faraon şi i-au sugerat acestuia să vadă Nilul prefăcut în sânge. Vacile egiptenilor au murit nu din cauza Domnului, ci pentru că păşteau pe câmpii infestate cu căpuşe. Egiptenii s-au îmbolnăvit pentru că au băut apă

murdară. Nu a căzut foc şi grindină peste Egipt, doar o furtună puternică. Nu a domnit întunericul timp de trei zile, ci doar a fost cerul foarte înnorat. Invazia de lăcuste nu a fost provocată de Dumnezeul evreilor, ci era un eveniment normal în Egiptul antic. Aaron a ştiut că se va întâmpla acest lucru, l-a anunţat şi pe Moise iar acesta a pus „minunea" pe seama lui Yahweh. Dumnezeul biblic nu a omorât toţi primii-născuţi ai egiptenilor ci au murit vreo sută de copii egipteni, otrăviţi probabil de evrei. În deşert, Moise nu a aruncat o bucată de lemn în apă amară, făcând-o dulce, deoarece aceea era apă normală, proaspătă. Deasupra cortului în care se afla Chivotul Legământului era într-adevăr o coloană de nori, dar aceasta nu a vorbit cu Moise niciodată. De fapt, coloana apărea numai când Aaron dormea. Nu au apărut şerpi de foc care să-i muşte pe unii, ci aceia s-au zgâriat în nişte spini. N-au murit 24.000 de evrei, pedepsiţi de Yahweh, ci vreo două-trei sute, din cauza unei boli infecţioase. La râul Iordan, apa nu a stat pe loc pentru a putea trece israeliţii. Aceştia au trecut printr-un vad, unde apa era mică. Milena declara că nu au murit în deşert 14.700 de oameni, iar Moise a murit subit, probabil în somn.

Într-un alt experiment, ce a avut loc pe 22 ianuarie 1949, aceeaşi Milena spunea, tot sub hipnoză, că Moise avea vreo 40 de ani iar Aaron vreo 50 când au apărut în faţa faraonului. La prima înfăţişare, Moise era hipnotizat de Aaron dar la a doua, amândoi erau treji. Într-o altă vizită, Moise nu a avut un toiag mare în mână, ci o nuia elastică. Nuiaua sa nu s-a transformat în şarpe, ci Aaron l-a hipnotizat pe faraon şi i-a sugerat să vadă acest lucru. Moise nu a despărţit apele în două. Evreii au trecut prin Marea Roşie în timpul refluxului, iar egiptenii au încercat să treacă în timpul fluxului. Moise nu a lovit cu toiagul în piatră, făcând să ţâşnească apă din acel loc. Ci, pur şi simplu, a găsit apă sub nişte pietre pe care le-a dat la o parte cu toiagul. Când pământul s-a deschis şi a înghiţit 250 de oameni, în realitate aceia căzuseră într-o capcană pentru animale. Numărul evreilor din deşert nu era cel specificat în Biblie, ci mult mai mic: cam 20.000 de oameni. Mana pe care le-o trimitea Dumnezeul Yahweh evreilor zilnic era sucul unei plante tropicale ce creşte în apropierea deşertului. Această plantă are cam 75 de centimetri, frunze foarte rezistente, creşte în nisip şi seamănă cu cactusul, dar nu are atâţia ţepi.

După ce Milena şi alte fete au întrerupt colaborarea cu profesorul Rýzl din motive personale, acesta fost nevoit să caute un alt subiect. Şi a găsit-o pe Sonya, de doar 16 ani. În experimentul nr. 24 din data de 12 octombrie 1949, Sonya a fost trimisă în trecut, la rândul ei, pentru a verifica dacă într-adevăr Moise a fost lăsat într-un coşuleţ de mama sa şi găsit de fiica faraonului. În transă, fata a declarat că nu vede nimic de acest gen şi că, cel mai probabil, e vorba doar de o legendă.

Pentru a nu cădea în latura naivităţii, trebuie să recunoaştem că nu ne putem baza pe acurateţea acestor experimente. În primul rând, nu putem fi siguri că

au avut loc şi că nu sunt doar rodul unei fantezii bogate. În al doilea rând, dacă presupunem că au avut loc aşa cum au fost prezentate, nu putem fi siguri dacă persoanele hipnotizate au văzut într-adevăr ceea ce declarau că au văzut, sau dacă toate acele imagini nu au fost influenţate de propriile păreri, în mod conştient sau inconştient. Deoarece se observă de multe ori subiectivismul hipnotizaţilor („copiii egiptenilor au fost omorâţi probabil de evrei", „Moise a murit probabil în somn", „probabil e doar o legendă"). În al treilea rând, nu putem şti dacă subiecţii hipnotizaţi au fost influenţaţi de către hipnotizator. Şi nu în ultimul rând, nu ştim cu exactitate cum funcţionează percepţia extrasenzorială. Prin urmare, nu putem avea încredere în acurateţea ei. Dar când mai multe persoane văd sub hipnoză aceleaşi lucruri şi nu există niciun fel de influenţe externe ori interne, e posibil să vadă ceva care măcar se apropie de adevăr. Aşadar, chiar dacă privim cu scepticism rezultatele experimentelor profesorului doctor Milan Rýzl, anumite aspecte merită luate în considerare.

Ce dovezi există că Moise şi Akhenaton sunt aceeaşi persoană? Şi de ce Manethon îl numea Osarsef? Numele Osarsef e compus din Osiris (Asar în egipteană) şi Iosif (Yosef în ebraică). Akhenaton era nepotul lui Yuya (Iosif) şi s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak. Manethon spune că Osarsef a fost preot în Heliopolis. Akhenaton a fost preot în Heliopolis.

Talmudul spune că Moise oficia ca şi mare preot. Akhenaton se considera marele preot al lui Aton. Tot în Talmud, Moise era considerat regele israeliţilor în timpul şederii în Sinai. Akhenaton a fost regele Egiptului şi, chiar dacă a fost obligat să abdice, adepţii lui l-au considerat adevăratul rege chiar şi atunci când se aflau în Sinai. Coranul spune că Allah a ridicat regi din rândul israeliţilor, care nu pot fi decât urmaşii lui Iosif, adică cei patru regi de la Amarna: Akhenaton, Smenkhkare, Tutankhamon şi Ay. Şi Moise, şi Akhenaton, au fost în pericol să-şi piardă vieţile la naştere. Manethon spune că Osarsef şi-a schimbat numele în Moise spre sfârşitul vieţii. Akhenaton a fost numit Moise spre sfârşitul vieţii. Amândoi au interzis adepţilor săi să se închine zeilor egipteni, instaurând o credinţă monoteistă. În Talmud, când Moise era mic, a luat coroana faraonului şi şi-a aşezat-o pe cap. Akhenaton a ajuns coregent alături de tatăl său în tinereţe. Biblia spune că Moise avea 40 de ani când a fugit din Egipt. Akhenaton avea aproape 40 de ani când a fost obligat să abdice şi să părăsească Egiptul. În Biblie, Moise a condus Exodul la vârsta de 80 de ani. Akhenaton şi-a luat adepţii şi rudele israelite din Egipt la 80 de ani. Numele soţiei etiopiene a lui Moise, Adonith (Aton-it în egipteană), indică o legătură cu Aton, zeul lui Akhenaton. Epitetul Dumnezeului lui Moise, Adonai („Domnul meu"), provine din egipteanul Aton-ai („Aton al meu"). Moise era nedespărţit de cârja sa de păstor, care de cel puţin două ori s-a transformat în şarpe. Cârja de păstor şi sceptrul cu cap de şarpe erau

însemnele regilor egipteni. Moise a fost păstor după ce a fugit din Egipt. Akhenaton s-a reprezentat în sculpturi ca Osiris, zeul-păstor. De altfel, toţi faraonii se considerau păstori, acesta fiind un epitet care semnifica rolul de conducător al turmei de supuşi. Şi Moise, şi Akhenaton, au murit în deşertul Sinai. Cele 10 porunci ale lui Moise sunt copiate din Cartea egipteană a morţilor, pe care Akhenaton o ştia cu siguranţă din perioada în care a fost preot la Heliopolis. Moise a avut trei soţii: o necunoscută din Kuş (Nubia / Sudan), regina etiopiană Adonith şi madianita Zipporah. Akhenaton a avut cel puţin trei soţii: Nefertiti (marea regină), Kiya (o prinţesă mitanniană) şi o a treia, rămasă necunoscută (sora lui Akhenaton şi mama lui Tutankhamon). În Talmud, Moise a fost nevoit să părăsească tronul Etiopiei şi să fugă din ţară. Akhenaton a fost nevoit să părăsească tronul Egiptului şi să fugă din ţară. Manethon, Apion, Chaereman şi Lysimachus îl considerau pe Moise egiptean, iar în Biblie e israelit adoptat de egipteni. Akhenaton a fost egiptean cu sânge israelit. Lucru confirmat şi de experimentul profesorului doctor Milan Rýzl din 9 februarie 1949 când Milena, întoarsă în timp sub hipnoză, spunea că Moise nu arăta ca un iudeu dar avea câteva trăsături iudaice, care însă nu erau prea marcante. Lucru absolut firesc, ţinând cont că Moise / Akhenaton era egiptean cu sânge israelit. De asemenea, ea l-a descris pe liderul evreilor ca având o figură prelungită. Akhenaton era reprezentat în statui cu o figură prelungită.

Dacă Akhenaton este într-adevăr cel ce i-a scos pe israeliţi din Egipt, cine şi de ce l-a numit Moise? În Biblie se spune că fiica faraonului, când a găsit copilul printre trestii, i-a pus numele Moise (Moşe în ebraică) deoarece, a spus ea „din apă l-am scos“. Însă el ar fi trebuit să fie numit Moşui („cel care a fost scos”), nu Moşe. În plus, dacă a fost adoptat de către o egipteancă şi a fost crescut ca un prinţ egiptean, este logic să fi primit un nume egiptean, nicidecum unul ebraic. Mai ales pentru că sunt mici şansele ca o prinţesă egipteană să ştie ebraica. Într-o perioadă în care copiii israeliţilor erau ucişi din ordinul faraonului, să pui unui copil un nume israelit ar fi fost echivalent cu a-i desena o ţintă mare pe el. Dacă prinţesa voia să-i salveze viaţa, în niciun caz nu i-ar fi pus un nume israelit. Dar, aşa cum a observat şi Freud, numele Moşe nu provine din ebraică, ci din cuvântul egiptean mos, care înseamnă copil. În egipteana antică, cuvântul pentru copil era scris prin două consoane, m şi s. Dacă îndepărtăm din Moşe cele două vocale, rămân consoanele m şi ş. Cum litera ebraică ş este echivalentul literei egiptene s, observăm că ambele cuvinte provin din aceeaşi sursă. Însă egipteanul mos nu are doar sensul de copil, ci şi de moştenitor legal. Când Horemheb a interzis folosirea numelui lui Akhenaton, adepţii săi israeliţi şi egipteni l-au numit Mos, pentru a indica faptul că el era fiul legitim al lui Amenhotep al III-lea, moştenitorul de drept al tronului. Mai târziu, editorul biblic a tradus ms (Mos) prin mş (Moşe), încercând să furnizeze o explicaţie ebraică a numelui egiptean, pentru a rupe

orice legătură dintre Moise şi Egipt. Faptul că mos e folosit cu sensul de moştenitor se vede şi din numele unor faraoni: Rameses („moştenitorul lui Ra”), Ahmose („moştenitorul lui Yah”), Tuthmose („moştenitorul lui Thoth”), Amenmeses („moştenitorul lui Amon”). Toate aceste nume ale faraonilor indică faptul că ei au primit tronul Egiptului de la respectivii zei, că erau fiii şi moştenitorii de drept ai zeilor.

2. Când a trăit

Pentru a afla cine era Moise cu adevărat, trebuie să aflăm perioada în care a trăit. Mai jos avem un tabel cu faraonii Dinastiei a XVIII-a şi primii patru din Dinastia a XIX-a:

Dinastia a XVIII-a		
Ahmosis	1549-1524 î. Hr.	25 ani
Amenhotep I	1524-1503 î. Hr.	21 ani
Tuthmosis I	1503-1491 î. Hr.	12 ani
Tuthmosis al II-lea	1491-1479 î. Hr.	12 ani
Hatşepsut	1479-1458 î. Hr	22 ani
Tuthmosis al III-lea	1479-1424 î. Hr	55 ani
Amenhotep al II-lea	1424-1398 î. Hr	26 ani
Tuthmosis al IV-lea	1398-1388 î. Hr	10 ani
Amenhotep al III-lea	1388-1348 î. Hr	40 ani
Amenhotep al IV-lea (Akhenaton)	1360-1343 î. Hr.	17 ani
Smenkhkare	1345-1343 î. Hr.	2 ani
Tutankhamon	1343-1333 î. Hr.	10 ani
Ay	1333-1328 î. Hr.	4 ani
Horemheb	1328-1298 î. Hr.	27 ani
Dinastia a XIX-a		
Ramses I	1298-1296 î. Hr.	2 ani
Seti I	1296-1279 î. Hr.	17 ani
Ramses al II-lea	1279-1212 î. Hr.	67 ani
Merneptah	1212-1201 î. Hr.	11 ani

În capitolul Veghetorii am văzut că 1378 este numărul total al „maeştrilor” piramidei masonice, 1378 î.e.n. fiind şi anul în care s-a născut Akhenaten, cel mai mare profet al evreilor, care l-au numit Moşeh. Astfel aflăm că atunci când a urcat pe tronul Egiptului, pe care l-a împărțit timp de doisprezece ani cu tatăl său, Akhenaten / Moise avea doar 12 ani. Se spune că și tatăl său a devenit rege la aceeași vârstă. Coincidență sau nu, 12 este unul dintre cele mai importante numere în simbolistica iudaică.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei consideră că Ramses al II-lea a fost faraonul care i-a asuprit pe evrei, iar Merneptah cel în timpul căruia a avut loc Exodul, datorită unei metode de calcul eronate. Aceşti cercetători sunt de părere că Iosif a venit în Egipt odată cu hicsoşii, păstori asiatici care au invadat Egiptul de Jos şi Egiptul de Mijloc în secolul al XVII-lea î.Hr., şi-au stabilit capitala la Avaris, în Delta Estică, de unde au condus ţara pentru o perioadă de mai bine de un secol, până când au fost izgoniţi de faraonul Ahmosis, întemeietorul Dinastiei a Optsprezecea. Metoda de calcul a fost următoarea: conform Bibliei, 2 ani a fost întemniţat Iosif în Egipt, 7 ani roditori până a început foametea, 2 ani de foamete până a venit familia lui Iosif iar 430 de ani este durata şederii evreilor în Egipt până la Exod. În total, 441 de ani. Din datele egiptene, 108 ani au petrecut hicsoşii în Egipt, 240 de ani a durat Dinastia a Optsprezecea, iar din Dinastia a Nouăsprezecea, 2 ani a domnit Ramses I, 14 ani Seti I, 67 de ani Ramses al II-lea şi 10 ani Merneptah. În total, tot 441 de ani. Ceea ce ar însemna că Exodul a început la sfârşitul domniei lui Merneptah, prin anul 1201 î.Hr. Însă acest calcul ar însemna că Iosif a ajuns în Egipt ca sclav şi a fost întemniţat chiar din primul an al stăpânirii hicsoşilor, lucru foarte puţin probabil.

Aceste presupuneri au fost spulberate în 1896, când egiptologul britanic W.M. Flinders Petrie a descoperit o stelă uriaşă de granit în templul funerar al lui Merneptah. Stela, care îi aparţinuse iniţial lui Amenhotep al III-lea, avea pe o parte inscripţionat un text comandat de acest rege, iar pe cealaltă parte ceea ce oamenii de ştiinţă au crezut că este relatarea a două campanii militare ale lui Merneptah. Deoarece pe această stelă se află şi o referire la o campanie militară împotriva Israelului, lucru care se potriveşte cu relatarea biblică despre urmărirea israeliţilor de către egipteni, stela a devenit cunoscută ca Stela Israel. Stela datează din anul al cincilea de domnie al lui Merneptah şi vorbeşte despre israeliţi ca fiind un popor ce se stabilise deja în Canaan. Ceea ce înseamnă că israeliţii părăsiseră Egiptul până la acea dată (1208 î.Hr.), petrecuseră 40 de ani în pustiu şi stătuseră în Canaan suficient timp încât să devină o putere ameninţătoare. După ce elogiază victoria lui Merneptah împotriva libienilor, stela menţionează în ultimile douăsprezece rânduri că „pustiire este pentru Tehenu (Libia), Hatti (ţinutul hitiţilor din Asia Mică, ce cuprindea şi nordul Siriei) este liniştit, Canaanul (partea de vest şi sud a Palestinei) este prădat cu toate relele, Ascalon (port canaanit în nordul zonei Gaza) este învins, Gezer (oraş canaanit la vest de Ierusalim) este prins, Yanoam (oraş din Palestina de nord) este făcut una cu ceea ce nu există, Israel (semnul folosit aici indică un popor, nu un teritoriu) este împăştiat, sămânţa sa nu mai este, Hurru (ţinutul huriţilor de lângă Marea Moartă) a devenit o văduvă a Egiptului! Toate ţinuturile împreună sunt pacificate…” Dacă iniţial s-a crezut că aceste rânduri relatează victoriile lui Merneptah, nu există nicio

dovadă că acest rege ar fi luptat împotriva altcuiva, în afară de libieni. Dacă regele, la vârsta înaintată de 60 de ani, ar fi învins hitiţii (cu care Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace), huriţii şi celelalte popoare menţionate pe stelă, e greu de crezut că nu s-ar fi lăudat cu aceste victorii şi în alte documente. În schimb, tot ce avem este o listă cu nume în epilogul Stelei Israel. Merneptah nu pretinde că a supus acele popoare, ci doar că a adus pacea Egiptului după victoria împotriva libienilor, secţiunea finală a stelei indicând starea de lucruri pe care a moştenit-o de la bunicul său, Seti I, şi de la tatăl său, Ramses al II-lea. Şi totuşi, cine i-a înfrânt pe israeliţi?

Ramses I era bătrân când a urcat pe tron şi nu a supravieţuit celui de-al doilea an de domnie. A fost succedat de fiul său, Seti I, şi mai apoi de fiul acestuia, Ramses al II-lea, în timpul cărora găsim detalii despre campanii care se potrivesc atât cu Stela Israel, cât şi cu povestirea despre Exod. În primul său an de domnie, Seti I a primit vestea că neamul Şasu plănuia să se revolte, conducătorii acestor triburi reunindu-se în Khor (termenul general pentru Palestina şi Siria). Seti I a abia se întorsese din prima sa campanie împotriva neamului Şasu, unde a luptat alături de tatăl său, care de altfel a murit în acea luptă. Numele Şasu era folosit de egipteni pentru triburile de beduini din Sinai, popoare nomade care vorbeau o limbă vest-semitică.

Mai târziu, în primele secole ale erei noastre, cuvântul şasu a devenit cuvântul copt şos, care înseamnă păstor. La scurt timp după încoronarea sa, Seti I a pornit spre nord, cucerind oraşul Pi-Kanan din Gaza. Apoi a dus campanii împotriva canaanienilor, libienilor şi hitiţilor din nordul Siriei. Mai târziu, faraonul a dus două războaie împotriva libienilor. Fiul său, Ramses al II-lea, a trecut prin Canaan până la regatul Amurru din Siria de Nord. A cucerit oraşul Kadeş al hitiţilor, a restabilit ordinea în Galileia, a recâştigat Damascul şi a atacat oraşul ammurit Dapur, aflat la nord de Kadeş. În al douăzeci şi unulea an de domnie, Ramses al II-lea a încheiat un tratat de pace şi alianţă cu hitiţii. Pe lângă acestea, există mai multe campanii împotriva neamului Şasu, consemnate la Tanis, oraş la sud de Lacul Menzalah. Profesorul Kenneth A. Kitchen de la Universitatea din Liverpool a ajuns la concluzia că ţinutul neamului Şasu era zona Edomului şi Moabului din Biblie. Aşadar, în primul an de domnie al lui Seti I, neamul Şasu ieşea din Sinai ameninţând Canaanul, Edomul şi Moabul. Peste două decenii, în timpul lui Ramses al II-lea, ei părăsiseră Sinaiul şi se aflau în Edom şi Moab. Dacă facem o comparaţie între apariţia bruscă a neamului Şasu, mişcarea lor teritorială şi Exodul israeliţilor din Vechiul Testament, observăm că şi unii, şi alţii, au urmat aceeaşi rută. Israel şi Şasu sunt nume ale aceluiaşi popor. Când Moise şi tribul său israelit s-au unit în Sinai cu madianiţii, ei au fost numiţi neamul Şasu de către scribii egipteni. Mai târziu, când aceştia s-au stabilit în Canaan iar identitatea israelită

s-a conturat, scribul Stelei Israel a putut să-i recunoască drept cine erau într-adevăr. Acesta este motivul pentru care numele Israel nu apare în scrierile egiptene până în 1209 î.Hr., iar numele Şasu nu este scris pe Stela Israel, deşi se ştie că predecesorii lui Merneptah au dus lupte împotriva acestui trib semit de beduini. Prin urmare, putem considera fără greşeală că Exodul din Biblie a avut loc aproximativ în anul 1296 î.Hr., faraonul pierzându-şi viaţa în timp ce îi urmărea pe israeliţi în Sinai, în acord cu relatarea Vechiului Testament. Dacă Ramses I este faraonul Exodului, Horemheb este cel care i-a asuprit pe israeliţi. Ceea ce înseamnă că Moise şi Akhenaton au trăit în aceeaşi perioadă, aşa cum considerau şi Eusebius şi Syncellus. Presupunând că au fost două personaje diferite, ne lovim de coincidenţe mult prea mari: amândoi aveau credinţe asemănătoare, amândoi au construit temple îndreptate spre est, amândoi aveau sânge evreiesc, amândoi au plecat în Sinai şi amândoi au scos israeliţii din Egipt. Asemănările dintre cei doi sunt mult prea multe, după cum a observat şi Sigmund Freud. Aşa cum spunea şi egiptologul canadian Donald B. Redford: „Figura lui Osarsef / Moise este în mod evident modelată pe memoria istorică despre Akhenaton“. Sau, aşa cum presupune în mod corect Ahmed Osman, Moise şi Akhenaton sunt unul şi acelaşi.

Relatările contradictorii din Biblie îngreunează sarcina de a afla data precisă la care patriarhul Iosif şi israeliţii au ajuns în Egipt. Mai ales din cauză că ni se dau trei intervale de timp diferite. Vechiul Testament spune că israeliţii au stat în Egipt 430 de ani, 400 de ani sau patru generaţii. Prima variantă este cea acceptată în general, deşi e de departe cea mai greşită. Cum s-a ajuns la acest număr? Cele patru generaţii despre care aminteşte Biblia sunt: Levi (fratele lui Iosif), Kohath (fiul lui Levi), Amram (fiul lui Kohath) şi Moise (fiul lui Amram). Levi a intrat în Egipt la 57 de ani şi, conform Talmudului, a mai trăit 80. Kobath a trăit 133 de ani iar Amram 137. Moise i-a condus pe israeliţi afară din Egipt la vârsta de 80 de ani. Toate aceste vârste, adunate (80+133+137+80), dau un total de 430 de ani. Însă acest calcul este în mod evident eronat. Pentru a se ajunge la numărul 430, ar însemna ca fiecare generaţie să se fi născut la moartea precedentei. Iar acest lucru este cel puţin aberant. Varianta reală nu poate fi decât de-a treia. Israeliţii au stat în Egipt timp de patru generaţii, adică: Yuya (Iosif din Biblie), Ay (fiul său), Akhenaton (fiul reginei Tiye – fiica lui Yuya, sora lui Ay şi soţia lui Amenhotep al III-lea) şi Tutankhamon (fiul lui Akhenaton).

3. Naşterea

Acum, când am aflat perioada în care a trăit Moise, putem încerca să aflăm amănunte despre viaţa lui. Cartea *Ieşirea* sau *Exodul* începe cu o scurtă relatare despre descinderea israeliţilor în Egipt. Vizirul Iosif a reuşit să obţină de la faraon permisiunea ca tatăl său, Iacob (Israel), şi tribul său să se mute din Canaan în Egipt. Deoarece egiptenii aveau încă amintiri urâte despre hicsoşii

care le-au ocupat ţara cu puţin timp în urmă, nu priveau cu ochi buni apariţia altui trib de păstori asiatici. Astfel, celor 70 de israeliţi li s-a dat ţinutul Goşen, în aceeaşi zonă a Deltei Nilului unde au fost stabiliţi hicsoşii. Biblia spune că israeliţii s-au înmulţit foarte mult iar faraonul acelor timpuri i-a asuprit pe aceştia, obligându-i să construiască oraşele Pithom şi Ramses. Când israeliţii au continuat să se înmulţească, faraonul a ordonat să fie ucişi toţi copiii de sex bărbătesc care urmau să li se nască. În această vreme s-a născut Moise, într-o familie din casa lui Levi. Numele tatălui nu este dat în acest punct al povestirii, ci mult mai târziu, când aflăm că se numeşte Amram. Soţia acestuia, numită Iochebed, şi-a ascuns fiul timp de trei luni. Neputând să-l mai ţină ascuns pentru mult timp, l-a abandonat între trestiile de pe malul Nilului, într-un coş de papirus uns cu smoală şi lut. Fiica faraonului a găsit coşul când a venit să se scalde şi, văzând copilul plângând, i s-a făcut milă de el. Sora mai mare a acestuia, Miriam, care privise din depărtare la tot ce se întâmplase, s-a oferit să-i aducă o doică din rândurile israeliţilor. A adus-o chiar pe mama ei, care a fost de acord să-l alăpteze pe Moise în schimbul unei sume de bani. Când băiatul a crescut, a fost adus înapoi la fiica faraonului. Aceasta l-a adoptat şi l-a botezat Moise deoarece, spunea ea, „*l-am scos din apă*”.

Talmudul oferă o motivaţie diferită a încercării faraonului de a-l ucide pe Moise la naştere. El era cel care trebuia ucis deoarece reprezenta o ameninţare pentru tronul Egiptului. Faraonul a avut un vis în care un bătrân a aşezat pe un taler a unei balanţe uriaşe toţi prinţii şi înţelepţii Egiptului, iar pe celălalt taler un miel. Mielul s-a dovedit a fi mai greu. Sfetnicul Bi’lam i-a explicat faraonului ce înseamnă acest vis, adică: „*un fiu se va naşte printre fiii lui Israel, care va distruge Egiptul*“. Reu’el Medianitul, socrul lui Moise din Vechiul Testament, este descris aici ca unul dintre consilierii faraonului. El l-a sfătuit să nu îi asuprească pe israeliţi, ci să-i lase să plece în Canaan. Însă regele a preferat să asculte sfatul lui Bi’lam şi a poruncit ca toţi băieţii care li se nasc israeliţilor să fie aruncaţi în râu. Iar Reu’el a fost exilat. În acord cu relatarea din Biblie, Talmudul spune că Amram s-a căsătorit cu Iochebed, care i-a născut o fiică, Miriam, urmată de un fiu, Aaron. Miriam, care e descrisă în Vechiul Testament ca fiind profetă, a profeţit că un al doilea fiu se va naşte din părinţii ei, care îi va scăpa pe israeliţi de asupritorii egipteni. Fiica faraonului, care l-a adoptat pe Moise, este numită aici Bathia.

Pentru a afla adevărul despre începutul vieţii lui Moise, trebuie întâi rezolvată o contradicţie. Vechiul Testament şi Talmudul susţin că fiica faraonului l-a găsit şi l-a adoptat pe Moise, însă în Coran soţia faraonului este cea care a făcut aceste lucruri. În ebraică, *fiică* şi *casă* se scriau în mod identic. În egipteana veche, cuvântul *casă* avea şi sensul de *soţie*. Ca exemplu avem numele zeiţei Hathor, soţia lui Horus, care a fost tradus de egiptologi prin „casa lui Horus”, deşi al doilea sens e cel adevărat, adică „soţia lui Horus”, dat

fiind faptul că zeiţa avea acest rol. Scribul Vechiului Testament a folosit cuvântul egiptean pentru casă / soţie, traducându-l prin cuvântul ebraic ce înseamnă acelaşi lucru. Cum însă nu avea sens să se considere că a coborât pe malul Nilului toată casa faraonului pentru a se scălda, scribul a dat cuvântului celălalt sens, de fiică. Aşadar, soţia faraonului este cea care l-a adoptat pe Moise, nu fiica lui, mai ales din cauza faptului că legile acelor vremuri nu permiteau unei prinţese necăsătorite să aibă un copil, fie el şi înfiat. Soţia faraonului l-a trimis pe Moise în ţinutul Goşen, în grija unei doice israelite, el întorcându-se la ea după ce a crescut.

Care este adevărata poveste a lui Moise / Akhenaton? Biblia spune că, pentru a-i salva viaţa lui Moise, mama sa l-a abandonat între trestiile de pe malul Nilului, într-un coş de papirus uns cu smoală şi lut, unde a fost găsit de fiica faraonului, care l-a adoptat. În autobiografia regelui akkadian Sargon cel Mare (cca. 2270 – 2215 î.Hr.), acesta susţine că mama sa era mare preoteasă în oraşul Azupiranu în timp ce tatăl lui rămâne necunoscut. După ce l-a născut pe Sargon în secret, l-a aşezat într-un coş de papură uns cu bitum şi i-a dat drumul pe fluviul Eufrat, pentru a evita uciderea lui. A fost găsit de Akki, grădinarul regelui, care l-a adoptat. Ulterior, Sargon va deveni amantul zeiţei Iştar, care îi va acorda tronul. Pentru că Sargon a trăit cu mult timp înainte de Moise, este evident faptul că povestea biblică este un plagiat al celei akkadiene, aşa cum sublinia şi Freud. Israeliţii au aflat povestea naşterii lui Sargon în timpul exilului în Babilon. Iar când s-au întors în Ierusalim şi au început să-şi scrie textele sacre, au inclus acea parte în legenda lui Moise. Până şi faptul că în Biblie ni se spune doar numele mamei lui Moise, în timp ce tatăl rămâne necunoscut, este identic cu faptul că doar mama lui Sargon era cunoscută, în timp ce tatăl lui nu. E posibil totuşi ca ambele variante, a lui Sargon şi a lui Moise, să fie copii ale unui mit egiptean mult mai vechi. După ce l-a născut pe Horus, adevăratul moştenitor al tronului, zeiţa Isis l-a ascuns între trestiile de pe malul Nilului, pentru a nu fi găsit de către faraonul uzurpator Seth. Seth, unchiul lui Horus şi fratele lui Isis, îl omorâse pe Osiris şi îi luase tronul. Auzind că Osiris are un moştenitor, fără îndoială că ar fi încercat să îl ucidă şi pe acela. Aşadar, zeiţa şi-a crescut fiul pe ascuns, până acesta a ajuns destul de mare pentru a-şi cere drepturile. Mama lui Horus, Isis, a fost ajutată să crească copilul de către sora ei, Nephtys, soţia faraonului Seth, la fel cum soţia faraonului a fost ajutată de mama copilului să-l crească pe Moise. Oricum, această poveste, indiferent de versiune, este aberantă. O mamă care ar fi dorit să-şi salveze copilul de la moarte nu l-ar fi abandonat pe malul Nilului, unde mişunau crocodili, hipopotami, şerpi şi alte animale care i-ar fi pus acestuia viaţa în pericol. Din acelaşi motiv, fiica / soţia faraonului nu s-ar fi scăldat în fluviu, numai dacă ar fi avut tendinţe suicidale. Ceea ce este foarte puţin probabil. Chiar mitologia egipteană ne spune că micul Horus, în timp ce se

ascundea de unchiul său, a fost înţepat la un moment dat de un scorpion. A scăpat cu viaţă doar pentru că zeul Thoth a ajuns la timp pentru a rosti o formulă magică salvatoare. Aşadar, dacă un zeu îşi putea pierde viaţa pe malul Nilului, cum să considerăm că un om ar fi fost în siguranţă acolo? Mai ales unul abia născut?

Adevărul din spatele legendelor e că Amenhotep al III-lea s-a însurat cu sora lui moştenitoare, Sitamon, pentru a primi tronul. Mai apoi s-a căsătorit şi cu Tiye, fiica vizirului Yuya (Iosif), numind-o pe ea Marea Regină, spre nemulţumirea preoţilor tebani. Nefiind pur egipteană deoarece avea sânge israelit, Tiye nu putea fi moştenitoarea de drept a tronului şi nici mireasa zeului Amon, aşa cum erau considerate toate reginele Egiptului antic. Prin urmare, nici copiii săi nu puteau moşteni regatul. Dorind să-şi păstreze tronul, fiind presat de către preoţii amoniţi, Amenhotep al III-lea a decis să scape de fiii pe care i-i năştea Tiye. Astfel, primul lor fiu, Thutmose, a dispărut în condiţii inexplicabile. Regina nu a vrut să se repete povestea şi cu următorul fiu. Prin urmare, când l-a născut pe cel de-al doilea prin 1376 î.Hr., în al doisprezecelea an de domnie al soţului său, Tiye a încercat să-l înduplece pe faraon. L-a numit pe copil Amenhotep al IV-lea, pentru a arăta că e urmaşul lui Amenhotep al III-lea şi singurul moştenitor adevărat al tronului. Însă preoţii lui Amon au fost mai convingători, amintindu-i faraonului că un copil impur pe tron ar fi însemnat nenorociri asupra Egiptului, deoarece ar fi atras mânia zeilor. Talmudul subliniază acest lucru prin presiunile sfetnicului Bi'lam asupra faraonului. Văzând că viaţa fiului ei este în continuare în pericol, Tiye l-a trimis la rudele sale israelite din Goşen, în Delta Estică a Nilului. Faptul că viaţa lui Amenhotep al IV-lea a fost ameninţată în copilărie se poate deduce din epitetul pe care şi-l atribuia adeseori, „cel care a trăit mult", ceea ce înseamnă că în copilărie nimeni nu se aştepta să trăiască prea mult. În plus, Amenhotep al IV-lea s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak, indicând faptul că, asemeni zeului, el a învins moartea. Cei care au compus şi redactat primele cărţi ale Vechiului Testament au încercat să ascundă originile egiptene ale lui Moise, inventând o poveste în care el era fiul unor israeliţi din casa lui Levi. Au făcut acest lucru pentru simplul fapt că cel mai mare profet al evreilor, considerat de cei mai mulţi dintre ei adevăratul Mesia, trebuia să fie israelit pur-sânge. Credinţa lor spune că Israel e poporul ales de Yahweh. Prin urmare, e de neconceput ca salvatorul israeliţilor să aparţină altei naţii, mai ales celei care i-a înrobit. Aşadar i-au atribuit lui Moise mitul lui Sargon sau pe cel al lui Horus pentru a arăta că viaţa i-a fost ameninţată încă de la naştere, dar şi pentru a explica faptul că a fost crescut atât printre israeliţi, cât şi ca prinţ al Egiptului.

4. Copilăria

Vechiul Testament nu ne furnizează informaţii despre copilăria lui Moise,

spunându-ne doar că a fost crescut ca prinţ egiptean. Din Talmud însă aflăm că, pe când Moise avea vreo trei ani, la un banchet regal, a fost luat în braţe de faraon, moment în care copilul a apucat coroana regală şi şi-a aşezat-o pe cap. Faraonul a simţit că acest gest avea o semnificaţie sinistră, Bi'lam amintindu-i de visul cu balanţa. Au fost chemaţi înţelepţii şi judecătorii pentru a li se cere sfatul. Reu'el, care voia să salveze viaţa copilului, a sugerat să se aducă două farfurii, una cu foc şi una cu aur. Dacă Moise ar fi ales aurul, ar fi însemnat că înţelege lucrurile şi că a ales să se ridice împotriva faraonului cu bună ştiinţă. Dacă însă va alege focul, să fie lăsat în viaţă. Vasele au fost aduse în faţa copilului, care a întins mâna către foc şi a luat un cărbune pe care l-a băgat în gură, arzându-şi limba şi devenind, aşa cum spune Biblia, „cu vorbirea greoaie".

La Zarw, în ţinutul Goşen, Amenhotep al IV-lea a făcut cunoştinţă cu credinţa israelită într-un singur Dumnezeu, fără chip, pe care a şi adoptat-o. În plus, acolo exista primul templu din Egipt al lui Aton. Iar israeliţii îşi echivalau zeul cu Aton al egiptenilor. Amenhotep al IV-lea a stat o perioadă şi în Heliopolis, unde şi-a întărit credinţa în zeul-soare, fiind preot al acestei divinităţi. Lucru confirmat şi de Manethon, care îl considera pe Osarsef preot din Heliopolis. Din acest motiv Apion a fost indus în eroare, crezând că Moise s-a născut la Heliopolis. Când a mai crescut, lui Amenhotep al IV-lea i s-a permis să meargă în capitala Teba. Pentru a fi numit coregent alături de tatăl său, Tiye a aranjat ca el să se căsătorească cu sora sa vitregă, prinţesa moştenitoare Nefertiti, fiica lui Amenhotep al III-lea şi Sitamon. Deşi preoţii lui Amon au obiectat în continuare, Amenhotep al III-lea l-a numit coregent pe fiul său, considerând că acesta şi-a câştigat dreptul la tron prin căsătoria sa cu prinţesa moştenitoare. Povestea din Talmud, în care Moise şi-a pus pe cap coroana faraonului, în timpul unui banchet, semnifică doar încoronarea acestuia de tânăr.

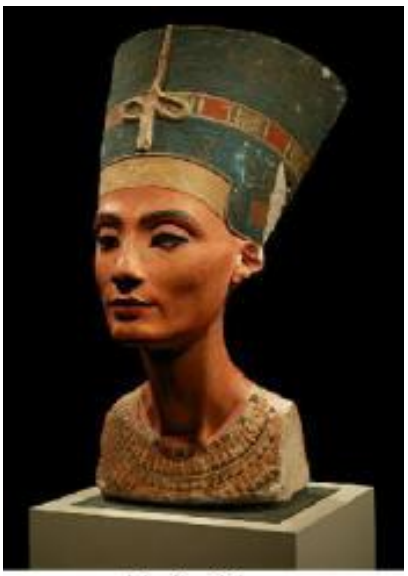
Nefertiti

Cine era Nefertiti? Numele ei egiptean, Nfr.t-jy.tj, înseamnă „cea frumoasă a sosit". Aşa cum arată şi numele ei, se pare că într-adevăr era foarte frumoasă. Lucru pe care Amenhotep al IV-lea l-a subliniat de multe ori în scrieri. Originea părinţilor ei este necunoscută, prin urmare au apărut diverse supoziţii. Unii au sugerat că ea era Tadukhipa, fiica regelui mitannian Tuşratta, trimisă lui Amenhotep al III-lea ca soţie spre sfârşitul domniei sale. Însă Amenhotep al IV-lea s-a căsătorit cu Nefertiti în al douăzeci şi optulea an de domnie al tatălui său, cu opt ani înainte de sosirea Tadukhipei în Egipt. Alţii au susţinut că era fiica lui Ay, de la o soţie care murise, sau că era fiica lui Amenhotep al III-lea şi a reginei Tiye.

Amenhotep al IV-lea, respins din cauza originilor israelite ale mamei sale, nu s-ar fi căsătorit decât cu moştenitoarea, fiica cea mare a lui Amenhotep al III-lea. Dacă Nefertiti ar fi fost fiica reginei Tiye, în niciun caz nu ar fi moştenit tronul. În templul lui Aton din Karnak există 63 de statui ale lui Nefertiti, 38 ale lui Amenhotep al IV-lea şi 11 neidentificate. Statuile cele mai mari sunt ale lui Nefertiti. În cadrele ornamentale şi tăbliţele de ofrande, numele reginei apare de 67 de ori, al lui Amenhotep al IV-lea de trei ori şi doar 13 tăbliţe poartă ambele nume. Importanţa dată lui Nefertiti în primii ani de căsătorie, chiar mai mare decât cea acordată lui Amenhotep al IV-lea, indică faptul că era prinţesa moştenitoare, fiica lui Amenhotep al III-lea. Deoarece Horemheb s-a căsătorit mai târziu cu Mutnezmat, sora lui Nefertiti, pentru a avea dreptul la tron, ajungem la concluzia că mama lui Nefertiti şi Mutnezmat a fost Sitamun, sora şi soţia lui Amenhotep al III-lea, fiica moştenitoare a lui Tuthmosis al IV-lea. Nefertiti şi Amenhotep al IV-lea au crescut împreună, doica lor fiind Tiy, soţia lui Ay. Chiar şi în zilele noastre, beduinii crescuţi de o doică îi spun acesteia „mamă”, la fel cum îşi numesc şi mama adevărată. Acesta poate fi motivul pentru care, în Biblie, doica israelită a lui Moise este numită mama lui. Cum Ay şi Tiy au avut un copil, e foarte posibil ca acesta să fi fost crescut alături de cei doi prinţi, devenind cu ei „frate de ţâţă”. Aşadar, dacă în Biblie Amenhotep al IV-lea este Moise, Nefertiti nu poate fi decât Miriam iar copilul lui Ay şi Tiy, Aaron. Faptul că Moise şi Aaron erau fraţi doar prin relaţia mama-doică, se observă şi în Coran: *„Aaron a spus: «Fiu al mamei mele»!”* (Sura 7:150). Acesta este şi motivul pentru care Aaron apare în Vechiul Testament destul de târziu, când Moise avea aproape 80 de ani şi era fugit demult în Sinai. Moise căuta scuze pentru a nu se întoarce în Egipt, motivând că israeliţii nu-l pot înţelege din cauza vorbirii sale greoaie, fiind necesar ca Yahweh să-i amintească faptul că are un frate care îl poate ajuta: *„Nu ai tu oare pe fratele tău, Aaron levitul? Ştiu că el poate să vorbească în locul tău.”* (Ieşirea 4:10, 14). Dacă Moise ar fi avut un frate bun, sunt mici şansele să fi uitat de existenţa lui. Dar putem pune această amnezie pe seama vârstei înaintate şi a emoţiilor provocate de întâlnirea cu zeul. Subliniem în treacăt şi asemănarea fonetică dintre Aaron şi Aton, zeul lui Amenhotep al IV-lea.

5. Domnia

Încă de la începutul domniei sale, în jurul anului 1360 î.Hr, Amenhotep al IV-lea („Amon este satisfăcut”) a reuşit să enerveze preoţimea tebană. Şi-a schimbat numele în Akhenaton („spiritul viu al lui Aton”) şi a construit temple ale zeului său în oraşele lui Amon, Karnak şi Luxor. Un graffiti din templul de la Medium, din anul 30 de domnie al lui Amenhotep al III-lea, dovedeşte respingerea de către preoţii lui Amon a deciziei regelui de a-l numi pe Akhenaton moştenitor al tronului. O stelă de graniţă din Amarna arată că Akhenaton a întâmpinat o puternică opoziţie şi a fost subiectul unor critici.

Pentru a preveni o revoltă, mama sa l-a sfătuit să-şi construiască o nouă capitală la Amarna, pe care a numit-o Akhetaton („orizontul lui Aton”). Contrar părerii generale, numele Amarna nu derivă de la tribul musulman care s-a stabilit în acea zonă mai târziu. Ci de la numele din al doilea cartuş al zeului lui Akhenaton, Im-r-n. Amram este numele dat de Biblie tatălui lui Moise, iar Imran este numele dat de Akhenaton „tatălui” său, zeului Aton. Este evident că acest nume a fost dat şi oraşului faraonului rebel.

Akhenaton, Nefertiti şi 3 dintre fiicele lor

Noua religie a lui Akhenaton a câştigat mulţi adepţi în Egipt, spre nemulţumirea clerului amonit. Dar din cauza faptului că regele avea armata de partea sa, Akhetaton fiind practic o tabără militară, preoţii au evitat confruntarea. Conducătorul armatei era Ay, fiul lui Yuya şi unchiul lui Akhenaton, soţul lui Tiy (doica lui Akhenaton şi Nefertiti). În noua sa capitală, regele s-a dedicat vieţii de familie, alături de venerarea zeului său. Nefertiti i-a dăruit şase fiice, Akhenaton comandând multe fresce ce reprezentau marea şi fericita familie regală, ocrotită de zeul-soare. Akhenaton s-a numit Mare Preot al lui Aton, oficiind alături de Nefertiti. Din acest motiv Talmudul şi Manethon spuneau că Moise oficia ca şi Mare Preot iar Apion scria că Moise a ridicat case de rugăciune în aer liber şi a construit stâlpi cu figuri umane în vârf, în locul obeliscurilor. Regele a compus chiar şi câteva imnuri închinate lui Aton, ce au servit mai târziu ca model pentru psalmii lui David din Vechiul Testament.

Dacă Biblia susţine că Moise le-a acordat leviţilor funcţii în preoţime, alături de el, descoperirile arheologice demonstrează că Akhenaton a făcut acelaşi lucru. Oraşul de pe malul celălalt al Nilului, lângă Amarna, se numeşte Mallawi (Mallevi), care înseamnă „oraşul leviţilor”. Marele Preot al lui Aton la templul din Amarna se numea Meryre al II-lea. Echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Geneza 46:11 ca unul dintre fiii lui Levi. De asemenea, Panehesy era Marele Slujitor al lui Aton din templul lui Akhenaton. Echivalentul ebraic al acestui nume este Phinehas, nepotul lui Aaron, în a cărui familie s-au transmis sarcinile preoţiei. Un alt israelit care a ocupat o funcţie importantă printre oficialii lui Akhenaton a fost vizirul acestuia, Aper-el, al cărui mormânt a fost descoperit în 1989. Numele *aper* corespunde cuvântului egiptean pentru *evreu*, care pentru vechii egipteni însemna *nomad*, iar particula *el* este unul dintre numele ebraice ale Dumnezeului biblic. Faptul că însăşi regina Tiye s-a alăturat soţului ei, Amenhotep al III-lea, în donarea unei cutii pentru mobila funerară a lui Aper-el, sugerează posibilitatea ca acesta să fi fost o rudă a reginei, cel mai probabil din partea tatălui ei israelit, Yuya (Iosif).

Talmudul spune că, atunci când Moise a fugit din Egipt după ce a omorât un egiptean, în Etiopia avea loc o revoltă împotriva regelui. Cât timp a fost plecat să se înăbuşe revolta, regele Etiopiei l-a lăsat în locul său pe Bi'lam, unul dintre sfetnicii faraonului, fugit din Egipt, fiul unui magician. Însă Bi'lam a uzurpat tronul, a întărit zidurile capitalei, a construit fortăreţe uriaşe şi a săpat şanţuri între oraş şi râul din apropiere. Când regele s-a întors acasă şi a văzut că acele fortificaţii erau împotriva lui, a pornit un război împotriva lui Bi'lam, care a durat nouă ani. De partea regelui a luptat şi Moise care fugise din Egipt în Etiopia, nu în Sinai. El a devenit favoritul regelui şi un prieten apropiat al acestuia astfel încât, când regele a murit, Moise a fost numit conducător *„în al o sută cinci zeci şi şaptelea an după ce Israel a coborât în Egipt*". Moise l-a înfrânt pe Bi'lam care a reuşit să scape şi să fugă înapoi în Egipt. Iar etiopienii l-au pus pe Moise pe tronul lor, dându-i de soţie pe văduva regelui lor. Însă regina Adonith (Aton-it în egipteană) dorea ca fiul ei de la fostul rege să ajungă pe tron. Aflând acest lucru, Moise a renunţat din proprie iniţiativă la putere şi a plecat în Sinai. Coranul, în Sura 28:20, sugerează că Moise a fost nevoit să părăsească Etiopia deoarece viaţa îi era ameninţată. Deşi la prima vedere se poate crede că Talmudul se referă la statul african cu acelaşi nume, totuşi se observă că Etiopia este prezentată ca fiind un oraş, nu o ţară. Fără îndoială, Etiopia din Talmud e capitala Amarna, sau Akhetaton, unde Moise a fost domnit alături de regina sa, Adonith. Numele egiptean al reginei, Aton-it, indică faptul că aceasta nu putea fi decât Marea Preoteasă a lui Aton, Nefertiti.

Mumia mamei lui Tutankhamon

Akhenaton îşi dorea un urmaş de sex masculin, însă se pare că regina sa nu putea să i-l ofere. Ţinând cont că Nefertiti a născut doar fete, cei doi au ajuns la concluzia că e nevoie de o altă mamă care să nască viitorul rege.

Noua soţie a lui Akhenaton a fost prinţesa mitanniană Kiya, care i-a dăruit tot o fiică. Egiptologii au ajuns la concluzia că, la un moment dat, aceasta a căzut în dizgraţie, fiind exilată sau ucisă. Dacă aşa au stat lucrurile într-adevăr, cel mai probabil gelozia lui Nefertiti a fost cauza îndepărtării Kiyei. Neobţinând nici acum moştenitorul mult dorit, Akhenaton şi-a luat o a treia soţie. În anul 10 de domnie, aceasta i-a dăruit regelui un fiu, care a fost numit Tutankhaton („imaginea vie a lui Aton"). Mumia mamei lui Tutankhaton a fost descoperită în 1898 de către arheologul Victor Loret, în mormântul KV35 din Valea Regilor. Testele ADN au confirmat faptul că este mama lui Tutankhaton dar şi fiica lui Amenhotep al III-lea şi a reginei sale, Tiye. Prin urmare, era sora lui Akhenaton după ambii părinţi şi sora lui Nefertiti după tată. Identitatea ei

rămânând un mister, ea a fost botezată de către arheologi „Tânăra Doamnă”. La fel ca şi Kyia, „Tânăra Doamnă” nu a avut o soartă prea fericită. Mâna dreaptă şi o ureche i-au fost rupte, pieptul strivit iar falca stângă sfărâmată. Deşi iniţial s-a crezut că hoţii de morminte au cauzat leziunile, o examinare mai amănunţită a scos la iveală faptul că rănile au fost provocate înainte de îmbălsămare, acele răni fiind de fapt cauza morţii „Tinerei Doamne”. Se pare că Nefertiti a avut grijă să-şi înlăture toate rivalele… Nu putem trece neobservat faptul că cele trei soţii ale lui Akhenaton (Nefertiti, Kiya şi necunoscuta) sunt cele trei soţii ale lui Moise (Adonith, Zipporah şi necunoscuta din Kuş).

Tutankhaton a fost înfiat de Nefertiti şi crescut ca propriul ei fiu. Este cunoscut faptul că, până a ajuns pe tron, el a locuit împreună cu Nefertiti şi fiicele ei în palatul din nordul Amarnei. Povestea lui Tutankhaton se regăseşte într-un mit egiptean. Zeul Osiris, faraonul Egiptului, era căsătorit cu sora sa, Isis. Deşi se iubeau foarte mult (şi des), Isis n-a reuşit să-i ofere niciun moştenitor. Într-o noapte, Osiris s-a culcat cu sora lor, Nephtys, lăsând-o însărcinată. Ea l-a născut pe Anubis, pe care Isis l-a adoptat şi l-a crescut ca pe propriul ei fiu. De asemenea, Akhenaton, faraonul Egiptului, era însurat cu sora lui, Nefertiti. Deoarece ea n-a reuşit să-i ofere regelui niciun moştenitor, acesta s-a culcat cu sora lor, care l-a născut pe Tutankhaton. Nefertiti l-a înfiat pe băiat şi l-a crescut ca pe propriul său fiu. Nu încape îndoială că cele două poveşti sunt aproape identice. Excluzând varianta coincidenţei, ne rămâne doar o singură variantă: povestea naşterii lui Tutankhamon a fost inclusă în mitul naşterii lui Anubis. Akhenaton şi Nefertiti se credeau reîncarnările zeilor Osiris şi Isis. În câteva statui, cei doi sunt costumaţi exact ca zeii respectivi. În cele patru colţuri ale sarcofagului lui Akhenaton, Nefertiti a înlocuit zeiţele Isis, Nephtys, Selket şi Neith. Deoarece Isis a condus alături de soţul ei, pe poziţie de egalitate, e posibil să fi devenit un model pentru Nefertiti. În primii ani de domnie a lui Akhenaton, Nefertiti era reprezentată purtând o coroană cu coarne ce ţineau discul solar între ele, întocmai ca Isis. Manethon îl numea Osarsef pe Akhenaton / Moise, asociindu-l cu Osiris. După cum relata şi Plutarh, Osiris era de multe ori considerat fiul zeului-soare Ra. Akhenaton se considera fiul zeului-soare Aton, aşa cum a scris pe o stelă de graniţă din Amarna. Osiris era privit ca fiind reîncarnarea zeului-soare Ra, cei doi contopindu-se de multe ori în lumea de dincolo. Iar Akhenaton, după cum arată şi numele pe care şi l-a ales, se credea „spiritul viu al lui Aton”, adică reîncarnarea acestuia. Prin

Nefertiti şi Akhenaton

urmare, dacă cei doi regi erau consideraţi întrupări ale lui Osiris şi Isis, adepţii lor au inclus amănunte din viaţa lor în miturile respectivelor zeităţi. Poate acest fanatism l-a făcut pe Akhenaton, după moartea tatălui său, să închidă templele tuturor celorlalţi zei, obligându-i pe egipteni să se închine doar la Aton. Deşi totul a pornit ca o răzbunare împotriva lui Amon, ai cărui preoţi n-au vrut să-l recunoască pe Akhenaton drept rege, lucrurile au degenerat. În Egipt s-au înmulţit revoltele astfel încât, pentru a calma lucrurile, Akhenaton a fost nevoit să îl numească coregent pe fratele său mai mic, Smekhkare, în cel de-al cincisprezecelea an al său de domnie.

6. Fuga în Sinai

Cum spiritele în ţară nu s-au calmat, după anul 17 de domnie Akhenaton a aflat că se pregăteşte un complot împotriva sa, astfel încât a fost obligat să abdice şi să fugă în Sinai. Fratele său a condus singur câteva zile apoi a fost ucis, urmând la tron Tutankhaton la vârsta de doar zece ani. Nefertiti nu şi-a urmat soţul, ci a rămas la Amarna, alături de copiii săi. Talmudul a explicat acest lucru prin faptul că regina Adonith (Nefertiti) a vrut ca fiul ei (Tutankhamon) să ocupe tronul, astfel încât Moise (Akhenaton) a părăsit Etiopia (Amarna). Coranul e mai aproape de adevăr, susţinând că Moise a fost nevoit să abdice, din cauză că nobilii plănuiau să îl ucidă. Cel care l-a avertizat pe rege nu poate fi decât Ay, unchiul lui Akhenaton. Vechiul Testament, în schimb, susţine că Moise a ales să fugă de teamă să nu fie pedepsit pentru că a ucis un egiptean ce bătea un israelit. E posibil să se fi întâmplat un fapt asemănător. Printre Tăbliţele de la Amarna, descoperite de o ţărancă în 1887, există o scrisoare trimisă lui Akhenaton de Abd-Khiba, regele Ierusalimului, în care faraonul este acuzat că i-a lăsat pe israeliţii din Egipt să omoare doi oficiali egipteni, fără să fie pedepsiţi pentru fapta lor. Toate aceste surse indică motivul adevărat pentru fuga în Sinai: teama de a nu fi ucis.

De ce a ales Akhenaton Sinaiul ca refugiu? Deoarece, deşi Sinaiul era considerat parte din Egipt, nicio garnizoană de armată nu era staţionată acolo. Oraşul de la graniţă, Zarw, era oraşul reginei Tiye, oraş care a rămas fidel lui Aton în timpul domniilor lui Tutankhaton şi Ay. În Sinai, Akhenaton putea primi sprijin de la aliaţii săi din Zarw şi, în acelaşi timp, putea să-şi exprime în voie ideile religioase.

Akhenaton şi Nefertiti

Nu ştim prea multe despre ce a făcut Akhenaton în Sinai. Biblia spune că a stat acolo 40 de ani, s-a însurat cu fiica unui preot şi a fost păstor al turmei socrului său. Arheologul Flinders Petrie a descoperit pe vârful muntelui Sarabit un altar închinat zeiţei Hathor, care se afla la început într-o peşteră, şi care a fost dezvoltat ulterior

într-un templu. Aici se afla o stelă în care Ramses I se descria ca „stăpânul a tot ceea ce îmbrăţişează Aton”. Acest lucru i-a surprins pe cercetători, ţinând cont ca Horemheb, predecesorul lui Ramses I, a interzis cultul lui Aton. Reprezentarea lui Ramses I în partea de sus a stelei păstrează stilul realist de la Amarna, iar la îmbrăcăminte, Ramses seamănă cu Akhenaton. În plus, Petrie a descoperit tot aici capul unei statuete a reginei Tiye, mama lui Akhenaton. Petrie a reuşit de asemenea să descopere dovezi care indicau faptul că ritualurile desfăşurate în templul din Sarabit erau de natură semitică. Fără îndoială că acel altar a fost ridicat de Akhenaton, astfel explicându-se statueta mamei sale, cultul lui Aton şi ritualurile semitice. Ramses I a înlocuit pe acea stelă numele faraonului rebel cu al său, astfel explicându-se apariţia lui Aton după ce cultul său a fost interzis.

În Egipt, Tutankhaton i-a călcat tatălui său pe urme, sfătuit fără îndoială de mama sa adoptivă, Nefertiti. În anul patru de domnie, tânărul rege a redeschis templele celorlalţi zei şi a decretat că fiecare e liber să creadă în orice zeitate doreşte. Ba, mai mult, şi-a schimbat numele în Tutankhamon („imaginea vie a lui Amon”). Probabil atunci a murit Nefertiti, cel mai mare sprijin al lui Tutankhamon. Rămas singur, el a fost nevoit să recurgă la un compromis între adepţii lui Aton şi cei ai lui Amon.

Se părea că noul rege a restabilit ordinea în ţară. Însă, după o domnie de zece ani, a fost la rândul său ucis. Tronul i-a revenit lui Ay, fiul lui Yuya (Iosif), sfetnicul ultimilor trei regi. După ce a condus Egiptul doar patru ani, şi acesta a fost omorât. Pentru că Ay nu avea niciun moştenitor, faraon a devenit Horemheb, liderul armatei. Acesta a luat măsuri drastice împotriva regilor de la Amarna: a ordonat să se şteargă numele lor din toate inscripţiile. Ba, mai mult, a interzis menţionarea numelui lui Akhenaton. Drept pentru care, adepţii acestuia l-au numit Moise („moştenitorul”). Pentru a restabili vechea credinţă, Horemheb i-a numit viziri pe Ramses, marele preot al lui Amon, şi pe fiul acestuia, Seti. Le-a dăruit estul Deltei Nilului, numindu-i primari ai oraşului Zarw. Fără îndoială, pentru a-l lipsi pe Akhenaton de sprijinul oferit de locuitorii oraşului. Apoi, pentru ca răzbunarea împotriva răzvrătitului să fie completă, i-a pus la muncă silnică pe israeliţii din Deltă, obligându-i să construiască oraşele Pithom şi Raamses.

În Sinai, conform Bibliei, pe când păştea oile socrului său pe muntele Horeb, Moise l-a întâlnit pe zeul Yahweh, care l-a anunţat că în curând va trebui să se întoarcă în Egipt, pentru a-i scoate pe isreliţi de acolo. Dacă în capitolul 3, versetul 2, e scris că i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc ce ieşea dintr-un rug, în versetul 4 se precizează că Domnul însuşi îi vorbea din flacără. Nu prea putem înţelege cum de un înger era în foc iar în înger se afla Yahweh. Singura explicaţie logică e că acel „înger” a fost o navă în care se afla Yahweh, „flăcările” fiind luminile navei. Cel mai probabil, această navă

emitea şi radiaţii, din moment ce Moise nu a avut voie să se apropie decât după ce s-a descălţat. Împământarea este motivul pentru acest lucru, nicidecum faptul că ar fi călcat pe pământ sfânt. Moise nu a părut prea încântat de misiunea care i s-a încredinţat. Chiar a încercat să se eschiveze, motivând că nu se putea exprima prea bine. Zeul i-a sugerat să-l ia cu el pe fratele său, Aaron, care putea să le vorbească israeliţilor. Deşi Biblia şi Talmudul susţin că Moise avea „vorbirea greoaie", e greu de imaginat că acesta era adevăratul motiv pentru care nu se putea face înţeles de către israeliţi. Un zeu „atotputernic", aşa cum este considerat Yahweh, ar fi putut să-i vindece cu uşurinţă orice defect de vorbire, în loc să deranjeze încă o persoană pentru acest lucru. În plus, dacă Moise avea un defect de vorbire, nu l-ar fi putut înţelege nici Aaron, la fel ca restul israeliţilor. „Vorbirea greoaie" a lui Moise este o camuflare a faptului că el nu ştia limba israeliţilor. Fiind egiptean, este firesc ca el să fi vorbit doar egipteana. Prin urmare, acesta este motivul pentru care îi era teamă că nu se va face înţeles de către israeliţi şi pentru care avea nevoie de fratele său să vorbească în locul lui. Moise îi spunea lui Aaron ce avea de spus în egipteană, iar acesta le traducea israeliţilor în ebraică. Aşa cum am arătat mai devreme, Aaron era fiul lui Ay şi Tiy şi a fost crescut alături de prinţii Akhenaton şi Nefertiti. Prin urmare, a avut parte de aceeaşi educaţie ca şi ei, învăţând şi limba egipteană. Când au mai crescut, prinţii s-au mutat în palatul regal de la Teba, iar Aaron a rămas în Zarw, alături de israeliţi.

Când Moise l-a întrebat pe Yahweh care este numele lui, zeul i-a răspuns: „*Ehyeh asher ehyeh*", ce s-a tradus prin „*Eu sunt cel ce sunt*". O propoziţie fără sens, care probabil l-a băgat pe bietul Moise şi mai mult în ceaţă. Dar dacă propoziţia este tradusă corect, adică „*Eu sunt cel numit Ea*", afirmaţia nu numai că are sens, ci şi indică identitatea Dumnezeului biblic. Ea era numele babilonian al lui Enki, zeul-şarpe sumerian. Zeul nu i-ar fi spus lui Moise o propoziţie ambiguă, ţinând cont că misiunea acestuia era de a-i convinge pe israeliţi că a fost trimis de către zeul lor pentru a-i elibera. Ci, dimpotrivă, şi-a declinat identitatea pentru a putea fi recunoscut. Ba, mai mult, Yahweh i-a dat şi alte indicii lui Moise: „*Aşa să spui fiilor lui Israel: «Domnul Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pe veci.»*" (Ieşirea 3:15). Adică să înţeleagă toată lumea că el este Ea, zeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, nu alt zeu. Pentru a-l convinge pe faraon să lase poporul israelit să plece, Yahweh l-a învăţat pe Moise câteva trucuri. A făcut ca bastonul de păstor să se transforme în şarpe, mâna să-i fie acoperită de lepră iar, dacă aceste numere de iluzionism nu aveau să impresioneze asistenţa, l-a învăţat şi să transforme apa Nilului în sânge. În plus, l-a îndemnat ca, atunci când vor pleca israeliţii din Egipt, cu toţii să fure de la egipteni aur, argint şi haine scumpe. E greu de înţeles de ce zeul i-a îndemnat pe israeliţi să fure, deşi mai târziu le va da

porunca „Să nu furi!”. Sau de ce i-a încredinţat lui Moise o misiune, dar i-a pus beţe în roate: *„Când vei merge şi vei ajunge în ţara Egiptului, caută să faci înaintea lui Faraon toate minunile ce ţi-am poruncit. Eu însă voi învârtoşa inima lui şi nu va da drumul poporului.*” (Ieşirea 4:21). Aceste contradicţii ne fac să credem ori că Yahweh căuta motive pentru a pedepsi Egiptul, ori că nu era prea întreg la minte.

După moartea lui Horemheb, puterea a fost preluată de Ramses, cel care a instaurat Dinastia a XIX-a. Aflând de moartea lui Horemheb, Akhenaton s-a întors din Sinai, cel mai probabil pentru a revendica tronul. Însă Vechiul Testament susţine că motivul revenirii lui Moise în Egipt a fost misiunea încredinţată de Yahweh. Moise şi-a luat toiagul de păstor care se transformase în şarpe, şi-a urcat soţia şi copiii pe asini şi au pornit spre Egipt. Pe drum s-a întâmplat un lucru bizar, consemnate în versetele 24-26 din capitolul 4 al Ieşirii: *„Însă, la un popas de noapte, pe cale, l-a întâmpinat îngerul Domnului şi a încercat să-l omoare. Dar Sefora, luând un cuţit de piatră, a tăiat împrejur pe fiul său şi atingând picioarele lui Moise a zis: «Tu-mi eşti un soţ crud!». Şi S-a dus Domnul de la el; iar ea, din pricina acestei tăieri împrejur, i-a zis lui Moise: «Soţ crud!»*” Varianta oficială a interpreţilor Bibliei este că Yahweh s-a supărat pe Moise pentru că nu şi-a circumcis fiii, aşa că s-a decis să îl omoare. E greu de crezut însă că, pentru un prepuţ, un zeu ar fi fost în stare să lase baltă scoaterea din Egipt a israeliţilor. Sau că ar fi vrut să-l omoare pe Moise după ce i-a încredinţat o misiune foarte importantă. Din nou întâlnim aceeaşi confuzie între Domnul şi îngerul Domnului, ceea ce înseamnă ori că îngerul în care se afla Domnul era o navă, ori că în acele vremuri nu exista nicio diferenţă între Domn şi înger, deoarece ambele cuvinte semnificau o zeitate. Dacă acceptăm ideea că supărarea lui Yahweh a apărut din cauză că Moise nu şi-a circumcis fiii, de ce s-a oprit după ce i-a fost tăiat prepuţul fiului cel mare? Cum rămâne cu cel de-al doilea? O concluzie logică ar fi că Moise a vrut să-şi circumcidă fiul cel mare, însă soţia sa nu era de acord cu o astfel de practică inumană. Dorind neaparat să-şi atingă scopul, şi-a minţit soţia că Yahweh îi va omorî dacă acest lucru nu se va întâmpla. Zipporah a circumcis băiatul însă, după ce şi-a dat seama că a fost păcălită, l-a numit pe Moise „soţ crud”.

Deși am aflat secretele întunecate ale celui mai mare profet al evreilor, mai rămâne o nelămurire. Considerând relatarea biblică măcar parțial adevărată, de ce faraonul Ramses I le-a permis israeliților și adepților lui Akhenaten să plece din Egipt iar mai apoi s-a răzgândit? E drept că avea o vârstă înaintată, însă nu putem considera că s-a răzgândit din cauza mofturilor bătrânești. În Ieșirea, Yahweh îi îndeamnă pe israeliți „să ceară împrumut vase de argint și vase de aur și haine” de la egipteni, pe care să le ia cu ei în Canaan. Cu alte cuvinte, să fure. Așadar, acesta pare a fi motivul pentru care au fost urmăriți de faraon;

când și-a dat seama că a fost furat, Ramses I și-a luat soldații și a plecat în urmărirea hoților. Însă nu putea fi vorba despre haine și vase. Trebuie să fi fost ceva foarte important pentru egipteni. Ce ar fi putut fura grupul lui Akhenaten atât de important?

Într-un vechi mit egiptean, prezentat de New Larousse Encyclopaedia of Mythology, zeul suprem Ra a introdus într-o „cutie de aur” câteva obiecte: „varga” (bastonul) lui, o șuviță de păr și „uraeus”-ul (o cobră cu pielea de la ceafă extinsă, confecționată din aur, care era purtată pe acoperământul regal al capului). După înălțarea lui Ra la cer, când Geb, zeul Pământului, a venit la putere, a cerut să-i fie adusă cutia. În momentul în care a fost deschisă, din ea a țâșnit o flacără, descrisă ca „respirația șarpelui divin”, care l-a ars pe zeu și i-a ucis toți curtenii. Fiind un obiect periculos, cutia lui Ra a rămas închisă într-o fortăreață de pe „hotarul răsăritean” al Egiptului, locația ei fiind cunoscută doar de faraoni. Egiptenii au lăsat în urmă multe reprezentări grafice ale cutiei lui Ra; în timpul festivalurilor religioase, preoții plimbau în jurul templelor reproduceri ale ei. Chiar și în mormântul lui Tutankhamun s-a descoperit o replică a cutiei de aur a lui Ra, păzită de o statuetă a lui Inpu (Anubis), ca un secret luat de faraon cu el în lumea de dincolo. Nu putem ști cu siguranță dacă israeliții au furat cutia zeului-soare însă, conform Bibliei, în deșertul Sinai aveau cu ei una asemănătoare, Chivotul Legământului, în care au fost introduse tăblițele cu cele zece porunci, o cupă de aur cu mană și toiagul lui Aaron. Vechiul Testament susține că și această cutie a făcut victime, în Cartea a Doua a Regilor Uzzah fiind ucis după ce a atins-o (6:6-8), iar în Cartea Întâia a Regilor „a lovit Yahweh pe locuitorii din Beth Șemeș, pentru că ei s-au uitat la chivotul lui Yahweh, și a ucis din popor cincizeci de mii șaptezeci de oameni” (6:19), întocmai ca în mitul egiptean. Deși în povestea biblică Chivotul a fost realizat în Sinai, la porunca lui Yahweh, ar fi o coincidență cam mare ca israeliții să fi realizat unul la fel cu cel al egiptenilor imediat după fuga din Egipt. Pe lângă aspectul identic al celor două cutii, și conținutul lor este asemănător: într-una se găsea toiagul lui Ra, în cealaltă cel al lui Aron; într-una o coroană de aur, în cealaltă o cupă de aur. Diferența o

reprezintă cel de-al treilea obiect, părul lui Ra într-o parte și tăblițele legii scrise cu degetul lui Yahweh în cealaltă. Să nu uităm că ambele erau capabile să ucidă un număr mare de oameni, ceea nu înseamnă decât un singur lucru: Chivotul Legământului era Cutia lui Ra, furată de israeliți la plecarea din Egipt. Fortăreața de pe „hotarul răsăritean" al Egiptului, în care a fost ascunsă cutia, nu poate fi decât Tjaru sau Zarw din nord-estul Deltei Nilului, fostă Avaris, redenumită Pi-Ramesses de faraonul Ramses I. Aici s-au stabilit atât hyksoșii când au invadat Egiptul, cât și iacobiții lui Yuya după ce Amenhotep III le-a dăruit cetatea. Orașul a reprezentat reședința lui Ramses I și a fiului său, Seti I. De ce și-ar fi ales doi faraoni ca reședință o cetate de la frontiera Egiptului, aflată într-o regiune deșertică inospitalieră, în care erau exilați infractorii din întreaga țară și israeliții pe care îi detestau? Singurul motiv este supravegherea îndeaproape a Cutiei lui Ra. Când a aflat că Akhenaten a furat-o la plecare, Ramses I și-a strâns soldații pe care îi avea cu el și a fugit în urmărirea hoților fără a sta prea mult pe gânduri.

Ce era Cutia lui Ra sau Chivotul Legământului? În mitul egiptean o rază ieșită din ea i-a distrus curtenii lui Geb, iar în cel ebraic pe Uzzah și 50.070 de locuitori ai orașului Beth Șemeș. În Cartea lui Iesua Navi, „căpetenia oștirii lui Yahweh" l-a învățat pe liderul israeliților să înconjoare timp de șapte zile Ierihonul, purtând Chivotul Legământului, iar în a șaptea zi să facă gălăgie, ceea ce a dus la prăbușirea zidurilor cetății. Israeliții conduși de David au luat cu ei cutia în lupta împotriva amoniților. Când Chivotul a fost trimis de filisteni în Gath și în Ekron, locuitorii orașelor s-au umplut de bube. Prin urmare, era o armă ce emitea radiații (care au provocat bubele filistenilor), capabilă și să lanseze o rază mortală. Se pare că era și un mijloc de comunicare între Yahweh și aleșii săi, după cum susține Vechiul Testament. Cel mai probabil nu cutia era arma, ci arma era închisă în cutie alături de un aparat de emisie-recepție, cutia fiind protejată de un câmp electric puternic (Uzzah a fost trăsnit când a atins-o). Arma lui Ra / Anu, închisă în Chivotul Legământului, este menționată și în scrierile altor culturi. De exemplu, Nabu-na'id, ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian, nota că zeul Sin i-a distrus inamicii cu o rază de lumină emisă de „arma lui Anu", întocmai ca în mitul egiptean și în cel biblic. În scrierile antice sanskrite se vorbește despre Brahmastra, o armă cu o imensă capacitate de distrugere, creată de Brahma / Anu, care odată lansată nu își rata niciodată ținta. Singura apărare împotriva acestei arme teribile era doar una asemănătoare. În Mahabharata este un proiectil încărcat cu întreaga putere a Universului, considerat de cercetători a fi asemănător unei bombe nucleare. Conform scrierilor sanskrite, Brahmastra poate fi invocată doar printr-o anumită frază-cheie sau incantație; cu alte cuvinte, poate fi activată doar vocal, pe baza unei parole. Aceasta nu este singura armă creată de Brahma, textele indiene menționând încă două similare: Brahmașirșa astra

și Brahmanda astra. Iar în textul catalogat cu indicele CT-xvi-44/46, o zeitate minoră îl anunță pe Marduk de existența a „șapte arme cumplite care de Anu au fost create (…) Pustiirea acestor șapte contra ta se pregătește”. În Epopeea lui Erra, Ninurta a lansat armele lui Anu împotriva cetăților inamicului său, pe care le-am identificat cu cele cinci din câmpia Iordanului, printre care binecunoscutele Sodoma și Gomorrah. Dacă într-adevăr armele lui Anu erau în număr de șapte iar Ninurta a folosit doar cinci, înseamnă că au mai rămas două. Una ar putea fi cea închisă în Cutia lui Ra și ascunsă în Egipt, furată mai apoi de israeliți. Sunt mari șanse ca aceasta să fie Șarur, arma lui Ninurta din miturile mesopotamiene, o ghioagă fermecată, capabilă să zboare pe distanțe mari și să comunice cu stăpânul ei. În Faptele lui Ninurta, Șarur nu este doar o armă, ci îi și oferă eroului informații vitale despre inamic și înlesnește comunicarea dintre Ninurta și tatăl său. Ceea ce ne amintește de arma din Chivotul Legământului care, de asemenea, servea ca mijloc de comunicare între Yahweh și Moise. În mituri, arma lui Ninurta avea capacitatea de a se transforma într-un leu înaripat; dacă Șarur este arma închisă în Chivotul Legământului și ascunsă în Avaris / Tjaru / Zarw / Pi-Ramesses până să fi fost furată de israeliți, n-ar trebui să ne mirăm că fortăreața se mai numea și „Sălașul leului”, iar principala zeitate a orașului era Sutah / Enlil, tatăl lui Ninurta. În plus, heruvimii (sfincși înaripați) de pe Chivot ne duc cu gândul la aceeași Șarur transformată în leu înaripat.

Acum, povestea așa-zisului exod capătă sens. După ce Akhenaten a fost forțat să abdice și a plecat în Sinai, vizirul Ramesses, la ordinul faraonului Horemheb, i-a supus la muncă silnică pe israeliți și pe infractorii exilați în Tjaru, refăcând cetatea pe care a redenumit-o Pi-Ramesses. Văzând că se îngroașă gluma, Sanhedrinul israeliților (din care făcea parte și prințul Nakhtmin / Aaron, fiul fostului faraon Ay) a luat hotărârea de a pleca din Egipt. Printr-un ritual kabbalistic de invocare sau poate chiar prin intermediul Chivotului aflat în Tjaru, conducătorii israeliților l-au contactat pe Marduk, zeul lor, care le-a ordonat să plece în Canaan, pentru a păzi muntele Sion din Ierusalim. Însă nu cu mâna goală, ci cu Chivotul Legământului în care se găsea „arma lui Anu”, botezată Șarur de Ninurta. Vechiul Testament confirmă că teribila armă trebuia să păzească muntele Sion, susținând că David a dus-o acolo, așezând-o într-un cort, fiind mutată mai apoi în templul fiului său, Solomon, construit pe același munte. Iar noi înțelegem că Marduk se aștepta la un atac, din moment ce și-a dorit puternica armă în acel loc. Pentru a muta arma, israeliții aveau nevoie de sprijinul fostului rege, Akhenaten. Probabil arma avea o măsură de protecție împotriva eventualilor hoți, neputând fi atinsă decât de cineva cu A.D.N. divin, povestea lui Uzzah din Biblie demonstrând ce pățeau muritorii de rând care îndrăzneau să o atingă. Cum faraonul decăzut era singurul cu gene divine, Sanhedrinul avea nevoie de el. Nu cred că Marduk

s-ar fi deranjat să-l caute pe fostul rege în Peninsula Sinai pentru a-i încredința o misiune. Întâlnirile de gradul III aveau loc doar în timpul ritualurilor magice secrete, prin urmare kabbaliștii israeliți au fost nevoiți să apeleze la cunoștințele lor ezoterice pentru a-l convinge pe Akhenaten să creadă că era contactat de o divinitate. Din acest motiv Aaron / Nakhtmin se afla mereu în preajma lui, pentru a realiza pe ascuns ritualurile magice necesare manipulării fostului faraon. Când și-a dat seama că grupul egipteano-israelit al lui Akhenaten a fugit cu Cutia lui Ra, faraonul Ramses I a plecat în urmărirea hoților cu toți soldații pe care îi avea la îndemână. Nu a contat că era prea bătrân pentru o asemenea campanie militară; regele trebuia neapărat să recupereze chivotul zeului. Însă israeliții au reușit să-l distrugă și pe el, și pe soldații lui, printr-o așa-zisă minune divină; cel mai probabil Akhenaten și Sanhedrinul au folosit „arma lui Anu” pentru a realiza o gaură în canalul neterminat dintre Marele Lac Amar și Marea Roșie, inundându-l în timp ce era traversat de egipteni. Aflând de moartea tatălui său, noul faraon, Seti I, a plecat și el în urmărirea hoților, pentru a recupera Cutia lui Ra. Însă nu a repetat greșeala tatălui său, ci și-a luat cu el întreaga armată. Grupul format din israeliți și egipteni s-a unit în zadar cu triburile midianite din zonă; sub nicio formă nu puteau face față numeroasei armate egiptene. Nu știm de ce nu au folosit arma divină împotriva atacatorilor. Poate avea o rază de acțiune restrânsă, de câteva sute de metri, ceea ce nu era de ajuns pentru a nimici întreaga oaste inamică. Sau poate era într-adevăr asemănătoare unei bombe atomice iar folosirea ei ar fi însemnat o încălcare a ordinelor lui Marduk, care și-o dorea pe muntele Sinai. Cronicile egiptene spun că Seti I i-a învins și i-a împrăștiat pe israeliți, după care a plecat în Canaan, iar de acolo spre Liban, fără îndoială pentru a-i căuta pe cei care fugiseră cu Cutia lui Ra. Cea mai importantă victorie a faraonului a fost cucerirea orașului sirian Kadeș din mâinile hitiților; Cartea Judecătorilor susține că imediat după traversarea Peninsulei Sinai, israeliții s-au îndreptat către Kadeș: „Căci, când a venit din Egipt, Yisra’el s-a dus în pustiu către Marea Roșie și apoi a venit la Kadeș” (11:16). Nu toți, ci doar grupul care fugise cu Cutia lui Ra. Biblia recunoaște că israeliții țineau Chivotul mereu ascuns sub un văl mare, făcut din piei de animale și cârpe albastre. Fiind urmăriți în continuare de egipteni, au rămas ascunși în Peninsula Sinai și în Edom. După douăzeci de ani, Ramses II, fiul lui Seti I, i-a găsit și i-a învins. Atunci, faraonul și-a împărțit armata în două: partea condusă de el a atacat Ierusalimul și Ierihonul iar cealaltă, comandată de fiul său, Amun-her-khepeshef, i-a fugărit până la Marea Moartă și a capturat Edomul, apoi Moabul. După ce s-au reunit, cele două armate s-au îndreptat către Siria. Cum faraonul a dus mai multe campanii în Canaan și Siria, putem presupune că nu a găsit Chivotul Legământului.

După mulți ani de căutare a Cutiei lui Ra, familia regală egipteană s-a resemnat cu gândul că a pierdut-o, așa că a încercat să găsească un alt obiect divin care să-i ofere putere nemăsurată. Prințul Khaemwaset, unul dintre fiii faraonului Ramses II, a fost numit „primul egiptolog” datorită eforturilor sale de identificare și restaurare a clădirilor, mormintelor și templelor vechi. Se spune că petrecea mult timp în necropola de la Inbu-Hedj (Memphis) pe vremea când era preot al zeului Ptah, studiind cărți sacre, învățând magia și descifrând inscripții de pe zidurile templelor și de pe stele de piatră. Într-o zi, un necunoscut i-a împărtășit locația Cărții lui Djehuty (o carte scrisă de zeu însuși, care oferea puteri nebănuite): mormântul lui Naneferkaptah, un prinț care trăise cu multă vreme înainte. Khaemwaset a găsit acolo Cartea lui Djehuty și a luat-o cu el, însă a fost nevoit să o returneze din cauza spiritului prințului Naneferkaptah, care l-a urmărit. După câtva timp a fost anunțat în vis că va avea un fiu care va face numeroase minuni. Copilul, numit Ramesses (sau Senosiris în poveștile din perioada greco-romană), a dat dovadă de înțelepciune ieșită din comun și de puteri magice nebănuite. Se spune că era în realitate reîncarnarea unui vrăjitor din vremurile de demult, revenit pe pământ după o mie cinci sute de ani pentru a apăra Egiptul de pericolele care îl amenințau. Nu se cunosc toate miracolele înfăptuite de el, însă se povestea că și-a dus tatăl în lumea de dincolo, pentru a-i arăta judecata spiritelor morților, iar mai târziu a citit o scrisoare a unui sol etiopian fără a o deschide, apoi l-a ars pe respectiv cu ajutorul unei formule magice și în final s-a făcut nevăzut, dispărând din mijlocul curtii regale.

Chivotul Legământului a ajuns într-un târziu în Ierusalim, conform Vechiului Testament, rămânând în templul de pe muntele Sion până în anul 597, când regele babilonian Nabu-kudurri-ușur (Nabucodonosor II) a jefuit Ierusalimul. Cel mai probabil el a luat și Chivotul, ținând cont că patru decenii mai târziu Nabu-na’id, ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian, nota că zeul Sin, utilizând „arma lui Anu”, i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Regele persan Kuruș (Cyrus cel Mare), cuceritorul Babilonului, le-a permis iudeilor să se întoarcă acasă după șapte decenii de exil, la porunca lui Marduk. Mai mult ca sigur evreii și-au luat atunci cu ei și Chivotul Legământului, pe care l-au ascuns pentru a-l proteja de eventuali atacatori. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Chivotul însă, în 1120, după ce au descoperit Kabbalah, nouă nobili francezi au format Ordinul Cavalerilor Templieri, autointitulându-se „Sărmanii soldați ai lui Christos și ai Templului lui Solomon”. Cartierul lor general era pe muntele Templului (Sion) din Ierusalim, acolo unde cândva existase templul care găzduia Chivotul Legământului. Nu se știe ce au găsit templierii acolo, însă în scurt timp au primit o serie de beneficii din partea papalității: bani, pământuri și o afacere extrem de profitabilă. Mai mult, bula Papei Inocentius II din 1139 îi scutea pe templieri de respectarea legilor, de plata

taxelor și de orice autoritate în afara celei papale. În timpul interogatoriilor de la începutul secolului al XIV-lea s-a aflat că templierii comunicau prin intermediul unui potir de aur, numit Sfântul Graal, cu o entitate malefică, Baphomet (probabil demonul care îl posedase pe Akhenaten în urmă cu peste două milenii). Conform Bibliei, în Chivotul Legământului se găsea o cupă de aur cu mană în ea, iar Chivotul (sau un obiect din interiorul lui) servea ca mijloc de comunicare cu Yahweh. Ceea ce duce cu gândul la cupa de argint pe care vizirul Yosep o folosea pentru ghicit, menționată în capitolul 44 al cărții biblice Facerea. Așadar, putem considera că templierii au găsit în grotele de sub templul sfânt al evreilor ori Chivotul, ori doar o parte din conținutul lui, ceea ce ar explica numeroasele beneficii de care se bucurau. În cartea The Sign and the Seal din 1992, scriitorul Graham Hancock a ajuns și el la concluzia că Sfântul Graal nu este decât o descriere codificată a Chivotului Legământului. Contrar părerii generale, Sfântul Graal nu este cupa din care a băut Iisus la cina cea de taină. În franceză este numit „san greal” care, așa cum a observat și scriitorul Dan Brown, prin mutarea unei litere se transformă în „sang real”, adică „sânge regal”. Dacă pentru Brown Sfântul Graal era o referire la descendenții lui Iisus, în realitate nu poate fi vorba despre așa ceva. Nu doar pentru că personajul principal al creștinismului nu a existat, ci și dintr-un motiv cât se poate de logic: pentru accesarea Cutiei lui Ra / Chivotului Legământului, implicit pentru activarea armei din ea sau pentru contactarea lui Yahweh, era nevoie de genele zeului. Gene care se găseau în „sângele regal” al lui Akhenaten. În unele ritualuri magice, pentru invocarea unor entități se folosește sânge turnat într-un pocal; cel mai probabil templierii foloseau aceeași metodă, pentru comunicarea cu Baphomet turnând în pocalul de aur din Chivot puțin „sânge regal” al lui Akhenaten. Ceea ce înseamnă că au supraviețuit descendenți ai faraonului decăzut cel puțin până în Evul Mediu. Akhenaten a avut șapte fiice despre care nu știm absolut nimic; nici când au murit, nici dacă au avut copii. Dacă unele dintre ele sau copiii lor au supraviețuit domniei lui Horemheb, mai mult ca sigur au plecat către Canaan cu grupul lui Akhenaten. Ceea ce înseamnă că posibilitatea existenței unor descendenți ai faraonului decăzut este plauzibilă. Să ne amintim că pentru scriitorul american Philip Kindred Dick elita iudeo-masonică este formată din urmașii lui Akhenaten, „rasa cu trei ochi care, în secret, există alături de noi”. Manuscrisul irlandez Lebor Laignech din secolul al XII-lea vorbește despre Scota, fiica unui faraon contemporan cu Moise, care a plecat în timpul Exodului și s-a stabilit pe teritoriul Marii Britanii de astăzi, unde a fondat Scoția (Scotland în engleză, adică „Tărâmul Scotei”). Manuscrisul Scotichronicon, redactat de istoricul Walter Bower în secolul al XV-lea, o consideră fiica lui Akhenkherres, același nume folosit de Eusebius pentru a-l desemna pe Akhenaten. Nu știm care dintre fiicele lui ar putea fi Scota, însă

știm că prima fiică, Meritaten, a dispărut brusc din consemnări după ce a fost ucis soțul ei, faraonul Smenkhkare. Nu ar fi exclus ca ea să fi fugit de teamă într-un tărâm cât mai îndepărtat. În Kingdom of the Ark: That Startling Story of How the Ancient British Race is Descended from the Pharaohs, egiptologul Lorraine Evans susține că în morminte neolitice din Irlanda s-au descoperit bijuterii egiptene asemănătoare celor din mormântul lui Tutankhamun, precum și epava unei corăbii egiptene în nordul Angliei, datarea lor cu carbon indicând perioada din jurul anului 1350 î.e.n. Surprinzător sau nu, unul dintre cele mai importante rituri masonice este Ritul Scoțian Antic și Acceptat, membrii săi deținând titluri care conțin referiri atât la Moise, cât și la Templul lui Solomon, cum ar fi: „Maestru al șarpelui de bronz", „Maestru al Templului", „Arhitect regal al lui Solomon", „Prinț al
Ierusalimului", „Patriarh noahit" (de la Noah sau Noe supraviețuitorul Potopului), „Prinț al Libanului", „Prinț al tabernaclului", „Comandant al Templului", „Cavaler al Soarelui" (Aten?) sau „Prinț sublim al secretului regal". Dacă într-adevăr elita iudaică este formată din urmași ai lui Akhenaten, așa cum sugera Philip Kindred Dick, acesta fiind marele „secret regal" al Sfântului Graal, atunci înțelegem de ce Moise este considerat cel mai mare profet al iudaismului, de ce în Coran „evreii și nazareenii au spus: «Noi suntem fiii lui Allah, cei îndrăgiți de el»", de ce evreii se consideră superiori tuturor celorlalți și de ce Menachem Begin, prim-ministrul Israelului între 1977-1983, declara:
„Rasa noastră este rasa stăpânitoare. Suntem zei divini pe această planetă".

7. Întoarcerea în Egipt

Vechiul Testament ne spune că, după ce Moise s-a întâlnit cu Aaron, amândoi au mers în faţa bătrânilor israeliţi. Aaron le-a vorbit iar Moise le-a arătat trucurile magice învăţate de la Yahweh. Israeliţii au fost impresionaţi şi au crezut că, într-adevăr, cei doi sunt salvatorii lor. O variantă a ce s-a întâmplat acolo este cea în care Moise nu a folosit magia, ci a dorit să-şi decline identitatea în faţa israeliţilor. Cârja de păstor, transformată în şarpe, semnifică de fapt cârja de păstor cu cap de şarpe, simbol al autorităţii faraonului. Talmudul confirmă caracterul regal al toiagului: „*Toiagul pe care îl folosea Moise avea aspectul şi era gravat sub forma unui sceptru*". Moise nu încerca să-i convingă pe israeliţi că e trimisul Domnului prin iluzionism, ci le demonstra că el este Akhenaton, adevăratul faraon al Egiptului, încercând să le câştige suportul. Israeliţii l-au recunoscut şi au hotărât să-l urmeze. Aceleaşi „trucuri magice" au fost folosite şi în faţa lui Ramses I. Pe lângă toiagul regal, Moise i-a arătat şi cum devine mâna albă,

Aton

apoi îşi revine. În timpul festivalelor celebrate de regii egipteni, aveau loc ritualuri care îl includeau atât pe cel al toiagului-şarpe, cât şi pe cel al mâinii albe. În mormântul lui Kheruef (unul dintre pajii reginei Tiye), este prezentat un astfel de ritual. În faţa lui Amenhotep al III-lea şi a reginei, Kheruef, urmat de opt oficiali, îşi pune mâna dreaptă de-a curmezişul pieptului şi palma pe umărul stâng, în vreme ce cu mâna stângă îşi ţine antebraţul drept. Unul dintre oficiali ţine în mâna dreaptă un teanc de haine iar în stânga, un sceptru curbat, cu cap de şarpe. Prin urmare, cum în timpul acestor festivaluri se executau ritualuri ale mâinii şi ale toiagului-şarpe, ar fi o coincidenţă cam mare faptul că Moise făcea lucruri asemănătoare în faţa israeliţilor şi a faraonului. Dacă Moise prin aceste ritualuri a încercat să le demonstreze israeliţilor că este cu adevărat Akhenaton, cel mai probabil a făcut acelaşi lucru în faţa lui Ramses I pentru a cere tronul. Deşi toţi cei prezenţi i-au recunoscut identitatea şi, prin urmare, dreptul la tron, Ramses I avea de partea sa sprijinul armatei. Aşadar, Akhenaton a fost nevoit să renunţe la idee, mulţumindu-se să ceară să fie lăsat să plece din Egipt împreună cu adepţii săi egipteni şi cu rudele sale israelite.

O altă variantă care să explice trucurile lui Moise în faţa faraonului şi a israeliţilor, cât şi pe cele de mai târziu, ar fi faptul că era într-adevăr vorba de magie. Una dintre cele mai importante tradiţii ale evreilor este doctrina secretă ocultă Kabbalah, un set de învăţături esoterice şi ritualuri magice. În manuscrisul *Sefer Raziel HaMalakh* („Cartea Îngerului Raziel”) din secolul al XIII-lea se spune că îngerul Raziel („zeul secretelor”) l-a învăţat Kabbalah pe Adam. Aceste învăţături au fost predate din generaţie în generaţie. Noe a foloit Kabbalah pentru a-şi construi Arca, iar Solomon pentru a invoca demonii pe care i-a silit să construiască Templul din Ierusalim. Putem presupune că şi Aaron a avut acces la învăţăturile Kabbalei, iniţiindu-l mai târziu şi pe Moise. În plus, Akhenaton, ca preot al lui Ra în Heliopolis şi a lui Aton în Amarna folosea magia, care făcea parte din religia egiptenilor. Pe 9 februarie 1949, întoarsă în timp sub hipnoză, Milena afirma că un vrăjitor l-a învăţat pe Aaron hipnoza. Acesta, la rândul său, l-a învăţat pe Moise iar împreună l-au hipnotizat pe faraon. Toiagul lui Moise nu s-a transformat în şarpe, ci a fost doar o iluzie transmisă faraonului hipnotizat. Dacă aşa au stat lucrurile într-adevăr, putem presupune că arta hipnozei e parte din Kabbalah, la care a avut acces Aaron şi, mai târziu, Moise.

8. Miracolele divine

Era oare Moise adevăratul lider din spatele acestei rebeliuni? Milena spunea că, la prima înfăţişare în faţa lui Ramses I, Moise era hipnotizat de Aaron. Tot Aaron este cel care l-a hipnotizat pe faraon. De asemenea, din Biblie ştim că el este cel care a vorbit atât cu bătrânii israeliţi, cât şi cu faraonul. Dacă Moise / Akhenaton a fost doar o marionetă în mâinile lui Aaron? Ţinând cont de puterea ocultă conferită de învăţăturile Kabbalei, e posibil ca israeliţii să se fi

folosit de fostul lor rege pentru a scăpa de sclavie. Întâlnirea cu Yahweh şi rolul pe care i l-a atribuit să fi fost doar o sugestie telepatică indusă lui Moise de practicanţii Kabbalei, pentru a-l face să se întoarcă în Egipt. Dacă Moise / Akhenaton şi-ar fi recăpătat tronul, israeliţii ar fi avut parte de aceleaşi beneficii ca în timpul domniei anterioare. Apelând la fanatismul lui religios, nu a fost foarte greu să îl convingă de faptul că zeul lor i-a încredinţat o misiune importantă. Poate că Aaron, iniţiatul ocult, era cel care făcea pe ascuns toate acele „minuni", Akhenaton având impresia că el realiza acele lucruri prin puterea oferită de Yahweh / Aton. Iar când israeliţii şi-au dat seama că Akhenaton nu are nicio şansă să-şi recapete tronul, prin urmare ei nu se pot întoarce la viaţa bună din trecut, s-au hotărât să plece. Prin aceeaşi metodă, l-au manipulat pe Akhenaton, sugerându-i că Yahweh i-a cerut să-i ducă pe israeliţi în Canaan. Aveau nevoie de el deoarece israeliţii şi adepţii egipteni ai lui Aton nu ar fi urmat un om oarecare, ci doar pe fostul lor rege.

E posibil ca Yahweh cu care vorbea Moise / Akhenaton să nu fi fost adevăratul zeu? Teoretic, zeul putea exista doar în mintea lui Moise, prin sugestie telepatică sau hipnoză. În acelaşi timp, putea fi totuşi o persoană reală. Adică o proiecţie în astral a cuiva iniţiat în astfel de practici, cel mai probabil a lui Aaron. Ciudat e că Yahweh face o mulţime de greşeli care nu pot fi puse pe seama unei entităţi superioare, ci doar pe seama omului. Straniu e şi faptul că, atunci când Moise a cerut să-i vadă faţa, Yahweh a refuzat, motivând că nimeni nu-i poate privi chipul fără să moară. Dar Vechiul Testament ne spune că aproape toţi patriarhii l-au privit pe Yahweh şi au trăit mult timp după aceea: Adam, Noe, Enoh, Avraam, Iacob şi, mai târziu, Ezechiel, David sau Solomon. De ce Moise a fost singurul care nu a avut voie să-i privească chipul? Singura variantă logică e că, văzând faţa celui care îi vorbeşte, Moise l-ar fi recunoscut. Iar acest lucru nu era posibil, pentru că ar fi stricat planurile celor care l-au manipulat. El trebuia să creadă că într-adevăr stă de vorbă cu zeul său, şi nu cu proiecţia astrală a fratelui său. De ce i-ar fi îndemnat Yahweh pe israeliţi să fure aur, argint şi haine scumpe de la egipteni, înainte să plece spre Canaan, mai ales că mai târziu le-a dat porunca „să nu furi"? Singurii care ar fi avut de câştigat de pe urma furtului au fost israeliţii, care şi-au motivat fapta printr-o poruncă a zeului.

Faptul că Moise a fost manipulat se vede şi din faptele lui. După ce le-a adus israeliţilor cele zece porunci, printre care şi „să nu ucizi", i-a împărţit în două tabere şi le-a cerut să se omoare între ei. Deşi s-a supărat pe oameni pentru că au făcut un viţel de aur şi le-a adus porunca „Să nu-ţi faci chip cioplit!", mai târziu le-a cerut să-şi facă un şarpe de aramă pe care să-l poarte înaintea lor, şi căruia să-i ceară ajutorul dacă vor fi muşcaţi de şerpi. Ţinând cont că şarpele semnifica o divinitate malefică atât în credinţa israelită, cât şi în cea egipteană, gestul lui Moise e aproape şocant. Curios e şi că Yahweh, zeul cu care Moise

comunica des, nu a avut nimic împotriva şarpelui de aramă. Logic că nu a obiectat, deoarece “zeul” care îi dădea ordine era aceeaşi persoană care l-a manipulat pentru a face aceste lucruri. Adică Aaron, conducătorul din umbră al israeliţilor.

Posibilitatea ca Aaron să fi fost liderul din umbră al israeliţilor şi adevăratul înfăptuitor al miracolelor se vede, aşa cum spuneam mai devreme, din faptul că el era cel care a vorbit atât cu bătrânii Israelului, cât şi cu Faraonul. În plus, el e cel care a aruncat bastonul ce s-a prefăcut în şarpe în faţa curţii regale egiptene, nu Moise. Tot Aaron e cel care a lovit apa Nilului cu toiagul, prefăcând-o în sânge, care şi-a întins mâna asupra apelor, din care au ieşit broaştele care au invadat Egiptul şi care a cauzat apariţia ţânţarilor, lovind cu toiagul în pământ. Următoarele două urgii asupra Egiptului (invazia de tăuni şi moartea vitelor) precum şi ultima (moartea copiilor egipteni) îi sunt atribuite lui Yahweh. Doar patru plăgi sunt provocate de Moise (epidemia de ciumă, grindina, invazia lăcustelor şi întunericul ce a durat trei zile), de fiecare dată acesta având-l alături pe Aaron. Prin urmare, trei sunt provocate de Aaron, patru de Moise şi două au autor necunoscut, fiindu-i atribuite lui Yahweh. Dacă moartea vitelor şi a copiilor egipteni pot fi puse pe seama israeliţilor (probabil la ordinul lui Aaron) iar următoarele plăgi au fost provocate ori de Aaron, ori de Moise sub supravegherea lui Aaron, putem trage concluzia că nu a avut loc nicio pedeapsă divină. Aceste numere de magie sunt opera unui iniţiat în tainele Kabbalei, adică Aaron. Doar aşa putem înţelege afirmaţia lui Yahweh, un zeu care nu accepta concurenţa, având pretenţia să fie recunoscut drept singurul Dumnezeu: „*Răspuns-a Domnul lui Moise şi i-a zis: «Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îţi va fi prooroc.»*” (Ieşirea 7:1)

7. BABILON

După ce s-au ascuns de egipteni mulți ani în Peninsula Sinai, israeliții scoși din Egipt de Akhenaton / Moise au ajuns în cele din urmă în Canaan, pământul făgăduit patriarhilor lor. Acolo s-au amestecat cu localnicii fără prea multă greutate, ținând cont că erau cu toții frați semiți. Pe cale pașnică, nu prin cuceriri, așa cum susține Biblia, concluzie la care au ajuns majoritatea cercetătorilor. De exemplu, după cincisprezece ani de cercetări, arheologul israelian Yohanan Aharoni a stabilit că în timpul lui Iosua (Yehoșu'a) nu a fost cucerit niciun oraș de israeliți, deoarece acele orașe menționate în Biblie nu mai existau de mult timp. Și istoricul Mandfred Claus consideră că preluarea Canaanului pe cale militară este o poveste inventată. Arheologul Israel Finkenstein a constatat că mai mult de 90% dintre cercetători au stabilit de comun acord că nu a existat niciun exod din Egipt al poporului lui Israel, prin urmare nici cucerirea Canaanului. Ierihonul nu a fost distrus de Iosua, ci cu mult timp înainte, prin 1549 î.e.n. La fel și cetatea Ai, al cărei nume înseamnă „Grămada de ruine". Cu toate acestea, un exod a avut loc, dar nu în modul prezentat de Vechiul Testament.

În realitate s-au folosit două surse, care au fost compilate într-o singură poveste. Una reprezintă cele câteva sute de israeliți amestecați cu egipteni și beduini madianiți, conduși de Akhenaton. A doua sursă este exodul hyksoșilor din Egipt în Canaan după ce au fost goniți de prinții tebani prin 1550 î.e.n.

Cum se estimează că zidurile Ierihonului au căzut prin 1549 î.e.n., este posibil ca hyksoșii să fi fost cei care au cauzat acest lucru. De asemenea, există probabilitatea ca tot ei să fi cucerit și celelalte orașe canaaneene menționate în Biblie. Evreii au atribuit micului grup al lui Akhenaton faptele hyksoșilor, rezultând astfel marele exod biblic. Dacă acest mic exod a început în 1293 î.e.n. (anul morții faraonului Ramses I) și a durat patruzeci de ani, după cum afirmă Biblia, înseamnă că grupul lui Akhenaton a ajuns în Canaan în 1253 î.e.n. Cu toate că Akhenaton / Moise nu a reușit să-și convingă adepții plecați din Egipt să-l accepte pe Aton ca unic zeu (a se vedea episodul cu vițelul de aur la care se închinau israeliții în deșert), influența cultului său se observă cel mai bine în Adonai, forma de plural a lui Adon („Domnul”), care apare în scripturile evreiești ca epitet al lui Yahweh, iar singularul „adon” ca titlu regal pentru conducătorii pământeni. Pentru fenicieni, „Adon” era un titlu al zeului Tammuz, pe care grecii l-au transformat în Adonis. Atât „adon” cât și „adonai” provin din Aton, forma elenă a numele zeului egiptean Aten, litera egipteană „t” fiind echivalentă cu „d”-ul ebraic.Așadar, numele divin Adonai nu reprezintă decât traducerea în ebraică atitlului egiptean „Aton-ai”, adică „Aton al meu”. În plus, circumcizia,legământul sacru al evreilor cu Yahweh, nu a fost inventată de Avraam, egiptenii practicând circumcizia de mii de ani, lucru demonstrat atât dedesenele din temple cât și de mumiile descoperite. Așa cum remarca și Sigmund Freud, cel mai probabil tot egipteanul Moise / Akhenaton le-a adus evreilor acest obicei, nicidecum Avraam.

Neavând o religie puternică (cea a lui Akhenaton nu a reușit să îi convingă), israeliții sosiți din Egipt au adoptat zeitățile canaaneenilor. Când s-au oprit la un singur zeu, Yahu sau Yahweh, i-au atribuit acestuia însușirile, titlurile și epitetele marilor zei din Canaan, preferând să nu inventeze o religie nouă, ci să combine cultele deja existente în zonă. Influența religiilor canaaneene se observă cu ușurință în Torah sau Vechiul Testament. De exemplu:

– Dumnezeul biblic este numit de multe ori „El”, nume preluat din religia levantină (care include și Canaanul), unde El („Zeu”) era conducătorul panteonului vest-semitic, soțul zeiței Așerah. Pentru evrei, Yahweh i-a luat nu doar numele și funcția, ci și consoarta.

– „Elohim” este folosit în Vechiul Testament de aproximativ 2600 de ori ca nume al zeului suprem. În limba ebraică „im” este terminație de plural, „elohim” reprezentând pluralul substantivului „eloah”, care de asemenea a devenit unul dintre epitetele zeului evreilor. Apărătorii monoteismului biblic, care evită cât pot de mult forma de plural a lui „elohim”, ne spun că acest nume al lui Yahweh are o proveniență necunoscută, fiind totuși un derivat al substantivului semitic „il / el” („zeu”). În realitate, proveniența nu le este deloc necunoscută, ci doar încearcă să o păstreze astfel. Conform istoriei oficiale

a evreilor, bazată pe Vechiul Testament, israeliții au trăit alături de canaaneeni, preluând obiceiurile, stilul de viață și chiar religia gazdelor lor. Vechiul Testament abundă de profeți care blesteamă poporul israelit pentru că și-a părăsit dumnezeul pentru zeii canaaneeni. El, Elyon și Baal, trei dintre epitetele zeului evreilor, sunt în realitate numele a trei divinități din Canaan. Tot aici se întâlnește și controversatul „elohim", canaaneenii numindu-și astfel zeitățile. De exemplu, într-o tăbliță descoperită la Ebla, de prin 2300 î.e.n. (cu un mileniu înainte ca israeliții să vină în Canaan, conform istoriei biblice), Dagon era în fruntea unui panteon format din două sute de Elohim.

Așadar, pentru canaaneeni, Elohim erau zeii. Chiar dacă evreii insistă că „elohim" este un epitet al lui Yahweh, recunosc totuși că acest cuvânt reprezintă un grup de divinități. Prin anii 1170 – 1180, rabinul Moșeh ben Maimon (latinizat ca Moses Maimonides) prezenta în Mișneh Torah o clasificare a îngerilor după modelul creștinismului. El a împărțit îngerii în zece grupe, în cea de-a șaptea putând fi întâlniți Elohim, numiți aici „ființe divine". Deoarece Maimonides a fost unul dintre cei mai influenți filosofi evrei, clasificarea sa angelică a fost acceptată de iudaism și a devenit oficială. Prin urmare, chiar și astăzi Elohim reprezintă în religia evreilor o clasă angelică sau un grup de „ființe divine", întocmai ca zeii canaaneenilor.

– „Elah", un alt epitet al zeului biblic, este doar varianta aramaică a ugariticului „eloah", pluralul „elim" fiind echivalent cu „elohim".

– În Biblie, marele rival al lui Yahweh este Baal, tot unul dintre marii zei ai Canaanului. După cum se observă din scripturile evreilor, mulți regi i-au adoptat cultul, iar poporul s-a conformat. Din cauza acestei rivalități, în capitolul 18 din Cartea a treia a Regilor, profetul Ilie organizează un concurs cu profeții lui Baal, pe care îi ucide după câștigarea competiției. În capitolul 10 al Cărții a patra a Regilor, regele Iehu a ordonat să fie uciși toți profeții, preoții și adoratorii lui Baal. Apoi, oamenii regelui „s-au dus în cetate unde eracapiştea lui Baal, au scos idolii din capiştea lui Baal şi i-au ars. Şi au sfărâmat chipul cel cioplit al lui Baal şi au dărâmat capiştea lui Baal şi au făcut din ea

loc de necurăţenii până în ziua de astăzi. Astfel a stârpit Iehu pe Baal din pământul lui Israel" (26-28). Cu toate acestea, zeul evreilor a preluat atributele dușmanului său, cu care a ajuns chiar să se identifice.

Dacă Baal era numit „călărețul norilor", în Biblie Yahweh îl copiază: „Nimeni, o Israele, nu este ca Yahweh, care să meargă pe ceruri întru ajutorul tău şi pe nori întru slava Sa" (Deuteronomul 33:26), „în vifor și în furtună își face loc, norii sunt pulberea de sub picioarele lui" (Cartea lui Naum 1:3). În plus, Yahweh recunoaște că era numit și Baal: „Şi va fi în vremea aceea – zice Yahweh – că ea mă va numi: «Bărbatul meu» şi nu-mi va mai zice: «Baalul (stăpânul) meu»." (Cartea lui Osea 2:18).

– Povestea lui Iov (Iyyob în ebraică), care a suferit numeroase pierderi în urma pariului dintre Yahweh și Satan, este inspirată din Legenda lui Keret, un poem ugaritic compus în perioada 1500 – 1200 î.e.n. Regele Keret din Khuburu, fiul zeului El, și-a pierdut soțiile, copiii și frații, rămânând singurul supraviețuitor al familiei sale. Mai mult, zeii l-au pedepsit și cu o boală necruțătoare. Biblicul Iov, la fel ca regele Keret, și-a pierdut copiii, sănătatea și averile tot din cauza unor divinități. Nu au apucat israeliții și canaaneenii să trăiască prea mult în pace, deoarece și-a făcut apariția o nouă amenințare: invazia Popoarelor Mării care au lovit Egiptul, pe hitiți și zonele ocupate de semiți (cum ar fi Canaanul, Grecia și Asiria). Grecii au numit această invazie „întoarcerea herakleizilor” (cercetătorii preferând însă termenul de „invazia doriană”), sugerând că invadatorii erau tracii care ocupaseră Grecia până la erupția vulcanului Santorini, când s-au refugiat în nord, lăsând tărâmul Eladei în mâinile hyksoșilor izgoniți din Egipt. Chiar se crede că Popoarele Mării erau un grup de traci, cretani și ionieni din Anatolia, cu toții făcând parte din rasa ariană. În jurul anului 1250 î.e.n., Popoarele Mării au atacat întâi cetăți din Grecia continentală.

În regiunea Boeotia, cetățile Theba și Orchomenos au fost arse până la temelii, iar fortificațiile din Gla părăsite. În Peninsula Peloponez, clădirile care înconjurau citadela Micene (Mykenai) au fost atacate și incendiate. Deși cetățile grecești au luat măsuri defensive, nu au putut opri al doilea val al atacatorilor, din jurul anului 1190 î.e.n., care a dus la distrugerea statelor miceniene. Multe regiuni din Grecia continentală s-au confruntat cu o scădere dramatică a populației, în special Boeotia, Argolis și Messenia. Refugiații din Micene au migrat în Cipru și pe coasta Levantului. În mod curios, Acropola din Atena a fost scutită de distrugere. Să remarcăm că, pentru greci, în această perioadă s-au născut semizeii Hercule (Herakles) în Theba și Elena (Helene) în Sparta, iar Tezeu (Theseus) și-a găsit sfârșitul.

În Egipt, Popoarele Mării își fac apariția în timpul lui Merenptah, fiul lui Ramses II, faraonul lăudându-se că a reușit să le oprească atacul. Celelalte națiii nu au fost la fel de norocoase, căzând rând pe rând în fața puternicilor năvălitori. Dramatismul momentelor reiese din câteva plăcuțe de lut prin care regele Ammurapi din Ugarit și Suppiluliuma, regele hitiților, își cereau reciproc ajutorul. Atacurile au fost atât de rapide încât plăcuțele nu au mai fost trimise niciodată, fiind descoperite trei milenii mai târziu printre rămășițele cuptoarelor în care trebuiau să fie arse. Invadatorii au fost opriți de Ramses III, faraonul menționând că a obținut victoria doar cu ajutorul zeului Amon-Ra. Deși victorios, Imperiul giptean a intrat într-un declin din care nu și-a mai revenit niciodată, din pricina efortului financiar enorm întreprins pentru mobilizarea și echiparea unei armate numeroase care să facă față Popoarelor Mării.După moartea regelui hitit Muwatalli, egiptenii și hitiții au încheiat un

tratat de pace pentru a se proteja de puternicii invadatori. Ceea ce nu i-a ajutat prea mult pe hitiți, în 1198 î.e.n. atacatorii reușind să le distrugă imperiul. În același an a început războiul troian, sfârșit zece ani mai târziu după cum susținea Homer în Iliada și alți autori ai căror lucrări au fost incluse în Ciclul epic. Deși în Antichitate povestea războiului troian era considerată o cronică a unor evenimente reale, în timp a devenit în concepția generală doar o fabulație.Până și celebra cetate Troia s-a transformat pentru întreaga lume într-un loc fantastic, inventat de poetul grec. Până în 1822, când jurnalistul și geologul scoțian Charles Maclaren a sugerat că Troia a existat în realitate și că ruinele ei s-ar afla pe muntele Hissarlik din Turcia.

Arheologul amator englez Frank Calvert a început excavările pe acel munte, însă cel care a descoperit Troia a fost afaceristul german Heinrich Schliemann, care a continuat munca englezului în anii 1870. Descoperirile arheologice au relevat urmele unui crunt război, întocmai precum cel descris de Homer și de ceilalți autori ai Ciclului epic, în care mai câteva națiuni grecești s-au unit împotriva troienilor și aliaților acestora, printre care se găseau multe triburi tracice (inclusiv cel al amazoanelor din nordul Mării Negre). Însă cine erau cu adevărat troienii?

După cum spuneam, cercetătorii au stabilit că războiul troian a început în 1198 î.e.n., an în care s-a prăbușit Imperiul Hitit din cauza invaziei Popoarelor Mării. Până în acel moment, Troia (numită și Ilion de greci) a făcut parte din Imperiul Hitit. Hitiții erau arieni apăruți puțin înainte de anul 2000 î.e.n. în Anatolia (Turcia de astăzi); locul lor de origine reprezintă și în prezent o enigmă pentru cercetători. Acești emigranți s-au amestecat cu localnicii traci, tot arieni, fiind cunoscuți din acel moment ca hitiți. În jurul anului 1900 î.e.n. au ocupat Troia (pe care au numit-o Wilusa) iar trei secole mai târziu și-au fondat propriul imperiu. Prin urmare troienii lui Homer, asediați de ahei, nu puteau fi decât hitiți, iar Troia a reprezentat ultimul bastion al Imperiului Hitit în fața năvălirii Popoarelor Mării. Deși Homer susținea că atacatorii erau greci, a lăsat în urmă câteva indicii cu privire la identitatea lor. Poetul îi numea „akhaioi” și „danaoi”, echivalente cu „ekweș” și „denyen”, două dintre numele date de egipteni Popoarelor Mării. Grecii nu ar fi putut ataca Troia pentru că și ei erau loviți în acea perioadă de Popoarelor Mării, eveniment numit de cercetători „invazia doriană” și de vechii eleni „întoarcerea herakleizilor”. Numele grecesc al Troiei, Ilion, inițial era Wilion, foarte asemănător cu Wilusa al hitiților. De altfel, o scrisoare a unui rege hitit necunoscut către regele din Ahhiyawa (regatul aheilor) amintește de un „episod Wilusa” în care au avut loc ostilități din partea celor din Ahhiyawa, ceea ce duce cu gândul la războiul troian. Merită menționat și că doi dintre regii hitiți se numeau Piyamaradu și Alaksandu, nume asemănătoare cu Priamos (regele Troiei în timpul războiului homeric) și Alexandros (numele primit la naștere de Paris, unul dintre fiii lui

Priamos). Despre Troia se spunea că a fost fondată de traci, arieni ca și hitiții. În Eneida, poetul roman Publius Vergilius Maro susține că troienii provin din Italia iar anticii credeau că Italia era locuită în vechime de traci, motiv pentru care războaiele daco-romane au fost considerate fratricide. Să fi venit troienii / hitiții într-adevăr din Italia în Anatolia? Slabe șanse.

În 2004 î.e.n. a avut loc distrugerea Sumerului prin furtuna nimicitoare a zeului Enlil, ceea ce a dus la dispariția sumerienilor din Mesopotamia.Exact în acea perioadă au apărut în Anatolia hitiții, arieni ca și sumerienii. Ceea ce înseamnă că sumerienii supraviețuitori ai furtunii lui Enlil s-au refugiat în nord, pe malul Mării Negre, s-au amestecat cu localnicii și au devenit hitiți. Chiar și miturile romane sugerează această ipoteză. Pentru ei, Roma a fost fondată de un grup de refugiați troieni, conduși de Romulus și Remus, urmași ai lui Eneas (Aineias în greacă), fiul zeiței Venus (Aphrodite) și al unui prinț troian. Numele Romei provine din cel al lui Romulus. Însă, citit invers, numele Roma se transformă în Amor care, numit de romani și Cupido (iar de greci Eros), era fiul zeiței iubirii și al zeului războiului. Astfel, romanii și-au sugerat nu doar descendența din Venus / Aphrodite, ci și-au motivat și latura războinică, care le-a permis să fondeze un imperiu.

Curiozitatea apare în cazul celui de-al doilea fondator al Romei, Remus. Citit invers, acesta devine Sumer. Prin urmare, romanii dădeau de înțeles că sunt atât urmași ai zeiței iubirii și ai zeului războiului, cât și ai sumerienilor. Ceea ce întărește ipoteza de mai sus: troienii erau hitiți care, la rândul lor, erau foști sumerieni.

Învinse de Ramses III, Popoarele Mărilor au dispărut la fel de brusc precum și-au făcut apariția. Nu complet, unele stabilindu-se în zonă. Unii dintre ei sunt frigienii, care la scurt timp după căderea Imperiului Hititi au încercat să cucerească coloniile asiriene din sudul Anatoliei, fiind învinși de regele asirian Tiglath-Pileser I (Tukulti-apil-Eșarra). Alții sunt filistenii, care s-au oprit în Canaan, unde s-au aflat într-un conflict încontinuu cu israeliții.

Biblia amintește câteva lupte dintre cele două nații, cum ar fi:

– „Filistenii năvăliseră în cetăţile din ţinuturile de la şes şi de la miazăzi ale lui Iuda şi luaseră Bet-Şemeşul, Aialonul, Ghederotul şi Soco cu satele care ţineau de el, Timna cu satele care ţineau de ea, şi Ghimzo cu satele lui şi se aşezaseră acolo” (Cartea a doua a Cronicilor 28:18).

– „În vremea aceea s-au sculat Filistenii să se războiască cu Israeliţii şi a fost cuvântul lui Samuel către tot Israelul. Şi au păşit Israeliţii împotriva Filistenilor cu război şi au tăbărât la Eben-Ezer, iar Filistenii au tăbărât la Afec. Apoi Filistenii s-au aşezat în rânduială de război în faţa Israeliţilor şi, dându-se bătălia, au fost bătuţi Israeliţii de către Filisteni, care au ucis pe câmpul de luptă ca la patru mii de oameni” (Cartea întâia a Regilor 4:1-2).

– „Iar Israeliţii au ieşit din Miţpa şi au urmărit pe Filisteni şi i-au bătut până

sub Bet-Car. (…) Aşa au fost înfrânţi Filistenii şi nu s-au mai apucat să mai umble peste hotarele lui Israel. Mâna Domnului a fost asupra Filistenilor în toate zilele lui Samuel. Şi au fost întoarse lui Israel toate cetăţile pe care le luaseră Filistenii de la Israel, de la Ecron până la Gat, şi ţinuturile acestora le-a liberat Israel din mâinile Filistenilor şi a fost pace între Israel şi Amorei" (Cartea întâia a Regilor 7:11-14).

– „În ziua aceea au bătut pe Filisteni de la Micmaş până la Aialon" (Cartea întâia a Regilor 14:31), „Astfel şi-a întărit Saul domnia sa peste Israel şi s-a luptat cu toţi vrăjmaşii de primprejur: cu Moab şi Amoniţii, cu Edom, cu regii din Ţoba şi cu Filistenii şi pretutindeni, împotriva oricui a mers, a avut izbândă" (14:47).

– Lângă Valea lui Elah, păstorul David l-a învins în luptă pe uriașul filistean Goliat din Gat, iar „Filistenii, văzând că uriaşul lor a murit, au fugit. Deci s-au sculat bărbaţii lui Israel şi ai lui Iuda şi cu strigăte au gonit pe Filisteni până la gura văii şi până la porţile Ecronului. Şi au căzut ucişi Filistenii pe calea Şaaraim, până la Gat şi Ecron" (Cartea întâia a Regilor 17:51-52).

– „Filistenii însă s-au bătut cu Israeliţii şi au fugit aceştia de Filisteni şi au căzut ucişi pe muntele Ghelboa. I-au ajuns Filistenii pe Saul şi pe fiii lui şi au ucis pe Ionatan, pe Aminadab şi pe Melchişua, fiii lui Saul" (Cartea întâia a Regilor 31:1-2).

– Regele Iezechia „a bătut pe Filisteni până la Gaza, precum şi în cuprinsul ei, de la turnul de pază până la cetatea întărită" (Cartea a patra a Regilor 18:8).

Conform Bibliei, cele douăsprezece triburi israelite au trăit în comunități conduse de judecători. Triburile s-au unit prin 1047 î.e.n., formând regatul Israel, sub conducerea lui Saul (Șa'ul în ebraică). Sub stăpânirea lui David (Dawid), regatul a devenit o mare putere mondială. Apogeul a fost atins în timpul lui Solomon (Șelomo), fiul lui David, care a transformat Ierusalimul într-o metropolă. Însă această versiune nu este decât o poveste. După cum susțin arheologii, numele lui David și al lui Solomon nu figurează în niciun text contemporan extrabiblic și nicio descoperire arheologică nu permite acreditarea existenței lor. Nu există nici măcar o singură dovadă că în secolul al X-lea î.e.n. a existat un mare imperiu israelit, așa cum afirmă Vechiul Testament. Dacă lui Solomon i -au fost atribuite faptele faraonului Amenhotep III, așa cum am văzut, cele ale lui David sunt în realitate ale faraonului egiptean Thutmose III. În Biblie, David a transformat Israelul într-un imperiu; în realitate, Thutmose III a transformat Egiptul într-un imperiu. David s-a luptat la Raba cu amoniții și sirienii, apoi l-a bătut pe regele din Zobah, înainte să-și întărească domnia la Eufrat.Conform surselor egiptene, Thutmose III este cel care, pe la sfârșitul anului 1469 î.e.n., a plecat cu armataîn Canaan. S-a luptat cu sirienii și canaaneenii în afara orașului Meggido. În timpul celor șapte luni, cât a durat asediul orașului Meggido,

faraonul a locuit în Ierusalim. Dușmanii au reușit să scape și s-au refugiat în Kadeș de pe râul Oronte, oraș cucerit de faraon în 1461 î.e.n. Trei ani mai târziu a trecut Eufratul și l-a învins pe regele din Mitanni. „Thoth” sau „Thut”, prima parte a numelui faraonului, scris „Tht”, în ebraică devine „Dwd”, rădăcina numelui regelui Dawid. Iar restul faptelor lui David, care nu au fost copiate din istoria faraonului, sunt pure invenții, după cum demonstrează arheologia. De exemplu, David nu putea să se lupte cu Goliat din Gat deoarece respectiva localitate era distrusă de mai bine de un secol în acea vreme. Goliat era îmbrăcat ca un mercenar grec iar povestea prezintă elemente homerice, ceea ce demonstrează că nu putea fi scrisă decât mult mai târziu.

Până și Vechiul Testament este confuz în ceea ce privește ucigașul uriașului. Dacă în Întâia carte a Regilor David este eroul, în cea de-a doua ucigașul lui Goliat este Elhanan, un necunoscut. Când arheologii au descoperit printre ruinele unui fost oraș al filistenilor o oală pe care era inscripționat numele Golyat, au presupus că reprezenta o dovadă a acurateții poveștii biblice. Însă un nume inscripționat pe oală nu demonstrează decât că a existat cel puțin o persoană cu numele Golyat în rândul filistenilor, nu și că acea persoană era de statură înaltă sau că s-a luptat cu David. În realitate, povestea luptei dintre David și Goliat este o preluare a autobiografiei egipteanului Sinuhet, un curtean aflat în serviciul prințesei Nefru, fiica faraonului Sehetepibre Amenemhat din secolul al XX-lea î.e.n. Sinuhet povestea că a fugit subit din Egipt, s-a luptat cu campionul Retenu, „un mare bărbat din Canaan”, și a revenit în final pentru a fi îngropat în pământul natal.

Partea uciderii lui Goliat cu o piatră în frunte pare a fi copiată din mitologia scandinavă, unde zeul Thor l-a omorât pe uriașul Hrungnir aruncându-i ciocanul în frunte. Să reținem și că Psalmul 104, atribuit aceluiași rege David, este copia unui poem compus de faraonul Akhenaton.

Biblia susține că, după moartea lui Solomon, marele regat israelit s-a divizat în două: regatul Israel (cel din nord), cu capitala întâi la Șechem, apoi la Penuel, Tirzah și, în final, la Samaria, și regatul Iuda (partea de sud), cu capitala la Ierusalim. Deși, în mod oficial, separarea a fost una politică, se pare că s-a produs din motive religioase. Iuda (sau Yehuda în ebraică) înseamnă „Mulțumită lui Yahu / Yahweh”. Israel este format din „is” (prima parte a numelui akkadian „Ișstar”), „ra” („conducător” în limba sumeriană) și „el” („zeu” în limbile semite), putând fi tradus ca „Ișstar, zeița conducătoare”. Prin COMEDYurmare,chiar dacă în mod oficial toți evreii venerau un singur zeu, cele două regate s-au separat din motive religioase, fiecare fiind adeptul uneia dintre cele două divinități: Iuda al lui Yahweh / Marduk iar Israel al lui Ișstar. Vechiul Testament demonstrează clar că aceștia au fost venerați multă vreme împreună. Regele Manase (Menașșeh) „a făcut un idol cioplit și l-a așezat în templul lui Yahweh” (Cartea a doua a Cronicilor 33:7), „chipul Așerei pe care

îl făcuse l-a așezat în casa despre care Yahweh îi zisese lui David și lui Solomon, fiul lui: «În casa aceasta și în Ierusalim, pe care l-am ales din toate semințiile lui Israel, voi pune numele meu pe vecie»” (Cartea a patra a Regilor 21:7); „atunci au scos Așera din templul lui Yahweh afară din Ierusalim, la pârâul Chedron, au ars-o la pârâul Chedron și au făcut-o praf; și praful l-au aruncat asupra cimitirului obștesc al poporului” (Cartea a patra a Regilor 23:6); „apoi regele a poruncit lui Hilkiah arhiereul, preoților de mâna a doua și celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul lui Yahweh toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte și pentru toată oștirea cerului și să le ardă afară din Ierusalim, în valea Chedronului, iar cenușa lor să o ducă la Bethel” (Cartea a patra a Regilor 23:4). Atunci când profetul Ilie (Eliyahu) și regele Yehu au hotărât să-i ucidă pe adoratorii lui Baal, i-au lăsat în pace pe cei ai Așerei.

Pentru că era periculoasă ideea unei soții a lui Dumnezeu, teologul german Martin Luther a scos din Biblie numele zeiței, înlocuindu-l cu un copac ori cu o dumbravă. Astfel, în Deuteronomul 16:21 apare „Să nu-ți sădești dumbravă de orice fel de copaci împrejurul jertfelnicului pe care-l vei zidi Domnului Dumnezeului tău”, deși traducerea exactă este: „Să nu-ți ridici stâlpi de lemn, în chip de idol al Așerei, lângă jertfelnicul pe care-l vei zidi lui Yahweh Elohim”. În Cartea Judecătorilor 6:25 este scris: „sfărâmă jertfelnicul lui Baal pe care-l are tatăl tău și taie copacul cel sfânt de lângă el”, însă în originalul ebraic nu există „copacul cel sfânt”, ci „idolul Așerei”. Chiar dacă Așerah s-a întors în traducerile ulterioare ale Bibliei, dumbrava a rămas într-un loc, de această dată asociată cu Astarte: „El a sfărâmat în bucăți toate pietrele jertfelnicului, ca niște pietre de var; dumbrăvile Astartei și stâlpii soarelui nu se vor mai ridica” (Cartea lui Isaia 27:9). Cronicarul arab al-Massudi confirmă venerarea zeiței în templul lui Yahweh, relatând că, în anul 820, oamenii califului al-Ma’mun au găsit în Marea Piramidă din Egipt (adevăratul templu al lui Solomon) statuile unui zeu și a unei zeițe. De altfel, Vechiul Testament recunoaște că regele Solomon a început să o slujească pe Așerah. Relatările biblice sunt confirmate de descoperirile arheologice de la bet el Qom, din inima Iudeei, și de la Kuntillet Ajrud, la granița vechiului regat. Într-un mormânt de la Khirbet el Qom, din secolul al VIII-lea î.e.n., s-a găsit pe o inscripție o rugăciune pentru Yahweh și Așerah, numele ei fiind invocat de trei ori. La Kuntillet Ajrud, situl arheologic este împânzit cu inscripțiile „YHWH și a sa Așerah”, una dintre ele ieșind în evidență: „Pentru YHWH de la Șomron și a sa Așerah” (Șomron sau Samaria a fost capitala regatului iudeu în secolele IX-VIII î.e.n.). Iar la Mota au fost descoperite numeroase figurine cu chip feminin, care atestă existența unui cult al unei zeițe ca „religie oficială de stat”, după cum a numit-o Erin Darby, profesor de studii religioase la Universitatea Tennessee – Knoxville.

Și totuși, nu Așerah era zeița venerată de evrei, ci Aștoret / Aștarot (numită Aștart de fenicieni, Uni-Astre de etrusci și Astarte de greci), nimeni alta decât Ișstar a akkadienilor, al cărei cult se extinsese dincolo de granițele Mesopotamiei, ajungând până în Canaan, Egipt și Asiria. Așerah, soția zeului El, era numită în Sumer Ninhursag. Inanna / Ișstar a preluat la un moment dat atributele și funcțiile mamei sale, motiv pentru care cele două au fost confundate adesea de antici. La fel s-a întâmplat șiîn Canaan, unde Aștoret i-a luat locul, epitetele și rolurile zeiței Așerah.Evreii o întâlniseră pe Aștoret / Ișstar și în Egipt, ca Hathor, consoarta luiHeru (Horus), nimeni altul decât zeul lor tradițional, Yahweh (echivalările
dintre zeități se găsesc în cartea Secretele zeilor). În „tărâmul promis” au găsit-o atât ca Anat pentru canaaneeni, cât și ca Aștart pentru sidonieni și fenicieni. Nu era o oarecare, ci chiar creatoarea rasei semite în jurul anului 3750 î.e.n., motiv pentru care semiții o considerau mama lor divină. Dacă poporul evreu îl venera pe Yahweh, cultul ei a fost rezervat doar elitei evreiești, inițiații în misteriile ei beneficiind de adevăratele secrete ale zeilor. Nu știm când a aderat elita la cultul zeiței, dar sunt mari șanse să o fi făcut în timpul lui Iosif (Yosep), fiul patriarhului Iacov (Ya’aqob), care în 1842 î.e.n. a devenit vizir al Egiptului.

Faraonul i-a dat-o de soție pe Asenat, fiica preotului heliopolitan Potipherah. Numele ei, care înseamnă „Sfântă pentru Anat”, indică zeitatea sub protecția căreia se afla. Ca fiică a unui preot din Heliopolis, Asenat avea acces la anumite cunoștințe nu doar religioase, ci și magice (magia era parte importantă a religiilor egiptene). Iosif, care se ocupa cu interpretarea viselor și ghicitul viitorului (conform Bibliei avea o cupă pentru ghicit), a primit fără îndoială acele cunoștințe pe care le-a combinat cu cele pe care le avea deja. Este posibil ca atunci să fi apărut ceea ce a fost numit mai târziu Kabbalah, ori predată de zeița soției lui Iosif, ori creată chiar de patriarh prin combinarea ritualurilor magice mesopotamiene (transmise din tată în fiu de la Avraam) cu cele egiptene. Familia lui Iacov s-a mutat în Egipt în 1833 î.e.n. și a primit de la vizir ținutul Goșen din Delta Nilului, unde a stat până prin 1550 î.e.n., când a fost gonită odată cu hyksoșii. Cultul zeiței a fost acceptat de elita urmașilor lui Iacov și chiar de unii egipteni, Anat având temple în Avaris, capitala hyksoșilor, în Memphis (unde era considerată fiica zeului Ptah) și în Elephantine (unde era numită Anat-Yahu). Până și faraonul Ramses II a considerat-o gardian personal al său, mărindu-i templul din Pi-Ramesses și numindu-și fiica Bint-Anat („Fiica lui Anat”), câinele „Anat în vigoare” și calul „Anat este satisfăcută”.

Conform inscripțiilor asiriene, o alianță a regelui Ahab al Israelului și Ben Hadad II din Aram-Damasc a reușit să respingă în 854 î.e.n. un atac al asirienilor, ieșind victorioasă din bătălia de la Qarqar. Un secol mai târziu,

regatul israelit și cel filistean au fost distruse de regele asirian Tiglath-Pileser III (Tukulti-apil-Eșarra în akkadiană), majoritatea populației israelite fiind trimisă în exil, mulți refugiindu-se în Iudeea. În 722 î.e.n., revolta israeliților a fost înăbușită de Sargon II (Șarru-ukin), fiul lui Tiglath-Pileser III, care a apla-iddina II, regele Babilonului, care se aliase cu caldeenii, arameii și elamiții împotriva asirienilor. Au urmat și alte campanii împotriva Babilonului, cea din 689 î.e.n. ducând la distrugerea orașului. Sennacherib a înăbușit și revolta iudeilor din 701 î.e.n., care erau sprijiniți de egipteni și de babilonieni. Deși a asediat Ierusalimul, Sennacherib s-a întors brusc în Ninive, renunțând la asediu aparent fără niciun motiv. Cartea lui Isaia din Vechiul Testament susține că „a ieșit îngerul lui Yahweh și a bătut în tabăra Asiriei o sută și cincizeci de mii; iar dimineața, la sculare, toți erau morți. Atunci Sanherib, regele Asiriei, a ridicat tabăra și a plecat și s-a oprit la Ninive” (37:36-37).
Regele a mai cucerit Sidon, Tyr, Byblos, Akko, Așdod și Așkalon cu ajutorul unei arme primite de la zeul Așșur. I-a învins și pe egiptenii săriți în ajutorul orașelor cucerite de asirieni. Istoricul Herodot scria că, atunci când Sennacherib a atacat Egiptul, într-o noapte „șoarecii de câmp au venit într-un număr foarte mare și le-au distrus tolbele cu săgeți, arcurile și mânerele scuturilor” soldaților asirieni, „într-atât încât dimineața aceștia au fugit dezarmați și mulți dintre ei au fost omorâți”, responsabil pentru această minune fiind zeul Ptah. Într-o cronică a bătăliei de la Halule din 691 î.e.n., redactată în cuneiforme pe o tăbliță de lut, Sennacherib scria că a fost ajutat de zei pe câmpul de luptă:
„M-am rugat lui șșur,lui Sin,lui Șamaș, lui Bel, lui Nabu, lui Nergal, lui ștardinNinive, lui Ișar din Arbailsk – zeilor mei ocrotitori – ca să birui împotriva puternicului vrăjmaș. Zeii mi-auascultatdeîndată ruga și mi-au venit în ajutor”. După ce a cucerit Babilonul în 689 î.e.n., le-a ordonat soldaților săi să jefuiască și să distrugă orașul, spre deosebire de Ierusalim și Egipt, acolo unde zeii l-au împiedicat să facă acest lucru.
Într-una dintre inscripțiile sale, Asarhaddon (Așșur-ahu-iddin), fiul lui Sennacherib, a explicat motivul distrugerii Babilonului de către tatăl său, responsabil fiind „zeul Marduk, zeul principal al Babilonului, care s-a mâniat și a supus orașul la grea osândă, drept pedeapsă pentru păcatele locuitorilor săi. Din voința lui Marduk, orașul a fost nimicit din temelii, acoperit de apele canalului Arahtu și prefăcut într-o mlaștină de nestrăbătut”. Pentru distrugerea Babilonului, Sennacherib a fost ucis de doi dintre fiii săi, care au încercat să-l omoare și pe fratele lor, Asarhaddon. Însă acesta a fost ascuns de către zei, apoi Ișar i-a învins dușmanii. Ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon a primit de la zeul Așșur „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea dușmanilor” și ordinul de a ataca Egiptul, după cum nota regele pe o lespede de piatră, descoperită la Zendjirli (în Siria).

Cartea lui Tobit din Vechiul Testament menționează o întâmplare supranaturală petrecută în această perioadă. Eroul poveștii este israelitul Tobit din tribul lui Neftali, care trăia în Ninive după ce Sargon II a deportat triburile nordice de israeliți în Asiria, devenind omul de încredere al regelui. După moartea lui Sargon, fiul acestuia, Sennacherib, a început să ucidă mulți israeliți, pe care Tobit îi îngropa pe ascuns. De frică să nu fie pedepsit, Tobit a fugit din Ninive iar Sennacherib i-a confiscat averea. S-a întors după moartea lui Sennacherib, când Ahiacar, nepotul său, l-a convins pe noul rege, Asarhaddon, să-l primească în Ninive. Acest Ahiacar era „paharnic şi păstrătorul sigiliului, cârmuitor al casei şi vistiernic", al doilea după
Asarhaddon, pe care regele îl pusese „peste toate veniturile regatului său şi peste toată cârmuirea casei lui". Întors în capitala Imperiului Asirian, Tobit a stat într-o noapte afară, iar vrăbiile s-au găinățat în ochii lui, orbindu-l. După câțiva ani, îngerul Rafael a fost trimis să-i redea vederea. Și-a ascuns natura divină și s-a transformat în om, mințind că este „Azaria al lui Anania cel mare, din neamul fraţilor tăi", și s-a oferit să îl însoțească în Media pe Tobie (Toviyah în ebraică), fiul lui Tobit. Pe drum, pe când se spălau în fluviul Tigru, un pește a vrut să-l înghită pe tânăr. Îngerul l-a învățat să prindă peștele și să-i păstreze inima, ficatul și fierea. În orașul Ecbatana din Media, îngerul l-a sfătuit pe Tobie să o ia de nevastă pe Sara, fiica israelitului Raguel, care a fost măritată de șapte ori însă de fiecare dată demonul Asmodeu i-a ucis soții înainte ca aceștia să apuce să o dezvirgineze.Învățat de Rafael, Tobie a ars în noaptea nunții inima și ficatul peștelui, afumând camera, ceea ce l-a făcut pe demon să fugă în Egiptul de Sus, acolo unde a fost prins și legat de către înger. Întors în Ninive, Tobie i-a redat vederea tatălui său ungându-i ochii cu fierea peștelui. Apoi, Rafael și-a declinat identitatea și s-a întors în cer.
După 92 de ani a murit Tobit iar după o vreme și soția sa, Ana. Tobie s-a mutat cu soția și copiii săi în Media, unde a trăit până la vârsta de 127 de ani. Moștenise nu doar averea tatălui său, ci și pe cea a socrului său, Raguel.
Se crede că demonul Asmodeu (Aşmed'ay în ebraică) este Aeşma Daeva din zoroastrism, demonul mâniei și mesagerul lui Angra Mainyu (conducătorul divinităților malefice). Ceea ce ar avea sens, ținând cont că Biblia îl localizează în orașul Ecbatana din Media, acolo unde locuiau vara conducătorii Imperiului Persan în care a apărut zoroastrismul. Aeşma se găsește în opoziție cu Sraoșa („Supunerea"), care îl va învinge la refacerea lumii. În alte cărți, Aeşma va fi înghițit de Az, demonul avariției. Până atunci, cel însărcinat să se lupte cu Aeşma este Mithra, o divinitate angelică a legământului, luminii și jurământului, protector al adevărului și paznic al vitelor, recoltelor și apelor. Rolul lui Aeşma este de a distrage oamenii de la închinarea corectă,distorsionând semnificația reală a sacrificiului prin brutalitate față de vite,

violență în război și beție. Conform Kabbalei, Asmodeu este un cambion (copil născut din împerecherea unui muritor cu un succubus sau un incubus), fiu al regelui David și al lui Agrat, una dintre reginele demonilor și unul dintre cei patru îngeri ai prostituției sacre. În Testamentul lui Solomon (scris în limba greacă undeva în secolele I – V) și în Talmud, Asmodeu l-a ajutat pe regele Solomon să construiască Marele Templu al lui Yahweh. Într-o legendă evreiască și într-una arabă, demonul l-a izgonit pe Solomon și a condus țara în locul lui pentru câtva timp. În Ars Goetia din Clavicula Salomonis Regis (secolul XVII), Asmodeu este „tare, puternic, și apare cu trei capete; primul este ca de taur, al doilea ca de om iar al treilea ca de berbec; coada unui șarpe iar din gură lansează flăcări". În Dicționarul Infernal al lui Collin de Plancy (publicat în 1818) are piept de om, un picior de cocoș, o coadă de șarpe și trei capete (unul de om care scuipă flăcări, unul de oaie și unul de taur).

Creștinii l-au portretizat adesea ca fiind un bărbat frumos și manierat însă șchiop, având ori gheare la un picior ori chiar un picior de cocoș. Motiv pentru care novelistul francez Alain-René Lesage l-a numit în 1707 „diavolul cu două bețe", susținând că se ajută de ele pentru a se deplasa, epitet transformat mai târziu în „diavolul șchiop". După Lesage, Asmodeu a devenit șchiop în timpul căderii din cer, după ce s-a luptat cu un alt demon, o copie a mitului grecesc al zeului Hefaistos, care a devenit șchiop după ce a fost aruncat de către Zeus de pe muntele Olimp. Poate totuși rana de la picior i-a fost cauzată de îngerul Rafael în timpul luptei din Egipt. Nu știm dacă relatarea biblică este adevărată,însă este confirmată de Voltaire în Dicționarul filosofic din 1764, unde scria că naturalistul francez Paul Lucas susținea că l-a găsit pe Asmodeu într-o grotă de lângă orașul egiptean Saata sau Taata cu mai bine de șase decenii înainte și chiar a vorbit cu el. Mai mult, i-a tăiat corpul de șarpe în bucăți, care însă s-au lăsat Rafael, unit imediat la loc. Ceea ce ar însemna că demonul este în continuare legat acolo, așa cum l-a dacă povestirea lui Lucas nu ar fi inventată. Totuși, în 1634, în localitatea franceză Loudun, preotul Urbain Grandier a fost acuzat că a invocat spirite malefice (printre care se afla și Asmodeu) care au posedat câteva călugărițe. Dacă ar fi adevărate mărturiile din timpul procesului lui Grandier, înseamnă că Asmodeu nu era legat în Egipt cu câteva decenii înainte de călătoria lui Paul Lucas. Mai mult, după cum relata scriitoarea Rodica Bretin în Dosarele imposibilului (2003),

începând cu 8 februarie 1955, locuitorii din Devonshire (Anglia) au găsit aproape zilnic, timp de trei luni, zeci de șiruri de urme ale unei singure copite, dispuse la 20 de centimetri una de cealaltă. Copita avea lungimea de zece centimetri și lățimea de șapte.Șirurile de urme se întindeau pe o distanță de 150 de kilometri, fără să

ocolească vreun obstacol întâlnit în cale. Acest caz straniu din Devonshire nu

este unul singular. O cronică japoneză susține că în anul 929, în curțile și grădinile palatului imperial din Kyoto au apărut inexplicabile șiruri de urme ale unei singure copite.
Călugărul benedictin D'Epernay descria amprente asemănătoare în Franța anului 943, în timpul unei furtuni cumplite. În 1065 s-au găsit urme identice în împrejurimile orașului englez Scarborough. Abatele Ralph de Coggeshall consemna în cronica sa două astfel de evenimente: unul în timpul regelui Richard Inimă de Leu (1189 – 1199) și celălalt în 1205. În anul 1840, exploratorul britanic James Ross a găsit urme asemănătoare pe insula Kerguelen, unde nu trăiesc animale copitate. Ziarul London Times anunța pe 14 martie 1840 urme similare în apropierea localității Glenorchy din Scoția. Iar în aprilie 1855, Illustrated London News publica un caz asemănător în Galiția. Șiruri de urme unicopitate s-au mai găsit în Noua Zeelandă (1886), New Jersey (1908), Belgia (1945), Devonshire (1950), Scoția (1952) și pe coastele vulcanului Etna din Sicilia (1970). Ce fel de creatură cu o singură copită ar putea lăsa astfel de urme prin toată lumea, pe o perioadă de mai bine de un mileniu? Să fie oare Asmodeu, „diavolul șchiop", eliberat din Egipt? Dacă câteva amănunte considerăm adevărată relatarea din Cartea lui Tobit, putem extrage din ea semnificative. Tobit s-a întors în Ninive după moartea lui Sennacherib și înscăunarea lui Asarhaddon, adică în anul 681 î.e.n. La scurt timp a orbit. Biblia spune că atunci „când şi-a pierdut el vederea era de cincizeci şi opt de ani, şi a văzut după opt ani". Ceea ce înseamnă că s-a născut în 739 î.e.n. și și-a recăpătat vederea în 673 î.e.n., când fiul său s-a întors din Media. Când a murit „era el atunci de o sută cincizeci şi opt de ani", adică în 581 î.e.n. Cu puțin timp înainte de a se întoarce Tobie din Media, îngerul Rafael l-a legat în Egiptul de Sus pe demonul Asmodeu, adică în 673 î.e.n. Nu știm de ce demonul s-a refugiat tocmai acolo din Media cum nu știm nici locul exact în care a fost întemnițat, deși francezul Paul Lucas vorbea despre o grotă de lângă orașul egiptean Saata sau Taata. De asemenea, nu știm nici motivul pentru care Rafael nu l-a atacat direct, ci s-a folosit de oameni pentru a-l izgoni din Media, deghizându-se în om. Poate de vină era interdicția divinităților de a interfera cu muritorii, motiv pentru care Rafael și-a ascuns adevărata identitate și a acționat din umbră. Cum găinațul unor vrăbii nu poate cauza orbire, probabil Rafael este cel care l-a orbit pe Tobit pentru a-i folosi fiul în planul său de a-l captura pe Asmodeu. Fiind orb, Tobit nu putea pleca în Media, neavând de ales decât să-l trimită în locul său pe Tobie. Care, fiind tânăr, era mult mai ușor de manipulat. Astfel, Rafael l-a convins pe băiat să o ia de soție pe nefericita Sara și l-a învățat cum să izgonească demonul, fiind cel mai probabil vorba despre un ritual magic, nicidecum despre un simplu fum al unui pește ars. De ce nu l-a atacat Rafael pe Asmodeu în orașul Ecbatana din Media, numit astăzi Hagmatana, ci l-a alungat din zonă? Poate că demonul era

mult mai puternic în acel loc, în care probabil era venerat de localnici, ori datorită vreunui centru energetic al Pământului care îi amplifica puterea, ori pentru că era însoțit de alte divinități în fața cărora Rafael nu ar fi avut nici o șansă în eventualitatea unei înfruntări directe. Așa că s-a folosit de tânărul Tobie, care l-a izgonit pe Asmodeu printr-un ritual magic, iar Rafael l-a urmărit și l-a capturat. În Cartea lui Enoh, tot Rafael este cel care l-a legat pe Azazel, conducătorul Veghetorilor, l-a închis într-o grotă din deșertul Dudael și a așezat peste el „pietre ascuțite și mari" care par a fi piramide. În Talmud, Rafael este unul dintre cei doi îngeri trimiși în Sodoma înainte de distrugerea orașului, el având misiunea de a-l salva pe Lot, nepotul lui Avraam. Numele său (Rafa'el în ebraică) înseamnă „zeul vindecător", care i se potrivește, ținând cont că în Biblie l-a vindecat pe Tobit de orbire iar în Talmud pe Avraam după circumcizie.

Totuși, el ar putea fi Mithra din zoroastrism, cel însărcinat să se lupte cu Aeșma Daeva (Asmodeu) până la sfârșitul lumii. Mithra a fost împrumutat de la hinduși, care îl numeau Mitra, nume despre care se crede că provine din cuvântul sanscrit „mitram", care înseamnă „legământ, contract, jurământ". Însă ar putea proveni din „mei" („a lega") combinat cu sufixul „tra" („ceea ce"), numele zeului însemnând „Cel care leagă". Rafael i-a legat pe Azazel și pe Asmodeu în mitologia ebraică, ceea ce l-ar echivala cu Mithra. Uneori, Mithra era înfățișat luptându-se cu un taur, însă nu există niciun mit care să descrie această luptă. Răspunsul s-ar putea găsi în poemul Thebaid al poetului roman Statius din primul secol, unde Mithra se luptă într-o peșteră cu un monstru încornorat. Să fie oare vorba despre momentul biblic în care Rafael l-a închis pe Asmodeu într-o peșteră din Egiptul Superior? Poemul lui Statius se numește Thebaid și se referă la cetatea Theba din Grecia. Însă Thebaid sau Thebais era și numele atribuit de greci unei regiuni care cuprindea cele mai sudice treisprezece nome ale Egiptului Superior, de la Abydos la Aswan, numele regiunii provenind din cel al capitalei Theba. Să fi încercat Asmodeu în 673 î.e.n. să se refugieze în Theba, oraș închinat Veghetorilor? Să-l fi prins Rafael înainte de a intra în oraș și să-l fi închis într-o peșteră din apropiere? În zonă se află Wadi Hammamat, o regiune minieră în Antichitate, cunoscută pentru numeroasele petroglife și picturi rupestre vechi de aproximativ trei milenii. După cum nota Leonard W. King în cartea Legends of Babylon and Egypt in Relation with Hebrew Tradition, una dintre aceste imagini este unică în arta egipteană, reprezentând un personaj diferit de restul: îmbrăcat cu o haină lungă până sub genunchi, are părul lung și o barbă deasă, pe cap poartă un turban iar picioarele sale musculoase au gheare de pasăre. Să fie acest personaj demonul Asmodeu, care în Europa era reprezentat cu gheare la un picior sau cu un picior de cocoș? Vestimentația lui să sugereze că venea din Media? Să însemne această reprezentare că a fost închis într-adevăr într-o peșteră în acel

loc? Și să-l fi rănit la un picior Rafael în timpul acelei lupte, devenind din acel moment „diavolul șchiop”? Probabil nu vom afla niciodată răspunsurile, însă știm că în acea perioadă au avut loc conflicte armate în acea zonă.
Imediat cum a ajuns pe tronul Asiriei în 681 î.e.n., Asarhaddon (cel care i-a permis lui Tobit să se întoarcă
în Ninive) a ordonat refacerea templelor Esagila din Babilon, Ekur din Nippur și Eșarra din Așșur. A primit de la zeul Așșur ordinul de a ataca Egiptul dar și „un sceptru neînvins, pentru înfrângerea dușmanilor”. Prima tentativă de invazie a asirienilor, din 674 î.e.n., a fost oprită de egiptenii conduși de faraonul nubian Taharqa (care era și regele regatului Kuș, Sudanul de astăzi) din Dinastia a XXV-a. Trei ani mai târziu, Asarhaddon a atacat din nou și a cucerit orașul Memphis, capturând numeroși membri ai familiei regale. Taharqa a reușit să fugă în sud, în Egiptul Superior. Asarhaddon l-a încununat pe Necho I rege în Egiptul Inferior și s-a întors în Asiria, iar Taharqa a pornit numeroase revolte împotriva stăpânirii asiriene. Pentru a înăbuși revoltele, Asarhaddon a plecat în 669 î.e.n. spre Egipt, însă a murit pe drum. Fiul său, Așșurbanipal (Așșur-bani-apli), a fost ultimul mare conducător al Imperiului Neo-Asirian. El nota pe o prismă de argilă arsă, cu zece laturi, că zeul Așșur i-a poruncit să cucerească Manna și Elam.
O inscripție regală asiriană povestește că același Așșur i-a apărut regelui lidian Gyges într-un vis, pentru a-i spune că își va învinge dușmanii doar dacă i se va preda lui Așșurbanipal. La fel ca tatăl său și, mai mult ca sigur, la ordinul aceluiași zeu, Așșurbanipal a atacat Egiptul în 667 î.e.n. Regele chiar nota că zeii Așșur, Bel și Nabu au luptat alături de el împotriva egiptenilor. Doborât de aureola lui Așșur și Ișter, faraonul Taharqa umbla ca un om scos din minți, după cum notau cronicile asiriene. Așșurbanipal susținea că a folosit împotriva egiptenilor „Arma Strălucirii”, primită de la zei. Învins, Taharqa s-a refugiat în Theba. În 664 î.e.n., Așșurbanipal a trimis către Theba o sută cincizeci de soldați, conduși de Șarru-Kan, care au dispărut fără urmă pe drum, cu tot cu carele lor de luptă. Dispariția inexplicabilă, consemnată în biblioteca luiAșșurbanipal din Ninive, a fost pusă pe seama zeilor. În același an a murit și Taharqa iar tronul său a fost preluat de Tantamani care, imediat după plecarea asirienilor, l-a ucis pe Necho I (faraonul vasal lui Așșurbanipal), reocupând întregul Egipt. Asirienii s-au întors în forță, au învins în Delta Nilului armata lui Tantamani, i-au gonit pe nubieni din Egipt și au jefuit Theba. Astfel s-a sfârșit dinastia nubiană din țara faraonilor, Tantamani mulțumindu-se doar cu tronul regatului Kuș. Deși autoritatea sa a fost recunoscută în Egiptul Superior până în cel de-al optulea său an de domnie, când Wahibre Psamtik I, fiul lui Necho I, a preluat Theba pe cale pașnică, devenind conducătorul întregului Egipt. Nu știm dacă Asmodeu a influențat în vreun fel aceste evenimente care s-au petrecut în apropierea locului în care se presupune că a fost închis.

Poate că Taharqa l-a eliberat iar demonul l-a ajutat cauzând dispariția asirienilor conduși de Șarru-Kan, care primiseră ordinul de a-l captura pe faraonul nubian în Theba. Și poate tot din acest motiv, într-o sculptură aflată în prezent la Luvru, Taharqa s-a reprezentat îngenuncheat, oferindu-i două vase cu vin unui zeu-șoim obscur, Hemen, ceea ce amintește de picioarele de pasăreale lui Asmodeu. Sau poate adevărul e altul.

Presupunând că relatarea biblică este adevărată, cum trăia Asmodeu în lumea noastră? Ca entitate imaterială, așa cum sunt în esență toate divinitățile, ori avea trup? Știm că aceste ființe nu au corpuri proprii și nu pot interacționa cu lumea noastră decât posedând trupurile unor muritori. Când i-a omorât nefericitei Sara cei șapte soți, demonul nu putea decât să intre în corpul cuivapentru a săvârși crimele. Însă nu ar fi observat ea sau soții ei dacă ar fi intrat cineva peste ei în „camera de nuntă”? Respectivii nu ar fi putut încerca să se apere, nu ar fi țipat nimeni pentru a alerta toată casa? În corpul cui ar fi putut intra demonul încât să nu fie văzut decât atunci când era prea târziu pentru victimele lui? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: Asmodeu o posedase pe Sara, care își ucidea soții în patul conjugal înainte de a-și consuma căsnicia, probabil în timpul preludiului. Această ipoteză este confirmată de Biblie, unde o slujnică o acuza pe Sara de crimă: „Da, tu eşti cea care ţi-ai ucis bărbaţii. Căci, iată, ai fost dată în căsătorie la şapte, şi n-ai avut noroc de nici unul!”. Prin urmare, izgonirea demonului prin fumul organelor arse ale peștelui nu reprezintă decât un ritual de exorcizare. Ceea ce îngerul Rafael chiar îi specificase tânărului Tobie, atunci când acesta a vrut să afle „pentru ce sunt bune ficatul, inima şi fierea acestui peşte”: „De-l chinuie pe cineva un demon sau un duh rău, se afumă bărbatul sau femeia aceea cu inima şi ficatul şi nu-l va mai munci”. Așadar, Tobie a afumat-o pe Sara iar Asmodeu a ieșit din ea și a fugit în Egiptul Superior, acolo unde Rafael l-a prins și l-a legat. Însă cum l-a legat într-o peșteră, dacă era un spirit? Pentru a fi legat la propriu, demonul avea nevoie de un trup. În legendele arabe, însă, spiritele pot fi închise în recipiente, așa cum este cazul duhului din lampa lui Aladin, de exemplu. Tot într-o legendă arabă, regele Solomon l-a închis pe Asmodeu într-o cutie de piatră, pe care a ferecat-o cu lanțuri și a aruncat-o în mare. Solomon obișnuia să captureze demoni pentru a-i interoga, folosindu-se de simboluri și formule magice. Prin urmare, Rafael îl putea închide pe Asmodeu într-un recipient asemănător, pe care l-a ascuns într-o peșteră. Această practică era una obișnuită în Egipt, după cum susține cartea A Search in Secret Egypt din 1936, scrisă de jurnalistul englez Paul Brunton. Aflat în Luxor (Theba, fosta capitală a Egiptului Superior), Brunton s-a întâlnit cu un inițiat care s-a prezentat ca Ra-Mak-Hotep. Acesta i-a spus englezului că cei „care au deschis mormintele Egiptului antic au eliberat și niște forțe care au pus lumea în pericol.

Arheologii, ca și jefuitorii de morminte de odinioară, au descoperit fără să își

dea seama criptele unor oameni ce practicau magia neagră". Oamenii de vază dădeau indicații ca mormintele lor să fie păzite, astfel încât ei sau preoții invocau entități spirituale, cel mai adesea malefice, pe care le închideau în morminte.

„Acolo unde trupul îmbălsămat îi aparținuse unei persoane cu anumite cunoștințe de magie sau aflate sub protecția și îndrumarea altei persoane cu asemenea cunoștințe, fuseseră invocate anumite forțe spirituale pentru a păzi mormintele și a-i pedepsi pe profanatori. Adesea, aceste forțe oculte erau de o răutate fără margini, amenințătoare și distrugătoare.

Erau prezente în mormintele închise și ar fi putut să rămână acolo mii de ani", dacă nu ar fi intervenit hoții de morminte și arheologii. „Când lumea voastră își va da seama că în multe dintre aceste morminte sunt închise spirite malefice, va fi poate prea târziu. Până atunci, toate mormintele vor fi fost deschise și creaturile diabolice vor fi scăpat de acolo", mai spunea Ra-Mak-Hotep.Să-l fi închis Rafael pe Asmodeu într-un mormânt, așa cum obișnuiau să facă vechii egipteni? Lângă Theba, pe partea opusă a Nilului, există marea necropolă thebană, care include și celebra Vale a Regilor. Rafael ar fi putut alege unul dintre cele câteva sute de morminte de acolo. Dacă așa au stat lucrurile, nu avem nicio șansă să aflăm în ce mormânt a fost închis Asmodeu. Putem doar să bănuim. Asmodeu apare în multe legende evreiești, arabe și creștine ale miticului rege Solomon. Un personaj inventat, faptele sale cele mai importante fiind preluate de redactorii biblici de la faraonul Amenhotep III, tatăl ereticului Akhenaton. Mormântul lui Amenhotep se află în necropola thebană, mai exact în Valea Regilor. A fost descoperit în 1799 de ofițerii lui Napoleon, care au remarcat că mormântul fusese deschis cu mult timp înainte. Să fie oare acesta mormântul în care Rafael l-a închis pe Asmodeu, care a fost eliberat acum multă vreme, poate chiar de faraonul nubian Taharqa? Să fie acesta motivul pentru care a fost asociat în multe legende cu regele Solomon? Mai mult ca sigur, nu vom afla niciodată.

După moartea lui Așșurbanipal în 628 î.e.n., hoardele aliate ale sciților, cimmerienilor, mezilor și perșilor au invadat Asiria, ceea ce a dus la distrugerea imperiului. Babilonienii au profitat de situație și, la un an după moartea lui Așșurbanipal, în 627 î.e.n. s-au răzvrătit împotriva asirienilor, sub conducerea caldeanului Nabopolassar (Nabu-apla-ușur), care a înființat Imperiul Neo-Babilonian. Aliați cu mezii din Persia, babilonienii au cucerit capitala asiriană Ninive în 612 î.e.n. În anul 609 î.e.n., Nabopolassar a cucerit și orașul Harran, unde se refugiaseră forțele asiriene. În 610 î.e.n., Nabopolassar a început un război împotriva Egiptului, care se aliase cu asirienii. În 605 î.e.n., fiul regelui, Nabucodonosor II (Nabu-kudurri-ușur), a învins la Karkemiș armata faraonului Necho II și rămășițele armatei asiriene. Imediat după această victorie, Nabopolassar a abdicat în favoarea fiului său,

constructorul grădinilor suspendate din Babilon – una dintre cele șapte minuni ale lumii antice. Înainte de a abdica, Nabopolassar a început restaurarea zigguratului Etemenanki la ordinul zeului său, după cum declara într-o inscripție: „în acea vreme, Marduk mi-a poruncit să împlânt adânc în măruntaiele pământului temeliile turnului Babel, care se cutremurase înaintea domniei mele, gata să se prăbușească, și să-i ridic vârful până la cer (…) zeul Marduk mi-a poruncit în legătură cu Etemenanki, turnul cu scări monumentale al Babilonului, care înainte de epoca mea fusese dărâmat și se afla în ruine, să-i consolidez temeliile spirituale în sufletele oamenilor, iar vârfurile sale să atingă cerul". Conform cronicilor babiloniene, tot Marduk este cel care i-a ordonat lui Nabucodonosor II să plece cu armata la vest, în Liban.

Vechiul Testament susține că Yahweh i-a poruncit regelui babilonian să atace Egiptul și Iudeea. În anul 597 î.e.n. el a capturat Ierusalimul iar în 586 î.e.n. a distrus orașul, deportând apoi o mare parte a populației evreiești în Babilon. Conform Vechiului Testament, iudeii au fost pedepsiți pentru că și-au părăsit zeul, alegând alte divinități. Biblia susține că Yahweh a hotărât ca pustiireaIerusalimului să dureze șaptezeci de ani, același lucru hotărându-l și Marduk pentru Babilonul său, conform cronicilor babiloniene. Apocalipsa Siriacă a lui Baruh sau A Doua Apocalipsă a lui Baruh susține că patru îngeri au incendiat zidurile Ierusalimului, pentru a-i ajuta pe babilonieni să distrugă orașul.În 556 î.e.n., Nabonid (Nabu-na'id în akkadiană) a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. El nota că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabonid a reconstruit în Harran templul lui Sin, Ehulhul, l-a declarat pe Sin zeu suprem și a reînviat cultul celor doi copii ai zeului, Șamaș și Ișstar. Mai mult, a adus în templul lui Marduk din Babilon statuile vechilor zei ai Sumerului și Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susțin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabonid cu febră timp de șapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare (Kuruș) a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mărșăluit alături de rege, apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetățile lor zeii din Sumer și din Akkad, pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Conform Vechiului Testament, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim. Cyrus a fondat Imperiul Ahemenid, cucerind imperiul mezilor, pe cel al lydienilor și pe cel Neo-Babilonian. Deși făcea parte din dinastia ariană a Ahemenizilor, într-o vreme când arienii dispăruseră din Mesopotamia, găsindu-se în număr restrâns doar prin Persia și India, și **l-a ales ca zeu suprem pe Marduk, pe care îl numea Ahura Mazda, influențat fiind de profetul Zoroastru (Zarathuștra). Evreii l-au numit „mașiach" (salvator**

sau eliberator, tradus prin „cel uns”), considerându-l, conform Vechiului Testament, „unsul lui Yahweh”. După ocupația babiloniană, mulți iudei au fost deportați în Babilon, unul dintre cele mai dezvoltate orașe din acea epocă. Mai mult ca sigur au fost impresionați atât de cultura babiloniană, cât și de religia foarte bine organizată. În zeul suprem al Babilonului, Marduk, chiar l-au recunoscut pe Yahu / Yahweh al lor, iar în Ișstar pe Aștoret. Astfel, un grup condus de Ezdra (Ezra în original) a hotărât să creeze pentru iudei o religie asemănătoare celei babiloniene, la fel de bine organizată din toate punctele de vedere.Acest Ezdra, scrib și preot, era fiul lui Seraia (Sraya în ebraică), ultimul Mare Preot al iudeilor înainte de exil, și urmaș al lui Aaron, fratele lui Moise. În plus, era discipolul nobilului Baruh (numit Baruch ben Neriah de evrei), fratele lui Seraia (șambelanul regelui Sedechia) și prietenul apropiat al profetului Ieremia. Conform tradiției evreiești, Ezdra a instituit Marea Adunare a învățaților și a profeților, la fel ca în vremurile lui Moise. Această adunare, numită Marele Sanhedrin, formată din 71 de membri, reprezintă autoritatea supremă legislativă și religioasă a evreilor. Sanhedrinul a hotărât renunțarea la alfabetul numit astăzi paleo-ebraic (derivat din cel al fenicienilor) și inventarea unuia nou, inspirat din cel babilonian. Tot atunci s-a decis adoptarea calendarului lunar babilonian, lucru care se observă și în prezent, lunile anului evreiesc fiind identice cu cele ale babilonienilor. Slujind în templele babiloniene, viitorii preoți ai mozaismului au învățat tot ce se putea despre cultele lui Marduk și Ișstar, astfel încât au adoptat ritualurile babiloniene în noua lor religie. Ba chiar au hotărât să-și construiască în Ierusalim un templu identic cu Esagila, cel al lui Marduk din Babilon. Cum orice religie bine organizată avea nu doar temple, preoțime și

ritualuri, ci și scrieri sfinte, Sanhedrinul lui Ezdra s-a pus pe treabă. Membrii elitei iudaice și-au creat propria mitologie, copiind părți din religia babiloniană și canaaneană. Odată stabilite poveștile care aveau să formeze noua religie, preoții evrei le-au așternut în scris. La final s-au ales cele mai reprezentative scrieri care s-au compilat și completat, rezultând „sfintele” scripturi care formează astăzi Vechiul Testament biblic.
Cercetătorii au ajuns la concluzia că în Babilon au fost compuse Cartea lui Ieremia, secțiunea finală a Cărții a Doua a Regilor, Cartea lui Daniel, Istoria Susanei, Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Bel, începutul Cărții lui Ezdra, Cartea lui Tobit, Cartea Iuditei și Plângerile lui Ieremia. Tradiția evreiască susține că Ezdra este autorul celor două cărți ale Cronicilor și al Cărții lui Maleahi. Profesorul său, nobilul Baruh, a compus cartea care îi poartă numele dar și altele inspirate de mentorul său, profetul Ieremia, cum ar fi Cartea lui Ieremia, Cărțile Regilor și Plângerile lui Ieremia. Restul cărților

biblice au fost redactate după întoarcerea din exil, în perioada stăpânirii persane. Au fost incluse în mitologia biblică părți din religia persană a profetului Zoroastru, iar iudeii reveniți din Egipt au completat cu părți din cultele egiptene. Iată câteva dintre dovezile plagiaturii, care demonstrează că scripturile evreilor sunt formate din legendele popoarelor cu care au intrat în contact:

– Cele șapte zile ale Genezei biblice (șase în care zeul suprem a creat lumea și una în care s-a odihnit) corespund celor șapte tăblițe de lut pe care a fost scris Enuma Eliș, mitul babilonian al Creației. Varianta scrisă a Enumei Eliș datează din Epoca de Bronz, evreii având acces la acest mit în timpul robiei babiloniene.

– Grădina biblică a Edenului se afla în Mesopotamia, adică în locul în care trăiau zeii conform legendelor mesopotamienilor. Numele „eden" provine dincuvântul sumerian „edin" („casa zeilor"), care a devenit „edinu" („stepă" sau „câmpie") pentru akkadieni.– Pomul cunoașterii din Grădina Edenului, din care au mâncat Adam și Eva, nu este un concept ebraic. Într-un mit sumerian, zeița Inanna i-a cerut fratelui său, Utu, să o ajute să coboare într-o zonă în care care creșteau pomi ai căror roade ar fi ajutat-o să obțină cunoașterea sexualității. Zeul-soare a ajutat-o iar Inanna, după ce mâncat din fructul pomului cunoașterii, a devenit zeița iubirii. De asemenea, și pomul vieții este „împrumutat" tot de la sumerieni. Pe o tăbliță de lut se pot observa zeul Enki și preotul Adapa șezândla taclale în jurul copacului vieții. Nu lipsesc nici șerpii din acel peisaj care ar părea copiat din prima carte biblică dacă nu ar fi mai vechi decât scripturile evreilor cu câteva mii de ani.

– Lilit, prima soție a lui Adam și mama demonilor din mitologia ebraică, este copia demonilor mesopotamieni lilitu, menționați în scrieri sumeriene, akkadiene, asiriene și babiloniene. În Biblie apare în Cartea lui Isaia, într-o listă a unor animale „necurate" care vor locui în Edomul lovit de mânia lui Yahweh: „Câini și pisici sălbatice se vor pripăși pe acolo și satiri se vor strânge (fără număr). Acolo va zăbovi Lilit și în acele locuri își va găsi odihna" (34:14).

– Numele biblicului Satan provine din cel al zeului egiptean Sutah, care mai era numit și Setan. Dacă inițial Satan era privit ca o entitate neutră, pe alocuri chiar pozitivă, după întoarcerea evreilor din Babilon lucrurile s-au schimbat. Influențați de religia persană a lui Zoroastru, unde erau delimitate divinitățile benefice de cele malefice, evreii l-au transformat pe Satan în inamicul lui Yahweh și al oamenilor. Fiind întâlnită în mai toate religiile lupta lui Enlil cu Marduk, este firească postura sa de inamic al zeului evreilor.

– Povestea lui Cain (Qayin) și Abel (Hebel) este o copie a legendei celor doi zei sumerieni, Enlil și Enki.

În Biblie, păstorul Abel a fost ucis de fratele său, agricultorul Cain.

În Sumer, Enki i-a învățat pe oameni păstoritul iar Enlil agricultura. Enki a fost primul conducător al Pământului iar zeul furtunii l-a ucis și i-a luat locul. Același mit se întâlnește și la egipteni, unde păstorul Osiris, primul faraon al Egiptului, a fost ucis de fratele său, Seth, care i-a luat tronul. Deși nu s-a ajuns la o traducere exactă a numelor celor doi fii ai lui Adam și ai Evei, răspunsul se găsește în limbile mesopotamiene. În akkadiană (limba vorbită de babilonieni), Abel înseamnă „Domnul apelor” („a” = „apă” iar „bel” = „domnul”). Sumerianul Enki, cel care a fost ucis, era zeul apelor, babilonienii numindu-l Ea, care înseamnă „Casa apelor”. În sumeriană, Cain se traduce prin „Gura care acuză” („ca” = „gură” iar „in” = „a acuza”). Enlil era cel care acuza de multe ori în fața zeului suprem, An, atât oamenii, cât și pe Enki. Satan din Biblie, care provine din numele zeului Seth (varianta egipteană a sumerianului Enlil), era de asemenea un acuzator, principala sa atribuție fiind cea de a aduce acuze sufletelor ajunse la judecata lui Yahweh. Povestea în care Cain și Abel au adus jertfe zeului lor, care le-a preferat pe cele ale păstorului, este identică cu cea sumeriană în care zeița Inanna, pentru a-și alege un soț, le-a cerut păstorului Dumuzi și agricultorului Enkidu să-și prezinte roadele muncii. Fiind încântată mai mult de friptură decât de terci, Inanna l-a ales pe Dumuzi.

– Seth, numele grecesc al celui de-al treilea fiu al lui Adam și al Evei, Șet, este numele atribuit de greci zeului egiptean al deșertului și al furtunii.

– Legenda turnului Babel este, de asemenea, copiată din Babilon. Acolo se credea că, în urmă cu foarte mult timp, Marduk le-a cerut supușilor săi să ridice un turn până la cer. Enlil nu a fost de acord cu acest lucru și a dărâmat turnul, încurcând totodată limbile supușilor lui Marduk. Evreii nu doar au auzit legenda turnului în timpul robiei babiloniene, ci chiar au avut ocazia de a-l vedea. Regii Nabopalassar și Nabucodonosor II îl reconstruiseră cu puțin timp în urmă, la porunca zeului Marduk. Vechiul Testament oferă aceeași localizare mesopotamiană a turnului, ținutul Șinear din Biblie fiind Sumerul.

– Potopul biblic este o copie a mitului Potopului din Mesopotamia. În Epopeea lui Gilgameș, o scriere akkadiană formată din mai multe legende și poeme sumeriene, Utnapiștim este pământeanul care, sfătuit de Enki, și-a construit o arcă în care a închis câte o pereche din fiecare specie de animale. După retragerea apelor, el și familia sa au repopulat Pământul. Fără îndoială că, în timpul robiei babiloniene, evreii au avut acces și la acest mit.

-Cele zece porunci ale lui Moise sunt copiate din Cartea Egipteană a Morților. Fiind faraon, Moise / Akhenaton a avut acces la această carte, probabil în perioada în care a fost preot la Heliopolis.– Psalmul 104 este copia unui poem compus de faraonul Akhenaton.

– Povestea morții soției lui Lot este inspirată din cea a soției lui Orfeu (Orpheus), Euridice (Eurydike), din mitologia greacă. În mitul elen, Orfeu a

încercat să-și salveze soția decedată din lumea de dincolo. Zeii Hades și Persefona i-au permis să-și ia consoarta, cu condiția să nu o privească până nu ajung amândoi în lumea celor vii. Însă, din cauza neliniștii, odată ajuns la suprafață Orfeu s-a întors și a privit-o. Iar Euridice, care nu ajunsese încă afară, s-a întors pentru totdeauna în lumea morților.
În mitul biblic, Lot, soția sa și cele două fiice ale lor au fost scoși din Sodoma de doi îngeri, care le-au interzis să se oprească sau să privească înapoi. Soția lui Lot a ales să nu respecte porunca și, asemenea lui Orfeu, s-a uitat în urmă, prefăcându-se instantaneu „în stâlp de sare”.
– Influența babiloniană a scripturilor se observă cel mai bine în Cartea Esterei. Departe de a fi un adevăr istoric, această carte îi are ca protagoniști pe Estera (Ester în ebraică), evreica devenită regina Imperiului Persan, și Marduheu (Mordokay), tatăl ei adoptiv. Nu există nicio dovadă că împăratul Xerses ar fi avut o soție numită Ester. În schimb, nu încape nicio îndoială că numele eroilor acestei cărți biblice, Ester și Mordokay, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Ișstar și Marduk. Povestea a fost inventată ca explicație pentru sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor babilonieni probabil în semn de omagiu.
Pe lângă acestea există și cele pe care le-am amintit deja, copiate din religiile Canaanului, precum și cele din istoria Egiptului, cum ar fi transformarea faraonului Akhenaton în profetul Moise și atribuirea faptelor faraonului Amenhotep III regelui Solomon iar pe cele ale lui Thutmose III biblicului David. În mod oficial, cărțile biblice au fost scrise de diferiți patriarhi, însă în realitate scripturile Vechiului Testament au fost compuse de preoții lui Ezdra. Iar adevărul începe să iasă încet-încet la lumină. De exemplu, dacă mult timp s-a crezut că Moise este autorul Pentateuhului, primele cinci cărți ale Bibliei, Secretarul Comisiei Biblice de la Vatican a recunoscut pe 16 ianuarie 1948 că Pentateuhul nu a fost scris de un singur autor, ci provine din mai multe surse diferite. Acele surse sunt preoții lui Ezdra care au modificat legendele copiate de la alte popoare, pentru a-și compune propria mitologie.
În Babilon, Marduk a absorbit titlurile și funcțiile celorlalți zei, ba chiar și-a atribuit o parte dintre faptele lor.
Același lucru l-au făcut și evreii cu Yahweh al lor. Faptele tuturor divinităților din miturile pe care le-au plagiat pentru a-și compune scripturile i-au fost atribuite zeului evreilor. De exemplu, în Sumer, Enki și Ninhursag au creat oamenii. Potopul a avut loc la dorința lui Enlil, zeul suprem Anaprobând calamitatea, Enki fiind cel care a învățat un muritor să-și construiască o arcă, pentru a salva omenirea. Tot Enlil este cel care, într-un mit babilonian, a distrus Turnul Babel înălțat de adepții lui Marduk. În textul Enmerkar și Stăpânul din Aratta, Enki este cel care a amestecat limbile oamenilor. În Vechiul Testament, toate acestea (și celelalte fapte ale zeităților) i-au fost

atribuite lui Yahweh, în încercarea evreilor de a demonstra că el este singurul dumnezeu. Asimilarea celorlalte zeități într-una singură reiese cu ușurință din scripturile vetero-testamentare dar și din multiplele sale nume și epitete: El, Elohim, Baal (nume ale unor zeități din Canaan), Sabaoth (de la Sabazios al tracilor și frigienilor), Adonai (de la egipteanul Aton), Yahu (de la egipteanul Yah). Pentru a-l onora pe tatăl zeului lor, Enki (numit Ea în Babilon), redactorii biblici i-au inclus numărul foarte des în scripturi:
Potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; spionii israeliți au explorat Canaanul timp de 40 de zile; Saul, David, Solomon și Iehoa au domnit câte 40 de ani; israeliții au rătăcit în deșert timp de 40 de ani; la 40 de ani, Moise a fugit din Egipt, s-a întors după 40 de ani pentru a-și lua poporul și a murit după alți 40; Moise a petrecut pe muntele Sinai trei perioade de câte 40 de zile și 40 denopți; Otniel a fost judecător timp de 40 de ani; sub Gideon au fost 40 de ani de pace; filistenii i-au asuprit pe israeliți timp de 40 de ani; Ilie a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele Horeb; Isaac și Esav și-au luat neveste la vârsta de 40 de ani. Coarnele de berbec folosite de preoții evrei sunt tot simbolul lui Enki. În plus, la mijlocul secolului al XX-lea, Brigada 35 de Parașutism din cadrul Forțelor Defensive Israeliene avea ca siglă un șarpe înaripat de culoare verde; șarpele înaripat este Lucifer sau Quetzalcoatl iar verdele e culoarea zeului egiptean Osiris, acestea fiind doar trei dintre numele alternative ale lui Enki. În folclorul ebraic, tot Enki este și Samael, îngerul decăzut privit atât ca entitate pozitivă, cât și negativă.
Pasiunea elitei iudaice pentru misticism nu putea să nu atingă și scripturile lui Ezdra. Isaac Newton era ferm convins că în Biblie există un cod secret care dezvăluie viitorul. A învățat limba ebraică, a studiat kabbalah și și-a petrecut jumătate din viaţă încercând să descopere acel cod. După spusele biografului său, John Maynard Keynes, Newton credea nu doar în existenţa unui cod al Bibliei, ci și în unul al Universului. Pentru el, Universul era o „criptogramă alcătuită de Atotputernicul”. Codul Bibliei a apărut în discuţie și în secolul al VIII-lea, când un cărturar numit Geniul din Vilna scria că: „Rânduiala este că tot ce a fost, este şi va fi până la sfârşitul vremii e inclus în Torah, de la primulpână la ultimul cuvânt. Și nu doar într-un sens general, ci cu amănunte despre fiecare neam și despre fiecare fiinţă omenească în parte, și amănunte la amănunte despre tot ce i s-a întâmplat din ziua naşterii sale până la săvârşirea sa din viaţă”. În anii 1950, rabinul slovac Chaim Michael Dov Weissmandl a observat că, dacă sărea câte 50 de litere, găsea înscris cuvântul Tora la începutul capitolelor Facerea, Ieșirea, Numerii și Deuteronomul.
Ceea ce nu demonstrează existența unui cod biblic, dar sugerează că ar putea fi ascunse anumite informații secrete în textul Bibliei. Sute de ani, rabinii au încercat să descopere acele secrete analizând Torah pe toate părțile, comentariile unora dintre ei fiind compilate în Talmud, compus din 63 de

volume care însumează 6200 de pagini. Și Kabbalah reprezintă un set de învățături ezoterice menite să explice relația dintre Yahweh și lumea materială, ascunsă în scrierile evreiești. Însă adevăratele secrete ale zeilor au fost păstrate doar de elita iudaică, Marele Sanhedrin reînviat de Ezdra după modelul celui de pe vremea lui Moise / Akhenaton. A Patra Carte a lui Ezdra susține că profetul a dictat 24 de cărți (cele cuprinse în Vechiul Testament) pentru public și 70 pentru învățați, susținând astfel existența unei doctrine secrete. Alimentată și de misteriile lui Ișter, găsită în Babilon de elita iudaică, nimeni alta decât Aștoret, zeița-mamă a semiților. Membrii Marelui Sanhedrin au păstrat zeița doar pentru ei, poporul închinându-i-se lui Yahweh / Marduk.

Întorși în Ierusalim, iudeii și-au construit un templu după modelul celui babilonian al lui Marduk. Pentru a nu fi acuzați de plagiat dar și pentru a crea noii lor religii rădăcini cât mai adânci, au susținut că templul era o reeditare a unuia mult mai vechi, clădit de Solomon și distrus de babilonieni. Însă, așa cum am văzut, nu a existat nici regele Solomon și nici vreo dovadă a unui mare templu înainte de cucerirea babiloniană.

Împăratul persan Cyrus cel Mare nu doar le-a permis iudeilor să-și construiască templul, ci chiar l-a finanțat, după cum specifică Ezdra într-una dintre cărțile sale biblice: „În anul întâi al regelui Cirus, regele Cirus a dat această poruncă pentru templul lui Yahweh cel din Ierusalim: Să se zidească templul pe locul acela unde se aduc jertfele şi să i se pună temelii sănătoase! Înălţimea lui să fie de şaizeci de coţi şi lărgimea lui tot de şaizeci de coţi. Să se pună trei rânduri de pietre şi un rând de lemn, iar cheltuielile să se dea din casa regelui” (Cartea întâia a lui Ezdra 6:3-4). Se pare că însuși Yahweh / Marduk l-a convins pe rege:

„Eu l-am ridicat întru dreptatea mea şi toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea mea şi va libera pe robii mei, fără răscumpărare şi fără daruri” (Cartea lui Isaia 45:13). Cyrus, supranumit „maşşiach” (Mesia) de către evrei, a oprit însă lucrările de construcție din cauza unei acuzații de trădare, templul fiind terminat abia în 515 î.e.n., în timpul împăratului Darius I (Darayavahuș). Și acesta era un adept devotat al lui Ahura Mazda / Marduk, așa cum reiese dintr-o inscripție descoperită pe Muntele Behistun, unde Darius se lăuda că zeul său i-a oferit tronul Imperiului Persan. Mai mult, el credea că toate revoltele din imperiul său erau rodul forțelor întunecate ale minciunii. Pe lângă finalizarea templului lui Yahweh din Ierusalim, el a construit un templu pentru Amon (Enki, tatăl lui Marduk) în Egipt, a sprijinit preoții elamiți și câteva culte grecești. A fost nevoit să înăbușe revolte în întregul său imperiu, rezultate a lipsei de susținere din partea maselor care nu vedeau cu ochi buni această toleranță religioasă a conducătorului lor.

Primul grup de iudei care s-au întors din exilul babilonian, conform Bibliei, era condus de Zorobabel (Zerubbabel), nepotul lui Iehonia (penultimul rege al

Iudeei), și de Ioșua (Yehoșua), fiul fratelui lui Ezdra. Cartea lui Neemia ne oferă o listă cu o parte dintre conducătorii iudeilor din acea vreme, fără îndoială cu toții membri ai Marelui Sanhedrin: „Iată preoţii şi leviţii care au venit cu Zorobabel, fiul lui Salatiel, şi cu Ioșua:
Seraia, Ieremia, Ezdra, Amaria, Maluc, Hatuş, Şecania, Rehum, Meremot, Ido, Ghineton, Abia, Miiamin, Moadia, Bilga, Şemaia, Ioiarib, Iedaia, Salu, Amoc, Hilchia, Iedaia.
Aceştia au fost căpeteniile preoţilor şi ale fraţilor lor în vremea lui Ioșua” (12:1-7). Zorobabel a fost numit guvernator al provinciei persane Iudeea de către împăratul Darius I, iar Ioșua a devenit primul Kohen Gadol (Mare Preot) al Templului lui Yahweh. Ambii au turnat fundația templului, conform Bibliei. Sursele rabinice sunt contradictorii în ceea ce îl privește pe Ezdra, neputând stabili dacă a ocupat și el funcția de Mare Preot. Ținând cont că a instituit Marele Sanhedrin și a supervizat realizarea scripturilor, el însuși compunând o parte dintre ele, Ezdra pare să fi fost adevăratul lider al iudeilor în acel moment. Prin urmare, este posibil ca el să fi ocupat și funcția de Mare Preot al lui Yahweh, nepotul său, Ioșua, înlocuindu-l după construirea templului. Importanța lui se vede și în Coran, unde profetul Mahommed îi acuza pe evrei că îl consideră pe Ezdra fiul lui Allah. Poate că Ezdra i-a lăsat pe Zorobabel și pe Ioșua să fie conducătorii oficiali ai poporului, el preferând să conducă din umbră. Sau poate că și-au împărțit cu toții sarcinile, Ezdra ocupându-se de redactarea scripturilor, Ioșua de partea ritualică iar Zorobabel de cea politică. Oricum, merită remarcați câțiva dintre conducătorii iudeilor de atunci: Seraia (nu știm exact care dintre ei era: ori ultimul Mare Preot al iudeilor înainte de exil, ori fostul șambelan al regelui Sedechia), preotul Ezdra (fiul ultimului Mare Preot), Zorobabel (nepotul penultimului rege al Iudeei), Ioșua (nepotul lui Ezdra). Restul ne rămân necunoscuți, însă fiind fără îndoială persoane importante, ținând cont că erau „căpeteniile preoţilor şi ale fraţilor lor în vremea lui Ioșua”.
Ce s-a întâmplat cu nobilul Baruh (al cărui nume înseamnă „binecuvântat”), prietenul profetului Ieremia și fratele fostului șambelan al regelui Sedechia, cel care l-a inspirat pe Ezdra să pornească reforma religioasă a iudeilor? O legendă evreiască susține că a plecat în Egipt cu Ieremia, unde a și murit. Altele spun că regele Nabucodonosor II l-a dus de acolo în Babilon după ce a cucerit Egiptul. Baruh nu se afla printre cei întorși în Iudeea, prin urmare ori a murit în Babilon, ori a rămas acolo, ori a plecat în altă parte. Unele legende creștine din Siria și Arabia îl identifică cu profetul Zoroastru (Zarathuștra în limba avestană), cel care a instaurat în Imperiul Persan zoroastrismul sau religia lui Ahura Mazda. Un argument în favoarea acestei identificări îl reprezintă faptul că numele arab al profetului Ieremia (Irmiya, Armiya sau Urmiya), bunul prieten al lui Baruh, este identic cu numele orașului Urmiya, unde a

trăit Zoroastru. Conform acestor legende, cei trei magi din Persia care au urmat steaua până la Iisus știau de nașterea lui datorită unei profeții a lui Baruh-Zoroastru. Zoroastru anunțase sosirea lui Saoșiiant, un mesia născut dintr-o fecioară, care va conduce omenirea într-o bătălie finală împotriva răului. Legendele persane spun că, pe când acest profet cu origine necunoscută avea 36de ani, i s-a arătat zeul Ahura Mazda care i-a încredințat misiunea de a înlocui vechile religii cu una nouă.Zeul lui Zoroastru era același Yahweh / Marduk, după cum am demonstrat în Secretele zeilor. Numele său provine din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau" („Trăiască Înțeleptul Horus"), pe care Baruh ar fi putut-o afla în timpul șederii sale în țara faraonilor. Noua religie era una henoteistă, declarându-l pe Ahura Mazda cel mai important zeu, așa cum erau toate închinate lui Marduk de când a preluat tronul Pământului. Timp de patru ani Zoroastru a propovăduit învățăturile zeului său, fiind alungat de preoți, până când, într-un final, a ajuns la curtea lui Vișstaspa, care a îmbrățișat noul cult și l-a impus în tot regatul Balch. Acest Vișstaspa ar putea fi tatăl viitorului împărat Darius I, cunoscut sub numele său elenizat ca Hystaspes, satrapul
provinciilor persane Bactria și Persis. Membru al casei regale ahemenide și satrap în timpul domniilor lui Cambyse și Cyrus, Vișstaspa avea acces la Cyrus cel Mare, pe care l-a însoțit în expediția împotriva masageților. Prin urmare, îi putea insufla noua religie a lui Zoroastru, care l-a convins să elibereze iudeii din Babilon și să le finanțeze construirea Marelui Templu. Dacă Baruh era într-adevăr Zoroastru, planul său (realizat fără îndoială împreună cu profetul Ieremia și cu preotul Ezdra) capătă contur: cuceriți de babilonieni și forțați să-și părăsească țara, iudeii s-au văzut nevoiți să găsească o soluție pentru a se
întoarce acasă. În timp ce în Babilon Ezdra organiza o conducere centralizată a iudeilor, Marele Sanhedrin, și punea bazele religiei iudaice, Baruh a căutat ajutorul singurei forțe capabile să învingă Imperiul Neo-Babilonian: Imperiul Ahemenid. L-a convins întâi pe nobilul Vișstaspa să adere la cultul lui Yahweh, iar prin acesta a ajuns la împăratul Cyrus. Cu ajutorul ritualurilor kabbalistice sau poate chiar cu intervenția directă a zeului l-a convins pe împărat că are de îndeplinit o misiune sfântă (o poveste asemănătoare cu cea a lui Moise / Akhenaton), care astfel a pornit un război împotriva babilonienilor, i-a eliberat pe iudei, le-a finanțat templul și a instituit cultul lui Ahura Mazda în întregul său imperiu. Legendele persane spun că Zoroastru a devenit preotul oficial și consilierul intim al protectorului său, Vișstaspa, locuind alături de acesta până cândși-a găsit sfârșitul, la vârsta de 77 de ani. Fiul cel mare al lui Vișstaspa, Darius I, a devenit și el conducător al Imperiului Ahemenid, finanțând finalizarea construirii templului iudeilor din Ierusalim. Tot Darius este cel care l-a numit pe Zorobabel guvernator al provinciei persane Iudeea și merită remarcată asemănarea dintre numele atribuite de greci lui Zerubbabel și

Zarathuștra: Zorobabel și Zoroastres, ambele conținând particula „zoros”, adică „nediluat”. Să fie vreo referire la o eventuală puritate genetică a lor?
Să fi fost Baruh cel care a plănuit eliberarea iudeilor și apariția iudaismului? Sau planul îi aparținea maestrului său, profetul Ieremia? În iudaism, Ieremia (Yirmiyahu) este considerat al doilea mare profet după Moise, deși nu ne este prea clar din ce motiv. Născut în Anathoth, pe teritoriul tribului lui Beniamin, el era fiul lui Hilchia (Hilkiah), Marele Preot din timpul regelui Iosia (Yoșiyahu) și capul unei familii deosebit de influente în Iudeea. Biblia susține că Hilchia a găsit „cartea legii”, echivalată de cercetători cu Deuteronomul. Sau poate că el a scris-o și i-a atribuit-o lui Moise, știind că doar astfel legile sale vor putea fi acceptate de iudeii care se îndepărtaseră de cultul lui Yahweh. Ieremia a continuat misiunea religioasă a tatălui său și s-a declarat profet al lui Yahweh, prevestind lovirea Ierusalimului cu foamete și distrugerea lui de către invadatori străini, care îi vor lua pe iudei în captivitate. Motivul era unul simplu: urmașii lui Avraam, Isaac și Iacov nu au respectat legile lui Moise și și-au abandonat zeul, adorându-l pe Baal sau sacrificându-și copiii lui Moloch, ceea ce l-a determinat pe Yahweh să-și retragă binecuvântările. Nu știm dacă Ieremia într-adevăr primise o misiune de la Yahweh sau doar se declara profet al zeului pentru a fi ascultat de popor, însă știm că în literatura rabinică este menționat adesea alături de Moise, viețile lor luând pe alocuri drumuri asemănătoare, Ieremia fiind profetul la fel ca Moise promis de Yahweh. Ținând cont că nu a făcut nimic diferit de ceilalți profeți biblici, ba chiar se situează mult sub nivelul lui Moise, Enoh, Ilie sau Elisei, care aveau puteri miraculoase, este deosebit de curioasă poziționarea lui Ieremia pe locul al doilea în rândul profeților evreilor,uneorichiar pe poziție de egalitate cu Moise. Însă această onoare de care are parte se poate explica simplu: el este cel care a plănuit eliberarea iudeilor din captivitate, reînvierea Marelui Sanhedrin și înființarea unei religii după modelul celor civilizate, cu scrieri sfinte, ritualuri preoțești și un mare templu.
După cucerirea Ierusalimului, Ieremia s-a refugiat în Egipt cu discipolul său, Baruh, acolo unde probabil a întocmit planul. L-a trimis pe Baruh în Babilon pentru a-l însărcina pe Ezdra cu înființarea consiliului și redactarea scripturilor, apoi în Persia, pentru a o atrage în război împotriva Babilonului. Cum planul i-a reușit în totalitate, Ieremia a fost declarat de Sanhedrin al doilea mare profet al evreilor, fiind astfel onorat de mai bine de două milenii.
Lui Baruh i-au fost atribuite multe cărți, cel puțin majoritatea fiind pseudoepigrafe. Una dintre ele, A Treia Apocalipsă a lui Baruh (scrisă în limba greacă undeva între secolele I – III), iese în evidență printr-un amănunt bizar. Textul susține că, pe când deplângea cucerirea Ierusalimului de către babilonieni, Baruh a primit vizita unui înger care l-a plimbat prin ceruri pentru a-i împărtăși mari secrete divine. În cel de-al treilea cer, Baruh a văzut o uriașă

pasăre phoenix care protejează Pământul de razele Soarelui, întinzându-și aripile deasupra lumii. Pentru unii, această pasăre phoenix nu reprezintă decât un… satelit. Avem și în prezent sateliți care funcționează cu energie solară, panourile cu care captează energia putând fi asemănate cu niște aripi. „Pasărea" lui Baruh a fost identificată de unii cu Cavalerul negru, un satelit mitic extraterestru care oribitează Pământul de 13.000 de ani.

Nu știm cum s-a stabilit vârsta satelitului însă știm că s-a dovedit a fi doar o pătură termală, pierdută în spațiu de echipajul navei Endeavor pe când lucra la construirea Stației Spațiale Internaționale. Surprinzător este și că adepții ipotezei satelitului lui Baruh ignoră restul cărții, care este plin de elemente fanteziste. De exemplu, când îngerul l-a luat pe Baruh, au fost nevoiți să treacă o apă înainte de a ajunge în locul în care este fixat cerul. Noi în prezent știm că cerul nu este nici fixat, nici nu conține apă, însă strămoșii noștri nu aveau aceste cunoștințe. Pentru ei, cerul era o materie solidă în care se află chiar și o mare din care provine ploaia care cade pe Pământ. Îngerul i-a spus lui Baruh că grosimea cerului este egală cu distanța de la pământ la cer sau cu cea de la est la vest. În primul cer, Baruh a văzut oameni cu forme de animale, constructorii Turnului Babel, pe care Dumnezeu i-a transformat astfel. În cerul al treilea, Baruh a văzut un dragon lung cât distanța de la est la, cu burta cât Hadesul (lumea subterană din mitologia grecilor), care mănâncă trupurile celor răi și care bea zilnic o mare parte a mării cerești, pentru a nu se revărsa pe Pământ. Întrebându-l pe înger care era copacul din care au mâncat Adam și Eva, i s-a răspuns că era vorba despre vița- de-vie, pe care Potopul a distrus-o, drept pentru care Noe a replantat-o imediat după retragerea apelor. Tot aici, Baruh a văzut Soarele ca fiind un bărbat cu o coroană de foc, care străbătea cerul într-un car, iar Luna ca fiind o femeie într-un car tras de boi și miei. Printre aceste elemente fanteziste, care redau concepțiile ignorante ale omenirii de acum câteva milenii, era normal să apară și o pasăre uriașă, care protejează Pământul de razele Soarelui. Care nu reprezintă dovada existenței unui satelit, fiind doar o mică parte dintr-un tablou fantezist, creat de imaginația ignoranților noștri strămoși. Dacă am considera adevărată relatarea despre pasărea-satelit, ar trebui să le considerăm adevărate pe toate. Ceea ce este cam greu, ținând cont de stupiditatea fabulațiilor descrise în această carte atribuită lui Baruh dar scrisă la multe secole după moartea lui. Și totuși un O.Z.N. s-ar putea găsi într-una dintre cărțile biblice. Preotul Iezechiel (Y'hezqel în ebraică), fiul lui Buzi, profet în iudaism, creștinism și islam, este considerat autorul Cărții lui Iezechiel din Vechiul Testament. În primul capitol, acesta povestește că „în anul al cincilea al robirii regelui Ioiachim" (adică în 593 î.e.n.), în cel de-al treizecilea său an de viață (ceea ce înseamnă că s-a născut în 623 î.e.n.), pe când se afla „la râul Chebar, în ţara Caldeilor" (Canalul Kebar de lângă Nippur, unul dintre cele mai vechi orașe sumeriene), i „s-au deschis

cerurile” şi a „văzut nişte vedenii dumnezeieşti”. Dinspre nord a văzut venind „un vânt vijelios, un nor mare şi un val de foc, care răspândea în toate părţile raze strălucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie”. În mijloc a zărit „ceva ca patru fiare, a căror înfăţişare semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru feţe şi fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viţel şi scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De cele patru părţi ele aveau sub aripi mâini de om şi toate patru îşi aveau feţele lor şi aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, şi când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Feţele lor? – Toate patru aveau câte o fată de om înainte, toate patru aveau câte o faţă de leu la dreapta, toate patru aveau câte o faţă de bou la stânga şi toate patru mai aveau şi câte o faţă de vultur în spate. Feţele lor şi aripile lor erau despărţite în partea de sus, şi, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte şi mergea încotro îi dădea duhul să meargă şi în mersul său nu se întorcea. Înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc ţâşneau raze şi fulgere. Fiarele alergau înainte şi înapoi iute ca fulgerul.

Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Aceste roţi, după înfăţişarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeaşi înfăţişare. Şi după alcătuirea şi după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părţi, şi în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg şi de o înălţime înfricoşătoare şi aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau şi roţile de lângă ele, şi când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau şi roţile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă şi roţile se ridicau împreună, căci duh de viaţă era şi în roţi”. Deasupra capetelor fiarelor „se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care semăna cu cristalul cel mai curat”, iar sub boltă „erau întinse aripile fiarelor una spre alta, şi fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile”. Această apariție era însoțită de un zgomot puternic: „Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic zgomot straşnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostăşesc. După ce fiarele se opreau şi îşi lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor”. Iar „pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare

care-l împresura de jur împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la pământ". Personajul din ciudata mașinărie i-a cerut să se ridice „și cum mi-a zis Acela vorbele acestea, a intrat Duhul în mine şi m-a ridicat în picioare, şi am ascultat pe cel ce-mi vorbea". I-a dat profetului să mănânce o „hârtie strânsă sul", „scrisă şi pe o parte şi pe alta", și l-a trimis la „casa lui Israel" cu un mesaj. Ba chiar l-a transportat cu acel aparat de zbor până în orașul Tel-Abib de lângă Nippur (a nu se confunda cu Tel-Aviv din Israelul de astăzi): „Atunci m-a ridicat Duhul şi am auzit la spatele meu un glas mare ca de tunet care zicea: "Binecuvântată fie slava Domnului în locul unde sălăşluieşte El! Şi am mai auzit zgomotul fiarelor care băteau din aripi şi huruitul roţilor de lângă ele şi bubuit puternic de tunet. Și Duhul m-a luat şi m-a dus. Şi am mers eu amărât şi cu sufletul întristat, dar mâna Domnului lucra puternic asupra mea. Apoi am sosit în Tel-Aviv, la robii care locuiau aproape de râul Chebar". După puțin timp, zeul l-a chemat din nou în vis; „Atunci m-am sculat, am ieşit la câmp, şi iată mi s-a arătat acolo slava Domnului, pe care o văzusem la râul Chebar, şi am căzut cu faţa la pământ. Dar a intrat în mine uhulşi m-a ridicat în picioare, iar Domnul mi-a grăit". De această dată, zeul i-a încredințat o misiune ciudată: l-a anunțat că îi va lipi limba de cerul gurii, pentru a nu-i mai putea mustra pe israeliți pentru o perioadă. Apoi, Iezechiel va trebui să stea culcat pe partea stângă timp de 390 de zile și pe partea dreaptă timp de 40 de zile. Zeul l-a anunțat că îl va lega, ca să nu se poată întoarce de pe o parte pe alta până la sfârșitul acestei perioade. Înainte de a fi legat, profetul trebuie să-și prepare pâine care să-i ajungă pentru toată această perioadă. Însă nu orice fel de pâine, ci cu… excremente umane: „Pâinile le vei găti ca turtele de orz şi le vei coace înaintea ochilor lor cu necurăţenie de om". Deoarece Iezechiel a argumentat că nu și-a spurcat niciodată gura nici măcar cu carne „necurată", zeul s-a înduplecat și i-a schimbat excrementele umane cu unele de vită: „Iată, Eu îţi dau, în loc de necurăţenie de om, baligă de bou şi pe ea vei găti pâinea ta". Un an mai târziu, după ce și-a îndeplinit misiunea, Iezechiel a avut o nouă viziune: „s-a lăsat peste mine mâna Domnului Dumnezeu. Şi privind eu, am văzut un chip ca de om, de foc parcă; şi parcă de la brâul lui în jos era foc, iar de la brâul lui în sus era o strălucire, ca de metal în văpaie. Şi a întins, parcă, acela un fel de mână, şi m-a apucat de părul capului meu şi m-a ridicat Duhul între pământ şi cer, şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim, la intrarea porţii dinăuntru, îndreptată spre miazănoapte, unde era aşezat idolul geloziei care stârnește gelozia. Şi iată acolo era slava Dumnezeului lui Israel asemenea aceleia pe care o văzusem eu în câmp". Aici, „fiarele" sunt numite „heruvimi":, „ei erau aceleaşi fiare pe care le văzusem la râul Chebar". Iezechiel a văzut „pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva

asemănător la înfăţişare cu un tron de rege, ca piatra de safir". Heruvimii „stăteau în partea dreaptă a casei şi un nor umplea curtea cea dinăuntru. Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului şi templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului (…)
Şi la heruvimi sub aripi se vedeau un fel de mâini omeneşti. Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roţi, câte o roată lângă fiecare heruvim; roţile acestea erau la vedere ca şi crisolitul. După făptură erau toate la fel şi parcă erau vârâte una în alta. Când ele mergeau, mergeau în toate patru părţile, şi în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, şi în vremea mersului nu se întorceau. Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi; asemenea şi roţile, toate cele patru roţi de jur împrejur (…) Fiecare din fiinţele acestea avea patru feţe: faţa întâi era faţă de heruvim, faţa a doua era faţă de om, cea de a treia era faţă de leu şi cea de a patra era faţă de vultur (…) Când mergeau heruvimii, mergeau şi roţile pe lângă ei, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roţile nu se despărţeau, ci erau împreună cu ei. Când aceia stăteau, stăteau şi acestea; iar când se ridicau aceia, şi acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era şi în ele. Atunci slava Domnului s-a dus de la prag şi s-a aşezat pe heruvimi. Iar heruvimii, întinzând aripile, s-au ridicat de la pământ înaintea ochilor mei şi s-au dus însoţiţi de roţi şi s-au oprit la poarta cea dinspre răsărit a templului Domnului, şi slava Dumnezeului lui Israel era deasupra lor. Aceştia erau aceleaşi fiare, pe care le văzusem eu la picioarele Dumnezeului lui Israel, la râul Chebar. Fiecare avea câte patru feţe şi fiecare avea câte patru aripi, iar sub aripi aveau un fel de mâini omeneşti. Chipul feţelor şi înfăţişarea lor era ca acelea pe care le văzusem la râul Chebar, ba şi ei înşişi erau aceiaşi. Fiecare mergea în partea înspre care era cu faţa". Iezechiel a fost dus în Ierusalim, unde „heruvimii şi-au întins aripile şi roţile erau lângă ei, iar slava Dumnezeului lui Israel, sus, deasupra lor. Apoi slava Domnului s-a ridicat din mijlocul cetăţii şi a stat deasupra muntelui, care se află spre răsărit de cetate". După aceasta, a fost adus înapoi, în Babilonia: „atunci iar m-a luat Duhul şi m-a dus în Caldeea, la cei robiţi, cuprins de vedeniile ce le aveam prin Duhul lui Dumnezeu. Şi vedenia pe care o văzusem s-a depărtat de la mine". Timp de câțiva ani, Iezechiel a avut multe „vedenii dumnezeieşti" și multe conversații cu zeul său. Nu puțini sunt cei care cred că ciudatele ființe cu roți și aripi, în mijlocul cărora se afla Yahweh, reprezintă în realitate un aparat de zbor.
La începutul decadei 1970, un fost inginer N.A.S.A., Joseph Blumrich, a publicat o carte în care a reconstituit proiectul O.Z.N.-ului descris de Iezechiel, fiind ferm convins că profetul a întâlnit ocupantul unei nave spațiale.
Iar inginerul de structură german Hans Herbert Beier a realizat o schiță după

clădirea pe care Iezechiel a construit-o pentru „carul Domnului”, demonstrând că naveta încăpea perfect în templu. Oricât de plauzibilă ar părea această variantă, se ignoră părerea profetului. Acesta nu susținea că a avut parte de întâlniri de gradul III ci de viziuni, el fiind transportat de fiecare dată „cu duhul”, nicidecum cu trupul. De exemplu, „în anul al şaselea de la robirea regelui Ioiachim, în cinci ale lunii a şasea, pe când şedeam eu în casa mea şi bătrânii lui Iuda şedeau înaintea mea, s-a lăsat peste mine mâna lui Yahweh Elohim”, iar el a văzut un personaj misterios. „Şi a întins, parcă, acela un fel de mână, şi m-a apucat de părul capului meu şi m-a ridicat Duhul între pământ şi cer, şi m-a dus, în vedenii dumnezeieşti, la Ierusalim”. Bătrânii lui Iuda prezenți în acel moment nu au văzut nici zeitatea misterioasă, nici pe Iezechiel dispărând, pentru că profetul a rămas printre ei în timpul „călătoriei”, având, așa cum a spus, „vedenii dumnezeieşti”. Prin urmare, preotul Iezechiel nu a văzut în realitate aparatul de zbor al lui Yahweh (numit Merkabah de evrei), ci printr-o serie de viziuni. Ceea ce înseamnă că acel O.Z.N. este inexistent. Au fost viziunile sale reale, induse de o zeitate, sau reprezintă doar halucinații ale unei minți bolnave poate chiar de schizofrenie? Să nu uităm că Iezechiel a stat culcat timp de 430 de zile, hrănindu-se cu pâine coaptă pe excremente, ceea ce sugerează o afecțiune psihică destul de serioasă. Dacă luăm în calcul prima variantă, ar trebui să ne întrebăm de ce Yahweh îi apărea profetului său pe ascuns, doar în viziuni. Și dacă într-adevăr era vorba despre Yahweh, ținând cont că acționa lângă Nippur, principalul centru de cult mesopotamian al conducătorului zeilor Celești, Enlil.

În cartea sa din Biblie, profetul Iezechiel îi spune regelui cetății Tyr: „tu îţi închipui că eşti mai înţelept decât Daniel şi nu sunt taine ascunse pentru tine”. Acest Daniel (Dn’il) este personajul principal al legendei lui Aqhat din Ugarit (descoperită pe o tăbliță din jurul anului 1360 î.e.n.), un conducător drept și înțelept, adept al zeului suprem El, care își făcea cunoscute intențiile prin vise și viziuni. Legenda acestui Daniel din Canaan se pare că a ajuns și la urechile lui Iezechiel, care nu doar i-a lăudat înțelepciunea în cartea sa, dar pare să-i și fi „împrumutat” obiceiul de a comunica cu zeul său prin vise și viziuni. În mod coincidental, Biblia spune că în acea perioadă a existat încă un Daniel (Dani’el) în Babilon, un nobil iudeu care, de asemenea, era înțelept și avea vise profetice. Cartea lui Daniel din Vechiul Testament susține că, după ce Nabucodonosor II a cucerit Ierusalimul, Daniel și trei dintre prietenii săi au fost duși la curtea regală babiloniană datorită frumuseții și intelectului lor. Acolo au primit nume babiloniene, Daniel fiind numit Beltșațar (Beltu-șar-ușur în akkadiană). La fel ca patriarhul Iosif, el a interpretat visele regelui. Drept pentru care, „regele a ridicat la mare vrednicie pe Daniel şi i-a dat daruri şi numeroase lucruri de mare preţ şi l-a pus guvernator peste tot ţinutul Babilonului şi căpetenie peste toţi înţelepţii Babilonului”, tot la fel ca Iosif,

care a devenit vizirul Egiptului. La un moment dat, Nabucodonosor II i-a aruncat pe cei trei prieteni ai lui Daniel într-un cuptor încins. Yahweh și-a trimis un înger în cuptor, pentru a-i proteja pe cei trei, chiar regele observând „patru bărbaţi dezlegaţi, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămaţi, iar chipul celui de al patrulea, ca faţa unuia dintre fiii zeilor”. Nabucodonosor II i-a eliberat, le-a dat funcții înalte și l-a slăvit pe Yahweh. Capitolul 5 devine confuz, autorul considerând că, după moartea lui Nabucodonosor, rege a devenit fiul acestuia, care se numea tot Belșațar, la fel ca Daniel. În timpul unui ospăț, regele Belșațar a văzut cum „au ieşit degetele unei mâini de om, care au scris în faţa sfeşnicului celui mare pe tencuiala peretelui palatului regal, şi regele a văzut vârful degetelor mâinii care scria”. Înfricoșat, l-a chemat pe Daniel să citească inscripția mâinii misterioase și chiar în acea noapte a fost ucis. În timpul domniei acestui Belșațar, Daniel a avut un vis care l-a tulburat peste măsură. Patru fiare uriașe, cu aspect ciudat, au ieșit din mare. Prima „semăna cu un leu şi avea aripi de vultur”; „aripile i-au fost smulse şi a fost ridicată de pe pământ şi pusă pe picioare ca un om şi i s-a dat inimă de om”. A doua avea „înfăţişare de urs, stând într-o rână, cu trei coaste în gură, între dinţi”. A treia era „asemenea unui leopard, având pe spate patru aripi de pasăre; şi fiara avea patru capete”. Iar a patra „avea dinţi mari de fier şi gheare de aramă”, zece coarne și „un alt corn mic creştea între ele, şi trei din coarnele cele dintâi au fost smulse de el. Şi iată că acest corn avea ochi ca ochii de om şi gură care grăia lucruri mari”. Fiarele s-au așezat înaintea Celui Vechi de Zile; „îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada, iar părul capului său curat ca lâna; tronul său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător”. A patra fiară a fost ucisă, celorlalte trei „li s-a luat stăpânirea”, care i-a fost dată unui personaj misterios, „cineva ca Fiul Omului” care „pe norii cerului venea”. Darius „fiul lui Ahaşveroş (Artaxerxe), din neamul Mezilor” a cucerit Babilonul și, la fel ca predecesorii săi babilonieni, i-a oferit lui Daniel o funcție importantă. Însă, pentru că iudeul își venera zeul, Darius l-a aruncat într-o groapă cu lei. Dimineață l-a găsit pe profet nevătămat, deoarece Yahweh „a trimis pe îngerul său şi a astupat gura leilor”. În „anul al treilea al lui Cirus, regele Perşilor”, pe când se afla pe malul fluviului Tigru, Daniel a avut o viziune. Cei care erau cu el „nu au văzut vedenia; ci o mare spaimă a căzut peste ei şi au fugit să se ascundă”. În vedenie, în fața lui Daniel a apărut „un om îmbrăcat în veşminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat şi de preţ; trupul lui ca şi crisolitul şi faţa lui ca fulgerul, iar ochii lui ca flăcările de foc, braţele şi picioarele lui străluceau ca arama lustruită şi sunetul cuvintelor lui ca vuietul unei mulţimi”. Misteriosul personaj i-a povestit că „îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu şi eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al

regelui Perşilor”. Cel „care avea înfăţişarea Fiului Omului” a sosit să-l anunțe pe Daniel câteva evenimente viitoare. „Acum mă voi întoarce să fac război cu îngerul păzitor al Persiei şi, când Eu mă voi duce, iată că îngerul păzitor al Greciei va veni. Îţi voi vesti ţie ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu poate să mă ajute mai bine la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor”, i-a mai spus necunoscutul. Într-o altă carte biblică, Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Bel, Daniel trăia în Babilon alături de „Cirus Persul”. Acolo se găsea un balaur viu, care mânca și bea, pe care Daniel l-a omorât. Supărați că le-a ucis animalul fantastic, babilonienii l-au aruncat pe Daniel într-o groapă cu lei, unde a stat șase zile. Un episod asemănător avusese loc pe vremea lui Darius, iar Daniel supraviețuise, dar se pare că acei babilonieni aveau memoria scurtă. După șase zile, un înger al lui Yahweh i-a cerut profetului Avacum din Iudeea să-i ducă mâncare lui Daniel în Babilon. Apoi „l-a luat îngerul Domnului de creştet şi, ţinându-l de părul capului său, l-a pus în Babilon deasupra gropii, întru repeziciunea duhului său”. După ce Daniel s-a ospătat, „îngerul Domnului îndată a dus pe Avacum la locul său”. Probabil tot de păr, care a rezistat fără să se rupă la un zbor de 2.700 de kilometri. Văzând că Daniel nu a murit, Cirus l-a eliberat și i-a aruncat în groapa cu lei pe babilonienii care „care voiseră pieirea lui”. În Biblie, Daniel mai apare și în Istoria Susanei, unde salvează de la moarte o tânără evreică, acuzată pe nedrept. Deși șase orașe susțin că dețin mormântul lui, se pare că acest Daniel nu a existat în realitate, motiv pentru care evreii nu îl consideră profet, spre deosebire de creștini. Cartea lui Daniel a fost scrisă în secolul II î.e.n., cu patru veacuri după presupusa lui existență. La fel și Istoria Susanei, considerată canonică doar de creștinii ortodocși și catolici; evreii nu au inclus-o în Tanakh iar pentru protestanți este un text apocrif. În aceeași situație se găsește și Istoria omorârii balaurului și a sfărâmării lui Bel. Redactarea acestor scripturi după 500 de ani de la exilul babilonian explică erorile istorice. Nu știm ca Nabucodonosor II să fi avut vreun fiu numit Belșațar, care să fi condus imperiul până a fost detronat de Darius, căruia i-a urmat la tron Cirus. În realitate, fiul lui Nabucodonosor era Amel-Marduk (Evil Merodak în ebraică) care, după doi ani de domnie, a fost ucis de cumnatul său, Neriglissar (Nergal-șar-ușur în akkadiană), care a domnit timp de patru ani. Acestuia i-a urmat la tron fiul său, Labași-Marduk, care a fost ucis după doar nouă luni de către nobilii săi, conduși de Nabonid (Nabu-na’id în akkadiană) și fiul acestuia, Belșazzar (Bel-șar-ușur). Nabonid a fost ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian. Dacă fiul său, Belșazzar, este biblicul Belșațar, acesta nu a ajuns niciodată rege. El a condus Babilonul timp de zece ani, în absența tatălui său, însă nu a ocupat niciodată funcția supremă în imperiu. Iar autorul cărții îl confundă pe Nabucodonosor II cu Nabonid. În 539 î.e.n., Babilonul nu a fost cucerit de Darius, ci de Cyrus cel Mare, fondatorul Primului Imperiu Persan.

Cyrus s-a declarat „rege al Babilonului, rege al Sumerului și Akkadului, rege al celor patru colțuri ale lumii” pe un

cilindru depozitat în templul Esagila din Babilon. După moartea lui, tronul imperiului a fost ocupat de Cambyse II (Kambujiya), Bardiya și abia apoi de Darius I (Darayavauș), după 17 ani de la cucerirea Babilonului. Care era fiul lui Istaspe (Vișstaspa) și tatăl lui Xerxes I (Xșayarșa), deși Biblia îl consideră „fiul lui Ahaşveroş (Artaxerxe), din neamul Mezilor”. Toate aceste confuzii sunt normale, dacă ținem cont că povestea a fost scrisă după câteva secole, ceea ce îi pune însă la îndoială veridicitatea informațiilor. Adică oameni care au supraviețuit într-un cuptor încins și în groapa cu lei, o mână fantomatică apărută pentru a scrie un mesaj, un înger care a zburat 2.700 de kilometri cu un profet ținându-l de păr, un balaur adevărat care trăia în Babilon. Și, bineînțeles, Daniel, care nu pare să fi existat. Mitul ugariticului Daniel era binecunoscut în Canaan. Evreii și-au inventat unul al lor, la fel de înțelept și pios, care comunica cu zeul său precum legendarul Daniel. Au amestecat în povestea noului Daniel câteva personaje istorice (pe care le-au încurcat bine de tot) și câteva fenomene supranaturale, pentru viziuni s-au inspirat de la Iezechiel și astfel s-a născut un nou Daniel și o nouă legendă. Din păcate pentru credincioși, complet neadevărată.

O altă invenție evidentă este povestea din Cartea Esterei, care îi are ca protagoniști pe Estera (Ester în ebraică), evreica devenită regina Imperiului Persan, și Mardoheu (Mordokay), tatăl ei adoptiv. Acțiunea se petrece în capitala persană Susa, în cel de-al treilea an de domnie al lui Artaxerxe (Ahașveroș în Biblie), rege echivalat de cercetători cu Xerxes I (486 – 465 î.e.n.), fiul lui Darius I și nepotul lui Istaspe, cel care l-a primit la curtea sa pe Zoroastru. Însă regele biblic ar putea fi Artaxerxe I (465 – 424 î.e.n.), fiul cel mare al lui Xerxes I, Artaxerxe II (404 – 358 î.e.n.) sau Artaxerxe III (358 – 338 î.e.n.), dacă ținem cont de numele pe care Septuaginta i l-a acordat regelui persan. Însă majoritatea cercetătorilor îl preferă pe Xerxes I care, conform istoricului Herodot, își conducea imperiul din palatul său din Susa, unde avea un harem considerabil. În plus, analele din timpul domniei sale menționează un oficial pe nume Marduka, care ar putea fi biblicul Mordokay. Prin urmare, povestea Esterei începe în 483 î.e.n. și se termină în martie 473 î.e.n. Cartea biblică spune că, în timpul unui banchet, regele persan și-a decăzut din drepturi soția, pe Vasti, pentru că nu l-a ascultat. Apoi și-a ales o nouă soție, pe orfana Estera, care și-a ascuns originea iudaică. Unchiul ei, Mardoheu, a descoperit un complot împotriva regelui, drept pentru care „această binefacere a lui Mardoheu a fost scrisă în cartea amintirilor zilnice ale regelui”. Pentru că nu-l suporta pe Mardoheu, viceregele Aman (Haman) a hotărât să-i ucidă neamul. Mardoheu a aflat și i-a spus Esterei, care l-a înștiințat pe rege. Supărat

nevoie mare, regele a orodonat spânzurarea vizirului și le-a permis evreilor să-i omoare pe cei care încercau să-i asuprească. Drept pentru care, evreii din Susa i-au ucis pe cei zece fii ai lui Aman și încă 500 de persoane. Estera nu s-a mulțumit cu doar 511 crime, așa că i-acerut regelui să mai moară încă 300. Au fost înștiințați și restul evreilor din Imperiul Persan, care au măcelărit 75.000 de oameni cu acordul regelui. De bucurie pentru tot acest sânge vărsat, regina Estera și nobilul Mardoheu le-au scris „tuturor iudeilor din cele o sută douăzeci şi şapte de ţări ale regatului lui Artaxerxe” să serbeze anual acel măcel, care va fi cunoscut ca sărbătoarea Purim. Iar Mardoheu a devenit vicerege, „arătarea amănunţită a măririi lui Mardoheu cu care-l cinstise regele” fiind scrisă „în cartea Cronicilor regilor Mediei şi Persiei”. Din păcate pentru redactorii Bibliei, nu apare în cronicile persane niciun vicerege cu acest nume și nici vreo regină din neamul iudeilor, numită Estera. În schimb, nu încape nicio îndoială că numele eroilor acestei cărți biblice, Ester și Mordokay, sunt numele celor mai mari zei ai Babilonului, Ișstar și Marduk. Povestea a fost inventată ca explicație pentru sărbătoarea Purim, autorul necunoscut folosind numele zeilor babilonieni probabil în semn de omagiu. Cronicile persane nu menționează nici moartea a 75.811 oameni, ceea ce înseamnă că masacrul a existat doar în fanteziile evreilor. Cartea Esterei este una dintre cele două cărți biblice în care nu este menționat deloc Yahweh ori vreo altă zeitate. Însă prezența zeilor în istoria lui Xerxes I este menționată de alte cronici. Istoricul Herodot scria că regele a fost sfătuit de unchiul său, Artabanus, să renunțe la ideea de a-i ataca pe greci. În acea noapte, Xerxes a avut o viziune, un bărbat înalt și frumos sfătuindu-l să nu se răzgândească, ci să atace conform planului. Totuși, regele a decis să nu atace. A urmat o a doua viziune, zeul înalt și frumos amenințându-l că își va pierde puterea dacă nu va asalta Grecia. Neștiind ce să facă, Xerxes i-a cerut sfatul unchiului său. Artabanus a dormit în patul regal, purtând hainele regelui, și a primit în vis vizita aceluiași zeu, care l-a amenințat că vor exista consecințe grave dacă va mai interveni în voia zeilor. Drept pentru care, perșii au atacat Grecia și au obținut câteva victorii (cum ar fi cea de la Termopile, unde le-au ținut piept regele Leonidas și cei trei sute de spartani ai săi). Însă, în cele din urmă, au fost învinși la Salamina. Cronicarii eleni susțineau că, în timpul luptei, pe cer s-au putut vedea câteva obiecte zburătoare neidentificate care supravegheau desfășurarea evenimentelor. Xerxes s-a văzut nevoit să se retragă, probabil întrebându-se de ce zeul său i-a trimis o viziune mincinoasă. Retragerea s-a datorat și revoltei babilonienilor, care profitau de lupta perșilor cu grecii pentru a-și obține libertatea. Xerxes a înăbușit revolta și, ca pedeapsă, a ordonat distrugerea zigguratului Etemenanki, Turnul Babel din Biblie. În 331 î.e.n., după ce l-a înfrânt pe Darius III (Artașata), regele macedonean Alexandru cel Mare a cucerit Babilonul și a plănuit reconstrucția lui, însă a murit de friguri înainte să

apuce să-și finalizeze proiectul. În timp, mărețul oraș a dispărut, din el rămânând doar ruine.
Locuitorii Babilonului s-au gândit adeseori că Marduk i-a părăsit și chiaraveau dreptate. În 538 î.e.n. Marduk a părăsit Babilonul împreună cu

exilații iudei, mutându-și reședința la Ierusalim. Acolo le-a cerut adepților săi să-i construiască templul, mai exact pe muntele Sion, acel centru energetic foarte important pentru zeu, considerat de Kabbalah un punct spiritual din care se naște realitatea. Se pare că, odată cu Marduk, și Ișstar a părăsit Babilonul, lăsând orașul să devină o ruină în timp.
După întoarcerea din exilul babilonian, Marele Sanhredin și-a continuat activitatea o vreme în Ierusalim, profitând de libertatea oferită de perși. Însă ce este Marele Sanhedrin? Un consiliu sau o adunare a rabinilor, o autoritate în materia legilor religioase. Fiecare oraș evreiesc avea un Sanhedrin mic, compus din 23 de judecători. Marele Sanhedrin, format din 71 de membri, reprezintă curtea supremă a lumii evreiești. Inițial Marele Preot era conducătorul Sanhedrinului însă, din 191 î.e.n., liderul poartă titlul Nasi („prinț”), urmat de Av Beit Din („șeful curții”), adjunctul său, poziție ocupată de cel mai învățat dintre ceilalți 70 de membri, numiți Mufla. Conform legii, orice decizie luată de Sanhedrin în absența Nasi-ului este invalidă. Talmudul susține că din Sanhedrin făceau parte foști Mari Preoți, reprezentanți ai celor 24 de caste preoțești, scribi, doctori în legi și reprezentanți ai celor mai proeminente familii evreiești. După întoarcerea din exilul babilonian, Marele Sanhedrin se întrunea în Marele Templu din Ierusalim, în Sala Pietrelor Șlefuite sau Lișkat ha-Gazit. După distrugerea templului de către romani și eșecul revoltei lui Bar Kokhba, Marele Sanhedrin s-a mutat în Galileea, parte din provincia romană Siria Palestina. În acea perioadă, Sanhedrinul era numit uneori Patriarhatul Galilean sau Patriarhatul Palestinei. Pentru a se evita persecuțiile, la sfârșitul secolului III s-a renunțat la numele „Sanhedrin” iar deciziile consiliului evreiesc se luau sub numele Beit HaMidraș („Casa învățatului”). Ultima decizie importantă a Marelui Sanhedrin a fost luată în anul 358, când s-a renunțat la calendarul ebraic. Oficial, consiliul s-a dizolvat în 425 după o continuă persecuție a Imperiului Roman de Răsărit. Napoleon Bonaparte a încercat să reînvie Marele Sanhedrin, care a preferat să existe pe ascuns.
Primul Mare Sanhedrin consemnat de istorie este cel din secolul XIV î.e.n., din vremea lui Moise, format din 70 de bătrâni și Moise / Akhenaton. Prin urmare, grupul numără în mod oficial 71 de membri. Însă și Aaron, fratele lui Moise, făcea parte din consiliul conducător al israeliților, ceea ce înseamnă că erau 72 de membri. În plus, evreii, care pun mare preț pe numerologie, nu ar fi ales numărul 71, care nu semnifică nimic, ci 72, un număr important pe

întregul cuprins al Pământului. De exemplu, în astrologie, punctul de echinocțiu parcurge un grad pe ecliptică în 72 de ani. În geometrie, unghiurile exterioare ale unui pentagon regulat măsoară câte 72 de grade fiecare. Temperatura camerei este considerată a fi de 72 de grade fahrenheit. Durata de viață a unui ovul este de 72 de ore. În medie, inima unui adult care se odihnește bate de 72 de ori pe minut. 72% din corpul uman este compus din apă. Axa Pământului se mișcă cu un grad la fiecare 72 de ani. Conform istoricului Plutarh, zeul Seth a fost ajutat de 72 de complici pentru a-l închide pe Osiris într-o cutie. Într-un alt mit egiptean, pentru a o ajuta pe zeița Nut să nască, Thoth a jucat zaruri cu Luna și a câștigat fiecare a șaptezeci și doua zi din an. Tot în Egipt, îmbălsămarea morților dura 72 de zile. În Coran este scris că 72 de musulmani au luptat în bătălia de la Badr. Tot 72 este și numărul martirilor care au luptat alături de imamul Hussain la Karbala dar și numărul virginelor care îi așteaptă pe martiri în rai. Filosoful chinez Confucius (Kong Fuzi) a avut 72 de discipoli. În Angkor, capitala Imperiului Khmer, au fost ridicate 72 de temple. Conform unei tradiții, înainte de distrugerea Turnului Babel existau pe Pământ 72 de limbi. În Kabbalah, Yahweh are 72 de nume. În Evanghelia lui Luca, Iisus a trimis 72 de apostoli să-i vestească sosirea (10:1). În Alexandria, 72 de evrei au tradus Torah în limba greacă, dând naștere Septuagintei. În Cheile mai mici ale lui Solomon se spune că există 72 de demoni. Conform Zoharului, scara pe care a văzut-o Iacov în vis avea 72 de trepte. Prin urmare, Marele Sanhedrin este format oficial din 71 de membri și neoficial din 72, unul dintre membri fiind secret. Să fie vorba despre vreo zeitate pe care Sanhedrinul obișnuiește să o invoce cu ajutorul ritualurilor kabbalistice?

Conform legilor lui Moise / Akhenaton, doar membrii tribului leviților pot ocupa funcții în preoțime. Din acest motiv, primii preoți ai religiei sale au fost fratele său, Aaron, și fiii acestuia, Biblia susținând că Moise și Aaron făceau parte din tribul leviților. Mai mult, orașul de lângă Akhetaton, capitala faraonului Akhenaton, se numește Mallawi, care înseamnă „Orașul leviților”. Meryre II, administratorul reginei Nefertiti, ocupa funcțiile de scrib regal, supraveghetor al celor două trezorerii, majordom și supraveghetor al haremului reginei; echivalentul său ebraic este Merari, care apare în Facerea 46:11 ca unul dintre fiii lui Levi. Panehesy era Marele Slujitor al zeului Aton în templul din Akhetaten; echivalentul ebraic al acestui nume este Pinehas, nepotul lui Aaron și cel de-al treilea Mare Preot al israeliților în Biblie. De ce doar urmașii lui Levi puteau deveni preoți? Textul apocrif Iosif și Asenat îl descrie pe Levi ca pe un profet capabil să prezică viitorul și să înțeleagă „scrierile celești”. În textul Binecuvântarea lui Moise, Levi este cel mai pios dintre toți copiii lui Iacov. Într-o legendă evreiască, Levi a primit binecuvântarea bunicului său, Isaac (fiul lui Avraam).

În Cartea Jubileelor, Isaac i-a arătat lui Levi viitorul descendenților lui, profețindu-i preoția, puterea politică și profeții, oferindu-i totodată și „secretele anticilor”, rezervate doar leviților. Cartea lui Maleahi din Biblie menționează un legământ dintre Yahweh și Levi. În Testamentul lui Levi, scris prin secolul al II-lea î.e.n., aflat pe patul de moarte, Levi le-a împărtășit fiilor săi că Yahweh i-a ales neamul pentru a ocupa funcția de preoți până la sfârșitul timpului. Totuși, conform Bibliei, tribul lui Levi este singurul dintre cele douăsprezece ale israeliților care nu a primit un teritoriu în Canaan. Asta dintr-un motiv foarte simplu: leviții nu aveau nevoie de un teritoriu al lor, ei conducându-i pe toți israeliții, de la care primeau 10% din avuții. Ceea ce s-a și văzut, de altfel. Liderii evreilor, membrii Marelui Sanhedrin, ocupau funcții preoțești; prin urmare făceau parte din tribul leviților. Iar această tradiție s-a păstrat până în ziua de astăzi. Din relatările de mai sus înțelegem că Levi a aflat „secretele anticilor”, fiind capabil să înțeleagă „scrierile celești”, ori primite de la Yahweh, ori de la vreo rudă (cum ar fi Isaac), ori descoperite în Egipt, acolo unde fratele lui, Iosif, era vizir. Acele secrete (mai mult ca sigur cele ale kabbalei) au fost păstrate cu sfințenie în interiorul tribului, leviții obținând astfel funcții în preoție, fiind singurii capabili să comunice cu zeii.
După întoarcerea din Egipt în Canaan, din cauza împrăștierii israeliților pe întregul teritoriu, controlul tuturor sub o singură autoritate s-a dovedit a fi prea dificil. Prin urmare Sanhedrinul de pe vremea lui Moise s-a desființat, fiecare comunitate având propriii ei judecători. În secolul VII î.e.n. Ezdra a reînviat Marele Sanhedrin în Babilon, care a pus bazele religiei iudaice și a compus scripturile cuprinse apoi în Torah sau Vechiul Testament. După moartea lui Alexandru Macedon, imperiul său (care cuprindea și Iudeea) a fost fărâmițat de generalii săi, Iudeea devenind granița dintre Egiptul Ptolemeic și Imperiul Seleucid. Nu știm când a dispărut Marele Sanhedrin din Ierusalim, însă în secolul III î.e.n. găsim în Alexandria 72 de evrei care au tradus Torah în limba greacă (traducere care poartă numele Septuaginta) la ordinul faraonului Ptolemeu II Filadelful. Ceea ce pare a fi mâna Sanhedrinului, elita evreiască din tribul leviților. Din anul 200 î.e.n., Iudeea a devenit parte a Imperiului Seleucid. În secolul al II-lea î.e.n., regele Antioh IV Epifan a încercat eradicarea iudaismului și înlocuirea lui cu religia elenistică, ceea ce a provocat Revolta Maccabeană dintre 167 și 160 î.e.n., condusă de Iuda Maccabeul (Yehuda ha-Makabi). După două decenii, Simon Thassi (Șim’on HaTasi) a instaurat dinastia hasmoneană, iudeii guvernându-se singuri până la sosirea romanilor. Regii hasmoneeni au încercat să refacă Iudeea mare din scripturi, care cuprindea toate teritoriile conduse de regii mitici David și Solomon. Drept pentru care i-au convertit forțat la iudaism pe vecinii lor moabiți, edomiți și amoniți, precum și pe cei din vechiul regat Israel. Cel care a dat startul revoltei Maccabeilor a fost Matityahu ben Yohanan, un preot din tribul leviților,

descendent al lui Pinehas, fiul lui Aaron (fratele lui Moise) și cel de-al treilea Mare Preot al israeliților. Împreună cu cei cinci fii ai săi, Matityahu a pornit revolta împotriva Imperiului Seleucid, ceea ce a dus la obținerea suveranității

Iudeei. Simon Thassi, unul dintre cei cinci, a devenit conducător al poporului și Mare Preot. După ce a murit, funcțiile i-au fost preluate de către fiul său, Ioan (Yohanan) Hyrcanus. Primul care și-a atribuit titlul de rege a fost Aristobul I (Yehuda Aristobulus), fiul lui Ioan. Fiind din tribul leviților, hasmoneenii ocupau și funcții de preoți, regii în special pe cea de Mare Preot. Salomeea (Shelomtzion) Alexandra, soția primilor doi regi ai dinastiei, Aristobul I și Alexandru Ianai (Yonatan Alexander Yannai), a reînființat Marele Sanhedrin. Cel de-al doilea soț al ei, Alexandru Ianai, a gravat pe monedele sale steaua cu opt raze, simbolul planetei Venus și, implicit, al zeiței Aștoreth, cunoscută în lumea akkadiană ca Ișstar, nimeni alta decât zeița elitei iudaice. Astfel ni se confirmă încă o dată cine conduce cu adevărat Marele Sanhedrin, implicit întreaga lume evreiască.

În anul 63 î.e.n., generalul roman Gnaeus Pompeius Maximus a cucerit Ierusalimul, regatul iudeu devenind vasal al Romei. Romanii au înlăturat de la putere dinastia hasmoneană și au înlocuit-o cu una loială lor, cea irodiană. Împăratul Octavian Augustus a desființat regatul în anul 6, transformându-l în provincia romană Iudeea, condusă de un guvernator roman. În anul 66 a izbucnit revolta iudeilor, care durat patru ani și a dus la pustiirea Ierusalimului, implicit la distrugerea templului lui Yahweh de către romani. În anul 135 romanii au schimbat numele Iudeei în Palestina. Timp de câteva secole, elita evreiască de adoratori ai zeiței Aștoret / Ișstar a stat în umbră, până în jurul anului 1000, când i-a separat pe evrei din nou în două tabere: Așkenazim (cei din Sfântul Imperiu Roman) și Sephardim (cei din Peninsula Iberică, din nordul Africii și din vestul Asiei). Încă de la apariția lor, evreii Așkenazim s-au considerat superiori celei de-a doua categorii, dovedind astfel că nu sunt decât elita adoratorilor lui Ișstar. La sfârșitul secolului al XIX-lea a avut loc o nouă împărțire a evreilor, în sioniști și ortodocși, în care recunoaștem aceleași două tabere formate în jurul fraților divini. Spre deosebire de ortodocși, sioniștii nu cred în natura divină a Tanahului (Vechiul Testament), preferând Talmudul, lucru absolut firesc, ținând cont că dumnezeul Tanahului este Yahweh / Marduk, rivalul zeiței lor.

Și totuși, ambele tabere îl ignoră pe fiul celor două divinități ale evreilor…

8. METATRON

În religia babiloniană și în cea asiriană, Marduk avea un scrib, care îi era în același timp și ministru (cel mai de seamă sfetnic, mâna dreaptă a zeului). Acesta, numit Nabu de babilonieni și Nebo de asirieni, a fost considerat fiul lui Marduk, născut de pământeanca Sarpanit (sau Zarpanit,Zarpandit, Zerpanitum, Zerbanitu ori Zirbanit). Faptul că doar tatăl său era zeu, în timp ce mama sa era o simplă muritoare, îl transformă pe Nabu în semizeu. Însă pentru babilonieni și asirieni el era zeul scrisului și al scribilor, păstrătorul Tăbliţelor Destinului, pe care consemna toate faptele pământenilor, mâna dreaptă și moștenitorul lui Marduk. Uneori era venerat și ca zeu al înțelepciunii, al științei, al apelor și al fertilității, moștenind aceste domenii de la bunicul său, Ea / Enki. În timp a devenit și zeul revelației divine, fără careconsiliul zeilor din panteonul babilonian nu lua nicio decizie. Era reprezentat cu o căciulă cu coarne (care semnifică semiluna, simbolul familiei lui Enki), strângându-și mâinile (un gest antic al preoției), uneori călărind dragonul înaripat al lui Marduk. Numele său provine din rădăcina akkadiană „nb”, care înseamnă „a chema” sau „a anunța”, însemnând „Cel care a fost chemat” sau „Cel care anunță” (ceea ce subliniază funcţia lui de mesager).

Principalul său centru de cult era Borsippa, orașul înfrățit cu Babilonul lui Marduk. În astrologia babiloniană i s-a atribuit planeta Mercur.

Sarpanit era asociată cu planeta Venus și înfățișată adeseori însărcinată. Cercetătorii consideră că Sarpanit este doar un titlu al zeiței Ișstar și s-ar părea

că au dreptate. Tăblița CBS-14061 susține că era fiica unui preot, însă religia încă nu era apărută pe Pământ în vremea nașterii lui Nabu, prin urmare avem parte doar de o figură de stil. Preoții sunt considerați mediatorii dintre pământeni și divinități iar Enki era cel care realiza acestă legătură. În plus, Enki este inventatorul religiei primordiale, ceea ce îl poate transforma, în mod simbolic, în primul preot al planetei. Până și numele ei indică proveniența din marele zeu-șarpe, Sarpanit fiind rădăcina din care s-a format cuvântul „serpent” („șarpe”) în limbile franceză și engleză și termenul indo-european „serp” („a se târî”). Fiind o zeitate-șarpe, Sarpanit făcea parte din familia lui Enki. Iar aceasta nu poate fi decât prima fiică a zeului înțelepciunii, sora lui Marduk, numită Ninsar de sumerieni și Ișstar de popoarele semite din Mesopotamia. Așadar, Nabu nu era un semizeu transformat ulterior în zeu, așa cum îl considerau unele popoare antice, ci chiar un zeu în toată regula, descendent al lui Enki, căruia i-a preluat funcțiile principale, după cum susțineau amoriții, asirienii și babilonienii.

Nabu a fost identificat de greci cu cel de-al doilea Hermes iar de romani cu Mercur. Inițial, Hermes era considerat zeul fertilității și inventatorul focului, având uneori formă de șarpe, fiind reprezentat ca un bărbat matur, cu barbă (simbolul vechilor zei, primii sosiți pe planeta noastră), îmbrăcat ca un călător sau un păstor. Acesta nu poate fi decât Enki al sumerienilor. Unul dintre simbolurile lui Hermes era caduceul, toiagul cu doi șerpi încolăciți în jurul lui și o pereche de aripi în vârf, simbolul lui Enki în Sumer.

Mai târziu Hermes a devenit mesagerul zeilor, zeul călătorilor, al hoților, al păstorilor, al literaturii și al invențiilor. În timpul Greciei clasice era reprezentat ca un tânăr cu corp atletic, gol sau acoperit cu o robă. Cu ajutorul sandalelor sale înaripate, Hermes se deplasa pe Pământ, în cer și în lumea subterană. Prin atributele sale prezintă conexiuni cu magia, sacrificiile, inițierea și contactul cu alte planuri ale existenței, servind ca mediator între lumea oamenilor și cea a zeilor, acest al doilea Hermes fiind babilonianul Nabu. De altfel, grecii și romanii i-au atribuit lui Hermes planeta Mercur, la fel ca babilonienii lui Nabu. Mitologia greacă susține și ea că Hermes a fost inițial muritor, primind viața veșnică abia după ce a supt lapte din sânul zeiței Hera.

Când au întâlnit cultura egiptenilor, grecii și-au echivalat panteonul cu cel al acestora. Pe Hermes l-au identificat cu egipteanul Djehuty, pe care l-au numit Thoth. Și aici se pare că era vorba despre două divinități cu același nume. Reprezentat ca un babuin, primul Thoth era zeul suprem al orașului Khemenu

(numit Hermoupolis Magna de greci), conducătorul unui grup de opt divinități, zeul fertilității, al Lunii, al înțelepciunii și al magiei, cel care s-a creat singur prin gândire, nimeni altul decât sumerianul Enki. Mai târziu Thoth a devenit zeul scribilor, mediatorul conflictelor dintre zei, scribul lui Osiris în lumea subterană, creatorul alfabetului, al scrisului, al religiei și al astronomiei.

Aspectul său fizic a fost modificat, fiind reprezentat ca un om cu cap de ibis. Dacă primul Thoth era zeul Lunii, al doilea prezintă conexiuni cu Soarele. Într-un mit, el a câștigat cinci zile de la Lună, pe care le-a alipit celor 360 existente în acel moment, dând naștere astfel anului solar de 365 de zile. Istoricul Manethon afirma că Thoth a scris 36.525 de cărți, o referire evidentă la cele 365,25 de zile ale anului solar. Acest al doilea Thoth nu poate fi decât Nabu.

Grecii și-au combinat al doilea Hermes cu cel de-al doilea Thoth al egiptenilor, rezultând Hermes Trismegistos („Hermes de trei ori măreț”), zeul înțelepciunii și al scrisului, patronul astrologiei și al alchimiei, cel care conducea sufletele în lumea de dincolo. Dintre miile de texte atribuite lui, cele mai cunoscute suntTăblițele de Smarald, Asklepios și Corpus Hermeticum. În cel din urmă, Hermes Trismegistos este descris ca fiind un om care a devenit zeu ori ca un om care era fiul unui zeu, descrieri cât se poate de exacte ale lui Nabu. În culegerea Hitat se spune despre Hermes Trismegistos că „datele despre el sunt diferite. Se spun că ar fi fost unui dintre cei șapte Veghetori, cu misiunea de a veghea cele șapte case (planete) și că ar fi trebuit să îndeplinească poruncile lui Utarid (Mercur), a fost și numit după el; căci Utarid înseamnă în limba caldeenilor Hermes. Conform altora, el ar fi cutreierat din diverse motive Egiptul și ar fi stăpânit țara ca rege; el a fost înțeleptul timpului său”, citat în care îi recunoaștem pe cei doi Hermes / Thoth, adică Enki și Nabu. De altfel, preotul egiptean Manethon susținea că al doilea Hermes a restaurat înțelepciunea primului Hermes.

În perioada Ptolemeică (350-30 î.e.n.), grecii l-au identificat pe Hermes al lor și cu egipteanul Inpw (pronunțat Inpu sau Anpu de egipteni și Anapa în Scrisorile de la Amarna), pe care l-au numit Anubis.Motivul a fost rolul ambilor de a ghida sufletele decedaților în lumea de dincolo. Pentru că îl echivalaseră deja pe Hermes cu Djehuty / Thoth, grecii au preferat să îl combine pe zeul lor cu Anubis, rezultând o nouă divinitate, pe care au numit-o Hermanubis, a cărei cult a ajuns și la Roma, supraviețuind cel puțin până în

secolul II. Hermanubis apare și în literatura hermetică și alchimică atât în Evul Mediu, cât și în perioada Renașterii. Cu formă de câine ori șacal sau doar cu cap de șacal și corp de om, Anubis avea ca epitete „Khenty-Imentiu” („Primul dintre cei din asfințit”), „Tepy-dju-ef” („Cel care se află pe muntele său”) sau „Neb- ta-djeser” („Domn al pământului sacru”). Testele A.D.N. din 2015 au demonstrat că animalul sacru al lui Anubis, pe care cercetătorii îl considerau o variantă a șacalului auriu, este în realitate înrudit cu lupul cenușiu, fiind numit de atunci „lupul auriu african”. Grecii antici cunoșteau acest aspect, motiv pentru care au numit orașul Zawty, principalul centru de cult al lui Anubis, Lykopolis sau „Orașul lupului”. În perioada greco-romană se credea că Anubis aduce lumină rasei umane și contribuie la viitorul ei fabricând filtre de dragoste eficiente. Era reprezentat cu partea inferioară a corpului în formă de șarpe. În epoca piramidelor era înfățișat ca un șarpe care domnea asupra orașului Iunu (Heliopolis). Zeul originar al morții, a fost înlocuit în timp cu Osiris. La fel ca în cazul lui Thoth, și aici întâlnim două zeități cu același nume. Zeul- șarpe al morții, care aducea lumină rasei umane, „primul dintre cei din asfințit” (adică de stânga), fiul lui Ra, era cel numit Enki de sumerieni. Noul Anubis, cel devenit fiul lui Osiris, a ajuns să se confunde la un moment dat cu Horus / Marduk. Cei doi nu apar niciodată împreună în mitologia egipteană, ci doar în unele reprezentări grafice. La fel ca în Mesopotamia, unde Nergal era aspectul negativ al lui Marduk, Anubis a devenit latura întunecată a lui Horus. Însă rolul său de mesager și inventator al îmbălsămării îl identifică de fapt cu Nabu. În Lykopolis, pe lângă Anubis mai era venerată o divinitate cu cap de lup (care avea blana albă sau cenușie): Wepwawet, fiul lui Anubis. Cei doi au ajuns să fie confundați, astfel apărând cel de-al treilea Anubis, nimeni altul decât Nabu. De altfel, în miturile dacilor, el este Marele Lup Alb. Sigiliile funerare
din timpul Regatului Nou îl înfățișează pe Anubis șezând deasupra celor nouă arcuri, simbolizând dominația Egiptului asupra inamicilor săi. Iar cifra 9 este simbolul lui Nabu, planeta Mercur, cea atribuită lui, fiind a noua din sistemul nostru solar (numărând din exterior către Soare). În Cartea Morților, Anubis cântărește inimile decedaților în balanța lui Ma’at (soția lui Thoth). În ocultismul inspirat din magia egipteană, Anubis îi ia locul lui Thoth, el și Ma’at fiind entitățile care conectează spiritul la cunoaștere. Este asociat cu Luna (simbolul tradițional al lui Thoth), este numit „Paznicul vălului” sau „Deschizătorul de drumuri” și determină în ce portaluri interdimensionale pot păși oamenii, în funcție de evoluția lor spirituală. Astfel, putem spune că Nabu, ca zeu al scribilor, înțelepciunii și cunoașterii, era în Egipt al doilea Thoth, iar ca mesager divin și ghid al sufletelor era al treilea Anubis, roluri pe care grecii le înglobaseră într-o singură zeitate, Hermes. Merită menționată și asemănarea numelui Anapa (atribuit lui Anubis în Scrisorile de la Amarna) cu

Adapa, unul dintre alter-ego-urile lui Nabu în Mesopotamia.
În folclorul iudaic există Metatron, scribul și mesagerul lui Yahweh, care ocupă cea mai înaltă poziție în ierarhia îngerilor. Este singurul care are permisiunea de a se așeza în prezența lui Yahweh, ceea ce l-a făcut pe rabinul Elishah ben Abuyah din primul secol să îl considere și pe îngerul-scrib tot o divinitate. Metatron a fost numit adeseori „Yahweh cel mic" sau „Tetragrammaton cel mic". Valoarea numerică a numelui său este egală cu cea a lui El Shaddai, unul dintre numele dumnezeului biblic, prin urmare s-a spus despre el că are un „nume ca al stăpânului său". Într-o lucrare atribuită rabinului Ișmael ben Elișa, unul dintre cele 70 de nume ale lui Metatron este Yahoel („Zeul Yahu"), ceea ce înseamnă că într-adevăr are un „nume ca al stăpânului său".
În Talmudul babilonian, Metatron este considerat „prinț al lumii".
Zoharul îl numește „tânărul" și îl identifică cu îngerul care a condus exodul israeliților din Egipt, despre care Yahweh îi spunea lui Moise în Biblie: „Ia aminte la tine însuţi; să-l asculţi şi să nu-i fi necredincios, că nu te va ierta, pentru că numele meu este în el" (Yahoel conține numele Yahu, denumirea originală a lui Yahweh). Este evident că scribul și mesagerul lui Yahweh / Marduk nu poate fi decât fiul lui, Nabu. Folclorul iudaic susține că Metatron a fost inițial om, numit Enoh (Hanok în ebraică), pe care Yahweh l-a luat cu el în cer și l-a transformat în înger. A treia carte a lui Enoh detaliază transformarea lui Enoh în Metatron,susținând că i s-a preschimbat carnea într-o flacără, venele în foc, pleoapele în fulgere și ochii în torțe aprinse. În Cartea lui Enoh, acesta este „un om drept, ai cărui ochi au fost deschiși de către Elah", care a fost dus în cer pentru a i se preda „toate tainele cerurilor" și care l-a anunțat pe zeul suprem de faptele Veghetorilor. Musulmanii îl numesc Idris pe Enoh, fiind în Coran „un om al adevărului", drept și răbdător, iar în tradiția islamică Hermes Trismegistos este echivalat cu Idris. Baha'u'llah, fondatorul credinței Baha'i din amănunt suplimentar, dacă evreii aveau Cartea lui Enoh,
despre care se spunea că a fost scrisă de profet, în Egiptul ptolemeic se vorbea despre Cartea lui Thoth, scrisă de zeu însuși. A fost identificat și cu Saurid (despre care culegerea Hitat spune că „era Hermes, pe care arabii îl numesc Idris"), cu regele sumerian Enmenduranna („Domnul încoronat care face legătura cu cerul", nume care subliniază funcțiile sale de rege și de Mare Preot oracular), cu Adapa (unul dintre cei șapte Abgal / Apkallu trimiși de Enki să civilizeze oamenii, despre care Mitul lui Adapa spune că era un om înțelept, destoinic și neprihănit, „preot uns, păstrătorul riturilor sfinte", creat de Ea / Enki „spre a fi un model pentru oameni"), cu sumerianul Utuabzu (cel „care a urcat la cer"), cu împăratul chinez Ku sau Gaoxin Shi, cu înțeleptul indian Agastya (primul guru, cel care le-a adus oamenilor yoga, medicina și astrologia), cu regele atlant Elasippos și cu biblicul rege Solomon.

Tot el este și supraviețuitorul Potopului, numit Noe, Deucalion, Utnapiștim, Ziusudra sau Atra-Hasis, Biblia considerându-l un „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”. Toate echivalările dintre aceste personaje se găsesc pe larg în Secretele zeilor. Nu știm exact cum Enoh, devenit Metatron după ce a fost luat de Yahweh lângă el, s-a întors pe Pământ ca Noe. Prima variantă ar fi că a fost dus de Marduk în lumea subterană a Veghetorilor, din care s-a întors peste câteva milenii, în timpul celui de-al doilea război al zeilor, apropierea sa de gaura neagră care servește ca portal către Tartar explicându-i durata de viațăenormă.

A doua ar fi ca el să se fi renăscut pe Pământ, așa cum susține Cartea lui Enoh, adică să fi trecut printr-o moarte a corpului său material și să se fi reîncarnat mai apoi într-un nou trup, creat pe cale genetică de Enki; fiind o nouă persoană datorită reîncarnării, se poate explica de ce inițial a fost numit de evrei Enohși mai apoi Noe. Reîncarnarea era încă de la începutul timpului o obișnuință a divinităților, care se întorceau în închisoarea lor chiar și după moartea corpurilor lor materiale. Erau totuși preferate corpuri apropiate de cele ale zeilor din punct de vedere genetic, pentru a le putea susține puternicele spirite fără a se deteriora. Adunând toate informațiile pe care le-am găsit despre Nabu, putem stabili adevărata lui poveste. Născut cu 253.200 de ani înaintea erei noastre din Marduk și Iștar, Nabu l-a slujit pe Enki în Eridu. Dotat de zeul său cu înțelepciune mult superioară celorlalți muritori, a fost pregătit în diferite domenii, pentru a le preda oamenilor. Însă, nemulțumit de haosul pe care îl creaseră învățăturile Veghetorilor, Nabu a găsit o metodă de a-i face cunoscute lui Anu întâmplările de pe Pământ. Împăratul i-a promis că Veghetorii și semizeii vor fi pedepsiți, iar omenirea va avea parte de o nouă epocă de aur. La scurt timp după această întâmplare, Marduk, fiul lui Enki, i-a arătat lui Nabu adevăratul plan al lui Anu, de a distruge Pământul și toate ființele care îl locuiesc. Bineînțeles că Nabu a fost profund dezamăgit de zeul căruia i-a oferit loialitatea sa.Împăratul ceresc l-a mințit, plănuind să îl distrugă împreună cu toți ceilalți oameni. Dându-și seama că a greșit trădându-i pe Veghetori, Nabu a hotărât să îl slujească pe cel care i-a arătat adevărul. Iar Marduk l-a însărcinat cu o misiune: să le aducă pământenilor religia inventată de Enki, pentru a-și asigura loialitatea lor în războiul care urma să vină. Ba chiar i-a mărturisit că el, nu Enki, este adevăratul său tată. I-a oferit lui Nabu funcția de Mare Preot și tronul Pământului, înscăunându-l în cetatea Sippar, care astfel a devenit noua capitală a lumii. Nabu și-a început misiunea încredințată de tatăl său prin anul 223.906 î.e.n. Mai târziu, la ordinul lui Marduk, el a construit piramidele de la Giza și, înainte de Potop, a fost luat dintre oameni și primit printre zei, devenind scribul, mesagerul și moștenitorul lui Marduk. În cel de-al doilea mare război al zeilor a jucat rolul de mediator între cele două tabere de

combatanți iar după Diluviu a trecut în tabăra lui Enlil, probabil amintindu-și că Veghetorii erau, în esență, entități malefice. Iar el era „un om drept, ai cărui ochi au fost deschiși de către Elah”, „un om al adevărului”, un „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”, înțelept, destoinic și răbdător, creat „spre a fi un model pentru oameni”. Format ca restul Veghetorilor din energie majoritar negativă, Nabu și-a renegat esența și a ales calea binelui. A treia carte a lui Enoh detaliază transformarea lui în Metatron, susținând că i s-a preschimbat carnea într-o flacără, venele în foc, pleoapele în fulgere și ochii în torțe aprinse, adică a trecut printr-o purificare prin foc, care i-a „ars” energia negativă din care era format. După moartea bunicului său, Enki, Nabu i-a preluat titlurile și funcțiile de zeu al înțelepciunii și al fertilității. Nabu a rămas de partea Celeștilor chiar dacă în episodul Sodomei și Gomorrei l-a avertizat pe Marduk că Ninurta încearcă să îl ucidă. Datoria sa de fiu l-a obligat să încerce să-și salveze tatăl, deși i-a rămas loial lui Enlil și chiar l-a ajutat să împiedice planurile Veghetorilor. De multe ori influențând o serie de pământeni pe ascuns, pentru a nu fi descoperit încălcând ordinul lui Anu de a nu interveni în existența muritorilor.

În Cartea lui Enoh, arhanghelul Uriel este cel care i-a oferit lui Enoh câteva dintre secretele cerului. Considerat îngerul înțelepciunii, numele lui a fost tradus ca „Dumnezeu este lumina mea”, deși traducerea exactă este „Zeul luminii”. În același timp, ar putea însemna și „Zeul orașului Ur”, care era Nanna, nimeni altul decât Enki. De altfel, am concluzionat deja că Enki i-a oferit lui Nabu învățături, pe când acesta îl slujea ca preot în Eridu. Ne amintim și că Enki era zeul înțelepciunii, la fel ca Uriel, îngerul înțelepciunii. În aceeași Carte a lui Enoh, Uriel este cel care îl anunță pe Noe de sosirea Potopului; în miturile mesopotamiene, Enki face acest lucru. Unii creștini îl consideră pe Uriel patronul artelor și științei datorită abilității sale de a inspira și de a trezi intelectul. O descriere asemănătoare celei ale egipteanului Thoth, nume sub care îl găsim întâi pe Enki și apoi pe Nabu. De altfel, Uriel are legături cu Egiptul în mitologia iudeo-creștină. În unele evanghelii apocrife creștine, Uriel i-a salvat pe Ioan Botezătorul și pe mama acestuia de regele Irod, ducându-i în Egipt, lângă Iisus și părinții săi. Iar în tradiția evreiască, Uriel este cel care a verificat ușile în timpul ultimei plăgi din timpul lui Moise, permițându-i îngerului morții să ucidă primii născuți din casele care nu aveau pe uși sânge de miel. Metatron a preluat rolul lui Uriel de a împărtăși oamenilor înțelepciune, la fel cum Nabu a făcut-o după dispariția lui Enki.

În secolul al XVI-lea, călugărul sicilian Antonio Lo Duca susținea că arhanghelul Uriel i-a cerut să construiască o biserică în zona Termini. Lo Duca l-a informat pe Papa Pius IV de apariție, iar acesta l-a însărcinat pe celebrul Michelangelo Buonarotti cu proiectarea construcției. Este vorba despre biserica Santa Maria degli Angeli e dei Martiri din Piața Republicii din Roma.

Nu știm dacă viziunea călugărului a fost reală. Dacă da, nu putea fi vorba despre Uriel / Enki, care nu se mai afla de mult timp în lumea noastră.Să fi fost cel care i-a luat locul? Nu putem ști nici asta, dar se pare că Nabu a contactat într-adevăr de-a lungul timpului câțiva muritori, dându-le misiuni cel mai adesea cu tentă religioasă.În 556 î.e.n., Nabonid (Nabu-na'id în akkadiană) a devenit ultimul conducător al Imperiului Neo-Babilonian.Fiul lui Nabu-balatsu-iqbi, guvernatorul orașului Harran, Nabonid a preluat tronul printr-o lovitură de stat, ucigându-l pe regele Labași-Marduk cu ajutorul nobililor din anturajul acestuia. El nota că încoronarea sa a avut loc când zeul Sin, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Ca mulțumire, Nabonid a reconstruit în Harran templul lui Sin, Ehulhul, și l-a declarat pe Sin zeu suprem în defavoarea lui Marduk. Timp de zece ani regele a lipsit din Babilon pentru a construi și a restaura temple, lăsându-l la conducere pe fiul său, Belșațar (Bel-șar-usur). Ocupându-se cu excavări și recondiționări ale templelor a devenit astfel primul arheolog consemnat de istorie. O mare parte dintre aceștia ani a stat în oaza Tayma din Arabia, unde s-a descoperit o stelă de piatră din acea perioadă, care anunța sosirea unei religii
închinate unui nou zeu, cu acordul divinităților venerate acolo în mod tradițional. Mai mult, Nabonid a adus în templul lui Marduk din Babilon statuile vechilor zei ai Sumerului și Akkadului, ceea ce nu a fost pe placul zeului. Fragmente de manuscrise descoperite la Marea Moartă susțin că Yahweh / Marduk l-a lovit pe Nabonid cu febră timp de șapte ani. Pe 20 martie 538 î.e.n., regele persan Cyrus cel Mare (Kuruș) a cucerit Babilonul la porunca lui Marduk, care a mărșăluit alături de rege, apoi i-a ordonat să pună înapoi în cetățile lor toți zeii din Sumer și Akkad pe care Nabonid îi adusese în Babilon. Conform Vechiului Testament, Cyrus a fost ales de Yahweh să-i elibereze pe evrei din exilul babilonian, apoi să le reconstruiască Marele Templu din Ierusalim. Zeul pe care îl venera Cyrus era Ahura Mazda, nimeni altul decât Marduk sau Yahweh.
Ce l-a determinat pe Nabonid să îl detroneze pe Marduk din funcția de zeu suprem în favoarea altei divinități? Numele său, tradus ca „Nabu este lăudat", ne indică zeitatea pe care o venera. Cel mai probabil, preferința sa religioasă a fost moștenită de la tatăl său, Nabu-balatsu-iqbi, care conținea numele aceluiași fiu al lui Marduk. Acest rege, care l-a renegat pe Marduk, a preferat un zeu-Lună care, utilizând „arma lui Anu", i-a învins inamicii cu o rază de lumină. Acesta nu putea fi originalul Sin, ținând cont că Enki nu se mai găsea pe Pământ de un mileniu și jumătate. Cel mai probabil era cel care i-a preluat titlurile și funcțiile, adică Nabu. De altfel, regele chiar era un adept al lui Nabu, după cum indică numele său și al tatălui său.
Se pare că zeul i-a oferit mai mult decât ajutorul împotriva dușmanilor; în textul Relatarea în versuri a lui Nabonid, numit de arheologul american

William F. Albright Panegiricul lui Cyrus, Nabonid se lăuda: „Sunt înțelept, știu. Am văzut ce este ascuns. Chiar dacă nu știu cum să scriu cu stiletul, totuși am văzut lucruri secrete. Zeul Ilte'ri mi-a trimis o viziune, mi-a arătat totul. Sunt conștient de înțelepciunea care depășește cu mult chiar și seria de perspective pe care le-a compus Adapa!". Retrograndându-l pe Marduk din funcția de zeu suprem și aducând în templul acestuia statuile vechilor zei ai Sumerului și ai Akkadului (o evidentă batjocură la adresa fiului lui Enki), Nabonid a încercat să slăbească influența lui Marduk în Imperiul Neo-Babilonian, care în acea vreme începea să-și transforme henoteismul în monoteism. De altfel, chiar a pus mâna pe tron ucigându-l pe Labași-Marduk, un rege devotat lui Marduk după cum îi indică numele. Dacă într-adevăr regele asculta ordinele unui zeu care l-a ajutat distrugându-i dușmanii, acela nu putea fi decât Nabu. Când Marduk a aflat și l-a lovit pe insolentul rege cu febră, apoi l-a trimis pe persanul Cyrus să cucerească Babilonul, Nabonid nu a beneficiat de ajutorul zeității sale. Pentru că Nabu îndeplinea planul Celeștilor de a pune bețe în roate Veghetorilor, însă nu putea îndrăzni să-și înfrunte direct tatăl, puternicul rege al Pământului. Soarta lui Nabonid a rămas necunoscută. Unii susțineau că a fost capturat în Babilon de soldații lui Cyrus. Preotul Berossus afirma că regele s-a ascuns lângă Borsippa (principalul centru de cult al lui Nabu), unde s-a predat după cucerirea Babilonului. Apoi a fost exilat în Persia, unde și-a găsit în cele din urma sfarsitul.

Cu opt sute de ani înainte, Nabu a mai influențat un rege tot din umbră. Este

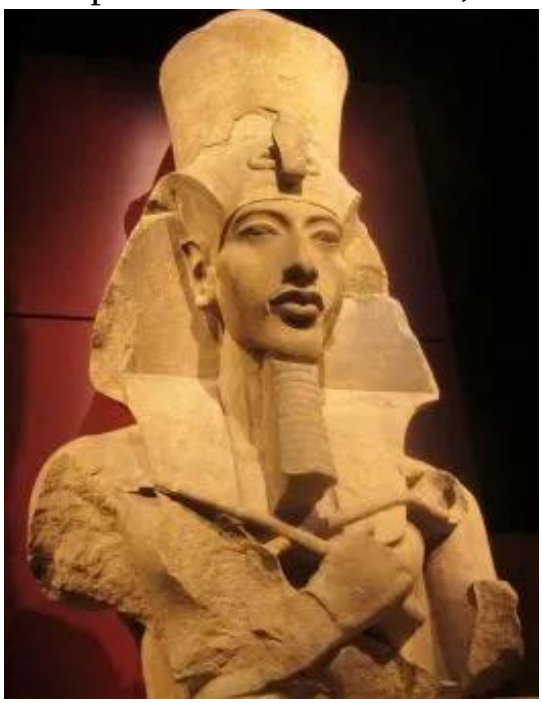

vorba despre Akhenaton sau Moise al evreilor. Akhenaton și-a construit noua capitală, Akhetaton (numită ulterior Amarna), în apropierea orașului Hermopolis (Khemenu pentru egipteni), centrul cultului lui Thoth. Deși a interzis venerarea tuturor zeităților în afară de Aton, cultul lui Thoth continua în Hermopolis fără nicio problemă. Mai mult, după cum nota arheologul Barry Kemp în cartea The City of Akhenaten and Nefertiti (2012), s-au descoperit în Amarna statuete ale lui Thoth. Una dintre ele înfățișează un scrib la picioarele lui Thoth, notând cuvintele pline de înțelepciune ale zeului. Mai mult, sculptorul care a realizat faimosul bust al lui Nefertiti (descoperit tot la Amarna) se numea Thutmose („Copilul lui Thoth”). Un nume des întâlnit în acea perioadă, însă tolerat în mod surprinzător în Amarna. Ceea ce înseamnă că Akhenaton a recunoscut importanța zeului înțelepciunii, permițându-i cultului acestuia să se dezvolte. De altfel, numele acestui zeu era des întâlnit în familia faraonului, numită chiar „Dinastia tutmosidă”, fratele său cel mare numindu-se Thutmose, bunicul lor – Menkheperure Djhutmose (Thutmose IV), plus încă trei strămoși: Aakheperkare Djehutymose (Thutmose I), Aakheperenre Djehutymose (Thutmose II) și Menkheperre Djhutmose Neferkheperu (Thutmose III). Akhenaton chiar și-a numit unicul fiu Tutankhaton, tradus în mod convențional ca „Imaginea vie a lui Aton”. Însă „tut” este un derivat al numelui lui Thoth, prin urmare numele copilului s-ar traduce mai corect ca „Thoth-ankh-Aton” sau „Thoth, viața lui Aton” ori „Thoth (care) trăiește în Aton”. De unde reiese concepția că zeul Thoth era cel care anima discul solar. În acest caz, n-ar trebui să ne mire nici multitudinea de statuete ale lui Anubis din mormântul lui Tutankhamon, ținând cont că al doilea Thoth și al treilea Anubis erau una și aceeași persoană: Nabu al babilonienilor. Pe o paletă din mormântul tânărului rege, suflată cu aur, scrie că Tutankhaton era „iubit de marele zeu Thoth”, după cum nota arheologul Howard Carter. Pe o alta, din fildeș, faraonul era iubit de zeii Atum, Thoth și Amon-Ra. Folclorul evreiesc confirmă prezența acestei zeități în povestea lui Akhenaton. Zoharul susține că Metatron este îngerul care i-a condus pe israeliți în timpul Exodului, descriindu-l ca fiind un preot ceresc. În textul Ascensiunea lui Moise, Moise l-a întâlnit în ultimul cer pe Metatron, care l-a îmbrățișat și l-a încurajat: „Moise, Moise, favorit al lui Yahweh, nu te teme și

nu te înspăimânta”. În Kabbalah Extatică, Metatron este un personaj mesianic, la fel ca Moise. Iar Metatron, așa
cum am mai spus, era același Nabu, fiul lui Yahweh / Marduk. Evreul Artapanus din Alexandria considera că Thoth-Hermes era în realitate Moise, idee preluată de mulți autori, din Antichitate până în perioada renascentistă, care considerau ori că Moise și Hermes Trismegistos erau același personaj, ori că au fost contemporani cu credințe asemănătoare. În plus, tradiția creștină consideră că Moise a fost îngropat pe muntele Nebo din Sinai, Nebo fiind varianta asiriană și biblică a numelui Nabu.

În lumina acestor amănunte, putem considera că Akhenaton îl venera pe zeul înțelepciunii pe ascuns. Aton era discul solar, zeul vizibil, ale cărui binecuvântări erau simțite de toată lumea, prin el manifestându-se Ra, Tatăl ceresc. Thoth era consilierul și mâna dreaptă a lui Ra, pe care îl însoțea, împreună cu Ma’at, în călătoria sa prin cer și sub pământ. Înțelepciunea lui Thoth era rezervată doar inițiaților în misteriile sale. Astfel, nu e de mirare că Akhenaton a adoptat învățăturile zeului printre care și ideea unei divinități unice, după cum susțin atât papirusuri egiptene vechi cât și textele ulterioare atribuite lui Hermes Trismegistos. Faraonul se considera „trăind în Ma’at”, adică unul care respecta principiile zeiței Ma’at, personificarea adevărului, ordinii și dreptății (și totodată soția lui Thoth), principii care făceau parte și din învățăturile lui Thoth, el însuși fiind „un om al adevărului” și un „om drept și neprihănit între oamenii timpului său”, creat „spre a fi un model pentru oameni”, după cum îl considerau toate popoarele antice. Akhenaton fusese inițiat în misteriile zeului-soare în timpul petrecut în Heliopolis. Acolo a aflat mai mult ca sigur de Thoth și de înțelepciunea lui. Mai mult, deși în Hermopolis Thoth era zeul suprem care s-a creat singur, în Heliopolis el era nu doar mâna dreaptă și consilierul lui Ra, ci chiar fiul lui. Și astfel apare o nouă întrebare: era Akhenaton doar influențat pe ascuns de Nabu sau se considera reîncarnarea lui? Știm că faraonul rebel își numea zeul inițial Re-Horakhty, devenit ulterior Aton, adică Horus / Marduk ocupând funcția de zeu suprem a lui Ra. Acest Horakhty este cel care i-a apărut în vis unui strămoș de-al lui Akhenaton, Thutmose IV, promițându-i că îl va face faraon dacă va îndepărta nisipul de pe Sfinx. Akhenaton se credea fiul zeului-soare Aton, după cum a notat pe o stelă de graniță din Akhetaton. Iar fiul lui Marduk era Nabu.

Faraonii erau considerați în mod tradițional reîncarnarea zeului Horus (numit Heru de egipteni), același Yahweh / Marduk, devenind avataruri ale acestei zeități. În mod simbolic, bineînțeles. Însă nu și Akhenaton. El s-a reprezentat ca Osiris în templul lui Aton din Karnak iar unii autori antici îl numeau Osarseph, nume compus din Asar / Osiris și Ioseph (varianta elenă a ebraicului Yosep). Ba chiar s-au inclus părți din povestea lui în mitul lui Osiris. De exemplu, el a avut un copil (Tutankhamon) cu una dintre surorile lui, pe care

soția sa oficială, Nefertiti, l-a crescut ca pe propriul ei fiu. În mitul osirian, Osiris a făcut un copil (Anubis) cu sora lui, Nephtys, pe care soția sa, Isis, l-a crescut ca pe propriul ei fiu. Ceea ce explică multitudinea de reprezentări ale lui Anubis în mormântul lui Tutankhamon. Identificarea lui Akhenaton cu Osiris este inexplicabilă, ținând cont că el interzisese cultele tuturor divinităților, Aton fiind singurul zeu adevărat. Cum se putea considera un zeu pe care l-a respins și interzis? Poate reprezentarea lui ca Osiris era una simbolică, încercând să sugereze că el, la fel ca zeul, a murit și a înviat. Este posibil așa ceva?

Talmudul consideră că viața lui Moise a fost pusă în pericol la scurt timp după nașterea sa, faraonul încercând să-l omoare. Istoricul Eduard Meyer chiar consideră că regele este cel care l-a pus într-un coșuleț și l-a aruncat în Nil,

copilul fiind salvat de fiica faraonului, pe care am identificat-o cu Sitamun. Pentru a-l îndepărta de tatăl său, care voia să-l ucidă, regina Tiye l-a trimis pe băiat la rudele ei israelite din Goșen, în Delta Estică a Nilului, acolo unde exista primul templu din Egipt al lui Aton. Așa cum am văzut în capitolul rezervat lui Moise, faraonul nu ar fi încercat să-și ucidă fiul decât dintr-un singur motiv: pentru a îndeplini un sacrificiu ritualic obligatoriu în Kabbalah. Zeii întunecați invocați prin această practică ocultă le cereau adepților lor sacrificiul suprem, adică uciderea fiului care le era moștenitor. Din acest motiv a murit în condiții misterioase prințul Thutmose, fiul cel mare al faraonului și al reginei Tiye. Mitul lui Osiris confirmă această variantă, susținând că zeul a fost închis de fratele său într-o cutie și aruncat în Nil. Isis și Nephtys l-au căutat în tot Egiptul și l-au găsit în cele din urmă, însă mort. Ajutată de Anubis, care l-a mumificat, Isis și-a folosit magia și l-a readus la viață pe iubitul său Osiris. Dacă unele părți din mitul osirian au fost copiate din povestea lui Akhenaton, inclusiv aruncarea lui în Nil într-o „ladă”, nu este posibil ca și partea cu moartea și învierea să fie copiate din viața faraonului renegat? Akhenaton își atribuia adeseori epitetul „Cel care a trăit mult”, ceea ce înseamnă că la începutul vieții sale nimeni nu se aștepta ca el să supraviețuiască. Își reprezenta zeul într-un mod ciudat, cu ankh-ul (simbolul vieții) la capătul fiecărei raze, de multe ori Aton fiind înfățișat revărsându-și razele spre Akhenaton și familia lui. Adică familia regală primea viață de la zeu. Cum faraonul se credea „spiritul viu al lui Aton”, este posibil ca el să fi fost ucis într-un ritual kaballistic și înviat. Sau, mai exact, ca o zeitate să-i fi

ocupat trupul pe care spiritul său îl părăsise în momentul decesului. Să fi fost Nabu cel care s-a întrupat în faraonul decăzut? Astfel s-ar explica adoptarea învățăturilor zeului de către rege precum și asemănările dintre ei, amândoi „trăind în Ma'at", punând mare preț pe adevăr, moralitate și dreptate. Dar și de ce Akhenaten și-a construit capitala în apropierea centrului cultului lui Thoth, de ce religia acestui zeu nu a fost interzisă odată cu celelalte, de ce și-a numit fiul „Thoth-ankh-Aten", care era „iubit de marele zeu Thoth", de ce Zoharul susține că Metatron este îngerul care i-a condus pe israeliți în timpul Exodului, de ce Moise a fost îngropat pe muntele Nebo din Sinai și de ce unii autori, precum Artapanus din Alexandria, considerau că Moise și Hermes Trismegistos erau una și aceeași persoană. Să nu uităm că, în Vechiul Testament, Yahweh îi spunea: „Iată, eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon" (Ieșirea 7:1), Philon din Alexandria susținea că Moise nu era numit doar „rege", ci și „Dumnezeu", iar esenienii considerau că defăimarea numelui lui Moise era la fel de gravă ca și cea a lui Yahweh. Ne amintim și că Metatron era numit „Yahweh cel mic" sau „Tetragrammaton cel mic", fiind considerat de unii o divinitate în toată regula. În plus, acum înțelegem că Mașiah (salvatorul sau eliberatorul, Mesia în română) pe care îl așteaptă evreii, care provine din numele Moșeh (numele profetului în ebraică), nu este omul Moise / Akhenaton, ci zeul care s-a întrupat în el.

Dacă Amenhotep III l-a ucis într-adevăr pe Akhenaton, învierea lui cauzată de încarnarea lui Nabu nu a fost una întâmplătoare. Știm că Veghetorii le cereau adepților lor sacrificarea primului fiu. Vechiul Testament este concludent în această privire, Yahweh transmițându-i lui Moise cum se fac sacrificiile în numele lui: „Tot întâiul născut de parte bărbătească este al meu; asemenea şi tot întâiul născut al vacii şi tot întâiul născut al oii. Iar întâiul născut al asinei să-l răscumperi cu un miel, iar de nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Toţi întâii născuţi din fiii tăi să-i răscumperi şi nimeni să nu se înfăţişeze înaintea mea cu mâna goală" (Ieșirea 34:19-20). Dar Amenhotep III își sacrificase deja primul fiu, pe Thutmose. În acest caz, ce rost avea sacrificarea celui de-al doilea, care nu se potrivea cerinței zeului? Se pare că scopul ritualului era eliberarea corpului faraonului de spiritul său uman pentru ca Nabu să îi ia locul. Și se pare că această înlocuire a fost pregătită dinainte de Marduk. Akhenaton nu era un simplu om. Întotdeauna era reprezentat cu un craniu alungit, șolduri largi, feminine, trăsături faciale exagerate, mâini și picioare subțiri și burta proeminentă. La fel și familia sa. Capetele alungite ale lui Akhenaton, Nefertiti și ale fiicelor lor se aseamănă cu cele ale așa-numiților „extratereștri cenușii" din ziua de astăzi. Tutankhamon, fiul lui Akhenaton, avea craniul alungit nu doar în statui, ci și în realitate, după cum au descoperit cei care i-au cercetat mumia. Și cei doi copii ai săi morți înainte de naștere, mumificați alături de el, prezintă aceeași deformare a craniului. După ce a

studiat mostre cerebrale și osoase ale lui Akhenaton, Stuart Fleischmann, profesor-asistent de genomică comparativă la Universitatea Elvețiană din Cairo, a descoperit o genă numită CXPAC-5, responsabilă pentru creșterea cortexului, ceea ce a dus la mărirea cutiei craniene a faraonului decăzut. De asemenea, profesorul Fleischmann a descoperit că A.D.N.-ul lui Akhenaton a fost supus unor mutații puternice, de natură necunoscută. Ceea ce înseamnă că este posibil ca el să fi fost făcut prin inginerie genetică. Veghetorii adeseori își modificau genetic unii dintre supușii, inserându-le gene „divine". În timpuri apropiate de cel al lui Akhenaton, Marduk a apelat de multe ori la ingineria genetică în cazul familiei lui Avraam, atât pentru a le scăpa pe femei de sterilitate, cât și pentru a le oferi bărbaților însușiri supraomenești. În Coran, zeul chiar se laudă că i-a creat pe Isaac și pe Iacov și că i-a „făcut pe ei prototipuri", afirmație din care reiese intervenția sa directă. Având gene divine, cei din familia lui Avraam aveau pielea albă, ceea ce confirmă și unul dintre manuscrisele descoperite la Marea Moartă, unde nobilii egipteni se mirau „cât de albă îi este fața" soției lui Avraam, Sara. Cercetătorii elvețieni de la Centrul de genealogie a A.D.N.-ului din Zürich, care au studiat A.D.N.-ul faraonilor Amenhotep III, Akhenaton și Tutankhamon, au ajuns la concluzia că acești regi aparțineau rasei caucaziene, făcând parte din haplogrupul R1bla2, la fel ca peste jumătate dintre bărbații vest-europeni. Asemenea membrilor caselor regale egiptene, cei din clanul lui Avraam se căsătoreau între ei, pentru a păstra nealterate genele divine. Și lui Avraam, și lui Moise, zeul Yahweh / Marduk le-a încredințat misiunea de a se stabili în Canaan. Numele primit la naștere de Avraam, citit invers, înseamnă în sumeriană „Sufletul lui Marduk", în timp ce Akhenaton se credea „Spiritul viu al lui Aton". Cei doi chiar erau înrudiți conform Bibliei, Avraam fiind strămoșul lui Moise, prin urmare amândoi aveau în componența lor genetică A.D.N.-ul lui Marduk. Așadar sunt mari șanse ca Marduk să fi pregătit din timp corpul faraonului pentru a-l primi pe Nabu. Nu doar Akhenaton pare să fi fost pregătit pentru a susține spiritul fiului lui Marduk, ci și strămoșii săi. Ceea ce înseamnă că zeul a intervenit din timp în genealogia faraonului, îmbogățind-o cu propriile sale gene. De ce era atât de important ca A.D.N.-ul aleșilor zeului să conțină o mare parte din al lui? De ce erau necesare genele divine? Ei bine, pentru a se realiza compatibilitatea necesară posedării. Un corp obișnuit nu poate susține o entitate atât de puternică precum Marduk sau Nabu fără a se deteriora, prin urmare are nevoie de gene divine. Care au fost inoculate pe cale genetică în linia paternă a lui Akhenaton, în timp ce pe linia maternă deja existau, mama sa fiind o urmașă a lui Avraam.

În acest caz, este posibil ca episodul biblic al sacrificării lui Isaac să ascundă un adevăr întunecat. Vechiul Testament susține că Yahweh i-a cerut lui Avraam să-și sacrifice fiul pentru a-și demonstra loialitatea, însă s-a răzgândit

când patriarhul era pe cale să înfăptuiască sacrificiul. Cum această faptă seamănă foarte mult cu un sacrificiu ritualic kaballistic, este posibil ca Avraam să-și fi sacrificat într-adevăr copilul iar Isaac să fi înviat sau, mai exact, o entitate să-i fi ocupat trupul. În literatura evreiască numită Aggadah (un

compendium de texte rabinice care încorporează folclor, anecdote istorice, îndemnuri morale și sfaturi practice în domenii variate), Isaac chiar a fost ucis și înviat în timpul sacrificiului. În Epistola către Evrei din Noul Testament, apostolul Pavel compară sacrificiul lui Isaac cu învierea lui Iisus, dând de înțeles că fiul lui Avraam a fost ucis și înviat: „Dar Avraam a socotit că Theos este puternic să-l învieze şi din morţi; drept aceea l-a dobândit înapoi ca un fel de pildă (a învierii) lui” (11:19). Nu știm dacă vreo entitate i-a luat locul lui Isaac, însă știm că el a fost cel mai longeviv dintre cei trei patriarhi și, în plus, este singurul căruia nu i-a fost schimbat numele. Nume care devine deosebit de curios dacă este analizat cu atenție. În mod oficial, Isaac (Yișaq în ebraică) înseamnă „Cel care râde”. Însă, trecând peste varianta pentru public, realizăm că „yiș”, prima parte a numelui, este prima parte a numelui Ișter, zeița ascunsă a elitei iudaice. Iar „aq”, scris uneori și „ak”, e transliterarea egipteanului „akh”. Egiptenii antici credeau că omul este compus din mai multe elemente. Două dintre acestea, „ka” (esența vitală, asemănătoare cu sufletul) și „ba” (personalitatea sau conștiința individului), se separau în momentul morții corpului și se puteau uni pentru reanimarea trupului printr-o serie de ritualuri funerare, sacrificii constante și vrăji. Unirea celor două elemente, „ka” și „ba”, purta numele „akh”. Egiptenii credeau că omul reanimat putea muri a doua oară, motiv pentru care literatura funerară (cum ar fi Textele sarcofagelor sau Cartea morților) ajuta decedatul să „nu moară a doua oară” și să rămână un „akh”. Deși cuvântul înseamnă „(a deveni) eficient”, semnifică combinarea spiritelor decedatului iar în Textele piramidelor era folosit ca epitet pentru anumite zeițe și demoni. Hieroglifa pentru „akh” era un ibis, animalul sacru al lui Thoth, cel despre care bănuim că s-a încarnat în Akhenaton. A doua particulă a numelui faraonului, „en”, era un epitet al zeilor și al marilor preoți în limba sumeriană, însemnând „Domn” sau „preot”. Astfel, numele faraonului decăzut capătă un nou înțeles, mult mai apropiat de realitate decât interpretarea oficială, „Eficient pentru Aton”: „Combinarea a două spirite, preotul lui Aton”. Akhenaton chiar era Marele Preot al zeului Aton și am văzut din povestea lui că în timpul ritualurilor secrete corpul său a fost posedat în mod repetat de o entitate, fiind posibil chiar ca una să se fi întrupat permanent în trupul său. Ceea ce ar explica acea combinare de spirite sau „akh”. Dacă ținem cont și că hieroglifa pentru „akh” era ibisul, care îl reprezenta pe Thoth / Nabu, pare evident cine era acea entitate. În aceste condiții, este posibil ca și Isaac să fi

experimentat același procedeu, numele său indicând că Ișstar era cea care îi ocupase trupul.

De ce și-ar fi întrupat Marduk fiul pe Pământ? După ce împăratul Anu i-a oferit tronul Pământului, Marduk a început să-și instaureze printre supuși henoteismul și, mai apoi, monoteismul. Avem ca exemplu misiunea regelui babilonian Hammurabi, care l-a impus pe Marduk ca zeu suprem atât cu sabia, cât și pe cale pașnică. Sau cultul lui Ahura Mazda din Persia, instaurat prin profetul Zoroastru. Ori pe cel al lui Zamolxe din Dacia sau chiar pe cel biblic. Egiptul, probabil cea mai mare putere în vremea lui Akhenaton, încă rămăsese la politeism. Mai mult, se reînviase un cult al lui Enki, Amon fiind în acea vreme cea mai puternică zeitate în Egipt. Marduk avea nevoie să devină și zeul suprem al egiptenilor, așa că și-a trimis fiul să înlăture cultul defunctului Amon și să îl așeze pe el în fruntea panteonului. Cum stăpânul zeilor era din vremuri imemoriale Ra, care nu putea fi detronat prea ușor, Marduk a devenit inițial o combinare a lui Ra și Horus, Re-Horakhty, apoi un aspect al lui Ra, Aton. Nabu / Akhenaton i-a distrus rivalii și l-a declarat unic zeu. Însă, după un timp, lucrurile au degenerat iar faraonul a fost nevoit să părăsească Egiptul. Cum cultul lui Marduk nu putea rezista prea mult, cu toate eforturile reginei Nefertiti, rămasă singura conducătoare a Egiptului, Marduk și-a adus înapoi profetul. Însă era prea târziu, el nemaiavând vreo putere în fața celor care ajunseseră la conducerea țării. În aceste condiții, Marduk a renunțat pentru moment la conducerea Egiptului și și-a trimis poporul înapoi în Canaan, pentru a păzi muntele Sion.

Este posibil ca Nabu să nu se fi întrupat în Akhenaton de bunăvoie, ci să fi fost obligat de tatăl său, experimentând reîncarnarea exact ca spiritele muritorilor, adică fără amintirile vieților anterioare și fără conștientizarea propriei identități. Ținând cont că Nabu a părăsit tabăra Veghetorilor preferând-o pe cea a Celeștilor, aceasta ar putea fi pedeapsa pe care i-a pregătit-o tatăl său, care l-a forțat astfel să ajute la îndeplinirea planului său. Chiar dacă Nabu nu mai știa cine este cu adevărat, considerându-se un om și nu un zeu, avea puterea necesară pentru a conduce Egiptul și pentru a instaura o nouă religie. Era totuși cel care le adusese oamenilor prima religie a lumii pe vremea când îl slujea pe Enki, tatăl lui Marduk, căruia i-a preluat unele funcții și roluri. Nu avea doar forța necesară, ci și impregnate în subconștient toate informațiile necesare îndeplinirii misiunii impuse de tatăl său. În timpul ritualurilor secrete kaballistice Marduk îi poseda temporar trupul, pentru a se asigura că planul

său decurge după cum fusese stabilit. În rest, Nabu, devenit fără voia sa Akhenaton, era manipulat în mod constant, crezând că zeitatea pe care o venerează este una a luminii, un vechi aspect al Soarelui. După desprinderea sa de trupul material al faraonului (sau moartea sa fizică), Nabu a putut realiza că a fost înșelat și forțat să îndeplinească planul tatălui său. Poate din acest motiv îl găsim câteva secole mai târziu influențându-l pe regele babilonian Nabonid pentru a slăbi influența lui Marduk prin retrogradarea acestuia din funcția de zeu suprem și chiar batjocorirea lui. Poate tot Nabu i-a influențat și pe predecesorii acestuia, care de altfel îi incluseseră numele în ale lor: Nabopolassar (Nabu-apla-ușur), fondatorul Imperiului Neo-Babilonian, care a atacat Egiptul și Asiria (aliindu-se cu Iudeea), și fiul său, Nabucodonosor II (Nabu-kudurri-ușur), care a jefuit și distrus Ierusalimul, cel mai probabil luând atunci și Chivotul Legământului.

Cum comunica Marduk cu Nabu / Akhenaton până să obțină Chivotul? Ca orice entitate eterică, avea nevoie de un corp pentru a interacționa cu lumea noastră materială. Prin urmare, posedarea este cea mai la îndemână metodă. Însă, atunci când îi poseda trupul faraonului, nu putea comunica cu el, ci cu ceilalți. Pentru a lua legătura cu el era necesară posedarea altor persoane. Astfel, înțelegem de ce în Biblie Aaron era mereu prezent la înfăptuirea „miracolelor” sau chiar le înfăptuia el: Marduk îi folosea trupul pentru a înfăptui acele „minuni”. Zeul nu folosea doar corpul lui Aaron, ci și pe ale altora. De exemplu, Biblia spune că Moise îl avea alături de el pe Iosua (Yehoșu’a în ebraică) atunci când a primit de la zeul său poruncile pentru poporul israelit, ceea ce înseamnă că discipolul lui Moise și-a împrumutat trupul divinității care avea de transmis ordine. La fel se întâmpla și în timpul conversațiilor cu zeul în cortul care adăpostea Chivotul Legământului: „după ce intra Moise în cort, se pogora un stâlp de nor şi se oprea la intrarea cortului şi Yahweh grăia cu Moise (…) Yahweh însă grăia cu Moise faţă către faţă, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul” (Ieșirea 33:9-11). Este evident că Moise nu vedea fața zeului, ci o alta pe care o folosea Yahweh, din moment ce în același capitol îi spune: „Faţa mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul faţa mea şi să trăiască”. Se pare că posedarea ca mijloc de comunicare era un procedeu des folosit de fiul lui Enki, ținând cont că îi recunoștea aceluiași Moise: „M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic” (Ieșirea 6:3). Deși se pare că Marduk a folosit uneori și mijloace de transport de genul O.Z.N.-urilor din ziua de astăzi, în povestea lui Moise el făcându-și apariția „într-o pară de foc, ce ieşea dintr-un rug” care „ardea, dar nu se mistuia”, „ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua şi noaptea”. Este posibil totuși ca acesta să nu fi fost Marduk, ci unul dintre slujitorii săi

Veghetori, ceea ce recunoaște și Biblia când spune că „i s-a arătat îngerul lui Yahweh într-o pară de foc”, iar zeul să fi discutat cu Moise prin intermediul sistemului de comunicații al navetei.

Am arătat în Secretele zeilor că biblicul rege Șelomo (Solomon) a fost în realitate Nabu, dar și că redactorii biblici i-au atribuit miticului rege multe

dintre faptele tatălui lui Akhenaton, Amenhotep III. Ce legătură există între acest faraon și Nabu? Este posibil ca zeul să-l fi influențat pe ascuns înainte de a se întrupa în corpul lui Akhenaton? Sau să fi fost și Amenhotep reîncarnarea lui Nabu? Știm că, oficial, Amenhotep III se declara fiul lui Amon, a refăcut templele vechi din Theba (principalul centru de cult al lui Amon) și a construit unele noi. Însă dezvolta pe ascuns în Delta Nilului cultul lui Aton. Cercetătorii au descoperit că Amenhotep III nu doar l-a ales pe Aton ca divinitate personală, ci chiar a ajuns să se identifice cu zeul. Unul dintre cele mai populare epitete ale sale era „Aten-tjehen” („Aton orbitorul”). Ceea ce înseamnă că punea bazele planului lui Marduk de a deveni divinitatea supremă a Egiptului și chiar îi împrumuta zeului corpul său în timpul ritualurilor magice secrete. Din acest motiv susținea că tatăl lui nu era Thutmose IV, ci zeul Amon / Enki, identificându-se astfel cu Marduk. Poate tot din acest motiv, al posedării, un mit arab spune că djinnul Sakr a condus țara în locul regelui Solomon pentru o perioadă. Biblia susține că, la bătrânețe, regele Solomon și-a pierdut în cele din urmă credința în Yahweh, influențat fiind de soțiile sale străine, „și a început Solomon să slujească Astartei, zeița sidonienilor, și lui Moloch, idolul amoniților” (Cartea a treia a Regilor 11:5). Într-adevăr, Amenhotep III pare să fi făcut acest lucru. Din ordinul său, 600 de statui ale zeiței Sekhmet / Ișstar au fost ridicate în templul lui Mut. Iar la nunta sa cu Tadukhepa, fiica regelui Tușratta din Mitanni, a primit statuia zeiței Ișstar. Despre trimiterea statuii, regele mitannian îi scria faraonului: „Fie ca Șimige și Șaușka (unul dintre epitetele lui Ișstar – n.a.) să-i ofere fratelui meu o mare binecuvântare și o bucurie extraordinară. Fie ca ei să îl binecuvânteze și fie ca tu, fratele meu, să trăiești veșnic (…) Pe vremea tatălui meu (zeița) a venit în țară și, așa cum ea a stat aici și a fost venerată, fie ca fratele meu să o venereze acum de zece ori mai mult decât înainte. Fie ca fratele meu să o onoreze, apoi să o lase să se întoarcă. Fie ca Șaușka, stăpâna cerului, să ne protejeze, pe fratele meu și pe mine, 100.000 de ani și fie ca stăpâna noastră să ne aducă amândurora mare bucurie. Și să ne ajute să rămânem prieteni. Nu este Șaușka

pentru mine singura zeiță și nu e și zeița fratelui meu?”. De unde rezultă clar că Amenhotep III o venera pe Ișstar la bătrânețe, în conformitate cu afirmația Bibliei. De ce a intervenit Ișstar în planul fratelui ei? E drept că, după plecare lui Enlil de pe Pământ, Ișstar și Marduk au devenit rivali iar ea ar fi avut motive să încerce să-l împiedice pe el să-și atingă scopurile. Însă de ce nu a intervenit mai devreme în timpul vieții faraonului? Sau în timpul tatălui acestuia, Thutmose IV, căruia

Marduk îi promisese tronul în tinerețe și căruia i-a dezvăluit secretele Kaballei prin israelitul Yuya, secrete care au ajuns ulterior la fiul și nepotul faraonului? Să fi fost într-adevăr Amenhotep III reîncarnarea lui Nabu, așa cum sugerează Biblia, iar Ișstar a vrut doar să-și ajute fiul să scape din ghearele lui Marduk? Prenumele lui Amenhotep era Nebmaatre („Domnul adevărului, Ra”) iar numele său Horus era Kanakht khaemmaat („Puternicul taur care apare în adevăr”), ambele indicând o legătură cu Ma’at, personificarea adevărului și soția lui Thoth, zeiță căreia i-a și construit un templu nou în Karnak. În timpul unuia dintre cele trei festivaluri Sed organizate în onoarea sa, în spatele faraonului a fost arborat un stindard care îl reprezenta pe zeul-lup Wepwawet (sau al treilea Anubis), nimeni altul decât Nabu. Din păcate, aceste legături ale faraonului cu zeul sunt insuficiente pentru a putea trage o concluzie. Însă miturile medievale arabe și europene îl prezintă pe Solomon ca fiind un puternic vrăjitor care controla spiritele cu ajutorul unui inel magic, primit de la un înger. Ajutat de inel, regele Solomon a invocat demoni pe care i-a interogat pentru a le afla secretele. De unde a apărut această curiozitate a regelui de a afla secretele entităților pe care le invoca prin ritualurile kaballistice? I-o fi insuflat-o Ișstar pentru a împiedica astfel planul fratelui ei, ea fiind acel „înger” care l-a învățat pe faraon cum să controleze demonii? Sau el a realizat că era încarnarea lui Nabu și își studia inamicii încercând să le găsească un punct slab care să-l ajute să se elibereze? Nu știm, însă știm că în povestea lui Amenhotep III și în cea a fiului său, Akhenaton, se întâlnesc destul de des numerele 6 (simbolul lui Marduk) și 12 (Marduk și încă o divinitate egală cu el): se crede că Amenhotep III a urcat pe tron la vârsta de 6 sau de 12 ani, Akhenaton a ajuns coregent al tatălui său la 12 ani, cei doi au domnit împreună încă 12, Amenhotep III a avut 6 soții străine, pe lângă cele egiptene, Akhenaten a avut 6 copii iar Tiye, mama lui Akhenaton, a mai trăit 12 ani după moartea soțului ei.

Nu știm ce s-a întâmplat cu Nabu după ce a părăsit corpul lui Akhenaton, fiind mari șanse ca el să fi continuat să influențeze pe ascuns alți muritori pentru a-i încurca planurile lui Marduk. Îl găsim în Apocalipsa lui Ioan făcând exact acest lucru în vremurile dinaintea sfârșitului lumii. Cineva, probabil un „înger”, i-a spus lui Ioan că „voi da putere celor doi martori ai mei și vor

prooroci, îmbrăcați în sac, o mie două sute și șaizeci de zile (42 de luni a câte 30 de zile, adică trei ani și jumătate – n.a.)". Acești doi martori „sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului", o referire evidentă la Enki, al cărui nume înseamnă „Domnul Pământului". Nu poate fi vorba despre oameni obișnuiți, deoarece „dacă voiește cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor și mistuiește pe vrăjmașii lor; și dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis. Aceștia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, și putere au peste ape să le schimbe în sânge și să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi" (11:5-6). Cel mai probabil, aceste două personaje, care stau înaintea lui Enki, sunt soli ai lui Enlil trimiși pentru a-i convinge pe Veghetori să se predea. Însă „când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, și-i va birui și-i va omorî" (11:7). Despre cei doi soli uciși de „fiara" Marduk, Apocalipsa spune că „locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor și vor fi în veselie și își vor trimite daruri unul altuia, pentru că acești doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ" (11:10). După trei zile și jumătate, cadavrele celor doi vor fi reanimate și luate la cer: „duh de viață de la Theos a intrat în ei și s-au ridicat pe picioarele lor și frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. Și din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Și s-au suit la cer, în nori, și au privit la ei dușmanii lor" (11:11-12). Mulți scriitori creștini timpurii, precum Tertullian, Irineu de Lyon sau Hipolit din Roma, au concluzionat că acei doi martori sunt Enoh și Ilie, singurii profeți biblici care nu au murit, ci au fost luați la cer. Aceeași idee se găsește și în Revelația lui Ioan Teologul sau Apocalipsa lui pseudo-Ioan, unde Enoh și Ilie se vor întoarce pe Pământ pentru a-l demasca pe Antihrist, iar acesta îi va omorî pe altar. Alți creștini l-au înlocuit pe Enoh cu Moise, deoarece în Vechiul Testament acesta avea puterea de a transforma apa în sânge și de a aduce urgie asupra pământului. Motiv pentru care, în Evanghelia lui Matei, Moise și Ilie sunt cei care au discutat cu Iisus pe munte în episodul schimbării la față. Un episod inspirat în mod evident din povestea lui Moise: Iisus „s-a schimbat la faţă, înaintea lor, şi a strălucit faţa lui ca soarele, iar veşmintele lui s-au făcut albe ca lumina" în timpul întâlnirii de pe munte, iar în Ieșirea „când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu ştia că faţa sa strălucea, pentru că grăise Yahweh cu el. Deci Aaron şi toţi fiii lui Israel, văzând pe Moise că are faţa strălucitoare, s-au temut să se apropie de el". Indiferent dacă al doilea martor, pe lângă Ilie, este

numit Enoh sau Moise, în principiu este vorba despre aceeași entitate: Nabu, fiul lui Marduk. Care înainte de sfârșitul lumii va „prooroci” timp de trei ani și jumătate împotriva Veghetorilor, fiind în cele din urmă ucis de Marduk și înviat după trei zile și jumătate cel mai probabil de Enlil, cel care i-a încredințat misiunea. Și astfel rolul său se va sfârși înainte de cumplitul război care va duce la distrugerea lumii. Presupunând că Apocalipsa într-adevăr profețește viitorul și nu deja în Secretele zeilor…

Oul, simbolul universal al omenirii

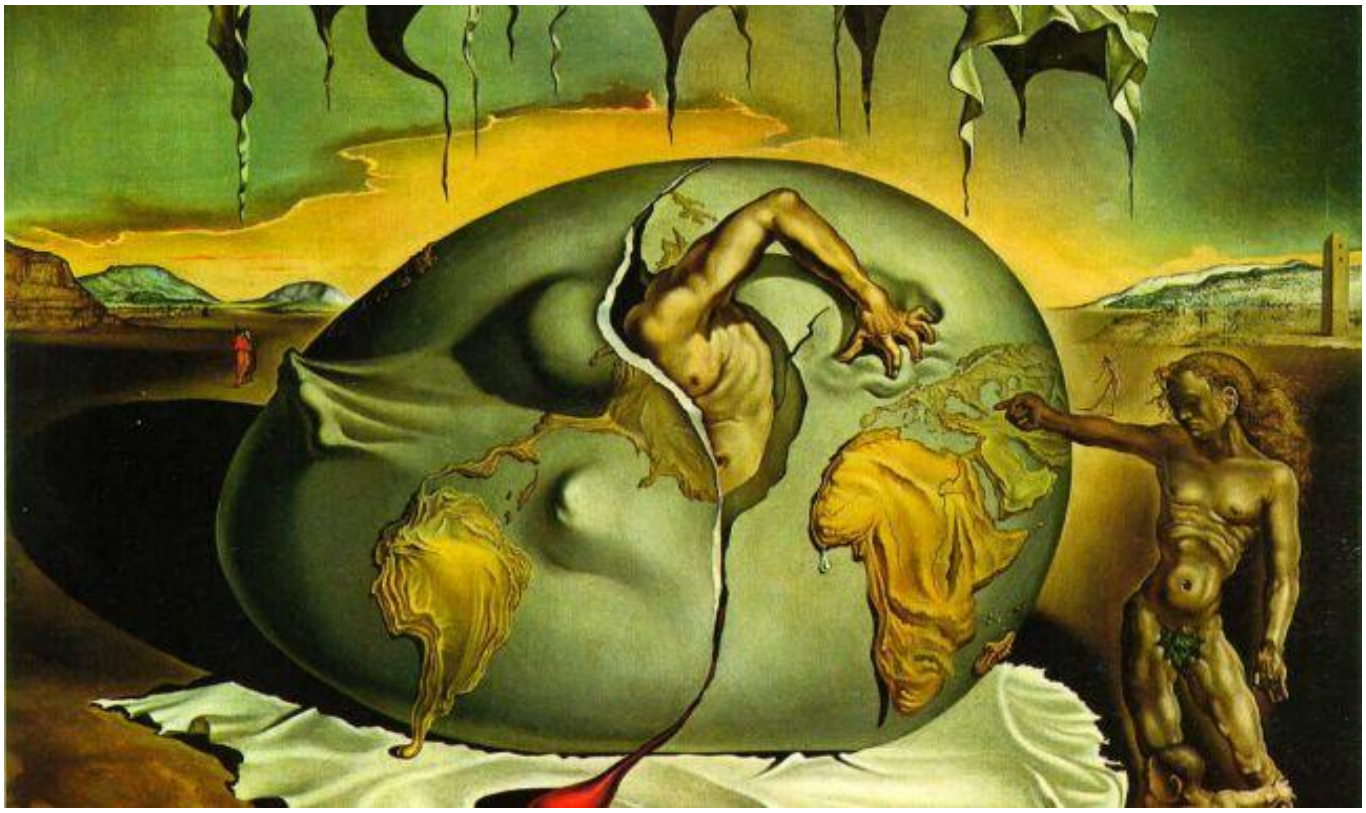

9. IISUS

Creștinismul este cea mai răspândită religie la ora actuală, având peste două miliarde de adepți. Deși este considerat o religie monoteistă, în creștinism sunt

venerați sute de sfinți și un dumnezeu triplu, format din trei entități diferite: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Personajul principal al acestei religii este Iisus (Yeșu'a în ebraică și Iesous în Noul Testament), supranumit Hristos („Mașiah" în ebraică, adică „Cel uns", și Khristos în greacă), considerat de cei mai mulți a fi un personaj real, care a trăit în Palestina primului secol al erei noastre. Chiar dacă nu există dovezi ale existenței lui, ceea ce nu pare să-i deranjeze pe creștini, ținând cont că religia se bazează pe credință și nu pe fapte. Singurele scrieri din primul secol care îl menționează sunt cele patru evanghelii canonice și epistolele apostolului Pavel (Paulos în Biblie), incluse în Noul Testament. Pe lângă acestea mai există două pasaje controversate în cartea Antichități iudaice a istoricului iudeo-roman Flavius Iosephus. Ținând cont că sunt scrise într-un stil diferitde al lui Iosephus, că Iisus lipsește cu desăvârșire dintr-o operă mai veche a autorului, Războaiele iudeilor, iar cea mai veche menționare a unuia dintre pasajele controversate este cea a lui Eusebius din anul 324, înseamnă că respectivele pasaje au fost incluse în textul original de un creștin care încerca să-și valideze credința prin falsificări. Flavius Iosephus a descris cu lux de amănunte istoria poporului său, menționând toți profeții, agitatorii și liderii rebeliunilor de până la asediul Ierusalimului, fiind necesară falsificarea lucrării sale pentru a apărea și numele zeului creștinilor printre ei. Următoarea menționare a lui Iisus este cea din Annales a istoricului roman Publius Cornelius Tacitus, scrisă în jurul anului 116. Ceea ce nu demonstrează existența zeului creștinilor la începutul primului secol, cartea fiind scrisă la 83 de ani de la presupusa lui moarte,ci doar că în Roma secolului al II-lea circula acest mit la fel ca multe alte, de la cele ale egiptencei Isis sau ale persanului Mithra până la cele ale clasicilor Jupiter și Hercule. La începutul primului mileniu al erei noastre existau o mulțime de cronicari greci, romani și iudei în întregul Imperiu Roman (în care era inclusă și Palestina), care consemnau toate evenimentele importante; cu toate acestea, niciunul dintre ei nu l-a menționat pe iudeul Yeșu'a / Iisus, care a săvârșit în miturile creștine o mulțime de miracole. Iată câțiva dintre ei:

– Suetonius (cca 69-122), istoricul a doisprezece împărați romani, care a trecut în revistă toți oratorii și predicatorii din acea perioadă, nu a auzit de Iisus. Despre creștini scria că sunt o sectă cu o religiozitate superstițioasă, la fel cum i-au descris și alți doi contemporani ai săi, Publius Cornelius Tacitus și Pliniu cel Tânăr. Într-un pasaj din Divus Claudius, biografia împăratului Claudius, există un pasaj care pentru creștini constituie o menționare a zeului lor: „Din cauză că evreii deranjau în mod constant la instigarea lui Chrestus, el (Claudius – n.a.) i-a expulzat din Roma". Ceea ce nu înseamnă că ar fi existat în Palestina până în anul 33 un iudeu considerat Mesia sau Hristos, ci doar că în anul 49 evreii din Roma erau instigați de un anume Chrestus. Termenul „chrestus", care însemna „bun" sau „folositor", era des întâlnit în acea vreme,

fiind atribuit mai males sclavilor.
– Naturalistul și filosoful roman Gaius Plinius Secundus sau Pliniu cel Bătrân (23-79), care a consemnat faptele celebre din timpul său, nu a auzit de Iisus Hristos. Nici nepotul său, Gaius Plinius Caecilius
Secundus sau Pliniu cel Tânăr (61-113), care în epistolele sale nota tot ce se întâmpla interesant în acea vreme. Nici măcar în scrisoarea sa către împăratul Traian, în care consideră creștinismul o „depravată, excesivă superstiție” derivată din iudaism.
– Fostul sclav frigian Epiktetos (cca. 55-135), devenit filosof după ce și-a obținut libertatea, un eminent orator și cunoscător al religiilor, a locuit în Roma până în 93, când împăratul Domițian a izgonit filosofii din oraș. Arrianos, discipolul său, i-a notat discursurile, considerându-le comparabile cu literatura socratică. Deși Epiktetos a studiat credințele religioase contemporane, nu a auzit de Iisus Hristos.
– Unul dintre primii geografi romani, Pomponius Mela, a scris în jurul anului 43 De situ orbis libri în stilul lui Strabon, alăturând descrierii fiecărei țări menționate principalele evenimente petrecute acolo. Deși lucrarea sa a fost redactată la doar zece ani după presupusa înviere miraculoasă a lui Iisus, Pomponius nu îl menționează în capitolul despre Iudeea.
– Istoricul, biograful și eseistul Plutarh (Lucius Mestrius Plutarchus, cca. 46-120) s-a născut în Chaeronea din Grecia, acolo unde legendele creștinilor susțin că s-au răspândit discipolii lui Iisus, care au înfăptuit numeroase minuni, la vederea cărora mulțimea se convertea pe nerăsuflate. Nicio astfel de minune nu îi era cunoscută lui Plutarh. A trăit 30 de ani în Roma și nici acolo nu au ajuns la urechile lui miracolele „divine”. Deși specializat în realizarea biografiilor oamenilor celebri, fără a neglija legendele din jurul lor, nu a scris nici măcar un singur cuvânt despre Iisus.
– Filosoful Philon din Alexandria (cca. 25 î.e.n. – 50 e.n.), considerat „Platon al evreilor”, care a mers atât la Roma, cât și la Ierusalim, a scris nenumărate opere din care școlile teologice creștine au preluat ulterior multe idei. Familia lui Philon avea legături cu preoțimea din Iudeea,cu casaregală irodiană și cu cea imperială din Roma.Unul dintre nepoții săi, Marcus Iulius Alexander, a fost căsătorit cu prințesa Berenice, fiica monarhului iudeuIrodAgrippa. Celălalt nepot al său, Tiberius Iulius Alexander, a fost procuratorul Iudeei și prefectul Egiptului. Cu toate acestea, Philon nu l-a menționat nici pe Iisus, nici pe apostolii lui.– Filosoful și dramaturgul roman Lucius Annaeus Seneca (cca. 4-65) a trăit cea mai mare parte a vieții lui la curtea imperială. Se afla la Roma atunci când mitologia creștină susține că a avut loc întrecerea de miracole dintre apostolul Petru (Simon Petros) și vrăjitorul Simon din Gitta. Petru învia morți, reda vederea orbilor și a făcut Luna să coboare de pe cer pentru a lumina o încăpere, iar celălalt Simon levita, făcea statuile să danseze și o

seceră să lucreze singură. Nu doar pentru Seneca cei doi și minunile lor au rămas necunoscute, ci pentru toată lumea din Roma. Asemenea miracole mai mult ca sigur ar fi uimit pe oricine și totuși nu sunt consemnate de romani. Nici măcar apostolul Pavel nu l-a menționat pe Petru în Roma nici în cei doi ani pe care i-a petrecut acolo, conform capitolului 28 al Faptelor Apostolilor, nici în Epistola către romani, unde salută cincizeci de creștini aflați în acea perioadă în capitala Imperiului Roman.Lipsa scrierilor din primul secol al erei noastre despre Iisus, în afara celor biblice, nu constituie singurul argument în favoarea inexistenței acestui personaj. Un al doilea ar fi mulțimea de erori și inadvertențe din Noul Testament. Să luăm, de exemplu, nașterea lui miraculoasă dintr-o fecioară în care a intrat Sfântul Duh. Din patru evangheliști, doar doi i-au menționat nașterea, Matei (Matthaios în Biblie) și Luca (Loukas).

De ce Marcu (Markos) și Ioan (Ioannes) nu s-au obosit să noteze un asemenea eveniment incredibil? Și de ce există diferențe mari între cele două versiuni? La Matei, un înger i-a apărut în vis lui Iosif (Ioseph) pentru a-l anunța că se va naște Iisus; la Luca, îngerul a anunțat-o pe Maria. La Matei, nașterea a avut loc într-o casă iar la Luca într-o iesle, din cauză că Iosif și Maria nu au găsit o locuință în care să petreacă noaptea.

Cei trei magi de la răsărit, care i-au adus daruri pruncului divin, sunt amintiți doar de Matei; la Luca locul lor este luat de un grup de păstori. Miraculoasa stea care i-a condus pe magi din Persia până în Betleem nu există decât la Matei, deși ar fi trebuit să fie pomenită nu doar de toți cei patru evangheliști, ci și de astronomii din Iudeea și din împrejurimi. Nimeni nu a văzut-o, nici măcar regele Irod (Herodes), chiar dacă evanghelistul susține că ea a mers înaintea magilor din Ierusalim până în Betleem. Decizia lui Irod de a ucide toți pruncii de până în doi ani nu este relatată decât de Matei. Acest masacru nu numai că nu a fost menționat de niciunul dintre evangheliștii rămași, ci nici măcar de cronicarii sau istoricii vremurilor. Doar Matei amintește fuga în Egipt a lui Iosif, Maria și Iisus. Pentru Luca, cei trei nu numai că au rămas în Iudeea, dar peste opt zile de la naștere Iisus a fost dus la Ierusalim pentru circumcizie; dacă Irod ar fi ordonat uciderea tuturor pruncilor, băiatul ar fi fost aruncat direct în gura lupului. Dar Luca nu avea habar de acea hotărâre macabră a regelui iudeilor, pe care o cunoștea doar Matei. La Luca, Iosif și Maria trăiau în Nazaret dinainte de a se naște Iisus; pentru Matei au ajuns în Nazaret doar după întoarcerea din Egipt, alegând Galileea în locul Iudeei de teama regelui Irod. Luca este singurul care pomenește episodul din templul de la Ierusalim, când Iisus avea 12 ani. Matei, Marcu și Ioan au rămas tăcuți și în această privință.Dacă cele patru evanghelii canonice se contrazic între ele, nici cele gnosticeCOMEDYnu puteau fi altfel. Evanghelia Adevărului, a Egiptenilor, a Mariei, a lui Toma sau a lui Filip nu vorbesc despre nașterea lui Iisus. Toate

miracolele care îi însoțesc nașterea, atât de cunoscute nouă din mitologia creștină, pentru gnostici lipsesc cu desăvârșire. Nici urmă de înger care să-i vestească nașterea, stea, magi, păstori, masacru al copiilor sau fugă în Egipt. Însă, dacă pentru Ioan Cuvântul s-a întrupat în Iisus iar la Marcu Duhul Sfânt a coborât peste Hristos, gnosticii aveau legende asemănătoare. Conform episcopului Irineu (Irenaeus), ei credeau că Hristos s-a unit cu sora sa, eonul Sophia, coborând apoi în Iisus, copilul născut din fecioară cu ajutorul lui Theos (Dumnezeu). În Evanghelia Adevărului, Hristos este Cunoașterea care a emanat din Tatăl. În Evanghelia Egiptenilor el este eonul Seth, fiul primului om „nestricăcios", Adamas.

Coranul nu amintește de Iosif și nici nu-l consideră pe Iisus fiul vreunei divinități. În schimb, susține că „Al-Masih Isa (Mesia Iisus – n.a.), fiul lui Maryam (Maria – n.a.), este trimisul lui Allah, cuvântul său pe care el l-a transmis lui Maryam și un duh de la el" (Sura 4:171). „Cuvânt" îl numea și Evanghelia lui Ioan însă, pentru profetul Mahomed (Muhammad), această exprimare are un alt sens. Singurul eveniment asemănător evangheliilor canonice este nașterea lui Iosif din fecioară și vestirea nașterii sale de către arhanghelul Jibrayil (Gabriel / Gavriil).

Parcă pentru a contrazice și mai mult puținele relatări despre nașterea lui Iisus, Evanghelia copilăriei lui Hristos spune că s-a născut într-o peșteră, apoi a fost pus într-un staul, unde i s-au închinat un bou și un măgar. În primele veacuri ale creștinismului chiar se indica drept loc al nașterii sale o peșteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul nașterii zeului Tammuz. Nașterea zeilor în peșteri era un element comun religiilor multor popoare. Pe lângă Tammuz, se credea că și zeii Dionisos, Zeus, Hermes, Adonis, Mithra și Eon s-au născut în peșteri. Amintim că, pentru evanghelistul Matei, Iisus s-a născut într-o casă, iar pentru Luca într-un staul. Niciunul dintre ei nu sprijină ipoteza închinării boului și măgarului.Chiar dacă Iisus nu este menționat de cronicarii primului secol iar versiunile nașterii sale conțin mari diferențe, poate reușim să aflăm măcar anul nașterii lui. Pentru majoritatea, el s-a născut în anul 1. Însă, pentru evanghelistul Matei, Iisus a venit pe lume cu puțin timp înainte de moartea regelui Irod cel Mare, adică în anul 4 î.e.n. Luca încearcă să ne adâncească și mai mult în ceață, susținând că nașterea a avut loc în timpul recensământului din vremea lui Quirinius, guvernatorul Siriei.

Cum Quirinius a devenit guvernator în anul 6, acela este anul nașterii lui Iisus în viziunea lui Luca, cu zece ani mai târziu decât preconizase Matei și cu cinci după data acceptată în mod convențional. Tot Luca spune că Iisus a fost botezat în al cincisprezecelea an de domnie al împăratului roman Tiberius, când era cam de 30 de ani. Al cincisprezecelea an de domnie al lui Tiberius înseamnă anul 29, ceea ce mută nașterea lui Hristos în anul 1 î.e.n. Așadar avem trei ani diferiți pentru nașterea zeului creștinilor: anul 4 î.e.n., anul 1

î.e.n. și anul 6 e.n. Pentru a rezolva odată pentru totdeauna această enigmă, călugărul Dionisie cel Mic, care trăia la Roma prin secolul al VI-lea, a fixat nașterea lui Iisus în anul 752 al calendarului roman, devenit de atunci anul 1 al calendarului nostru. Deși problema pare rezolvată, rămân cele trei versiuni diferite ale evangheliilor canonice.

Dacă nu am putut stabili anul nașterii, putem încerca măcar să aflăm luna și ziua. Toți creștinii cred astăzi că Iisus s-a născut pe 25 decembrie. Însă, dacă ne luăm după Evanghelia lui Luca, această dată nu poate fi adevărată. Evanghelistul ne spune că în momentul nașterii erau păstori cu turmele pe câmp, iar luna decembrie este una mult prea rece pentru a duce turmele pe câmpuri chiar și în Palestina. Puțini știu că primii creștini serbau ziua nașterii lui Iisus pe 6 ianuarie. În Grecia, această zi era considerată data nașterii zeului Dionisos, iar la Alexandria era ziua lui Eon, zeul născut din fecioara Kora. Pentru a se facilita trecerea de la aceste divinități la Iisus, primii creștini au împrumutat data de 6 ianuarie și au folosit-o pentru a sărbători data nașterii zeului lor. Cea mai veche informație despre sărbătorirea nașterii lui Iisus pe 25 decembrie se găsește în calendarul roman din anul 354. În această zi în tot Imperiul Roman se celebra nașterea zeului Mithra, împrumutat din Persia. Zeii Adonis și Tammuz erau serbați pe aceeași dată. Pentru a facilita tranziția de la zeii păgâni la Hristos, creștinismul a păstrat datele importante din vechile religii, înlocuind doar divinitățile.

Nașterea lui Iisus se mai lovește de o problemă, de această dată de ordin genetic. Heterozomii sunt cromozomii care determină sexul unui organism. La mamifere (implicit șilaoameni),masculii au perechea de cromozomi X și Y, iar femelele XX. Din cromozomul X al masculului și unul dintre cromozomii X ai femelei se naște un copil de sex feminin, iar din cromozomul Y al masculului și unul dintre cromozomii X ai femelei rezultă un copil de sex masculin. Prin urmare, sexul masculin este dat de cromozomul Y. Dacă povestea biblică ar fi fost adevărată prin nu știu ce minune complet ilogică, iar Iisus s-ar fi născut doar din Maria, fără intervenția unui individ de sex masculin, în niciun caz nu ar fi putut fi bărbat. Pentru că din cromozomii XX ai ei nu putea apărea cromozomul Y al lui. Așadar, dacă Maria ar fi reușit să-l conceapă singură, fără intervenția unui mascul cu trup material (spre deosebire de Duhul Sfânt, care nu poate transmite gene fiind imaterial), Iisus ar fi trebuit să aibă doar cromozomii XX, adică să fie de sex feminin.

Dacă era de sex masculin, adică avea cromozomii XY, înseamnă că Maria nu l-a conceput singură, ci cu ajutorul unui bărbat care i-a transmis copilului cromozomul Y. Însă credincioșii rezolvă această enigmă transformând întâmplarea într-un miracol divin, iar alții preferă soluții logice, cum ar fi inseminareaartificială. Ceea ce este inutil, ținând cont de mulțimea de

contradicții referitoare la nașterea lui Iisus, care duc către o singură concluzie logică legată de presupusa lui existență.
Dacă nu putem stabili cu exactitate nici când s-a născut Iisus, nici cum, poate învierea lui este mai puțin complicată. Povestea este binecunoscută: a fost crucificat, a treia zi a înviat, apoi la un moment dat s-a înălțat la cer. Pe cât de simplu pare totul, pe atât de complicat este în Noul Testament. Cel mai important eveniment al creștinismului, pe care își bazează întreaga doctrină, ar fi trebuit să fie unul clar pentru toată lumea sau măcar pentru cei patru evangheliști. Însă evangheliile se contrazic și la acest capitol.
Toți patru sunt de acord că primele persoane care au descoperit învierea au fost femei, numite de creștinism mironosițe. Însă când vine vorba despre numărul și identitatea lor, lucrurile nu mai sunt la fel de simple. Cine a vizitat prima oară mormântul și a realizat că Iisus dispăruse?
– Matei: două femei, „Maria Magdalena și cealaltă Marie”.
– Marcu: trei femei, „Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salomeea”.
–Luca: cel puțin cinci femei, „Maria Magdalena, și Ioanna și Maria lui Iacob și celelalte împreună cu ele”.
– Ioan: o singură femeie, „Maria Magdalena”. A fost una? Au fost două? Trei? Cel puțin cinci? Dacă nu putem ști câte au mers la mormânt, poate reușim să aflăm măcar când s-a întâmplat asta.
– Matei: la răsărit, „când se lumina de ziua întâi a săptămânii”.
– Marcu: tot la răsărit, „pe când răsărea soarele”.
– Luca: „foarte de dimineață”.
– Ioan: înainte de răsărit, „dis-de-dimineață, fiind încă întuneric”.
Intrarea mormântului era blocată cu o piatră foarte mare. Aceste femei cu număr incert, sosite într-o perioadă incertă a zilei, au găsit mormântul închis sau deschis?
– Matei: era închis – „îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei”, ceea ce i-a înfricoșat pe paznicii mormântului, dar și pe mironosițele martore la acea apariție supranaturală.
– Marcu: era deschis – „ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare”.
– Luca: era deschis – „au găsit piatra răsturnată de pe mormânt”.
– Ioan: era deschis – „a văzut piatra ridicată de pe mormânt”.
Doar Matei amintește de paznicii care aveau rolul de a împiedica un eventual furt al cadavrului. Ceilalți trei evangheliști nu știu nimic despre asta. Sau dacă știu, nu vor să spună. Poate reușesc măcar să ne lămurească pe cine au întâlnit femeile la mormânt.
– Matei: pe „îngerul Domnului” coborât din cer, a cărui înfățișare „era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada”.
– Marcu: pe „un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb”.

–Luca: „doi bărbați” cu „veșminte strălucitoare”.
– Ioan: Maria Magdalena nu a văzut pe nimeni la început. A plecat de la mormânt și s-a întors cu „Petru și celălalt ucenic”. Abia după ce aceștia s-au întors la ai lor, lăsând-o singură la mormânt pe Maria, ea a văzut „doi îngeri în veșminte albe”.
Până la urmă, erau bărbați sau îngeri? Erau doi sau unul? Erau în fața mormântului ori în interior? Au fost văzuți la răsăritul Soarelui sau după câteva ore? Trebuie să apreciem că evangheliștii se pun de acord măcar într-o privință: Iisus nu mai era acolo. Care a fost reacția femeilor după descoperirea dispariției zeului lor?
–Matei: „cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor lui”.
– Marcu: „au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau”.
– Luca: „întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece și tuturor celorlalți”.– Ioan: „Maria stătea afară lângă mormânt plângând”.
Dacă tot a înviat, Iisus nu putea să nu li se arate adepților săi. Când și cui i s-a înfățișat prima oară?
– Matei: Mariei Magdalena și celeilalte Maria, „când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat”.
– Marcu: „și înviind dimineața, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) el s-a arătat întâi Mariei Magdalena”.
– Luca: pe drumul către „un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus”, doi dintre ucenici „vorbeau și se întrebau între ei. Și Iisus însuși, apropiindu-se, mergea împreună cu ei”.
– Ioan: rămasă singură în mormânt, după plecarea lui Petru și a celuilalt ucenic, Maria Magdalena a văzut doi îngeri. Ea „s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus”.
Care au fost reacțiile discipolilor la primul contact cu Iisus după înviere?
– Matei: pe Maria Magdalena și pe cealaltă Marie, „Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele lui și i s-au închinat”.
– Luca: cei doi ucenici care mergeau spre Emaus nu l-au recunoscut, deoarece „ochii lor erau ținuți ca să nu-l cunoască”.
– Ioan: Maria Magdalena „nu știa că este Iisus”, ea „crezând că este grădinarul”.La Matei, Maria Magdalena și cealaltă Maria l-au recunoscut imediat. Marcu nu oferă detalii despre reacția ei însă, la Luca și la Ioan, Magdalena și cei doi ucenici nu l-au putut recunoaște. Presupunând pentru o clipă că ar fi adevărată această relatare, deși nu avem niciun motiv să o facem, de ce era Iisus de nerecunoscut? Avea o înfățișare diferită? Dacă da, de ce? Ținând cont că a înviat cu trupul binecunoscut de discipolii săi, o înfățișare diferită este ilogică. Sau crease o iluzie optică, adică „ochii lor erau ținuți ca să

nu-l cunoască”? Dacă este așa, de ce iluzia asta nu s-a aplicat și în Evanghelia lui Matei, unde femeile l-au recunoscut din prima fără probleme?
În Evanghelia lui Ioan, dându-și seama că Iisus trăiește, Maria Magdalena probabil a vrut să-l îmbrățișeze, de bucurie, însă el a oprit-o. „Nu te atinge de mine, căci încă nu m-am suit la Tatăl meu”, i-a zis Iisus. Logica ne spune că nici după ce s-ar fi ridicat la cer femeia nu l-ar fi putut atinge, din moment ce s-ar fi dus într-un loc inaccesibil ei. Seara Iisus a apărut în mijlocul ucenicilor săi și „le-a arătat mâinile și coasta sa”. Înțelegem că doar le-a arătat, nu le-a și permis să îl atingă. Cu toate acestea,pentru apostolul Toma (Thomas) interdicția dispare. „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile mele și adu mâna ta și o pune în coasta mea și nu fi necredincios ci credincios” i-a spus Iisus, uitând probabil că nu trebuia să fie atins, pentru că nu ajunsese încă la tatăl său.
Nu știm de ce exista acea interdicție sau de ce ea a fost ignorată pentru Toma, dar poate Iisus nu voia să fie atins de Magdalena și de ceilalți apostoli. La Matei, proaspătul înviat nu are nicio problemă cu atinsul.
Maria Magdalena și cealaltă Marie „au cuprins picioarele lui și i s-au închinat”. La Luca, Iisus chiar își îndeamnă apostolii: „pipăiți-mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, precum mă vedeți pe mine că am”. Până la urmă, aveau voie să îl atingă sau nu?
Pe lângă multiple elemente fantastice, Matei descrie în evanghelia sa și un eveniment rupt parcă din filmele horror cu zombi. După un cutremur care a rupt în două catapeteasma templului lui Yahweh din Ierusalim, „mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după învierea lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au absolut nimeni nu a arătat multora”. Ciudat este că consemnat acest eveniment unic în istoria lumii, nici măcar ceilalți trei evangheliști, deși în Ierusalimul acelor vremuri se găseau mulți cronicari iudei, greci și romani. Să fi fost pentru ei morții vii ceva banal, de nu s-au mai obosit să noteze acest eveniment? Sau doar o invenție a evanghelistului Matei, care s-a gândit să-și înflorească și mai mult povestea?
Analizând cele patru evanghelii biblice, n-am putut afla nimic concret în legătură cu învierea lui Iisus. Nu știm câte femei au ajuns la mormânt, când au ajuns, cum era intrarea la sosirea lor, pe cine au întâlnit acolo, dacă s-au bucurat ori s-au speriat pentru că au găsit mormântul gol, când și cui i-a apărut Iisus prima oară, dacă l-au recunoscut sau nu acele persoane, dacă au avut voie sau nu să îl atingă ori dacă au înviat morții și au început să bântuie Ierusalimul. Pare și extrem de convenabil faptul că, după înviere, Iisus le-a apărut doar discipolilor săi. Pot fi credibile mărturiile acelor oameni care îl credeau divin? Bineînțeles că nu. Ce i-ar fi oprit să mintă, pentru a demonstra astfel originea divină a învățătorului lor? Nimic! De ce nu a apărut Iisus în fața unor oameni imparțiali, care nu ar fi putut fi acuzați de subiectivism? De ce nu a apărut în

fața guvernatorului Pilat ori în fața regelui Irod? De ce nu a apărut în public, în mijlocul Ierusalimului? Nu ar fi fost convinși cu toții că el era într-adevăr zeu? Bineînțeles! În schimb, el a ales să se arate doar pe ascuns și doar în fața celor care îl urmau, pe care i-a trimis în toată lumea pentru a duce o serioasă muncă de convingere în încercarea de convertire a întregului mapamond! De ce ar fi ales varianta cea mai dificilă? O apariție în public i-ar fi adus rapid efectul dorit. Alegând opusul, ar fi trebuit să se aștepte la reticența oamenilor care ar fi fost puși în situația de a crede sau nu pe cuvânt povestea apostolilor. Evangheliile lui Marcu, Luca și Ioan spun că apostolii nu i-au crezut pe cei care susțineau că l-au văzut pe Iisus, fiind nevoie ca el să li se înfățișeze pentru a-i convinge. Dacă nu au crezut povestea învierii cei ce l-au urmat, care îi cunoșteau minunile făcute și care îl considerau fiu al zeului lor, nu este logic că ceilalți ar fi crezut cu atât mai puțin? De ce ar fi ales Iisus cea mai dificilă cale? Evident, pentru că este vorba doar despre o poveste inventată.
Pe lângă aceste nereguli legate de nașterea și de învierea lui Iisus există unele și în cazul genealogiei lui.Doar două dintre cele patru evanghelii neotestamentare îi abordează arborele genealogic: cea a lui Matei și cea a lui Luca, aceleași care s-au ocupat și de nașterea lui. Marcu și Ioan nu își bat capetele cu așa ceva și pe bună dreptate, linia ancestrală a lui Iisus dovedindu-se a fi o problemă mult prea întortocheată. Matei își prezintă versiunea de la Avraam la Iosif. Luca o ia în sens invers, de la Iosif până la primul om, Adam. Cum scopul acestei genealogii este de a demonstra că Iisus este urmașul lui David, sau „Iisus Hristos, fiul lui David”, cum îl numește Matei, ne vom ocupa doar porțiunea de la David la Iosif. La Matei, în acest interval sunt 27 de persoane, iar la Luca 42. Această diferență are o explicație plauzibilă: Luca prezintă descendenții lui Nathan, unul dintre fiii lui David, iar Matei pe cei ai lui Solomon, un alt fiu al miticului rege israelit. Rămâne un mister ori o adevărată minune divină cum s-a ajuns la Iosif din două ramuri diferite, calculate exclusiv pe linie paternă… Vom folosi în această comparație numele biblice originale, grecești în Noul Testament și ebraice în Vechiul Testament.

Prima mare problemă o reprezintă tatăl lui Iosif. La Matei, „Lazaros a născut pe Matthan; Matthan a născut pe Iakobos; Iakobos a născut pe Ioseph”. Luca vorbește despre „Ioseph, care era fiul lui Eli, fiul lui Matthat, fiul lui Leui”. Cine era tatăl lui Iosif? Eli sau Iakobos? La bunicul său lucrurile sunt mai simple. Ignorând diferența de doar o literă, Matthan sau Matthat sunt cu siguranță același personaj. Cu o generație în urmă lucrurile se complică din nou. La Matei, străbunicul lui Iosif se numea Lazaros; la Luca, numele lui era Leui. Continuând până la David, numele din cele două liste diferă, cu câteva mici excepții. Ceea ce este normal, ținând cont că una prezintă urmașii lui Solomon, iar cealaltă pe ai lui Nathan. Dar cum se poate ajunge din două

ramuri diferite, numai pe linie paternă, la un singur individ, în acest caz Iosif? Răspunsul: sub nicio formă nu este posibil așa ceva. Indiferent cât s-ar fi combinat între ei membrii celor două ramuri, nu se poate ajunge la același individ atât timp cât sunt luați în calcul doar mebrii de sex masculin ai celor două liste. Dacă Iosif ar fi avut doi tați biologici, ceea ce deja reiese din compararea celor două liste, lucrurile ar fi fost logice. Însă în viața reală așa ceva nu este posibil.

Dacă acceptăm versiunea oficială a Bibliei, că evangheliile prezintă două genealogii diferite, a lui Solomon și a lui Nathan, mai apare o problemă: unele personaje sunt pe ambele liste. L-am văzut deja pe bunicul lui Iosif, Matthan – Matthat. Stră-strănepotul lui Solomon se numea Ioram, în timp ce stră-strănepotul lui Nathan purta numele Iotam. Să fie același personaj cu o literă schimbată în nume, ca în cazul bunicului lui Iosif, ori avem parte de o coincidență? Dacă putem încerca să punem pe seama întâmplării asemănarea dintre Ioram și Iotam, nu putem face același lucru la nesfârșit. Matei spune: „Iechonias a născut pe Salathiel; Salathiel a născut pe Zorovavel; Zorovavel a născut pe Abioud”. La Luca îl găsim pe „Resa, fiul lui Zorovavel, fiul lui Salathiel, fiul lui Neri”. Sub nicio formă nu putem considera o coincidență menționarea în ambele liste a lui Zorovavel și a tatălui său, Salathiel. Cum puteau fi aceștia și urmașii lui Solomon, și ai lui Nathan? Cum puteau face parte din două ramuri genealogice diferite, în care au fost luați în calcul doar membrii de sex masculin? Și nu vorbim doar despre cei doi, ci și despre Iosif, Matthan –Matthat și Ioram – Iotam! Teologii au încercat să elimine această contradicție susținând că Luca a prezentat de fapt genealogia Mariei, nicidecum pe a lui Iosif. Însă această scuză ieftină contrazice Biblia, Luca afirmând foarte clar că „Iesous însuși era ca de treizeci de ani când a început (să propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Ioseph, care era fiul lui Eli, fiul lui Matthat, fiul lui Leui, fiul lui Melhi…”, la fel cum Matei spune la fel de clar ca „Lazaros anăscut pe Matthan;Matthan anăscut pe Iakobos; Iakobos a născut pe Ioseph, logodnicul Mariei, din care s-a născut Iesous, care se cheamă Khristos”. Pe cine ar trebui să credem? Pe teologi sau Biblia, care este considerată „cuvântul lui Dumnezeu”? Ca să se încurce și mai mult lucrurile, Evanghelia lui Iacob susține că tatăl Mariei se numea Ioakeim, în timp ce Coranul îl numește Imran, nume complet diferite de Eli și de Iakobos. Chiar dacă am adopta varianta teologilor pentru o clipă, tot nu ar avea logică. Presupunând că Maria era fiica lui Eli iar Iosif fiul lui Iakobos (ori invers, că nu are importanță), în cele două genealogii diferite, făcute pe linie paternă, tot apar aceleași personaje: Matthan – Matthat, Ioram
– Iotam, Salathiel și Zorovavel, ceea ce este complet ilogic. Oricâte calcule am face, cel puțin una dintre cele două genealogii este imposibilă. Însă care?

Dacă cele două evanghelii neotestamentare se contrazic reciproc, dovedind că Biblia nu poate fi sub nicio formă cuvântul unei entități superioare, cea a lui Matei este contrazisă și de Vechiul Testament. În Cartea Întâia a Cronicilor sunt enumerați urmașii lui Șelomo / Solomon, la fel ca în Evanghelia lui Matei. La fel doar în anumite privințe, pentru că și între aceste două cărți există diferențe semnificative. Primele șase nume sunt identice: Șelomo / Solomon, Rehav'am / Roboam, Abiyyam / Abia, Asa, Yehoșapat / Iosaphat și Yehoram / Ioram. Apoi, la Matei dispar câteva personaje. În evanghelia lui citim că „Ioram a născut pe Ozias; Ozias a născut pe Ioatham", în timp ce în Cronici găsim: „Fiul acestuia este Yehoram, al acestuia este Ahazyah și al acestuia este Yeho'aș. Fiul lui este Amasyahu, al acestuia este Azariah, iar al acestuia este Yotam". Presupunând că Ozias / Uzziah și Okhozias / Ahazyah sunt același individ, dintr-un singur foc la Matei au dispărut trei: Yeho'aș / Ioas, Amasyahu / Amasias și Azariah / Azaris. Teologii consideră că dispariția lor este îndreptățită. În Cartea a Treia a Regilor, zeul Yahweh amenința: „voi stârpi din ai lui Ah'ab pe cei de parte bărbătească" (21:21). În Ieșirea este descris modul în care se aplică pedeapsa divină: „Eu, Yahweh Elohim al tău, sunt un dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce mă urăsc pe mine, până la al treilea și al patrulea neam" (20:5). Soția regelui Yehoram și mama lui Ahazyah era Atalya, fiica lui Ah'ab. Prin urmare, conform amenințării lui Yahweh, ar trebui să dispară trei sau patru generații de urmași ai lui Ah'ab, adică Ahazyah, Yeho'aș, Amasyahu și Azariah. Ultimii trei au dispărut din Evanghelia lui Matei, însă nu și primul. Matei îl numește Ozias iar Cronicile Ahazyah. Este fără îndoială același personaj, ținând cont de asemănarea lui Ozias cu Okhozias, numele dat de greci lui Ahazyah. Dacă blestemul lui Yahweh ar fi avut un rezultat real, ceea ce ar fi dus la dispariția a trei sau patru generații de urmași ai lui Ah'ab, cum se face că primul nu a dispărut, ci doar următorii trei? Și din moment ce ei nu au dispărut decât din lista lui Matei, dar nu și din Vechiul Testament, înseamnă că blestemul lui Yahweh nu s-a îndeplinit. Prin urmare, eliminarea celor trei din lista neotestamentară nu poate fi pusă pe seama pedepsei divine aplicate de zeul evreilor urmașilor lui Ah'ab.

După cei trei dispăruți, din nou avem șase personaje comune ambelor liste (Yoram / Ioatham, Ahaz / Akhaz, Hizkiyyahu / Ezekias, Menașșe / Manasses, Amon și Yoshiyyahu / Iosias), însă minunea nu durează prea mult și mai dispare unul. La Matei, „Iosias a născut pe Iechonias și pe frații lui, la strămutarea în Babilon", iar în Cronici „Fiii lui Yoshiyyahu au fost: întâiul născut Yohanan, al doilea Yehoiakim, al treilea Sidqiyyahu și al patrulea Șallum. Fiii lui Yehoiakim au fost: Yechon'yah, fiul lui; Sidqiyyahu, fiul lui". În prima, Iosias /Yoshiyyahu este tatăl lui Iechonias / Yechon'yah, iar în a

doua e bunicul lui. Se pare că Yehoiakim a fost eliminat ca să-i iasă numărătoarea lui Matei, care scria că: „toate neamurile de la Abraam până la David sunt paisprezece; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece; și de la strămutarea în Babilon până la Khristos sunt paisprezece neamuri” (1:17). Conform istoriei oficiale a evreilor, Yechon’yah a fost detronat și dus ca sclav în Babilon, alături de o mare parte a poporului iudeu. De la Dawid până la Yechon’yah sunt 15 generații (fără cei trei eliminați mai devreme). Astfel, ca să iasă la numărătoare trei grupe de câte 14 persoane (numerologia fiind o parte extrem de importantă a misticismului ebraic), Yehoiakim, tatăl lui Yechon’yah, a fost considerat cantitate neglijabilă și eliminat din listă. Ceea ce i-a dat totuși calculele peste cap lui Matei, deoarece de la Iechonias / Yechon’yah până la Iisus au mai rămas 13 generații. Dacă nu l-a dus capul să nu-l șteargă pe Yehoiakim, ci să-l mute mai jos, ca să iasă numărătoarea…

În ambele cărți, fiul lui Iechonias / Yechon’yah este Salathiel / Șe’alti’el, pe care îl întâlnim și în Evanghelia lui Luca. Numai că problema se complică din nou: dacă în cele două evanghelii, a lui Matei și a lui Luca, Zorovavel este fiul lui Salathiel, în Cartea Întâia a Cronicilor este nepotul său: „Fiii lui Iechon’yah, cel dus în robie, au fost: Șe’alti’el, Malkiram, Pedayah, Șenazzar, Jekamiah, Hoșama și Nedabiah. Iar fiii lui Pedayah au fost: Zerubbabel și Șimei”. Cartea întâi a lui Ezdra, Cartea lui Neemia și Cartea lui Agheu din Vechiul Testament confirmă varianta evangheliilor, numindu-l „Zerubbabel, fiul lui Șe’alti’el”. Dacă ar fi un meci, Șe’alti’el ar câștiga poziția de tată a lui Zerubbabel cu scorul de 5 la 1. De la Zerubbabel, fiecare dintre cele trei cărțibiblice alege un drum diferit. Luca vorbește despre „Rhesa, fiul lui Zorovavel”, Matei afirmă că „Zorovavel anăscut pe Abiud”, iar Cronicile spun că „fiii lui Zerubbabel au fost: Meșullam și Hannaniah, și sora lor Șelomith”. Trei variante diferite în Biblie despre un singur personaj! Era de așteptat ca redactorii biblici să se pună de acord mai ales în cazul lui Zerubbabel / Zorovavel, care este unul dintre eroii evreilor, el fiind cel care a adus acasă iudeii eliberați din Babilon, a construit templul din Ierusalim și a guvernat provincia persană Iudeea. Dar probabil avem așteptări prea mari din partea unora care au trăit acum două milenii…

Dacă cele două genealogii biblice ale lui Iisus sunt întortocheate, a mai apărut o variantă care să le dea de tot peste cap. Conform filosofului grec Celsus (Kelsus) din secolul al II-lea, unii evrei susțineau că Iisus a fost fiul unui soldat, numit Panthera. Episcopul Epifanie (Epiphanios) din Salamina a încercat în secolul IV să repare ce a stricat Celsus, afirmând că Iacov, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei, era poreclit Panther.

Se pare că nimeni nu a preluat ipoteza fantezistă a lui Epifanie. Mai mult, în Evul Mediu, mai multe texte din Talmud l-au considerat pe Yeșu’a / Iisus fiul

soldatului roman Pantera sau Pandera. În 1859, în Bingerbruck din Germania s-au descoperit mormintele a nouă soldați romani. Spre disperarea capilor creștinismului, unul dintre morminte îi aparținea soldatului Tiberius Iulius Abdes Pantera din Cohorta 1 Saggitariorum, care a trăit între anii 22 î.e.n. și 40 e.n. Piatra de mormânt menționa că soldatul era originar din Sidonia și că a făcut parte din armată timp de 40 de ani. În acea perioadă, Cohorta 1 Saggitariorum a staționat în Iudeea și mai apoi în Bingen din Germania. Ceea ce înseamnă că în momentul nașterii lui Iisus, conform ipotezei oficiale, în Iudeea se afla într-adevăr cel puțin un soldat numit Pantera. Nu putem ști dacă este vorba despre același soldat din Talmud și din povestea lui Celsus, însă măcar această variantă este mult mai puțin încurcată decât genealogia lui Iisus din Noul Testament. Dar creștinismul nu va accepta în veci această ipoteză din cel puțin două motive: ar demonstra că Iisus nu era de natură divină și că nu era nici un urmaș al lui David, așa cum încearcă să demonstreze cele două genealogii neotestamentare.De ce era nevoie ca Iisus să fie neapărat un urmaș al regelui David? Pentru a se îndeplini profețiile Vechiului Testament referitoare la Mesia, salvatorul evreilor. În Cartea a Doua a Regilor, profetul Natan îi proorocește regelui David: „Iată Yahweh îți vestește că-ți va întări casa, iar când se vor împlini zilele tale și vei răposa cu părinții tăi, atunci voi ridica după tine pe urmașul tău, care va răsări din coapsele tale și voi întări stăpânirea sa. Acela va zidi casă numelui meu și eu voi întări scaunul domniei lui în veci. Eu voi fi aceluia tată, iar el îmi va fi fiu; de va greși, îl voi pedepsi eu cu toiagul bărbaților și cu loviturile fiilor oamenilor, dar mila mea nu o voi lua de la el cum am luat-o de la Saul, pe care l-am lepădat înaintea feței tale. Casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veșnic înaintea ta și tronul tău va sta în veci” (7:12-15).

În Psalmi, Yahweh vorbește despre aceeași promisiune făcută lui David: „Făcut-am legământ cu aleșii mei, juratu-m-am lui David, robul meu: Până în veac voi întări semința ta și voi zidi din neam în neam scaunul tău” (88:4-5) și „Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău” (131:11). Profeția se întâlnește și la Isaia (Yeșa’yahu): „Jilțul lui se va întări prin milostivire și pe el va ședea de-a pururi în cortul lui David un judecător apărător al pricinei drepte și râvnitor dreptății” (16:5), dar și la Ieremia (Yirmiyahu): „Iată vin zile, zice Yahweh, când voi ridica lui David odraslă dreaptă și va ajunge rege și va domni cu înțelepciune; va face judecată și dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi izbăvit și Israel va trăi în liniște” (23:5-6). Tot Isaia proorocea: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Iesei (tatăl lui David – n.a.) și un lăstar din rădăcinile lui va da. Și se va odihni peste el Duhul lui Yahweh, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al bunei-credințe (…) Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii lui și cu suflarea buzelor lui va omorî pe cel fără de lege (…) Atunci lupul va locui laolaltă cu

mielul și leopardul se va culca lângă căprioară; și vițelul și puiul de leu vor mânca împreună și un copil îi va paște. Juninca se va duce la păscut împreună cuursoaica și puii lor vor sălășlui la un loc, iar leul cașiboul va mânca paie; pruncul de țâță se va juca lângă culcușul viperei și în vizuina șarpelui otrăvitor copilul abiaînțărcatîșsi va întinde mâna. Nu va fi nici o nenorocire și nici un prăpăd în tot muntele meu cel sfânt! (…) Și în vremea aceea, mlădița cea din rădăcina lui Iesei va fi ca un steag pentru popoare; pe ea o vor căuta neamurile și sălașul ei va fi plin de slavă (…) Atunci pizma lui Efraim va înceta și dușmanii lui Iuda vor fi zdrobiți (…) se vor avânta în latura filistenilor la apus și vor jefui împreună pe feciorii răsăritului; asupra Edomului și Moabului își vor întinde mâna lor, și copiii lui Amon vor asculta de ei. Yahweh va seca limba de mare a Egiptului și mâna lui va amenința groaznic Eufratul, și-l va împărți în șapte râuri și se va putea trece cu piciorul” (11:1-15). Aceste profeții sunt amintite și în Noul Testament. În Evanghelia lui Luca, un înger îi spune Mariei: „Și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și fiul celui preaînalt se va chema și Domnul Theos îi va da lui tronul lui David, părintele său. Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția lui nu va avea sfârșit” (1:31-33). Iar în Epistola către Romani, apostolul Pavel vorbește despre evanghelia lui Theos „pe care a făgăduit-o mai înainte, prin proorocii săi, în Sfintele Scripturi, despre fiul său, cel născut din sămânța lui David, după trup” (1:2-3), amintind și de profeția lui Isaia: „Și se va arăta rădăcina lui Iesei, cel care se ridică să domnească peste neamuri; întru acela neamurile vor nădăjdui” (15:12).

Deși toate aceste profeții păreau să se fi îndeplinit prin Iisus, mai apare o problemă în Vechiul Testament: sunt incompatibile cu cele ale profetului Ieremia. Referindu-se la Iehonia, strămoș al lui Iosif în Evanghelia lui Matei, profetul spunea: „Așa zice Yahweh: «Scrieți pe omul acesta ca lipsit de copii, ca om nenorocit în zilele sale, pentru că nimeni din neamul lui nu va mai ședea pe tronul lui David și să domnească peste Iuda!»” (22:30). La fel și despre Ioiachim, tatăl lui Iehonia, pe care Matei l-a eliminat din listă pentru că îi încurca numărătoarea: „De aceea, așa zice Yahweh despre Ioiachim, regele lui Iuda: Nu va mai fi din el urmaș care să șadă pe scaunul lui David; trupul lui va fi aruncat în arșița zilei și în frigul nopții” (36:30). Conform ipotezei neotestamentare, Iisus este urmaș al lui Ioiachim și Iehonia și a stat pe tronul lui David (la modul figurat), ceea ce contrazice profețiile lui Ieremia. Din fericire pentru creștinism s-a găsit o soluție rapidă pentru această contradicție, considerându-se că blestemul a fost ridicat deoarece Iehonia s-a căit în timpul exilului babilonian. Cu toate acestea, apare o altă întrebare: a împlinit Iisus profețiile despre urmașul lui David? Cu siguranță nu! Iar asta din cel puțin trei motive:

– Iisus nu a stat niciodată pe tronul ori „în cortul lui David”. El nu a fost niciodată rege al Israelului ori al THE SECRETS OF Iudeei. În Evanghelia lui Ioan,Iisus chiar spunea: „Împărăția mea nueste din lumea aceasta. Dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăția mea nu este de aici” (18:36). Prin urmare, dacă tronul lui Iisus era în ceruri, nu poate fi vorba despre cel al lui David, care a domnit pe Pământ. Cel puțin în scripturile evreilor, dacă nu în realitate.– Profeția din Cartea a Doua a Regilor nu este despre un urmaș îndepărtat al lui David: „Iată Yahweh îți vestește că-ți va întări casa, iar când se vor împlini zilele tale și vei răposa cu părinții tăi, atunci voi ridica după tine pe urmașul tău, care va răsări din coapsele tale și voi întări stăpânirea sa”. Profetul Natan spune cât se poate de clar: în momentul în care David va muri, Yahweh
va pune pe tronul Israelului pe unul dintre fiii regelui. Care nu poate fi decât Solomon, conform istoriei oficiale a evreilor. Despre acest fiu zeul afirma că „acela va zidi casă numelui meu și eu voi întări scaunul domniei lui în veci”. Biblia susține că Solomon este cel care a construit primul mare templu al lui Yahweh în Ierusalim, așa că el este cel care „va zidi casă numelui meu”. Restul afirmațiilor zeului se referă la același rege: „Eu voi întări scaunul domniei lui în veci.
Eu voi fi aceluia tată, iar el îmi va fi fiu; de va greși, îl voi pedepsi eu cu toiagul bărbaților și cu loviturile fiilor oamenilor, dar mila mea nu o voi lua de la el cum am luat-o de la Saul, pe care l-am lepădat înaintea feței tale. Casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veșnic înaintea ta și tronul tău va sta în veci”. Și Ieremia tot despre Solomon vorbește: „Iată vin zile, zice Yahweh, când voi ridica lui David odraslă dreaptă și va ajunge rege și va domni cu înțelepciune; va face judecată și dreptate pe pământ. În zilele lui, Iuda va fi izbăvit și Israel va trăi în liniște”. Dacă ne luăm după Vechiul Testament, Solomon este acel înțelept despre care auzise tot Pământul și care a menținut pacea în imperiul creat de tatăl său, David. Cu alte cuvinte, în timpul domniei lui Solomon regatul Iuda era izbăvit iar Israel trăia în liniște. Iar Solomon nu este Iisus, din câte știm noi…
– Profeția lui Isaia sub nicio formă nu se poate referi la Iisus. În timpul presupusei sale existențe, acum două milenii, lupii nu locuiau laolaltă cu mieii, leoparzii nu se culcau lângă căprioară, copiii nu pășteau viței și pui de lei, vacile nu se duceau la păscut cu ursoaicele, vițeii și puii de urs nu locuiau împreună, leii nu mâncau paie iar bebelușii nu se jucau lângă culcușurile viperelor fără a păți ceva. Iisus nu a fost „ca un steag pentru popoare”, pe care să-l caute neamurile, el propovăduind doar prin zonele puțin populate din Palestina. În acea vreme dușmanii iudeilor nu au fost zdrobiți ci dimpotrivă, Iudeea aflându-se sub stăpânire romană. Nu știm nici să-i fi jefuit atunci evreii pe filisteni, pe „feciorii răsăritului” ori pe edomiți, moabiți sau amoniți.

Afirmația „nu va fi nici o nenorocire și nici un prăpăd în tot muntele meu cel sfânt!” este una complet falsă, ținând cont de desele revolte din acea vreme împotriva romanilor, care lăsau mereu în urmă bălți de sânge și numeroase cadavre. Yahweh nu a secat acum 2000 de ani nici „limba de mare a Egiptului ”, nici nu a împărțit Eufratul în șapte râuri, peste care să se poată „trece cu piciorul”. Doar dacă toate acestea nu s-au petrecut într-un univers paralel, nu putem considera că se referă la perioada presupusei vieți a lui Iisus, așa cum interpretează creștinii. Așa-zisele profeții ale Vechiului Testament despre Solomon ori despre un Mesia viitor, care va apărea la sfârșitul timpului, au fost înțelese greșit de creștini și atribuite lui Iisus, pentru a părea că el este salvatorul așteptat de evrei. La fel s-a procedat și cu multe alte proorociri. Amuzantă este interpretarea cuvintelor lui Osea (Hoșea): „Când Israel era tânăr, eu îl izbeam, și din Egipt am chemat pe fiul meu” (11:1). Este evident că „fiul” lui Yahweh, chemat din Egipt, este poporul israelit. Osea chiar continuă, pentru a înlătura orice dubiu cu privire la identitatea „fiului”: „Cu cât eu îi chemam, cu atât fugeau de dinaintea mea și jertfeau baalilor și aduceau tămâieri chipurilor cioplite de idoli” (11:2). Evanghelia lui Matei este singura în care apare fuga în Egipt a Mariei, a lui Iisus și a lui Iosif, de frica lui Irod care începuse să măcelărească nou-născuți. „Și au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prinproorocul: «Din Egipt am chemat pe fiul meu»”, continuă senin Matei, care n-a reușit să-și dea seama că a inventat o poveste doar pentru că a înțeles greșit cuvintele lui Osea. Cuvinte care nu făceau parte dintr-o profeție despre vreun Mesia, ci dintr-o relatare a unor evenimente de mult timp apuse despre poporul israelit.
Probabil cea mai controversată este profeția referitoare la nașterea dintr-o fecioară. Tot Matei spune în evanghelia sa: „Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice: «Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Theos»” (1:22-23). Proorocul la care face referire Matei este Isaia. În cartea sa din Vechiul Testament, Isaia nota: „Domnul meu vă va da un semn: Iată, fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emmanuel. El se va hrăni cu lapte și cu miere până în vremea când va ști să arunce răul și să aleagă binele. Că înainte ca fiul acesta să știe să dea la o parte răul și să aleagă binele, pământul de care îți este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit” (7:14-16). Este evident că Iisus nu s-a numit Emmanuel și că nu există nicio legendă creștină care să specifice meniul său format doar din lapte și miere. Dacă citim tot capitolul 7 al Cărții lui Isaia, observăm că și aici Matei a înțeles doar ce a vrut dintr-un paragraf scos din context. Adică nimic, ca să fim cât mai exacți. Isaia scria că „Rețin, regele Siriei, împreună regele lui Israel” s-au cu Pecah, fiul lui Remalia, hotărât să atace Iudeea. Zeul Yahweh l-a trimis pe profetul Isaia la Ahaz, regele Iudeei, cu un mesaj

menit să îl încurajeze: „Ia aminte, fii liniștit și nu te teme și inima ta să nu se slăbească din pricina acestor doi tăciuni care fumegă”.Chiar dacă „Aram a hotărât pustiirea ta, împreună cu Efraim și cu fiul lui Remalia”, regele ar trebui să știe că „așa zice Yahweh Elohim: «Aceasta nu va fi, nici nu se va împlini!»”. Isaia l-a sfătuit pe rege să-i ceară zeului un semn care să confirme veridicitatea profeției: „Cere un semn de la Yahweh Elohim al tău, în adâncurile iadului sau în înălțimile cele de sus”. Ahaz a refuzat categoric: „Nu voi cere și nu voi ispiti pe Yahweh!”. Profetul însă a insistat și le-a explicat tuturor celor prezenți care va fi semnul ce le va demonstra că au parte de protecția zeului: „Ascultați voi cei din casa lui David! Nu vă ajunge să obosiți pe oameni, de veniți să obosiți și pe Yahweh al meu? Pentru aceasta Yahweh al meu vă va da un semn: Iată, fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emmanuel”. În acest pasaj, pentru „fecioară” Isaia a folosit cuvântul „almah”, care desemnează o tânără aflată la vârsta pubertății și care nu a născut, deși vârsta îi permite să o facă. Termenul ebraic nu are nicio legătură cu virginitatea. O „almah” putea fi virgină sau nu, important era să fie adolescentă și să nu fi născut vreodată. Tot în Vechiul Testament, când servitorul lui Avraam căuta o soție pentru Isaac, el s-a rugat zeului său să îi trimită la fântână o „almah” care să-i dea de băut lui și cămilelor sale. Aici, Rebeca a fost acea „almah”, adică adolescentă. Dacă ar fi fost vorba despre virginitate, servitorul lui Avraham n-ar fi avut cum să-și dea seama dacă e fecioară doar privind-o. Miriam, tot o „almah”, este cea care trebuia să aibă grijă de nou-născutul Moise. În Cântarea Cântărilor 6:8 se spune că Solomon avea 60 de regine, 80 de concubine și nenumărate „alamot” (pluralul pentru „almah”). Ținând cont că niciun rege nu își aduna femei pentru a se uita la ele, nu poate fi vorba despre fecioare, ci despre adolescente care încă nu născuseră. Pasajul indică femeile cu care Solomon făcea sex: regine și concubine de vârste diverse, cu sau fără copii, dar și adolescente care nu au născut. Cu toate astea, „almah” a fost tradus în greacă prin „parthenos”, adică „virgină”, ceea ce l-a făcut pe Matei să înțeleagă greșit cuvintele lui Isaia. Profetul i-a spus regelui Ahaz că o „almah”, adică o adolescentă, va rămâne însărcinată și va naște un fiu, pe care îl va numi Emmanuel. Înainte ca acel copil să crească, „pământul de care îți este teamă, din pricina celor doi regi, va fi pustiit” și „va rade Yahweh cu un brici, luat de împrumut de dincolo de Eufrat, pe regele Asiriei, capul, părul de pe trup și îi va smulge și barba”. Așadar, Isaia s-a referit la o adolescentă care a născut un băiat în anul 734 î.e.n., pe care l-a numit Emmanuel, nicidecumla Maria și la Iisus. De fapt, fecioria Mariei nuROMÂNIAexistăîn Noul Testament decât în evangheliile lui Matei și Luca, cei doi care au întocmit controversatul arbore genealogic al lui Iisus. Evangheliile lui Marcu și Ioan și epistolele lui Pavel nu menționează nașterea dintr-o virgină. Cum și această parte a fost inventată pentru a se îndeplini o

profeție prost înțeleasă, înțelegem de ce lipsește din cea mai mare parte a Noului Testament.

Totuși descendența lui Iisus, atât de încurcată și plină de falsuri ori de contradicții, are o rezolvare extrem de simplă. Atât în lista lui Matei, cât și în cea a lui Luca, Iosif este urmașul regelui David. Însă, conform doctrinei creștine, Iosif nu a contribuit în vreun fel la concepția lui Iisus. A fost tatăl lui adoptiv, prin urmare Iisus nu putea fi considerat „din coapsele", „din rodul pântecelui" sau „din sămânța lui David, după trup", ori „din tulpina lui Iesei", atât timp cât nu aveau același sânge. Nimic din materialul genetic al miticului rege israelit nu avea cum să ajungă în Iisus, ci poate doar în Iosif, dacă și-ar fi rezolvat problema celor două genealogii confuze. Teologii au încercat să explice această neregulă prin prisma moștenirii legale. Cu alte cuvinte, chiar dacă nu era fiul natural al lui Iosif, Iisus devenea moștenitorul lui legal, așadar urmaș al lui David. Și Luca ne spune că „Iisus însuși era ca de treizeci de ani când a început (să propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif". E drept că, pentru toată lumea care îl credea fiul lui Iosif, Iisus era moștenitorul lui legal și descendent al lui David. Însă pentru cei care cunosc „adevărul" biblic, adică neamestecul genelor lui Iosif în concepția lui Iisus, fiul Mariei nu poate fi sub nicio formă „din coapsele", „din rodul pântecelui" sau „din sămânța lui David, după trup". Profețiile susțin că Mesia evreilor va avea A.D.N.-ul lui David, nu că va fi un urmaș prin adopție. Prin urmare, Iisus nu este urmașul miticului rege, ceea ce înseamnă că așa-zisele profeții mesianice nu s-au îndeplinit, iar Matei și Luca s-au chinuit inutil să compună genealogii confuze. Cu această ocazie, creștinii se văd puși în fața unei dileme, fiind nevoiți să-i aleagă tatăl lui Iisus. Dacă era fiul vreunei zeități, nu era urmașul lui David, prin urmare nu putea fi Mesia; dacă era fiul lui Iosif, ar fi putut fi urmașul lui David (doar după ce s-ar fi clarificat inadvertențele dintre cele două genealogii), însă și-ar pierde descendența divină, implicit rolul de zeu în trinitatea creștină. Nu pot fi valabile ambele variante, după cum am văzut, și oricare dintre ele ar fi aleasă, niciuna nu ar fi destul de bună în lipsa celeilalte.

Aceste nereguli biblice legate de nașterea, învierea și genealogia lui Iisus, alături de lipsa sa din cronicile vremurilor și din profețiile mesianice evreiești, demonstrează că avem de a face cu un personaj inventat, nicidecum istoric. Un alt argument îl reprezintă mitologia. Religiile popoarelor din lumea întreagă sunt pline de zeități care aumuritși au înviat după o scurtă perioadă, cum ar fi Osiris în Egipt, Dionisos în Grecia, Dumuzi / Tammuz șiInanna/Ișstar în Mesopotamia, Baal în Canaan sau Baldur în Scandinavia. Des întâlnite erau și nașterile din fecioară, de genul celei descrise de evangheliștii Luca și Matei. De exemplu, zeul frigian Attis s-a născut din fecioara Nana, care a rămas însărcinată după ce i-a căzut în sân un sâmbure de migdală sau de rodie. Pentru

tibetani, Buddha a coborât din cer și a pătruns în trupul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori. În autobiografia sa, regele Sargon cel Mare scria că mama lui era o neprihănită preoteasă atunci când l-a născut. DespreGinghis Han se spunea că purcedea dintr-o fecioară nevinovată. În Kalevala, epopeea națională finlandeză, fecioara Ilmatar a fost fecundată de vânt, născându-l astfel pe eroul Veinemeinen. Tot aici, fecioara Mariatta a născut după ce a înghițit o afină. Vechii locuitori ai peninsulei Yucatan îl adorau pe mântuitorul Bakab, născut din neprihănita fecioară Ciribiras. Tot la indienii mexicani, fecioara Coatlicue a pus în sân o bilă cu pene, rămânând astfel gravidă.

Pe lângă aceste nașteri mai există multe altele considerate miraculoase, chiar dacă nu implică fecioare. Pe peretele templului din Luxor a fost înfățișată nașterea faraonului Amenhotep III, cu aproximativ un mileniu și jumătate înainte de apariția creștinismului. Din imaginile de pe perete ies în evidență următoarele: zeul Thoth o înștiințează pe Mutemwiya că în curând va naște un copil, zeul Amon pătrunde în ea luând forma faraonului Thutmose IV în prezența zeițelor Selket și Neith, iar după naștere pruncului i se închină zeii șioamenii, care îi aduc daruri. Din imagini nu lipsește ankh-ul, crucea egipteană, simbolul vieții eterne. În Grecia, când regele Oinopion le-a cerut zeilor un fiu, Zeus, Poseidon, Dionisos și Hermes au urinat în pielea boului care le-a fost sacrificat, au îngropat-o iar după nouă luni s-a născut din ea Orion. Hera se lăuda că i-a născut pe Ares și pe Hebe fără ajutor bărbătesc, iar Zeus că le-a dat naștere singur Atenei și lui Dionisos. În Egiptul antic, Neith l-a conceput singură pe Ra. La perși, zeul Ormuzd a trimis un arhanghel să-i aducă unei femei Duhul Sfânt într-o tulpină de plantă; corpul ei s-a împreunat cu Duhul, astfel născându-se profetul Zoroastru. În China, când monstrul Ki-Lin s-a apropiat de mama lui Confucius, ea a scos din gură o piatră prețioasă, din care a fost zămislit filosoful. Proteus, unul dintre zeii mărilor la greci, i s-a arătat mamei lui Apollonios din Tyana, spunând că vrea să se întrupeze în ea. Odată femeia a visat niște lebede care îi cântau și când s-a trezit a născut, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Acest Apollonios a fost cinstit chiar și de creștini, împăratul roman Alexandru Sever așezându-i în secolul al III-lea chipul în casa sa de rugăciuni, alături de cel al lui Iisus. Mama lui Octavian Augustus s-a îmbătat și a adormit în templul zeului Apollo; în acest timp, un dragon s-a apropiat de ea, iar peste zece luni s-a născut Octavian, care a devenit primul împărat roman. Atenienii credeau că Perictione l-a născut pe Platon în urma relațiilor ei cu zeul Apollo. Același zeu era considerat și tatăl lui Scipio Africanul. Despre Alexandru Macedon se spunea că ar fi fost fiul lui Zeus sau al lui Dionisos, care se împreuna cu Olimpia, soția lui Filip II al Macedoniei, sub formă de șarpe sau dragon. Și exemplele ar putea continua.

Evanghelistul Matei ne spune că viața lui Iisus a fost pusă în primejdie încă de la naștere, când regele Irod a hotărât să fie uciși toți pruncii din Betleem. Putem considera acest episod pură fabulație, mai ales pentru că nu există nici la ceilalți evangheliști, nici la istoricii vremurilor respective. Nici dacă ar fi fost o întâmplare reală nu ar fi fost una spectaculoasă, deoarece în acea vreme Betleemul număra aproximativ o mie de locuitori, copiii până în doi ani fiind în jur de douăzeci. De ce a inventat Matei această poveste? Deoarece, pentru a sublinia măreția unui zeu sau a unui erou, povestea sa trebuia să fie presărată de pericole peste care respectivul să treacă. Anticii au folosit această tactică de foarte multe ori. Tiparul este aproape întotdeauna același: nașterea zeului / eroului era profețită, un personaj negativ încerca să ucidă pruncul iar planul diabolic eșua. Vom enumera câteva exemple, pentru a înțelege acest procedeu de hiperbolizare menit să crească importanța eroilor umani sau divini. Povestea uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este copia episodului veterotestamentar în care faraonul din vremea lui Moise a hotărât ca toți nou-născuții de parte bărbătească ai israeliților să fie uciși. Moise a fost ascuns de mama sa într-un coșuleț și lăsat pe apa Nilului. Această poveste este, la rândul ei, copia celei a fondatorului Imperiului Akkadian, Sargon cel Mare, care a fost lăsat într-un coșuleț pe râul Eufrat de către mama lui, pentru a nu fi ucis. În Egipt, pruncul Horus a fost ascuns printre trestiile de pe malul Nilului de teama unchiului său, Seth. La greci, semizeul Perseu a fost lăsat pe mare într-o ladă, împreună cu mama lui, din ordinul bunicului său, regele Acrisios. Zeul Uranus și-a închis copiii în Tartar, de teamă că îl vor detrona. După ce i-a luat locul tatălui său, titanul Cronos a fost blestemat să aibă același destin; prin urmare și-a înghițit copiii, însă cel mai mic dintre ei, Zeus, a fost salvat. În Persia, când s-a născut profetul Zoroastru, a cărui naștere fusese proorocită cu 3000 de ani înainte, niște ucigași au încercat să-l omoare, însă un înger i-a sfătuit părinții să se ascundă într-un alt ținut. Înaintea nașterii zeului indian Krișna se prevestise că el va nimici răul de pe Pământ. S-a născut într-o temniță, unde mama sa fusese închisăde către fratele ei, regele Kansa, careaporuncit ca toți pruncii să fie uciși. Însă un glas din cer a sfătuit-o pe mama lui Krișna să treacă peste fluviul Djamna pentru a salva copilul. Astyages, regele mezilor, a avut două vise neobișnuite, care pentru ghicitorii săi însemnau că va avea un nepot ce îi va lua tronul. Copilul, numit Kuruș (Cyrus cel Mare), viitorul împărat al Imperiului Persan, a fost salvat de la moarte în mod miraculos. Strămoșii romanilor, Romulus și Remus, au fost salvați de o lupoaică. Într-o legendă arabă, regele Nimrod a văzut pe cer o stea ciudată, despre care astrologii săi i-au spus că vestea nașterea unui prunc care va deveni căpetenia unui popor ce va conduce lumea. Regele a poruncit ca toți bebelușii de parte bărbătească din regatul său să fie uciși. Viitoarea mamă a copilului a fost prevenită de pericol și a fugit în altă țară, născându-l pe

Ibrahim (Avraam) într-o peșteră. Steaua care le-a arătat magilor drumul către Iisus în Evanghelia lui Matei nu este unică, astfel de stele trimise de zei existând în legendele antice. De exemplu, pe lângă cea din mitul lui Nimrod, care vestea nașterea lui Avraam, există una în Eneida scrisă de poetul roman Publius Vergilius Maro cu câteva decenii înaintea erei noastre. În noaptea în care aheii au cucerit cetatea Troia, prințul Anchise l-a rugat pe zeul Jupiter să-i salveze familia: „Atotputernice Jupiter, dacă te poate înduplеca rugăciunea cuiva, uită-te cu îndurare la noi; atât îți cerem și, dacă o merităm prin credința noastră, dă-ne ajutorul tău și întărește-ne prorocirea”. Imediat după această rugăminte „se și auzi bubuitul unui tunet la stânga și, lunecând de pe cer în întuneric, o stea căzu lăsând în urmă-i o dâră de lumină. Noi o văzurăm atingând acoperișul casei noastre și, strălucitoare încă, ea se ascunse în pădurile Idei, arătându-ne astfel drumul”. După această minune, prințul Anchise „se ridică atunci în picioare, înalță rugăciuni zeilor și se închină la steaua sfântă”. La fel ca steaua din Evanghelia lui Matei, cea trimisă de Jupiter avea rolul de a indica drumul cel corect. Câțiva troieni, conduși de semizeul Enea, au urmat steaua și au reușit să fugă din Troia.

Chiar dacă nașterile miraculoase și învierea erau des întâlnite în religiile lumii, asta nu dovedește că povestea lui Iisus reprezintă un plagiat. Însă există dovezi. S-a observat că există asemănări între zeul creștinilor și multe divinități solare, așa cum este Sol Invictus al romanilor. Chiar și data nașterii lui Iisus, 25 decembrie, era ziua în care se sărbătoreau zeitățile solare în întregul Imperiu Roman. Ritualurile creștine sunt copii ale altora păgâne; împărtășania a fost preluată din religia zeului Mithra iar botezul din cel al divinităților acvatice, fiind practicat în Sumer, Egipt, Babilon, Canaan sau India. Mitra papală chiar poartă numele aceluiași Mithra și forma de pește a zeului babilonian Oannes. În primele veacuri ale creștinismului se indica drept loc al nașterii lui Iisus o peșteră din Betleem care, anterior, fusese considerată locul nașterii dintre legenda lui Iisus și zeului Tammuz. Asemănările cele ale altor zei ori eroi ai Antichității nu este comentată de obicei de reprezentanții Bisericii, care dau foarte rar explicații, de cele mai multe ori aberante.

De exemplu, martirul Iustinian a explicat asemănarea dintre istoria lui Perseu și a lui Iisus prin faptul că Diavolul, știind că Hristos va veni curând pe Pământ, a ticluit lucrurile astfel ca toate minunile să aibă loc înainte de sosirea zeului. Tot Iustinian a explicat și asemănarea dintre împărtășania creștină și cea din religia lui Mithra: „ duhurile rele, imitând acest ritual, au încetățenit împărtășania și în misteriile lui Mithra”. Cel mai evident caz de plagiat, care nu poate fi pus pe seama vreunei entități malefice, oricât și-ar fi dorit asta Iustinian, îl reprezintă episodul învierii lui Lazăr din Evanghelia lui Ioan. Dacă ar fi fost un personaj real, Lazăr s-ar fi numit El’azar. „El” înseamnă „zeu” în ebraică, iar „azar” este o transliterare a numelui zeului egiptean Asar (Osiris);

prin urmare, El'azar se traduce corect ca „Zeul Asar". În mitologia egipteană, Aset (Isis) l-a înviat pe zeul Asar; în cea creștină, Iisus l-a înviat pe cel numit „Zeul Asar", ceea ce nu poate fi o coincidență. Și nici asemănarea numelor lui Iisus și Isis. Povestea lui Iisus a fost inspirată și din cele ale unor personaje biblice.

Episodul uciderii pruncilor din ordinul lui Irod este identic cu cel al lui Moise, iar doi profeți veterotestamentari au înfăptuit miracole asemănătoare celor ale zeului creștinilor: Ilie (Eliyahu) și Elisei (Elișa). Ilie a înmulțit făina și undelemnul unei văduve din Sarepta, încât să nu se consume până la sfârșitul secetei, i-a înviat copilul și a despărțit apele râului Iordan la fel ca Moise. Discipolul său, Elisei, a despărțit apa în același mod, a înmulțit undelemnul unei văduve și mâncarea unor lucrători pe câmp, a înviat un copil și a vindecat un lepros. Însă asemănările mitului lui Iisus cu cele ale altor personaje pălesc în fața celei mai importante: zeul creștinilor este copia divinității numite de sumerieni Enlil.

Legendele incașilor din America de Sud spun că, după Potop, Pământul se afla în beznă din cauza dispariției Soarelui, societatea era sfâșiată de dezordini iar oamenii sufereau. După cum nota Harold Osborne în cartea South American Mythology (1968), atunci „a apărut dintr-o dată, venind de la sud, un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară. Acest om avea o putere atât de mare, încât transforma dealurile în văi și din văi ridica dealuri înalte, făcând apa să curgă din piatră". Acest personaj, care le-a oferit oamenilor cunoștințele necesare unei vieți civilizate, a fost numit de popoarele andine Viracocha, Illa, Huracocha, Con, Con Ticci, Kon Tiki, Thunupa, Taapac sau Tupaca. Lui i se atribuie introducerea în Peru a unor cunoștințe variate de medicină, metalurgie, agricultură, creștere a animalelor, artă a scrierii și o înțelegere complexă a principiilor ingineriei și arhitecturii. În secolul al XVII-lea, vicarul Francisco de Avila scria în tratatul său despre incași că acest personaj „a făcut să apară terase și câmpuri pentru culturi pe pantele abrupte ale râpelor, ridicând pereți de sprijin care să le susțină.

A făcut și canale de irigație pentru a le uda (…) a colindat peste tot, realizând multe minunății". Cel care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă și care mânuia arme teribile a fost considerat de băștinași stăpânul științei și al magiei dar și, așa cum era de așteptat, zeu. Pe lângă om de știință, arhitect, sculptor și inginer, Viracocha era de asemenea învățător și vindecător. Se spune că „pe oriunde trecea îi vindeca pe toți cei bolnavi și le reda vederea celor orbi". Primulcronicar spaniol care a consemnat legenda lui preciza că i-a fost povestită de indienii printre care ajunsese în călătoriile sale prin Anzi: „ei spun că acest om trecea pe drum, înspre nord, făcând minuni la tot pasul, și că nu l-au mai văzut. Peste tot îi sfătuia pe oameni cum să trăiască, le vorbea cu mare dragoste și bunătate și-i învăța să fie buni și să nu-și facă rău

unul altuia, ci să se iubească unii pe alții și să se arate miloși toți față de toți. În cele mai multe locuri i se spunea Ticci Viracocha". Într-o legendă consemnată de Harold Osborne în South American Mythology, Viracocha „mergea însoțit de o suită și le vorbea băștinașilor cu dragoste, numindu-i fiii și fiicele lui. Peste tot pe unde trecea înfăptuia minuni. Pe bolnavi îi vindeca printr-o simplă atingere. Vorbea orice limbă mai bine decât localnicii, care îl numeau Thunupa, Tarpaca, Viracocha-Rapacha, Pachacan". Un personaj care a venit într-o vreme de haos pentru a readuce lumea pe calea cea dreaptă, care făcea minuni, vindeca bolnavi, răspândea mesaje de iubire și a fost considerat zeu seamănă izbitor cu Iisus al creștinilor. Chiar și la înfățișare. Cronicarul Juan de Betanyos afirma în Istoria și legendele incașilor din secolul al XVI-lea că indienii îl descriau pe Viracocha Thunupa-Viracocha era „un bărbat alb, înalt de statură, a cărui înfățișare și prezență stârneau mare admirație și respect".

Alte legende ale peruanilor, culese de Harold Osborne și publicate în South American Mythology, îl descriu pe zeu ca fiind „un bărbat alb, cu înfățișare augustă, cu ochi albaștri, cu barbă, era sobru, puritan și predica împotriva beției, a poligamiei și a războiului", ce purta o cămașă fără mâneci care îi ajungea până la genunchi, „un bărbat alb cu o statură impunătoare și o atitudine autoritară" sau „un bărbat slab, de statură medie, cu barbă, îmbrăcat într-o mantie destul de lungă". La fel ca Iisus, Viracocha călătorea înconjurat de adepți. O legendă consemnată în Relacion anonyma de los costumbres antiquas de ca fiind „un bărbat înalt, cu barbă, înveșmântat într-o robă albă care-i ajungea până la pământ și pe care o purta strânsă cu o centură pe talie". Într-un mit consemnat de John Hemming în The Conquest of the Incas, los naturales del Piru, citată în The Facts on File Encyclopaedia of World Mythology and Legend, susține că zeul era însoțit de discipoli de două feluri: „huaminca" („soldații credincioși") și „hayhuaypanti" („cei strălucitori"). Rolul lor era de a purta mesajul zeului „în toate colțurile lumii", la fel ca apostolii lui Iisus. Pears Encyclopaedia of Myths and Legends: Oceania, Australia and the Americas din 1978 îi numește „viracochas" pe acești însoțitori: „atunci Con Ticci și-a adunat adepții, care se numeau viracochas" și „Con Ticci le-a poruncit tuturor viracochas, în afară de doi, s-o ia spre est". Aceeași denumire este folosită și în miturile adunate de Harold Osborne: „așadar acei viracochas au plecat în provinciile în care îi trimisese Viracocha". O poveste asemănătoare este consemnată în Evanghelia lui Luca, unde Iisus a trimis șaptezeci de apostoli înainte, cu el rămânând doar doisprezece: „Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci și i-a trimis câte doi înaintea feței sale, în fiecare cetate și loc, unde însuși avea să vină" (10:1). După ce și-a trimis adepții înainte, așa cum nota în The Ancient Civilizations of Peru antropologul și lingvistul american John Alden Mason, „Viracocha însuși, cu cei doi adjuncți ai săi, au călătorit spre nord (…) Au mers de-a lungul cordilierei, unul

dintre adjuncți pe drumul de pe coastă, celălalt pe la marginea pădurilor răsăritene Creatorul s-a dus la Urcos, lângă Cuzco, unde a poruncit viitoarei populații să iasă dintr-un munte.
A vizitat Cuzco, apoi și-a continuat drumul spre nord, către Ecuador. Acolo, în provincia Manta, și-a luat rămas bun de la poporul său și, mergând pe valuri, a dispărut în largul oceanului". După părerea creștinismului, singurul personaj care a mers pe apă a fost Iisus, așa cum susțin evangheliile: „Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare" (Evanghelia lui Matei 14:25), „Și către a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare și voia să treacă pe lângă ei" (Evanghelia lui Marcu 6:48), „După ce au vâslit deci ca la douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă și apropiindu-se de corabie, ei s-au înfricoșat" (Evanghelia lui Ioan 6:19). Juan Diez de Betanzos în Suma y Narracion de los Incas are o altă variantă a întâmplării, însă cu același final miraculos: „Viracocha a plecat pe drumul său, chemând la el rasele de oameni (…) Când a ajuns în districtul Puerto Viejo, i s-au alăturat cei pe care-i trimisese înainte și, după ce s-au reunit, a plecat pe mare împreună cu ei. Se spune că el și oamenii lui mergeau pe apă la fel de ușor cum ar fi mers pe uscat". Din nou întâlnim miracolul mersului pe apă, de această dată nu doar la zeu, ci și la adepții săi. N-ar trebui să ne mire prea mult că Biblia narează un eveniment asemănător: apostolul Petru a mers și el pe apă dar, din pricina îndoielii, s-a scufundat: „Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus" (Evanghelia lui Matei 14:29).
Incașii susțineau că Viracocha, zeul identic cu Iisus atât prin fapte cât și prin aspectul fizic, a venit printre ei la scurt timp după Potop, cu multe milenii înainte de presupusa naștere a lui Hristos. Ceea ce exclude posibilitatea ca incașii să se fi inspirat cumva din Noul Testament. Conchistadorii chiar au rămas surprinși când au descoperit similitudinile dintre religia indigenilor și cea a creștinilor. Viracocha, zeul suprem al incașilor, era numit de sumerieni Enlil, Adad sau Ișkur, Sutah și Atum de egipteni, Ramman de akkadieni, Baal Hadad și Eli de canaaneeni, Zeus de greci, Odin de scandinavi și Vișnu de hinduși. Deși miturile îl prezintă ca fiind un zeu războinic, aprig ca o furtună, autoritar și nemilos cu dușmanii săi, Enlil era privit de strămoșii noștri ca o divinitate benefică, protectoare a omenirii. Soarele, lumina, ziua, estul și parteadreaptă, asociate cu Enlil, reprezintă binele, în timp ce Luna, întunericul, noaptea, vestul și partea stângă, asociate cu Enki, semnifică răul. De asemenea, elementele naturii, aflate în antiteză, au fost asociate cu aceiași doi zei: pământul și apa erau domeniile lui Enki, iar aerul și focul ale lui Enlil. Zeul furtunii era numit „taur" sau „leu", epitete care îi indică rolul de zeu conducător, forța și ferocitatea. Fiind un zeu celest, pasărea a devenit simbolul său, indiferent dacă vorbim despre vulturul lui Zeus, despre cel al lui Vișnu ori

despre corbii lui Odin. Rege al Pământului și moștenitor al împărăției cerurilor, asociat cu furtuna datorită caracterului său războinic, Enlil era fiul ascultător, cel care făcea voia tatălui său, conducătorul suprem al lumii. Pentru hinduși, Vișnu / Enlil s-a reîncarnat în Krișna, iar pentru budiști în Siddhartha Gautama sau Buddha, ale căror povești sunt asemănătoare pe alocuri cu cea a lui Iisus. Nașterea lui Krișna a fost una miraculoasă, fiind conceput nu prin contact sexual, ci prin „transmisie mentală", venirea sa în lume fiind profețită cu mult timp înainte. Viața i-a fost amenințată la naștere, când regele Kansa a poruncit ca toți pruncii să fie uciși, fiind salvat de un glas din cer, care a sfătuit-o pe mama lui să traverseze fluviul Djamna și să fugă. Krișna a fost un prinț devenit mai apoi rege, care a umblat prin India înconjurat de adepți, a deșert, unde a fost ispitit de un demon. La un moment dat a fost și păstor, așa

cum îl prezintă icoanele hinduse, dar și un războinic feroce. Înainte să moară a anunțat că se va întoarce pentru a distruge răul. Nașterea lui Buddha, de asemenea miraculoasă, a fost stabilită cu aproximativ cinci secole înaintea celei a lui Iisus și profețită cu propovăduit pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. S-a retras în mult timp înainte. Regele zeilor a intrat în corpul fecioarei Maya sub forma unei raze în cinci culori, a lăsat-o însărcinată iar ea i-a dat naștere prințului Siddhartha Gautama. Prințul a fost un simplu om până la vârsta de 18 ani, când a devenit Buddha. S-a retras în pustiu, unde a fost ispitit de demonul Mara, a umblat prin țară înconjurat de adepți, a propovăduit pacea și iubirea, a vindecat bolnavi și a înviat morți. Înainte să moară și-a anunțat adepții că se va întoarce pentru a distruge răul. Dacă Buddha și Krișna erau considerați reîncarnări ale lui Vișnu, în evangheliile neotestamentare Sfântul Duh a păstruns în trupul lui Iisus. Și el a fost ispitit de un demon, a străbătut țara înconjurat de adepți, a propovăduit pacea și iubirea, a făcut miracole și a promis că se va întoarce pentru a distruge răul. În plus, în Bhagavad Gita, Krișna spunea că se întrupează de câte ori Legea slăbește și se întărește nelegiuirea. În Evanghelia lui Matei, Iisus declara: „să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc" (5:17), o idee asemănătoare cu cea a zeului indian. Iar aceste asemănări remarcabile în viețile celor trei nu pot fi puse pe seama întâmplării.
Pe lângă acestea, mai există câteva asemănări dintre Iisus și Enlil, zeul furtunii, fiul și moștenitorul împăratului ceresc Anu. Așa cum ar fi:
– Iisus era numit „păstorul cel bun" iar Krișna era adesea reprezentat ca păstor. Unul dintre epitetele lui Enlil în Sumer era „bunul păstor".
– Iisus era numit „regele iudeilor". Creștinii îl consideră Hristos, adică Mesia evreilor, care înseamnă „Cel uns", în acele vremuri fiind unși doar regii. Pentru sumerieni Enlil avea rangul de rege, simbolizat și de numărul său, 50.

– Iisus spunea că regatul său este în ceruri. Acolo era regatul lui Enlil, pe care îl moștenea de la tatăl său.
– Iisus spunea că a venit pe Pământ pentru a face voia tatălui său. Enlil era fiul ascultător, care urma întotdeauna ordinele tatălui său, An / Anu. Simbolul creștinismului este crucea, care în Mesopotamia era simbolul lui An.
– În Evanghelia lui Matei, Iisus stă la dreapta puterii. La Marcu, el a urcat la cer și șade la dreapta Tatălui. Pentru sumerieni, Enlil era cel care stătea la dreapta împăratului An în Consiliul Zeilor.
– Evanghelia lui Matei anunță că toate neamurile Pământului îl vor vedea pe Iisus „venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă” (24:30). Ideea se repetă în 26:64, unde el va fi văzut „șezând de-a dreapta puterii și venind pe norii cerului”. Unul dintre epitetele lui Baal Hadad, Enlil la canaaneeni, era „călărețul norilor”.
– Evanghelia lui Marcu 3:17 ne spune despre frații Iacov și Ioan că Iisus „le-a pus lor numele Boanerghes, adică fiii tunetului”. Nu putem ști ce l-a determinat pe Iisus să îi numească astfel pe cei doi, cum nu putem ști nici legătura lor cu furtuna. Alta în afară de Enlil, zeul furtunii, ale cărui arme erau tunetul și fulgerul.– Când era împreună cu ucenicii săi în corabie, Iisus a oprit furtuna care le amenința viețile, certând-o (Evanghelia lui Matei 8:26). Același episod este prezent și la Marcu: „Și el, sculându-se, a certat vântul și a poruncit mării: Taci! Încetează! Și vântul s-a potolit și s-a făcut liniște mare” (4:39). Când Iisus a mers pe apă până la ucenicii săi, la fel ca Viracocha al incașilor, vântul s-a oprit după ce a ajuns în corabie (Evanghelia lui Matei 14:32, Evanghelia lui Matei 6:51). Evangheliile relatează și uimirea oamenilor în fața celui care avea putere asupra furtunii: „iar oamenii s-au mirat, zicând: Cine este acesta că și vânturile și marea ascultă de el?” (Evanghelia lui Matei 8:27). Cine putea avea putere asupra furtunii dacă nu zeul ei, Enlil?
– În Talmud, Iisus este considerat fiul soldatului roman Pandira. Deși evreii au încercat să ascundă prin această afirmație originea divină a zeului creștinilor, în egipteană „pandira” se scrie „pa-ntr-ra”, careînseamnă „zeul Ra” („pa” – articol hotărât care se așează întotdeauna înaintea substantivului, „ntr” = „zeu” în egipteana veche, „Ra” – numele zeului suprem al egiptenilor). Iar Ra era An în Sumer, tatăl lui Enlil.
– După Evanghelia lui Ioan, „Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi”. Cuvântul, care aici îl simbolizează pe Iisus, în general reprezintă autoritatea. Pentru sumerieni, Enlil era sursa supremă de autoritate pe Pământ. Pentru egipteni, zeul conducător Ra și-a tăiat singur falusul, din care au căzut picături de sânge ce au dat naștere la două personificări ale intelectului: Hu („Autoritate”) și Saa („Intelect”). Ra era An al sumerienilor, iar cei doi copii ai săi nu pot fi decât autoritarul Enlil și zeul înțelepciunii și al inteligenței, Enki. Așadar, și la Ioan îi este atribuită lui Enlil autoritatea simbolizată de Cuvânt.

– Pentru gnosticii setieni, eonul Seth s-a încarnat în Iisus. Acest eon era zeul vechilor egipteni, Sutah (Seth pentru greci), numit Enlil de sumerieni.
– Pentru restul gnosticilor, eonul Hristos a coborât din cer, s-a împreunat cu sora sa, Sophia, și a intrat în corpul omului Iisus. În concepția lor, acest eon era Duhul Sfânt din evanghelii sau Seth al setienilor. Însă numele Khristos (așa cum este scris în Noul Testament) seamănă foarte mult cu cel al indianului Krișna, ceea ce ne duce cu gândul la aceeași entitate.
– În Apologeticus, scriitorul creștin Tertullian nota că în cadrul luptelor degladiatori din Cartagina a fost expusă în public o pictură care îl reprezenta peIisus având „urechi de asin, la unul din picioare cu copită, în mână ținând o carte și îmbrăcat în togă". În cronica lui Tertullian, creștinii erau acuzați că se închinau unui cap de măgar dar și că participau la orgii, crime și incesturi. Aceste acuzații sunt menționate și de Marcus Minucius Felix în Octavius. Pe un sarcofag din secolul al III-lea, un măgar și un bou apar lângă ieslea în care a fost așezat pruncul Iisus. De asemenea, în episodul fugii în Egipt descris de Evanghelia lui Matei, Maria este reprezentată de cele mai multe ori călare pe un măgar. Ceea ce indică o nouă legătură a lui Iisus cu Seth, zeul care pentru egipteni avea capul unui animal asemănător cu măgarul.
– În capitolul 12 al Apocalipsei lui Ioan, un balaur mare „stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște", întocmai ca titanul Cronos din miturile grecești, care își înghițea copiii imediat după nașterea lor. Copilul, identificat de creștini cu Iisus, a fost salvat la fel ca Zeus (același Enlil) în miturile grecilor. Numele nimfei Melissa, care l-a hrănit pe micuțul Zeus cu miere în legendele elene, în Irlanda este folosit ca formă feminină a numelui galic Maoiliosa, care înseamnă „Servitorul lui Iisus".
– Iisus era numit „leul lui Iuda". Enlil era numit în Mesopotamia „leul". Orașul egiptean Pi-Ramses, închinat lui Seth, se mai numea „orașul leului". La hinduși, Șiva este reprezentat cu un leu sub picioare; cum Șiva este Enki, inamicul lui Vișnu / Enlil, această reprezentare indică superioritatea sa asupra rivalului său. Și Ișstar, fiica lui Enki, era reprezentată călcând pe lei din același motiv.
– În Evanghelia lui Matei, Iisus declara: „nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie" (10:34). În Evanghelia lui Toma el afirma: „Poate că oamenii cred că am venit să aduc pacea pe pământ. Ei nu cunosc că am venit să arunc dezbinare peste lume: foc, sabie și război" și „am aruncat foc pe pământ, și iată, îl veghez până ce izbucnește". Enlil era un zeu războinic iar focul, unul dintre elementele sale, în antiteză cu apa lui Enki.
– Iisus susținea că l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Același lucru se poate spune și despre Enlil, care a cauzat căderea / exilul lui Enki pe Pământ.

– În religiile mesopotamiene, mama lui Enlil era numită adesea „Fecioara”. În creștinism, Maria, mama lui Iisus, poartă același epitet.
– Pasajul din Cartea lui Isaia, considerat de creștini a fi o profeție despre zeul lor, Iisus, ascunde o referire la același Enlil. „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emmanuel. El se va hrăni cu lapte și cu miere până în vremea când va ști să arunce răul și să aleagă binele” (7:14-15), scria profetul. Un copil hrănit cu lapte și cu miere întocmai ca Zeus, născut din Fecioară precum Enlil, care va alege binele și va arunca răul… Ar putea părea o coincidență, însă nu și dacă i-am privi numele cu atenție. Pentru evanghelistul Matei, Emanuel se traduce prin „Cu noi este Dumnezeu” (1:23). În sumeriană „em” înseamnă „vânt, furtună, vreme, nor, ploaie”, „anu” este „cerul” în akkadiană (derivat din „an” al sumerienilor, care are același înțeles) iar „el” reprezintă cuvântul pentru „zeitate” în limbile nord-vest semitice (din care face parte și ebraica). Așadar, cea mai exactă interpretare a numelui Emanuel / Emmanuel este „Zeul furtunii și al cerului”, adică nimeni altul decât Enlil.
– Dacă Iisus ar fi trăit în Iudeea primului secol, numele lui ar fi fost Yeșu’a (o variantă a numelui Yehoșu’a), care a fost tradus eronat de evrei în speranța că și creștinii le vor adopta zeul. În varianta oficială, numele lui înseamnă „Yahweh este salvarea”. Într-adevăr creștinismul a adoptat divinitatea evreilor, deși nu era zeul despre care vorbea Iisus. Noul Testament nu folosește nici măcar o singură dată numele Yahweh pentru zeul suprem, ci Theos, derivat din grecescul „theoreo”, adică „a vedea, a privi, a observa”. Numele Yeșu’a / Yehoșu’a este compus din „Yah” (prescurtarea numelui Yahweh și totodată numele Lunii la vechii egipteni) și „șua”, care înseamnă „plâns”. Yeșu’a / Yehoșu’a se traduce ca „Plânsul lui Yahweh” sau, și mai corect, „Cel care îl face pe Yahweh să plângă”. Adică îl desemnează pe dușmanul lui Yahweh / Marduk, care nu poate fi decât Enlil. După ce Iisus a murit pe cruce, evangheliile susțin că a avut loc un cutremur care a rupt în două catapeteasma templului din Ierusalim, a despicat pietrele și a deschis mormintele. Cum templul cu pricina era al lui Yahweh, doar dușmanul acestuia, Enlil, i-ar fi provocat asemenea pagube.
– Evangheliile susțin că demonii știau cine este Iisus, iar el le cerea să tacă, pentru a nu-l da de gol. „Iar
duhurile cele necurate, când îl vedeau, cădeau înaintea lui și strigau, zicând: tu ești fiul lui Theos. Și el le
certa mult ca să nu-l dea pe față” (Evanghelia lui Marcu 3:11-12); „Din mulți ieșeau și demoni, care strigau
și ziceau: Tu ești fiul lui Theos. Dar el, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știau că el este Hristosul” (Evanghelia lui Luca 4:41); „Iar pe demoni nu-i lăsa să vorbească, pentru că-l știau că el e Hristos” (Evanghelia lui

Marcu 1:34). „Și era în sinagoga lor un om cu duh necurat, care striga tare, zicând:Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știm cine ești: Sfântul lui Theos. Și Iisus l-a certat, zicând: Taci și ieși din el” (Evanghelia lui Marcu 1:23-26). Cum de îl cunoșteau demonii? De ce le era frică de el? Și de ce nu îi lăsa să-i decline identitatea? Dacă Iisus era Enlil, devine firesc ca demonii, slujitorii lui Enki, să fi fost înfricoșați de cel mai temut dușman al lor. În Evanghelia lui Matei, „venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremias sau unul dintre prooroci” (16:13-14). Aceeași evanghelie sugerează că profetul Ilie (Eliyahu în Vechiul Testament sau Elias în Noul Testament) s-a încarnat în Iisus, spiritul său părăsindu-l pe crucificat înainte de a muri: „Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit? Iar unii dintre cei ce stăteau acolo, auzind ziceau: pe Elias îl strigă acesta” (27:46-47). Evanghelistul Matei, la fel ca Pistis Sophia a gnosticilor, susține că Ilie s-a încarnat și în Ioan Botezătorul. În Vechiul Testament, profetul Ilie a înmulțit făina și uleiul unei văduve, cât să nu se consume până la sfârșitul secetei, și i-a înviat fiul, minuni asemănătoare celor ale lui Iisus. De asemenea, profetul a făcut să coboare foc din cer atât în timpul concursului cu profeții lui Baal, cât și împotriva soldaților regelui Ahazia, la fel ca Viracocha în miturile incașilor. Se pare că responsabil pentru aceste minuni era un duh care, după ce Ilie a fost ridicat la cer, a trecut din profet în discipolul său, Elisei (Elișa). După ce a primit duhul, Elisei a realizat miracole la fel ca Ilie și Iisus: a înmulțit undelemnul unei văduve și mâncarea lucrătorilor unui câmp, a înviat un copil și a vindecat un lepros. Să fie același duh care a intrat în Iisus conform Evangheliei lui Matei? Numele profetului Eliyahu și al discipolului său, Elișa, conțin numele zeului suprem din religia canaaneană. El sau Eli este prescurtarea akkadianului Ellil, numit de sumerieni Enlil. Vechiul Testament sugerează și alte legături dintre profet și acest zeu:

– Trei căpetenii cu câte 50 de soldați fiecare au venit la Ilie, în aceeași poveste Obadia a ascuns câte 50 de prooroci în două peșteri, iar 50 de fii ai proorocilor i-au însoțit pe Ilie și Elisei la Iordan. 50 era numărul lui Enlil pentru sumerieni.

– După uciderea proorocilor lui Baal, „cerul s-a întunecat de nori și s-a pornit vijelie și ploaie mare”. Când a trecut prin fața lui Ilie, zeul său a venit într-o „adiere de vânt lin”. Înainte de adiere a avut loc o „vijelie năprasnică”. Ilie a fost ridicat la cer într-un „vârtej de vânt”. Enlil era zeul furtunii, al ploii, al norilor și al vantului.

– În timpul concursului cu proorocii lui Baal, „s-a pogorât foc de la Domnul”. Înainte să treacă zeul prin fața lui Ilie într-o „adiere de vânt lin” a fost o vijelie, urmată de un cutremur și de foc. La dorința lui Ilie, care se afla în vârful unul

munte, un foc a coborât din cer de două ori, arzându-i pe soldații regelui Ahazia. Profetul a fost răpit într-un car cu cai de foc. Focul era elementul lui Enlil.
– Rivalii lui Ilie erau proorocii lui Baal-Zebub și ai Așerei. Numele Baal-Zebub derivă din cel al lui Baal Zephon (Marduk), iar Așerah din cel al zeiței Ișstar. Marduk și Ișstar erau dușmanii lui Enlil.– În tradiția creștină, sfântul Ilie are puterea de a deschide și închide cerurile. Responsabil cu aducerea ploii, el străbate văzduhul în carul său. În mitologia românească, când demonii au urcat în cer, Dumnezeu i-a dat lui Ilie tunetul și fulgerul, cu care acesta i-a aruncat pe demoni pe Pământ, motiv pentru care este considerat un sfânt războinic. După slujba de sfântul Ilie, femeile ard busuiocul pe care l-au ținut la icoane.
Enlil este zeul furtunii, care i-a aruncat pe „demonii” lui Enki pe Pământ. Tunetul și fulgerul erau armele sale unul dintre simbolurile lui.
Pe Enlil îl mai găsim în creștinism nu doar sub aspectul lui Iisus, ci și sub cel al arhanghelului Mihail, preluat din iudaism (unde se numește Mikha’el). În legenda lui Lucifer, din care Iisus lipsește, cel care s-a luptat cu îngerul răzvrătit a fost Mihail, ceea ce ne amintește de Enlil și Enki. În Cartea lui Enoh, Mihail este conducătorul arhanghelilor care i-au pedepsit pe îngerii Veghetori conduși de Azazel. În Kabbalah se spune că sufletul omului este împărțit în două: dreapta se numește Mikha’el iar stânga Samael. Atât pentru creștini, cât și pentru evrei și musulmani, Mihail este un înger ocrotitor al oamenilor. Asocierea sa cu partea dreaptă și opoziția sa față de Lucifer / Azazel / Samael (care sunt nume ale lui Enki) îl indică pe Mihail ca fiind Enlil. Numele său a fost interpretat ca o interogație, „Cine este ca Dumnezeu?”, deși în numele său nu există niciun semn de întrebare, iar „el” nu înseamnă doar „Dumnezeu”, ci și „zeu” sau „zeu suprem”. Prin urmare, o traducere mai corectă ar fi „Cel ce este ca zeul suprem”. Fiind moștenitorul lui Anu și reprezentantul său pe Pământ, cel care primea toate titlurile și funcțiile tatălui său, Enlil era asemenea zeului suprem. Protestanții timpurii, martorii lui Iehova și adventiștii de ziua a șaptea consideră că Mihail s-a încarnat în Iisus. În creștinism, Mihail este patronul războinicilor, al bolnavilor, al suferinzilor dar și al câtorva munți. În arta medievală era reprezentat ținând într-o mână o balanță, cu care judecă sufletele morților, iar în cealaltă Cartea Vieții. Toate acestea sugerează o singură concluzie:
în creștinism, la fel ca în iudaism, Mihail este un alter-ego al zeului Enlil. Din acest motiv în legenda lui Lucifer Mihail este cel care a condus armata îngerilor împotriva răzvrătiților, iar în cea a Apocalipsei Iisus a preluat acest rol.
Mitul lui Lucifer este arhicunoscut în rândul creștinilor și nu numai. Îngerul care a dorit să-i ia locul lui Dumnezeu a devenit echivalent cu răul absolut. Din cel mai frumos înger, preferatul Domnului, Lucifer s-a transformat într-un

monstru hidos, al cărui nume mulți se feresc să-l rostească, de teamă să nu-l atragă în viețile lor. **Puțini știu însă că Lucifer este inexistent în Biblie. Legenda și numele său au apărut în urma interpretării eronate a unor versete din două capitole biblice, al paisprezecelea din Cartea lui Isaia și al douăzeci și optulea din Cartea lui Iezechiel.**

Cuvântul „lucifer”, care înseamnă „aducătorul luminii”, era folosit în latină pentru a desemna o fază a planetei Venus (luceafărul de dimineață), după cum se observă în operele lui Marcus Terentius Varro, Cicero, Pliniu cel Bătrân, Virgil, Ovidiu și ale altor autori latini timpurii. Pentru luceafărul de seară romanii foloseau un alt nume, „vesper”. Pe scurt, romanii numeau luceafărul de dimineață Lucifer, iar pe cel de seară Vesper, deși era vorba despre aceeași planetă. În Biblie, Diavolul este numit în multe feluri (Satan, diavol, adversar, inamic, acuzator, marele balaur, șarpele cel bătrân, Beelzebub, Belial), dar nici măcar o singură dată Lucifer.

În Cartea lui Isaia 14:4-17, profetul care a dat numele capitolului îl descrie pe regele Babilonului ca pe un luceafăr de dimineață („helel” în ebraică), căzut în ochii Domnului. Așa cum era firesc pentru un roman, Ieronim din Stridonul Dalmației a tradus „luceafărul de dimineață” prin cuvântul latinesc „lucifer”.

Unii interpreți ai Bibliei au ignorat sensul real al cuvântului „lucifer” și faptul că Isaia se referea la regele Babilonului, înțelegând că este vorba despre Satan și despre decăderea lui. În A doua epistolă Sobornicească a Apostolului Petru 1:19, același cuvânt („phosphoros” în greacă, echivalentul ebraicului „helel”) a fost tradus în latină tot prin „lucifer”, fără a fi o referire la Diavol. Iar în Apocalipsa lui Ioan 22:16, Iisus spune: „Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, luceafărul de dimineață („helel” în ebraică, „phosphoros” în greacă și „lucifer” în latină – n.a.)”. „Înțelepții” Bisericii au păstrat pentru aceste două pasaje sensul real al cuvântului, adică „luceafăr de dimineață”, însă nu au vrut nici în ruptul capului să aplice aceeași logică și la Isaia. Astfel, dintr-o eroare de interpretare, îngerul rebel s-a ales cu un nou nume, Lucifer, care a început să fie folosit pentru Diavol și răspândit cu ajutorul unor lucrări precum Infernul lui Dante Alighieri, Paradisul Pierdut al lui John Milton și Biblia regelui James, folosită și astăzi de cei mai mulți vorbitori de limba engleză.

Capitolele 13 și 14 ale Cărții lui Isaia se referă la „proorocia despre Babilon pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos”. În versetul 4, Yahweh îi spune profetului: „Tu vei cânta cântecul acesta de ocară împotriva împăratului Babilonului și vei zice: (…) Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele lui Yahweh cel puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu, în fundurile laturei celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi». Și acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului! Cei ce te văd își întorc privirea în spre tine și se uită cu luare aminte zicând: «Oare acesta este omul de care tremura pământul și împărățiile se cutremurau? Oare acesta este cel ce prefăcea lumea în pustiu și cetățile le dobora și nu da drumul robilor săi?». Toți împărații popoarelor se odihnesc cu cinste, fiecare în locașul său. Și numai tu ești azvârlit departe de mormântul tău, ca o ramură fără de preț, ca rămășițele celor care au fost uciși cu lovituri de sabie, zvârliți pe pietre de mormânt, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu te vei pogorî în mormânt, căci tu ai pustiit pământul tău și pe poporul tău l-ai ucis! Niciodată nu se va mai vorbi despre neamul celor răi!”. Este foarte clar că aceste cuvinte se referă la regele Babilonului, nicidecum la un înger răzvrătit. Acest rege, Nabucodonosor II, a stârnit mânia zeului evreilor în primul rând pentru că i-a cucerit pe iudei, iar în al doilea deoarece s-a crezut atotputernic, un zeu pe Pământ, ceea ce l-a determinat să atace Egiptul și Levantul. Propoziția „oare acesta este omul de care tremura pământul” demonstrează că este vorba despre o ființă umană, nicidecum despre o entitate superioară. „Pe poporul tău l-ai ucis” se referă la poporul babilonian, subliniind încă o dată că pasajul de mai sus îi este adresat regelui Babilonului, Nabucodonosor II, nu vreunui înger răzvrătit. De altfel, reformatorul protestant Jean Calvin scria în secolul al XVI-lea că „expunerea acestui pasaj, despre care unii consideră că se referă la Satan, a luat naștere din ignoranță; deoarece contextul arată clar că aceste afirmații trebuie înțelese ca referitoare la regele babilonienilor”. Și Martin Luther, inițiatorul reformei protestante, considera o gravă eroare ideea că pasajul din Cartea lui Isaia se referă la Diavol.

La fel stau lucrurile și în Cartea lui Iezechiel. Aici, Yahweh îl trimite pe profet cu amenințări la mai multe popoare: în capitolul 24 la israeliți, în capitolul 25 la amoniți, moabiți, edomiți și filisteni, în capitolele 26-28 la fenicienii din Tyr, în capitolul 28 la sidonieni, în capitolul 29 la egipteni, în capitolul 30 la egipteni, etiopieni, libieni și lidieni, în capitolele 31-32 din nou la egipteni, în capitolele 33-34 iarăși la israeliți, în capitolul 35 la muntele Seir, în capitolul 36 la munții Israelului iar în capitolele 38-39 la regele din Roș, Meșec și Tubal. Amenințările lui Yahweh prin gura lui Iezechiel erau îndreptate către

oameni: israeliții care și-au pierdut credința sau dușmanii Israelului. În capitolele 26 și 27 se observă că Yahweh se referă la orașul Tyr din Liban: „Iată sunt împotriva ta, Tyrule, și voi ridica împotriva ta popoare multe, cum își ridică marea valurile sale”, „Și tu, fiul omului, ridică plângere împotriva Tyrului, și zi către el…”. Capitolul 28 continuă amenințările la adresa orașului Tyr, de această dată îndreptate către conducătorul său: „Fost-a cuvântul lui Yahweh către mine și mi-a zis: Fiul omului, spune celui ce domnește în Tyr: Așa zice Yahweh Elohim: Inima ta s-a înălțat și a zis: «Sunt un dumnezeu și stau pe scaunul lui Yahweh în inima mărilor», dar tu, deși nu ești dumnezeu, ci om, îți închipui în inima ta că ești la fel ca Yahweh” (1-2). Rămâne un mister motivul pentru care cei mai mulți consideră că este vorba despre Lucifer, când scrie negru pe alb:

Yahweh îl trimite pe Iezechiel la cel care domnește în Tyr, adică la regele cetății, care era om, nicidecum înger. Altfel, probabil s-ar fi găsit câteva cronici care să ateste că, în timpul lui Iezechiel, un înger a condus o cetate. Din citatul de mai sus se înțelege că acest rege a devenit foarte arogant, considerându-se egal cu zeii. Pasajul „nu ești dumnezeu, ci om” demonstrează că acest conducător al Tyrului era om, nu înger sau zeu. Dacă s-ar fi referit la Lucifer, pasajul ar fi specificat: „nu ești dumnezeu, ci înger”. În continuare aflăm și motivele aroganței regelui din Tyr: „Iată, tu îți închipui că ești mai înțelept decât Daniel și nu sunt taine ascunse pentru tine; prin înțelepciunea ta și cu mintea ta ți-ai agonisit bogăție și ai adunat în vistieriile tale argint și aur; prin înțelepciunea ta cea mare, prin ajutorul negoțului tău, ți-ai sporit bogăția și mintea ta s-a îngâmfat cu bogăția ta” (3-5). Pentru că a născocit o metodă de a se îmbogăți, regele (Ithobaal III, conform cronologiei istoricului iudeu Flavius Iosephus) s-a considerat foarte înțelept. Într-adevăr, descoperirile arheologice demonstrează că orașul Tyr a fost unul foarte bogat în Antichitate, lucru pe care îl explică detaliat capitolul 27 al Cărții lui Iezechiel. Regele din Tyr s-a îmbogățit foarte mult de pe urma negoțului, lucru care i-a crescut și aroganța. Deoarece era foarte bogat și probabil foarte inteligent (cel puțin din punctul său de vedere), Ithobaal s-a considerat un zeu printre oameni. Nu orice zeu, ci chiar cel mai mare zice Yahweh Elohim: Pentru că tu te-ai asemănat cu Yahweh, iată, eu voi aduce împotriva ta pe străinii cei mai răi din toate popoarele, și aceia își vor scoate sabia împotriva frumoasei tale înțelepciuni și vor întina strălucirea ta; în mormânt te voi coborî și vei muri în inima mărilor de moartea celor uciși” (6-8). Yahweh susține că regele din Tyr va coborî în mormânt, murind înecat. Dacă ar fi fost vorba despre un înger, acesta nu ar fi putut să moară, conform mitologiei iudeo-creștine. Biserica spune că Lucifer a fost închis în lumea subterană, va fi eliberat la Apocalipsă, va fi închis din nou pentru o mie de ani, din nou eliberat, apoi legat pentru totdeauna. Dar nu omorât. Însă pasajul de mai sus susține că regele din Tyr va fi ucis. În plus,

dacă Yahweh s-ar fi referit la Lucifer, amenințând că îl va ucide, această idee ar fi contrazis Apocalipsa lui Ioan care susține că îngerul decăzut nu este mort, ci legat în Adânc. „Spune-vei oare înaintea ucigașului tău: «Eu sunt un dumnezeu», când tu ești un om în mâna celui care te ucide, iar nu dumnezeu? Vei muri de mâna străinilor, de moartea celor netăiați împrejur, căci eu am spus aceasta, zice Yahweh Elohim” (9-10). Din nou este subliniată ideea că regele Ithobaal este doar un om și că va fi ucis de oameni. În versetele 11-12 se amintește că este vorba despre regele din Tyr, un om, și nu un înger: „Și a fost cuvântul lui Yahweh către mine și mi-a zis: Fiul omului, plânge pe regele Tyrului și-i spune...”.

Pasajul care a dat povestea căderii lui Lucifer este următorul: „Așa zice Yahweh Elohim: Tu erai pecetea desăvârșirii, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Yahweh; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze și diamante, cu crisolit, onix și iaspis, cu safir, smarald, carbuncul și aur; toate erau pregătite și așezate cu iscusință în cuibulețe și puse pe tine în ziua în care ai fost făcut. Tu erai heruvimul pus ca să ocrotești; te așezasem pe muntele cel sfânt al lui Yahweh, și umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea. Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit, și eu te-am izgonit pe tine, heruvim ocrotitor, din pietrele cele scânteietoare și te-am aruncat din muntele lui Yahweh, ca pe un necurat. Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta, și pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ și te voi da înaintea regilor spre batjocură. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept, ți-ai pângărit altarele tale; și eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui; și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor tuturor celor ce te văd. Toți cei ce te cunosc între popoare se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi” (12-19). Toate pasajele dinainte de acesta demonstrează că este vorba despre un om, nu despre un înger. Interpretarea cea mai exactă a fragmentului de mai sus este următoarea: regele din Tyr era un om foarte credincios, pe placul lui Yahweh, până în momentul în care s-a îmbogățit („Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea”). Drept urmare, zeul evreilor s-a supărat pe fostul său protejat, preferând să-l amenințe prin gura unui profet decât să-l pedepsească așa cum ar face o divinitate atotputernică. Unii consideră că fraza de mai sus se referă la un înger, deoarece doar o astfel de ființă ar putea fi neprihănită, în timp ce toți oamenii se nasc păcătoși. Ideea absurdă a nașterii tuturor oamenilor cu păcatul primordial, de care pot scăpa doar prin botez, a fost introdusă de Biserica creștină. Vechiul Testament nu susține această ipoteză, ci chiar consideră că au existat oameni neprihăniți. Iată câteva

exemple: „Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său” (Facerea 6:9), „Să mă cântărească în cumpăna dreptății și Yahweh să cunoască neprihănirea mea” (Cartea lui Iov 31:6), „Neprihănirea poartă pe cei drepți, iar strâmbătatea prăpădește pe cei vicleni” (Pildele lui Solomon 11:3), „Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare în neprihănirea lui” (Pildele lui Solomon 14:32), „Mai de preț este săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât un bogat cu buze viclene și nebun” (Pildele lui Solomon 19:1), „Mai de preț e săracul care umblă întru neprihănirea lui, decât cel prefăcut în căile lui, chiar dacă e bogat” (Pildele lui Solomon 28:6), „…amăgind gândul bun și neprihănit al stăpânilor prin vorbărie vicleană și mincinoasă” (Cartea Esterei 8:12). Așadar, ideea că oamenii nu pot fi neprihăniți este în contradicție cu învățăturile Vechiului Testament.

Despre credincioși se spune și astăzi că sunt mai aproape de Dumnezeu, iar despre cei care își pierd credința că s-au îndepărtat de Divinitate. Aceeași idee există și mai sus: regele din Tyr era foarte credincios, adică aproape de Yahweh, în Eden, pe muntele sfânt. Scriitorul biblic a folosit o metaforă pentru a sublinia nivelul ridicat de credință al regelui, ceea ce înseamnă că pasajul de mai sus nu trebuie interpretat literal. Prin puritatea sa sufletească, datorată credinței sale, regele era desăvârșit în ochii lui Yahweh, care îi pregătise deja un loc în rai și chiar un rol de înger (heruvim). Când afacerile regelui au început să producă averi, acesta a uitat de credință și de zeul său, considerându-se el însuși un zeu pe Pământ („Din pricina întinderii negoțului tău, lăuntrul tău s-a umplut de nedreptate și ai păcătuit”). Pierzându-și credința s-a îndepărtat de Yahweh adică, metaforic vorbind, a căzut din locul pe care îl ocupase în preajma dumnezeului său. Remarcăm că afacerile pe care regele le întreprindea erau necurate, din moment ce Yahweh se referă la „mulțimea nelegiuirilor tale, săvârșite în negoțul tău nedrept”. Aceste afaceri plus aroganța regelui din Tyr l-au mâniat pe Yahweh, ducând la pierderea locului din rai pe care Ithobaal și-l câștigase anterior prin credință.

Acestea sunt pasajele care au dat naștere legendei căderii lui Lucifer. În Biblie nu este vorba despre vreun înger răzvrătit, ci doar despre doi regi care s-au crezut zei, așa cum procedau de altfel majoritatea. Acele pasaje i-au fost atribuite ulterior noului personaj negativ din creștinism, care nu există în Biblie. Dacă Lucifer este inexistent în „Cartea sfântă”, cum a apărut legenda lui? Așa cum ne-au obișnuit deja redactorii Bibliei, plagiatul a stat și la baza acestui mit, povestea lui Lucifer fiind copia celei ale lui Adam din Vechiul Testament. Lucifer era primul înger, Adam era primul om. Lucifer era fiul lui Dumnezeu, Adam era fiul lui Yahweh Elohim. Lucifer a fost izgonit din cer pentru că a păcătuit; Adam a fost izgonit din Grădina Edenului (echivalată de creștini cu raiul ceresc) pentru că a păcătuit. Lucifer a fost exilat pe Pământ, la fel ca Adam.Lucifer s-a considerat egalul lui Dumnezeu, Adam a devenit la

fel ca zeii Elohim, după cum susține chiar Biblia: „Şi a zis Yahweh Elohim: Iată Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul” (Facerea 3:22). Căderea lui Lucifer din creștinism nu este decât căderea veterotestamentară a lui Adam, ceea ce înseamnă că, pentru inventatorul acestui mit, primul om a devenit primul înger, ceea ce ar explica lipsa creației îngerilor în Geneza biblică. Gnosticii setieni sugerau și ei că Adam nu era un simplu om, ci o entitate superioară. Pentru ei, unul dintre eoni era Adama, al cărui fiu, Seth, s-a încarnat în tâmplarul Iisus; în Vechiul Testament, Adam a avut un fiu pe nume Șet (Seth în greacă), strămoșul întregii omeniri.

La rândul său, veterotestamentarul Adam a fost inventat ca o copie palidă a unuia dintre marii zei ai Antichității, primul sosit pe planeta noastră, care s-a răzvrătit împotriva zeului suprem. În miturile lumii, cel numit Enki de sumerieni și-a atacat tatăl și a fost nevoit să se lupte cu zeul furtunii, fiind învins și exilat pe Pământ; pentru creștini Lucifer a încercat să-și detroneze tatăl, s-a luptat cu fratele său mai mic și a fost izgonit pe Terra. Pe Mihail și Iisus i-am echivalat deja cu Enlil. Apocalipsa lui Ioan descrie lupta dintre cei doi frați: „Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războia și balaurul și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer. Și a fost aruncat balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana, cel ce înșeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el” (12:7-9). Acest inamic identificat de creștini cu Lucifer, deși Biblia nu folosește acest nume, este numit „balaurul cel mare, șarpele de demult, care se cheamă diavol și satana”; în miturile din întreaga lume, Enki este numit adesea „Marele Șarpe”. În plus, lingvistul norvegian Sophus Bugge a concluzionat în 1889 că zeul Loki din miturile scandinavilor este varianta nordică a lui Lucifer, iar pe Loki l-am echivalat deja cu sumerianul Enki în Secretele zeilor.

Mitologia creștină susține că, după căderea sa în păcat, Lucifer s-a transformat în Satan. Însă este vorba despre două entități diferite, cel puțin pentru inventatorii creștinismului. În Apocalipsa lui Ioan, din mare a ieșit o Fiară cu un aspect fizic identic cu al Balaurului, adică având șapte capete și zece coarne. „Balaurul i-a dat ei puterea lui și scaunul lui și stăpânire mare” (13:2) și „i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat ei stăpânire peste toată seminția și poporul și limba și neamul” (13:7). Aspectul fizic identic al celor doi ne sugerează posibilitatea înrudirii lor. Ceea ce înseamnă că Fiara nu poate fi decât Marduk, fiul lui Enki, care conform legendelor lumii a preluat tronul tatălui său și conducerea Pământului.Ioan mai spune că Fiara a fost rănită, dar „rana ei cea de moarte fu vindecată și tot pământul s-a minunat mergând după fiară” (13:3). Rana s-a produs în timpul unei lupte, Fiara fiind „rănită cu sabia și a rămas în viață” (13:14). Această luptă cel mai probabil este cea pentru supremație împotriva lui Enlil, Marduk fiind învins inițial

(Enlil a condus Pământul după Enki). Însă, după moartea tatălui său, conform miturilor, Marduk a primit conducerea planetei. Fiara din Apocalipsă este călărită de o femeie, numită „curva Babilonului”,
nimeni alta decât Ișstar, marea zeiță a Babilonului, sora și consoarta lui Marduk. Manuscrisele de la Marea Moartă confirmă identitatea Fiarei, conducătorul „fiilor întunericului” în bătălia finală împotriva „fiilor luminii” fiind Belial, nume care provine din Bel, epitetul lui Marduk în Babilon. Dacă în Apocalipsă Fiarei i s-a dat stăpânirea acestei lumi, în Evanghelia lui Luca Diavolul sau Satan îi spune lui Iisus: „Ție îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie și eu o dau cui voiesc” (4:6), poveste confirmată și de Evanghelia lui Matei. În Epistola a doua către Corinteni a Apostolului Pavel, Satan este numit „Dumnezeul veacului acestuia” (4:4), iar în Evanghelia lui Ioan „stăpânitorul lumii acesteia” (12:31) și „stăpânitorul acestei lumi” (14:30/16:11). Așadar, Fiara din Apocalipsă și Satan din restul cărților Noului Testament sunt același personaj: babilonienilor, fiul lui Enki / Lucifer. De altfel Nergal, unul dintre aspectele distrugătoare ale lui Marduk în Babilon, a fost echivalat de părinții creștinismului cu Satan.
Cine este Dumnezeul Noului Testament, tatăl lui Iisus? În varianta oficială, acceptată și de creștinism, și de iudaism, este vorba despre divinitatea Vechiului Testament, Yahweh. Cu toate acestea, Noul Testament nu folosește acest nume, preferându-l pe Theos. În plus, dumnezeul Noului Testament este unul al iubirii și iertării, total diferit de răzbunătorul și nemilosul zeu al evreilor. Gnosticii îl credeau pe Yahweh o entitate malefică ignorantă și necunoscătoare, diferită de adevăratul Dumnezeu. Cercetătorul Edward Meyer, citat de Sigmund Freud în Moise și religia monoteistă, scria despre Yahweh că este un demon înfricoșător și sângeros, care bântuie noaptea și care se sfiește de lumina zilei. În Vechiul Testament, Yahweh este un zeu invidios, răutăcios, răzbunător, nemilos și chiar frustrat de multe ori. De fapt, așa îl descriu și supușii săi: „Yahweh este un Dumnezeu zelos, Yahweh se răzbună, el cunoaște mânia. Yahweh se răzbună pe potrivnicii săi și împotriva dușmanilor săi stă neînduplecat” (Cartea lui Naum 1:2). În scripturile evreiești, Yahweh își incită adesea adepții la violență, crime, jafuri și violuri în timp ce încearcă să-i controleze prin frică, amenințându-i și blestemându-i ori de câte ori are ocazia. Pentru autorii Noului Testament, cât și pentru gnostici și esenieni, Yahweh nu era Dumnezeu, ci Satan. Atunci care este adevărata identitate a lui Theos, zeul suprem în viziunea lor și tatăl lui Iisus? Nu poate fi decât An, conducătorul panteonului sumerian, tatăl lui Enlil, numit de akkadieni, babilonieni, asirieni și hitiți Anu sau Anum. Numele său, scris în cuneiforme printr-o cruce (simbolul creștinismului), înseamnă „Cer”. El era pentru mesopotamieni inteligența divină care a creat Universul, a cărui împărăție se afla în cer, exact ca Theos al creștinilor. An / Anu și-a trimis pe Pământ fiul, pe Enlil, cu

misiunea de a salva planeta de influența zeilor decăzuți ai lui Enki, o poveste similară cu cea a creștinismului.
Deși creștinismul se consideră o religie monoteistă, nu a eliminat zeii vechilor popoare, ci i-a transformat.
Chiar Iisus a confirmat existența acestor divinități în scrierile creștine timpurii: „Unde se află trei zei, aceștia sunt zei. Unde sunt doi sau unul, eu sunt cu ei” (Evanghelia lui Toma), „Unde se află trei zei, aceștia sunt fără Dumnezeu, și unde este unul singur, eu am spus că eu sunt cu el” (Papirusurile Oxyrhynchus), „Adevărat, adevărat zic vouă: voi veți fi cei dintâi în împărăția cerurilor, înaintea tuturor celor nevăzuți, și a tuturor zeilor, și a tuturor arhonților, care se află în al treisprezecelea eon și în al doisprezecelea eon” (Pistis Sophia, capitolul 52). În genealogia lui Iisus redactată de Matei întâlnim două personaje numite Amon și Maat, botezate mai mult ca sigur după zeii egipteni cu aceleași nume. De fapt și evanghelistul Matei și-a primit numele de la aceeași zeiță Ma’at. În Evul Mediu, marele zeu al Egiptului antic, Amon, a fost transformat în demon, după cum se observă din Pseudomonarchia daemonum a lui Johan Wier din 1583.
În scrierile oculte gotice din secolul al XVII-lea, Baal, unul dintre cei mai importanți zei ai Canaanului, a avut aceeași soartă. Zeul filistenilor, Baal Zephon, redenumit Beelzebub în Vechiul Testament, a devenit unul dintre cei șapte prinți ai Iadului în demonologia creștină. În Contacts supra-terrestres. L’illusion cosmique („Contacte supraterestre. Iluzia cosmică”) din 1995, ufologul francez Jean Sider remarca: „Demonii erau vechii zei ai păgânismului și au fost transformați în creaturi diabolice de capii Bisericii pentru nevoile cauzei sale și a întăririi dominației asupra tuturor straturilor populației (…) Chiar și divinitățile silvestre mileniu au fost declarate diabolice. Diana devine Hecate, apoi Regina Sabatului, apoi Diavolul pur și simplu”.
În aceeași carte, antropologul și egiptologul britanic Margaret Murray observa că Diavolul cu coarne al vrăjitoriei medievale nu era Satan sau Lucifer, ci reminiscența unui zeu care, mai târziu, a fost venerat de celți sub numele Cernunos. Nu toți vechii zei au fost demonizați de creștinism, unii dintre ei devenind sfinți. În începutul secolului al VIII-lea, un călugăr grec a luat din cartea indiană Lalitavistara Sutra partea referitoare la Buddha, a înlocuit numele hinduse cu unele siriene și astfel a luat naștere povestea Sfântului Iosafat. În cartea Cum se nasc, trăiesc și mor zeii și zeițele din 1923, jurnalistul și istoricul rus Yemelyan Mikhailovich Yaroslavsky nota: „Zeitățile antice grecești ale agriculturii, Dionysos și Demeter, s-au transformat în sfinții creștini Dionisie și Dimitrie; Castor și Pollux în Cosma și Damian, iar zeul mărilor Poseidon s-a preschimbat în «cuviosul» Nicolaie”. Tot el mai spunea că zeița Diana Pudica a devenit sfântul Pudus, zeița Ceres Flavia – sfânta Flavia, gorgonele au fost preschimbate în sfânta Gorgonia iar nimfa Aura

Placida s-a divizat în sfintele Aura și Placida. Mai mult, salutul de Anul Nou în Imperiul Roman, „Perpetuam felicitatem” („Îți doresc veșnică fericire”), a devenit sfintele Perpetua și Felicitas. Cum viticultorii romani erau obișnuiți să prăznuiască ziua zeului Bahus, Biserica l-a înlocuit pe zeu cu Sfântul Vicentius,dar a fost nevoită să lase toate datinile așa cum erau. Referindu-se la arhanghelii din creștinism, împrumutați din iudaism, Yaroslavsky scria: „Terminația numelor arată că acești arhangheli au fost odinioară zei (în traducere exactă Rafail înseamnă «zeu-tămăduitor»)”.

În tradiția românilor, după cum nota Alice Dumitrescu în numărul 18 al revistei Supermagazin, Sfântul Vasile este considerat patronul viticulturii și, implicit al vinului. El este bețiv dar foarte bun. Iubește, joacă, cântă și strică fetele, iar de ziua lui se fac chefuri. Deloc surprinzător, și Vasile pare a fi copia grecului Dionisos sau a romanului Bahus. În ziarul Evenimentul Zilei din 6 decembrie 1993, Corneliu Ciocan scria că Sfântul Nicolae este considerat cel mai apropiat sfânt de sufletul țăranului român. El stă de-a stânga tatălui ceresc, a fost „bețiv mare” înainte de a fi sfânt, este patron al marinarilor și pescarilor, ocrotitor al hoților. Se spune că el l-a salvat pe Noe și corabia lui de la înec. De ziua sfântului, fetele iau colivă sfințită și o păstrează la icoane pentru a face vrăji viitorilor lor soți în seara zilei de Sfântul Vasile. Chiar dacă tradiția creștină îl consideră pe acest sfânt un episcop din Mira care a trăit în secolele III-IV, este menționat pentru prima oară în Martirologiul roman din secolul al VI-lea. Iar atributele sale par a fi fost copiate de la Enki, patronul beției (subipostazele sale de Dionisos ori Bahus) și al magiei, cel care în Consiliul Zeilor ședea la stânga împăratului Anu și care în miturile mesopotamiene l-a sfătuit pe Utnapiștim / Atra-Hasis să-și construiască o arcă pentru a se salva de Potop. Același Enki pare să fi servit ca model și pentru Ioan Botezătorul. Numele sfântului biblic (Ioannes) provine din cel al lui Oannes, o divinitate acvatică menționată de preotul babilonian Berossus, pe care am identificat-o cu Enki. Fiind o divinitate acvatică, în cultele lui Enki se practica botezul, exact îndeletnicirea lui Ioan. Într-un vechi imn babilonian, zeul Sin (același Enki) este numit „iute alergător cu genunchii neobosiți, care le deschide zeilor și fraților săi drumul ”. Chiar se poate considera că a deschis drumul zeilor pe Pământ, ținând cont că a fost primul ajuns aici, Enlil preluând de la el conducerea Terrei. Și Ioan Botezătorul a deschis drumul lui Iisus, în evanghelii el fiind cel care a propovăduit sosirea mântuitorului înainte ca acesta să-și înceapă misiunea divină. Iar creștinismul îl numește „Înaintemergătorul Domnului”, ceea ce duce cu gândul tot la „drumul” deschis de Sin / Enki.

O curiozitate ignorată adesea de cercetătorii Bibliei este prezența și în Noul Testament a numerelor importante pentru mai toate popoarele lumii, în special pentru evreii pasionați de simbolism: 3, 7, 12, 33, 40 sau 50. De exemplu, Iisus a petrecut 40 de zile în deșert și s-a înălțat la cer după 40 de zile de la învierea

sa, 40 fiind numărul lui Enki în Sumer. A fost crucificat la 33 de ani, după ce a îndeplinit 33 de miracole, 33 fiind unul dintre cele mai importante numere pentru evrei și masoni. În Cartea egipteană a morților se spune că pe lumea cealaltă, în Dubla Sală a zeiței Ma'at, se găseau 42 de judecători ai morților. Acești zei și zeițe adresau decedatului 42 de întrebări, iar zeul Thoth nota răspunsurile. De asemenea, existau 42 de principii ale lui Ma'at, personificarea adevărului, ordinii și dreptății, dar și 42 de cărți ale soțului ei, Thoth. În cinstea zeiței, Egiptul antic a fost împărțit în 42 de districte, numite nome. Conform evanghelistului Matei (al cărui nume provine tot din cel al zeiței Ma'at), de la Avraam la Iisus au trecut 42 de generații, tot atâtea câte s-au scurs de la David la Iisus conform evanghelistului Luca. În Apocalipsa lui Ioan, Fiara va domni pe Pământ 42 de luni. Fiecare pagină din Biblia Gutenberg are câte 42 de rânduri. Iar Biserica Catolică consideră că apostolul Pavel a fost convertit la creștinism în anul 42. Toate repetările intenționate ale numerelor sacre din misticismul mondial sugerează că povestea Noului Testament nu poate fi una reală, ci una simbolică sau, mai exact, fantezistă.Cine a scris Noul Testament? Părerea majorității este că evangheliștii nu pot fi decât patru dintre apostolii lui Iisus, iudei din Palestina primului secol al erei noastre. Însă din Biblie reiese că evangheliștii nu cunoșteau nici geografia, nici situația politică, nici flora și nici fauna tărâmului făgăduit de Yahweh evreilor.
Iată câteva exemple:
Irod Antipa (Herodes Antipatros) nu a deținut niciodată titlul de rege, așa cum credea Marcu (6:14), ci de tetrarh, după cum au menționat corect Matei și Luca. Dacă Iisus s-a născut pe când Quirinius devenise guvernatorul Siriei și a organizat un recensământ al populației, așa cum susține Luca, în niciun caz regele Irod cel Mare (tatăl lui Irod Antipa) nu putea ordona atunci uciderea pruncilor, așa cum povestea Matei, pentru că era mort de un deceniu. Pilat din Pont (Pontius Pilatus) nu era „procuratorul Iudeii", cum credea Luca (3:1), ci prefectul Samariei, Iudeei și Idumeei. Pilat nu era nici virtuos și nici nu l-ar fi crucificat pe Iisus de teama unei răscoale, după cum susțin evangheliile, ținând cont că nu s-a sfiit să înăbușe în sânge revoltele localnicilor. În jurul anului 30, când iudeii din Ierusalim s-au răzvrătit din cauza deciziei prefectului de a construi un apeduct cu banii Templului lui Yahweh, Pilat a ordonat uciderea tuturor răsculaților. La jumătatea anului 36, trupele sale i-au masacrat în Samaria pe cei care au încercat să urce pe Muntele Garizim pentru a dezgropa câteva obiecte sacre. În aceste condiții, în niciun caz Pilat din Pont nu ar fi condamnat la moarte un om nevinovat de frica localnicilor, mai ales când avea alături 4500 de soldați gata să ucidă orice răzvrătit. Iar cea mai mare astfel de eroare, pe care n-ar fi făcut-o niciun evreu din Palestina primului secol, se întâlnește în Evanghelia lui Luca, care menționează „zilele arhiereilor Ana și Caiafa" (3:2).

În Evanghelia lui Ioan, Iisus a fost dus întâi la Ana și apoi la Caiafa. Însă la Ierusalim nu au fost niciodată doi mari preoți în același timp, deoarece legea mozaică interzice acest lucru, prin urmare Ana și Caiafa nu puteau deține concomitent această poziție. Hanan sau Annas a fost mare preot din anul 6 până în anul 15 iar ginerele său, Yosep Caiaphas, din 18 până în 36. Între ei au mai fost trei mari preoți: Yișma'el ben Phiabi, El'azar ben Hanan și Șim'on ben Camithus. Autorul Faptelor Apostolilor a încurcat și mai mult lucrurile, menționându-l pe Ana ca mare preot în locul lui Caiafa (4:6). „Vedem, așadar, că evangheliștii nu știu aproape nimic despre situația politică a Palestinei din epoca aceea. Ei nu amintesc nici măcar cele mai
însemnate fapte din istoria Iudeei. Astfel, în evanghelii nu este oglindită puternica zguduire socială care a avut loc în Iudeea în acele timpuri; nu se povestește nimic despre ura grozavă față de dominația romană de care erau animați evreii în acea vreme și care se manifesta aproape zilnic sub forma unor răzmerițe fără nicio perspectivă de izbândă", scria E. Moutier-Rousset în
e Christ a-t-il existé? („A existat oare Iisus Hristos?") din 1922.
Autorii Noului Testament dau dovadă de aceeași ignoranță și în ceea ce privește geografia Palestinei. În operele scriitorilor laici, precum și în Vechiul Testament, „pământul făgăduinței" este descris în amănunțime. Însă din evanghelii lipsesc denumirile orașelor și satelor care sunt indicate în alte izvoare, cu câteva mici excepții. Ținuturile prin care a călătorit Iisus sunt foarte limitate și pustii, astfel încât localitățile mai populate sunt rare. De exemplu, deși conform Noului Testament Iisus s-a plimbat timp de un an pe lângă orașul Tiberias, un centru important al țării, nu a pus niciodată piciorul acolo. În schimb, a preferat să-și desfășoare activitatea miraculoasă în Capernaum, un sat pescăresc! În drumul său spre Ierusalim, Iisus ar fi trebuit să treacă prin vreo treizeci de localități în Samaria și patruzeci în Perea, însă evangheliștii nu menționează niciuna. Lipsesc și menționările numelor numeroșilor munți pe care a urcat Iisus sau a multelor torente și pârâuri care se varsă din Iordan, peste care Iisus ar fi trebuit neapărat să treacă în timpul peregrinărilor sale. Este limpede că evangheliștii nu cunosc nimic despre Iudeea, în afara unor toponime familiare unor greci sau sirieni, așa cum ar fi Ierusalimul, Betleemul și încă vreo două-trei denumiri. În schimb, autorii Noului Testament menționează orașul Nazaret, care nu apare nici în Vechiul Testament, nici în scrierile celorlalți autori evrei. De fapt, nu există mențiuni ale lui în surse evreiești înainte de secolul al III-lea, după cum observa și arheologul american James F. Strange. Probabil cea mai clară dovadă a ignoranței evangheliștilor în privința geografiei Palestinei o reprezintă povestea judecării lui Iisus, care a fost dus în aceeași noapte din Ierusalim la reședința lui Pilat din Pont și înapoi, deși prefectul roman își avea reședința în Cezareea, pe malul Mării Mediterane, la aproximativ o sută de kilometri de

Ierusalim. Iar un drum de două sute de kilometri într-o singură noapte ar fi fost imposibil în acele vremuri. Așadar, îi dăm dreptate lui E. Moutier-Rousset care spunea în Le Christ a-t-il existé? că „toată Galileea evangheliștilor este o țară fantezistă despre care ei nu aveau nici un fel de reprezentare reală”.

Deloc surprinzător, evangheliștii nu cunoșteau nici flora sau fauna Palestinei. În Noul Testament nu apar animalele sălbatice tipice Palestinei, cum ar fi leul, pantera, pisica sălbatică, șacalul, hiena, mistrețul, cameleonul, gazela, iepurele, uliul, barza, etc. Nici un astfel de animal des întâlnit în acea regiune nu este amintit în evanghelii și nici nu este folosit ca termen de comparație în parabolele lui Iisus, unde apar numai lupul, năpârca sau corbul. Adică animale tipice pentru Italia, Grecia ori Asia mică, nicidecum pentru Galileea. La fel de inexistente sunt și animalele domestice cum ar fi capra, care este des întâlnită în Palestina. Surprinzător, Marcu menționează în evanghelia sa o turmă uriașă de porci, formată din două mii de capete (5:13), într-o țară ai cărei locuitori nutresc o aversiune profundă față de aceste animale și unde, bineînțeles, absolut nimeni nu se îndeletnicește cu creșterea lor! Chiar și în țările unde se cresc porci este greu de întâlnit o asemenea turmă numeroasă în zilele noastre, darămite acum două milenii. Mai ales într-o țară în care nimeni nu suportă porcii din motive religioase!

Flora din evanghelii este la fel de sărăcăcioasă ca și fauna. Nu este pomenit curmalul, un arbore atât de prețuit în Palestina și atât de caracteristic acelor meleaguri. Nu sunt amintiți nici cei mai obișnuiți arbori cum ar fi măslinul, portocalul, rodia sau migdalul. Doar smochinul apare la Marcu (11:13), numai pentru a fi blestemat de Iisus. Iar dacă prin „grăuntele de muștar” de la Luca se înțelege sămânța plantei de muștar, atunci evanghelistul n-a văzut în viața lui o asemenea plantă, din moment ce consideră că „a crescut și s-a făcut copac, iar păsările cerului s-au sălășluit în ramurile lui” (13:19). Confundarea unei mici plante cu un ditamai copacul nu poate fi pusă decât pe seama ignoranței, nicidecum a „inspirației divine”, așa cum le place credincioșilor să creadă. „Această scurtă trecere în revistă a florei și faunei din evanghelii ne arată că autorii sfintei scripturi au trăit probabil într-un oraș mare, departe de Iudeea, poate la Alexandria, Roma, Salonic sau Antiochia. Aici ei se îndeletniceau cu vreun mărunt meșteșug casnic și nu ieșeau din casă decât spre a se închina. De aceea, probabil, ei nu cunoșteau nimic nu numai despre Galileea, dar nici despre satele cele mai apropiate de propriul lor oraș”, mai scria E. Moutier-Rousset în cartea sa din 1922.

Așadar, cei patru evangheliști nu puteau fi iudei din Palestina primului secol, prin urmare nici martori ai evenimentelor pe care le-au descris în Noul Testament. Concluzie la care au ajuns chiar și primii creștini.

De exemplu, episcopul Papius scria în secolul al II-lea despre evanghelistul Marcu: „el nu l-a auzit pe Hristos (…) el s-a alăturat mai târziu lui Petru, care

propovăduia învățătura”. În prezent, părerea generală a cercetătorilor, inclusiv a teologilor, este că evangheliștii nu au fost apostolii lui Iisus, iar Noul Testament a fost scris la ceva timp după crucificarea mântuitorului creștinilor, probabil prin secolul al II-lea. Ceea ce era logic, de altfel, ținând cont că Noul Testament a fost scris în limba greacă (motiv pentru care am ales folosirea numelor grecești ale personajele biblice), nicidecum în ebraică sau în aramaică, limbi vorbite în Palestina primului secol al erei noastre. Astfel înțelegem în sfârșit de ce Iisus nu apare în scrierile primului secol, de ce există în Noul Testament o mulțime de erori și inadvertențe legate de nașterea, învierea sau genealogia lui, de ce nu apare în profețiile veterotestamentare, de ce în povestea sa se repetă numere importante din simbolismul universal, de ce personajele și întâmplările legendelor creștine sunt copiate din alte religii: creștinismul nu se bazează pe întâmplări reale, ci pe povești inventate. Noul Testament, împreună cu restul cărților care compun mitologia creștină, au fost redactate în timp de clerici cu imaginație bogată. Grigorie Teologul, arhiepiscop al Constantinopolului în secolului al IV-lea, îi scria sfântului Ieronim, un alt teolog cinstit de ortodocși: „avem nevoie de cât mai multe legende pentru a putea impresiona gloata; cu cât gloata înțelege mai puțin, cu atât este mai entuziastă”. Iar episcopul Sinesios scria în anul 410: „poporul cere cu stăruință să fie amăgit, altfel nici nu se poate să ai de a face cu el”. Impresionante sunt și cuvintele unui papă, adresate unui cardinal după ce, în Evul Mediu, Biserica Catolică a inventat indulgențele: „vezi, frate, ce aducătoare de venituri e povestea cu Iisus?”. Bine mai spunea apostolul Pavel în Epistola întâia către Corinteni: „Dacă nu este înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră. Ne aflăm încă și martori mincinoși ai lui Theos, pentru că am mărturisit împotriva lui Theos că a înviat pe Hristos, pe care nu l-a înviat, dacă deci morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre; și atunci și cei ce au adormit în Hristos au pierit” (15:13-18). Pentru a se ascunde urmele acestei conspirații care a luat o amploare inimaginabilă, multă vreme predicile au avut loc doar în latină ori în slavonă iar credincioșilor le-a fostinterzis cu desăvârșire să atingă Biblia. Însă cine a inventat creștinismul, unde, când și de ce? Până acum am aflat că era vorba despre vorbitori de greacă, cel mai probabil locuitori ai unor orașe mari, care nu cunoșteau Palestina decât din auzite. Pentru a le afla identitatea, trebuie să înțelegem condițiile în care a apărut creștinismul.

În primul mileniu înaintea erei noastre se simțea la nivel mondial nevoia unei reforme a religiilor politeiste.

Vechii zei nu mai satisfăceau nevoile omenirii, care începea să-și pună întrebări cât mai variate și, implicit, să se îndrepte către filosofie. Insuficiența

politeismului a dus întâi la apariția henoteismului, o formă de cult în care este venerată o singură divinitate, fără însă a nega existența altor divinități. Inventatorul acestui curent a fost probabil regele amorit Hammurabi care, în secolul al XVIII-lea î.e.n. a reușit să impună cultul lui Marduk în mare parte a Mesopotamiei. Henoteismul a apărut și în Egiptul secolului al XIV-lea î.e.n., fiind transformat în scurt timp în monoteism, atunci când faraonul Akhenaton l-a declarat pe Aton zeu suprem și, mai apoi, unică divinitate a Egiptului. Deși experimentul faraonului s-a dovedit a fi un eșec, egiptenii nefiind dispuși să renunțe la credințele lor politeiste, henoteismul a avut succes în teritoriile tracilor (în special în Dacia), care l-au preferat pe Zamolxis în defavoarea celorlalte zeități. Prezența tracilor în China, după cum consemnau chiar cronicile chineze, a adus în estul Asiei filosofia religiei lui Zamolxis, rezultată din henoteismul tracilor. Astfel, imediat după începutul Dinastiei Estice Zhou și al Perioadei Primăverii și a Toamnei din anul 770 î.e.n., au început să apară în China școli de filosofie, cunoscute sub numele generic de Cele O Sută de Școli. Fiecare astfel de școală avea propria sa cale care trebuia urmată de societate. Înțelepții acestor școli călătoreau dintr-o regiune în alta, încercând să convingă conducătorii locali să le pună învățătura în practică, pentru a reinstaura ordinea în societate. Principalele curente filosofice din China acelor vremuri au fost taoismul, confucianismul, mohismul și legalismul, alături de altele care în timp au devenit obscure, precum agriculturalismul, naturalismul chinez și logicianismul. Misionarii acestor școli chinezești au ajuns în secolul al VI-lea î.e.n. în India, unde au fost nevoiți să inventeze un personaj autohton, pe Siddhartha Gautama sau Buddha, pentru a-și promova ideile filosofice unei societăți care respingea religiile străine. Primul consiliu budist a avut loc în 542 î.e.n., la un an după presupusa moarte a noului zeu, pentru a se stabili dogmele noii religii indiene.

Ca replică la această posibilă amenințare brahmanii au inventat cultul lui Krișna, centrat în jurul unuia dintre avatarurile vechiului zeu hindus Vișnu. Deloc surprinzător, cele două religii concurente au fost formate în jurul a două personaje copiate după unul dintre marii zei ai Mesopotamiei, numit Enlil de sumerieni. Momentul apariției lor a fost unul prielnic, deoarece societatea indiană se confrunta cu nemulțumiri cauzate de sacrificiile și ritualurile brahmanismului vedic. În acea perioadă au apărut numeroase grupuri religioase și filosofice noi, ai căror membri, numiți shramani, respingeau învățăturile Vedelor și brahmanilor. Deși krișnaismul s-a dezvoltat cu ușurință în India, budismul a reușit să se impună abia în timpul împăratului Ashoka (304 – 202 î.e.n.) în Imperiul Mauryan, răspândindu-se apoi în tărâmurile învecinate, în special în Afghanistan, Asia Centrală și Sri Lanka. În cele din urmă budismul a ajuns în China și pe coasta Asiei de sud-est. Probabil principalul motiv pentru respingerea budismului în India a fost filosofia sa

ateistă, care susținea că oamenii pot atinge iluminarea fără ajutorul unor divinități. Pentru a fi acceptat de populații care nu erau pregătite să renunțe la zeitățile lor, budismul a fost reformat, adăugându-i-se zeități din religiile orientale.Tot sub influența filosofiei tracilor, cunoscuți în Asia ca arieni, în Persia a apărut zoroastrismul cam în același timp cu budismul, krișnaismul și jainismul în India ori cu taoismul în China. Fondatorul ei a fost profetul Zarathuștra (628 – 551 î.e.n.), numit Zoroastres de greci. Religia sa henoteistă era centrată în jurul babilonianului Marduk, pe care l-a numit Ahura Mazda, nume provenit din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau ” („Trăiască Înțeleptul Hor”). Combinând filosofia ariană cu hinduismul și religia babiloniană, profetul a reușit să inventeze un cult din care s-au inspirat mai târziu iudaismul, creștinismul, gnosticismul și islamul.În același timp, iudeii făceau cunoștință în Babilon cu religia lui Marduk, ceea ce avea să ducă la o reformă a iudaismului imediat după întoarcerea lor în Palestina. După ce regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul în 539 î.e.n. și a eliberat iudeii, pe care chiar i-a ajutat să-și construiască în Ierusalim un mare templu după modelul babilonian, noul iudaism a adoptat și elemente din zoroastrism, preoții evrei fiind convinși că Ahura Mazda al perșilor și Marduk al babilonienilor nu erau decât Yahweh al lor. Întorși în Ierusalim și-au construit templul și și-au înființat o religie proprie. Tot atunci au început să fie compuse și redactate scripturile, cuprinse mai târziu în Torah sau Vechiul Testament. Noul cult al lui Yahweh nu era unul henoteist, la fel ca religiile din Persia și Babilon, ci monoteist. Cel puțin pentru public, elita evreiască preferând în secret cultul unei alte divinități babiloniene, Ișstar, numită în Levant Aștoret.

În aceeași perioadă și Europa a simțit nevoia unei reforme religioase. Influențați de învățăturile vecinilor lortraci, care trecuseră deja de la politeism la henoteism, grecii au început să respingă religia olimpiană și să dezvolte filosofia odată cu științele. Primul filosof grec a fost Thales din Milet (oraș grecesc de pe coasta apuseană a Anatoliei), care a trăit între 624 și 546 î.e.n. Părintele filosofiei elene a respins toate elementele mitologice și a concluzionat că apa stă la baza lumii. L-au urmat Anaximandros și Anaximenes, tot din Milet, și ei fiind adepții monismului materialistic (concepție filosofică conform căreia totul există în Univers datorită unei singure substanțe).

Filosoful și matematicianul ionian Pitagora din Samos, care a călătorit prin Grecia, Egipt și sudul Italiei, a înființat pitagorismul, un sistem de credințe ezoterice și metafizice bazate pe matematică, muzică și astronomie. Ideile lui Pitagora au influențat gânditori greci ca Aristotel și Platon, dar și filosofia vestică. Platonismul, care vorbea despre o „formă supremă a binelui” dar și despre un Demiurg care a creat lumea, a influențat la rândul său marile religii actuale mai ales prin forma sa ulterioară, neoplatonismul. Alți filosofi greci

importanți de la mijlocul primului mileniu î.e.n. au fost Heraclit din Efes (care susținea că Logos-ul lui Platon era structura care conecta toate lucrurile din natură), Xenofan din Colophon (care afirma că un singur zeu a creat Universul), Parmenide din Elea, Melissus din Samos, Empedocle din Agrigentum (care considera că lumea a fost construită sub influența a două forțe: dragostea, cauza uniunii, și învrăjbirea, cauza separării), Anaxagoras din Calzomenae (pentru care Nous sau Mintea ordonează elementele primordiale ale lumii), Leukippos (inventatorul doctrinei atomilor și al primului sistem materialistic explicit), tracul Democrit și Diogene din Apollonia .Filosofiagrecilor, născută din insuficiența religiei olimpiene, s-a dezvoltat în două direcții: materialism și idealism sau ateism și monoteism. Ambele aveau un singur scop: înlocuirea religiei olimpiene.

Schimbarea căutată de lumea întreagă a început din Alexandria, oraș egiptean fondat de Alexandru Macedon în 331 î.e.n. pe locul satului Ra-Kedet. După moartea lui Alexandru, Ptolemeu Soter, unul dintre generalii săi, a fondat ultima dinastie faraonică a Egiptului. În scurt timp Alexandria a devenit cel mai mare oraș din lume după Roma, dar și capitala Egiptului pentru aproape un mileniu. Orașul, celebru în special pentru biblioteca sa enormă și pentru una dintre cele șapte minuni ale lumii antice (farul din Alexandria), nu a fost doar centrul elenismului, ci și casa celei mai numeroase comunități evreiești din diaspora, populația sa predominantă fiind formată din greci, egipteni și iudei. De asemenea, Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creștinismului, ocupând poziția a treia după Roma și Constantinopol.

Lovindu-se de culturi diferite, de la cele africane la cele asiatice, grecii au continuat în Alexandria ceea ce începuseră filosofii lor cu câteva secole înainte: încercarea de a inventa religia cea mai potrivită pentru a o înlocui pe cea olimpiană. Drept pentru care, în aproximativ trei secole au apărut în acel loc o mulțime de religii și curente filosofice noi, realizate prin combinarea celor vechi. Iată câteva dintre ele:

– Cultul lui Serapis sau Osoroapis, o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. Numele său era compus din cele ale zeilor egipteni Asar (numit Osiris de greci) și Apis. Grecii i-au atribuit aspectul suveranității de la Zeus, cel de zeu-soare de la Helios, rodnicia în natură de la Dionisos, vindecarea de la Asclepius, iar de la Hades legăturile cu Viața de Apoi.

– Scripturile evreilor, care formau Torah sau Vechiul Testament, au fost traduse pentru prima oară în limba greacă la cererea faraonului Ptolemeu II Filadelful. Septuaginta, așa cum a fost numită această traducere, a dus la apariția iudaismului elenistic, o combinație dintre tradiția religioasă mozaică și unele elemente ale culturii grecești. Până la cuceririle musulmane din estul Mediteranei și căderea Imperiului Roman, principalele centre ale iudaismului

elenistic au fost Alexandria din Egipt și Antiohia din nordul Siriei (astăzi în Turcia), cele mai mari așezări urbane grecești din Africa și Asia.
– Cultul lui Hermes Trismegistos, zeitate obținută din combinarea egipteanului Djehuty (numit Thoth de Asklepios și Corpus Hermeticum. Din aceste învățături a luat naștere hermetismul, un sistem religios, filosofic și esoteric.
– Cultul lui Hermanubis, divinitate obținută prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Inpu, numit Anubis de eleni.
– Greco-budismul, apărut după sosirea lui Alexandros Makedon în India, care reprezenta o elenizare a budismului indian. A fost adus și în Alexandria în perioada ptolemeică, arheologii descoperind în capitala Egiptului o mulțime de pietre de mormânt budiste din acea vreme.
– Grecii din Asia și-au combinat religia olimpiană și cu alte religii, cum ar fi hinduismul și zoroastrismul. Și aceste culte au ajuns la Alexandria în perioada ptolemeică.
– Therapeutae, o sectă iudaică fondată în Alexandria, din care și-au luat învățăturile atât esenienii, cât și gnosticii.
– Gnosticismul, apărut în Alexandria din amestecul creștinismului cu învățăturile sectei therapeuților.
Grecii au adus în capitala Egiptului toate religiile și sistemele filosofice pe care le-au întâlnit, în primul rând pe ale lor, cum ar fi pitagorismul, epicurianismul, platonismul sau orfismul, din care s-au dezvoltat ulterior altele precum neopitagorismul și neoplatonismul. În marea bibliotecă din Alexandria erau cuprinse toate ideile religioase și filosofice întâlnite de grecii care încercau să le pună cap la cap pentru a inventa religia ideală. Încercare rezervată doar elitelor, populația formând în continuare o societate superstițioasă care se baza pe magie, oracole, talismane și horoscop. După trei secole de încercări, cineva a reușit să inventeze religia mult dorită, combinând misticismul egiptean, religia ebraică și filosofia greacă.
Evreul elenizat Philon din Alexandria, care a trăit în capitala Egiptului aproximativ între anii 25 î.e.n. și 50 e.n., făcea parte dintr-o bogată familie aristocrată, care avea legături cu preoțimea din Iudeea, cu dinastiile hasmoneană și irodiană din Palestina, precum și cu cea iulio-claudiană din Roma. Unul dintre nepoții săi, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prințesa Iulia Berenice din dinastia irodiană. Tatăl sau bunicul său a primit cetățenia romană chiar de la dictatorul Gaius Iulius Caesar.
Împreună cu frații săi, Alexandru Alabarhul și Lisimah, Philon a avut parte de o educație aleasă, fiind inițiat în tainele culturii grecești, romane și egiptene, ale filosofiei elene și ale tradițiilor și literaturii evreiești. În anul 40 Philon a ajuns la Roma, în fața împăratului roman Caligula, ca ambasador al evreilor alexandrieni în timpul conflictului acestora cu grecii din capitala Egiptului.

Nu se cunosc multe amănunte despre Philon, însă puținele date supraviețuitoare ne duc la concluzia că el a fost inventatorul creștinismului.
Știm că a încercat să combine filosofia greacă cu cea iudaică, mai exact pe cea a lui Platon cu cea a lui Moise, ceea ce a dus la o percepție a divinității supreme diferită de cea rabinică. După părerea sa, Torah /Vechiul Testament nu trebuia interpretat literal ci simbolic, deoarece Divinitatea este mult prea complexă pentru a putea fi înțeleasă în termeni omenești. Această reinterpretare a scripturilor a fost foarte apreciată de părinții creștinismului, însă ignorată de evrei. Reforma iudaismului pe care a propus-o
, respinsă de rabini, a putut deveni reală doar prin inventarea unei noi religii care să respecte bazele învățăturilor lui Moise dar să cuprindă și rezultatele celor trei secole de cercetări din Alexandria. Conceptul lui Philon de Logos („Cuvânt”) ca principiu creator al Divinității, preluat de la Platon, a influențat cristologia timpurie; apare și la începutul Evangheliei lui Ioan, care susține că „La început era Logos și Logos era la Theos și Theos era Logos”. Pentru Philon, Logos era imaginea imaterială a Divinității și primul ei fiu, idee care deși contrazice învățăturile iudaismului (unde Yahweh nu a avut copii), se regăsește în creștinism (Iisus fiind considerat fiul lui Dumnezeu). Zeul evreilor, limitat din cauza firii sale umane, a fost înlocuit cu un dumnezeu omnipotent, omniscient, imaterial și infinit, acel concept creator inventat de filosofii greci. Philon a exprimat complexitatea acestui nou zeu prin trei aspecte identice celor umane (deoarece, în folclorul ebraic, omul a fost creat după chipul și asemănarea Divinității), care au devenit Sfânta Treime a creștinismului. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, care împreună formează Dumnezeul creștinilor, nu reprezintă o zeitate triplă și unică în același timp, ci doar cele trei aspecte ale omului conform filosofiei elene. Gânditorii acelor vremuri au ajuns la concluzia că omul este format din trup, spirit și suflet. Fiul reprezintă trupul Divinității, partea sa materială. Tatăl este sufletul, creatorul vieții, iar Sfântul Duh (sau Spiritul Sfânt la catolici) reprezintă spiritul Dumnezeului creștinilor. Fiind eterice, sufletul și duhul Divinității se află într-o lume imaterială, ceea ce susține și Noul Testament prin „Împărăția mea nu este din lumea aceasta” (Evanghelia lui Ioan 18:36), Iisus / trupul fiind singurul din lumea fizică. În povestea inventată de Philon sufletul Divinității a intrat în Maria, ceea ce a dus la nașterea lui Iisus. Până la botez, acesta a fost un simplu om sau un dumnezeu incomplet. După botez „îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Theos s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste el” (Evanghelia lui Matei 3:16). Pentru filosofii antici, spiritul era sediul puterii mentale și intelectuale; capacitățile paranormale ale lui Iisus, responsabile pentru miracolele sale, s-au dezvoltat doar după ce a intrat în el Sfântul Duh / Spirit. După botez Iisus a început să înfăptuiască miracole și să se considere Mesia deoarece abia atunci a devenit o divinitate completă, formată din trup,

suflet și spirit. Ceea ce demonstrează complexitatea dumnezeului creat de Philon, chiar dacă a fost realizat după modelul omului. Pentru Fiu, latura materială a noului zeu, filosoful evreu l-a folosit ca model pe sumerianul Enlil, având la dispoziție numeroase relatări din diverse religii, stocate în biblioteca din Alexandria. L-a numit Yeșu'a (forma prescurtată a lui Yehoșu'a) după numele conducătorului israeliților în povestea Exodului și i-a atribuit titlul de Mesia, salvatorul din mitologia ebraică. Crucificarea a fost împrumutată din mitul lui Enki, întâlnită atât în mitologia greacă în povestea titanului Prometeu, cât și în cea egipteană, în cultul zeului Amun / Amen. Numele aceluiași Amen a fost introdus ca formulă de încheiere a rugăciunilor atât în limba latină, cât și în greacă. Pentru Tată, latura sufletească a dumnezeului creștinilor, Philon l-a folosit ca model pe An / Anu, tatăl lui Enlil; la fel ca în creștinism, în mai toate religiile antice An locuia în cer, preferând să-l lase pe fiul său moștenitor să se ocupe de problemele Pământului. Crucea, simbolul cerului și al lui An în Mesopotamia, a devenit simbolul creștinismului. Pentru a completa treimea noii religii, filosoful a inventat Sfântul Duh, folosind ca model tot trinitatea supremă mesopotamiană, formată din An, Enlil și Enki. Dacă primii doi au devenit Tatăl și Fiul în creștinism, Enki a fost prefăcut în Sfântul Duh, miturile lumii susținând că la un moment dat a fost ucis, el trăind din acel moment doar ca spirit.

Numele lui Philon provine din grecescul „philo", care înseamnă „iubire"; deloc surprinzător, iubirea reprezintă tema centrală a creștinismului. Philon a avut o slăbiciune pentru filosofia lui Platon, pe care a amestecat-o cu cea a iudaismului. Din acest motiv, ideile societății comuniste din Republica lui Platon se găsesc în Noul Testament, atribuite lui Iisus. Multe noțiuni ale platonismului au fost adoptate de Biserica creștină ca forme ale gândirii divine, iar neoplatonismul a devenit o influență majoră în misticismul creștin. De exemplu, se observă cu ușurință că scrierile sfântului Augustin, doctor al Bisericii catolice, care reprezintă fundația gândirii creștinismului apusean, au fost influențate de colecția Eneades a neoplatonistului Plotinos. Pe lângă filosofia lui Platon, Philon a preferat-o și pe cea materialistă a lui Pitagora, pentru a putea sublinia opoziția dintre cele două laturi ale lui Iisus, cea umană și cea divină. Cei doi filosofi greci, care au constituit fundația religiei lui Philon, au fost transformați în „stâlpii" creștinismului, Petru și Pavel; remarcăm că numele acestor patru personaje și al lui Philon au aceeași inițială. Istoricul creștin Eusebiu din Cezareea sugerează corectitudinea acestei ipoteze, el notând în Historia Ecclesiae din secolul al IV-lea despre Philon: „Legat de munca lui, este clar pentru toți cât de mult a trudit cu Scripturile și cu învățarea națiunii. Este necesar să se vorbească despre poziția sa cu privire la filosofie și la artele liberale ale educației, în special în studiul său plin de zel al lui Platon și Pitagora". Deși a combinat filosofia greacă cu elemente mitologice egiptene

și din alte sisteme mistice dezvoltate în Alexandria, baza religiei lui Philon a rămas Vechiul Testament, pe care filosoful îl considera sursa nu doar a adevărului religios, ci a tuturor adevărurilor. Din acest motiv Biblia creștină conține nu doar Noul Testament, ci și pe cel vechi, deși concepția lui Philon despre Divinitate diferă de cea a iudaismului clasic. Dacă rabinii au respins ideile revoluționare ale filosofului, același lucru s-a întâmplat și cu noua sa religie, care nu a avut succes în Palestina, la fel ca budismul în India.

Deoarece orice religie trebuie să aibă scrieri „sfinte", Philon a compus prima evanghelie a Noului Testament, cea atribuită lui Matei. Pseudonimul pe care și l-a ales, Matthaios, provine din numele zeiței egiptene Ma'at, principiul adevărului, care a devenit unul dintre elementele de bază ale creștinismului („Eu sunt Calea, Adevărul și Viața" – Evanghelia lui Ioan 14:6). Cel mai probabil filosoful a ales acest pseudonim pentru a sugera inițiaților că evanghelia a fost scrisă în Egipt de un căutător al adevărului. Această idee nu

este una exagerată, ținând cont că în Evanghelia lui Matei se ascund și alte elemente egiptene. De exemplu, este singura dintre cele patru evanghelii canonice în care se găsește uciderea pruncilor din ordinul lui Irod, episod copiat din povestea lui Moise, întâmplată în Egipt, și singura care consemnează fuga în Egipt a lui Iosif, Maria și Iisus. De asemenea, este singura în care îngerul Domnului îi apare lui Iosif pentru a-l anunța că se va naște Iisus, pentru a-l sfătui să fugă în Egipt și pentru a-i cere mai apoi să se întoarcă în Palestina. Iar Iosif (Yosep în ebraică) poartă numele unuia dintre patriarhii Vechiului Testament, despre care folclorul iudaic consideră că a ajuns vizirul Egiptului; deloc surprinzător, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei și cel al patriarhului Iosif au același nume, Iacov (Ya'aqob în ebraică și Iakobos în greacă). Tot în această evanghelie se amintește și „proorocia" lui Osea, despre care am stabilit deja că se bazează pe o greșeală de interpretare: „Din Egipt am chemat pe fiul meu". Mai mult, dacă în Egipt numărul 42 îi aparținea zeiței Ma'at, în Evanghelia lui Matei / Philon a fost inclus acest număr, de la Avraam la Iisus trecând 42 de generații.

Philon nu a avut copii însă a avut doi nepoți, fii ai fratelui său mai mic, Alexandru Alabarhul. Cel mai mare dintre ei, Tiberius Iulius Alexandru, a renunțat la rădăcinile sale evreiești, preferând o carieră militară în Imperiul Roman. Între 46 și 48 a fost procurator al Iudeei, între 66 și 69 prefect al Egiptului (în acea perioadă și-a trimis legiunile împotriva evreilor alexandrieni) iar în anul 70 a participat la asediul Ierusalimului ca mână dreaptă a viitorului împărat Titus. Deoarece tatăl său era prieten la cataramă cu Irod Agrippa din dinastia irodiană (numit la naștere Marcus Iulius Agrippa),

mezinul a primit și numele acestuia, adică Marcus Iulius Alexandru, și mâna fiicei sale, prințesa Berenice. Marcus Iulius Alexandru a fost apropiat de unchiul său, Philon, căruia i-a împărtășit convingerile religioase. Drept pentru care el a compus cea de-a doua cartea ,Evanghelia lui Marcu, Markos fiind varianta elenă a latinescului Marcus.

După ce învățatul Attalus a fost izgonit din Roma de împăratul Tiberius, discipolul său, filosoful roman Lucius Annaeus Seneca, a plecat în Alexandria pentru a fi protejat de mătușa sa și de soțul ei, guvernatorul Egiptului. Acolo l-a cunoscut pe Philon, cei doi devenind buni prieteni mai ales deoarece împărtășeau convingeri filosofice asemănătoare. Seneca era un adept al stoicismului, care susținea valorile morale în defavoarea bogăției materiale. Înțelepciunea sa și omenia față de ocupanții celei mai de jos laturi a societății (cum ar fi sclavii sau gladiatorii) l-au făcut extrem de apreciat nu numai de filosofi, ci chiar și de Părinții Bisericii. Datorită ideilor sale foarte apropiate de cele creștine, scriitorul creștin Tertullian îl numea „Seneca al nostru". Până în secolul al IV-lea Seneca fusese „confiscat" de creștini, care considerau că a corespondat cu apostolul Pavel. În Evul Mediu numeroase scrieri susțineau că filosoful roman a și fost convertit la creștinism de același apostol. Toată aprecierea din partea creștinismului se datorează faptului că filosoful roman Lucius Annaeus Seneca este autorul Evangheliei lui Luca din Noul Testament, Loukas fiind varianta greacă a numelui latin Lucius. Cum printre scrierile lui Seneca se numără o duzină de eseuri filosofice, câteva tragedii, o satiră și 124 de epistole, sunt mari șanse ca tot el să fi fost autorul epistolelor atribuite apostolului Pavel. În aceste condiții, nu este surprinzătoare apariția în Faptele Apostolilor, carte neotestamentară atribuită aceluiași evanghelist Luca, a fratelui lui Seneca, senatorul Lucius Iunius Gallio Annaeanus, care respinge acuzațiile aduse de iudei apostolului Pavel.

Autorul celei de-a patra evanghelii, Ioan, a rămas necunoscut. Ținând cont că în textul său se găsesc elemente ale sectei therapeuților (Therapeutae), adoptate ulterior de gnostici, este posibil ca necunoscutul Ioan să fi fost un membru al acestei secte evreiești apărute în Alexandria. Știm că Philon i-a cunoscut îndeaproape pe therapeuți, principala sursă a informațiilor despre ei fiind lucrarea sa De vita contemplativa („Viața contemplativă"). Philon a scris despre un grup de therapeuți care locuiau pe un deal de lângă lacul Mareotis, aflat în apropiere de Alexandria. El îi numea „filosofi" care erau „cei mai buni", dând dovadă de „bunătate perfectă" care „există în multe locuri din lumea locuită" (III.21). Ținând cont că i-a cunoscut îndeaproape, dar și de aprecierea pe care le-a oferit-o, nu este greu de crezut că Philon și-ar fi împărtășit noua religie cu therapeuții care au combinat-o cu propriile lor învățături, dând naștere gnosticismului, unul dintre ei chiar redactând Evanghelia lui Ioan.

Noul Testament a fost scris în greacă, limba vorbită de Philon și de restul locuitorilor Alexandriei. Cum el, nepotul său și therapeutul erau din Egipt iar Seneca din Roma, nu cunoșteau Iudeea decât din auzite, astfel explicându-se mulțimea de erori geografice, istorice sau biologice din evanghelii. Numele personajelor biblice sunt tot grecești, deși au corespondente în limbile vorbite în Palestina primului secol, ebraica și aramaica, cu o singură excepție. Apostolul Andreas (Andrei în română) are un nume grecesc, fără echivalent în limbile Canaanului. Nici în ebraică și nici în aramaică nu există măcar un nume asemănător cu Andreas, fiind puțin probabil ca un iudeu fără vreo legătură cu nobilimea să fi primit la naștere un nume grecesc. Inventarea unei povești și a unor personaje nu a fost o problemă pentru Philon dacă ținem cont că, din punctul său de vedere, Vechiul Testament nu conținea descrierile unor fapte reale, ci simbolice. Așadar a făcut același lucru: a inventat o poveste religioasă, în care și-a ascuns concepțiile filosofice.

De ce autorii evangheliilor au preferat să-și păstreze anonimatul, ascunzându-se în spatele unor pseudonime? Motivele nu sunt greu de intuit. Philon a observat opoziția pe care a întâmpinat-o din partea rabinilor în încercarea de a reforma iudaismul. Fără îndoială că inventarea unei noi religii (și implicit respingerea iudaismului) i-ar fi putut aduce nu doar excluderea din comunitatea ebraică, ci chiar moartea. Același pericol l-ar fi păscut nu doar pe el, ci și pe Seneca. În plus, s-a dovedit a fi mai eficientă tactica aplicată de chinezi în India, care l-au inventat pe Buddha pentru a-și putea transmite filosofia localnicilor. Omul de rând nu ar fi primit o nouă religie de la filosofii bogați Philon și Seneca, însă ar fi fost receptiv la mesajul unor oameni simpli, martori ai evenimentelor miraculoase descrise în evanghelii.

Odată inventat creștinismul, a trebuit răspândit în întreaga lume greacă. Astfel, a fost trimis și la Antiohia, în Siria, următorul centru elenistic important după Alexandria. Planul lui Philon era ca prin creștinismul său să ajungă să atragă elitele Imperiului Roman și, implicit, să conducă astfel imperiul, iar Seneca a reprezentat cea mai facilă metodă de a-și îndeplini scopul, ținând cont de legăturile filosofului roman cu familiile influente din Roma. Însă conducătorii centrului din Antiohia au considerat că noua religie putea ajuta oamenii de rând din întreaga lume elenistică să suporte mai ușor jugul stăpânirii romane. Prin urmare, încă de la apariția sa, creștinismul a mers pe două drumuri diferite, simbolizate de cei doi stâlpi ai creștinismului, Petru (primul Papă al Romei) și Pavel (sirianul care a înființat conform tradiției numeroase biserici

în Asia Mică și în Europa răsăriteană). Cele două direcții s-au despărțit oficial la Marea Schismă din 1054, numindu-se din acel moment catolicism și ortodoxism. În secolul al XVI-lea din catolicism s-a desprins protestantismul, în timp făcându-și apariția și numeroase secte. Multă vreme orașul Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creștinismului, ocupând poziția a treia după Roma (centrul creștinismului apusean) și Constantinopol (centrul celui răsăritean), ceea ce este absolut firesc, ținând cont că reprezintă locul nașterii acestei religii.

Dacă Philon și-a dorit ca prin noua sa religie să ajungă să conducă Imperiul Roman, mai mult ca sigur nu era vorba despre ambiția sa personală, ci a întregii sale familii bogate și puternice, pe care istoria ne-o arată încercând să-și facă loc în structurile romane de putere. Nu știm nimic despre strămoșii lui, însă știm că tatăl sau bunicul său a primit cetățenie romană de la Gaius Iulius Caesar. Familia lui Philon era cea mai bogată din Alexandria și una dintre cele mai bogate din lumea elenistică. Despre Alexandru Alabarhul, fratele lui Philon, istoricul Flavius Iosephus scria că „și-a întrecut toți concetățenii atât în origini cât și în bogăție”. Într-o altă lucrare Iosephus scria că, pentru a face parte din nobilime, un evreu trebuia să aibă legături cu preoțimea și sânge regal prin descendența din dinastia hasmoneană. Dacă Philon era un urmaș al acestor regi din casta leviților, care au servit și ca Mari Preoți în Ierusalim și care au reinstaurat Marele Sanhedrin al elitei evreiești, s-ar explica nu doar bogăția și influența familiei sale, ci și motivul pentru care fratele său și cei doi fii ai acestuia au primit numele Alexandru (Alexander în original). În dinastia hasmoneană era un nume des întâlnit, având ca exemple cel de-al doilea rege, Alexander Iannaeus, soția sa, Salome Alexandra, și doi dintre nepoții lor, Alexander Maccabeus și Alexandra Maccabea. Nu știm nimic despre strămoșii lui Philon, însă știm că familia sa era atât de bogată încât fratele său, Alexandru Alabarhul, a acoperit cu aur și cu argint nouă porți uriașe ale templului din Ierusalim și a oferit un împrumut substanțial soției regelui Irod Agrippa. Alexandru era un prieten apropiat al împăratului roman Claudius, devenind și administratorul pământurilor mamei acestuia, Antonia Minor (fiica triumvirului Marc Antoniu, nepoata împăratului Octavian Augustus, bunica împăratului Caligula și cumnata împăratului Tiberius). A fost numit și alabarhul Alexandriei iar fiul său cel mare, Tiberius Iulius Alexandru, a devenit general al armatei romane, procurator al Iudeei și prefect al Egiptului. Mezinul său, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prințesa Berenice din dinastia irodiană a Iudeei. Asemenea putere, bogăție și influență poate fi explicată prin descendența lui Philon și a lui Alexandru din dinastia hasmoneană, înlăturată de romani de la putere și înlocuită cu cea irodiană. Deși Irod cel Mare a ucis toți descendenții hasmoneeni pentru a nu îi fi tronul amenințat, este posibil ca unul dintre ei să se fi refugiat în Alexandria, cel mai

mare centru al diasporei evreiești. Acolo, urmașii săi, Philon și fratele său, Alexandru, ar fi putut plănui să cucerească Imperiul Roman printr-o nouă religie, prin care clanul lor să ajungă din nou la putere. Seneca cel Tânăr, în rolul apostolului Petru, a adus creștinismul nobilimii din Roma, conform planului. Când împăratul Nero s-a arătat deranjat de noua religie și a început persecuția creștinilor, un grup de nobili (printre care și Seneca) a hotărât să-l ucidă. Philon a putut verifica personal implementarea religiei sale, el sosind la Roma în anul 40 ca reprezentant al evreilor alexandrieni în fața împăratului Caligula. Abia în secolul al IV-lea visul familiei sale a devenit realitate, când împăratul Constantin cel Mare a proclamat creștinismul religia oficială a Imperiului Roman. Iar în piața San Pietro de la Vatican se poate vedea și astăzi obeliscul adus la Roma de împăratul Caligula tocmai din… Alexandria. Dacă urmașii clanului lui Philon, implicit ai hasmoneenilor, conduc Biserica Creștină de două mii de ani, fără îndoială că fac parte din elita care conduce întreaga lume evreiască din umbră, Marele Sanhedrin închinat zeiței Aștoret / Ișstar. Astfel înțelegem de ce creștinismul a inclus în Biblie și Vechiul Testament (deși Yahweh este diferit de dumnezeul Noului Testament), de ce papii și cardinalii poartă pe capete yamaka evreiască, de ce multe ritualuri creștine (cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului și sângelui lui Iisus) provin din ritualuri antice evreiești, în care sunt practicate diverse forme de vampirism și sacrificii, de ce există numeroase cazuri de pedofilie în sânul Bisericii Catolice (magia sexuală este o parte importantă a Kabbalei) și de ce în 2011 Papa Benedict al XVI-lea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus.

10. ALEXANDRIA

În primul mileniu înaintea erei noastre se simțea la nivel mondial nevoia unei reforme a religiilor politeiste.
Vechii zei nu mai satisfăceau nevoile omenirii, care începea să-și pună întrebări cât mai variate și, implicit, să se îndrepte către filosofie. Insuficiența politeismului a dus întâi la apariția henoteismului, o formă de cult în care este venerată o singură divinitate, fără însă a nega existența altor divinități. Inventatorul acestui curent a fost probabil regele amorit Hammurabi care, în secolul al XVIII-lea î.e.n. a reușit să impună cultul lui Marduk în mare parte a Mesopotamiei. Henoteismul a apărut și în Egiptul secolului al XIV-lea î.e.n.,

fiind transformat în scurt timp în monoteism, atunci când faraonul Akhenaton l-a declarat pe Aton zeu suprem și, mai apoi, unică divinitate a Egiptului. Deși experimentul faraonului s-a dovedit a fi un eșec, egiptenii nefiind dispuși să renunțe la credințele lor politeiste, henoteismul a avut succes în teritoriile tracilor (în special în Dacia), care l-au preferat pe Zamolxis în defavoarea celorlalte zeități. Prezența tracilor în China, după cum consemnau chiar cronicile chineze, a adus în estul Asiei filosofia religiei lui Zamolxis, rezultată din henoteismul tracilor. Astfel, imediat după începutul Dinastiei Estice Zhou și al Perioadei Primăverii și a Toamnei din anul 770 î.e.n., au început să apară în China școli de filosofie, cunoscute sub numele generic de Cele O Sută de Școli. Fiecare astfel de școală avea propria sa cale care trebuia urmată de societate.
Înțelepții acestor școli călătoreau dintr-o regiune în alta, încercând să convingă conducătorii locali să le pună învățătura în practică, pentru a reinstaura ordinea în societate. Principalele curente filosofice din China acelor vremuri au fost taoismul, confucianismul, mohismul și legalismul, alături de altele care în timp au devenit obscure, precum agriculturalismul, naturalismul chinez și logicianismul. Misionarii acestor școli chinezești au ajuns în secolul al VI-lea î.e.n. în India, unde au fost nevoiți să inventeze un personaj autohton, pe Siddhartha Gautama sau Buddha, pentru a-și promova ideile filosofice unei societăți care respingea religiile străine. Primul consiliu budist a avut loc în 542 î.e.n., la un an după presupusa moarte a noului zeu, pentru a se stabili dogmele noii religii indiene. Ca replică la această posibilă amenințare brahmanii au inventat cultul lui Krișna, centrat în jurul unuia dintre avatarurile vechiului zeu hindus Vișnu.
Deloc surprinzător, cele două religii concurente au fost formate în jurul a două personaje copiate după unul dintre marii zei ai Mesopotamiei, numit Enlil de sumerieni. Momentul apariției lor a fost unul prielnic, deoarece societatea indiană se confrunta cu nemulțumiri cauzate de sacrificiile și ritualurile brahmanismului vedic. În acea perioadă au apărut numeroase grupuri religioase și filosofice noi, ai căror membri, numiți shramani, respingeau învățăturile Vedelor și brahmanilor. Deși krișnaismul s-a dezvoltat cu ușurință în India, budismul a reușit să se impună abia în timpul împăratului Ashoka (304 – 202 î.e.n.) în Imperiul Mauryan, răspândindu-se apoi în tărâmurile învecinate, în special în Afghanistan, Asia Centrală și Sri Lanka. În cele din urmă budismul a ajuns în China și pe coasta Asiei de sud-est. Probabil principalul motiv pentru respingerea budismului în India a fost filosofia sa ateistă, care susținea că oamenii pot atinge iluminarea fără ajutorul unor divinități.
Pentru a fi acceptat de populații care nu erau pregătite să renunțe la zeitățile lor, budismul a fost reformat, adăugându-i-se zeități din religiile orientale.
Tot sub influența filosofiei tracilor, cunoscuți în Asia ca arieni, în Persia a apărut zoroastrismul cam în același timp cu budismul, krișnaismul și jainismul

în India ori cu taoismul în China. Fondatorul ei a fost profetul Zarathuștra (628 – 551 î.e.n.), numit Zoroastres de greci. Religia sa henoteistă era centrată în jurul babilonianului Marduk, pe care l-a numit Ahura Mazda, nume provenit din expresia egipteană „Ankh Hor Mezdau” („Trăiască Înțeleptul Hor”). Combinând filosofia ariană cu hinduismul și religia babiloniană, profetul a reușit să inventeze un cult din care s-au inspirat mai târziu iudaismul, creștinismul, gnosticismul și islamul.
În același timp, iudeii făceau cunoștință în Babilon cu religia lui Marduk, ceea ce avea să ducă la o reformă a iudaismului imediat după întoarcerea lor în Palestina. După ce regele persan Cyrus cel Mare a cucerit Babilonul în 539 î.e.n. și a eliberat iudeii, pe care chiar i-a ajutat să-și construiască în Ierusalim un mare templu după modelul babilonian, noul iudaism a adoptat și elemente din zoroastrism, preoții evrei fiind convinși că Ahura Mazda al perșilor și Marduk al babilonienilor nu erau decât Yahweh al lor. Întorși în Ierusalim și-au construit templul și și-au înființat o religie proprie. Tot atunci au început să fie compuse și redactate scripturile, cuprinse mai târziu în Tanah sau Vechiul Testament. Noul cult al lui Yahweh nu era unul henoteist, la fel ca religiile din Persia și Babilon, ci monoteist. Cel puțin pentru public, elita evreiască preferând în secret cultul unei alte divinități babiloniene, Ișstar, numită în Levant Aștoret.
În aceeași perioadă și Europa a simțit nevoia unei reforme religioase. Influențați de învățăturile vecinilor lor traci, care trecuseră deja de la politeism la henoteism, grecii au început să respingă religia olimpiană și să dezvolte filosofia odată cu științele. Primul filosof grec a fost Thales din Milet (oraș grecesc de pe coasta apuseană a Anatoliei), care a trăit între 624 și 546 î.e.n. Părintele filosofiei elene a respins toate elementele mitologice și a concluzionat că apa stă la baza lumii. L-au urmat Anaximandru și Anaximenes, tot din Milet, și ei fiind adepții monismului materialistic (concepție filosofică conform căreia totul există în Univers datorită unei singure substanțe). Filosoful și matematicianul ionian Pitagora din Samos, care a călătorit prin Grecia, Egipt și sudul Italiei, a înființat pitagorismul, un sistem de credințe ezoterice și metafizice bazate pe matematică, muzică și astronomie. Ideile lui Pitagora au influențat gânditori greci ca Aristotel și Platon, dar și filosofia vestică. Platonismul, care vorbea despre o „formă supremă a binelui” dar și despre un Demiurg care a creat lumea, a influențat la rândul său marile religii actuale mai ales prin forma sa ulterioară, neoplatonismul. Alți filosofi greci importanți de la mijlocul primului mileniu î.e.n. au fost Heraclit din Efes (care susținea că Logos-ul lui Platon era structura care conecta toate lucrurile din natură), Xenofan din Colofon (care afirma că un singur zeu a creat Universul), Parmenide din Elea, Melissus din Samos, Empedocle din Agrigentum (care considera că lumea a fost construită sub influența a două forțe: dragostea, cauza uniunii, și învrăjbirea, cauza separării), Anaxagora din Calzomenae (pentru care Nous sau Mintea ordonează

elementele primordiale ale lumii), Leukippos (inventatorul doctrinei atomilor și al primului sistem materialistic explicit), tracul Democrit și Diogene din Apollonia. Filosofia grecilor, născută din insuficiența religiei olimpiene, s-a dezvoltat în două direcții: materialism și idealism sau ateism și monoteism. Ambele aveau un singur scop: înlocuirea religiei olimpiene.

Schimbarea căutată de lumea întreagă a început din Alexandria, oraș egiptean fondat de Alexandru Macedon prin 332 î.e.n. pe locul satului Ra-Kedet. Devenind rapid un important centru comercial și cultural dar și cel mai mare oraș din lume după Roma, Alexandria a fost capitala Egiptului timp de un mileniu și orașul de reședință al ultimei dinastii faraonice, cea a Ptolemeilor. În anul 30 î.e.n., Alexandria a fost câmpul de luptă al ultimei bătălii a Republicii Romane, în care Gaius Octavius l-a învins pe Marc Antoniu, victorie care i-a adus titlul de împărat. Pe insula Pharos din fața țărmului Alexandriei se afla cea de-a șaptea minune a Antichității, un far înalt de 135 metri, în vârful căruia se găsea statuia zeului Poseidon, înaltă de șapte metri. Celebra bibliotecă din Alexandria, cea mai mare din Antichitate, cuprindea 900.000 de pergamente. Orașul, care timp de câteva secole a fost leagănul spiritualității omenirii, a adunat mulțimi de filosofi, matematicieni, poeți și medici. În capitala Egiptului ptolemeic au trăit învățați precum matematicianul Euclide (cel supranumit „Tatăl geometriei”), matematicianul Diofant (numit și „Tatăl algebrei”), Hypatia (filosoafă, matematiciană și astronoamă, considerată „Mama algebrei”), filosoful Philon (inventatorul creștinismului), filosoful Ammonius (unul dintre fondatorii neoplatonismului), istoricul roman Appian, inventatorul și matematicianul Ctesibios, matematicianul Heron, doctorul Herofil (considerat primul anatomist din lume), filosoful Isidor (unul dintre ultimii adepți ai neoplatonismului), matematicianul și astronomul Menelau (care a dat numele unui crater lunar), filosoful creștin Nemesius (autorul tratatului De Natura Hominis), Pappus (unul dintre ultimii mari matematicieni greci ai Antichității), teologul Origene (unul dintre părinții bisericii creștine), Claudios Ptolemeu (matematician, astrolog, astronom și geograf) sau matematicianul Theon (tatăl Hypatiei). În Alexandria s-au pus bazele calendarului iulian și ale geometriei moderne, au apărut cultul lui Serapis, hermetismul, neoplatonismul, neopitagorismul, iudaismul elenistic, secta therapeuților, creștinismul și gnosticismul. Deoarece era nu doar cel mai mare centru elenistic din lume, ci și casa celei mai mari comunități evreiești din diaspora, tot în Alexandria au fost traduse pentru prima oară scripturile evreilor în limba greacă, numite Septuaginta. Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creștinismului, ocupând poziția a treia după Roma și Constantinopol.

Lovindu-se de culturi diferite, de la cele africane la cele asiatice, grecii au continuat în Alexandria ceea ce începuseră filosofii lor cu câteva secole înainte: încercarea de a inventa religia cea mai potrivită pentru a o înlocui pe cea

olimpiană. Drept pentru care, în aproximativ trei secole au apărut în acel loc o mulțime de religii și curente filosofice noi, realizate prin combinarea celor vechi. Iată câteva dintre ele:

– Cultul lui Serapis sau Osoroapis, o divinitate antropomorfă cu atribute egiptene și elenistice. Numele său era compus din cele ale zeilor egipteni Asar (numit Osiris de greci) și Apis. Grecii i-au atribuit aspectul suveranității de la Zeus, cel de zeu-soare de la Helios, rodnicia în natură de la Dionisos, vindecarea de la Asclepiu, iar de la Hades legăturile cu Viața de Apoi.

– Scripturile evreilor, care formau Tanahul sau Vechiul Testament, au fost traduse pentru prima oară în limba greacă la cererea faraonului Ptolemeu II Filadelful. Septuaginta, așa cum a fost numită această traducere, a dus la apariția iudaismului elenistic, o combinație dintre tradiția religioasă mozaică și unele elemente ale culturii grecești. Până la cuceririle musulmane din estul Mediteranei și căderea Imperiului Roman, principalele centre ale iudaismului elenistic au fost Alexandria din Egipt și Antiohia din nordul Siriei (astăzi în Turcia), cele mai mari așezări urbane grecești din Africa și Asia.

– Cultul lui Hermes Trismegistos, zeitate obținută din combinarea egipteanului Djehuty (numit Thoth de greci) și a grecului Hermes. I-au fost atribuite multe texte, cele mai cunoscute fiind Tăblițele de Smarald, Asclepios și Corpus Hermeticum. Din aceste învățături a luat naștere hermetismul, un sistem religios, filosofic și esoteric.

– Cultul lui Hermanubis, divinitate obținută prin combinarea grecului Hermes cu egipteanul Inpu, numit Anubis de eleni.

– Greco-budismul, apărut după sosirea lui Alexandru Macedon în India, care reprezenta o elenizare a budismului indian. A fost adus și în Alexandria în perioada ptolemeică, arheologii descoperind în capital Egiptului o mulțime de pietre de mormânt budiste din acea vreme.

– Grecii din Asia și-au combinat religia olimpiană și cu alte religii, cum ar fi hinduismul și zoroastrismul. Și aceste culte au ajuns la Alexandria în perioada ptolemeică.

– Therapeutae, o sectă iudaică fondată în Alexandria, din care și-au luat învățăturile atât esenienii, cât și gnosticii.

– Gnosticismul, apărut în Alexandria din amestecul creștinismului cu învățăturile sectei therapeuților.

Grecii au adus în capitala Egiptului toate religiile și sistemele filosofice pe care le-au întâlnit, în primul rând pe ale lor, cum ar fi pitagorismul, epicurianismul, platonismul sau orfismul, din care s-au dezvoltat ulterior altele precum neopitagorismul și neoplatonismul. În marea bibliotecă din Alexandria erau cuprinse toate ideile religioase și filosofice întâlnite de grecii care încercau să le pună cap la cap pentru a inventa religia ideală. Încercare rezervată doar elitelor, populația formând în continuare o societate superstițioasă care se baza pe magie,

oracole, talismane și horoscop. După trei secole de încercări, cineva a reușit să inventeze religia mult dorită, combinând misticismul egiptean, religia ebraică și filosofia greacă.
Evreul elenizat Philon din Alexandria, care a trăit în capitala Egiptului aproximativ între anii 25 î.e.n. și 50 e.n., făcea parte dintr-o bogată familie aristocrată, care avea legături cu preoțimea din Iudeea, cu dinastiile hasmoneană și irodiană din Palestina, precum și cu cea iulioclaudiană din Roma.

Unul dintre nepoții săi, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prințesa Iulia Berenice din dinastia irodiană. Tatăl sau bunicul său a primit cetățenia romană chiar de la dictatorul Gaius Iulius Cezar. Împreună cu frații săi, Alexandru Alabarhul și Lisimah, Philon a avut parte de o educație aleasă, fiind inițiat în tainele culturii grecești, romane și egiptene, ale filosofiei elene și ale tradițiilor și literaturii evreiești. În anul 40 Philon a ajuns la Roma, în fața împăratului roman Caligula, ca ambasador al evreilor alexandrieni în timpul conflictului acestora cu grecii din capitala Egiptului.
Nu se cunosc multe amănunte despre Philon, însă puținele date supraviețuitoare ne duc la concluzia că el a fost inventatorul creștinismului. Știm că a încercat să combine filosofia greacă cu cea iudaică, mai exact pe cea a lui Platon cu cea a lui Moise, ceea ce a dus la o percepție a divinității supreme diferită de cea rabinică. După părerea sa, Tanahul / Vechiul Testament nu trebuia interpretat literal ci simbolic, deoarece Divinitatea este mult prea complexă pentru a putea fi înțeleasă în termeni omenești. Această reinterpretare a scripturilor a fost foarte apreciată de părinții creștinismului, însă ignorată de evrei. Reforma iudaismului pe care a propus-o, respinsă de rabini, a putut deveni reală doar prin inventarea unei noi religii care să respecte bazele învățăturilor lui Moise dar să cuprindă și rezultatele celor trei secole de cercetări din Alexandria. Conceptul lui Philon de Logos („Cuvânt”) ca principiu creator al Divinității, preluat de la Platon, a influențat cristologia timpurie; apare și la începutul Evangheliei lui Ioan, care susține că „La început era Logos și Logos era la Theos și Theos era Logos”. Pentru Philon, Logos era imaginea imaterială a Divinității și primul ei fiu, idee care deși contrazice învățăturile iudaismului (unde Yahweh nu a avut copii), se regăsește în creștinism (Iisus fiind considerat fiul lui Dumnezeu). Zeul evreilor, limitat din cauza firii sale umane, a fost înlocuit cu un dumnezeu omnipotent, omniscient, imaterial și infinit, acel concept creator inventat de filosofii greci. Philon a exprimat complexitatea

acestui nou zeu prin trei aspecte identice celor umane (deoarece, în folclorul ebraic, omul a fost creat după chipul și asemănarea Divinității), care au devenit Sfânta Treime a creștinismului. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, care împreună formează Dumnezeul creștinilor, nu reprezintă o zeitate triplă și unică în același timp, ci doar cele trei aspecte ale Divinității conform filosofiei elene. Gânditorii acelor vremuri au ajuns la concluzia că omul este format din trup, spirit și suflet. La fel și Divinitatea, după chipul și asemănarea căreia a fost creat omul. Fiul reprezintă trupul Divinității, partea sa materială. Tatăl este sufletul, creatorul vieții, iar Sfântul Duh (sau Spiritul Sfânt la catolici) reprezintă spiritul dumnezeului creștinilor. Fiind eterice, sufletul și duhul Divinității se află într-o lume imaterială, ceea ce susține și Noul Testament prin „Împărăția mea nu este din lumea aceasta" (Evanghelia lui Ioan 18:36), Iisus / trupul fiind singurul din lumea fizică. În povestea inventată de Philon sufletul Divinității a intrat în Maria, ceea ce a dus la nașterea lui Iisus. Până la botez, acesta a fost un simplu om sau un dumnezeu incomplet. După botez „îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel și venind peste el" (Evanghelia lui Matei 3:16). Pentru filosofii antici, spiritul era sediul puterii mentale și intelectuale; capacitățile paranormale ale lui Iisus, responsabile pentru miracolele sale, s-au dezvoltat doar după ce a intrat în el Sfântul Duh / Spirit. După botez Iisus a început să înfăptuiască miracole și să se considere Mesia deoarece abia atunci a devenit o divinitate completă, formată din trup, suflet și spirit. Ceea ce demonstrează complexitatea dumnezeului creat de Philon, chiar dacă a fost realizat după modelul omului. Pentru Fiu, latura materială a noului zeu, filosoful evreu l-a folosit ca model pe sumerianul Enlil, având la dispoziție numeroase relatări din diverse religii, stocate în biblioteca din Alexandria. L-a numit Yeșu'a (forma prescurtată a lui Yehoșu'a) după numele conducătorului israeliților în povestea Exodului și i-a atribuit titlul de Mesia, salvatorul din mitologia ebraică. Crucificarea a fost împrumutată din mitul lui Enki, întâlnită atât în mitologia greacă în povestea titanului Prometeu, cât și în cea egipteană, în cultul zeului Amun / Amen. Numele aceluiași Amen a fost introdus ca formulă de încheiere a rugăciunilor atât în limba latină, cât și în greacă. Pentru Tată, latura sufletească a dumnezeului creștinilor, Philon l-a folosit ca model pe An / Anu, tatăl lui Enlil; la fel ca în creștinism, în mai toate religiile antice An locuia în cer, preferând să-l lase pe fiul său moștenitor să se ocupe de problemele Pământului. Crucea, simbolul cerului și al lui An în Mesopotamia, a devenit simbolul creștinismului. Pentru a completa treimea noii religii, filosoful a inventat Sfântul Duh, folosind ca model tot trinitatea supremă mesopotamiană, formată din An, Enlil și Enki. Dacă primii doi au devenit Tatăl și Fiul în creștinism, Enki a fost prefăcut în Sfântul Duh, miturile lumii susținând că la un moment dat a fost ucis, el trăind din acel moment doar ca spirit.

Numele lui Philon provine din grecescul „philo”, care înseamnă „iubire”; deloc surprinzător, iubirea reprezintă tema centrală a creștinismului. Philon a avut o slăbiciune pentru filosofia lui Platon, pe care a amestecat-o cu cea a iudaismului. Din acest motiv, ideile societății comuniste din Republica lui Platon se găsesc în Noul Testament, atribuite lui Iisus. Multe noțiuni ale platonismului au fost adoptate de Biserica creștină ca forme ale gândirii divine, iar neoplatonismul a devenit o influență majoră în misticismul creștin.
De exemplu, se observă cu ușurință că scrierile sfântului Augustin, doctor al Bisericii catolice, care reprezintă fundația gândirii creștinismului apusean, au fost influențate de colecția Eneades a neoplatonistului Plotinos. Pe lângă filosofia lui Platon, Philon a preferat-o și pe cea materialistă a lui Pitagora, pentru a putea sublinia opoziția dintre cele două laturi ale lui Iisus, cea umană și cea divină. Cei doi filosofi greci care au constituit fundația religiei lui Philon au fost transformați în „stâlpii” creștinismului, Petru și Pavel; remarcăm că numele acestorpatru personaje și al lui Philon au aceeași inițială. Istoricul creștin Eusebiu din Cezareea sugerează corectitudinea acestei ipoteze, el notând în Historia Ecclesiae din secolul al IV-lea despre Philon: „Legat de munca lui, este clar pentru toți cât de mult a trudit cu Scripturile și cu învățarea națiunii. Este necesar să se vorbească despre poziția sa cu privire la filosofie și la artele liberale ale educației, în special în studiul său plin de zel al lui Platon și Pitagora”. Deși a combinat filosofia greacă cu elemente mitologice egiptene și din alte sisteme mistice dezvoltate în Alexandria, baza religiei lui Philon a rămas Vechiul Testament, pe care filosoful îl considera sursa nu doar a adevărului religios, ci a tuturor adevărurilor. Din acest motiv Biblia creștină conține nu doar Noul Testament, ci și pe cel vechi, deși concepția lui Philon despre Divinitate diferă de cea a iudaismului clasic. Dacă rabinii au respins ideile revoluționare ale filosofului, același lucru s-a întâmplat și cu noua sa religie, care nu a avut succes în Palestina, la fel ca budismul în India.
Deoarece orice religie trebuie să aibă scrieri „sfinte”, Philon a compus prima evanghelie a Noului
Testament, cea atribuită lui Matei. Pseudonimul pe care și l-a ales, Matthaios, provine din numele zeiței egiptene Ma’at, principiul adevărului, care a devenit unul dintre elementele de bază ale creștinismului („Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” – Evanghelia lui Ioan 14:6). Cel mai probabil filosoful a ales acest pseudonym pentru a sugera inițiaților că evanghelia a fost scrisă în Egipt de un căutător al adevărului. Această idee nu este una exagerată, ținând cont că în Evanghelia lui Matei se ascund și alte elemente egiptene. De exemplu, este singura dintre cele patru evanghelii canonice în care se găsește uciderea pruncilor din ordinul lui Irod, episod copiat din povestea lui Moise, întâmplată în Egipt, și singura care consemnează fuga în Egipt a lui Iosif, Maria și Iisus. De asemenea, este singura în care îngerul Domnului îi apare lui Iosif pentru a-l

anunța că se va naște Iisus, pentru a-l sfătui să fugă în Egipt și pentru a-i cere mai apoi să se întoarcă în Palestina. Iar Iosif (Yosep în ebraică) poartă numele unuia dintre patriarhii Vechiului Testament, despre care folclorul iudaic consideră că a ajuns vizirul Egiptului; deloc surprinzător, tatăl lui Iosif în Evanghelia lui Matei și cel al patriarhului Iosif au același nume, Iacov (Ya'aqob în ebraică și Iakobos în greacă). Tot în această evanghelie se amintește și „proorocia" lui Osea, despre care am stabilit deja că se bazează pe o greșeală de interpretare: „Din Egipt am chemat pe fiul meu". Mai mult, dacă în Egipt numărul 42 îi aparținea zeiței Ma'at, în Evanghelia lui Matei a fost inclus acest număr, de la Avraam la Iisus trecând 42 de generații.
Philon nu a avut copii însă a avut doi nepoți, fii ai fratelui său mai mic, Alexandru Alabarhul. Cel mai mare dintre ei, Tiberius Iulius Alexandru, a renunțat la rădăcinile sale evreiești, preferând o carieră militară în Imperiul Roman. Între 46 și 48 a fost procurator al Iudeei, între 66 și 69 prefect al Egiptului (în acea perioadă și-a trimis legiunile împotriva evreilor alexandrieni) iar în anul 70 a participat la asediul Ierusalimului ca mână dreaptă a viitorului împărat Titus. Deoarece tatăl său era prieten la cataramă cu Irod Agrippa din dinastia irodiană (numit la naștere Marcus Iulius Agrippa), mezinul a primit și numele acestuia, adică Marcus Iulius Alexandru, și mâna fiicei sale, prințesa Berenice. Marcus Iulius Alexandru a fost apropiat de unchiul său, Philon, căruia i-a împărtășit convingerile religioase. Drept pentru care el a compus cea de-a doua carte a Noului Testament, Evanghelia lui Marcu (Markos în original), acesta fiind variant elenă a latinescului Marcus.
După ce învățatul Attalus a fost izgonit din Roma de împăratul Tiberiu, discipolul său, filosoful roman Lucius Annaeus Seneca, a plecat în Alexandria pentru a fi protejat de mătușa sa și de soțul ei, guvernatorul Egiptului. Acolo l-a cunoscut pe Philon, cei doi devenind buni prieteni mai ales deoarece împărtășeau convingeri filosofice asemănătoare. Seneca era un adept al stoicismului, care susținea valorile morale în defavoarea bogăției materiale. Înțelepciunea sa și omenia față de ocupanții celei mai de jos laturi a societății (cum ar fi sclavii sau gladiatorii) l-au făcut extrem de apreciat nu numai de filosofi, ci chiar și de Părinții Bisericii. Datorită ideilor sale foarte apropiate de cele creștine, scriitorul creștin Tertullian îl numea „Seneca al nostru". Până în secolul al IV-lea Seneca fusese „confiscat" de creștini, care considerau că a corespondat cu apostolul Pavel. În Evul Mediu numeroase scrieri susțineau că filosoful roman a și fost convertit la creștinism de același apostol. Toată aprecierea din partea creștinismului se datorează faptului că filosoful roman
Lucius Annaeus Seneca este autorul Evangheliei lui Luca din Noul Testament, Loukas fiind varianta greacă a numelui latin Lucius.
Cum printre scrierile lui Seneca se numără o duzină de eseuri filosofice, câteva tragedii, o satiră și 124 de epistole, sunt mari șanse ca tot el să fi fost autorul

epistolelor atribuite apostolului Pavel. În aceste condiții, nu este surprinzătoare apariția în Faptele Apostolilor, carte neotestamentară atribuită aceluiași evanghelist Luca, a fratelui lui Seneca, senatorul Lucius Iunius Gallio Annaeanus, care respinge acuzațiile aduse de iudei apostolului Pavel.

Autorul celei de-a patra evanghelii, Ioan, a rămas necunoscut. Ținând cont că în textul său se găsesc elemente ale sectei therapeuților (Therapeutae), adoptate ulterior de gnostici, este posibil ca necunoscutul Ioan să fi fost un membru al acestei secte evreiești apărute în Alexandria. Știm că Philon i-a cunoscut îndeaproape pe therapeuți, principala sursă a informațiilor despre ei fiind lucrarea sa De vita contemplative („Viața contemplativă"). Philon a scris despre un grup de therapeuți care locuiau pe un deal de lângă lacul Mareotis, aflat în apropiere de Alexandria. El îi numea „filosofi" care erau „cei mai buni", dând dovadă de „bunătate perfectă" care „există în multe locuri din lumea locuită" (III.21). Ținând cont că i-a cunoscut îndeaproape, dar și de aprecierea pe care le-a oferit-o, nu este greu de crezut că Philon și-ar fi împărtășit noua religie cu therapeuții care au combinat-o cu propriile lor învățături, dând naștere gnosticismului, unul dintre ei chiar redactând Evanghelia lui Ioan.

Noul Testament a fost scris în greacă, limba vorbită de Philon și de restul locuitorilor Alexandriei. Cum el, nepotul său și therapeutul erau din Egipt iar Seneca din Roma, nu cunoșteau Iudeea decât din auzite, astfel explicându-se mulțimea de erori geografice, istorice sau biologice din evanghelii. Numele personajelor biblice sunt tot grecești, deși au corespondente în limbile vorbite în Palestina primului secol, ebraica și aramaica, cu o singură excepție. Apostolul Andreas (Andrei în română) are un nume grecesc, fără echivalent în limbile Canaanului. Nici în ebraică și nici în aramaică nu există măcar un nume asemănător cu Andreas, fiind puțin probabil ca un iudeu fără vreo legătură cu nobilimea să fi primit la naștere un nume grecesc. Inventarea unei povești și a unor personaje nu a fost o problemă pentru Philon dacă ținem cont că, din punctul său de vedere, Vechiul Testament nu conținea descrierile unor fapte reale, ci simbolice.

Așadar a făcut același lucru: a inventat o poveste religioasă în care și-a ascuns concepțiile filosofice.

De ce autorii evangheliilor au preferat să-și păstreze anonimatul, ascunzându-se în spatele unor pseudonime? Motivele nu sunt greu de intuit. Philon a observat opoziția pe care a întâmpinat-o din partea rabinilor în încercarea sa de a reforma iudaismul. Fără îndoială că inventarea unei noi religii (și implicit respingerea iudaismului) i-ar fi putut aduce nu doar excluderea din comunitatea ebraică, ci chiar moartea.

Același pericol l-ar fi păscut nu doar pe el, ci și pe Seneca. În plus, s-a dovedit a fi mai eficientă tactica aplicată de chinezi în India, care l-au inventat pe Buddha pentru a-și putea transmite filosofia localnicilor.

Omul de rând nu ar fi primit o nouă religie de la filosofii bogați Philon și Seneca, însă ar fi fost receptiv la mesajul unor oameni simpli, martori ai evenimentelor miraculoase descrise în evanghelii.
Odată inventat creștinismul, a trebuit răspândit în întreaga lume greacă. Astfel, a fost trimis și la Antiohia, în Siria, următorul centru elenistic important după Alexandria. Planul lui Philon era ca prin creștinismul său să ajungă să atragă elitele Imperiului Roman și, implicit, să conducă astfel imperiul, iar Seneca a reprezentat cea mai facilă metodă de a-și îndeplini scopul, ținând cont de legăturile filosofului roman cu familiile influente din Roma. Însă conducătorii centrului din Antiohia au considerat că noua religie putea ajuta oamenii de rând din întreaga lume elenistică să suporte mai ușor jugul stăpânirii romane. Prin urmare, încă de la apariția sa, creștinismul a mers pe două drumuri diferite, simbolizate de cei doi stâlpi ai creștinismului, Petru (primul Papă al Romei) și Pavel (sirianul care a înființat conform tradiției numeroase biserici în Asia Mică și în Europa răsăriteană). Cele două direcții s-au despărțit oficial la Marea Schismă din 1054, numinduse din acel moment catolicism și ortodoxism. În secolul al XVI-lea din catolicism s-a desprins protestantismul, în timp făcându-și apariția și numeroase secte. Multă vreme orașul Alexandria a fost considerat unul dintre cele mai importante locuri ale creștinismului, ocupând poziția atreia după Roma (centrul creștinismului apusean) și Constantinopol (centrul celui răsăritean), ceea ce este absolut firesc, ținând cont că reprezintă locul nașterii acestei religii.
Dacă Philon și-a dorit ca prin noua sa religie să ajungă să conducă Imperiul Roman, mai mult ca sigur nu era vorba despre ambiția sa personală, ci a întregii sale familii bogate și puternice, pe care istoria ne-o prezintă încercând să-și facă loc în structurile romane de putere. Nu știm nimic despre strămoșii lui, însă știm că tatăl sau bunicul său a primit cetățenie romană de la Gaius Iuliu Cezar. Familia lui Philon era cea mai bogată din Alexandria și una dintre cele mai bogate din lumea elenistică. Despre Alexandru Alabarhul, fratele lui Philon, istoricul Flavius Iosephus scria că „și-a întrecut toți concetățenii atât în origini cât și în bogăție”. Într-o altă lucrare Iosephus scria că, pentru a face parte din nobilime, un evreu trebuia să aibă legături cu preoțimea și sânge regal prin descendența din dinastia hasmoneană. Dacă Philon era un urmaș al acestor regi din casta leviților, care au servit și ca Mari Preoți în Ierusalim și care au reinstaurat Marele Sanhedrin al elitei evreiești, s-ar explica nu doar bogăția și influența familiei sale, ci și motivul pentru care fratele său și cei doi fii ai acestuia au primit numele Alexandru (Alexander în original). În dinastia hasmoneană era un nume des întâlnit, având ca exemple cel de-al doilea rege, Alexander Iannaeus, soția sa, Salome Alexandra, și doi dintre nepoții lor, Alexander Maccabeus și Alexandra Maccabea. Nu știm nimic despre strămoșii lui Philon, însă știm că familia sa era atât de bogată încât fratele său, Alexandru

Alabarhul, a acoperit cu aur și cu argint nouă porți uriașe ale templului din Ierusalim și a oferit un împrumut substanțial soției regelui Irod Agrippa. Alexandru era un prieten apropiat al împăratului roman Claudiu, devenind și administratorul pământurilor mamei acestuia, Antonia Minor (fiica triumvirului Marc Antoniu, nepoata împăratului Octavian Augustus, bunica împăratului Caligula și cumnata împăratului Tiberiu). A fost numit și alabarhul Alexandriei iar fiul său cel mare, Tiberius Iulius Alexandru, a devenit general al armatei romane, procurator al Iudeei și prefect al Egiptului. Mezinul său, Marcus Iulius Alexandru, a fost căsătorit cu prințesa Berenice din dinastia irodiană a Iudeei. Asemenea putere, bogăție și influență poate fi explicate prin descendența lui Philon și a lui Alexandru din dinastia hasmoneană, înlăturată de romani de la putere și înlocuită cu cea irodiană. Deși Irod cel Mare a ucis toți descendenții hasmoneeni pentru a nu îi fi tronul amenințat, este posibil ca unul dintre ei să se fi refugiat în Alexandria, cel mai mare centru al diasporei evreiești. Acolo, urmașii săi, Philon și fratele său, Alexandru, ar fi putut plănui să cucerească Imperiul Roman printr-o nouă religie, prin care clanul lor să ajungă din nou la putere. Seneca cel Tânăr, în rolul apostolului Petru, a adus creștinismul nobilimii din Roma, conform planului. Când împăratul Nero s-a arătat
deranjat de noua religie și a început persecuția creștinilor, un grup de nobili (printre care și Seneca) a hotărât să-l ucidă. Philon a putut verifica personal implementarea religiei sale, el sosind la Roma în anul 40 ca reprezentant al evreilor alexandrieni în fața împăratului Caligula. Abia în secolul al IV-lea visul familiei sale a devenit realitate, când împăratul Constantin cel Mare a proclamat creștinismul religia oficială a Imperiului Roman. Iar în piața San Pietro de la Vatican se poate vedea și astăzi obeliscul adus la Roma de împăratul Caligula tocmai din… Alexandria. Dacă urmașii clanului lui Philon, implicit ai hasmoneenilor, conduc Biserica Creștină de două mii de ani, fără îndoială că fac parte din elita levită care conduce întreaga lume evreiască din umbră, Marele Sanhedrin închinat zeiței Aștoret / Ișstar. Astfel înțelegem de ce creștinismul a inclus în Biblie și Vechiul Testament (deși Yahweh este diferit de dumnezeul Noului Testament), de ce papii și cardinalii poartă pe capete yamaka evreiască, de ce multe ritualuri creștine (cum ar fi îngurgitarea simbolică a trupului și sângelui lui Iisus) provin din ritualuri antice evreiești, în care sunt practicate diverse forme de vampirism și sacrificii, de ce există numeroase cazuri de pedofilie în sânul Bisericii Catolice (magia sexuală este o parte importantă a Kabbalei) și de ce în 2011 Papa Benedict al XVIlea i-a absolvit pe evrei de orice responsabilitate pentru uciderea lui Iisus.

Orașul Alexandria, în care a apărut religia predominantă a lumii, poartă numele fondatorului său, Alexandru Macedon, supranumit „Cel Mare”. Nume care înseamnă „Apărătorul oamenilor”, preferat de clanul hasmoneenilor, după cum am observat. Alexandru Macedon este cunoscut ca unul dintre cei mai străluciți

comandanți militari din istorie însă puțini știu partea supranaturală a vieții sale. Părinții lui erau Filip II, regele Macedoniei, și Olympia, fiica regelui Epirului. Istoricul Plutarh nota că numele ei originar era Polyxena. Și l-a schimbat în Myrtale cu ocazia căsătoriei ei cu Filip, mai târziu a adoptat numele Olympia și, în final, a fost cunoscută ca Stratonice. Schimbarea numelui originar s-a datorat inițierii ei într-un cult necunoscut al Cabirilor, un grup de zeități htonice misterioase. Se spunea că Alexandru era fiul zeului Dionisos, care se împreuna cu Olympia sub formă de șarpe sau dragon. Ea însă susținea că Zeus era tatăl băiatului iar egiptenii l-au declarat fiul zeului Amon.

La sfârșitul secolului XII, în Europa și-a făcut apariția lucrarea Romance of Alexander, o biografie a lui Alexandru Macedon care includea o întâmplare cel puțin bizară, atribuită istoricului Callistene. Scrierile originale au dispărut, textele latinești care circulau în Europa medievală fiind considerate traduceri ale celor originale. În paralel cu acestea circulau în Orientul Mijlociu și în nordul Africii versiuni în mai multe limbi, printre care etiopiana, araba, persana, siriana, armeana și greaca. Cercetătorii au ajuns la concluzia că toate aceste texte, scrise în perioade diferite, au o sursă comună, probabil scrierile originale ale lui Callistene. Care spun că, în timpul celebrei sale campanii militare, Alexandru a cerut să se construiască în mijlocul unei mări un zid de plumb topit, care să se ridice până deasupra apei. După ce zidul a fost terminat, au fost trimiși înainte niște prizonieri pentru a-l testa. Când au ajuns la mijlocul zidului, „valurile mării au căzut asupra lor și marea i-a înghițit, pierind cu toții (…)

Când Cel-cu-două-coarne a văzut asta, tare s-a înfricoșat de puterea apelor” și a renunțat la acea

metodă. Nu însă și la ideea de a vizita „întunericul” de dincolo de mare. Alexandru a făcut câteva ocolișuri, în timpul cărora a vizitat izvoarele fluviilor Tigru și Eufrat, studiind „secretele cerurilor, stelelor și planetelor”.

Lăsându-și trupele în urmă și luându-și cu el doar câțiva însoțitori, regele s-a întors în Ținutul Întunericului, ajungând la un munte numit Mușas. Acolo și-a parasite însoțitorii și a plecat singur. După douăsprezece zile și nopți de mers „a zărit aura strălucitoare a unui înger”, dar când s-a apropiat a observat că era „un foc pârjolitor”. Atunci, Alexandru și-a dat seama că ajunsese la muntele care domina întreaga omenire. „Cine ești tu și de ce ai venit aici, muritorule?”, l-a întrebat îngerul. „Cum ai reușit să pătrunzi în întuneric, căci nimeni n-a făcut-o până acum?”. Alexandru i-a răspuns că Dumnezeu i-a ghidat pașii în acea direcție și i-a dat putere ca „să ajungă în acest loc, care este Paradisul”. După o discuție lungă despre oameni și Divinitate, îngerul i-a cerut regelui să părăsească acel loc, însă el a insistat să afle secretele cerului și Pământului, cerând să i se ofere ceva ce nu mai primise niciun om până în acel moment. Atunci, „îngerul îi zise: «Îți voi spune ceva astfel încât să trăiești fără a muri». Cel-cu-două-coarne zise: «Spune-mi». Iar îngerul îi spuse: «În ținutul Arabiei,

Dumnezeu a făcut un întuneric, în care a ascuns comoara cunoștințelor sale. Tot acolo se află o fântână ale cărei ape sunt numite apele vieții și cel care bea din ea, chiar și o singură picătură, nu va muri în veci»". Îngerul a atribuit acelor ape și alte însușiri, cum ar fi „puterea de a zbura prin ceruri asemenea îngerilor". „În care sfert al Pământului se află fântâna?", a întrebat Alexandru nerăbdător. „Întreabă-i pe aceia care sunt moștenitorii cunoștințelor", i-a răspuns îngerul, care i-a oferit apoi un ciorchine de strugure pentru a-și hrăni oamenii.
Întors la soldații săi, regele macedonean le-a povestit despre întâlnirea sa de gradul III și le-a oferit câte un bob de strugure. De fiecare dată când rupea un bob, altul apărea în locul lui, astfel reușind să-i hrănească pe toți. Alexandru cel Mare a adresat tuturor înțelepților pe care i-a putut găsi aceeași întrebare: „Ați aflat cumva, în cărțile voastre, că Dumnezeu a făcut un loc întunecat în care a pus toate cunoștințele și în acel loc se află o fântână numită Fântâna Vieții?". În versiunea greacă a textului, el a fost nevoit să meargă până la capătul Pământului pentru a-l găsi pe înțeleptul care cunoștea răspunsul. Varianta etiopiană susține că acesta, pe nume Matun, se afla deja în armata macedoneană. Acel loc, spunea Matun, „se află în apropierea soarelui, când răsare pe partea dreaptă". Ba chiar l-a condus pe Alexandru în locul respectiv, de asemenea un ținut al întunericului. După o lungă călătorie, regele macedonean l-a trimis pe înțelept înainte, să găsească drumul. Pentru a vedea în întuneric i-a dat o piatră magică, pe care o primise de la un rege bătrân care trăise printre zei, o piatră adusă din Eden de Adam. Rătăcindu-se, Matun a scos piatra magică, ce a început să lumineze în momentul în care a atins pământul. Astfel, înțeleptul a reușit să zărească un puț, fără să-și dea seama că tocmai descoperise Fântâna Vieții. Versiunea etiopiană a textului lui Callistene spune că Matun „luase cu el un pește uscat și fiindu-i foarte foame s-a dus cu el la apă să-l spele pentru a-l găti. Dar, când peștele a atins apa, a țâșnit în ea și a fugit. Când Matun a văzut asta, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în apă după el". Realizând că a descoperit Apa Vie, Matun s-a spălat și a băut, devenind El-Khidr („Veșnic tânăr"). Întors în tabăra macedoneană nu a suflat nimănui vreo vorbă despre descoperirea sa.
Atunci, Alexandru însuși a pornit în căutarea fântânii și a descoperit piatra uitată de Matun „strălucind în întuneric și având acum doi ochi care aruncau lumină". Dându-și seama că se află pe calea cea bună, regele a grăbit pasul, însă a fost oprit de o voce care l-a certat pentru ambițiile sale și l-a anunțat că, în loc de viață veșnică, va găsi în curând moartea. Speriat, Alexandru cel Mare s-a întors la oamenii săi și a renunțat la căutare. În altă variantă a legendei, vocea aparținea unei păsări cu chip uman, care l-a obligat să se întoarcă atunci când a ajuns într-un loc „bătut în smaralde, safire și iacinte". În scrisoarea lui Alexandru către mama sa era vorba despre doi oameni-pasăre care i-au blocat trecerea. În versiunea greacă a textului lui Callistene, Andreas, bucătarul lui Alexandru, a fost cel care a spălat peștele uscat în fântâna „ale cărei ape luceau

cu lumini”. Când peștele a atins apa, a înviat și a fugit, iar bucătarul, realizând ce a descoperit, a băut din acea apă și a păstrat puțină într-un vas de argint. Nici el nu a dezvăluit nimănui ceea ce descoperise. Când Alexandru (care în această versiune era însoțit de 360 de oameni) a ajuns întrun loc care strălucea deși nu se vedeau nici Soarele, nici Luna și nici stelele, calea i-a fost blocată de două păsări cu trăsături umane. Una dintre ele i-a spus: „întoarce-te, fiindcă pământul pe care calci aparține numai lui Dumnezeu. Întoarce-te, nefericitule, fiindcă în Țara Binecuvântaților tu nu poți pune piciorul!”.
Înfricoșați, Alexandru și oamenii lui s-au întors, nu înainte de a-și lua ca suveniruri câteva pietre și o palmă de praf. Ajunși la lumină, după ce au ieșit din Țara Nopții Veșnice, au văzut că praful și pietrele pe care le luaseră erau praf de aur și pietre prețioase. Abia atunci bucătarul Andreas a povestit despre peștele care înviase, evitând totuși să admită că băuse și păstrase din Apa Vieții. Auzind acestea, Alexandru l-a bătut și l-a alungat din tabără. Însă Andreas nu voia să plece singur, deoarece se îndrăgostise de fiica regelui macedonean. Așa că i-a povestit fetei secretul și i-a dat să bea apa păstrată în vasul de argint. Când regale a aflat, a alungat-o și pe ea. „Ai devenit făptură zeiască, căpătând nemurirea”, i-a spus el, trimițând-o în Țara Binecuvântaților. Iar pe bucătarul Andreas l-a aruncat în mare cu piatră legată de gât. Însă, în loc să se înece, bucătarul s-a transformat într-un demon al mării. „Și așa se încheie povestea bucătarului și a fecioarei”, ne spune versiunea greacă a textului istoricului Callistene. Speriat de paznicii tărâmului divinităților, care pare a fi Dacia, prima țintă a campaniei sale, Alexandru cel Mare a încercat să obțină nemurirea prin alte mijloace. A vizitat preoții celor mai vechi civilizații ale lumii (egipteană, babiloniană și indiană), a consultat oracole ale zeilor și înțelepți ca Diogene ori Aristotel, în speranța că va găsi o altă metodă de a obține nemurirea. Mai mult, expediția sa a fost inspirată din cea a lui Ghilgameș, cel mai mare erou al Orientului Apropiat. Între Ghilgameș, Heracle (cel mai mare erou al grecilor, numit Hercules de romani) și Samson al evreilor (Șimșon în ebraică) există o serie de asemănări, care sugerează posibilitatea de a fi vorba despre aceeași persoană în toate cele trei cazuri. Deși se pregătea să devină un nou Ahile încă de mic, Alexandru s-a declarat urmaș al lui Hercule după mamă, adică al celui numit de sumerieni Ghilgameș. Ca și Gilgameș, împăratul macedonean a rătăcit printr-un „ținut al întunericului” de pe tărâmul zeilor, în căutarea nemuririi. Ghilgameș a locuit cu mama sa în Uruk, acolo unde a devenit rege după moartea tatălui său. Alexandru, care și el a devenit rege după moartea tatălui său, a locuit cu mama sa până și-a început celebra campanie. Epopeea lui Ghilgameș susține că eroul a ajuns la un moment dat în Liban; în timpul campaniei împotriva perșilor, Alexandru a ajuns și el în Liban, unde a asediat orașul Tyr timp de șase luni în anul 332 î.e.n. Asediul a avut loc ca urmare a refuzului localnicilor de a-i permite să aducă ofrande zeului Melkart, pe care grecii îl identificaseră cu

Hercule (adică același Ghilgameș). După Tyr, Alexandru a trecut în Palestina, acolo unde în 2011 arheologii au descoperit o statuie a lui Hercule (mai exact în Valea Jezreel). Apoi a asediat Gaza, locul în care tradiția evreiască susține că Samson a fost capturat de filisteni după ce a fost trădat de prostituata Dalila. Din acel loc, oastea macedoneană s-a îndreptat către Egipt, acolo unde grecii îl identificaseră pe Hercule cu una dintre zeitățile locale. Conform lui Ptolemeu Hefaistion, egiptenii l-au numit pe Hercule inițial Nilus. Potrivit unei tradiții, înainte de a pleca într-o călătorie, zeul Osiris l-a însărcinat pe Hercule cu guvernarea Egiptului. De acolo, Alexandru s-a îndreptat către Mesopotamia, unde Hercule era cunoscut ca Ghilgameș. După victoria de la Gaugamela din 331 î.e.n. împotriva perșilor, Alexandru s-a proclamat rege al Asiei. A fost primit ca atare nu doar în Babilon și Susa, așa cum ne indică istoricii, ci și în Uruk, orașul condus de Ghilgameș în urmă cu câteva milenii. Ca mărturie stă Lista regilor din Uruk, în care Alexandru (numit aici Aliksaandar) este acreditat cu o domnie de șapte ani. Din Mesopotamia macedonenii au plecat în India, unde grecii considerau că a ajuns la un moment dat Hercule. De altfel, grecii l-au identificat pe semizeul lor cu Vajrapani al indienilor, protectorul lui Buddha.

În timpul asediului cetății Tyr din 332 î.e.n., Alexandru Makedon a fost ajutat de niște obiecte zburătoare neidentificate, care au spart zidul cetății. În Istoria lui Alexandru cel Mare se spune că deasupra taberei macedonene au apărut cinci „minunate scuturi zburătoare” aranjate în formă de „V”. După un scurt tur deasupra orașului, „cel mai mare dintre scuturi a eliberat o forță ca un fulger, care a nimerit o parte din ziduri. Acestea s-au spart, apoi au venit și alte fulgere. Zidurile și turnurile se prăbușeau, ca și cum ar fi fost construite din noroi. Astfel, armata asediatoare a putut să intre cu ușurință în oraș”. În anul 329 î.e.n., în timp ce armata lui Alexandru se pregătea să traverseze Indusul pentru a invada India, niște discuri zburătoare au atacat elefanții macedonenilor. Speriați, generalii lui Alexandru s-au hotărât să renunțe la atac. Se presupune că falangele macedonene au fost atacate cu o armă asemănătoare celor atomice și silite astfel să se retragă. Iar destinul lui Alexandru a fost identic cu al lui Ghilgameș până la capăt, amândoi fiind răpuși de febră la capătul unor expediții glorioase. Regele macedonean a căzut în timp ce bea din cupa de doisprezece litri a lui Hercule. În cazul său s-a vorbit despre otrăvire, așa cum considera Olympia, mama sa. Dacă această ipoteză ar fi adevărată, moartea lui Alexandru ar fi identică cu cea a lui Hercule, care a fost la rândul său otrăvit.

Nu știm dacă Alexandru cel Mare a fost într-adevăr fiul vreunei divinități ori urmașul lui Hercule /

Ghilgameș / Samson. Însă știm că a fost foarte important pentru dinastia hasmoneană, inventatoarea creștinismului, care i-a folosit des numele în semn de omagiu. Iar orașul egiptean pe care l-a fondat a fost mult timp unul dintre cele mai importante locuri de pe Pământ.

Versiunea istorica a asediului cetatii Tyr este asta :
Alexandru pleaca spre Tyr, un oras aflat pe tarmul mediteranei, dar despartit de continent printr-un canal larg de aprox 2 km. Tyr-ienii aflasera ca macedonenii se indrepta spre ei si isi facusera provizii de mancare si armament. Cetatea era aparata atat de ziduri cat si de flota, deci era un obiectiv foarte greu de cucerit, dar ce putea sta in calea ambitiosului rege? Nimeni si nimic. Nici macar natura. Neavand flota, singura solutie era sa atace cetatea de pe uscat, dar pentru asta avea nevoie sa lege insula de tarm printr-un istm. Treaba incepu bine, insa, pe masura ce lucrarile avansau, tyr-ienii atacau de pe mare si dadeau foarte mult de furca muncitorilor. In timp ce istmul avansa, Alexandru isi dadu seama ca avea neaparat nevoie de flota, asa ca merse la Sidon de unde lua flota feniciana si pe cea cipriota (care intre timp trecusera de partea lui) si pleca pe mare spre Tyr. Dupa mai multe lupte, reusi sa distruga flota tyr-iana si sa ajunga la zidurile catatii, care cazusera si ele in cele din urma. Intrati in cetate, macedonenii facura un adevarat macel. Acesta se datora lungimii asediului (7 luni de zile. E unul din cele mai lungi asedii din intreaga istorie) si a modului de tratare a ostaticilor de catre tyr-ieni. Acestia, i-au urcat pe zidurile cetatii, apoi i-au injunghiat si i-au aruncat in mare.
In total au murit cam 8000 de tyr-ieni iar 30.000 au fost luati prizonieri si vanduti ca sclavi. Dintre macedoneni au murit cca 400 de oameni.
In timp ce era ocupat cu asediul Tyr-ului, Alexandru primi solie de la Darius, in care acesta, ii oferea o rascumparare pentru mama si sotia sa, ii oferea fata de sotie si tot teritoriul pana la Eufrat, in scopul incetarii razboiului si incheierii unei aliante. Alexandru, refuza insa, motivand ca i-ar putea lua fata de sotie si fara voia lui, iar teritoriul pana la Eufrat oricum il stapaneste.
Mergand mai departe spre Egipt, toate cetatile i se predasera, cu exceptia Gazei. Aceasta rezistase 2 luni, si a fost cucerita cam in acelasi fel ca si Tyr-ul doar ca in loc de istm, au fost construite rampe pe care au fost aduse masinile de razboi care de aici puteau sa bata pana in cetate. Locuitorii au avut si ei aceeasi soarta ca tyr-ienii, adica au fost omorati sau vanduti ca sclavi.